YARATILIŞ ATLASI

CİLT 3

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Mayıs 2007

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: FSF Matbaacılık
Bağlar Mevkii, Firuzköy Cad. No: 44
Avcılar - İstanbul Tel: (0 212) 690 89 89

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

KAPLAN KAFATASI
SANSAR KAFATASI
BENEKLİ GEYİK KAFATASI
YER KÖPEĞİ KAFATASI
YABAN DOMUZU KAFATASI
KUTUP PORSUĞU KAFATASI
ANTİLOP KAFATASI
TİBET KUM TİLKİSİ KAFATASI
PANTER KAFATASI
PANDA KAFATASI
KUZEY DOĞU KAPLANI KAFATASI
KUTUP KEDİSİ KAFATASI
KUZEY DOĞU KAPLANI KAFATASI
KUTUP PORSUĞU KAFATASI
TİMSAH
KURBAĞA
SEMENDER LARVASI
TİMSAH
FİL DİŞİ

DENİZ CANLILARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

MENE MACULATA (MENE BALIĞI)
DENİZ YILDIZI
DENİZ LALESİ
MÜREKKEP BALIĞI
MERSİN BALIĞI
ZARGANA
DENİZ YILDIZI
DENİZ LALESİ
ZARGANA
COELACANTH
ENGEREK BALIĞI
KEMAN VATOZU
ZARGANA
YILAN BALIĞI
MÜREKKEP BALIĞI
KEDİ BALIĞI
ISTAKOZ VE UÇAN BALIK
VATOZ

ZARGANA
MÜREKKEP BALIĞI
KARİDES
KEDİ BALIĞI
KEMAN VATOZU
KARİDES
COELACANTH
VATOZ
KEREVİT
DENİZ KESTANESİ
VATOZ
SERRANIDAE (HANİ BALIĞI)
UÇAN BALIK
KUM BALIĞI
YILAN BALIĞI
ELOPIDAE (KADIN BALIĞI)
SYNGATHODEI (PÜRTÜKLÜ DENİZ İĞNESİ)
ATNALI YENGECİ
KUM BALIĞI
ELOPIDAE (KADIN BALIĞI)
ZARGANA
YILAN YILDIZI
YILAN BALIĞI
KUM BALIĞI
YENGEÇ
KARİDES
KUM BALIĞI
DENİZ YILDIZI
CICHLIDAE
CENTRISCUS (ÇULLUK BALIĞI)
DENİZ HIYARI
DENİZ YILDIZI
MERCAN
PERCOPSIDAE
İSTİRİDYE KABUĞU
UÇAN BALIK
MERCAN
MERSİN BALIĞI
CENTRISCUS (ÇULLUK BALIĞI)
MÜREKKEP BALIĞI

VATOZ
MÜREKKEP BALIĞI
ZIRHLI ISTAKOZ
MANTİS ISTAKOZU
BALON BALIĞI
ISTAKOZ
IŞILDAK BALIĞI
MANTİS ISTAKOZU
BALON BALIĞI
VATOZ
DENİZ ZAMBAĞI
MANTİS ISTAKOZU
BALON BALIĞI
ÇAMUR BALIĞI
DENİZ ATI
COELACANTH
VATOZ
KEMAN VATOZU
DENİZ İĞNESİ
BALON BALIĞI
ZARGANA
MANTİS ISTAKOZU
BALON BALIĞI
MÜREKKEP BALIĞI
SARDALYA
MANTİS ISTAKOZU-YILAN BALIĞI
BALON BALIĞI
ZARGANA
MANTİS ISTAKOZU
KEMAN VATOZU
USKUMRU
ZARGANA
ELOPIDAE (KADIN BALIĞI)
ALBULIDAE (KILÇIKLI BALIK)
TESTERELİ VATOZ
DENİZ KESTANESİ
KEDİ BALIĞI

BİTKİLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

MELENGİÇ TOHUMU
SEKOYA KOZALAĞI
SARMAŞIK EĞRELTİ OTU
ALLOPHYLLUM YAPRAĞI
KAVAK YAPRAĞI
YALANCI SERVİ YAPRAĞI
SUMAK YAPRAĞI
SÜTLEĞEN YAPRAĞI
BALON ASMASI
KAVAK YAPRAĞI
MEŞE YAPRAĞI
SÖĞÜT YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
KAYIN AĞACI YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
HANIMELİ YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
HUŞ YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
HANIMELİ YAPRAĞI
HUŞ YAPRAĞI
SABUN AĞACI YAPRAĞI
SABUN AĞACI YAPRAĞI
SABUN AĞACI YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU

BÖCEKLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

KARINCA
SIÇRAYAN ÖRÜMCEK
KELEBEK LARVASI
ARCHAEOGNATHA (TÜYLÜ KUYRUK)
SIÇRAYAN ÖRÜMCEK
SIÇRAYAN ÖRÜMCEK
ÇARPILI ÖRÜMCEK VE SİNEK
ÖRÜMCEK
KABUK BİTİ
YABAN ARISI
GAL SİNEĞİ
SUİKASTÇİ BÖCEK

BİR TÜR BİTKİ BÖCEĞİ (DASCILLIDAE)
HAMAM BÖCEĞİ
TEKE BÖCEĞİ
TENEBRIO (UN KURDU)
TIRTIL
ENICOCEPHALID
AMFİPOT
MANTİS, PEDİLİD BÖCEĞİ, MANTAR
SİVRİSİNEĞİ
AĞAÇ KABUĞU BİTİ
PARLAK KINKANATLI (NITIDULIDAE)
ÇEKİRGE
KAMBUR SİNEK
DANS SİNEĞİ
İŞÇİ KARINCA
DANS SİNEĞİ
ELATERIDAE (TAKLA BÖCEĞİ)
GÜVE SİNEĞİ
ASALAK YABAN ARISI
UZUN BACAKLI SİNEK
ÖRÜMCEK
GÜVE
KELEBEK LARVASI
RAPHIDIOPTERA (DEVE SİNEĞİ) LARVASI
ÖRÜMCEK
ARCHAEOGNATHA (TÜYLÜ KUYRUK)
ASALAK ARI
PHASMATIDAE (CADI ÇEKİRGESİ)
KELEBEK LARVASI
KÜREMSİ ÖRÜMCEK
ELATERIDAE (TAKLA BÖCEĞİ)
AĞUSTOS BÖCEĞİ LARVASI
AĞUSTOS BÖCEĞİ
YUSUFÇUK
CIRCIR BÖCEĞİ
ÇEKİRGE
HAMAM BÖCEĞİ
ÇEKİRGE
YAPRAK ZARARLISI
HAMAM BÖCEĞİ

BIBIONIDAE (TÜYLÜ SİVRİSİNEK)
YUSUFÇUK
YUSUFÇUK
CIRCIR BÖCEĞİ
HAMAM BÖCEĞİ
ÇAYIR ÇEKİRGESİ
YUSUFÇUK LARVASI
MAYIS SİNEĞİ
MAYIS SİNEĞİ
GERRIDAE (SUDA KOŞAN)
PENTATOMIDAE (KALKANLI TAHTAKURUSU)
ÇAYIR ÇEKİRGESİ
CIRCIR BÖCEĞİ
YABAN ARISI
PLANTHOPPER (BİTKİ BÖCEĞİ)
MAYIS SİNEĞİ
KIR CIRCIRI
MAYIS SİNEĞİ
ÖRÜMCEK
MAYIS SİNEĞİ
ÇAYIR ÇEKİRGESİ
CIRCIR BÖCEĞİ
MAYIS SİNEĞİ LARVASI
ÇAYIR ÇEKİRGESİ
ÖRÜMCEK
YUSUFÇUK
YABAN ARISI
MAYIS SİNEĞİ LARVASI
MAYIS SİNEĞİ LARVASI
MAYIS SİNEĞİ

BİR ZAMANLAR DARWINİZM

GİRİŞ

DARWINİZM’İN YIKILAN EFSANELERİ VE BİLİMİN DOĞRU TANIMI

BİR ZAMANLAR YAŞAM BASİT SANILIYORDU

Okuyucuya

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir kısım ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi

pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

Bir bitki ya da hayvanın eski jeolojik çağlardan bu yana yer kabuğunda korunmuş olan kalıntılarına ya da izlerine fosil denir. Yeryüzünün her tarafından derlenmiş olan fosiller, dünyanın ilk dönemlerinden bu yana yeryüzünde yaşamış canlılar hakkında bilgi veren en önemli kaynaklardan biridir. Fosillerin araştırılması, günümüzde yaşayan canlıların eski formları hakkında olduğu gibi, soyu tükenmiş hayvanlar ve bitkiler konusunda da bilgilenmemizi sağlar. Bu bilgiler sayesinde, hangi zaman dilimlerinde hangi canlıların yaşadığı, bu canlıların özelliklerinin neler olduğu, günümüzdeki canlılara benzeyip benzemedikleri gibi konular da öğrenilmiş olur.

Günümüzde geçersizliği bilimsel bulgularla kesin olarak ortaya konmuş olan Darwin'in evrim teorisine göre, canlılar tek bir sözde ortak atadan geliyordu. Darwin ve takipçileri, birbirinden çok farklı sayısız canlı türünün ortaya çıkışının, çok uzun bir zaman içinde birbirine eklenen küçük değişimlerle olduğunu iddia ediyorlardı. Teorinin bilim dışı iddialarına göre, kör tesadüfler ilk önce tek hücreli canlıyı meydana getirmişti. Yine tesadüflerle oluşan ve birleşmeye karar veren hücreler daha sonra, milyonlarca yıl içinde önce omurgasız deniz canlılarına, sonra balıklara dönüşmüşlerdi. Balıklar ise bir müddet sonra karaya çıkarak sürüngenleri oluşturmuşlardı. Kuşlar ve memeliler de sözde sürüngenlerden evrimleşmişlerdi.

Eğer bu iddia doğru olsaydı, tarihte, farklı canlı türlerini birbirine bağlayacak çok sayıda "ara tür" yaşamış olması gerekirdi. Örneğin sürüngenler eğer gerçekten kuşlara evrimleşselerdi, tarihte milyarlarca yarı kuş-yarı sürüngen canlının yaşamış olması gerekirdi. Aynı şekilde yarı omurgasız yarı balık, yarı balık yarı sürüngen birçok ara canlı daha var olmalıydı. Ve bu ara canlılar, henüz tamamlanmamış, eksik organlara ve yapılara sahip olmalıydı. Üstelik eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışsa, bunların sayılarının ve türlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması, fosillerine de dünyanın dört bir yanında rastlanması gerekirdi.

Darwin bu hayali canlılara "ara geçiş formları" adını verdi. Teorisini ispatlamak içinse, bu ara geçiş formlarının kalıntılarının fosil kayıtlarında mutlaka bulunması gerektiğini biliyordu. Darwin, neden birçok ara geçiş formu olması gerektiğini şöyle açıklamıştı:

Tüm yaşayan türler –her cinsin atasıyla birlikte-, bugün yaşamakta olan türlerin evcil ve vahşi varyasyonları arasındaki farktan daha büyük olmayan farklarla bağlantılı olmalıdırlar.1

Darwin'in kastettiği şudur: Günümüzde yaşayan bir canlı türünün varyasyonları (örneğin cins bir köpek ile bir sokak köpeği) arasında ne kadar az fark

varsa, hayali evrim süreci içinde birbirini izlediği iddia edilen "ata" ve "torun"lar arasında da o kadar az fark olmalıdır. Dolayısıyla, Darwin'in de belirttiği gibi evrim, eğer gerçekten var olsaydı, "çok küçük kademeli değişimlerle" ilerleyecekti. Mutasyona uğrayan bir canlıdaki değişiklik çok küçük olacaktı. Ayakların kanatlara, solungaçların akciğerlere, yüzgeçlerin ayaklara dönüşmesi gibi büyük değişimlerin meydana gelebilmesi için ise, milyonlarca küçük değişimin yine milyonlarca yıl içinde birikmesi gerekecekti. Bu süreç ise, milyonlarca ara form oluşmasına neden olacaktı. Darwin, bu açıklamasından sonra şu sonuca varmıştır:

Yaşayan veya soyu tükenmiş tüm türler arasındaki ara ve geçiş bağlantılarının sayısı inanılmaz derecede büyük olmalıdır.2

Darwin Türlerin Kökeni kitabının başka bölümlerinde de aynı gerçeği dile getirmiştir:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş türleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.3

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.4

Darwin'in bu büyük açmaz karşısında öne sürdüğü tek açıklama ise, o dönemdeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğuydu. Fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, kayıp ara formların mutlaka bulunacağını iddia etmişti. Ne var ki Darwin'in bu ön görüsü hiçbir zaman doğrulanmadı.

150 yıldır yapılan fosil araştırmaları, Darwin'in ve onu izleyen evrimcilerin boş yere umutlandıklarını göstermiş ve bir tek ara geçiş formuna ait fosil bulunamamıştır. Günümüzde dünyanın her yerinde, binlerce müzede ve koleksiyonda 100 milyonu aşkın fosil bulunmaktadır. Bu fosillerin hepsi birbirlerinden kesin hatlarla ayrılan, özgün yapılara sahip türlere aittir. Evrimcilerin ümitle aradıkları yarı balık-yarı amfibi, yarı dinozor-yarı kuş, yarı maymun-yarı insan ve benzeri canlıların fosillerine kesinlikle rastlanmamıştır.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden paleontolog Niles Eldredge ve antropolog Ian Tattersall fosil kayıtlarının canlılık tarihini anlamak için yeterli oldu-

ğunu ve bu kayıtların evrim teorisini hiçbir şekilde desteklemediğini şöyle açıklarlar:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir.5

Bu evrimci bilim adamlarının da belirttikleri gibi yaşamın gerçek tarihini fosil kayıtlarında görmek mümkündür ve bu tarihte ara geçiş formları yoktur. Başka bilim adamları da ara geçiş formlarının bulunmadığını kabul etmektedirler. Örneğin Indiana Moleküler Biyoloji Enstitüsü Müdürü Rudolf A. Raff ve Indiana Üniversitesi'nden araştırmacı Thomas C. Kaufmann şöyle demektedir:

Fosil türleri arasında ataların ya da ara geçiş formlarının eksikliği, erken metazoan (çok hücreli hayvan) tarihinin garip bir özelliği değildir. Bu boşluklar geneldir ve tüm fosil kayıtları boyunca hakimdir.6

Fosil kayıtlarında milyarlarca yıl önce yaşamış olan bakterilerin dahi fosilleri korunmuştur. Buna rağmen, hayali ara geçiş formlarına ait tek bir tane bile fosilin bulunamamış olması dikkat çekicidir. Karıncalardan bakterilere, kuşlardan çiçekli bitkilere kadar birçok canlı türünün fosilleri mevcuttur. Soyu tükenmiş canlıların dahi fosilleri o kadar kusursuzca korunmuştur ki, günümüzde görmediğimiz bu canlıların nasıl bir yapıya sahip olduklarını anlamamız mümkün olabilmektedir. Bu kadar zengin fosil kaynaklarının içinde, bir tane dahi ara geçiş formunun bulunmaması ise, fosil kayıtlarının eksikliğini değil, evrim teorisinin geçersizliğini gösterir.

EVRİMCİLERİN ARA GEÇİŞ FORMU ÇIKMAZI

Önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi evrimciler, canlıların birbirinden kademe kademe evrimleşerek türediği iddialarını doğrulayabilmek için fosil kalıntılarına başvururlar. Ancak bugün fosil kayıtlarının %99'u ortaya çıkarılmış olmasına rağmen evrim iddiasına destek olarak öne sürebildikleri tek bir delil bile yoktur. Bu nedenle teorilerine delil oluşturabilmek için kimi evrimciler kendileri fosil üretmeye çalışmış, sonradan bunların sahtekarlık veya çarpıtma ürünü olduğu anlaşılmıştır. Günümüzde yeryüzü katmanlarındaki fosiller, canlıların ilk yaratıldıklarından beri kusursuzca var olduklarını doğrulamaktadır. Glasgow

Üniversitesi paleontoloji profesörü T. Neville George, bu gerçeği yıllar önce şu şekilde kabul etmiştir:

Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.7

Harvard Üniversitesi'nden paleontolog Niles Eldredge ise, Darwin'in "Fosil kayıtları yetersiz, ara formları o yüzden bulamıyoruz" iddiasının geçerli olmadığını şöyle açıklamaktadır:

Tüm deliller, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu sonucun doğru olduğunu göstermektedir: (Fosil kayıtlarında) gördüğümüz boşluklar, hayatın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır, bunlar yetersiz bir fosil birikiminin sonucu değildir.8

Çoğu insan, fosil kayıtlarından söz edildiğinde, bu kayıtlarla Darwin'in teorisi arasında olumlu bir bağlantı olduğu şeklinde yanlış bir izlenime kapılmaktadır. Bu yanılgıdan Science dergisindeki bir makalede şöyle bahsedilir:

Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitimli bilim adamı, ne yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi bir yanlış fikre kapılmıştır. Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fanteziler de ders kitaplarına kadar girmiştir.9

Amerikalı paleontolog S. M. Stanley de, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçeğin bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. İlgi çekici olan, birtakım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşudur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur.10

KAMBRİYEN DÖNEMİ FOSİLLERİ ve TÜRLERİN YARATILIŞI

Kompleks canlıların fosillerine rastlanan en eski yeryüzü katmanı, yaşı 543 ila 490 milyon yıl olarak hesaplanan Kambriyen tabakadır. Kambriyen devirden daha eski tabakalarda, tek hücreli canlılar dışında hiçbir canlının fosiline rastlanmaz. Kambriyen devirde ise, birbirinden son derece farklı canlı türleri aniden ortaya çıkar. Deniz anaları, deniz yıldızları, trilobitler, salyangozlar, deniz laleleri, balıklar gibi otuzu aşkın canlı türü bir anda belirir.

Üstelik aniden ortaya çıkan bu canlılar, evrim teorisinin varsayımlarının tam aksine, basit değil son derece kompleks vücut yapılarına sahiptirler.

Evrim teorisinin yanılgılarına göre, canlı türlerinin daha ilkel başka canlılardan evrimleşmiş olmaları gerekir. Oysa Kambriyen dönemi canlılarının öncesinde, başka hiçbir kompleks canlı yoktur. Kambriyen devri canlıları, hiçbir ataları olmadan, bir anda var olmuşlardır.

Evrim teorisinin yaşayan en ünlü savunucusu olan İngiliz zoolog Richard Dawkins bu konuda şu itirafı yapar:

Kambriyen devri canlıları, sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibidirler.11

Bu durum, evrim teorisini kesinlikle geçersiz kılmaktadır. Çünkü Darwin, Türlerin Kökeni adlı kitabında şöyle yazmıştır:

Eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu, doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorime öldürücü bir darbe olurdu. 12

Darwin'in korktuğu bu öldürücü darbe, fosil kayıtlarının henüz başlangıcında Kambriyen devirden gelmiştir.

Kambriyen devirden sonraki fosil katmanlarında da canlı türleri hep bir anda ve eksiksiz yapılarıyla belirir. Balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler gibi temel canlı grupları ve bunların içindeki yüz binlerce farklı tür canlı, yeryüzünde hep bir anda ve eksiksiz biçimde ortaya çıkmıştır. Bu grupların arasında evrimcilerin hayal ettikleri ara geçiş formlarından tek bir tane bile yoktur.

Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçek, ne işlevsel ne de şekilsel olarak canlıların basitten komplekse doğru bir evrim geçirmediğini, canlı türlerini Allah'ın yarattığını ispatlamaktadır. Evrimci paleontolog Mark Czarnecki, bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Teoriyi ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar... Ve bu beklenmedik durum, türlerin Allah tarafından yaratıldığını savunan yaratılışçı görüşü desteklemektedir.13

BİR KISIM MEDYANIN "KAYIP HALKA BULUNDU" MANŞETLERİ BİLİM DIŞI BİR ALDATMACADIR

Bir fosil bulgusunu haber veren bir gazetenin, manşetten "kayıp halka"nın bulunduğu gibi bir duyuru yaptığını mı gördünüz? O halde okumakta olduğunuz haberin, hiçbir bilimsel değer taşımadığına hemen o anda kanaat getirebilirsiniz. Ciddi bilim adamları "kayıp halka" fikrinin ve fosillere dayalı evrimsel hikaye anlatımının bilim dışı olduğunu on yıllar önce kabul etmiş ve bunun kullanımını terk etmişlerdir.

Dünyanın en ünlü bilim dergilerinden Nature'ın editörü ve aynı zamanda bir paleontolog olan Henry Gee, 1999 basımı In Search of Deep Time (Geçmiş Zamanların Arayışında) başlıklı kitabında bu gerçek hakkında şunları yazar:

Gazeteciler ve manşet yazarlarının, ataları bulma arayışları ve kayıp bağların keşfiyle ilgili olarak dört bir yanda sürdürdükleri gevezelikle karşılaştığımızda şunu öğrenmek şaşırtıcı gelebilir: Birçok profesyonel paleontolog, canlılığın tarihini senaryo ve hikayelere dayanarak incelememektedirler ve evrimsel tarihin hikaye anlatım şeklini, bilimdışı olması yüzünden otuz seneden fazla bir süre önce terk etmişlerdir.14

Israrla sürdürülen kayıp halka haberlerinin amacı, türlerin başka türlerden evrimleştiği varsayımının doğrulanmasının bir ‘keşif meselesi' olduğu izlenimini vermektir. Ne var ki bir asırdan fazla süredir yapılan kazılar, türler arasında geçiş formları bulunacağı şeklindeki beklentiyi sonuçsuz bırakmıştır. Önde gelen paleontologlardan A. S. Romer, bu gerçeği kabul ederek, daha 1963 yılında şunları söylemiştir:

Bağlantılar, tam da [türler arasında geçiş gösterebilmek için] onlara en hararetli bir şekilde ihtiyaç duyduğumuz noktalarda bile kayıptırlar ve birçok bağlantının kayıp olmayı sürdürmesi kuvvetle muhtemeldir. 15

Paleontologlar "kayıp halkaları" hala "kayıp listesinde" tutmaktadırlar. İtirafları da bazı medya kuruluşlarının oluşturmaya çalıştığı izlenimin tam tersi yöndedir. Örneğin ABD'nin en önde gelen paleontologları arasında yer alan Harvard Üniversitesi'nden Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Ian Tattersall'un şu sözleri, medyadaki ümitvar beklenti havasından tümüyle yoksundur:

Canlıların evrimsel tarihlerinin bir keşif meselesi olduğu düşüncesi, bir efsanedir. Eğer öyle olsaydı, ne kadar çok hominid fosili bulursak, insanın evrimi hikayesinin de o kadar açık hale gelmesi gerekirdi. Oysa eğer bir şey olduysa, bunun tam tersi olmuştur. 16

Özetle, kayıp halka, bir keşif meselesi değil, paleontologlar için çoktan geçerliliğini yitirmiş bir fikirdir ve bilimsel incelemenin konusu olamaz. O halde neden ısrarla bu bilimdışı efsanenin propagandası yapılmaktadır?

Bu soruya verilecek cevap, evrim teorisinin temsil ettiği dünya görüşüyle ilgilidir. Darwin'in evrim teorisi, 19. yüzyılda ortaya atıldığından beri, materyalistlerin ve ateistlerin var güçleriyle tutunup ayakta tutmaya çalıştıkları bir teoridir. Çünkü bu teori, tamamen hayali bir senaryoya dayanıyor olmasına rağmen, materyalistlere sözde bilimsel bir var oluş hikayesi sunmuştur.

Evrimci düşünür Mary Midgley, bu gerçeği "Evrim teorisi, bizim var oluş hikayemizdir… Bizlere buraya nasıl geldiğimizi söyler ve bizler bize ne olduğumuzu söylemesini umarız" diyerek ifade etmiştir. 17

Darwinist biyolog Edward O. Wilson, yazarı olduğu biyoloji ders kitabı Life on Earth (Yeryüzünde Yaşam)'ın sonunda, kitapta ortaya koyduğu evrimci iddialar için şu itirafı yapmaktadır:

Her nesil kendi var oluş hikayesine ihtiyaç duyar ve bunlar da bizimkiler. 18

İşte ‘kayıp halka' propagandası, Midgley ve Wilson'ın işaret ettiği evrimci var oluş masalının, toplumda yaşatılması için devam ettirilen bir aldatmacadır. Evrim propagandası, materyalistler açısından dünya görüşlerini ayakta tutma çabalarının bir numaralı aracıdır. Kayıp halka kavramı da Darwin'in teorisinin vadettiği hayali ortak atalar fikri açısından kilit bir kavramdır. Dolayısıyla evrimciler bu kavramı ne kadar gündemde tutabilirlerse, materyalist inançlarına o kadar çok destek sağlayacaklarını ummaktadırlar. Kayıp halka manşetleri vasıtasıyla, Darwinizm'in çöküşünün gizlenmeye çalışılmasının sebebi de budur.

Evrimci medyanın tüm çabasına rağmen, kayıp halka manşetleriyle duyurulan fosiller, ne bir kayıp halkadır ne de bunların Darwin'in teorisini doğrular bir yönü vardır. Bu haberler, soyu tükenmiş türlere ait yeni fosiller üzerinde yapılan bilim dışı spekülasyonlardan ibarettir. Bu bilim dışı propaganda şu gerçeği değiştiremeyecektir: Bizzat evrimci bilim adamları kayıp halka fikrinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını, fosil kayıtlarında geçiş formlarından eser bulunmadığını itiraf etmektedirler. Fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek evrimin hiçbir şekilde yaşanmadığıdır.

Yaratılış Atlası serisinin 3. cildi olan bu kitabın ilerleyen sayfalarında –önceki 2 ciltte de olduğu gibi- on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişim geçirmemiş canlıların fosillerini ve bunların günümüzdeki örneklerini göreceksiniz. Bugün sayısız örneği bulunmuş olan bu "yaşayan fosiller"in evrimci yayın organlarında pek duyurulmamasının, bunun yerine hayali "kayıp halka" haberlerine başvurulmasının son derece ön yargılı bir propagandanın ürünü olduğuna şahit olacaksınız. Bilimsel gelişmeleri duyurmak adı altında çe-

şitli sahtekarlıkların, gerçek dışı iddiaların gündemde tutulmasının materyalist zihniyetin bir ürünü olduğu gerçeğiyle karşılaşacaksınız.

Aynı zamanda milyonlarca yıldır mükemmel ve kompleks özellikleriyle, tam ve noksansız olarak varlıklarını sürdüren canlıların, Yaratılış gerçeğinin açık birer kanıtı olduğunu da hiçbir şüpheye yer vermeyecek, kesin bir kanaat oluşturacak şekilde okuyacaksınız.

DARWIN'İN, MANTIK VE BİLİM DIŞI FORMÜLÜ

Evrim teorisi söz konusu olduğunda pek çok kişi, bunun, bilimsel bir mesele olduğunu ve bilim adamları kadar bilgi sahibi olmayanların Darwinizm'i anlamalarının imkansız, üzerinde tartışmalarının da yersiz olduğunu zanneder. Nitekim Darwinistler de bu yanlış düşünceyi teşvik etmek için, Latince kelimeler ve halkın geneli tarafından bilinmeyen bilimsel terimler kullanır, karmaşık anlatımlar yapar, sık sık demagojiye başvurur ve içi boş sloganlar kullanarak bilimsel bir konudan bahsediyorlarmış izlenimi uyandırırlar.

Oysa Darwinizm'in temel iddiası tamamen bilim dışıdır ve bu iddiadaki mantık sefaleti, ilkokul çağındaki çocukların dahi anlayabileceği kadar açıktır. Sözde ilkel dünya ortamında, çamurlu bir su birikintisinin içinde, nasıl olduğu asla açıklanamayan bir şekilde ilk hücre meydana gelmiş, daha sonra tesadüfler bu hücreden hayvanları, bitkileri, insanları ve medeniyetleri meydana getirmiştir. Yani tüm insanlık ve medeniyet, bütün bitki ve hayvan alemi, sözde, bol miktarda çamur, uzun zaman ve bol bol tesadüfün eseridir.

Açıkça bir mantık çöküntüsü içinde olan Darwinistlere göre, her biri şuursuz olan bu maddeler, akıl ve vicdan sahibi, düşünen, seven, merhamet eden, muhakeme yeteneğine sahip, tablolar ve heykeller yapan, senfoniler besteleyen, romanlar yazan, gökdelenler inşa eden, atom reaktörleri kuran, hastalıkların sebebini bulan ve şifaya vesile olacak ilaçlar üreten, siyaseti yönlendiren insanları meydana getirmiştir. Yeterince zaman geçince, çamurlu suyun içinden tesadüfler sonucunda, aslanlar, kaplanlar, tavşanlar, geyikler, filler, kediler, köpekler, kelebekler, sinekler, timsahlar, balıklar, kuşlar çıkmıştır. Yine aynı çamurdan, birbirinden farklı koku ve lezzetleriyle çeşit çeşit meyveler ve sebzeler, portakallar, çilekler, muzlar, elmalar, üzümler, domatesler, biberler; eşsiz görünümleriyle çiçekler ve diğer bitkiler çıkmıştır.

Kısaca, Charles Darwin'den bugüne sayısız evrimci makalede, kitapta, filmde, gazete haberlerinde, dergi yazılarında, televizyon programlarında anlatılan masal, bataklığın içinden tesadüfen ortaya çıkan canlılığın senaryosundan ibarettir. Yani, siz bir Darwiniste "Bu medeniyet nasıl oluştu?", "Bu kadar farklı

canlı türü nasıl meydana geldi?" , "İnsan nasıl var oldu?" gibi sorular yönelttiğinizde, size vereceği cevabın özü şudur: Tesadüfler, bir bataklığın içinden tüm bu sayılanları, zaman içinde meydana getirdi.

Kuşkusuz böyle bir hikayeye inanabilmek için ya akıl zayıflığı içinde olmak ya da kavrama ve düşünme yeteneğinden tamamen yoksun olmak gerekir. Ama asıl şaşırtıcı olan, böylesine akıl ve mantık dışı bir teorinin yıllar boyunca destek görmesi, bilimsellik kılıfı altına gizlenerek sürekli telkin edilmesidir.

Darwinizm'in Yalanları Deşifre Olmuştur

19. yüzyılın ilkel koşulları altında ortaya atılan evrim teorisinin, gelişen bilim ve teknolojinin bulgularıyla geçersizliği ispatlanmış, Darwin'in iddialarının hiçbir gerçekliği olmadığı görülmüştür. Evrim sürecinin mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon ve mutasyonların, Darwinistlerin ön gördüğü gibi bir etkisi olmadığı, yani yeni canlı türleri meydana getirmelerinin imkansız olduğu anlaşılmıştır.

Darwinizm'e asıl darbeyi vuran ise fosil bulguları oldu. Darwin'in iddiasına göre, bütün farklı canlı türleri sözde tek bir ilkel atadan meydana gelmişti. Bu iddianın ispatlanabilmesi içinse, canlı tarihinin önemli bir belgesi olan fosil kayıtlarında, bu sözde ilkel atayı ve bu hayali atadan türlerin nasıl geliştiğini gösteren izler olmalıydı. Örneğin, eğer tüm memeliler evrimcilerin iddia ettiği gibi sürüngenlerden türemişlerse, mutlaka yarı sürüngen yarı memeli bir canlıya ait fosilin bulunması gerekiyordu. Yapılan araştırmalarda, pek çok canlı türüne ait, milyonlarca fosil elde edildi. Ancak canlı türleri arasında geçiş olduğunu gösteren bir tane dahi fosil bulunamadı. Bulunan tüm fosiller, canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle eksiksiz olarak bir anda ortaya çıktıklarını, yani yaratıldıklarını göstermekteydi.

Bu gerçek karşısında evrimciler, çeşitli yalanlara başvurdular. Paleontolojinin yüz karası olarak kabul edilen fosil sahtekarlıkları yaptılar. Soyu tükenmiş bazı canlılara ait fosiller üzerinde oynamalar yaparak, çeşitli senaryolar öne sürerek insanları aldatmaya çalıştılar.

Bu senaryoların en ünlülerinden biri "atın evrimi" hikayesidir. Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosiller evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilerek gerçek dışı bir şema oluşturulmuştur. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri, 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır.

Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen döneminde (54 – 37 milyon yıl) yaşamış Eohippus (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan Eohippus, halen Afri-

ka'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan Hyrax isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.19

Üstelik, Eohippus ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (Equus nevadensis ve Equus occidentalis) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.20 Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimciler tarafından ortaya atılan "at serisinin" uğradığı akıbet, kuşların, balıkların, sürüngenlerin ve memelilerin, kısaca tüm canlı türlerinin, hayali ortak ataları ve sözde evrimsel soy ağaçları için de geçerlidir. Bugüne kadar, herhangi bir canlı türünün atası olarak gösterilen fosillerin tamamının, ya soyu tükenmiş bir canlıya ait olduğu anlaşılmış ya da evrimcilerin fosil üzerinde oynama yaptıkları ortaya çıkmıştır.

Şeytanın Oyunu Bozulmuştur

Darwinizm, dünya tarihinin en kapsamlı ve en hayret verici aldatmacası olarak tarihe geçmiştir. Milyarlarca insanın adeta hipnoza girmiş gibi bu aldatmacaya kapılmış olması, tüm mantık dışı iddialarına rağmen Darwinizm'den etkilenmesi ise aslında mucizevi bir durumdur. Bugüne kadar evrim teorisine dünya genelinde verilen destek ve bu masalın böylesine kabul görmesi, şeytanın insanlığa bir oyunudur. Şeytan, büyük bir kitleyi Darwinizm'i öne sürerek yönlendirmektedir.

Çok yakın tarihe kadar, kimse şeytanın bu oyununu bozmaya, insanlara gerçeği göstermeye cesaret edememiştir. Ancak içinde bulunduğumuz yüzyılda şeytanın bu oyunu, artık tamamen bozulmuştur. Bu aldatmacanın cevabı çok detaylı olarak anlatılmış, toplumlar bu konuda tam anlamıyla bilinçlenmiştir. Allah'ın izniyle, Darwinizm'in çöküşü durdurulması mümkün olmayan bir noktaya gelmiştir. Nitekim, Darwinist dünya imparatorluğunda yaşanan paniğin asıl sebebi de budur.

1 Charles Darwin, The Origin Of Species, Bölüm X, "On the Imperfection of the Geological Record".
2 Charles Darwin, The Origin of Species, Bölüm X, s. 234
3 Charles Darwin, The Origin of Species, Bölüm 1, s.179
4 Charles Darwin, The Origin of Species, Bölüm 1, s.172
5 N. Eldredge, and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s. 45-46

4 T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress, vol. 48, January 1960, s.1
5 N. Eldredge and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s.59
6 R. A. Raff, T. C. Kaufman, Embryos, Genes and Evolution: The Developmental Genetic Basis of Evolutionary Change, Indiana University Press, 1991, s. 34
7 T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress, vol. 48, January 1960, s.1
8 N. Eldredge and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s.59
9 Science, July 17, 1981, s.289
10 S. M. Stanley, The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species, Basic Books Inc. Publishers, N.Y., 1981, s.71
11 Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, 1986, s.229
12 Charles Darwin, The Origin of Species, 1 b., s.302
13 Mark Czarnecki, McLean's, 19 Ocak 1981, s.56
14 Henry Gee, In Search of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New Hıstory of Life, The Free Press, A Division fo Simon & Schuster, Inc., 1999,sf. 5
15 A.S. Romer, Chapter in Genetics, Paleontology and Evolution (1963), p. 114
16 Niles Eldredge, Ian Tattersall, The Myths of Human Evolution, ss.126-127
17 Midgley M., "Evolution as a Religion: Strange Hopes and Stranger Fears," [1985], Methuen: London, 1986. sf. 154; Stephen E. Jones' Home Page at 66. http://members.iinet.net.au/~sejones/
18 Wilson E.O., et. al., "Life on Earth," [1973], Sinauer Associates: Sunderland MA, 1975, Third Printing, sf. 624
19 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields, 1982, s. 30-31
20 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe, s. 30-31

KARA HAYVANLARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin, kaplanların sözde evrimsel atasını gösterme gayretleri boşunadır. Fosiller, kaplanların herhangi bir canlıdan türemediklerini, hep kaplan olarak var olduklarını ispatlamıştır. 80 milyon yıl önce yaşamış olan kaplanların, günümüz kaplanlarıyla aynı olduğunu gösteren resimdeki fosil, tüm evrimci iddiaları susturmaktadır. Canlılar, mutasyonların ve kör tesadüflerin neticesinde meydana gelmemiştir. Tüm canlı türlerini, üstün yaratma gücüne sahip olan Yüce Allah yaratmıştır.

Sırtlan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 85 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrim iddiasını yalanlayan fosil kayıtlarında, canlı türlerinin sahip oldukları özellikleri aşama aşama kazandıklarını gösteren hiçbir iz yoktur. Örneğin, göz çukurlarından biri oluşmuş diğeri henüz meydana gelmemiş, çenesinin yarısı gelişmiş, kafatası yapısında deformasyonlar ve bozukluklar olan tek bir tane dahi sırtlan fosili yoktur. Bulunan tüm sırtlan fosilleri, bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış sırtlanların, günümüzde yaşamakta olanların sahip oldukları tüm özellikleri taşıdıklarını ortaya koymuştur. Bunun açık anlamı, canlıların evrim geçirmedikleri, yaratıldıklarıdır.

And Ayısı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 85 milyon yıl

Bölge: Çin

Ursidae familyasına dahil olan ayılar yırtıcı memeliler takımından canlılardır. And ayıları günümüzde sadece Güney Amerika'da varlıklarını devam ettirmektedirler. Panda ayıları gibi, onların da soyları tükenmek üzeredir.

Kafatası tüm detaylarıyla korunmuş olan bu And ayısı fosili, söz konusu canlıların tarihin her döneminde aynı olduklarını ortaya koymaktadır. 85 milyon yıl önce yaşamış bu canlının diş yapısı, göz çukurları, çene yapısı vs. And ayıla-

rının on milyonlarca yıldır değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini söylemektedir. Fosil bulgularının gösterdiği gerçek, canlıların kökeninin kör tesadüfler değil, Yaratılış olduğudur.

Samur Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 75 milyon yıl
Bölge: Çin

Mustellidae (sansarlar) familyasına dahil olan samurlar, asıl olarak Kuzey Asya'da yaşar. Bazı Kuzey Avrupa ülkeleri, Afganistan, İran ve ülkemizde de örneklerine rastlanır. 75 milyon yıl önce yaşamış samurların günümüzdeki örnekleriyle aynı olduğunu ortaya koyan resimdeki fosil, evrimcilerin iddialarını çürütmektedir.

Hiçbir konuyu derinlemesine araştırmayan ve son derece yüzeysel bilgilere sahip olan evrim teorisinin "yarı cahil" taraftarları, fosil bulguları üzerinde de hiç düşünmezler. Düşünmedikleri için de önlerine konulan her resmi, haberi, yorumu doğru zannederler. Oysa, Darwinizmle ilgili öne sürülen fosil resimleri, moral propaganda amacıyla üretilir ve sahte fosillere ya da ara fosil olmayan türü tükenmiş tam canlılara aittir. Sayısı milyonları aşan gerçek fosiller ise evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını söylemektedir.

Antilop Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 83 milyon yıl
Bölge: Çin

Evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, geçmişte, hem antilop özelliği taşıyan hem de farklı bir canlı türünün özelliklerine sahip olan pek çok garip canlının olması gerekirdi. Fosil kayıtlarında pek çok örneğine rastlanması gereken bu canlılar, iki farklı türün özelliklerini taşımalarıyla hemen tanınmalı ve evrimci sözde ata-torun ilişkilerinin örneği olarak sergilenmelidir. Ne var ki, sayısız masalla ve hayali senaryoyla dolu olan evrimci yayınlarda, bir tane bile ara canlı fosili sergilenmemektedir. Çünkü böyle bir fosil yoktur. Çünkü böyle bir canlı tarihin hiçbir döneminde yaşamamıştır.

Tüm canlılar, resimde örneği görülen 83 milyon yıllık antilop gibi, var oldukları ilk halleriyle günümüze kadar gelmişlerdir. Canlıların tarihi, evrim iddialarını yalanlamaktadır.

Kar Leoparı Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu ortaya koyan sayısız delilden biri fosil bulgularıdır. Örneğin resimdeki 80 milyon yıllık kar leoparı kafatası fosili, canlıların milyonlarca yıl boyunca değişmediğinin, evrim geçirmediğinin, yaratıldığının ispatlarındandır.

Evrimcilerin ise teorilerini destekleyebilecek delilleri yoktur. Bu delil yoksunluğunun en önemli göstergelerinden biri, evrimcilerin kendi delillerini açıklama cesaretini bir türlü gösterememeleridir. Evrimcilerden beklenen, eğer kendi iddialarına destek olacak 3-5 tane ara fosil varsa bunları halka sunmalarıdır. Eğer bunu yapamıyorlarsa, ki hiçbir zaman yapamayacaklardır, o zaman "Neden yıllardır insanlara hayalleri gerçek gibi tanıttıklarını" açıklamaları gerekir. Yaratılış'ın ispatı olan milyonlarca fosil karşısında, Darwinistlerin artık hayal kurmayı bırakıp, gerçekleri görmelerinin vakti gelmiştir.

Kır Kurdu Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrim teorisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdır. Sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığının en önemli ispatlarından biri de fosil kayıtlarıdır. Bugüne kadar yapılan tüm araştırmalara rağmen, sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bundan sonra da bulunması mümkün değildir. Çünkü böyle bir ara canlı hiçbir zaman yaşamamıştır. Bu nedenledir ki evrimci Roger Lewin, "İlk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır." demek zorunda kalır. (Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492)

Tavşan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 milyon yıl

Bölge: Wyoming, ABD

Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, bugüne kadar yapılan kazılarda kafatası henüz gelişmemiş, göz çukurlarından biri olan diğeri olmayan, yarım kulaklı, yarım çeneli gibi pek çok garip tavşan fosiline rastlanmış olması gerekirdi. Ancak böyle yarı gelişmiş bir tavşan fosili hiç görülmemiştir. Elde edi-

len her tavşan fosili, resimdeki 33 milyon yıllık tavşan fosilinde olduğu gibi, tüm özellikleriyle tam ve eksiksizdir. Bu durumda, Darwinistlerin iddialarında ısrarlı olmalarının bir manası yoktur, çünkü bulgular iddialarını desteklememektedir. Bilimin gösterdiği gerçek evrim değil, Yaratılış'tır.

Tilki Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5 - 1.8 milyon yıl

Bölge: Asya

Tilki, Canidae (köpekgiller) familyası içinde bulunan bir memeli türüdür. Resimde görülen tilki kafatası fosili yaklaşık olarak 5 milyon yaşındadır ve günümüzdeki tilkilerle aynı özelliklere sahiptir. Dikkat edilirse, bulunan her yeni fosil, yıllardır süregelen "evrimci inançları" altüst ediyor, o güne kadar ortaya attıkları senaryolara uymadığı için evrimcileri yeni senaryolar üretmek zorunda bırakıyor. Yeni üretilen senaryolar da hemen çürütülüyor ve evrimciler büyük bir çıkmaz içinde bocalamaya devam ediyor lar.

Rakun Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 12 - 7 milyon yıl

Bölge: Çin

Resimdeki rakun fosili, dişleri, kafatası ve çene yapısıyla günümüz rakunlarından farksızdır. Bu durum bir kez daha göstermektedir ki, canlı türleri fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, o şekilde kalmakta ve aradan milyonlarca yıl geçse dahi değişmemekte, yani evrim geçirmemektedir. Yaşayan fosiller, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını göstermektedir.

Türler günümüzdeki beden yapılarına, evrimcilerin öne sürdüğü gibi tesadüfi bir değişim sürecinden geçerek ulaşmamışlardır. Hepsi Yüce Allah tarafından kusursuzca var edilmişlerdir ve yeryüzündeki varlıkları boyunca hep yaratıldıkları şekilde yaşamışlardır.

Timsah Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Çin

Çin'in Guangdong bölgesinde bulunan bu yüz milyon yıllık yavru timsah fosilinin çene yapısı çok iyi korunmuştur. Bu kafatası fosili, günümüzde yaşamakta olan timsahlarla kıyaslandığında, arada hiçbir fark olmadığı açıkça görülecektir. Eğer bir canlı yüz milyon yıl boyunca en küçük bir değişiklik dahi geçirmemişse, o zaman canlıların evrimi hikayesinden bahsetmek mümkün değildir.

Sırtlan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Resimde görülen 23 – 5 milyon yıllık sırtlan kafatası fosili, tüm canlı türlerinin, yeryüzünde bir anda ve ayrı ayrı ortaya çıktıklarını gösteren delillerden biridir. Çok iyi korunmuş bir şekilde elde edilen bu sırtlan fosili, çenesi, göz çukurları, kesici dişleri ve diğer tüm detaylarıyla günümüzdeki örnekleriyle birebir aynıdır. Evrimciler bu gibi fosiller karşısında çaresizdirler ve bulunan her yeni fosil bu çaresizliklerini kat kat artırmaktadır.

Zebra Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase - Eosen dönemi

Yaş: 70 - 40 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin çok uzun yıllardır aradıkları ara geçiş fosilleri hiçbir şekilde bulunamamakta, öte yandan Yaratılış gerçeğini ortaya koyan fosillere her gün bir yenisi eklenmektedir. Resimdeki zebra kafatası fosili de bu örneklerden biridir. Diş ve çene yapısı günümüz örneklerinden farksız olan bu fosil, evrim teorisinin büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha teyit etmektedir.

Antilop Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Çin

Diğer tüm canlılar gibi, antilopların da evrim geçirmediğinin delili olan resimdeki fosil, 50 milyon yaşındadır. Eğer evrimcilerin iddiası doğru olsaydı aradan geçen 50 milyon yıl içinde antilopların değişik yapılar geliştirmesi, günümüzdeki antiloplardan çok farklı olması gerekirdi. Ancak antiloplar ilk var oldukları gün hangi özelliklere sahipse, bugün de aynı özelliklere sahiptir ve bu durum, evrimi yerle bir etmektedir.

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin açmazda olduğu konulardan biri de memelilerin kökenidir. Evrimciler, memelilerin kökenine ve bu sınıfa dahil canlıların birbirleriyle olan sözde evrimsel akrabalık ilişkilerine dair hiçbir kanıt gösteremezler. 20. yüzyı-

lın önde gelen evrimcilerinden George Gaylord Simpson'ın açıklamaları, evrim teorisinin ne kadar büyük bir çıkmaz içinde olduğunu göstermektedir:

"Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir... Her takımın bilinen en eski ve (sözde) en ilkel üyesi, bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir. Çoğu örnekte farklılık o kadar keskin ve boşluk o kadar büyüktür ki, tüm bir takımın kökeni spekülatif ve son derece tartışmalıdır..." (George G., Simpson, "Tempo and Mode in Evolution", Columbia University Press, New York, 1944, p. 105, 107)

Antilop Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Çin

Bovidae familyasına dahil olan antiloplar en hızlı hareket eden kara canlılarından biridir. Yaklaşık 30 farklı cinste, 90'a yakın türü olduğu bilinmektedir.

Fosil kayıtlarına göre memeliler sınıflamasına dahil canlılar yeryüzünde aniden ortaya çıkmıştır. Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdırlar. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü için bile imkansızdır. Ne var ki evrim teorisinde, imkansız olanı yapılmaya çalışılır, hezeyanları bilimsel bilgiymiş gibi gündeme getirilerek kitleler aldatılmaya çalışılır.

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 89 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler memelilerin sürüngenlerden türediğini iddia ederken, tarihte yaşamış ve soyu tükenmiş "memeli benzeri" bazı sürüngenlerin fosillerini öne sürerler. Bu canlıların soylarının tükenmiş olması, evrimcilere istedikleri gibi spekülasyon yapma imkanı tanımaktadır. Ancak bilimsel araştırma ve incelemeler bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. Örneğin, memeli benzeri sürüngenlerin beyinlerinin incelenmesi sonucunda, bu canlıların memeli özellikleri göstermedikleri, tamamen sürüngenlere benzedikleri sonucu elde edilmiştir.

Üstelik fosil kayıtları da farklı memeli türlerinin sahip oldukları tüm özelliklerle birden bire ortaya çıktıklarını ve hiç değişmediklerini ortaya koymuştur. Resimdeki 90 milyon yaşındaki kaplan fosilinin günümüzde yaşayan kaplanlardan farksız olması evrimin olmadığını gösteren ispatlardan biridir.

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 89 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin, memelilerin sözde atası olarak gösterdikleri "memeli benzeri sürüngenler" tarihte yaşamış ve soyu tükenmiş ayrı canlı türleridir. Ne memelilerle ortak bir ataları vardır, ne de başka bir canlıya dönüşmüşlerdir. Tom Kemp, New Scientist dergisindeki "The Reptiles That Became Mammals" (Memeliye Dönüşen Sürüngenler), başlıklı evrimci yazısında memeli benzeri sürüngenlerin fosil kayıtlarında aniden belirdiklerini ve başka bir türe (memelilere) dönüşmeden yok olduklarını şöyle kabul etmektedir:

"Memeli benzeri sürüngenlerin her türü fosil kayıtlarında aniden belirirler ve öncelerinde bir ataları yoktur. Bir süre sonra, aynı şekilde aniden, arkalarında soyları olan bir tür bırakmadan kaybolurlar." (Tom Kemp, "The Reptiles That Became Mammals", New Scientist, sayı 92, 4 Mart 1982, s. 583)

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 89 milyon yıl

Bölge: Çin

Fosil kayıtlarında memeliler hep memeli, sürüngenler hep sürüngen olarak görülmektedir. İki farklı türün birbirine dönüştüğünü ispatlayan hiçbir somut bulgu yoktur. Evrimciler istedikleri kadar hayal kurmaya devam edebilirler, fosiller bu hayallerini asla gerçeğe dönüştürmeyecektir. 90 milyon yaşında-

ki kaplan fosilinin de ortaya koyduğu gibi, canlılar evrim geçirmemiştir. Canlı ve cansız tüm varlıklar, alemlerin Rabbi olan Allah'ın eseridir.

Kurt Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 120 milyon yıl
Bölge: Çin

Memelilerin kökeni konusunda evrimcilerin öne sürdüğü iddialar, akıl ve mantık dışı pek çok hikaye içermektedir. Hiçbir bilimsel bulguyla desteklenmeyen bu hikayeler, propaganda malzemesi olarak kullanılır. Elbette dileyen dilediği gibi senaryolar üretebilir veya kurgularda bulunabilir, ancak bu senaryoları bilimmiş gibi halka lanse etmek son derece yanlış bir tutumdur. Biyolog Paul Pierre Grassé'nin belirttiği gibi, "hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir." (Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 103)

Sırtlan Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 80 milyon yıl
Bölge: Çİn

"Herhangi bir sürüngenin memeliye dönüşmesini kafamda canlandıramıyorum." (Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Cilt.II, New York:D. Appleton and Company, 1888, s. 128) diyen Darwin'in ardından, gelişen bilim ve teknolojiye rağmen günümüz evrimcileri de, memelilerin kökeni konusunda ikna edici bilimsel bir açıklama ortaya koyamamışlardır. Bu gerçeği Roger Lewin, "İlk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır." sözleriyle dile getirmektedir. (Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492)

Resimdeki 80 milyon yıllık sırtlan fosili gibi sayısız fosil örneği, Darwinistleri yaşadıkları çaresizliğe mahkum etmiştir.

Sırtlan Kafatası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 9.5 milyon yıl
Bölge: Çin

Darwinistlerin memelilerin kökenini açıklarken en zorlandıkları konulardan biri de bu canlı grubunun içindeki farklılıkların çok fazla oluşudur. Kendi içlerinde çok farklı gruplara ayrılmış olan memelilerin aralarındaki hayali akrabalık bağı da bulgularla desteklenmez. Bu durum, bilim adamlarının büyük ço-

ğunluğunun da kabul ettiği bir gerçektir. Örneğin evrimci zoolog Eric Lombard şöyle bir itirafta bulunmaktadır:

"Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaklardır." (Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", Evolution, cilt 33, Aralık 1979, s. 1230)

Sansar Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 60 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimci yayınları incelediğinizde sürüngenlerin memelilere nasıl dönüştüğüne dair bilimsel terimlerle süslü birçok evrimci masal okursunuz. Ama aklınıza takılan soruların bir tanesine bile mantıklı bir cevap alamazsınız. "Soğukkanlı olan sürüngenler vücut ısısı üretmeye nasıl başlayıp, sıcakkanlı memelilere dönüşmüşlerdir? Pullarını tüylerle değiştirmeyi nasıl başarmışlardır? Hiçbir alt yapıları yokken ne şekilde süt üretmeye başlamışlardır?" gibi soruların makul ve bilimsel açıklamaları bu yayınlarda hiçbir zaman yer almaz. Çünkü evrimcilerin bu sorulara verebilecekleri gerçekçi cevapları yoktur. Bir de Darwinistlere "Bu değişimi gösteren fosil var mı?" diye sorarsanız çok daha derin bir sessizlikle karşılaşırsınız. Çünkü tüm umutsuzca arayışlarına rağmen, evrimciler böyle bir fosil bulamamışlardır.

Kutup Porsuğu Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 60 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin memelilerin kökenine dair senaryoları, bir hayal gücü zorlamasından başka bir şey değildir. Öne sürdükleri iddialarına dair en küçük bir delil dahi yoktur, sürüngenlerin memelilere dönüşmesi bilimsel olarak mümkün değildir. Resimdeki 60 milyon yıllık kutup porsuğu fosilinin de ortaya koyduğu gibi, her bir memeli türü herhangi bir ortak ata olmadan, kendisine has özelliklerle var olmuş ve soyu devam ettiği müddetçe bu özelliklerini hiç değiştirmemiştir.

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Bilim yazarı Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism (Darwinizm'in Mitleri) adlı kitabında, Darwinistlerin tüm göz boyama gayretlerine rağmen, teorinin bilimsel delillerden yoksun olduğunu şöyle ifade eder:

"Ancak bütün bu iddialara rağmen ne gariptir ki, gerçekten objektif bir kişinin şunu söylemesi mümkün değildir: 'İşte, benim aradığım kesin bilimsel kanıt burada.'" (Richard Milton, Darwinizm'in Mitleri, Gelenek Yayınları, Eylül 2003, s. 21)

Milton'un da dile getirdiği gibi evrim teorisine delil arayan kimse her defasında eli boş dönecektir. Bu kimseyi en çok hayal kırıklığına uğratan alanlardan biri de fosil kayıtları olacaktır. 150 yıla yakın süredir yapılan araştırmalarda evrimi destekleyen hiçbir fosil görülmemiştir. Tüm fosil bulguları, tek bir ağızdan, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Sansar Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Mustelidea familyasına dahil olan sansarlar, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, evrimin iddialarını yalanlayan canlılardan biridir.

Yapılan jeolojik araştırmalar, diğer tüm bilim dalları gibi, evrim teorisinin geçersizliğini ortaya koyarken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu gözler önüne sermektedir. Londra Üniversitesi'nde hücre biyolojisi profesörü olan Edmund J. Ambrose, bu duruma şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

"Jeolojik araştırmaların bugün gelinen safhasında, jeolojik kayıtlarda, Yaratılışçıların, Allah'ın her bir türü ayrı olarak yarattığı düşüncesine ters düşecek hiçbir bulgu yoktur..." (Dr. Edmund J. Ambrose, The Nature and Origin of the Biological World, John Wiley & Sons, 1982, p. 164)

Benekli Geyik Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 78 milyon yıl

Bölge: Çin

Tüm canlılığın bilinçsiz, amaçsız bir tesadüfler sürecinin ürünü olduğu düşüncesi, bir 19. yüzyıl hurafesidir. Bugüne kadar elde edilen tüm somut bulgular, evrimin hurafeden ibaret olduğunu teyit etmiştir. Bunlardan biri de fosil kayıtlarıdır. Evrimcilerin hayalindeki süreç, fosiller tarafından hiçbir zaman desteklenmemiştir.

Canlılar resimdeki 78 milyon yıllık benekli geyik fosili örneğinde görüldüğü gibi, on milyonlarca yıl boyunca aynı kalmışlardır. Bu aynılık, evrimin yaşanmadığının en önemli ispatlarından biridir.

Yer Köpeği Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 88 milyon yıl

Bölge: Çin

Viverridae familyasına dahil olan bu canlılar, Carnivora (yırtıcılar) takımındandır. Evrimciler, diğer tüm canlıların olduğu gibi, yer köpeklerinin de kökenini teorilerine göre açıklamaktan acizdirler. Fosil kayıtlarında, bu canlıların sözde atası olan herhangi bir canlı yoktur. Yer köpeklerinin aşama aşama oluştuğunu gösteren bir fosil de bulunmamaktadır.

Resimdeki 88 milyon yıllık fosilin de ortaya koyduğu gibi, söz konusu canlılar var oldukları ilk andan beri aynı özelliklere sahiptir. On milyonlarca yıl boyunca değişmemiş, yani evrim geçirmemişlerdir.

Yaban Domuzu Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 87 milyon yıl

Bölge: Çin

Suidae familyasına dahil olan yaban domuzlarının 3 farklı türü olduğu bilinmektedir. Diğer tüm canlılar gibi, yaban domuzları da tarih boyunca hep yaban domuzu olarak var olmuş, başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya da dönüşmemişlerdir. Fosil bulguları bu gerçeğin ispatıdır.

87 milyon yıl önce yaşamış olan yaban domuzlarının günümüzdeki yaban domuzlarıyla aynı özelliklere sahip olduğunu gösteren resimdeki kafatası fosili karşısında, evrimcilerin demagojilerinin ve propagandalarının bir değeri yoktur. Evrimciler bunlarla, ancak kendilerini kandırmaya devam edebilirler, akıl ve mantık sahibi insanların ise evrim aldatmacasına kanmaları artık mümkün değildir.

Kutup Porsuğu Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin 150 yıldır devam eden ara form fosili arayışı büyük bir hüsranla sonuçlanmıştır. Günümüzde evrimcilerin delil diye ortaya koyabilecekleri hiçbir bulgu yoktur. Antropolog Jeffrey H. Schwartz fosil kayıtlarının, Darwinizm'in aleyhine olduğunu şöyle ifade eder:

"Pek çok paleontolog fosil kayıtlarında, kayıp halkaları bulmak yerine, sadece büyük boşluklarla ve bugüne kadar kaydedilmiş fosil türleri arasında herhangi bir ara form olmadığı gerçeğiyle yüz yüze geldi." (Schwartz, Jeffrey H., Sudden Origins, 1999, s. 89)

Antilop Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 83 milyon yıl
Bölge: Çin

Darwinizm için yıkıcı bir darbe olan fosil kayıtları, evrimcilerin sürekli göz ardı etmeye çalıştıkları bir konudur. Evrimciler, fosil bulguları üzerinde konuşmak yerine, hayal ürünü senaryolar anlatmayı ve demagoji yapmayı tercih eder, bu yolla propagandalarını devam ettirirler.

Evrimciler ne kadar gerçeklerden kaçsalar da, resimdeki 83 milyon yıllık antilop kafatası fosili gibi milyonlarca fosil, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını haykırmaktadır.

Tibet Kum Tilkisi Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 86 milyon yıl
Bölge: Çin

Yırtıcı memeliler takımından (Carnivora) olan Tibet kum tilkileri, sadece kum tilkisi olarak da anılırlar. Genellikle uçmayan kuş türleri, tavşanlar ve diğer kemirgenlerle beslenirler.

Fosil kayıtları kum tilkilerinin hep kum tilkisi olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini ispatlamıştır. Günümüz kum tilkileriyle her yönden aynı olan 86 milyon yıllık resimdeki kum tilkisi kafatası fosili, evrimcilerin sadece hayallerini dile getirdiklerinin delilidir. Darwinistlerin iddia ettikleri gibi bir süreç hiçbir zaman yaşanmamıştır, evrimci varsayımlar bilimsel dayanaktan yoksundur.

Panter Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 89 milyon yıl
Bölge: Çin

Felidae (kediler) familyasına dahil olan panterler, oldukça iri ve yırtıcı canlılardır. Resimdeki 89 milyon yıllık panter kafatası fosili, bu canlıların on milyonlarca yıldır değişmediklerini ortaya koymaktadır.

Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, fosil kayıtlarında günümüzdeki panterleri andıran, ama tüm özellikleri aynı olmayan pek çok "panterimsi"

canlı fosiline rastlanması gerekirdi. Bunların ayak yapılarında, iskeletlerinde, çenelerinde, gözlerinde günümüzdeki panterlere benzemeyen pek çok özellik olması gerekirdi. Ancak fosiller bu durumun tam tersini göstermektedir. Bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış panterlerin günümüzdeki panterlerden en küçük bir farkı yoktur. Bu koşullar altında panterlerin evrim geçirdiğinden söz etmek mümkün değildir. Panterler de, diğer tüm canlılar gibi, Yüce Allah'ın eseridir.

Panda Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 96 milyon yıl

Bölge: Çin

Sadece bambu yiyerek beslenen büyük pandalar, Ailuridae familyasının üyesidir. Asıl vatanları Çin'in Batı bölgeleridir.

Günümüzdeki pandaların taşıdıkları tüm özelliklere sahip olan, bundan 96 milyon yıl önce yaşamış olan pandalar evrimi reddetmektedir. Fosillerle ispatlanan bu gerçek, açık ve net olarak ortadadır. Darwinistlerin ısrarla göz ardı etmeye çalışmaları, bu gerçeği değiştirmez. Canlılar evrimsel bir süreç sonucunda ortaya çıkmamıştır. Canlı ve cansız tüm varlıkları Allah yaratmıştır.

Kuzey Doğu Kaplanı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 65 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin fosiller karşısındaki çaresizliğini gözler önüne seren bulgulardan biri de, resimdeki 65 milyon yıllık kuzey doğu kaplanı kafatası fosilidir.

Evrimciler söz konusu canlıların hayali evrim sürecini delillendirebilecek bir tane dahi bulgu ortaya koyamazken, sayısız fosil kuzey doğu kaplanlarının evrim geçirmediğini, yaratıldığını ispatlamaktadır.

Kutup Kedisi Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 78 milyon yıl

Bölge: Çin

Mustellidae (sansarlar) familyasına dahil olan bu hayvanlar, Güneydoğu Avrupa'dan Çin'e kadar çok geniş bir coğrafyada yaşarlar. Ülkemizin de çeşitli bölgelerinde varlıklarını devam ettirmektedirler. Genellikle av ve kümes hayvanlarına zarar verirler.

Bundan 78 milyon yıl önce yaşamış kutup kedileriyle, günümüzde yaşamakta olanlar arasında hiçbir fark yoktur. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı aradan geçen on milyonlarca yıl içinde kutup kedileri birçok değişikliğe uğramalı ve aşama aşama başka canlılara dönüşmeliydi. Ancak böyle bir dönüşüm hiçbir zaman yaşanmamıştır. Canlı türlerinin milyonlarca yıl aynı kalması, evrim teorisi için öldürücü bir darbedir.

Kuzey Doğu Kaplanı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Yıllardır sahte ara formlarla, soyu tükenmiş canlıların fosilleri üzerinde yapılan spekülasyonlarla ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi, artık varlığının son noktasına gelmiştir. Darwinistler tarafından özenle saklanan Yaratılış delili fosiller, halkın bilgisine sunulmuş, evrimcilerin canlıların tarihine dair tüm yalanları ifşa edilmiştir.

Resimde görülen 90 milyon yıllık kuzey doğu kaplanı kafatası fosili de bunlardan biridir. Bu fosilin günümüzde yaşayan örneklerinin tıpatıp aynısı olduğunu gören bir kimsenin, evrim masalına inanması mümkün değildir.

Kutup Porsuğu Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Pek çoğu akademik kariyere sahip olan, belki düzinelerce kitap okumuş, sayısız araştırma yapmış, bilimsel makaleler yayınlamış Darwinistlerin, çok açık olan gerçekleri dahi fark edememeleri oldukça şaşırtıcı bir durumdur. Örneğin, bugün yaşamakta olan canlıların milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadığını ortaya koyan "yaşayan fosiller"in Darwinizm'i yalanlayan somut deliller olduğunu bir türlü kavrayamazlar. Bunu kavrayamadıkları gibi, teorilerini delillendirecek hayali "ara canlılara" ait fosiller bulunmadığını da kabullenemezler.

Darwinistlerin bu kavrama güçlüğüne rağmen, resimdeki 90 milyon yıllık kutup porsuğu kafatası fosili gibi sayısız fosil, evrimin hiç yaşanmadığını deşifre etmektedir.

Timsah

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 65 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler, sürüngenlerin kökenlerinin deniz canlıları olduğunu iddia ederler. Hiçbir bilimsel bulguyla destekleyemedikleri bu iddiaya göre, günün birinde susuz kalan balıklar karaya çıkmak zorunda kalmışlar ve böylece sürüngenleri oluşturmuşlardır. Ancak bu senaryoyu destekleyecek bir tane bile yarı balık yarı sürüngen özellikleri taşıyan bir canlının fosiline rastlanmamıştır. Yüz binlerce fosil içinde, balıklar hep balık, sürüngenler hep sürüngen olarak görülmektedir. Bulunan her fosil, bugünkü türlerle tıpatıp aynıdır ya da geçmişte yaşamış, ama bugün soyu tükenmiş bazı canlılara aittir.

Bunlardan biri de resimde görülen 65 milyon yaşındaki timsah fosilidir. Bu fosil, timsahların hep timsah olarak var olduklarının delilerindendir.

Kurbağa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimci senaryo, omurgasızlardan evrimleşen balıkların, bir süre sonra da karada yaşama imkanı olan amfibiyenlere dönüştüklerini iddia eder. Ama diğer tüm evrim masalları gibi, bu senaryonun da hiçbir delili yoktur. Yarı balık yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosile bile rastlanmamıştır. Tam tersine elde edilen tüm fosiller, balıkların hep balık, amfibiyenlerin ise hep amfibiyen olduğunu ispatlamıştır.

Resimde görülen 40 milyon yıllık kurbağa fosili de kurbağaların bu zaman zarfında hiçbir değişime uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Semender Larvası

Dönem: Paleozoik zaman, Permiyen dönemi

Yaş: 290 milyon yıl

Bölge: Almanya

Evrimciler semenderler gibi amfibiyenlerin sözde atasının balıklar olduğunu iddia eder ama bu iddialarını bir türlü delillendiremezler. Darwinistlerin kendilerince amfibiyenlerin atası olarak gösterdikleri üç farklı balık türü vardır. Bunlardan biri ünlü yaşayan fosil Coelacanth'tır. Ancak 1938 yılında Hint Okyanusu'nda canlısının yakalanmasıyla, evrimcilerin bu balık üzerinde yaptıkları spekülasyonların geçersiz olduğu anlaşılmıştır. Bir diğer balık grubu ise Rhipidistia takımından balıklardır. Bu balıkların yüzgeçlerinde, Coelacanth'ta olduğu

gibi kalın bir doku ve kemikler bulunmaktadır. Bu farklı yapılardan dolayı, bu canlıda ayaklar oluşmaya başladığı iddia edilmektedir. Oysa, bu yapıların kara canlılarının ön ve arka ayakları ile hiçbir benzerliği bulunmamaktadır. Evrimcilerin üçüncü "amfibiyen atası" adayları ise, akciğerli balıklardır. Bu balıklar solungaçlarının yanı sıra yüzeye çıkarak hava soluyabilirler. Ancak sahip oldukları akciğer yapısının kara canlılarının akciğerleri ile hiçbir benzerliği bulunmamaktadır. Bu balığın iskelet yapısı da amfibiyenlerden çok farklıdır.

Evrimciler amfibiyenlerin sözde atası olarak hangi balık türünü kabul ederlerse etsinler, bir balığın amfibiyene dönüşebilmesi için geçirmesi gereken değişiklikler çok fazla sayıdadır. Dolayısıyla iki türün arasında birçok ara form bulunması gerekir; yarı yüzgeçli- yarı ayaklı, yarı solungaçlı-yarı akciğerli, yarı böbrekli vb. garip canlıların yaşamış olması ve bu canlıların sayılarının milyonlarca olması gerekir. Ancak, fosil kayıtlarında bu tür canlıların bir tanesine dahi rastlanmamıştır. Sayısız fosilin arasında tam balıklar, tam amfibiyenler vardır, ancak bu tür ara geçiş formları bulunmamaktadır. Bu evrimcilerin de kabul ettiği ve evrim teorisini yalanlayan bir gerçektir.

Timsah

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler, sürüngenlerin amfibiyenlerden türediğini iddia ederler. Ancak amfibiyenlerin ortak bir ataya sahip olduğu iddiasını delillendiremedikleri gibi, sürüngenlerin amfibiyenlerden türedikleri iddiasını da delillendiremezler. Pek çok bilim adamı da bu gerçeğin farkındadır. Örneğin, Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim kitabını yazası Robert L. Carroll şöyle söylemektedir:

"Ne yazık ki ilk sürüngenin gerçek atası olabilecek bilinen tek bir örnek yoktur. Böyle bir ara formun bulunmayışı amfibiyen-sürüngen geçiş sorununu cevapsız bırakıyor." (Robert L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", Biological Reviews of the Cambridge Philosophical Society, cilt 44, No. 3, Temmuz 1969, s.393)

Resimdeki 90 milyon yıllık timsah fosili de, timsahların herhangi bir hayali atadan türemediklerinin, hep timsah olarak var olduklarının, on milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerinin ispatıdır.

Fil Dişi

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 60 milyon yıl

Bölge: Çin

Resimde görülen fosil, 60 milyon yıllık bir file ait bir diş örneğidir. Bundan 60 milyon yıl önce yaşamış fillerin, günümüzde yaşamakta olan örnekleriyle aynı yapısal özelliklere sahip olduğunu ortaya koyan bu fosil, evrimi yalanlayan bulgulardan biridir.

DENİZ CANLILARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Mene Maculata (Mene Balığı)
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Monte Bolca, İtalya

Menidae familyasına dahil olan bu balık türüne özellikle Pasifik Okyanusu'nda sıkça rastlanır. Canlının, Senozoik zamana (65 milyon yıl - günümüz) ait pek çok fosil örneği elde edilmiştir. Özellikle Monte Bolca Oluşumu'nda bulunan Mene Maculata türü fosiller, söz konusu canlıların milyonlarca yıldır değişmediğini gösteren önemli birer örnektir. Mene balıklarının hep aynı kaldıklarını gösteren bunun gibi pek çok fosil bulunmasına rağmen, balıkların evrimcilerin iddia ettiği gibi diğer canlılardan türediğini gösteren hiç fosil yoktur. Darwinistlerin balıkların nasıl ortaya çıktığı konusundaki iddialarının hiçbir kanıta dayanmadığını İngiliz Doğa Tarihi Müzesi yetkililerinden J. R. Norman şu sözlerle ifade etmektedir:

"Bu zamana kadar elde edilen jeolojik kayıtlar, balıkların kökenine dair hiçbir kanıt sunamadılar." (J.R. Norman, "Classification and Pedigrees: Fossils, A History of Fishes", British Museum of Natural History, 1975, s 343)

Deniz Yıldızı
Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi
Yaş: 500 - 440 milyon yıl
Bölge: Fas

Deniz yıldızları genellikle deniz dibinde yaşarlar, 7000 metre derinliğinde yaşayan türleri bulunmaktadır. Yaklaşık yarım milyar yıldır hiç değişmeden soylarını devam ettiren bu canlılar karşısında evrimciler çaresizlik içindedir. Çünkü söz konusu canlılar on milyon değil, yüz milyon değil, iki yüz milyon değil, yaklaşık beş yüz milyon yıldır aynıdırlar. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, deniz yıldızları beş yüz milyon yıllık zaman dilimi içinde çoktan başka canlılara dönüşmüş olacak, bu esnada yarı deniz yıldızı yarı başka bir hayvan olan pek çok garip canlının izi, fosil kayıtlarında günümüze kadar gelecekti. Ancak fosil kayıtlarında evrimcilerin bu iddialarının hiçbir delili yoktur.

Bulunan 500 milyon yıllık deniz yıldızının da ispatladığı gibi, deniz yıldızları hep deniz yıldızı olarak var olmuşlardır, başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya dönüşmemişlerdir.

Deniz Lalesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 350 - 325 milyon yıl

Bölge: Edwardsville Oluşumu, Indiana, ABD

Derisi dikenliler (Echinodermata) şubesine dahil olan deniz lalelerinin bilinen en eski örnekleri, Paleozoik zamanda (543 - 251 milyon yıl) yaşamıştır. Günümüzde yaklaşık 80 cinsi kalmış olan bu hayvanlar, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılan canlılardan biridir. Fosil kayıtları, bu canlıların son derece kompleks yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Deniz lalelerinin bir başka canlıdan yavaş yavaş oluştuklarına dair bir tane dahi fosil örneği yoktur. Elde edilen tüm fosiller, deniz lalelerinin hep deniz lalesi olarak var olduklarını ispatlamıştır. Bu da, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılan, canlılığın kökeninin evrim değil, Yaratılış olduğunu gösteren bir bilgidir.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Coleoidea alt sınıfına dahil olan mürekkep balıkları, sekiz veya on kollu olan yumuşakçalardır. Evrimciler, diğer canlılarda olduğu gibi, yumuşakçaların da sözde ortak bir atadan meydana geldiğini öne sürer, ancak bu tezlerini bilimsel bulgularla destekleyemezler. Bu gerçeği yerli evrimcilerden Ali Demirsoy şu şekilde itiraf etmektedir:

"Konunun başında, varsayılan bir yumuşakça atası düşündük ve ondan türeyen bu sınıfları türeyiş basamaklarına göre vermeye çalıştık.... yine ortak bir atada bütün sınıfları birleştirmek olanağını kuşkusuz bulamadık... Özünde tam bir yumuşakça atası tarif etmek, bugünkü bilgiler ışığında biraz olanaksız görülmektedir." (Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Cilt II, Kısım I, s. 623-624)

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 - 146 milyon yıl

Bölge: Çin

Fosil kayıtlarında çok eski dönemlerden itibaren izlerine rastlanan mersin balıkları, Acipenseriformes takımına dahildirler. Kuzey yarım küredeki tatlı sularda ve denizlerde yaşarlar. Mersin balıkları, on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, Darwinistlerin canlılığın ilkelden gelişmişe doğru evrimleştiği iddiasını yalanlayan canlılardan biridir.

Fosil kayıtları, çok eski jeolojik dönemlerde dahi, modern örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemlere, ileri fizyolojik yapılara sahip canlıların yaşadığını ortaya koymuştur. Örneğin 1999 yılında elde edilen yeni bulgular, Kambriyen döneminde (543 - 490 milyon yıl) Haikouichthys ercaicunensis ve Myllokunmingia fengjiaoa olarak adlandırılan iki ayrı balık türünün var olduğunu göstermektedir. Bu bulgular, evrim teorisinin canlıların ilkelden komplekse doğru geliştiği yönündeki iddiasına 'öldürücü bir darbe' indirmektedir.

Zargana
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Belonidae familyasına dahil olan zarganalar, ince uzun bir yapıya sahiptir. Sıçrayarak su yüzeyine çıkabilir ve kuyrukları üzerinde yeniden suya dönebilirler. Bunu, düşmanlarından kaçma yöntemi olarak kullanırlar.

Fosil kayıtları tüm balık türlerinin kendilerine has özelliklerle var olduklarını, diğer türlerle aralarında sözde evrimsel bir ilişki olmadığını, "balıkların ortak atası" kavramının da bir hayal ürününden ibaret olduğunu göstermektedir. Yerli evrimcilerden Ali Demirsoy, farklı balık türlerinin birbirlerinden meydana geldiklerine dair iddiaların "varsayıma dayandığını" şöyle itiraf etmektedir:

"Bilinen erken Paleozoik çenelilerden, kemikli balıkların ayrılması konusunda sadece varsayımlar vardır." (Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Cilt III, Kısım I, sf. 248)

Aslında sadece balıkların kökenine dair değil, Darwinistlerin canlılığın kökenine dair tüm iddiaları varsayıma dayanmakta, bilimsel bulgularla desteklenmemektedir. Bilimsel bulgular canlıların kör tesadüflerin değil, Rabbimiz olan Allah'ın eseri olduğunu ortaya koymuştur.

Deniz Yıldızı
Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi
Yaş: 500 - 440 milyon yıl
Bölge: Fas

Evrimciler, yumuşakçaların, derisi dikenlilerin, eklem bacaklıların, kuşların, böceklerin, balıkların kısaca tüm canlıların tek bir hücreden, kör tesadüfler eseri, milyonlarca yıl içinde küçük değişimler geçirerek oluştuğunu iddia ederler. Organları, yapıları, beslenmeleri yani tüm sistemleriyle birbirlerinden son derece farklı olan bu canlıların, hangi aşamalarla birbirlerinden türediklerini ise bilimsel olarak açıklayamazlar. Ellerinde, bu hayali süreci delillendirebilecekleri hiç fosil yoktur. Bugüne kadar bulunan sayısız fosil her canlı türünün

kendisine has özelliklerle var olduğunu ve soyu devam ettiği müddetçe (on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca) hep bu özellikleri taşıdığını göstermektedir.

Bunlardan biri de resimdeki 500 milyon yaşındaki deniz yıldızı fosilidir. Aradan geçen 500 milyon yılda hiç değişmeyen deniz yıldızları, evrime büyük darbe indirmişlerdir.

Deniz Lalesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 350 - 325 milyon yıl

Bölge: Indiana, ABD

Ordovisyen döneminden (490 - 443 milyon yıl) bu yana fosil kayıtlarında izlerine rastlanan deniz laleleri yaşayan fosillerden biridir. Yüz milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren bu canlılar, Darwinizm'in "türlerin değişimi" yani canlıların küçük değişikliklerle birbirlerinden türedikleri iddiasını yalanlamaktadır. Üstelik, Darwin de fosil bulgularının, türlerin değişmediğini, yani evrim geçirmediğini gösterdiğinin farkındadır. Oğlu Francis Darwin tarafından yayımlanan Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları adlı kitapta yer alan bir mektubunda Darwin, bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

"Bir türün diğerine değişimine ilişkin hiçbir kayıt yoktur... Tek bir türün değiştiğini kanıtlayamayız." (Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Cilt.II, D. Appleton and Company, New York, 1888, s. 210)

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Eğer Darwinistlerin, canlıların birbirlerinden türedikleri iddiaları doğru olsaydı, iki farklı canlının özelliklerini taşıyan (örneğin yarı zargana yarı ringa, yarı köpek balığı yarı balina, yarı alabalık yarı timsah vs) pek çok fosil örneğine rastlamamız gerekirdi. Ancak böyle bir fosile hiç rastlanmamıştır. Aslında Darwin de, daha teorisini ortaya atarken bu durumun kendisi için ciddi bir açmaz olduğunu görmüştür. Bu yüzden, Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştır:

"Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz..." (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)

Darwin'in ardından, yaklaşık 150 yıl sonra, evrimcilerin karşısındaki soru halen aynıdır: Bugüne kadar milyonlarca fosil örneği elde edilmişken, neden bir tane dahi ara form fosili bulunamamıştır? Darwinist ön yargılarla düşünmeyenler için bu sorunun cevabı açıktır: Çünkü "ara canlılar" hiçbir zaman yaşamamıştır. Canlılar birbirlerinden türeyerek oluşmamışlardır. Canlıların her birini sahip oldukları üstün özelliklerle, Yüce Allah yaratmıştır.

Coelacanth
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Lübnan

1938 yılından önce, evrimciler için Coelacanth fosilleri, büyük bir problemin çözümü olarak öne sürüldü. Evrimcilerin, canlıların denizden karaya hayali çıkışlarını belgeleyecek bir delile ihtiyaç vardı. İşte bu nedenle, bu senaryo için oldukça uygun buldukları Coelacanth fosilini alıp, üzerinde propaganda yapmaya başladılar. Canlının yüzgeçlerini "yürümek üzere olan ayaklar", fosilleşmiş bir yağ kesesini ise "ilkel bir akciğer" olarak yorumladılar. Ama bu yorumların hiçbir değerinin olmadığı bir müddet sonra çok çarpıcı bir delille ortaya çıktı. 1938 yılında Coelacanth'ın canlı bir örneğinin balıkçılar tarafından yakalanması, evrimciler için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Rhodes Üniversitesi'nde Kimya bölümü doçenti olan James Leonard Brierley Smith, yakalanan bu Coelacanth karşısında şaşkınlığını şu sözlerle dile getiriyordu:

"... Balığı ilk gördüğümde bu görüntü beni beyaz parlak bir patlama şeklinde çarptı... Taştan bir baston gibi kalakalmıştım. Evet, hiçbir şüphe olmaksızın, her puluna, her kemiğine, her yüzgecine kadar bu gerçek bir Coelacanth idi." (Samantha Weinberg, A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth, Perennial Publishing, 2000, s. 20)

Coelacanth'ın yapısı ve iç organları üzerinde detaylı incelemeler yapıldı. Canlının iç organları, hiç de sandıkları gibi ilkel özellikler göstermiyor, canlı, hayali ilkel bir atayı temsil eden ara geçiş niteliklerini taşımıyordu. Canlı, evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir akciğere sahip değildi. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden ibaretti. Ayrıca, sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı olarak lanse edilen canlı, okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m derinliğin üzerine çıkmayan bir dip balığıydı. Dolayısıyla, incelemeyi yapan Dr. Millot'a göre, aradıkları "kayıp halka"yı temsil etmesi gereken bu önemli canlı, sözde evrim geçirdiğini iddia ettikleri canlının ilkel özelliklerinden yoksundu. (Samantha Weinberg, A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth, Perennial Publishing, 2000, s. 102) Bir başka deyişle balık, bir ara form değildi

ve 400 milyon yıl boyunca derin denizlerde aynı kompleks özelliklerle yaşamıştı.

Engerek Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Her ne kadar günümüzde Darwinistler ısrarla gizlemeye ya da inkar etmeye çalışsalar da, fosil kayıtlarının evrim teorisini desteklemediği, Darwin döneminden beri bilinen bir gerçektir. Bu nedenledir ki Darwin, teorisi için sorun oluşturan bu önemli meseleyi kitabında "tevil etmeye" (yani bahaneler öne sürerek bu sorundan kurtulmaya) çalışmıştır. Kitabının "Difficulties on Theory" (Teorinin Zorlukları) başlıklı bölümünde bu konuya özel bir yer ayırmıştır. Zamanında Darwin'in büyük tedirginlik duyduğu fosiller, bugün de evrimcileri ciddi açmaza sokan en önemli konulardan biridir. Çünkü fosil bulguları, tartışmasız bir şekilde, evrimi yalanlamakta, Yaratılış gerçeğini teyit etmektedir.

Yaratılış gerçeğinin delillerinden biri de resimde görülen, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan, 95 milyon yaşındaki engerek balığıdır.

Keman Vatozu
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Ele geçirilen keman vatozu fosilleri, hangi döneme ait olursa olsun, hep bir diğerinin aynısıdır. Her türlü özelliğiyle günümüz keman vatozlarına benzeyen bu fosiller, canlıların küçük değişikliklerle aşamalı olarak geliştikleri iddiasını yıkmaktadır. Allah tüm canlıları, bir örnek edinmeksizin, sahip oldukları mükemmel özelliklerle yoktan yaratmıştır. Allah'ın üstün yaratışının izleri olan fosiller, evrimcilerin yalanlarını her geçen gün daha da güçlü bir şekilde deşifre etmektedir.

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrim teorisinin iddiasına göre, türlerin birbirlerinden evrimleşebilmeleri için, sürekli bir değişim içinde olmaları gerekir. Örneğin bir omurgasız canlının balığa, mesela zarganaya dönüşebilmesi için, çok uzun dönemler boyunca aşama aşama küçük değişiklikler geçirmesi gerekir. Daha sonra zarganalardan başka balık türlerinin meydana gelmesi için de benzer süreçler yaşanmalıdır. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sürecin yaşandığına dair en küçük bir bilgi bile yoktur. Resimdeki 95 milyon yıllık zargana balığı fosilinin de gösterdiği gibi, canlı türleri soyları devam ettiği müddetçe (milyonlarca yıl boyunca) hep ilk günkü özellikleriyle kalırlar.

Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil kayıtları canlıların sadece belli türlerinin değil, bulguları elde edilen tüm türlerinin tarih boyunca hiç değişmediklerini göstermektedir. Evrimci bir yayın olmasına rağmen, Focus dergisinin Coelacanth'ın konu edildiği Nisan 2003 tarihli sayısında, bu gerçek şöyle dile getirilmektedir: "Oysa, Coelacanth gibi milyonlarca yıl öncesinden kalan fosilleriyle tıpatıp benzerlik içindeki organizmaların sayısı oldukça fazla. Örneğin, bir kabuklu türü olan Neopilina, 500 milyon yıldan beri; akrep, 430 milyon yıldan beri; zırhlı ve kılıç kuyruklu bir hayvan olan deniz canlısı Limulus 225 milyon yıldan beri; yalnızca Yeni Zelanda'da yaşayan bir tür sürüngen olan Tuatara da yaklaşık 230 milyon yıldan beri değişmedi. Eklem bacaklıların birçok takımı, timsahlar, deniz kaplumbağaları ve birçok bitki türü de uzayıp giden listenin bir parçası."

Milyonlarca yıldır aynı olan canlılardan biri de resimdeki yılan balığıdır. 95 milyon yaşındaki yılan balığı fosili, canlıların tarih içinde değişim göstermediklerinin, yani evrim geçirmediklerinin ispatıdır.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Mürekkep balıklarının tarih boyunca hep mürekkep balığı olarak var olduklarının ispatı olan resimdeki 95 milyon yıllık fosil, evrimcilerin iddialarına meydan okumaktadır. Mürekkep balıklarının evrim geçirdiğine dair en küçük

bir delil dahi öne süremeyen evrimciler, fosil kayıtları karşısında büyük perişanlık içindedirler.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinizm'in bilim dışı iddialarına göre bitkiler, havyanlar, mantarlar, bakteriler hep aynı kaynaktan gelmişlerdir. Hayvanların 100'e yakın farklı filumu (yani yumuşakçalar, eklembacaklılar, solucanlar, süngerler gibi temel kategorileri) hep tek bir hayali ortak atadan türemiştir. Teoriye göre omurgasız canlılar zamanla (ve tesadüfen) omurga kazanarak balıklara, balıklar amfibiyenlere, onlar sürüngenlere, sürüngenlerin bir kısmı kuşlara, bir kısmı ise memelilere dönüşmüştür. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara tür"ün oluşmuş ve yaşamış olması gerekir. Ancak böyle bir ara türün izine fosil kayıtlarında hiç rastlanmamıştır. Fosil kayıtları her zaman, resimdeki 95 milyon yıllık kedi balığı gibi, tüm yapılarıyla hep noksansız var olmuş ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmemiş canlıların varlığını göstermektedir. Bu da, evrimin fosiller karşısında yenildiğinin ilanıdır.

Istakoz ve Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen ıstakoz fosilinin yanında bir de uçan balık fosili bulunmaktadır. Nephropsidae familyasına dahil olan bu ıstakozlar var oldukları ilk günden itibaren hiç değişmemişlerdir. Aynı gerçek, uçan balıklar için de geçerlidir. Fosil kayıtlarındaki bu değişmezlik, Darwinistleri büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Fosillerin ortaya koyduğu somut bilgiler karşısında, Darwinist propagandanın etkili olması artık mümkün değildir. Darwinistler de Yaratılış gerçeğinin gizlenmesinin imkansızlığının farkına varmalı, dogmalarında ısrar etmekten vazgeçmelidirler.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

95 milyon yıldır aynı kalan vatozlar çok önemli bir gerçeği tüm netliğiyle gözler önüne sermektedir: Canlıların yapısındaki değişmezlik, evrimi yalanlamaktadır. Evrim teorisi bilimsel bulgularla desteklenmeyen bir senaryodan iba-

rettir. Fosiller bu senaryonun gerçek dışı olduğunu deşifre etmiş, Yaratılış'ın reddedilmesinin mümkün olmadığını gözler önüne sermiştir.

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Tarih boyunca yaşayan tüm zarganaların gözleri, yüzgeçleri, solungaçları, sindirim sistemleri, üreme sistemleri kısacası tüm özellikleri hep eksiksiz, özgün ve en uygun yapıda olmuştur. Üstelik bu yapılar bugün nasılsa bundan on milyonlarca yıl önce de aynıdır. Darwinistlerin iddialarına göre ise fosillerin bunun tam tersi bir tablo sergilemesi gerekirdi. Fosil kayıtları "yarım zargana"larla dolu olmalıydı. Fosillerin Darwinist tabloyla uyumlu olmaması, hatta tam tersine bir yapı sergilemesi, evrim teorisinin içine düştüğü perişanlığın ifadesidir.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwin, teorisinin ancak fosil kayıtlarıyla doğrulanabileceğini biliyordu ve bu nedenle paleontolojik çalışmalara büyük umut bağlamıştı. Kitabının bir bölümünde şöyle diyordu:

"Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir." 5

Ne var ki, Darwin'den sonra geçen yaklaşık 150 yıl içinde hiç ara geçiş formu fosili bulunmadı. Dolayısıyla Darwin'in iddiaları hiçbir zaman doğrulanmadı ve teyit edilmedi. Fosiller, Darwin'in evrim teorisini geçersizliği ispatlanmış bir teori olarak tarihe gömdü. Bu fosillerden biri de, günümüzdeki mürekkep balıklarının aynısı olan, resimdeki 95 milyon yıllık mürekkep balığı fosilidir.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 – 146 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Resimde görülen karides fosili yaklaşık 200 milyon yaşındadır ve 200 milyon yıldır hiç değişmeyen karidesler, "evrimsel bir süreç yaşanmadığını" söylemektedir. Fosil kayıtları evrim teorisine en büyük darbeyi indiren bulgulardan biridir, çünkü;

1. Evrimciler canlıların sürekli küçük değişiklikler geçirerek ilkelden gelişmişe doğru ilerlediğini iddia ederler. Fosil bulguları ise canlıların yüz milyonlarca yıl boyunca en ufak bir değişime dahi uğramadığını ispatlamıştır.

2. Evrimciler tüm canlıların hayali bir ortak atadan türediklerini öne sürerler. Bugüne kadar canlı türlerinin atası olarak kabul edilebilecek tek bir tane dahi fosil örneğine rastlanmamıştır.

3. Evrimciler, canlıların birbirlerinden türediklerini ve bu durumu gösteren ara geçiş formları olduğunu söylerler. 150 yıldır yapılan araştırmalar sonucunda ele geçirilen milyonlarca fosil içinde bir tane bile ara canlılara ait fosil bulunmamıştır.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil kayıtları, canlıların soylarını devam ettirdikleri müddetçe değişmediklerini ortaya koymuştur. Resimdeki 95 milyon yıllık kedi balığı fosili de, milyonlarca yıldır değişmeyen canlılardan biridir. Bunun anlamı, canlıların sürekli değişerek ilkelden komplekse doğru geliştiği iddiasındaki evrimin geçerli olmadığıdır.

Üç evrimci biyoloğun ortaklaşa kaleme aldıkları 1988 basımı Integrated Principles of Zoology (Zoolojinin Entegre Prensipleri) adlı kitapta evrimin canlılığın kökenine dair iddialarının gerçekleri yansıtmadığı şöyle açıklanmaktadır:

"Pek çok tür milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik geçirmeden kalmakta, sonra ani bir şekilde yok olmakta ve onların yerine çok farklı formlar ortaya çıkmaktadır. Dahası, çoğu hayvan grubu fosil kayıtlarında, tamamen şekillenmiş biçimde, aniden ortaya çıkmaktadırlar ve onların ataları sayılabilecek bir gruba ait keşfedilmiş hiçbir ara form fosili bulunamamaktadır." (Hickman, C.P. [Professor Emeritus of Biology at Washington and Lee University in Lexington], L.S. Roberts [Professor Emeritus of Biology at Texas Tech University], and F.M. Hickman. 1988. Integrated Principles of Zoology. Times Mirror/Moseby College Publishing, St. Louis, MO. 939; (s. 866))

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Rhinobatoidei alt takımına dahil olan keman vatozlarının özelliklerinden biri, vücutlarının yan kısımlarının bir gitarın ana hatlarını andıran şekilde girintili olmasıdır. Genellikle tropik denizlerin sahile yakın kısımlarında, deniz zemininde yaşarlar.

Keman vatozlarının 95 milyon yıldır aynı kaldığını gösteren resimdeki fosil, evrimcileri derin bir sessizliğe mahkum etmektedir. On milyonlarca yıl bo-

yunca değişmeden varlıklarını devam ettiren canlılar, evrimin yaşanmadığını, kendilerini Yüce Allah'ın yarattığını söylemektedir.

Karides
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 208 – 146 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Evrimcilerin en sık başvurdukları taktiklerden biri, Yaratılış'ın reddedilemez birer delili olan fosil kayıtlarını çarpıtmak veya özenle saklamaktır. Fosil kayıtları evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gösterdiği halde, bu gerçek ısrarla göz ardı edilir. Amerikalı paleontolog S. M. Stanley ise, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçeğin, bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

"Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. İlgi çekici olan, birtakım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşudur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur." (S. M. Stanley, The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species, Basic Books, Inc., Publishers, N.Y., 1981, s. 71)

Ancak artık Darwinistlerin bu "susturma" girişimleri faydasızdır. Resimdeki yaklaşık 200 milyon yıllık karides fosilinin gösterdiği Yaratılış gerçeğinin gizlenmesi mümkün değildir.

Coelacanth
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Coelacanth, yaklaşık 150 cm. boyunda, iri yapılı, zırhı andıran ve bütün gövdesini kaplayan kalın pullara sahip bir balıktır. Kemiklibalıklar (*Osteichthyes*) sınıflamasına dahildir ve fosillerine ilk olarak Devoniyen (417 – 354 milyon yıl) dönemine ait katmanlarda rastlanmaktadır. Evrimciler yıllarca bu canlıya ait fosilleri ara form olarak lanse etmişler, ancak *Coelacanth*'ın canlı olarak yakalanması bu iddialarını geçersiz kılmıştır. Canlı üzerinde yapılan araştırmalar ise Darwinistleri bir kez daha yıkıma uğratmıştır. Peter Forey adlı evrimci paleontolog, *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalede bu konuda şunları söylüyordu:

"Coelacanthların tetrapodların atasına yakın olduğuna dair görüş uzun süredir kabul gördüğü için, Latimeria'nın (Coelacanth) bulunmasıyla birlikte, ba-

lıklardan amfibiyenlere geçiş hakkında doğrudan bilgilerin elde edileceği ümit edilmişti... Ama Latimeria'nın anatomisi ve fizyolojisi üzerinde yapılan incelemeler, bu ilişki varsayımının sadece bir temenniden ibaret olduğunu ve Coelacanth'ın bir "kayıp bağlantı" olarak gösterilmesinin bir dayanağının olmadığını ortaya koydu." (P. L. Forey, Nature, vol 336, 1988. s. 729)

Coelacanth'ın kompleks yapısı ile ilgili son bilgiler, evrimciler için sorun oluşturmaya devam etmektedir. *Focus* dergisinde bu sorun şöyle ifade edilmektedir:

"Fosillere göre, balıkların ortaya çıktığı tarih, günümüzden yaklaşık 470 milyon yıl öncesine denk geliyor. Coelacanth'ın ortaya çıkması ise bu tarihten 60 milyon yıl sonra. Çok ilkel özelliklere sahip olması beklenen bu yaratığın, son derece kompleks bir yapı sergilemesi şaşkınlık uyandırıyor." (Focus, Nisan 2003)

Aşamalı bir evrim süreci beklentisi içinde olan evrimciler için, hayali ilkel canlıların bulunmasını bekledikleri dönemde, kompleks yapısıyla Coelacanth'ın ortaya çıkışı, elbette şaşkınlık uyandırıcıdır. Ama akılcı düşünen, tüm canlıların kompleks yapılarıyla Allah'ın dilediği şekilde ve dilediği zamanda aniden yarattığını kavrayabilen bir insan için bunda hiçbir şaşırtıcı yön yoktur. Allah'ın kusursuz yarattığı örnekler, Allah'ın gücünü ve kadrini takdir edebilmek için birer vesiledirler.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Elde edilen sayısız vatoz fosili içinde bir tane bile evrimcilerin iddialarına delil olarak gösterebilecekleri, sözde ilkel, yarı gelişmiş, iki farklı canlının özelliklerini taşıyan bir vatoza rastlanmamıştır. Bulunan her vatoz fosili, günümüzde yaşayan vatozların tıpatıp aynısı olan, onların sahip olduğu tüm özelliklere eksiksiz sahip olan canlılara aittir. Bu da, canlıların birbirlerinden türedikleri ve küçük değişiklilerle aşamalı olarak geliştikleri iddiasındaki evrimin geçersizliğini ortaya koymaktadır.

Resimdeki 100 milyon yaşındaki vatoz fosili, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını bir kez daha ispatlamaktadır.

Kerevit

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: : Lübnan

Resimdeki kerevit 95 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kerevitlerden hiçbir farkı yoktur. Aradan geçen 95 milyon yıl boyunca en küçük bir değişime dahi uğramayan bu canlılar, evrimcilerin iddialarının hayal ürünü birer hikaye olduğunu, bilimsel bilgi ve bulguların bu iddiaları desteklemediğini göstermektedir.

Darwinistler, materyalist bakış açıları doğrultusunda bazı varsayımlarda bulunmayı ve bu varsayımları Latince kelimelerle, halk tarafından anlaşılması zor bilimsel ifadelerle süsleyip bilimsel bir gerçekmiş gibi sunmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Oysa, evrimin geçersizliğini gösteren kanıtlar son derece açık ve nettir. İlkokul çağındaki bir çocuk tarafından bile kolaylıkla anlaşılabilir. Bu kanıtlardan biri de, fosillerdir. Yüz milyonlarca yıl önce yaşamış canlılarla günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark olmaması evrim kavramını yerle bir etmektedir.

Deniz Kestanesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 350 - 325 milyon yıl

Bölge: Missouri, ABD

Deniz kestaneleri, serbest hareket eden derisi dikenlilerdir. Tüm vücutları dikenlerle kaplıdır. Yaklaşık 300 milyon yaşındaki deniz kestanesi, evrimcilerin canlıların kökenine dair tüm iddialarına meydan okumaktadır. Üstelik evrimci iddiaların geçersiz olduğunu gösteren tek canlı, deniz kestaneleri değildir.

Fosil kayıtları aradan geçen uzun jeolojik dönemlere rağmen, hiçbir değişikliğe uğramamış, yarım ve eksik olarak yaşamamış hayvanların fosilleriyle doludur. Canlıların bu kadar uzun zaman dilimleri içinde nasıl olup da hiç değişmediklerinin, evrimciler açısından akılcı ve bilimsel bir cevabı yoktur. Darwinist ön yargılara kapılmamış olanlar için ise bu sorunun cevabı açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, tüm canlıları Rabbimiz olan Allah yaratmıştır.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler, tüm bulgu ve delillere rağmen Darwinizm'in bilim karşısında yenildiğini kabullenememektedir. 19. yüzyılın ilkel bilimsel koşullarında ortaya konan iddiaları körü körüne sahiplenmekte, ideolojik kaygılar ve birtakım ön yargılar nedeniyle bilimsel tüm verilere yüz çevirmekte, çeşitli sahtekarlıklara, çarpıtmalara, akıl ve mantık dışı açıklamalara başvurmaktadırlar.

Ancak 150 yıldır ortaya çıkarılan milyonlarca fosil, evrim teorisinin savunulmasının artık asla mümkün olmadığını ifşa etmiştir. Fosillerin her biri, canlı-

ların milyonlarca yıl boyunca değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermekte, canlılığın kökeninin Yaratılış olduğunu söylemektedir. Bu fosillerden biri de resimde görülen 95 milyon yaşındaki vatoz fosilidir.

Serranidae (Hani Balığı)
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 33 – 23 milyon yıl
Bölge: Polonya

Perciformes (dikenli yüzgeçliler; levrekler) takımına dahil olan bu balıklar, Serranidae familyası altında sınıflandırılmıştır. Günümüzdeki Serranidae'lerin hem görünüm, hem de yapısal özellikler açısından aynısı olan yaklaşık 30 milyon yıllık Serranidae fosili evrimi geçersiz kılan delillerdendir.

Darwinistlerin "balıkların evrimi" iddiaları, diğer tüm tezleri gibi, hiçbir bilimsel dayanağı olmayan bir masaldan başka bir şey değildi. Çünkü evrimci literatüre baktığımızda, balıkların sözde evrimi için gösterilen bir ara geçiş formu iddiasıyla dahi karşılaşmayız. Evrimcilerin, omurgasız canlıların balıklara dönüştüğü iddiasını desteklemek için kullandıkları herhangi bir fosil yoktur.

Uçan Balık
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Fosil kayıtlarına göre canlı türleri, birbirinden bağımsız olarak, aralarında hiçbir ata-torun ilişkisi olmadan yeryüzünde birden bire ortaya çıkmışlardır. Örneğin balıklar, evrimcilerin iddia ettiği gibi, omurgasız canlılardan meydana gelmemiş, sürüngenlere de dönüşmemişlerdir. Amerikalı paleontolog R. Wesson, 1991'de yayınlanan Beyond Natural Selection (Doğal Seleksiyonun Ötesinde) adlı kitabında fosil kayıtlarının canlılığın oluşumu hakkında verdiği bilgiyi şöyle aktarır:

"Ne var ki, fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir. Herhangi bir (evrimsel) soy oluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu,açıkça görülmektedir. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiçbir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler..." (R. Wesson, Beyond Natural Selection, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, s. 45)

Kum Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Evrim teorisi bilimsel olarak çürütülmüş olmasına rağmen bazı çevrelerce sürekli gündemde tutulmaktadır. Hiçbir bilimsel değeri olmayan hayali yarı maymun yarı insan çizimlerle, her bulunan fosilde "Kayıp halka bulundu" diyen haberlerle, "Atamız mikropmuş", "Maymundan bir farkımız yok", "Uzaydan mı geldik?", "Deney tüpünde evrim", gibi büyük puntolu başlıklarla, evrim teorisi sürekli delilleri bulunan, insan hayatının her yönünü açıklayabilen bir teori gibi yansıtılmaktadır.

Oysa fosiller, bu haberlerin ve içeriklerindeki iddiaların birer safsatadan ibaret olduğunu göstermektedir. Resimdeki 95 milyon yaşındaki kum balığı fosilinde olduğu gibi, tüm fosiller canlıların milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini ortaya koymuştur. Bu gerçek karşısında, evrimcilerin propagandaları çaresiz çırpınışlardan başka birşey değildir.

Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Anguilliformes (yılanbalığımsılar) takımına dahil olan bu balıklar, *Congeridae* (deniz yılan balıkları) familyası içinde sınıflandırılmışlardır. Yılan balıklarını 95 milyon yıldır en küçük bir değişiklik dahi geçirmediğinin ispatı olan resimdeki fosil, Darwinizm'i çökerten milyonlarca fosil örneğinden sadece bir tanesidir.

Yaklaşık 150 yıldır devam eden fosil araştırmaları, evrimcilerin teorilerini desteklemek için bir tane bile fosil ortaya koymamıştır. Öte yandan, canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle aniden ortaya çıktıklarını ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmeyip yaratıldıklarını ispatlayan sayısız fosil vardır.

Elopidae (Kadın Balığı)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil bulgularının evrim teorisini geçersiz kıldığını, evrimci fosil uzmanı David Pilbeam, şöyle itiraf eder: "Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle 'Bu konuyu unutun, devam etmek için yeterli dayanak yok' diyecektir." (Pilbeam, The Making of Mankind, London, 1981, s. 43)

Darwinistlerin bu dayanaksızlığı görmemekteki ısrarının bir anlamı yoktur. Evrim teorisi, bilimsel bulgular karşısında yenilgiye uğramış, fosil bulguları

evrimi yıkmıştır. Resimdeki 95 milyon yaşındaki Elopidae fosili de evrimi yıkan bulgulardan biridir.

Syngathodei (Pürtüklü Deniz İğnesi)

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5.3 – 1.8 milyon yıl

Bölge: Marecchia River Oluşumu, İtalya

Pürtüklü deniz iğnelerinin en önemli özelliklerinden biri ağızlarının ucunda yer alan hortumsu yapının oldukça uzun olmasıdır. Syngathodei alt takımına dahil olan bu canlılar, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, evrim teorisine meydan okumaktadır. Darwinistler tüm gayretleriyle, bilgileri çarpıtmaya ya da sahtekarlıklara başvurmaya devam etseler de, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçeğin gizlenmesi artık mümkün değildir. Fosiller, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Atnalı Yengeci

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Keliserliler (Chelicerata) şubesine dahil olan atnalı yengeçleri, yüz milyonlarca yıldır değişmeyen özellikleriyle, evrimciler tarafından dahi "yaşayan fosil" olarak kabul edilen canlılardandır. Jura döneminde yani bundan yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamış olan atnalı yengeçleri, günümüz denizlerinde yaşayan atnalı yengeçlerinden farksızdır. Bu farksızlık, evrimcilerin "aşamalı gelişim", "kademe kademe ilerleme" gibi iddialarını yerle bir etmekte, bir kez daha canlıların evrimi tezinin komik bir masaldan ibaret olduğunu ispatlamaktadır. Bilim, canlıların üstün güç ve kudret sahibi, Rabbimiz olan Allah'ın eseri olduğunu reddedilemez bir şekilde ortaya koymuştur.

Kum Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler canlı türlerinin birbirlerinden uzun zamanlar içinde evrimleşerek çoğaldıklarını iddia ederken bugün bilinen temel canlı kategorilerinin tamamına yakınının, 530-520 milyon yıl önce, "Kambriyen dönemi" adı verilen jeolojik devirde, aynı anda ve aniden ortaya çıktıklarını düşünmezler. Fosil kayıtlarında izi görülen tüm canlıların hiçbir değişime uğramadıkları gerçeğinin evrim teorisini temelden yıktığını kavrayamazlar.

Evrimciler düşünmemekte ve kavramamakta ısrar etseler de, resimdeki 95 milyon yıllık kum balığı fosili gibi bulgular, evrimin geçersizliğini gözler önüne sermiştir.

Elopidae (Kadın Balığı)
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Micheal Ruse, evrimcilerin fosil kayıtları karşısındaki zorluklarını şöyle özetlemektedir: *"Tabii bulabilirse eğer, ara geçiş formlarının neden var olması gerektiğini göstermeli ve aynı zamanda fosil kayıtlarının neden böyle aniden başladığını açıklamalıydı. Fosil kayıtları en ilkelden, en kompleks canlıya doğru aşamalı olarak gitmemekte, fakat gerçekten oldukça kompleks ve gelişmiş canlı formlarını içeren bir patlamayla başlamaktadır." (Michael Ruse, The Evolution Wars: A Guide to the Debates , Rutgers University Press, 2001, s. 49)*

Darwinistlerin bu dayanaksızlığı görmemekteki ısrarının bir anlamı yoktur. Evrim teorisi, bilimsel bulgular karşısında yenilgiye uğramış, fosil bulguları evrimi yıkmıştır. Resimdeki 95 milyon yaşındaki Elopidae fosili de evrimi yıkan bulgulardan biridir.

Zargana
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Bugüne kadar elde edilen tüm zargana fosilleri, tüm yapılarıyla tam ve noksansızdır. Zarganaların bir başka balıktan türediğine ya da aşama aşama bugünkü halini aldığına dair fosil kayıtlarında hiçbir delil yoktur. Bu, Darwinistlerin iddialarını geçersiz kılan, Yaratılış'ın ise açık bir gerçek olduğunu ortaya koyan bir bilgidir.

Yılan Yıldızı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Evrimciler, sürekli varsayımlardan bahseder, canlılığın kökenine dair çeşitli tahminlerde bulunurlar. Ancak bu tahminlerini hiçbir bilimsel bulguyla destekleyemezler. Bilimsel bulgular kapsamlı olarak incelendiğinde, tüm bilim dallarının evrim iddiasını reddettiği görülür.

Yılan yıldızı fosilleri de evrimi reddeden bilimsel bulgulardan biridir. Yılan yıldızları, aradan geçen uzun devirlere rağmen hiç değişmemiştir. Resimdeki

yılan yıldızı fosili de 95 milyon yıllıktır ve günümüzdeki yılan yıldızlarının aynısıdır.

Yılan Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Fosil kayıtlarında farklı canlı türlerinin sözde atası olacak bir tek canlı örneğine dahi rastlanmamıştır. Örneğin, yılan balıklarının hep yılan balığı olduğunu gösteren sayısız fosile karşın, bir tane bile yılan balığının atası olduğu söylenebilecek fosil yoktur. Evrimcileri büyük bir açmaza sokan bu gerçek, pek çok bilim adamı tarafından da dile getirilmektedir. Indiana Moleküler Biyoloji Enstitüsü Başkanı Prof. Rudolf A. Raff ve Indiana Üniversitesi'nden Thomas Kaufman konuyla ilgili şunları söylemektedirler:

"Fosil türleri arasındaki atalara veya ara geçiş formlarına ait fosillerin eksikliği sadece erken metazoan dönemine özel bir gariplik değil. Boşluklar genel olarak var ve fosil kayıtları boyunca geçerli." (Raff and Kaufman, Embryos, Genes and Evolution: The Developmental-Genetic Basis of Evolutionarny Change, Indiana University Press, 1991, s. 34)

Kum Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Bugüne kadar hiç yarım yüzgeçli, yarım solungaçlı, sindirim sisteminin sadece bir kısmı oluşmuş, gözünün biri henüz meydana gelmemiş garip bir kum balığı fosiline rastlanmamıştır. Bulunan her kum balığı fosili, günümüzdeki kum balıklarının sahip olduğu görünüme ve yapıya tam olarak sahiptir. Bu da, canlıların kademeli olarak geliştikleri yani küçük değişiklikler geçirerek ilkelden gelişmişe doğru evrimleştikleri iddiasında olan Darwinizm'i geçersiz kılmaktadır.

Yengeç
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Monte Baldo, Italya

150 yıldır yapılan kazı çalışmaları, her defasında evrime darbe vuran deliller ortaya koymuştur. Bunlardan biri de, yengeçlerin hep yengeç olarak var olduklarını gösteren, 50 milyon yaşındaki yengeç fosilidir.

Evrim masalını destekleyebilecek bir tane bile fosil örneğinin bulunmamış olması, kuşkusuz evrimcilerin en büyük kabuslarından biridir. Üstelik evrimcilerin bu kabusu hiçbir zaman son bulmayacaktır. Çünkü bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da elde edilen her fosil evrimin yaşanmadığını, tüm canlıları Allah'ın yarattığını gösterecektir. *Rethinking Anthropology (Antropolojiyi Yeniden Düşünmek) isimli kitabın yazarı E. R. Leach de Nature dergisindeki bir yazısında "Fosil kayıtlarındaki eksik halkalar Darwin'i endişelendiriyordu. Bunların gelecekte bulunacağından emindi, ancak bu kayıp halkalar hala eksik ve eksik olarak kalmaya devam edecekler gibi görünüyor." (E.R. Leach; Nature, 293:19, 1981) sözleriyle bu gerçeğe dikkat çekmektedir.*

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Kabuklu canlıların sözde evrimini imkansız kılan konulardan biri de ıstakoz ve karideslerin göz yapılarıdır. Kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, "kırılma tipi" mercekli göz yapısı vardır. Kabukluların sadece iki türü, ıstakoz ve karideste ise, "yansıtma tipi" aynalı göz vardır. Evrimcilerin bilim dışı kabulüne göre, kabuklular sınıfına dahil edilen tüm canlıların ortak bir atadan evrimleşmiş olmaları gerekir. Eğer bu iddia doğruysa, "yansıtma tipi" aynalı göz yapısının da "kırılma tipi" mercekli göz yapısından evrimleştiğinin ispatlanması gerekir. Ancak böyle bir dönüşüm imkansızdır. Çünkü her iki göz yapısı da kendi sistemleri içinde mükemmel çalışmaktadır ve hiçbir "ara" aşama işe yaramayacaktır. Kabuklu bir canlının gözlerindeki merceğin yavaş yavaş yok olması ve eskiden merceğin bulunduğu yerde aynalı yüzeylerin oluşması, canlıyı henüz ilk aşamada görme yeteneğinden yoksun bırakacak ve hiçbir zaman varlığını devam ettiremeyecektir.

Üstelik bulunan hiçbir fosilde, yarı kırılma tipli yarı yansıtma tipli göze sahip bir canlı örneğine rastlanmamıştır. Elde edilen her fosil, resimdeki 150 milyon yıllık karides fosili gibi kusursuz gözlere, sistemlere ve yapılara sahiptir.

Kum Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistlerin, omugasızlardan balıklara, balıklardan sürüngenlere, sürüngenlerden memelilere ve kuşlara geçişi gösteren tek bir delil dahi sunamamaları, en büyük açmazlarıdır. Evrimci paleontolog Stephen Jay Gould, bu ha-

yali geçişlerin delillendirilememesinin evrimcilerin "rahatsız edici bir problemi" olduğunu şöyle ifade eder:

"Temel geçişler arasındaki ara aşamaları gösteren fosil delillerinin olmaması, aşamalı evrim teorisi için kalıcı ve rahatsız edici bir problemdir." (Stephen Jay Gould, "Is a New and General Theory of Evolution Emerging?", Paleobiology 6, 1980, s. 119-130; Evolution Now: A Century After Darwin, Maynard Smith (editör), Freeman, 1982, s. 140)

Deniz Yıldızı
Dönem: Paleozoik zaman, Silüryen dönemi
Yaş: 430 milyon yıl
Bölge: Avustralya

Paleontoloji deniz yıldızlarının sözde atası olacak herhangi bir canlı ortaya koyamamıştır. Deniz yıldızlarının başka canlılara dönüştüğü de görülmemiştir. Yüz milyonlarca yıldır varlıklarını devam ettiren deniz yıldızları, eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, çoktan başka deniz canlılarına dönüşmüş olmalı, hatta kara canlısı haline gelmeliydiler. Ancak böyle bir dönüşüm hiç yaşanmamıştır. 430 milyon yıldır deniz yıldızı olarak var olan bu canlılar, evrimin, canlılığın kökenine dair tüm iddialarını yerle bir etmiştir.

Cichlidae
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Bugüne kadar evrimcilerin, kendilerince evrimin delili olarak sundukları fosillerin birçoğunun ya sahte olduğu anlaşılmıştır ya da evrimcilerin fosiller üzerinde taraflı ve bilimsel yöntemlere uygun olmayan yorumlar yaptıkları ortaya çıkmıştır. Örneğin, 100 yıldır "en önde gelen ara form" olarak sunulan Archaeopteryx adlı fosil kuşun, iddia edildiği gibi bir "ilkel kuş" ve "ara form" olmadığı, Archaeopteryx'ten 70 milyon yıl önce yaşamış kusursuz bir kuş olan Longisquama'nın bulunmasıyla kesin olarak anlaşılmıştır. Kısaca, evrimcilerin evrimin delili olarak öne sürebilecekleri bir tek fosil örneği dahi yoktur.

Fosil kayıtları, resimdeki 100 milyon yıllık Cichlidae fosilinde görüldüğü gibi, Yaratılış'ın açık delillerini gözler önüne sermektedir.

Centriscus (Çulluk Balığı)
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 23 - 5 milyon yıl
Bölge: Colorado, ABD

Fosiller balıkların hep balık olarak var olduklarını, bir başka canlıdan kademeli olarak türemediklerini ispatlamıştır. Solungaçları yarı gelişmiş, sindirim sistemi henüz oluşmamış, yüzgeçlerinin sadece bir kısmı olan garip bir canlıya ait fosil hiç görülmemiştir. Bulunan her balık fosili, söz konusu balığın ait olduğu familyaya dair her türlü özelliğe tam ve kusursuz şekilde sahip olduğunu göstermektedir. Örneğin resimdeki 23 – 5 milyon yıllık ustura balığı fosili, ustura balıklarının milyonlarca yıldır hiç değişmeden aynı olduklarını ortaya koymaktadır.

Bu gerçekler karşısında Darwinistler, dogmatik biçimde körü körüne evrim masalına sahip çıkmaktan vazgeçmeli, bilimin gösterdiği gerçeği kabullenmelidir. Bilim, evrimsel bir sürecin hiç bir zaman yaşanmadığını ispatlamış, canlıları Allah'ın yarattığını gözler önüne sermiştir.

Deniz Hıyarı

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Illinois, ABD

Genellikle kıyıya yakın alanlarda deniz dibinde yaşayan deniz hıyarları, Holothuroidea sınıfı altında incelenirler. Bilinen en eski fosil örnekleri Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) aittir. Resimdeki deniz hıyarı fosili ise 300 milyon yaşındadır. 400 milyon yıl önce, 300 milyon yıl önce veya günümüzde yaşayan deniz hıyarları yanyana getirildiğinde aralarında hiçbir fark olmadığı açıkça görülmektedir. Bu farksızlık, canlıların uzun zaman dilimleri içinde kademe kademe gelişerek evrimleştikleri iddiasını yerle bir etmektedir. Canlılar, Darwinistlerin iddia ettikleri gibi evrimsel bir süreç neticesinde meydana gelmemiştir. Canlı ve cansız tüm varlıkları alemlerin Rabbi olan Allah yaratmıştır.

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi

Yaş: 450 milyon yıl

Bölge: Oklahoma, ABD

Fosil kayıtları, deniz yıldızlarının sözde atası olan herhangi bir canlı ortaya koymamıştır. Zaman içerisinde deniz yıldızlarının başka canlılara dönüştüğünü de gösterememiştir. Bu durum tüm canlı türleri için geçerlidir. Darwinistlerin, canlıların birbirlerinden türediğini savunabilecekleri fosil delilleri yoktur. Omurgasız deniz canlılarının sözde evrimiyle ilgili anlatılanların sadece masaldan ibaret olduğunu, herhangi bir bilimsel delile dayanmadığını evrimci Stephen Jay Gould şöyle itiraf etmektedir:

"Omurgasız deniz canlıları arasında, zaman içinde belirgin bir sıra ve gelişim mevcut değildir. Bazı grupların gelişmeleri üzerine birtakım masallar anlatabiliyoruz..." (Stephen Jay Gould, "Ediacaran Deneyi", Natural History, s.22)

Mercan
Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 3 milyon yıl
Bölge: Florida, ABD

Mercanlar (Antozoonlar) Kambriyen döneminden (543 – 490 milyon yıl) beri yaşadıkları bilinen, Ordovisyen dönemine (490 – 443 milyon yıl) ait çok sayıda fosil örneği bulunan omurgasız canlılardır. Yumuşak mercanlar, boynuzsu mercanlar, dikenli mercanlar, gerçek mercanlar gibi çeşitleri vardır. Mercan iskeletlerinin binlerce yıl boyunca belli bir bölgede toplanması sonucunda da, mercan kayalıkları meydana gelir. Mercanlar, yalnız veya koloniler halinde yaşar. Genellikle ılıman denizlerde, deniz diplerinde bulunan büyük taşlara yapışık olarak yaşayan mercanların, nadir de olsa serbest olarak dolaşanlarına rastlanır.

Yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla Darwinizm'e büyük darbe indiren mercanlar, diğer tüm canlılar gibi Rabbimiz'in üstün yaratışının eseridir.

Percopsidae
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 – 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Percopsiformes takımına dahil olan bu balıklar genellikle Kuzey Amerika'daki tatlı sularda yaşarlar. Bazı evrimciler bu takımdaki balıkların ilkel yapılara sahip olduğunu iddia ederler. Oysa yapılan incelemeler, söz konusu canlıların çok kompleks yapılara sahip olduğunu ortaya koymuştur. Hatta bazı familyalar, yuva yapımı ve yavru bakımında gösterdikleri olağanüstü özelliklerle evrimcileri büyük şaşkınlığa uğratmaktadır.

Resimdeki fosil yaklaşık 50 milyon yaşındadır ve bu balıkların 50 milyon yıldır aynı şekilde yaşamlarını devam ettirdiklerini göstermektedir.

İstiridye Kabuğu
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 300 milyon yıl
Bölge: Illinois, ABD

Midyelerin, soyu tükenmiş ancak fosil kayıtlarında izlenen yaklaşık 15.000, halen yaşamakta olan ise 11.000 türü olduğu tahmin edilmektedir. Pectinidae familyasına dahil olan resimdeki fosil ise, söz konusu canlıların yüz mil-

yonlarca yıldır aynı kaldıklarını göstermektedir. Bu bilgi karşısında evrimcilerin bir açıklamaları yoktur. Evrimciler bu gibi durumlarda demagoji yapmayı, anlamazlıktan gelmeyi, hayali hikayelerle kafa karıştırmaya çalışmayı tercih ederler. Oysa samimi olarak bilimsel bulguların ortaya koyduğu bilgileri değerlendirseler, kendileri de, 'fosil kayıtları karşısında evrim teorisinin yıkılmış olduğunu' göreceklerdir.

Uçan Balık

Dönem: Meozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinist mantık, son derece komik ve bilim dışı iddialara sahiptir. Örneğin, eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi canlılık sürekli bir değişim ve dönüşüm içinde olsaydı, uçan balıkların çoktan kanatlanıp uçmaları, uçan garip varlıklara dönüşmeleri gerekirdi. Ne var ki bu canlılar on milyonlarca yıldır, evrimcilerin iddialarının aksine, en küçük bir değişiklik dahi geçirmeden yaşamlarını devam ettirmektedir. 95 milyon yıl önce yaşayan uçan balıklarla, bugünkü örneklerinin aynı olması tüm evrimci mantıkları çökertmektedir.

Darwin kendisinden sonraki dönemlerde yapılacak kazı çalışmalarının evrim teorisine delil oluşturacak fosiller ortaya çıkaracağını umuyordu. Ancak böyle bir delil, dünyanın dört bir yanı onlarca yıldır delik deşik edilmesine rağmen ortaya çıkmadı. Elde edilen tüm fosiller, canlıların evrim geçirmediğinin ispatı oldu. Zengin fosil yataklarıyla tanınan Lübnan'da, Hakel ve Nammoura'da, yapılan fosil araştırmaları bunu göstermektedir.

Mercan

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 3 milyon yıl

Bölge: Florida, ABD

Resimde görülen mercan 3 milyon yaşındadır. 300 milyon yıl önce yaşamış olan mercanlar da, 3 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, bugün varlıklarını devam ettirenler de, gerek yapısal gerekse görünüm olarak birbirinin aynısıdır. Bu aynılık evrim iddiasını geçersiz kılarken, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu bir defa daha gözler önüne sermektedir.

Kaynaşan mercan iskeletlerinin zamanla deniz yüzeyine kadar yükselerek meydana getirdikleri uzun mercan kayalarına resif denir.

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Çin

Acipenseriformes takımına dahil olan mersin balıklarının, diğer tüm canlılar gibi, fosil kayıtlarında herhangi bir evrimsel atası yoktur. Tarih boyunca hep mersin balığı olarak var olmuşlardır. Bu gerçek, Darwinizm'in en büyük sorunlarından biri olan ara geçiş açmazını bir kez daha gözler önüne sermektedir. Darwinistlerin öne sürebilecekleri hiçbir ara form fosilinin olmayışını, paleontolog Colin Patterson Evolution (Evrim) isimli kitabında, ara geçiş formlarından hiç bahsetmeyerek ortaya koymuştur. Kendisine bunun nedenini soranlara bir mektubunda şöyle itirafta bulunmaktadır:

"Kitabımda evrimsel geçiş formları ile ilgili illüstrasyonların eksik olduğu görüşünüze tamamıyla katılıyorum. Eğer herhangi bir canlı veya fosil bilseydim, tabii ki bunu kitabıma ilave ederdim... Ben bir paleontolog olarak, fosil kayıtlarının atalarını tanımlama ile ilgili felsefi problemlerle sarılmış durumdayım. Bir türün hangi tür canlıdan geldiğini gösteren bir fosil fotoğrafı göstermemi istemişsiniz, böyle bir fosil kaydı mevcut değil." (L.D.Sunderland, Darwin's Enigma: Fossils and Other Problems, 4. Baskı, Master Books, 1988, 10 Nisan 1979 tarihli mektuptan)

Centriscus (Çullukbalığı)

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5 – 1.8 milyon yıl

Bölge: Marecchia Oluşumu, İtalya

Evrimci Stephen Jay Gould, fosillerin evrim teorisini hiçbir zaman desteklemediğini şöyle ifade eder:

"Fosil kayıtlarında ara geçiş formlarına neredeyse yok denecek kadar az rastlanması, paleontolojinin en önemli sırlarındandır. Bizler kendimizi canlılık tarihinin tek gerçek öğrencileri olarak nitelendiriyoruz. Ancak favori tezimiz olan "evrimin doğal seleksiyon yoluyla gerçekleştiği" iddiasını koruyabilmek için verilerimiz o kadar kötü ki, ortada çalışılabilecek bir süreç kalmıyor." (Stephen Jay Gould, Natural History, Vol. 86 (5), Mayıs 1977, s.14)

Evrimciler bu durumu kendilerince bir sır olarak nitelendirmektedirler. Oysa ortada bir sır değil, açık bir gerçek vardır: Fosiller, Yaratılış gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler, canlıların birbirlerinden türediklerini iddia ediyorlarsa, bu iddialarını ancak geçmişte yaşamış ara formlara dair fosilleri ortaya koyarak ispatlayabilirler. Bulmak zorunda oldukları ara formlar, iki canlı türü arasında kalan, ancak eksik ve yarım organlara sahip canlılar olmalıdır. Örneğin eğer mürekkep balıkları gibi omurgasızlar, evrimcilerin iddia ettikleri gibi balıklara evrimleşmişse, çok sayıda "yarı balık" ve "yarı mürekkep balığı" canlı yaşamış olmalıdır. Ve bunların izleri fosil kayıtlarında sürekli karşımıza çıkmalıdır. Ancak Darwin'den bu yana, dünyanın dört bir yanı alt üst edilmiş, sayısız fosil ortaya çıkarılmış ama bir tane bile ara form fosili bulunmamıştır. 95 milyon yıllık mürekkep balığı fosilinin de gösterdiği gibi, mürekkep balıkları hep mürekkep balığı olarak var olmuştur.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Diğer tüm balıklar gibi vatozlar da her zaman vatoz olarak var olmuşlardır. Darwinistlerin varsayımları, iddiaları, tezleri bilimsel bir değer taşımamaktadır. Çünkü fosil bulguları başta olmak üzere tüm bilimsel veriler Darwinizm'i yalanlamaktadır. Darwinistlerin teorilerini ayakta tutmak için başvurdukları sahtekarlıkların, çarpıtmaların ve propaganda yöntemlerinin de bir anlamı kalmamıştır. Çünkü resimdeki 95 milyon yıllık vatoz fosilinin de gösterdiği gibi, canlılar *"Biz evrim geçirmedik, yaratıldık."* demektedir ve bu gerçeğin örtbas edilmesi imkansızdır.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwin'den bu yana sahtekarlıklar ve çarpıtmalarla ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi, 21. yüzyılın bilimi karşısında yenilgiye uğramıştır. Evrimi yerle bir eden en önemli bulgulardan biri ise, yaklaşık 250 bin türe ait yüz milyonlarca fosildir. Bu fosillerin her biri, canlıların bugün sahip oldukları özelliklerle birdenbire ortaya çıktıklarını ve milyonlarca yıl boyunca en küçük bir değişikliğe dahi uğramadıklarını açığa çıkarmıştır.

Söz konusu fosillerden biri de 95 milyon yaşındaki mürekkep balığı fosilidir. 95 milyon yıldır aynı olan mürekkep balıklarının gösterdiği bilgi açıktır: Canlılık evrim geçirmemiş, yaratılmıştır.

Zırhlı Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Palinuridae familyasına dahil olan resimdeki ıstakoz fosili, söz konusu canlıların 95 milyon yıldır aynı olduklarını ortaya koymaktadır. Canlıların milyonlarca yıl boyunca değişmeden kalması "durağanlık" olarak ifade edilir ve bu durum evrimciler için ciddi bir sorundur. Fosil kayıtlarının evrim teorisini desteklemediğini sıkça ifade etmiş evrimcilerden biri olan Stephen Jay Gould, 1993 yılında, Natural History dergisindeki yazısında konuyla ilgili olarak şöyle demektedir:

"Birçok fosil türünün jeolojik yaşam süresi boyunca durağanlığı ya da hiçbir değişim geçirmeyişi, tüm paleontologlar tarafından sözle ifade edilmeksizin onaylanmıştır. Ancak asla üzerinde etraflıca çalışılmamıştır... Durağanlığın çok yaygın olması, fosil kayıtlarının utandırıcı bir özelliği haline geldi, ama yokluğun (ki bu evrimin yokluğudur) bir ilanı olarak göz ardı edilmiş olarak bırakıldı." (S. J. Gould, 'Cordelia's Dilemma', Natural History, Şubat, s. 10-18)

Fosil kayıtlarındaki durağanlığın evrimciler tarafından "utandırıcı" olarak nitelendirilmesinin ise tek sebebi vardır: Canlıların hiçbir değişim geçirmemeleri, evrim teorisinin sonu demektir. Evrimin hiç yaşanmadığını gösteren bu bilgi, Yaratılış gerçeğini teyit etmektedir.

Mantis Istakozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Karbonifer döneminden (354 – 290 milyon yıl) beri hiç değişmeden varlıklarını devam ettiren mantis ıstakozları, Darwinizm'i geçersiz kılan canlılardan biridir. Bir canlının yaklaşık 300 milyon yıl boyunca hiç değişmemesi evrimci yorumlarla açıklanabilecek bir durum değildir.

Resimdeki mantis ıstakozu fosili ise 95 milyon yaşındadır ve hem 300 milyon yıl önce yaşamış hem de günümüzde yaşayan mantis ıstakozlarının tamamen aynısıdır.

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Yaklaşık 150 yıldır yapılan kazı çalışmalarında elde edilen tüm balon balığı fosilleri, günümüzde yaşayan balon balıklarıyla her yönden aynıdır. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, yarı gelişmiş, pek çok canlı fosilinin de bulunması gerekirdi. Ama böyle bir fosil hiç bulunamamıştır, çünkü böyle ara bir canlı

hiç yaşamamıştır. Resimdeki 95 milyon yıllık fosil de, balon balıklarının hep balon balığı olarak var olduğunun delilidir.

Istakoz
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Fosiller gibi somut bilimsel kanıtların Darwinizm aleyhinde olduğu gizlenemez bir gerçektir. Günümüzde bilimsel bulguları tarafsız değerlendirme yeteneğini henüz kaybetmemiş evrimciler dahi, fosil kayıtlarının evrim teorisinin aleyhine olduğunu kabul etmektedirler, çünkü bu açıkça ortadadır. Örneğin Henry Gee, *In Search of Deep Time* (Eski Zamanların Arayışında) isimli kitabında, fosil kayıtlarında evrim teorisini destekleyen 'kanıt yığınları' bulunduğunu değil, aksine eldeki kanıtların evrimciler tarafından kendi ön yargılarına göre taraflı şekilde yorumlandığını şöyle belirtmektedir:

"Evrimle ilgili olarak yaptığımız varsayımların çoğu, özellikle fosil kayıtlarından anlaşıldığı kadarıyla yaşamın tarihi ile ilgili olanlar, temelsizdir." (Henry Gee, In Search of Deep Time, Cornell University Press, Ithaca, 1999, s. 1-2)

Işıldak Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olan ışıldak balıklarıyla günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark bulunmaması, evrim teorisi için yıkıcı bir darbedir. Resimde görülen ve Kretase dönemine (144 - 65 milyon yıl) ait olan bu ışıldak balığı fosili de, evrim teorisinin doğa tarihi hakkındaki iddialarının hiçbir geçerliliği olmadığını göstermektedir. Çünkü fosil kayıtlarına göre, canlı türleri birbirinden bağımsız olarak, aralarında ata-torun ilişkisi olmadan yeryüzünde birdenbire ortaya çıkmışlardır. On milyonlarca yıl önce ortaya çıkan ışıldak balığının hiçbir değişime uğramadan, bugüne kadar gelmiş olması da bu gerçeği tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Mantis Istakozu
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Bugüne kadar yapılan araştırmalar mantis ıstakozlarının sözde evrimsel atası olan tek bir canlı dahi ortaya koyamamıştır. Mantis ıstakozlarının evrimsel bir süreçle meydana geldiğini gösteren hiçbir bulgu yoktur. Elde edilen her fo-

sil, mantis ıstakozlarının hep mantis ıstakozu olarak yaşadıklarını ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini göstermektedir. Bu fosillerden biri de resimdeki 95 milyon yıllık mantis ıstakozu fosilidir.

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Dergilerde, gazetelerde, televizyonlarda gördüğünüz ve izlediğiniz evrim yanlısı haberlerin ve programların nedeni, Darwinizm'in bilimsel bir görüş olması değil, ideolojik kaygılarla savunulmaya çalışılmasıdır. Darwinizm, materyalizm ve ateizmin sözde bilimsel temelidir. Darwinizm'in geçersizliğini kabul eden bir kişinin, materyalizmi ve ateizmi savunacak gücü kalmaz. Bu nedenle tüm bilimsel bulgular ve deliller evrimin aleyhinde de olsa, bu gerçekler göz ardı edilir, yalanlar ve çarpıtmalarla Darwinizm savunulur.

Evrimcilerin ısrarla görmek istemedikleri bulgulardan biri de, sayısı milyonları aşmış, Yaratılış'ın açık birer delili olan fosillerdir. Resimdeki 95 milyon yıllık balon balığı gibi sayısız fosil, canlıların evrim geçirmediğini, hepsini Allah'ın yarattığını söylemektedir.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bilim, evrimcilerin canlılığın kökenine dair iddialarının hezeyandan öteye gitmediğini, evrimin somut bulgular karşısında çöktüğünü ispatlamıştır. Evrim teorisini çökerten sayısız bulgudan biri, hayali ara geçiş formlarının fosil kayıtlarında olmayışıdır. Elde edilen her fosil, tüm canlı türlerinin eksiksiz olarak tüm özellikleriyle var olduğunu ve değişmediğini göstermektedir. Resimde görülen 95 milyon yıllık vatoz da bu örneklerden bir tanesidir. Bu fosilin, günümüz vatozlarıyla arasında hiçbir fark yoktur, fosil kayıtlarında ilk kez belirdiğinden beri tüm vatozlar birbirleriyle birebir aynıdır.

Deniz Zambağı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Fosil kayıtlarının zenginliği evrimcilerin karşısına çıkan çok büyük bir açmazdır. Çünkü bu fosiller, canlılığın kökenini anlamak isteyen insanların karşısına tüm detaylarıyla tamamlanmış bir tablo koymaktadır: Canlı türleri yeryü-

zünde, aralarında hayali evrimsel "geçiş formları" olmadan, bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Resimde görülen 150 milyon yıllık bu deniz zambağı da söz konusu delillerden bir tanesidir.

Mantis Istakozu
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Darwin'in canlıların kökenine dair varsayımları hiçbir bilimsel bulgu ya da deneye dayanmıyordu. Ancak Darwin, dönemin materyalist biyologlarından aldığı destek ve teşviklerle, bu varsayımlarını bir teori haline getirdi. Bu teoriye göre canlılar sözde tek bir ilkel atadan geliyorlardı, ama çok uzun bir süreç içinde küçük küçük değişimlere uğramışlardı ve böylece farklılaşmışlardı.

Darwin'in döneminde de, Darwin'den sonra geçen yaklaşık 150 yıl boyunca da bu varsayım somut bilimsel bulgularla kanıtlanamadı. Tam tersine elde edilen tüm fosiller, canlıların kimi zaman on kimi zaman yüz milyonlarca yıl boyunca değişmediğini ortaya koydu. Teori bilim karşında resmen çöktü. Bu çöküşün delillerinden biri de resimdeki 95 milyon yıllık mantis ıstakozu fosilidir.

Balon Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Kimi zaman fosil kayıtlarında farklı bir canlı türüne ait özellikler taşıyan canlıların izlerine de rastlanmaktadır. Bu bulguları ön yargılarıyla yorumlayan Darwinistler, teorilerine delil buldukları iddiasıyla ortaya çıkarlar. Ancak bu büyük bir yanılgıdır. Çünkü bir canlı grubunun diğer canlı grubuna ait özellikler barındırması, bir ara form özelliği değildir. Örneğin Avustralya'da yaşayan Platypus, bir memeli olmasına rağmen sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalır. Ayrıca kuşlara benzer bir gagası bulunur. Bilim adamları Platypus gibi canlılara "mozaik canlı" ismini verirler. Mozaik canlıların ara form sayılamayacağı, önde gelen evrimciler tarafından da kabul edilmektedir.

Darwinistler mozaik canlıları öne sürerek çarpıtmalarda bulunacaklarına, canlıların ufak değişimlerle birbirlerinden türediklerini ispatlayabilecekleri somut bir delil ortaya koymalıdırlar. Hemen belirtelim ki, böyle bir delili hiçbir zaman ortaya koyamayacaklardır, çünkü böyle bir süreç hiçbir zaman yaşanmamıştır.

Çamur Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Messel, Almanya

Evrim teorisi bilimsel delillere dayalı olmayan, uydurma senaryolar ve propaganda yöntemleriyle ayakta tutulan bir teori olduğu için, bu hayali teoriyi destekleyen bir fosil bulmak imkansızdır. Darwinistler hayali bir doğa tarihi yazmış, fosillerin de bu tarihe uymasını istemişlerdir. Oysa bunun tam aksi gerçekleşmekte, her yeni bulunan fosil evrim teorisini biraz daha açmaza sokmaktadır.

Resimde görülen çamur balığı fosili 50 milyon yıl öncesine aittir. Canlının sivri dişleri herhangi bir bozulmaya uğramadan korunmuş ve balığın iskelet yapısının günümüzdeki çamur balıklarıyla hiçbir farklılığı olmadığı anlaşılmıştır.

Deniz Atı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 7.5 – 5 milyon yıl

Bölge: İtalya

Genelde kuyruklarıyla deniz bitkilerine sarılarak yaşayan denizatları (Hippocampus), kuyruk yüzgeçleri olmadığından dik olarak yüzerler. Denizatlarının dik hareket edebilmesi, yüzme kesesine hızlı şekilde hava dolabilmesine bağlıdır.

Resimde, Kuzey İtalya'daki fosil yataklarında bulunan bir denizatı fosili görülmektedir. 7.5 – 5 milyon yaşında olan bu denizatının, iskelet yapısı, yüzme kesesi, solungaçları gibi tüm organ ve yapıları günümüzdeki denizatlarının aynısıdır. Fosil kayıtlarında gözlemlenmeye başladıkları ilk andan itibaren hiç değişmeyen denizatları, evrimcilerin iddialarını temelinden çökertmektedir.

Coelacanth

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler, yıllarca denizden karaya geçişin sözde delili olarak gösterdikleri *Coelacanth*'ın, 1938'de ilk defa canlı olarak yakalanmasıyla büyük hayal kırıklığına uğradılar. Sonraki yıllarda hepsi canlı yaklaşık 200 tane *Coelacanth* ele geçirildi. 1987 yılında Max Planck Enstitüsü'nden profesör Hans Fricke, 'Geo' adındaki denizaltıyla, Afrika'nın doğusunda yer alan Komor Adaları çevresinde 200 metre kadar derinliğe inerek bu canlıları doğal ortamlarında gözlemledi. Gördü ki, kemikli yüzgeçler, tetrapodlarda (dört ayaklı kara canlılarında) yürüme görevi gören uzantılarla hiçbir işlevsel bağlantı göstermiyordu.

Focus dergisinde bu araştırmanın sonuçları şöyle aktarılmaktadır:

*"**Esnek yüzgeçlerinin, dört ayaklı kara omurgalılarınınkine benzer bir işlevi yoktu.** Bunlar, hayvanın baş aşağı ve geri geri de dahil olmak üzere, her yöne yüzmesini sağlıyordu." (Focus, Nisan 2003)*

Coelacanth 400 milyon yıldır değişmeyen yapısıyla evrimcileri çok zor durumda bırakmıştır. Üstelik Coelacanthların hiçbir değişim yaşamadığı 400 milyon yıllık dönemdeki kıta hareketleri düşünüldüğünde evrimcilerin tamamen çaresiz kaldıkları görülür.

Dahası *Coelacanth*, evrim teorisinin hayali bir geçişle birbirine bağladığı deniz ve kara canlıları arasındaki derin uçurumu da ortaya çıkarmaktadır. Profesör Keith S. Thomson'un *The Story of the Coelacanth* (Coelacanth'ın Hikayesi) ismini taşıyan kitabında şu bilgiler aktarılmaktadır:

"Örneğin, bilinen en eski Coelacanth da, kesinlikle aynı biçimde bir rostral organa (kafatasının içinde bulunan peltemsi bir maddeyle dolu kese ve ona bağlı altı tüp, zoologlarca rostral organ olarak adlandırılıyor), özel bir kafatası eklemine, içi boş bir sırt ipine (notokord) ve az sayıda dişe sahipti. Tüm bunlar, grubun Devoniyen dönemden beri (yaklaşık 400 milyon yıldır) hemen hemen hiç değişmediğini gösterdiği gibi, fosil kayıtları arasında büyük bir boşluğun olduğunu da gösteriyor. Çünkü, Coelacanthların hepsinde görülen ortak özelliklerin ortaya çıkışını gösteren ata fosiller zincirine sahip değiliz." (Keith Stewart Thomson, Living Fossil: The Story of the Coelacanth, New York: W.W. Norton & Company, Inc., 1991, p. 79)

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen 95 milyon yıllık vatoz fosili, yeryüzündeki canlıların var oldukları andan itibaren hiçbir değişikliğe uğramadıklarını ortaya koymakta ve Darwinistlerin "Fosiller evrim teorisini destekler" teorisini çökerten delillerden biri olarak tarihe geçmektedir. Evrimcilerin bu hayali iddialarının geçersizliğini ortaya koyan sayısız bilimsel kitap ve makale vardır. Fosillerin Darwin'in hayal ettiği "türler arası ara form"ları ortaya çıkarmadığı, aksine yeryüzündeki farklı canlı gruplarının fosil kayıtlarında kendilerine özgü yapılarıyla bir anda ortaya çıktıkları, bugün evrimci paleontologların önemli bir bölümü de dahil olmak üzere, pek çok bilim adamı tarafından kabul edilmektedir.

Örneğin Niles Eldredge, fosil kayıtlarında ara geçiş formlarının bulunmayışının ve durağanlık (canlıların hiç değişmediği gerçeği) konusunun evrimci paleontologlar tarafından çok iyi bilindiğini, ancak görmezden gelindiğini şöyle itiraf etmektedir:

"Görünen o ki, her yeni jenerasyon fosillerdeki evrimsel değişimin örneklerini belgelemek için sabırsızlanan birkaç yeni paleontolog ortaya çıkarıyor. Aranan değişiklikler elbette ki her zaman kademe kademe ilerleyen cinsten oldu. Bu paleontologların çabaları çoğunlukla karşılıksız kalmakla beraber, fosiller beklenen özellikleri göstermek yerine her zaman değişmezlik gösterdi... Bu (fosillerdeki) olağanüstü tutuculuk, evrimsel değişimi bulmaya can atan paleontologlara hiçbir evrim yokmuş gibi göründü. Kademeli evrim yerine tutucu bir kalıcılığı belgeleyen çalışmalar, başarısızlık olarak nitelendirildi ve çoğunlukla yayınlanmadı. Paleontologların çoğu değişmezliğin, durağanlık olarak isimlendirilen değişim eksikliğinin farkındaydı..." (Niles Eldredge, Evolutionary Tempos and Modes: A Paleontological Perspective," in the collection What Darwin Began: Modern Darwinian and Non-Darwinian Perspectives on Evolution (Godfrey, ed, 1985))

Üzerinde bulunduğu taşın her iki yüzeyinde de izi görülen bu fosil, çift parçalı bir fosildir.

Keman Vatozu
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Fosil biliminin yıllardır ortaya koyduğu sayısız delil, canlıların evrim geçirmediğini tasdik etmektedir. Resimdeki fosil de evrimcilerin görmezden geldikleri bu delillerden bir tanesidir. Görünümü nedeniyle keman vatozu ismini alan 95 milyon yıllık bu fosil, iskelet yapısını büyük ölçüde muhafaza etmiştir. Fosilde, balığın baş ve yüzgeç bölümleri tüm detaylarıyla seçilmektedir. Günümüz keman vatozlarından farksız olan bu fosil karşısında, evrimciler bir açıklamada bulunamaz, bir delil ortaya koyamazlar. Tek yapabildikleri demagoji yöntemiyle, insanları aldatmak, onların gözlerini boyamaya çalışmaktır.

Deniz İğnesi
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 40 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Syngnathidae familyasına dahil olan deniz iğneleri dişsizdir ve ağızları boru şeklindedir. Bugün yaşayan deniz iğneleri hangi özelliklere sahipse, bundan on milyonlarca yıl önce yaşayanlar da aynı özelliklere sahiptir. Buna rağmen evrimciler, tüm hayvanlar gibi, deniz iğnelerinin de hayali bir evrimsel sürecin sonucunda tesadüfen var olduklarını iddia etmektedirler. Ancak hikayelerini destekleyecek somut delillerden tümüyle yoksundurlar. Karşılarında ise evrimin

geçersiz olduğunu açıkça ortayan koyan, resimlerdekinin benzeri, milyonlarca delil bulunmaktadır.

Balon Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Darwinist yayınlarda, neredeyse hiçbir zaman somut bilimsel delillere dayalı bir anlatım yoktur. Evrim teorisinin temel açmazları birkaç cümle ile geçiştirilir, öte yandan doğa tarihi konusunda pek çok masalsı senaryo yazılır. Evrimciler, sürekli olarak tüm canlılığın kademe kademe birbirinden evrimleşerek geliştiğini iddia ederler, ama delil talep edildiğinde derin bir sessizliğe gömülürler.

Örneğin, "Denizler kuruduğu için karaya çıkmak zorunda kalan balıkların sözde nasıl sürüngene dönüştüğünü" uzun uzun anlatan bir evrimciye, bu iddiasını delilendirecek herhangi bir fosil örneği olup olmadığını sorsanız, bu sorunuza hiçbir cevap alamazsınız. Çünkü Darwinistler 150 yılı aşkın zamandır, ara türlerin fosillerini aramalarına rağmen tek bir örnek dahi bulamamışlardır. Buldukları tüm fosiller, canlılığın birdenbire ortaya çıktığını yani yaratıldığını, hiç değişikliğe uğramadığını, yani evrim geçirmediğini göstermektedir.

Zargana
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

"Türlerin birbirlerinden evrimleştikleri" şeklindeki iddialarını her türlü ortamda ısrarla savunan evrimcilerin, fosil kayıtları karşısında yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Çünkü ellerinde tek bir delil dahi bulunmamaktadır. Örneğin resimde gördüğünüz zargana fosili, bu canlıların 95 milyon yıldır hiç değişmediklerinin belgesidir. Belonidae familyasına ait, uzun ve ince vücutlu bu balığın günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Mantis Istakozu
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Evrim teorisi bir varsayımdan ibarettir. Bir varsayımın bilimsel sayılabilmesi için test edilebilmesi veya bulgularla doğrulanması gerekir, ancak evrimci hikayeler bu kriterlerden yoksundur. Darwinistlerin uzun uzun omurgasızların omurgalılara nasıl dönüştüğü, kuruyan denizlerde susuz kalan balıkların nasıl

karaya çıktığı, sinek kovalayan dinazorların nasıl uçmaya başladığı gibi masallar anlatmasının bir anlamı ve bilimsel değeri yoktur. Yapmaları gereken, eğer varsa, yarı omurgasız yarı omurgalı, yarı balık yarı sürüngen, yarı dinazor yarı kuş bir canlıya ait bir tane fosil gösterebilmeleridir. Evrimciler böyle bir tane bile fosil gösteremezken, canlıların evrim geçirmediklerini ispatlayan sayısız fosil vardır. 95 milyon yaşındaki mantis ıstakozu fosili de bunlardan biridir.

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen balon balığı fosili, canlıların evrim geçirmediğinin bir başka delilidir. 95 milyon yıllık bu fosilin iskeleti neredeyse bütün olarak korunmuştur ve iskelet yapısının günümüzde yaşayan balon balıklarınınkinden hiçbir farkı yoktur. Evrimciler ise bu açık gerçeğe gözlerini kapamakta, balıkların omurgasız deniz canlılarından evrimleştikleri şeklinde hiçbir bilimsel dayanağı olmayan bir iddiada bulunmaktadır. Fosil kayıtları evrimin dayanaksız bir iddia olduğunu her seferinde Darwinistlerin yüzüne vurmaktadır. Fosiller, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını göstermektedir.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Mürekkep balığı, Cephalopoda (kafadanbacaklılar) sınıfından olan, denizlerde yaşayan bir yumuşakçadır. Resimde 95 milyon yıllık bir mürekkep balığı fosili görülmektedir. Bu fosilin, günümüzdeki örneklerinden en ufak bir farkı yoktur. Fosilde mürekkep balığının derisinin altındaki pigment kesesi tabakası dahi görülmekte, iskelet yapısı günümüzdekilerle birebir benzerlik göstermektedir.

Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, mürekkep balıklarının milyonlarca yıl içinde türlü değişiklikler geçirmeleri ve bu aşamaları gösteren çeşitli fosil örneklerinin de bulunması gerekirdi. Ancak bulunan her fosil, mürekkep balığının milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden varlığını devam ettirdiğini göstermektedir.

Sardalya

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen 95 milyon yıllık sardalya balığı fosili, evrim savunucularının hayali iddialarına çok açık bir cevap vermektedir. Bu fosilin, günümüzdeki örnekleriyle arasında hiçbir görünüm farkı olmaması, iskelet ve yüzgeç yapısının tamamen aynı olması, evrimcilerin balıkların evrimi masalını çürütmektedir. Aynı zamanda da tüm canlıları Yüce Allah'ın yarattığını ve canlıların bu zamana kadar hiçbir değişime uğramadıklarını delillendirmektedir.

Mantis Istakozu - Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bilimsel bilgi ve bulgular göstermektedir ki, yılan balıkları hep yılan balığı, mantis ıstakozları hep mantis ıstakozu olarak var olmuşlardır. Herhangi bir sözde ilkel ataları yoktur. Bir başka canlıdan türememiş, bir başka canlıya dönüşmemişlerdir. Soylarını devam ettirdikleri müddetçe hiçbir ara aşamadan geçmemişlerdir.

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Balon balığı milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlığını devam ettirmektedir. 95 milyon yıl önce yaşayan balon balıklarıyla, bugün yaşayanların tamamen aynı olması, evrimcilerin asla açıklayamayacakları bir durumdur. Fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır. İngiliz paleontolog Derek W. Ager, evrim teorisini benimsemesine karşın bu gerçeği şöyle kabul eder:

"Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz." (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133)

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen zargana fosilinin ince gövdesi, iskeleti, kılıç balığına benzer uzun çenesi ve sivri dişleri 95 milyon yıldır en ufak bir değişikliğe

uğramamıştır. Fosil kayıtlarında tüm canlı türlerinde görülen bu değişmezlik, "statis" (durağanlık) olarak ifade edilir ve Darwinistlerin en önemli problemlerinden birini oluşturur. Darwinistlerin hiç beklemedikleri bir sorun olarak karşılarına çıkan bu durumu, Harvard Üniversitesi'nden Peter Williamson şöyle özetlemektedir:

"Asıl temel problem, morfolojik (görsel ve yapısal) durağanlıktır. Bir teori ancak varsayımları doğrulandığı oranda başarılıdır. Evrimsel süreci en iyi şekilde açıkladığını iddia eden klasik neo Darwinizm, fosil kayıtlarının en şaşırtıcı özelliklerinden biri olan uzun süreli durağanlığı ön görememiştir." (Williamson, Peter G., "Morphological Stasis and Developmental Constraint: Real Problems for Neo-Darwinism," Nature, Vol. 294, 19 November 1981, s. 214)

Mantis Istakozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bilimsel bulgular canlıların evrim geçirmediğini ortaya koymaktadır. Resimde görülen mantis ıstakozu fosili de evrimcilerin gizlemeye çalıştıkları bu gerçeği ortaya çıkaran delillerdendir. Bu fosilin günümüzde yaşayan mantis karideslerinden hiçbir farkı yoktur.

Mantis ıstakozları göğüs kısımlarından çıkan uzantıları kullanarak beslenir. Bunların her biri kıskaçlıdır. İkincisi özellikle iridir ve avı vurmada ve yakalamada kullanılır. İkinci uzantının dikenli şekli, mantis böceğinin uzantılarına benzediği için, bu canlılar yaygın olarak "mantis ıstakozu" olarak bilinirler. Mızraklı ve ökçeli olarak iki tipte olan uzantılar, türlere göre değişiklik gösterir. İrice bir mantis ıstakozu, 22 kalibrelik bir tabancadan çıkan mermi kadar kuvvetli vuruş yapabilir. ("Seeing the World in Many Colors", Maryland Üniversitesi İnternet Sitesi, http://www.umbc.edu/gradschool/research/profile_11.html)

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Johns Hopkins Üniversitesi'nden S. M. Stanley, "Fosillerin yokluğunda evrim fikrinin haddi aşan bir hipotezden daha fazla bir şeyi temsil edip etmeyeceği şüphelidir." diyerek fosil kayıtlarının evrim teorisi için önemini ortaya koymaktadır. Görüldüğü gibi önde gelen evrimciler de fosil kayıtlarının eksikliğinin evrim teorisi için bir sorun oluşturduğunun farkındadır ve bunu itiraf etmektedir. Resimde görülen 95 milyon yıllık keman vatozu fosili de Prof. Stanley'nin

bu itirafını teyit eden örneklerden biridir. (S.M. Stanley, The New Evolutionary Timetable Fossils, Genes and the Origins of Species, Basic Books, Inc., Publishers, New York, 1981, s. 72)

Uskumru
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi
Yaş: 110 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya
Uskumrular, Scombroidei alt takımına dahil olan, çoğu sürüler halinde yaşayan ve hızlı yüzen canlılardır. Resimdeki 110 milyon yıllık uskumru balığıyla günümüzdeki uskumru balıkları arasında hiçbir farklılık bulunmamaktadır. Bu durum, diğer tüm balıklar, bitkiler, memeliler ve kuşlar için de geçerlidir. Yüz milyonlarca yıllık bitki, memeli ve kuş fosilleri günümüzdeki örnekleriyle tamamen aynı özelliklere sahiptir.

Zargana
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan
Fosil kayıtlarında çok sayıda zargana türüne rastlamak mümkündür. Kayıtlarda yer alan bu zargana türleri günümüzde de canlı olarak görülmektedir ve bu durum canlıların evrim sürecinden geçmediklerini delillendirir.

Resimlerde Lübnan'daki Hakel Oluşumu'nda yapılan fosil araştırmaları görülmektedir. Yaklaşık 150 yıldır süregelen kazılar neticesinde, yüz binlerce türe ait milyonlarca fosil elde edilmiştir. Bunların içinde bir tane bile, canlıların sözde evrim sürecini gösteren bir fosil yoktur. Tüm fosillerde canlılar, sahip oldukları bütün özelliklerle tam ve eksiksiz olarak görülmektedir. Bu da Darwinistlerin, ilkelden gelişmişe doğru aşama aşama ilerleme senaryolarının hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

Elopidae (Kadın Balığı)
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan
Evrimcilerin "canlıların aşamalı olarak geliştikleri ve türlerin de bu şekilde ortaya çıktıkları" yönündeki iddiaları, resimde görülen 95 milyon yıllık kadın balığı fosili tarafından bir kez daha yalanlanmaktadır. Elopidae türü balıklar milyonlarca yıl önce nasıl bir iskelet yapısına sahipse, günümüzdekiler de aynı

iskelet yapısına sahiptir. Bunun da anlamı açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, Rabbimiz tarafından yaratılmışlardır.

Albulidae (Kılçıklı Balık)
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Resimdeki 95 milyon yıllık kılçıklı balık, Elipoidei (tarpunlar) alt takımında yer alan, Albulidae familyasına dahil bir canlıdır. Günümüzde yaşayan kılçıklı balıkların birebir aynısıdır.

Dünyanın dört bir yanında yaklaşık 150 yıldır fosil araştırmaları yapılmaktadır. Bu araştırmaların neticesinde milyonlarca fosil elde edilmiştir. Fakat hiçbir zaman yarı omurgasız yarı balık ya da yarı balık yarı timsah fosili örneği görülmemiştir. Evrimcilerin "ara geçiş fosili" iddiaları, bir hayalden öteye asla gidememiştir. Bulunan her fosil, soyları devam ettiği müddetçe canlıların hiç değişmediklerini ortaya koymuştur. Bunun anlamı ise, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

Testereli Vatoz
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Günümüzdeki örnekleriyle resimde gördüğünüz 95 milyon yıllık testereli vatoz arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Bu da evrim teorisini tek başına çıkmaza sokan bir durumdur. Yüce Rabbimiz tüm canlıları ayrı türler olarak yaratmıştır ve bu canlılar yaratıldıkları andan itibaren hiçbir değişikliğe uğramadan günümüze dek gelmişlerdir.

Deniz Kestanesi
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Evrimi yalanlayan yüz milyonlarca fosilden biri de deniz kestaneleridir. Resimde görülen 95 milyon yaşındaki bu deniz kestanesi evrim teorisini geçersiz kılmak için tek başına yeterlidir. Artık evrimcilerin, demagojilerle, aldatmacalarla ve çeşitli spekülasyonlarla insanları kandırması imkansızdır. Çünkü, başta fosil kayıtları olmak üzere, evrimin aleyhine olan tüm bilimsel bulgular gözler önündedir. 95 milyon yıldır aynı kalan deniz kestaneleri karşısında evrimci spekülasyonların hiçbir değeri yoktur.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Milyonlarca yıl önce yaşamış olan kedi balıkları, bugün yaşamakta olan kedi balıklarının sahip olduğu tüm özelliklere eksiksiz sahiptir. Nitekim resimde görülen 95 milyon yıllık kedi balığının günümüz kedi balıklarından farksız olması da bu gerçeği teyit etmektedir.

Allah, bütün canlıları olduğu gibi, kedi balıklarını da tam ve noksansız yaratmıştır ve kedi balıkları da diğer canlılar gibi evrim geçirmemiştir.

BİTKİLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Melengiç Tohumu
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Wyoming, ABD

Ilıman iklimlerde yetişen ve Celtis cinsi olan bu ağaç, antep fıstığı ağacının aşılanmamış hali olarak da bilinir.

Resimde görülen ve yaklaşık 50 milyon yaşında olan melengiç tohumları, evrimin hiç yaşanmadığının delillerindendir. Hep melengiç olarak var olan bu bitki, diğer tüm bitkiler gibi, hiçbir ara aşamadan geçmemiş, bir başka bitkiden meydana gelmemiş, bir başka bitkiye dönüşmemiştir. Nitekim evrimciler de bitkilerin sözde evrimini gösterebilecek herhangi bir ara form fosili olmadığını bilmektedir. Neo Darwinizm'in kurucularından olan George Gaylord Simpson bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

"Ara formların bu sistemli yokluğu, sadece memelilere has değildir ve paleontologların uzun zamandır fark ettiği gibi neredeyse evrensel bir olgudur. Bu olgu, omurgalı ya da omurgasız neredeyse tüm hayvan sınıfları ve tüm takımlar için geçerlidir. Açıkçası aynı olgu, bitkilerin farklı kategorileri için de söz konusudur." (George G., Simpson, Tempo and Mode in Evolution, Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107)

Sekoya Kozalağı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 146 - 65 milyon yıl
Bölge: Kuzey Dakota, ABD

100 metreden fazla uzayabilen ve genellikle Kuzey Amerika'da yaşayan sekoyaların, on milyonlarca yıldır aynı olduklarını gösteren sayısız fosil örneği vardır. Resimdeki fosil ise yaklaşık 140 milyon yaşındadır. Bu örnekler, bitkilerin ilk olarak nasıl ortaya çıktığını ve nasıl bu kadar çok türe sahip olduklarını bilimsel olarak açıklayamayan evrimcileri, bir kez daha sessizliğe mahkum etmektedir. Her biri kendisine has özelliklerle fosil kayıtlarında birdenbire beliren ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden soylarını devam ettiren bitkiler, açıktır ki, Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Sarmaşık Eğrelti Otu
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Darwinistler tarafından sahtekarlıklar ve çarpıtmalarla, yıllarca evrim teorisinin deliliymiş gibi sunulan fosillerin, teorinin aleyhinde bir kanıt olduğu artık açıkça görülmektedir. Princeton Üniversitesi'nden matematikçi ve evrim karşıtı David Berlinski, fosil bulgularının evrimi yalanladığını şöyle ifade eder:

"Fosil mezarlığı boşluklarla doludur. Hiçbir paleontolog da bunu reddetmemektedir. Bu açık bir gerçektir. Darwin'in teorisi ile fosil kayıtları çelişkilidir." (David Berlinksi, Commentary, Sept. 1996 s. 28)

İşte bu fosillerden biri de resimde görülen eğrelti otu fosilidir. 50 milyon yıl önce yaşamış olan sarmaşık eğrelti otlarının günümüzdeki örneklerinden farkı olmadığını gösteren bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır.

Allophyllum Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Colorado, ABD

Polemoniaceae familyasına dahil olan bu bitkiler, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla evrim teorisine meydan okuyan canlılardan biridir. Sayısız fosil örneği evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gösterirken, Darwinistlerin teorilerinde ısrarcı olmaları, bulguların taşıdığı anlamı düşünmemelerinden kaynaklanmaktadır. Bugüne kadar bulunan milyonlarca fosil arasında bir tane bile ara geçiş formunun bulunmamış olmasını hiç düşünmeyen evrimciler, aynı masalları anlatmaya devam ederler. Eskiden bu masallarla teselli bulan ve kendilerini avutan evrimciler, bugün artık çok detaylı bilgilenmiş olan kitleler karşısında daha fazla yalanlarını devam ettiremez hale gelmişlerdir.

Kavak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Kavakların bir başka bitkiden türemediklerini, herhangi bir evrimsel ataya sahip olmadıklarını, hep kavak olarak var olduklarını gösteren bu fosil, bir Yaratılış delilidir.

Günümüzdeki kavakların her yönüyle aynısı olan, yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış kavaklar, evrimin hayal ürünü bir senaryodan ibaret olduğunu gözler önüne sermektedir.

Yalancı Servi Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

İğne yapraklı bitkilerden olan yalancı servi ağacının 50 milyon yıldır değişmediğini gösteren resimdeki fosil, evrimcilerin iddialarının doğru olmadığını söylemektedir. Charles Darwin'in iddialarına göre, geçmişte dünya üzerinde hayali tek bir ortak atadan diğer canlı türlerini kademeli olarak türeten bir evrim süreci yaşanmış olmalıdır. Ancak fosil kayıtları, istisnasız, bunun tam tersini söylemektedir. Soyu tükenmiş veya devam eden farklı canlılara ait sayısız kalıntı vardır, ama bu kalıntılar Darwin'in teorisinin gerektirdiği gibi birbirlerine akrabalık bağı ile bağlı değildir. Bilinen her fosil, bilinen her canlı gibi, kendine has özelliklere sahiptir. Doğa tarihi, birbirine çok benzeyen ve yakın türlere değil, birbirlerinden çok farklı ve aralarında büyük yapısal farklılıklar bulunan gruplara ayrılmıştır.

Sumak Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Utah, ABD

Bitkilerin evrimi iddiasını en açık biçimde reddeden fosil bulguları, çiçekli bitkilere aittir. Çiçekli bitkiler ya da biyolojik tanımıyla angiospermler, 43 ayrı familyaya bölünmüşlerdir ve bu 43 farklı familyanın her biri de, arkalarında hiçbir ilkel "ara form" izi bulunmadan fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkarlar. Bu gerçek 19. yüzyılda da fark edilmiş ve hatta bu nedenle Darwin angiospermlerin kökenini "rahatsız edici bir sır" olarak tanımlamıştır. Evrimci paleobotanikçi N. F. Hughes, Paleobiology of Angiosperm Origins (Angiospermlerin Paleobiyolojik Kökeni) adlı kitabında şu itirafı yapar:

"Karadaki bitkilerin en dominant grubu olan angiospermlerin (sözde) evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri şaşırtmaktadır... Bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı devam etmektedir ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözülmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır." (N. F. Hughes, Paleobiology of Angiosperm Origins: Problems of Mesozoic Seed-Plant Evolution, Cambridge: Cambridge University Press, 1976, s. 1-2)

Bu itirafın anlamı şudur: Bitkilerin evrimi iddiasını delil olarak sunulabilecek hiçbir fosil bulunmamıştır, bundan sonra da bulunması mümkün değildir. Resimdeki 50 milyon yıllık sumak fosilinin de gösterdiği gibi, bitkiler evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Sütleğen Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Utah, ABD

Paleobotanikçi Daniel Axelrod, "The Evolution of Flowering Plants" adlı makalesinde çiçekli bitkilerin kökeni konusunda şu yorumu yapar:

"Angiospermlere, yani çiçekli bitkilere yol açan ilkel grup, fosil kayıtlarında henüz tespit edilmemiştir ve yaşayan hiçbir angiosperm böyle bir bağlantıya işaret etmemektedir." (Daniel Axelrod, The Evolution of Flowering Plants, Evolution After Darwin, Cilt 1, editör S. Tax, Chicago, University of Chicago Press, 1960, s. 264-274)

Bu itiraftan da anlaşılacağı gibi, yaklaşık 150 yıldır yapılan fosil araştırmaları, çiçekli bitkilerin sözde ortak atası olarak nitelendirilebilecek tek bir fosil dahi ortaya koyamamıştır. Bu da bitkilerin, uzun zaman dilimleri içinde, küçük değişimlere uğrayarak birbirlerinden türedikleri iddiasında olan Darwinistleri yalanlamaktadır. 50 milyon yıllık sütleğen yaprağının da gösterdiği gibi, aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen bitkiler hiç değişmemiş, yani evrim geçirmemiştir.

Balon Asması

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Darwin, günümüzden 150 yıl önce evrim teorisinin önemli bir problemini şöyle ifade etmiştir:

"Bitki aleminin tarihinde (bilimsel sınıflama açısından) yüksek seviyeli bitkilerin açıkça aniden ve birdenbire gelişimleri kadar bana daha olağanüstü gelen bir olay yoktur." (Francis Darwin, Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları, 1887, sf. 248

Darwin'in dile getirdiği, "Bitkilerin açıkça aniden ve birdenbire gelişimi"nin anlamı, bitki türlerinin aşama aşama, küçük değişimler sonucu ortaya çıkmadıkları, yani evrim geçirmedikleridir. Darwin dahi, bitkilere ait fosillerin evrimin aleyhinde olduğunu görmüşken, günümüz evrimcilerinin "bitkilerin evrimi" masalında ısrar etmeleri mantık dışıdır.

Kavak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Bugün bitkilerin evrimi senaryosu savunucularının düştükleri en büyük çıkmaz ilk bitki hücresinin nasıl olup da evrimleştiğidir. Bundan sonra ise, tek bir hücreden ilk bitki ve bu bitkiden binlerce çeşit bitkinin nasıl oluştuğu sorusu yine cevapsızdır. Böyle bir sürecin varlığını gösteren tek bir ara geçiş fosili dahi bulunmamaktadır; yarı oluşmuş organlara, sistemlere sahip hiçbir ilkel bit-

ki fosili yoktur, bir bitkinin bir başka bitkinin atası olduğuna dair elde hiçbir kanıt yoktur. Tam tersine fosiller, her bir bitki türünün kendisine has özelliklerle birdenbire ortaya çıktığını ve soyu devam ettiği müddetçe de hiç değişmediğini göstermektedir. Bu fosillerden biri de, günümüz kavak yapraklarının aynısı olan, 50 milyon yaşındaki kavak yaprağı fosilidir.

Meşe Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Fosillerin de ispatladığı gibi bütün bitki türleri, kendi içlerinde özel ve orijinal olarak yaratılmış apayrı türlerdir ve birbirleri arasında herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur. Evrimci paleontolog E. C. Olson'un kabul ettiği gibi, "Çoğu yeni bitki grubu aniden ortaya çıkar ve kendilerine yakın hiçbir ataları yoktur." (E. C. Olson, The Evolution of Life, New York, The New American Library, 1965, s. 94)

Bu gerçeğin delillerinden biri de resimde görülen 50 milyon yaşındaki meşe yaprağı fosilidir. Meşe ağaçlarının 50 milyon yıldır aynı kaldıklarını gösteren bu bulgu, evrimi geçersiz kılmaktadır.

Söğüt Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Tarih boyunca söğütler hep söğüt olarak var olmuşlardır. Herhangi bir bitkiden türememişler, varlıklarını devam ettirdikleri müddetçe de herhangi bir bitkiye dönüşmemişlerdir. Fosil kayıtlarında yarı söğüt yarı meşe, yarı meşe yarı kavak herhangi bir ara bitki türünün izine rastlanmaz. Çünkü böyle ara bitkiler hiçbir zaman yaşamamıştır.

Resimdeki 50 milyon yıllık söğüt yaprağı fosili, bitkilerin evrim geçirdikleri iddiasının hayal ürünü bir hikaye olduğunu evrimcilere açıkça göstermektedir. Fosiller, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının, canlılığın kökeninin Yaratılış olduğunun ispatıdır.

Eğrelti Otu
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 300 milyon yıl
Bölge: Mazon Creek Oluşumu, Illinois, ABD

Paleontolojik bulgular diğer tüm canlılar gibi eğrelti otlarının da evrimle ortaya çıkmadıklarını, tam tersine yaratıldıklarını ispatlamaktadır. Günümüzde pek çok bilim adamı da fosil kayıtlarının evrimi değil, Yaratılış'ı desteklediğini, ara canlıların gerçekte değil sadece evrimcilerin hayallerinde yaşadıklarını kabul etmektedir. Dinozorların Sessiz Gecesi kitabının yazarı, evrimci Hoimar Von Ditfurth şöyle söylemektedir:

"Geri dönüp baktığımızda, neredeyse ıstırapla aranan o geçiş biçimlerini bir türlü bulamamış olmamıza şaşırmamamız gerektiğini anlıyoruz. Çünkü büyük olasılıkla böyle bir ara aşama hiç var olmadı." (Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 2, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s. 22)

Von Ditfurth'un ifade ettiği gerçeği destekleyen bulgulardan biri resimdeki 300 milyon yıllık eğrelti otu fosilidir.

Kayın Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

150 yıldır yapılan bütün araştırmalara ve harcanan büyük emek ve imkanlara rağmen evrim teorisini destekleyecek bulgular bir türlü ortaya çıkmamaktadır. Oysa, eğer evrim diye birşey gerçekleşmiş olsaydı, bu konuda sayılamayacak kadar çok delilin bulunmuş olması gerekirdi. Nitekim Darwin'den bu yana pek çok evrimci bilim adamı, çok sayıda delil olması gerektiğini, ama bunların bir türlü bulunamadığını kabul etmiştir.

Öte yandan Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu ortaya koyan sayısız delil ve bulgu vardır. Bunlardan biri de, kayın ağaçlarının 50 milyon yıldır hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini ispatlayan resimdeki fosil örneğidir.

Eğrelti Otu

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

Dryopteris cinsine dahil olan resimdeki eğrelti otlarının yaklaşık 250 türü bulunmaktadır. 58 milyon yıl öncesine ait olan bu eğrelti otu fosili, günümüzde mevcut olan eğrelti otlarıyla kıyaslandığında aralarında hiçbir fark olmadığı görülmektedir. 58 milyon yaşındaki bu eğrelti otu fosili, evrimcilerin bitkilerin evrimi masalını geçersiz kılan delillerden biridir. Bitkiler de, diğer canlılar gibi aniden ortaya çıkmış ve milyonlarca yıldır hiç değişmemişlerdir. Yani, evrim geçirmemişler, yaratılmışlardır.

Hanımeli Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Resimde görülen 58 milyon yıllık hanımeli yaprağının günümüzdekilerden hiçbir farkının olmaması, aslında evrimcilerin iddiaları karşısında verilebilecek yeterli bir cevaptır.

Bugün bitkilerin evrimi senaryosunu savunan bilim adamlarının düştükleri en büyük çıkmazlardan biri, bitkilerin sözde evrimini gösteren tek bir ara geçiş fosili dahi bulunmamasıdır. Yarı oluşmuş sistemlere sahip hiçbir ilkel bitki fosili yoktur, bir bitkinin bir başka bitkinin atası olduğuna dair hiçbir kanıt ortaya konamamıştır. Dolayısıyla bitkilerin sözde evrimini gösteren evrim ağaçları tamamen hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir bilimsel yanı yoktur.

Eğrelti Otu

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Eğrelti otu fosilleri bize evrimsel bir sürecin hiçbir şekilde yaşanmadığını, canlıların ilk var oldukları günden bu yana değişmeden geldiklerini göstermektedir. Resimdeki eğrelti otu fosili de 58 milyon yıl boyunca hiç değişmemiş, evrim geçirmemiştir.

Bitkiler birbirlerinden bağımsız olarak yeryüzünde aniden belirmişlerdir ve bitki türlerinin arasında sözde evrimsel bir bağ bulunmamaktadır. Elbette ki, tek bir bitkiden sayısız çeşitlilikteki bitkilerin ortaya çıkması imkansızdır. Bitkilerin her biri kendi türüne ait farklı özelliklere sahiptir. Renkleri, tatları, şekilleri, üreme biçimleri birbirinden farklıdır, son derece kompleks mekanizmaları vardır. Bu kompleks mekanizmaların, evrimcilerin iddia ettikleri gibi, tesadüfen oluşması mümkün değildir.

Huş Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Huş, Betulaceae familyasına dahil olan bitkilere verilen isimdir. Ilıman iklimleri tercih eden huş bitkileri, genelde beyaz veya boz esmer renklidir. Resimde fosilleşmiş şekli görülen huş yaprağı da, milyonlarca yıldır değişmemiş,

evrim geçirmemiş, kudret sahibi Yüce Allah tarafından yaratıldığı şeklini muhafaza etmiştir.

Eğrelti Otu
Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 58 milyon yıl
Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Bitkilerin hiçbir şekilde evrim geçirmediklerinin delillerinden bir tanesi de resimde görülen eğrelti otu fosilidir. Bitkilerin bir atası olmadığı, tüm bitki türlerinin -evrimsel süreç olmaksızın- aniden yeryüzünde belirdikleri gerçeği, birçok bilim adamı tarafından da dile getirilmektedir. Eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi bir sözde ata olsaydı, hem bu ataya ait delillerin ortaya konması hem de bitkilerin bu sözde atadan hangi aşamalardan geçerek farklılaştıklarının açıklanabilmesi gerekirdi. Ancak bugüne kadar somut bulgular ışığında bu açıklamayı yapabilecek bir evrimci çıkmamıştır, bundan sonra da çıkmayacaktır. Çünkü bitkiler Darwinistlerin iddia ettiği gibi bir süreçten geçmemiştir. Tüm bitkileri üstün akıl ve sanat sahibi olan Allah yaratmıştır.

Hanımeli Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 58 milyon yıl
Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Evrim teorisinin bilimsel bulgularla desteklenmediği ve hayali bir hikaye olmaktan öteye gitmediği, pek çok bilim adamı tarafından da ifade edilen bir gerçektir. Evrimci biyologlar, Gilbert, Opitz ve Raff, Developmental Biology dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde, Darwin'in evrim teorisinin çözümsüz olduğunu şöyle ifade ederler:

"Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi, türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir." (Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", Developmental Biology, vol. 173, article no. 0032, 1996, s. 361).

Bu sözler, evrimin somut bilimsel bulgular karşısındaki yenilgisinin itirafıdır. Resimdeki 58 milyon yıllık hanımeli yaprağı fosili de, bu yenilgiyi bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Huş Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Şu an yeryüzünde 500.000'den fazla bitki çeşidi bulunduğu bilinmektedir. Bu bitkilere ait fosil örnekleri birer birer ortaya çıkarılmakta ve böylece bitkilerin hiçbir şekilde evrim geçirmedikleri, ilk yaratıldıklarından bu yana hiç değişmedikleri delillendirilmektedir. Önemli sayıda bilim adamı da bu gerçeği görmekte ve evrim teorisinin bugün artık geçersiz olduğunu kabul etmektedir. Bunlardan biri de Fransa Jeoloji Topluluğu başkanlarından Paul Lemoine'dir. Lemoine, evrimci açıklamaların zoologlar için de botanikçiler için de yetersiz olduğunu, diğer bir deyişle bu bilim dallarının evrimi kabul etmediğini şöyle ifade etmektedir:

"Evrim teorileri ile araştırma yapmayı seven gençlerimiz kandırıldı. Bütün dünyanın öğrenmeye devam ettiği bir dogma oluşturuldu. Zoologlar ya da botanikçiler yapılan hiçbir açıklamanın yeterli olmadığını saptamıştır… Bu özetten şu sonuç çıkmaktadır ki, evrimin gerçekleşmiş olması imkansızdır." (Introduction: De (Evolution), Encyclopedie Française, Vol.5 (1937) s. 6)

Sabun Ağacı Yaprağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen 95 milyon yıllık sabun ağacı yaprağı fosili evrimcilerin açıklayamadıkları bir başka yaratılış delilidir. Bulunan her yeni fosil Yaratılış gerçeğini bir kez daha tasdik etmekte ve evrimcilerin içinde bulundukları büyük çıkmazı daha da aşılamaz hale getirmektedir. Fosil kayıtlarının evrimciler için ne kadar büyük bir endişe kaynağı olduğunu, evrim teorisinin önemli kuramcılarından Douglas Futuyma şöyle dile getirmektedir:

"Fosil kayıtlarının aşamalı gelişim için çok az delil ortaya koyduğu inkar edilemez. Pek çok canlı grubunun kökeni halen kaydedilememiştir." (Futuyma, D., Science on Trial: The Case for Evolution, 1983, p. 190-191)

Sabun Ağacı Yaprağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bugüne kadar elde edilen hiçbir fosil, sabun ağaçlarının sözde evrimsel sürecini göstermemiştir. Çünkü tüm sabun ağacı fosilleri, günümüzde yaşayan sabun ağaçlarıyla aynı özelliklere sahiptir. Evrimciler, sadece sabun ağaçları-

nın değil, hiçbir canlının hayali evrim sürecini ve sözde ortak atasını gösteremezler. Çünkü fosil bulgularına göre tüm canlı türleri yeryüzünde birden bire ortaya çıkmış, yani yaratılmıştır. Evrimci Douglas Futuyma, fosillerin gösterdiği bu gerçeği şu sözleriyle teyit eder:

"Büyük canlı gruplarının önemli bir bölümü, atalarından geliştiklerini gösteren herhangi somut delil olmadan, kayalarda aniden belirir... Bu nedenledir ki, ona en çok ihtiyaç duyduğumuz konuda, yeni büyük canlı gruplarının kökeni gibi, fosil kayıtları yetersiz kalır." (Futuyma, D., Science on Trial: The Case for Evolution, 1983, p. 82 - 83)

Futuyma'nın, fosil kayıtlarının yetersiz kaldığı iddiası da gerçeği yansıtmayan, evrimcilerin kendilerini avutmak için ortaya attıkları bir hikayeden ibarettir. Bugüne kadar 250 bin farklı canlı türüne ait milyarlarca fosil örneği çıkarılmıştır, ama içlerinden bir tanesi bile evrim masalını desteklememektedir.

Sabun Ağacı Yaprağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Diğer tüm bitkiler gibi sabun ağaçları da her zaman sabun ağacı olmuşlardır. Fosil araştırmaları sırasında elde edilen örnekler bu gerçeği delillendirmektedir. Bulunan sabun ağacı fosilleri, bu bitkinin günümüzdeki örnekleriyle 95 milyon yıl önce yaşamış olanları arasında hiçbir fark olmadığını göstermektedir. Bu durum, bitkilerin evrimi iddiasını ortadan kaldırmaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 354 – 292 milyon yıl

Bölge: ABD

Bitkilerin hiçbir zaman evrim geçirmediğinin kanıtlarından biri de, fosil kayıtlarında sıkça örneklerine rastlanan eğrelti otlarıdır. Bugüne kadar eğrelti otlarının sözde atası kabul edilebilecek hiçbir fosil bulunmamıştır. Fosil kayıtlarının gösterdiği bilgilerden biri, eğrelti otlarının aniden ortaya çıktığı, yani yaratıldığıdır. Diğer bir bilgi ise aradan geçen yaklaşık 300 milyon yıla rağmen hiç değişmedikleri, başka bir bitkiye dönüşmedikleridir. Yaklaşık 300 milyon yıldır aynı kalan eğrelti otları, evrimin hayal ürünü bir hikayeden ibaret olduğunu açıkça göstermektedir.

BÖCEKLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Karınca

Dönem: Senozik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Evrimciler, karıncaların 80 milyon yıl önce yaban arılarından türediklerini, 65 - 40 milyon yıl önce aniden sözde "kendi iradeleriyle" sosyalleşmeye başladıklarını ve böceklerin evriminin en üst basamağını oluşturduklarını iddia ederler. Eğer evrimcilerin bu iddiaları doğru olsaydı, resimde gördüğünüz 50 milyon yaşındaki karınca fosilinin günümüzdeki karıncalardan çok farklı olması, bir başka böcekle karınca arası garip bir canlı olması gerekirdi. Ya da bugün sahip olduğu uzuvlarının pek çoğunun eksik veya yarım olması lazımdı. Fakat amberdeki karınca ile günümüz karıncaları arasında hiçbir fark yoktur ve bu durum evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Sıçrayan örümceklerin özelliği, ağ kurup beklemek yerine avını sıçrayarak yakalamasıdır. Bu örümceklerin mekanizmaları o kadar mükemmeldir ki, yarım metre uzağından uçan bir böceği sıçrayarak havada yakalayabilir. Örümcek, şaşırtıcı sıçrayışını, hidrolik basınç ilkelerine göre çalışan sekiz bacağı sayesinde yapar.

Bu şaşırtıcı özelliğe tarihin ilk gününden beri var olan tüm sıçrayan örümcekler sahiptir. Hiçbiri bu özelliği aşama aşama kazanmamış, hepsi bu özellikle birlikte yaratılmıştır. Resimde görülen 50 milyon yaşındaki, günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmayan, sıçrayan örümcek de bu gerçeğin kanıtıdır.

Kelebek Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Tırtıl olarak da bilinen kelebek larvaları yumurtadan çıktıklarında ilk besinleri, içinden çıktıkları yumurtadır. Larva süresi, kelebeklerin türlerine göre farklılık gösterir. Tarih boyunca var olan tüm kelebekler ve larvalar aynı özelliklere sahip olmuştur. Resimde görülen ve günümüzdeki kelebek larvalarından hiçbir farkı olmayan 50 milyon yıllık larva da bu gerçeği teyit etmektedir.

Archaeognatha (Tüylü Kuyruk)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Tüylü kuyruklular (Thysanura) takımı içinde, Archaeognatha alt takımını oluşturan bu böcekler, genellikle taşlık yerlerde yaşarlar. On milyonlarca yıldır özelliklerini hiç değiştirmeden varlıklarını devam ettirmektedirler.

Bulunan her yeni fosil, Darwinistlerin içinde bulunduğu açmazı biraz daha büyütürken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu yeniden göstermektedir. Archaeognatha gibi sayısız canlı evrimi reddetmekte, yaratıldıklarını söylemektedir.

Resimdeki üç böcekten sadece yanlarda bulunan ikisi karınca, ortadaki ise bir sıçrayan örümcektir. Aralarındaki fark örümceklerin karıncalardan bir çift fazla bacaklarının bulunmasıdır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Bazı sıçrayan örümcek türleri aynı zamanda çok iyi birer kamuflaj ustasıdır. Örneğin Myrmarachne türü sıçrayan örümcekler karınca taklidi yapar. Üstelik sadece görünümleriyle değil davranışlarıyla da karıncaları taklit eder. Karıncalardan iki ayak fazlası olan örümcek, bu iki ayağını anten gibi havaya kaldırarak karıncaların altı ayaklı görünümünü taklit eder. Peki bu örümcek hem kendi görünümünü, hem karıncaların görünümünü teşhis edip, aradaki farkı nasıl ortadan kaldırabileceğini hangi akılla planlamaktadır? Üstelik bu kabiliyete bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar da aynı şekilde sahiptir. Darwinistlerin evrim mekanizmalarıyla bu durumu açıklayabilmeleri mümkün değildir. Hiç şüphesiz diğer tüm canlılar gibi örümcekler de Allah'ın ilhamıyla hareket etmekte, Allah'ın onlara bahşettiği özellikleri kullanmaktadır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Görünümleri, yapıları, yetenekleri ve bütün uzuvlarıyla tüm sıçrayan örümcek türleri var oldukları ilk günden beri aynıdır. Sıçrayan örümceklerin çok sayıda farklı aşamadan geçerek bugünkü hallerini aldıklarına dair hiç fosil örneği yokken, milyonlarca yıldır aynı olduklarını gösteren sayısız fosil vardır.

Bunlardan biri de resimdeki 50 milyon yıllık amber içinde sıçrayan örümcek fosilidir.

Çarpılı Örümcek ve Sinek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Araneidae familyasına dahil olan bu örümceklerin sırtlarında beyaz benekler bulunur. Bir diğer önemli özellikleri ise yuvarlak ağ örüyor olmalarıdır. Resimde amber içinde görülen örümcek ve sinek 50 milyon yaşındadır. Bu canlılar on milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, evrim teorisine meydan okumaktadır.

Örümcek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Gnaphosidae familyasına dahil olan resimdeki örümcek fosili 50 milyon yıllıktır. Bugün yaşayan örneklerinden hiçbir farkı bulunmamaktadır. Bu farksızlık, Darwinist mantıklarla açıklanamaz. Eğer Darwinist mantıklar geçerli olsaydı söz konusu canlıların aradan geçen 50 milyon yıl içinde değişe değişe bambaşka canlılara dönüşmüş olması gerekirdi. Ama böyle bir değişim yaşanmamıştır. Yaşanması da mümkün değildir, çünkü canlılar herhangi bir evrimsel süreçten geçmemiştir.

Kabuk Biti
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Burma

Kabuk bitleri, Psocoptera takımına dahil olan canlılardır. Bilinen en eski fosilleri Permiyen dönemine (290 – 248 milyon yıl) aittir. Resimdeki kabuk biti ise bundan 100 milyon yıl önce, Kretase döneminde (144 – 65 milyon yıl) yaşamıştır. Kanatları, gözleri, diğer tüm uzuv ve organlarıyla yüz milyonlarca yıldır eksiksiz olarak varlığını devam ettiren kabuk bitleri, evrimcilerin hayal ürünü senaryolarını geçersiz kılmaktadır.

Yaban Arısı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Burma

Darwinistlerin tüm beklentilerine ve uğraşlarına rağmen, fosil kayıtları umdukları delili kendilerine sağlamamıştır. Elde edilen her fosil canlıların var oldukları müddetçe hiç değişmediklerini ortaya koymakta ve canlı türleri ara-

sında herhangi bir evrimsel geçiş gözlenmemektedir. Bu gerçek, Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde Jeoloji Bölümü Başkanlığı yapmış olan David M. Raup tarafından şöyle ifade edilir:

"Fosil kayıtları Darwin'i şaşırtmıştı... Şu anda biz Darwin'den yaklaşık 120 yıl sonrasındayız ve fosil kayıtları hakkında bilgimiz büyük oranda artmıştır. Elimizde çeyrek milyon fosil türü bulunmaktadır, ancak durum pek fazla değişmemiştir. Evrim kaydı, hala şaşırtıcı şekilde sarsıntılıdır..." (David M. Raup, Conflicts Between Darwin and Paleontology, Field Museum of Natural History Bulletin, Vol. 50, No. 1, Ocak, 1979, s. 25)

Gal Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Burma

Üstün uçuş teknikleri ve göz yapılarıyla sinekler evrimciler için önemli bir çıkmazdır. Kanatlar ve göz gibi kompleks yapıların kademeli oluşumla açıklanması mümkün değildir. Bugüne kadar kanatları kısmen oluşmuş herhangi bir sinek türünün fosiline rastlanmamıştır. Elde edilen her sinek fosili kanatlarıyla, görme sistemiyle ve diğer tüm yapılarıyla tamdır. Bu gerçek evrimcileri derin bir sessizliğe mahkum etmektedir. Çünkü bu bulguların anlamı, canlıların evrim geçirmediği, Allah tarafından yaratıldığıdır.

Suikatsçı Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Hemiptera adı verilen takımın altındaki böcek türleri tahta kurularını, tıs böceklerini ve yarım kanatlıları kapsamaktadır. Resimdeki suikastçı böcek de bu takıma dahil olan canlılardan biridir. Bu böcekler incelendiğinde, 25 milyon yıllık resimdeki fosilden bir farklarının olmadığı görülür. Bu durum, böceklerin evrimi hikayesini tamamen çürütmektedir. Darwinistlerin iddia ettikleri gibi böcekler evrim geçirmemişlerdir. Yüce Rabbimiz tüm canlıları farklı türler halinde yaratmıştır. Böcekler de bu türlerden biridir ve bu örnekte de görüldüğü gibi milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır.

Bir Tür Bitki Böceği (Dascillidae)

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimdeki bitki böceği Dascillidae familyasına dahil bir canlıdır. Bu familya altında 15 cins ve yaklaşık 80 türün yaşadığı tahmin edilmektedir. Resimdeki böcek ise, 25 milyon yıllık olup günümüzdeki benzerleriyle tamamen aynı özelliklere sahiptir. Bu canlı, evrimcilerin iddia ettikleri 'böceklerin evrimi' safsatasını tamamen ortadan kaldırmaktadır.

Hamam Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amberin içinde birlikte fosilleşen bu iki canlı 25 milyon yıl önceden günümüze ulaşmıştır. Dikkatle incelendiğinde gerek hamam böceğinin günümüzdeki benzerlerinden farksız oldukları görülür. Fosil kayıtları hamam böceklerinin hiçbir değişim geçirmeksizin bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Son derece kompleks sistemlere ve özelliklere sahip olan bu canlının herhangi bir ara aşamadan geçmeden var olması, Allah'ın yaratışının delillerindendir.

Evrimci bir yayın olmasına rağmen, Focus dergisi, hamam böceklerini örnek vererek, fosillerin evrim teorisine vurduğu darbeyi açıkça itiraf etmektedir:

"... Teoride, değişen çevre koşulları, düşman türler, türler arası rekabet gibi çeşitli baskı unsurlarının doğal seçime neden olması, mutasyona uğramış avantajlı türlerin seçilmesi ve bu türlerin, bu kadar uzun zaman içinde çok fazla değişikliğe uğraması gerekiyordu. AMA GERÇEKLER BÖYLE DEĞİL. Söz gelimi, hamam böceklerini ele alalım. Çok hızlı ürüyorlar, ömürleri de kısa, ama yaklaşık 250 milyon yıldan beri aynılar. Daha çarpıcı bir örnek ise archaebakteriler. Tam 3.5 milyar yıl önce, dünya henüz çok sıcakken ortaya çıktılar, günümüzde de Yellowstone Milli Parkı'ndaki kaynar sularda yaşamaya devam ediyorlar." (Focus, Nisan 2000)

Teke Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Cerambycidae familyasına dahil olan bu böceklerin en önemli özelliklerinden biri, bedenlerinden kat kat uzun olan ve teke boynuzunu andıran kavisli antenleridir. Asya'da yaşayan bazı türlerde antenlerin 22 cm.'ye kadar ulaştığı bilinmektedir.

Amber içinde fosilleşmiş bu canlılar, adeta milyonlarca yıl önceden gelerek, evrim teorisinin geçersizliğini ilan etmektedir. Fosil kayıtlarının günümüzde neredeyse tamamlanmış olması, evrimci paleontologlar açısından büyük bir hayal kırıklığıdır. Çünkü sayısız fosil elde edilmesine rağmen, içlerinden Darwi-

nizm'e delil olabilecek bir tane bile fosil çıkmamıştır. Üstelik elde edilen fosiller, evrime bir delil sunmamalarının yanı sıra, öne sürülen sahte delilleri de ortadan kaldırmaktadır. Yani fosil araştırmaları, Darwin'in ve onu izleyen evrimcilerin beklentilerini değil, hiç beklemedikleri bir gerçeği, Yaratılış gerçeğini sunmuştur.

Tenebrio (Un Kurdu)
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Tenebrionidae (siyah kınkanatlılar) familyasına dahil olan bu canlı aslında bir tür larvadır. Bu familyadaki böceklerin larvaları tarım zararlısı olan canlılardır. Örneğin resimdeki fosili görülen un kurdu en bilinen tarım zararlılarından biridir.

Bundan 25 milyon yıl önce yaşayan un kurtlarıyla günümüzdekiler arasında hiçbir fark olmadığını ortaya koyan resimdeki amber, evrimi yalanlayan bulgulardan biridir. Canlıların evrim geçirmediğini, tüm canlıların başlangıçta farklı türler halinde ve kompleks canlılar olarak bugünkü halleriyle yaratıldıklarını ispatlayan önemli bir delildir.

Tırtıl
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Darwin gelecekte yapılacak fosil araştırmalarından çok umutluydu. Ne var ki onun döneminin üzerinden 150 yıla yakın süre geçmesine rağmen yapılan araştırmalarda Darwin'in beklediği ara geçiş formlarına hiç rastlanmadı. Bu süre boyunca bulunan tüm fosiller, tesadüften kaynaklanan bir karmaşanın değil, Allah'ın yaratışının delili olan mükemmel bir düzenin göstergesiydi. Teoriye en büyük darbeyi fosiller indirdi. Resimde görülen 25 milyon yıllık tırtıl, günümüzdeki tırtıllara olan tıpatıp benzerliğiyle, Darwinizm'i geçersiz kılan fosillerden biridir.

Enicocephalid
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Evrimciler, tüm canlı türlerinin birbirlerinden meydana geldiklerini, türler arasında varsaydıkları dönüşümün sürekli olarak devam ettiğini iddia etmektedirler. Oysa böyle bir sürekli değişim, mutlaka sayısız ara formun yaşamış olma-

sını, dolayısıyla varsayılan sözde evrimsel gelişimin fosil kayıtlarında izlenebilir olmasını gerektirir. Ancak ne ortada böyle bir ara form mevcuttur ne de sözde evrimsel gelişimi fosil kayıtlarında izleyebilmek. Örneğin resimde görülen Heteroptera takımına dahil olan Enicocephalid, günümüzdekilerin tamamen aynısıdır. 25 milyon yıl boyunca bu böcekler hiç değişmeden varlıklarını devam ettirmişlerdir. Bu durumda söz konusu canlıların evriminden de söz etmek mümkün değildir.

Amfipot
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Genel görünümleriyle tesbih böceklerini andıran amfipotlar (tırnaksılar), bilinen iki alt takımla temsil edilirler. Daha çok denizlerde ve tatlı sularda, bazı türleri de nemli ve sıcak karalarda yaşarlar. Kıyıda yaşayanların en önemli özelliklerinden biri, yön bulma duyularının çok güçlü olmasıdır.

Evreni, galaksileri, bunların olağanüstü dengelerini, Dünya üzerinde yaşamı, bildiğimiz veya bilmediğimiz birbirinden çeşitli canlıları, bunların yaşam şekillerini, insanı, her canlının sahip olduğu tek bir DNA'da görev alan tek bir enzimi, yeryüzündeki milyarlarca ağaçtan sadece bir tanesinin üzerinden düşen tek bir yaprağı, bu yaprağın üzerindeki tek bir mikroorganizmayı, bu mikroorganizmanın fotosentez yapan organellerini yaratan, bunların tümünü bilen, bunları her an kontrolü altında tutan Allah'tır. Yüce Allah için, kuşkusuz dilediği bir zamanda, tek bir an içinde birbirinden çeşitli sayısız canlıyı yaratmak çok kolaydır. Resimdeki 25 milyon yıllık amfipot da Rabbimiz'in üstün yaratışının delillerinden biridir.

Mantis, Pedilid Böceği, Mantar Sivrisineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu amber içinde aynı anda fosilleşmiş üç farklı böcek bulunmaktadır. Hepsinin yaşı 25 milyon yıldır. Bugünkü benzerleriyle tamamen aynı özelliklere sahip olan bu böcekler, diğer bütün canlılar gibi, evrimin hayali bir süreç olduğunun ispatıdır. Tüm canlıların yapıları, kusursuz birer yaratılış harikasıdır, benzersiz birer sanat eseridir. Bu eserlerin sahibi, bütün varlıkların Yaratıcısı, alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır. Rabbimiz bir şeyi dilediği an, onun için emri yalnızca "Ol" demesidir.

Ağaç Kabuğu Biti

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Ağaç kabuğu bitleri Psocoptera takımına dahil olan canlılardır. Resimdeki 25 milyon yıllık fosil, ağaç kabuğu bitlerinin tarih boyunca hep aynı şekilde var olduklarını, evrimleşmediklerini ve ilkel bir atadan gelmediklerini ispatlamaktadır. Evrimciler bu gerçeği göz ardı etmekte ısrarcı oldukları müddetçe, olmayan ara geçiş formlarını aramaya devam edecek, sahtekarlıklarla insanları aldatmayı sürdürecek ve boş bir hayalin peşinden koşarak tüm ömürlerini harcayacaklardır. Ancak tüm bu çabaları, canlıların Yüce Allah'ın eseri olduğu gerçeğini asla değiştirmeyecek ve her geçen gün daha çok insan Darwinizm'in masallarını dinlemekten vazgeçecektir.

Parlak Kınkanatlı (Nitidulidae)
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Nitidulidae (parlak kınkantlılar) familyasına dahil olan böceklerin sadece çiçekler üzerinde yaşayan türleri zararlı olarak kabul edilir. Türlerin büyük çoğunluğu polenler ve bitki öz sularıyla beslenir. Bugün yaşayan parlak kınkanatlıların sahip olduğu tüm özelliklere bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olanları da sahiptiler. Fosil bulgularıyla da ispatlanmış olan bu gerçek, söz konusu böceklerin aşama aşama oluşmadıklarının yani evrim geçirmediklerinin göstergesidir.

Çekirge
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Darwin hayattayken, mevcut fosil bulgularının teorisini doğrulamadığının farkındaydı. Ancak ilerleyen tarihlerde fosil sayısının artacağını ve bulunacak fosiller içinden mutlaka teorisini destekleyecek bulgular elde edileceğini düşünüyordu. Darwinistler de Darwin'in bu ön görüsüne kayıtsız şartsız inanmışlardı. Ancak elde edilen her yeni fosille, hem Darwin'in ön görüleri yalanlandı hem de Darwinistlerin bütün umutları suya düştü. Canlılığın evrim geçirdiğini gösteren hiç fosil bulunmadı. Bulunan her fosil, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu ortaya koydu. Bunlardan biri de resimdeki 25 milyon yıllık çekirge fosilidir.

Kambur Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Rusya

Resimdeki kambur sinek, bundan 45 milyon yıl önce yaşamıştır. Şu an dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan türdeşleriyle tamamen aynı özellikleri göstermektedir. Bu da evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli delillerinden biridir. Kuşkusuz Allah için, şu an yeryüzünde var olan canlıların tümünü, evreni, gezegenleri ve daha nicesini, dilediği zaman yok edip dilediği zaman tekrar yaratmak çok kolaydır. Bu, evrimcilerin kavrayamadıkları çok önemli bir gerçektir.

Dans Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Rusya

Diptera takımının bir başka üyesi de Empididae (dansçı sinekler) familyasına mensup olan dans sineğidir. Bir amberin içinde fosilleşen bu canlı, tüm özellikleriyle muhafaza olmuş, böylece yaşayan benzerleriyle hiçbir farkının olmadığı açıkça görülmüştür. Somut bulgular, evrimin hayal ürünü bir senaryo olduğunu ortaya koymuş, teoriyi tamamen geçersiz kılmıştır.

İşçi Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Rusya

Resimde görülen işçi karınca Hymenoptera (zar kanatlılar) takımına Formicidae familyasına dahildir. Açıkça görüldüğü üzere, günümüz işçi karıncalarından farksızdır.

Olaylara objektif bakan ve mantıklı düşünen bir insan için aslında gerçek apaçıktır: Bilimin ulaştığı son noktada evrim teorisinin yeri yoktur. Darwinistler, kendi zihinlerinde oluşturdukları bir hayalin peşinden gitmekte, her türlü bilimsel delile rağmen bu saplantılarından bir türlü vazgeçememektedir.

Dans Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde Rusya'dan bulunmuş, 45 milyon yıl öncesine ait bir dans sineği fosili görülmektedir. Bu canlı da diğerleri gibi amber içinde fosilleşerek tüm özellikleriyle günümüze ulaşmıştır. Bu haliyle evrimcilerin, Allah'ın kusursuz yaratışı karşısında, her zaman olduğu gibi, ne kadar büyük bir mağlubiyet yaşadıklarını bir kez daha ortaya koymaktır.

Elateridae (Takla Böceği)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmamıştır ve fosiller bunu en güzel şekilde delillendirmektedir. Fosiller, günümüzden milyonlarca yıl önce yaşamış olan canlıların birer yaratılış harikası olduklarını ve Allah'ın üstün gücü ile bir anda, kusursuz şekilde var edildiklerini göstermektedir. Evrimcilerin teorilerini destekleyecek en önemli dayanaklarından biri olmasını umdukları paleontoloji, Yaratılış gerçeğini desteklemiş ve evrim teorisini geçersiz kılmıştır. Resimdeki 45 milyon yaşındaki Elateridae fosili de bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

Güve Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Evrimciler tüm arayışlarına ve uğraşlarına karşın, fosil kayıtlarında herhangi bir canlı türünün evrimle ortaya çıktığına dair en küçük bir kanıt dahi bulamamışlardır. Resimdeki 45 milyon yıllık güve sineği amberi de evrimcilerin ne kadar çıkmaz bir yolda olduklarının, boşa çaba sarf ettiklerinin açık bir ispatıdır. Diğer tüm canlılar gibi, güve sinekleri de hep güve sineği olarak yaşamış, başka bir canlıdan türememiş, var oldukları müddetçe evrimsel bir değişim geçirmemişlerdir.

Asalak Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwin'in ileride bulunmasını beklediği ara geçiş örnekleri, Darwin'in ardından 150 yıla yakın süre geçmesine rağmen hala bulunamamıştır. Sayısız canlı türünün, herhangi bir evrim süreci olmadan ortaya çıktıkları bilimsel delillerle ispatlanmıştır. Bu kadar delile rağmen teoriyi savunma konusunda cahilce diretmek şiddetli bir ön yargının göstergesidir. Bu konuda evrimcilere sunulabilecek sayısız delilden biri de, 50 milyon yıl önce yaşamış Braconidae familyasından olan bu arıdır. 50 milyon yıldır değişmeyen yapısıyla bu canlı, evrimcilerin yanlış yolda olduklarını söylemektedir.

Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimdeki uzun bacaklı sinek gibi, bu kitapta gördüğünüz yüzlerce (ve dünya üzerindeki milyonlarca) fosil, evrim diye bir olayın kesinlikle yaşanmadığının, canlıların dünya üzerinde bir anda kusursuz olarak ortaya çıktığının, yani yaratıldığının apaçık ispatıdır. Tüm evreni ve içindeki canlı cansız tüm varlıkları, yerlerin göklerin ve bu ikisi arasındaki herşeyin sahibi olan Yüce Allah yaratmıştır. Evrimciler bir ön yargıya saplanmış şekilde, büyük bir cahillik içinde bu teoriyi savunmaktadır. Onlara en güzel cevaplardan birini ise fosiller vermektedir. Fosiller hiçbir tartışmaya yer vermeyerek, evrimin bir kandırmaca olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Evrim iddiasının doğru olup olmadığının görülebileceği en önemli ve net bulgulardan biri fosil kayıtlarıdır. Bugüne kadar yeryüzünün oldukça büyük bir alanı kazılıp araştırılmış, milyonlarca fosil bulunmuştur. Bu fosiller içinde, geçmişte evrim yaşandığını gösteren hiçbir örnek çıkmamıştır. Fosil kayıtları, her yönüyle, Allah'ın Yüce Varlığı'nı, mükemmel yaratma sanatını ve üstün kudretini göstermektedir. Amber içindeki 45 milyon yıllık bu örümcek de, Yaratılış gerçeğinin delillerinden olan bir fosildir.

Güve

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bilimin hiçbir dalı, evrim teorisini desteklememekte, aksine sürekli olarak onu çürütecek deliller sunmaktadır. Canlılar evrimleşmemişlerdir. Amberin

içinde fosilleşmiş olan bu güve de 45 milyon yıldan beri bu gerçeğin bir ispatı olarak durmaktadır. Yakından incelendiğinde, bugünkü güvelerden hiçbir farkı olmadığı, yani güvelerin de, diğer canlılar gibi, evrim geçirmedikleri anlaşılacaktır. 45 milyon yıl önce yaşayan güveleri de günümüzdekileri de şu anki halleriyle kusursuz olarak yaratan Allah'tır.

Kelebek Larvası
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Evrimcilerin yaklaşık 150 yıldır hikayesini anlatıp durdukları "evrim süreci" bir hayaldir. Evrim yaşanmamıştır. Canlılar evrimleşerek gelişim göstermemişler, birbirlerinden dönüşerek türleri meydana getirmemişlerdir. Evrim teorisinin "tek bir iddiası" bile bilimsel olarak kanıtlanmamıştır. Darwinizm, en büyük dayanağı ve en önemli şahidi olması gereken fosil kayıtlarından "tek bir delil" getirememiştir. Aksine 50 milyon yıllık kelebek larvası fosili gibi, tüm fosiller evrimi yerle bir etmişlerdir.

Raphidioptera (Deve Sineği) Larvası
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Yaklaşık 100 türü olduğu bilinen deve sinekleri, ağaçlık alanların gölgelik kısımlarında yaşarlar. Raphidioptera larvaları yırtıcıdır. Başta zararlı yaprak bitleri olmak üzere küçük hayvanlarla beslenirler. Larvaların gelişimi ortalama iki yıl sürer. Bu iki yıl içinde larva pek çok evreden geçer.

Resimde görülen 50 milyon yaşındaki Raphidioptera larvasının günümüzdeki Raphidioptera larvalarıyla tamamen aynı olduğu kolaylıkla görülebilmektedir. Bu durum Darwinistlerin çarpıtma ve yönlendirmelerinin gizleyemeyeceği bir gerçeği ilan etmektedir: Canlılar hiçbir şekilde evrimleşmemiştir.

Örümcek
Dönem: Senozik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Mimetidae familyasına dahil olan bu örümceklerin en belirgin özelliklerinden biri düşmanlarını ve avlarını fışkırttıkları salgılarla etkisiz hale getirmeleridir. Yaklaşık olarak 200 türü bilinmektedir. Bundan milyonlarca yıl önce yaşayan örümceklerin her türü, fiziksel yapıları, yuva yapma şekilleri, avlanış yön-

temleri ile günümüzdeki örümcekler, türleriyle aynı özelliklere sahiptir. Bu aynılık, canlıların evrim geçirmediğinin en önemli ispatlarından biridir.

Archaeognatha (Tüylü Kuyruk)
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Tüylü kuyruklular takımının, Archaeognata alt takımına dahil olan bu böceklerin, farklı familyaları hem kuzey hem de güney kürede yaşar. Bacak, anten veya uzantılarından biri kesildiğinde, bu uzuv yeniden çıkmaktadır. 50 milyon yıl önce yaşamış olan Archaeognata'ların yapısal ve görsel olarak günümüzdeki örneklerinin aynısı olduğunu gösteren bu fosil, aynı zamanda evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının da delilidir. Tüm canlılar gibi, Archaeognataları da Yüce Allah yaratmıştır.

Asalak Arı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Asalak arılar (Ichneumonoidea) üst familyasına dahil olan tüm canlıların ortak özelliği parazit yaşam sürmeleridir. Tüm dünya genelinde farklı türlerine rastlanır, ancak yoğun olarak kuzey yarım kürede yaşarlar.

On milyonlarca yıldır değişmeyen yapıları ve görünümleriyle asalak arılar da evrimi yalanlamaktadır. Evrimcilerin asalak arıların sözde ortak atası olarak gösterebilecekleri hiçbir canlı yoktur. Söz konusu canlıların hangi aşamalardan geçerek bugünkü yapılarını kazandıklarını da açıklayamazlar. Çünkü fosil kayıtlarında ne böyle bir atanın izine rastlanmakta ne de asalak arıların herhangi bir aşamadan geçtiği görülmektedir. Tüm canlılar gibi tüm asalak arı fosillerinin de ortak özelliği "değişmezlik"tir.

Phasmatidae (Cadı Çekirgesi)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Phasmatidae familyasına dahil olan bu canlıların önemli özelliklerinden biri renk değiştirebilme yeteneğine sahip olmasıdır. Işığın, sıcaklığın, nemin hatta besinin durumuna göre renklerini değiştirebilir. Bu değişim, pigment yoğunluğunun yer değiştirmesi ya da pigmentlerin yeniden oluşumuyla meydana gelir.* Resimde görülen 50 milyon yaşındaki Phasmatidae tıpkı bugün yaşayan örnekleri gibi rengini değiştirebiliyordu. Günümüzde yaşayan Phasmatidae hangi özelliklere sahipse, 50 milyon yıl önce yaşayanlar da aynı özelliklere sahipti. Bu gerçek karşısında, evrimcilerin sözde ilkelden gelişmişe doğru ilerleme, aşama aşama gelişme gibi iddialarının bir anlamı kalmamaktadır.

* Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuramları, Cilt II, Kısım II, s. 406

Kelebek Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Larva, kelebeğin gelişim aşamalarından biridir. Larvalar başkalaşım geçirerek erginleşir ve renkli kanatlarıyla, çok güzel birer kelebek haline gelir. Bu başkalaşım milyonlarca yıldır aynı şekilde gerçekleşmekte ve bu süreç hiç bir şekilde değişmemektedir. Resimde görülen 50 milyon yaşındaki kelebek larvası da hiçbir şekilde evrimleşmemiştir, günümüz kelebek larvalarıyla tamamen aynıdır.

Canlıların kökeni hakkındaki evrim iddiası bilimsel gerçeklere dayanmayan, ateist ve materyalist bir açıklamadır. Darwinizm, hayali senaryolara, sahte delillere, karmaşık masallara dayanan saplantılı bir spekülasyondan ibarettir. Canlılığın kökeninin aslı ise, sayısız delilin tasdik ettiği Yaratılış gerçeğidir.

Küremsi Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Theriididae familyasına dahil olan bu örümcekler, ince bacaklı, telleri düzensiz ve geniş aralıklı olan ağlar ören bir örümcek türüdür. Örümcek ağı evrimcilerin asla açıklayamadıkları çok büyük bir sanat eseridir. Milyonlarca yıldır yaşayan örümceklerin hepsi, Allah'ın onlara bahşettiği bu olağanüstü kabiliyetle var olmuşlardır. Bu durum örümceklerin de diğer canlılar gibi asla evrim geçirmediklerini göstermektedir. 50 milyon yıllık fosil, bu gerçeğin çok açık bir delilidir.

Elateridae (Takla Böceği)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Elateridae familyasından olan bu böcekler, 20-30 cm yüksekliğe kadar sıçrayıp ters dönebilir ve bu esnada "çıt" diye bir ses çıkarırlar. Genellikle otlak ve çalılık alanlarda bulunurlar. Tehlike anında bacaklarını ve antenlerini kendilerine doğru çekerek, yerde tehlikenin geçmesini beklerler. Fosil kayıtları bu canlıların on milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini ortaya koymuştur.

Evrimciler yıllar boyunca sahte deliller üreterek insanları aldatmaya çalışmış, ancak bunda başarılı olamamışlardır. Çünkü bilimsel araştırmalar bu sahte delilleri geçersiz kılmış, gerçek deliller ortaya koyarak canlıların evrim geçirmediklerini ispat etmiştir.

Ağustos Böceği Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Her yeni bulgu, canlıların başka canlılardan türemediklerini ve aşamalı olarak evrimleşmediklerini, Allah tarafından eksiksiz bir şekilde yaratıldıkları gerçeğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Resimde görülen 50 milyon yaşındaki ağustos böceği larvası, günümüzdeki ağustos böceği larvalarıyla tıpatıp aynıdır. Aradan geçen 50 milyon yıl böceğin fiziksel yapısında herhangi bir değişime neden olmamıştır. Bu durum, evrim

teorisinin böceklerin evrimi masalının geçersizliğini bir kez daha bizlere hatırlatmakta, Yaratılış gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Ağustos Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Ağustos böceklerinin arka kısmında hava kesecikleri üzerine yerleşmiş sağlı sollu iki plak vardır. Ağustos böceği, taş kadar sertleşmiş bu plakları çalarak o çok iyi bilinen sesini çıkarır. Plak, bağlı olduğu kas tarafından çekilip bırakılınca, boş bir teneke kutunun çıkardığına benzer bir ses oluşur. Böceğin yaptığı bu çekme-bırakma işlemi saniyede ortalama 500 kez tekrarlanır. Göğüs kalkanının karın tarafında bulunan uzantının açılıp kapanmasıyla ses yükselir veya alçalır. İnsan kulağı, saniyenin onda birinden daha kısa süreli açılıp kapanmaları, yani ses kesilmelerini fark edemediği için ağustos böceğinin cızırtısı bize sürekli devam ediyormuş gibi gelir. Fosillerden anlaşılmaktadır ki, bu özelliğe milyonlarca yıl boyunca yaşamış tüm ağustos böcekleri sahiptir.

Resimdeki ağustos böceği fosili dikkatle incelendiğinde de, günümüzdeki örnekleriyle hiçbir farkı olmadığı kolaylıkla anlaşılmaktadır. Aradan geçen 50 milyon yıl süresince gerek kafatasında, gerek iskelet ve kanat yapısında, gerekse ses çıkarmak için kullandığı plaklarda en ufak bir değişiklik meydana gelmemiştir.

Yusufçuk
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 128 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Çin

Yusufçukların en önemli özelliklerinden biri, çok iyi bir manevra yeteneğine sahip olmalarıdır. Yusufçuğun uçuşu hangi hızda ve hangi yönde olursa olsun, aniden durup ters yönde uçmaya başlayabilir. Veya havada sabit durup avına saldırmak için uygun bir pozisyon bekleyebilir. Bu durumda iken olduğu yerde kıvrak bir dönüş yaparak avına yönelebilir. Çok kısa bir zamanda, böcekler için şaşırtıcı sayılabilecek bir hıza, saatte 40 km'ye ulaşır. (Olimpiyatlarda 100 m. koşan atletlerin hızı saatte 39 km kadardır.) Yusufçuğun kanatlarını mükkemmel şekilde kullanmasına imkan tanıyan uçuş mekanizmasının kademeli evrim modeli ile açıklanması ise mümkün değildir. Her şeyden önce kanat kavramı evrim için bir çıkmazdır.

Elimizdeki en eski yusufçuk fosilleri ile bugün yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu en eski fosillerden önce yaşamış hiçbir "yarım yusufçuk", "kanatları yeni yeni beliren yusufçuk" kalıntısı yoktur. Bu canlılar da, diğer tür-

ler gibi, bir anda ortaya çıkmış ve bugüne kadar değişmeden gelmiştir. Yani, Allah tarafından yaratılmış ve hiçbir "evrim" geçirmemiştir.

Cırcır Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Ceara, Brezilya

Günümüzdeki cırcır böceklerinin bundan 125 milyon yıl önce yaşamış olanlardan hiç farkı olmadığını gösteren bu fosil, evrimsel bir süreç yaşanmadığının delilidir. Bugüne kadar bulunan sayısız fosil, canlıların evrim geçirmediklerini ispatlamıştır. Fosil kayıtlarının evrim teorisini desteklemediği Darwinistler tarafından da bilinmektedir. Bu nedenledir ki, yüz binlerce fosil, özenle gizlenmekte, kamuoyundan saklanmaktadır. Ancak artık bu örtbasın bir anlamı kalmamıştır. Evrim teorisinin fosil kayıtları ve bilimsel bulgular karşısındaki yenilgisinin üstünün örtülmesi mümkün değildir.

Çekirge
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Ceara, Brezilya

Çekirgeler, Karbonifer döneminden (354 – 290 milyon yıl) itibaren fosil örnekleri bulunan hayvanlardır. Aradan geçen yüz milyonlarca yıla rağmen çekirge olarak kalmış, başka bir canlıya dönüşmemişlerdir. Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, bu kadar uzun devirlerden sonra çekirgelerin, zıplaya zıplaya gelişip güçlenerek bir tür kuşa dönüşmeleri gerekirdi. Elbette son derece gülünç olan bu iddia hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Ancak Darwinistler, böylesine akıl dışı iddiaları dahi kabul edebilecek derecede mantık çöküntüsü içindedir.

Akıl, sağduyu ve bilimin gösterdiği gerçek ise, canlıların evrim geçirmedikleri, yaratıldıklarıdır. Bulunan her fosil bu gerçeği, bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Hamam Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Ceara, Brezilya

Evrimcilerin iddialarına meydan okuyan canlılardan biri de hamam böcekleridir. Resimdeki hamam böceği fosili 125 milyon yaşındadır ve 125 milyon yıldır en küçük bir değişiklik dahi geçirmemiştir.

Bugüne kadar yapılan fosil araştırmaları, hamam böceklerinin sözde ortak bir atasını ortaya koyamadığı gibi, hamam böceklerinin bugünkü hallerini alana kadar hangi aşamalardan geçtiğini de göstermemektedir. Elde edilen her fosil, yaşı kaç olursa olsun, bir diğerinin ve bugün yaşamakta olan örneklerinin aynısıdır. Bu da, evrimin olmadığının açık delillerinden biridir.

Çekirge
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 108 - 92 milyon yıl
Bölge: Ceara, Brezilya

Böcekler, canlı sınıflamasında, Artropodlar (eklem bacaklılar) filumunun içinde yer alan Insecta alt filumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) aittir. Evrimciler için büyük bir açmaz haline gelen konu ise, yaklaşık 400 milyon yıl önce yaşamış olan türlerin günümüzdeki örneklerinden farksız oluşudur.

Benzer bir durum çekirgeler için de geçerlidir. Çekirgeler, fosil kayıtlarında ilk görüldükleri tarihten itibaren hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Resimdeki yaklaşık 100 milyon yıllık çekirge de bu bilgiyi teyit etmektedir. Günümüzdeki çekirgelerin her yönüyle aynısı olan 100 milyon yıllık çekirgeler, evrimi yalanlamaktadır.

Yaprak Zararlısı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 108 - 92 milyon yıl
Bölge: Ceara, Brezilya

Yaprak zararlıları kanat yapılarından gözlerine, bacaklarından iç organlarına kadar on milyonlarca yıldır aynıdır. Resimdeki 108 - 92 milyon yıllık fosil de bu gerçeği teyit etmektedir. Fosil bulgularında, yarım kanatlı, yarım ayaklı, tek gözlü, bazı organları henüz oluşmamış, kısaca evrimcilerin iddia ettiği gibi ara aşamada bir yaprak zararlısı fosili yoktur.

Elde edilen tüm yaprak zaralısı fosilleri aynı bugünkü halleriyle, sanki dün ölmüş gibi tüm organ ve uzuvlarıyla eksiksizdir. Ve bu gerçek, Darwinistlerin teorilerini geçersiz kılmak için yeterlidir.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Ceara, Brezilya

Pierre-Paul Grassé:

"... Hamam böcekleri de, ilk ortaya çıktıkları Permiyen döneminden bu yana en az Drosophila (bir tür meyve sineği) kadar çok mutasyon geçirmiş, ama hiçbir değişim yaşamamıştır." (Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 87)

Permiyen dönemi, 290 – 248 milyon yılları arasındaki dönemi kapsar. Paul Grassé, bu ifadesinde bir yandan evrimin hayali mekanizmalarından biri olan mutasyonların, hiç de evrimcilerin hayal ettiği gibi bir etkiye sahip olmadığını söylemektedir. Öte yandan da, hamam böceklerinin yüz milyonlarca yıldır en ufak bir değişime uğramadıklarına dikkat çekmektedir. Bundan 290 milyon yıl önce yaşayan hamam böcekleri de, resimde görüldüğü gibi yaklaşık 100 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, günümüzde halen yaşayanlar da birbirlerinin tamamen aynısıdır. Bu aynılık karşısında, evrimcilerin sessizliğe bürünmek dışında bir çareleri yoktur.

Bibionidae (Tüylü Sivrisinek)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Bugüne kadar kanatlarından sadece biri oluşmuş diğeri olmayan, tek göze sahip, henüz sinir sistemi gelişmemiş herhangi bir tüylü sivrisinek fosili görülmemiştir. Elde edilen her fosilde tüylü sivrisinekler, tıpkı günümüzde yaşayanlar gibi, eksiksizdir. Eğer bir canlı bugün sahip olduğu özelliklerin hepsine bundan 45 milyon yıl önce de sahipse ve aradan geçen bunca zaman içerisinde hiç değişmemişse, bu canlının evrim geçirdiğinden söz etmek mümkün değildir. Söz konusu aynılık, Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyarken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu teyit etmektedir.

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Çin

Bugüne kadar, evrimsel bir süreç yaşandığını gösterebilecek tam gelişmemiş, yarım kanatlı, yarım gözlü tek bir tane bile yusufçuk fosili bulunmamıştır. Bulunan her yusufçuk fosili, bu canlının var olduğu ilk günden itibaren tam ve kusursuz olduğunu ve soyu devam ettiği müddetçe de hiç değişmediğini göster-

miştir. Resimdeki 100 milyon yaşındaki yusufçuk fosili de bu gerçeği teyit eden bulgulardan biridir. Günümüzdeki yusufçukların sahip oldukları tüm özelliklere, 100 milyon yıl önce yaşamış yusufçuklar da eksiksiz olarak sahiptir.

Başta fosil kayıtları olmak üzere, bilimsel kanıtlar evrim teorisinin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bunun anlamı, canlıların sonsuz güç sahibi olan bir Akıl tarafından yaratıldığıdır. Bu aklın sahibi ise hiç kuşkusuz herşeyin Yaratıcısı olan Allah'tır.

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Yusufçuklar sahip oldukları kompleks yapılarıyla Skorsky helikopterlerinin yeni modellerine örnek teşkil etmiştir. Yapılan incelemeler bu canlının mükemmel bir uçuş sistemine sahip olduğunu göstermiştir. 150 milyon yıl önce yaşamış bu yusufçuk günümüzün kompleks yapılı yusufçuklarından tamamen farksızdır. Bulunan fosiller arasında "yarım yusufçuk" ya da "kanatları yeni yeni beliren bir yusufçuk" kalıntısı yoktur. Bu canlılar da, diğer türler gibi, bir anda ortaya çıkmış ve bugüne kadar değişmeden gelmiştir.

Cırcır Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwin'den bugüne evrimci jeologlar ve paleontologlar, evrim teorisine delil oluşturabilecek fosiller aradılar. Canlıların sürekli değişerek farklı türlere dönüştüklerini gösteren bir bulgu sunmaya çalıştılar. Ancak bu gayretleri hiçbir işe yaramadı, çünkü bulunan sayısız fosil arasında canlıların değişime uğradığını gösteren hiç fosil yokken, yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeden kaldıklarını ispatlayan sayısız örnek vardı. Bu da, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığı anlamına geliyordu. Paleontolog David Raup, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu ve Darwinizm'i yenilgiye uğratan bu gerçeği şöyle dile getirmektedir:

"Hem Darwin dönemindeki hem de günümüzdeki jeologların yaptığı çalışmalar kademeli oluşum yerine çok çarpıcı bir bulgu ortaya koydu. Buna göre, türler çok ani biçimde ortaya çıkıyor, kayıtlarda var oldukları sürece de ya hiç değişikliğe uğramıyor ya da çok küçük değişimler oluyor, sonra da aniden kayıtlardan siliniyorlardı..." (Raup, David M., "Conflicts Between Darwin and Paleontology," Bulletin, Field Museum of Natural History, sayı 50, 1979, s. 23)

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Resimdeki 125 milyon yıllık hamam böceği fosilinin günümüzde yaşayan örneklerinden farkı olmaması, net ve açık olan bir gerçeği tekrar vurgulamaktadır: Canlıların aşama aşama birbirlerinden türedikleri iddiası bilimsel bulgularla çelişen bir masaldan ibarettir. Fosil kayıtları, "kademeli evrim" iddiasını geçersiz kılmakta ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından da ifade edilmektedir. Örneğin bilim tarihçisi Peter Bowler şunları söylemektedir:

"Kayıtlar, uzun zaman dilimleri içinde aşamalı bir değişimi kesin olarak göstermiyor. Tam tersine, türlerin tarihleri boyunca sabit kaldıklarını ve birdenbire faklı türlerle yer değiştirdiğini gösteriyor. Yeni türlerin veya sınıfların evrimsel bir süreçle eski türlerden geliştiğini gösteren hiçbir işaret olmadan, canlılar tam gelişmiş olarak ortaya çıkıyor." (Bowler, Evolution: The History of an Idea, 1984, s. 187)

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Saltatoria takımına dahil olan bu çekirgeler, on milyonlarca yıldır değişmeden varlığını devam ettiren sayısız canlı türünden biridir. Bundan 125 milyon yıl önce yaşamış olan çekirgeler de günümüzde yaşamakta olanlar da aynıdır. Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu "aynılık", evrimcilerin büyük hayal kırıklığı yaşamasına neden olmuştur. 20. yüzyılın önde gelen evrimcilerinden Stephen Gould, bu hayal kırıklığını şöyle dile getirir:

"Elbette fosil kayıtlarının neden olduğu asıl hayal kırıklığı, en kompleks morfolojik adaptasyonların evrimsel gelişimine dair somut kanıt ortaya koymamış olmasıdır." (Gould, Stephen J. and Eldredge, Niles, "Species Selection: Its Range and Power", Nature 334, 7 Temmuz 1988, s. 19)

Yusufçuk Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yaklaşık 300 milyon yıldır varlıklarını devam ettirdiği bilinen yusufçuklar, olağanüstü kanat yapıları ve uçuş sistemleriyle Darwinizm'e büyük darbe indirmektedir. Bundan 300 milyon yıl önce sözde ilkel canlıların yaşadığı ve ilkel bir ortam olduğu iddia edilen bir dönemde yusufçuklar günümüz helikopterlerinin uçuşunda örnek alınan kusursuz bir sisteme sahiptiler. Ve bu sistem bugüne

kadar en küçük bir değişikliğe uğramadı. Yusufçuklar da larvaları da yüz milyonlarca yıldır hep aynı sistemlere sahip oldular, hep aynı mekanizmaları kullandılar. Bu durumun evrimci mantıklarla açıklanması mümkün değildir.

Mayıs Sineği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

100 milyon yılı aşkın zamandır değişmeden kalan mayıs sinekleri evrime meydan okuyan canlılardan biridir. Mayıs sineklerine ait bulunan tüm fosiller, söz konusu canlıların aşama aşama gelişmediklerini, var oldukları tüm özelliklerle bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Üstelik fosil kayıtlarında gözlendikleri süre boyunca da hiç değişmemişlerdir. Tüm bunların anlamı, diğer tüm canlılar gibi, mayıs sineklerinin de evrim geçirmedikleri, yaratıldıklarıdır.

Mayıs Sineği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Canlılar sahip oldukları özellikleri, evrimcilerin iddia ettiği gibi aşamalı olarak kazanmış olsalardı, bu ara aşamaları gösteren pek çok fosil örneğinin bulunması gerekirdi. Örneğin mayıs sineklerinin kanatlarının aşama aşama oluştuğunun delili olan birçok yarım kanatlı mayıs sineği fosili çıkarılmalıydı. Ancak bugüne kadar elde edilen tüm fosil örneklerinde, resimdeki 125 milyon yıllık fosilde de olduğu gibi, mayıs sinekleri bugün sahip oldukları tüm özelliklerle birlikte gözlemlenmektedir. Bu da, evrim iddialarını tamamıyla anlamsız kılan bir durumdur. Somut bilimsel bulguların ortaya koyduğu gerçek, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığı, tüm canlıları bir olan Allah'ın yarattığıdır.

Gerridae (Suda Koşan)
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 150 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Örnekleri görülen diğer pek çok canlı gibi Gerridae familyasına dahil böcekler de Darwinizm'i geçersiz kılan delillerdendir. Jura döneminden bugünlere ulaşan 150 milyon yıllık bu Gerridae fosili evrimin geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Bütün bu fosiller şu açık gerçeğin göstergesidir: Tüm canlıları Allah yaratmıştır, bu canlılar hiçbir değişim göstermeden günümüze kadar gelmiştir ve canlılar hiçbir zaman evrim geçirmemiştir.

Pentatomidae (Kalkanlı Tahtakurusu)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwinistler, fosfor, karbon gibi atomların tesadüfler sonucunda biraraya gelerek, yıldırımlar, volkanlar, ultraviyole ışınları, radyasyon gibi doğal olaylar sonucunda kendilerini kusursuzca organize ederek proteinleri, hücreleri, böcekleri, balıkları, kedileri, tavşanları, aslanları, kuşları, insanları ve tüm canlılığı meydana getirdiklerini iddia ederken bunların bilinçsiz, akılsız, yeteneksiz, bilgisiz ve cansız olduklarını düşünmezler. Üstelik bu hayali sürecin yaşandığını ispatlayabilecek tek bir delilleri dahi olmadığını kavrayamazlar.

Evrimciler delilsizlik içinde kıvranırken, canlıların evrim geçirmediğini, üstün kudret sahibi olan Allah tarafından yaratıldığını gösteren sayısız delil vardır. Bu delillerden biri de resimdeki 125 milyon yıllık fosildir.

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Canlılığın kökeni hakkında pek çok asılsız iddia öne süren Darwinistlerin cevaplaması gereken yüzlerce soru vardır. Bu soruların başında da;

- Evrim teorisine delil olarak sunulabilecek herhangi bir ara form fosili var mıdır?

sorusu yer almaktadır. Darwinistlerin, gerçeklerle yüzleşmemek için açıkça cevaplamaktan sürekli kaçındıkları bu sorunun cevabı açıktır:

- Hayır, 150 yıldır yapılan kazı çalışmalarında tek bir tane ara form fosili dahi bulunmamıştır.

Fosil kayıtları, resimdeki 125 milyon yaşındaki çayır çekirgesi gibi, yüz milyonlarca yıldır eksiksiz yapılarıyla, hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettiren canlıların örnekleriyle doludur. Bu örnekler karşısında Darwinistler sessiz kalmaya mahkumdur.

Cırcır Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwinistlere böceklerin kökeni sorulduğunda tam bir mantık sefaleti olan bir dizi hikaye anlatırlar. Bu hikayelerini bilimsel bir bulgu veya somut bir delille ispatlamaları istendiğinde ise derin bir sessizliğe gömülürler. Çünkü bugüne

kadar yapılan teorik çalışmalar ve fosiller gibi bulgular, bu iddiaların tamamını geçersiz kılmıştır.

Evrimcilerin iddialarını geçersiz kılan delillerden biri de, resimdeki 125 milyon yıllık cırcır böceği fosilidir. Günümüzde yaşayan cırcır böceklerinin her yönden tamamıyla aynısı olan bu fosil, canlıların sürekli değişerek geliştikleri iddiasındaki evrimcileri yalanlamaktadır. Fosiller, canlıların "Biz hiç değişmedik, evrim geçirmedik, yaratıldık" dediğini göstermektedir.

Yaban Arısı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwinistler hayali mekanizmaların canlıları sürekli değiştirerek yeni türlere dönüştürdüğü masalına inanırlar. Paleontolog David Raup ise "arka arkaya gelen bir dizi değişikliğin" yeni bir canlı türü oluşturmasının imkansızlığını şöyle ifade eder:

"Şu kesin bir gerçektir ki hiç kimse bir dizi değişiklik sonucu tüm fonksiyonlarıyla uçan bir böcek, bir sürüngen ya da bir kuş oluşturamaz..." (David M. Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin Field Museum Of Natural History, sayı 50 (Ocak 1979), s. 26)

Evrimcilerin "canlıların değişim içinde oldukları" hayalini yıkan en önemli bulgular ise fosil kayıtlarıdır. Resimdeki 125 milyon yaşındaki yaban arısı fosilinin de gösterdiği gibi canlılar hiç değişmemekte, yani evrim geçirmemektedir.

Planthopper (Bitki Böceği)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yeryüzünde tanımlanmış yaklaşık 1 milyon yaşayan böcek türü, 15 bin de fosil türü bilinmektedir. Her yıl yeni birkaç bin böcek türü daha keşfedilmektedir. Bu böcek türlerinin her biri farklı sistemlere, metabolizmalara, yaşam ortamlarına sahiptir. Evrimciler tüm bu türlerin, ufak değişimlerle kademeli olarak birbirlerinden meydana geldiğini iddia ederler. Ancak böceklerin ilk sözde ilkel atasının ne olduğunu da, türler arasındaki hayali akrabalık ilişkisini de gösteremezler. Bunu gösterebilecekleri fosilleri umutsuzca ararlar. Ancak elde edilen her fosil, tüm böcek türlerinin kendilerine has özelliklerle yoktan var olduklarını, yani yaratıldıklarını; on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca da hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gözler önüne serer. Bu durumun ispatlarından biri de resimdeki 125 milyon yaşındaki bitki böceği fosilidir. Günümüzdeki bitki böceklerinin birebir aynısı olan bu fosil, evrimi yalanlamaktadır.

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Canlıların evrim geçirdikleri iddiası doğru olsaydı bunun izlerinin fosil kayıtlarında mutlaka görülmesi gerekirdi. Fosil bulguları sürekli değişime uğra-

yan, sistemleri ve organları tam oluşmamış, bir canlıdan başka bir canlıya dönüşmeye çalışan varlıkların izlerini bize göstermeliydi.

Örneğin yarı çekirge yarı sinek, yarı sinek yarı kelebek ya da kanatlarının bir kısmı oluşmuş, tek gözü karnının üzerinde, tek gözü başında, ayakları başından çıkan, antenleri henüz meydana gelmemiş birçok garip canlı fosili bulunmalıydı. Ancak fosil kayıtları böyle garip mahluklara dair hiçbir örnek sunmaz. Tam tersine sayısız fosil, canlıların sahip oldukları tüm uzuv ve sistemlerle birlikte ortaya çıktıklarını ve soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmediklerini gösterir. California Üniversitesi'nden D. S. Woodroff bu konuda şunları söyler:

"Ne var ki fosillerdeki türler tarihin büyük kısmı boyunca değişmeden durur ve kayıtlar gözle görülür bir (türler arası) geçişin örneğini sunmaz." (Woodroff, D.S., Science, sayı 208, 1980, s. 716)

Kır Cırcırı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Evrimci yayınlarda yoğun olarak yer alan canlılar arasındaki "ata-torun" ilişkileri hayali bir kavram olmaktan öteye gitmemektedir. Canlı türleri arasında evrimsel bir bağ olduğu bugüne kadar hiçbir somut bulguyla gösterilememiştir. Fosil kayıtlarının ve diğer bulguların böyle bir soy bağı göstermediği bilim adamları tarafından şöyle ifade edilmektedir:

"Ne var ki, pek çok organizma için kesin hatlarla bir soy bağı oluşturmak mümkün değildir." (Ayala, F. J. and Valentine J. W., Evolving: The Theory and Process of Organic Evolution, 1978, s. 230)

Resimdeki 125 milyon yıllık kır cırcırı da herhangi bir atadan türememiş, soyu devam ettiği müddetçe herhangi bir değişime uğramamıştır.

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Mayıs sinekleri ömürlerinin büyük bölümünü larva ya da nimf olarak geçirirler. Ergin olarak birkaç saat ya da sadece bir gün yaşarlar. Bu nedenle birgün sinekleri olarak da adlandırılırlar. Resimdeki mayıs sineği fosili 125 milyon yaşındadır ve halen yaşamakta olan mayıs sineklerinin aynısıdır. Darwinistler, 125 milyon yıl boyunca aynı kalan, en küçük bir değişikliğe dahi uğramayan mayıs sineği karşısında çaresizdirler.

Örümcek

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Evrim teorisi, her türlü bilimsel kriterden yoksun, hiçbir geçerli delile dayandırılamamış, tamamen spekülatif bir iddiadır. Daha da ötesi, bütün iddiasını, var olan her canlının, gerçekleşmesi ihtimal dışı sayısız tesadüflerin ardı ardına gelmeleri sonucunda oluştuğu gibi akıl ve bilim dışı bir temel üzerine kurmuştur. Bilimsel araştırma ve incelemeler de bu durumu teyit eder. Örneğin fosil kayıtları incelendiğinde, evrimcilerin iddia ettiği gibi bir sürecin hiç yaşanmadığı görülür. Canlıların art arda gelen değişikliklerle gelişmedikleri, sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda ortaya çıktıkları anlaşılır. Bu da canlıların evrim geçirmedikleri, yaratıldıkları anlamına gelir.

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Fosiller, canlıların evrim geçirmediklerinin en vurucu delillerinden biridir. Fosil kayıtları incelendiğinde tüm canlı türlerinin milyonlarca yıl boyunca aynı kaldıkları, soyları tükenene kadar hiç değişmedikleri görülür. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Joel Cracraft, fosil kayıtlarına göre canlı türleri arasında geçiş olmadığını şöyle ifade eder:

"İki farklı takım arasında -morfolojik (yapısal ve görsel) olarak- geçiş özelliği taşıyan, aynı zamanda stratigrafik (kaya katmanları üzerine yapılan çalışmalar) konuma sahip bir fosil bulabilmenin olağanüstü zor olması şaşırtıcı olmamalıdır." (Cracraft, J., "Systematics, Comparative Biology, and the Case Against Creationism," Scientists Confront Creationism, ed. L. R. Godfrey, New York: W. W. Norton & Co., 1983, s. 180)

Cracraft'ın ara form fosillerinin bulunmasını "olağanüstü zor olarak" nitelendirmesi, açıkça "Bu fosiller yok." demekten çekinmesinden kaynaklanmaktadır. Her ne kadar kendisi açıkça dile getiremese de, söz konusu fosiller hiç bulunmamıştır, bundan sonra da bulunması mümkün değildir.

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Resimdeki 125 milyon yıllık çayır çekirgesi fosili, Darwinizm'e darbe vuran delillerden biridir. Evrim teorisinin canlılığın kökenine dair iddiaları fosiller tarafından geçersiz kılınmış, teorinin gerçekçi ve bilimsel verilerle doldurulması mümkün olmayan büyük boşluklar üzerine kurulu olduğu açığa çıkmıştır. Bu

önemli boşlukları, omurgalılar paleontolojisi üzerinde uzman olan C. McGowan şöyle ifade etmektedir:

"Çok hücreli organizmaların ve omurgalıların kökeni, omurgasızların kökeni konusunu saymıyorum bile, konusunda yaşamın evrimsel tarihi hakkında o kadar çok boşluğumuz var ki." (McGowan, C., In the Beginning: A Scientist Shows Why the Creationists are Wrong, Prometheus Books, 1984, s. 95)

Cırcır Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Eğer cırcır böcekleri, evrimcilerin iddia ettiği gibi, başka böceklerden meydana gelmişlerse, bu durumda cırcır böceğine yeni yeni dönüşmeye başlamış, "yarı cırcır böceklerinin"nin birçok fosil örneğinin bulunması gerekirdi. Oysa şimdiye kadar bulunan tüm cırcır böceği fosilleri tam ve eksiksiz yapılarıyla, günümüzde yaşayan örneklerinin aynısıdır. Canlıların ortak bir atadan türediği tezi ise bir hayal olarak kalmıştır. Paleontoloji profesörü Steven Stanley bu durumu şöyle dile getirir:

"Bir zamanlar, diğer canlılara dönüştüğüne inanılan türlerin zaman içinde hayali atalarla örtüştüğü anlaşıldı. Gerçekte ise, fosil kayıtları canlıların birbirlerine dönüştüklerini gösteren inandırıcı tek bir örnek dahi gösterememişlerdir." (Stanley, S.M., The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species, 1981, s. 95)

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Mayıs sinekleri gibi larvaları da, soyları devam ettiği müddetçe aynı kalmışlardır. Bundan 125 milyon yıl önce yaşamış olan mayıs sineği larvasına ait resimdeki fosil bu gerçeğin kanıtıdır. Larvaları da kendileri de on milyonlarca yıl boyunca değişmeyen söz konusu canlılar evrimcileri susturmaktadır.

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwinistler cevabını asla veremedikleri sayısız soruya rağmen körü körüne bir bağlılıkla teorilerini savunmaya devam etmektedirler. Örneğin "Çayır çekirgelerinin sözde atasının ne olduğu?" sorusu cevapsızdır. "Çayır çekirgeleri-

nin hangi aşamalardan geçerek bu hayali atadan türediği?" sorusu cevapsızdır. "Çayır çekirgelerinin kademeli olarak geliştiklerini gösteren fosiller nerede?" sorusu cevapsızdır. "Eğer bu canlılar aşama aşama geliştilerse, 125 milyon yıl önceki çayır çekirgeleriyle günümüzdekilerin aynı olması nasıl açıklanır?" sorusu cevapsızdır. Bu soruların sayısı daha da artırılabilir. Tüm bu cevapsız sorular, Darwinizm'in ne kadar büyük bir açmaz içinde olduğunun göstergesidir.

Örümcek

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Bilim adına ortaya çıktığını iddia eden insanların, bilime rağmen evrim teorisi gibi köhne bir tezi savunuyor olmaları hayret vericidir. Sayısız fosil, evrimin geçersiz olduğunu açıkça ispatlamışken, çeşitli çarpıtmalarla gerçeklerden kaçmaya çalışmak mantıklı bir davranış değildir. 125 milyon yaşındaki örümcek fosili gibi, farklı canlı türlerine ait sayısız fosil örneği, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını net olarak ortaya koymuştur. Bilim adamlarının yapması gereken bu durumu görmezden gelmeye çalışmak değil, bilimin gösterdiği gerçeğe uymaktır. Bu gerçek ise Yaratılış'tır.

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yusufçukların kanat yapısı ve uçma mekanizmasının üstünlüğü günümüz teknolojisiyle dahi tam olarak taklit edilememektedir. Yusufçuklar bundan 125 milyon yıl önce de, bugün sahip oldukları sistemlerin aynısını kullanarak, aynı mükemmelikte uçmakta ve manevralar yapmaktaydı. Bu gerçeğin ispatı olan resimdeki fosil, Darwinistleri yalanlarken, tüm canlıların Allah'ın eseri olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Yaban Arısı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Genel Paleontoloji kitabının yazarı A. Brouwer, Darwinizm'in fosiller karşısında uğradığı hezimeti şöyle özetler:

"Geçtiğimiz yüzyılın en olumsuz paleontolojik sonuçlarından biri ara formların neredeyse hiç görülmemesidir. Darwin'in döneminde, bu durumun paleontolojik kayıtların yetersizliği ve bilgi eksikliğinden kaynaklandığı düşünülebilirdi. Ama o günden bu yana sayısız fosil türü elde edilmiştir. Ara formların yokluğu için bugün artık başka bir bahane bulunmalıdır." (Brouwer, A., "General Paleontology," [1959], Transl. Kaye R.H., Oliver & Boyd: Edinburgh & London, 1967, s. 162-163)

Evrimcilerin yapması gereken Brouwer'in ifade ettiği gibi "bahane bulmak" değil, gerçekleri görmek olmalıdır. Resimdeki 125 milyon yıllık yaban arısı fosili gibi sayısız fosil, evrimin yaşanmadığını, canlıların yaratıldığını göstermektedir.

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yeryüzünde bilinen 2500 türü olan mayıs sinekleri, Ephemeroptera takımına dahil olan canlılardır. Bugüne kadar bulunmuş tüm mayıs sineği fosilleri görünümleri, yapıları ve sahip oldukları sistemlerle birbirlerinin tamamen aynısıdır. Farklı dönemlerde yaşamış mayıs sinekleri arasında, aradaki milyonlarca yıllık süreye rağmen, herhangi bir değişiklik olmaması evrimcilerin öne sürdükleri varsayımları yerle bir etmektedir. Açıktır ki, canlılar art arda gelen kör te-

sadüflerin, sürekli devam eden değişikliklerin eseri değildir. Tüm canlıları üstün güç ve kudret sahibi olan Allah yaratmıştır.

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Mayıs sineklerinin bilinen ilk fosil örnekleri yaklaşık 200 milyon yıl öncesine aittir. 200 milyon yıl önce yaşamış olan mayıs sinekleri de 125 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, günümüzde yaşayanlar da, birbirlerinin aynısıdır. Bu aynılık, canlıların evrim geçirmediklerinin önemli delillerinden biridir.

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Evrimciler, mayıs sineklerinin yüz milyonu aşkın süredir nasıl hiç değişmediğini teorileri açısından açıklayamazlar. Canlıların evrim geçirdiğini söyleyebilmek için, sürekli değiştiklerini gözlemleyebilmek ya da fosil bulgularıyla bu iddiayı destekleyebilmek gerekir. Ancak bugüne kadar böyle bir değişim, yaşayan türlerde de fosillerde de görülmemiştir. Bu durumda evrimsel süreçten bahsetmek mümkün değildir. Canlıların yapıları ve özellikleri de fosil kayıtları da evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ispatlamaktadır.

BİR ZAMANLAR DARWINİZM

GİRİŞ

Tarih boyunca insanlar yaşadıkları evreni gözlemleyerek, onun sırlarını çözmeye çalıştılar. Birçok bilim adamı insanların zihinlerini meşgul eden sorulara yanıtlar bulmak için yıllarca çalıştı. Kimisi yaşadıkları dönemin şartlarına bağlı olarak çok büyük buluşlara imza atarken, kimisi de kendi dönemlerinde büyük ilgi çeken; fakat daha sonraları ise büyük bilimsel yanılgılar olarak kabul edilen iddialarda bulundu.

Batlamyus MS. 2. yy'da, o dönemin bilim merkezi olan İskenderiye'de yaşamış bir bilim adamı ve düşünürdü. İçinde bulunduğu evreni tanımak ve Dünya'nın evrendeki konumunu keşfetmek isteyen Batlamyus uzun süre gökyüzünü gözlemledi. Güneş'in, Ay'ın ve yıldızların hareketleri üzerinde düşündü. Sonunda ise bir karara vardı: Evrenin merkezinde Dünya vardı. Onun düşüncelerine göre, Dünya hareketsiz olarak duruyor; Güneş, Ay, gezegenler ve tüm yıldızlar ise onun çevresinde dönüyorlardı. Batlamyus'un büyük ilgi gören bu çalışmaları çeşitli dillere çevrildi ve özellikle Avrupa kültürü üzerinde büyük etki meydana getirdi. Katolik Kilisesi, Batlamyus'un Dünya merkezli evren modeli ile Hıristiyan ilahiyatını birleştirdi. Bazıları Batlamyus'un modelindeki çelişkilerin varlığını fark etmelerine rağmen, Batlamyus'a verilen büyük destek dolayısıyla susmak zorunda kaldı. Çelişkileri kısa zamanda ortaya çıkan bu fikrin terk edilmesi kolay olmadı. 15. yy'a gelindiğinde ise, bazı gelişmeler yaşanmaya başlandı. İlk olarak, Kopernik, Batlamyus'un fikirlerinde büyük yanlışlıklar olduğunu ortaya koydu. Kopernik Dünya merkezli evren inancına kesin olarak karşı çıktı ve şu gerçeği ortaya koydu: Dünya evrenin merkezinde değildi. İlerleyen yüzyıllarda ise, Dünya'nın Güneş çevresinde dönen bir gezegen; Güneş'in Samanyolu Galaksisinin içindeki milyarlarca yıldızdan biri ve de Samanyolu'nun ise sayısı bile tespit edilemeyen yıldız kümelerine sadece bir örnek olduğu ortaya çıktı.

1600'lü yılların sonuna doğru ise, bilim tarihi bir başka yanılgıya sahne oldu. Ateş ve saçtığı alevler her devirde insanların ilgisini çekmişti. O döneme kadar henüz sırrı keşfedilememiş ateşin kaynağı üzerinde düşünen insanlardan biri de Alman bilim adamı G. E. Stahl'dı. Stahl araştırmaları sonucunda, ateşe "flojiston" adı verilen gözle görülemeyen bir maddenin yol açtığını ileri sürdü. Stahl'a göre flojiston nesnelere girip çıkabilen bir maddeydi. Flojistona sahip bir nesne hızla yanarken, flojistonun olmadığı nesneler ise yanmıyordu. Yanan maddelerden duman çıkması, bu maddelerin yanarken küçülmeleri ve hafiflemeleri, flojistonun bu maddeleri terk etmesi olarak yorumlandı. Araştırmalarda,

yanan maddelerin üzerlerinin kapatılmasıyla veya toz ve toprak atılıp söndürülmeleriyle flojistonun çıkışının engellendiği ve böylece ateşin söndüğü düşünülüyordu. Ancak zamanla, metallerin yanarken küçülmemeleri veya hafiflememeleri flojistonun gerçekliği hakkında bazı kuşkuların doğmasına neden oldu. 1700'lü yılların sonunda ise havanın farklı birkaç gazın karışımı olduğu keşfedildi. Bu farklı gazların farklı biçimlerde yanmaları da flojiston kuramıyla açıklanmaya çalışılırken, oksijen gazıyla ilgili yapılan araştırmaların biri kuramın sonunu getirdi. Antoine Lavoisier adlı bilim adamı oksijen gazı içinde yaktığı bir metali gözlemledi. Bu gözlemi sonucunda yanan metalin ağırlığının arttığını, oksijen miktarının da azaldığını fark etti. İşte bu deney insanlara ateşin kaynağını da gösterdi. Nesneler oksijen aldıkları için yanıyorlardı. Flojiston isimli teorik madde ise asla var olmamıştı.

Tarihteki bilimsel yanılgılara bir diğer örnek ise, elektriğin kaynağı üzerine yapılmış bir yorumdur. Doktor Luigi Galvani 1780'li yıllarda hayvanlarla ilgili araştırma yaparken, birdenbire yeni bir elektrik kaynağı bulduğunu sandı. Kurbağalar üzerinde yaptığı araştırmalarda, metal bir parçaya bağlanan kurbağa bacağındaki kasların kıpırdadığını gördü. Galvani bu canlı üzerinde yaptığı birkaç araştırma sonucunda kararını verdi: Bir metal hayvanların kaslarından ve sinirlerinden kaynaklanan elektriğin dışarı çıkmasını sağlıyordu. Galvani deneyi tek bacak üzerinde tek metal parçasıyla yapmıştı. Bu deneyin mantığından şüphelenen Alessandro Volta isimli bilim adamı konuyla ilgili çalışmalara başladı. Volta kurbağanın bacağına bir telin farklı iki ucunu bağladı ve bacaklardaki kasların seyirmediğini gördü. Bu deneyden sonra çalışmalarına devam eden Volta, kurbağadan veya başka bir hayvandan kaynaklanan elektrik iddiasının gerçek olmadığını ortaya koydu. Elektrik, elektronlardan kaynaklanan bir akımdı ve metaller elektronu daha kolay iletiyordu. Hayvansal elektrik kuramı bir dönem insanlarını şaşırtmış bir yanılgıydı.

Bu örneklerde de açıkça görüldüğü gibi, günümüzde çok iyi bilinen gerçekler hakkında geçmişte çok yanlış bazı iddialarda bulunuldu. Birçok bilim adamı gerek dönemlerinin geri kalmış bilimsel düzeyleri, gerekse sahip oldukları bazı önyargıları dolayısıyla birçok bilimsel yanılgıya kapıldı. Tarihte gerçekleşmiş bu gibi bilimsel yanılgılara verilecek en büyük örnek, yaşamın kökeni üzerine ortaya atılmış iddialardan biriydi. Çünkü bu iddianın etkileri ve mantıksızlığı yukarıda örneğini verdiğimiz yanılgılardan çok daha büyük oldu. Bu yanılgı, evrim inancıyla materyalist dünya görüşünün birleştiği 'Darwinizm'di.

Bir zamanlar Darwinizm, elde yeterince bilimsel kanıt olmadığı için bazılarınca bilimsel bir teori gibi kabul ediliyordu. Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabı o dönemde bile anlaşılan tutarsızlıklarına rağmen, bazı çevrelerde yankı uyandırdı. Darwin'in genetik veya biyokimya biliminden habersiz olarak yaptığı varsayımlar, fosil kayıtlarının yetersizliğinden

yararlanarak ileri sürdüğü hatalı iddialar, bu teoriyi kabul etmeye felsefi nedenlerle çok yatkın olan kişiler tarafından hararetle kabul gördü. Bu felsefi neden, Darwin'in teorisi ile materyalist felsefe arasındaki ilişkiydi. Darwin, tüm canlıların kökenini maddesel faktörlerle ve rastlantılarla açıklamaya çalışan, dolayısıyla bir Yaratıcı'nın varlığını reddeden bir teori öne sürmüştü. Akla ve mantığa tamamen aykırı olan bu teorinin yanlışlığının bilimsel olarak ortaya çıkması içinse, 20. yüzyıldaki bir dizi bulgu gerekecekti.

Bugün Darwinizm hala bazı saplantılı bilim çevrelerinde yaygın bir kabul görmektedir; ama bu, Darwinizm devrinin sona erdiğini kabul etmemize engel değildir. Çünkü teoriyi ayakta tutan sözde bilimsel varsayımlar birer birer çökmüştür. Teoriyi hala ayakta tutan tek neden, onun temeli olan materyalist felsefenin hala bir kısım bilim çevrelerinde fanatik bir tutkuyla savunulmasıdır. Darwinizm dünyası, 1980'li yılların ikinci yarısındaki Sovyetler Birliği'ne benzemektedir. O dönemlerde komünizmin bir ideoloji olarak iflas ettiği, varsayımlarının geçersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak komünist sistemin kurumları hala varlığını koruyordu. Komünist ideolojiyle beyni yıkanmış bir kuşak hala körü körüne bu ideolojiyi savunuyordu. Bu dogmatizm nedeniyle, pratikte çökmüş olan komünist sistem bir süre daha yaşatıldı. "Glasnost" ve "Perestroyka" denen formüllerle reforme edilip yaşatılmak istendi. Ama sonunda kaçınılmaz çöküş geldi.

Bu çöküşten önce ise, komünizmin aslında tükendiğini teşhis eden ve dile getirenler vardı. Pek çok Batılı gözlemci, bu çöküşün kaçınılmaz olduğunu, Sovyetler'deki statükonun bunu ancak bir süre geciktirebileceğini fark etmişler ve yazmışlardı.

Biz de bu kitapta, Darwinizm'in aslında bilimsel olarak çoktan çöktüğünü anlatıyoruz. Zaten hiçbir zaman gerçekçi bir bilimsel dayanağı olmayan bu teori, bilim düzeyinin yetersizliği nedeniyle, bir süre için bazılarına "ikna edici" görünmüş, ama bu ikna ediciliğin de bir aldatmaca olduğu ortaya çıkmıştır. Darwin'in evrim teorisini savunmak için son 150 yıldır öne sürülen iddiaların her biri günümüzde çürümüş durumdadır. Evrimin tüm sözde kanıtları, bir bir yıkılmıştır. Çok yakında, bilim dünyasındaki yanılgı içindeki insanlar da bu gerçeğin farkına varacak, böylesine yanlış bir teoriye nasıl kapıldıklarına şaşacaklardır. İsveçli bilim adamı Soren Løvtrup'un ifadesiyle, "Darwinist efsane bir gün bilim tarihindeki en büyük aldanış olarak nitelenecektir."1 Bu nitelemenin oluşması için gerekli tüm bilimsel veriler ortaya çıkmış, geriye sadece bazı bilim çevrelerinin bu gerçeği kabullenmesi kalmıştır. İlerleyen sayfalarda, evrim teorisini çürüten söz konusu bilimsel verileri inceleyecek ve Darwinizm'in, 19. yüzyılın bilim düzeyinin yetersizliğinden faydalanılarak ortaya atılmış büyük bir yanılgı olduğunu birlikte göreceğiz.

DARWINİZM'İN YIKILAN EFSANELERİ VE BİLİMİN DOĞRU TANIMI

Günümüzde evrim teorisini savunan gazeteciler, yazarlar, düşünürler, bilim adamları, akademisyenler ya da üniversite öğrencileri arasında bir anket yapılsa ve "Neden evrim teorisine inanıyorsunuz, bu teorinin kanıtları nelerdir?" diye sorulsa, çoğunluğun vereceği cevap büyük olasılıkla, gerçekte hepsi bilim dışı birer yanılgı olan bazı "efsane"ler olacaktır. Bu efsanelerin en yaygın olanları ve neden doğru olmadıkları aşağıdaki gibi sıralanabilir.

1) Evrim taraftarları, "bilim adamlarının yaptıkları deneyler, yaşamın kimyasal reaksiyonlarla kendi kendine başlayabileceğini göstermiştir" diye iddia ederler. Oysa bunu gösteren tek bir deney bile yoktur üstelik bunun teorik düzeyde bile mümkün olmadığı ortaya çıkmıştır.

2) Canlı fosillerinin, dünya üzerinde bir evrim süreci yaşandığını kanıtladığını zannederler. Ancak bunun tam tersine bütün fosiller, Darwin'in teorisiyle tamamen zıt bir "doğa tarihi" ortaya çıkarmış; canlı türlerinin evrim sürecinde kademe kademe ortaya çıkmadıklarını, bir anda kusursuz halleriyle yaratıldıklarını göstermiştir.

3) Ünlü fosil Archaeopteryx'in, sürüngenlerin kuşlara evrimleştiği iddialarını ispatladığını zannederler. Ancak Archaeopteryx'in, uçucu, gerçek bir kuş olduğu anlaşılmış ve onun atası olarak gösterilecek hiçbir sürüngen bulunamamıştır. Bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla, evrimcilerin kuşların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasını destekleyebildikleri tek bir delilleri dahi kalmamıştır.

4) At serileri olarak bilinen fosillerin, günümüz atının daha küçük boyuttaki memelilerden evrimleştiğini gösterdiğini sanırlar. Oysa at serilerinin tam bir bilimsel fiyasko olduğu ortaya çıkmıştır. Hatta, atın atası olarak gösterdikleri bazı canlıların gerçekte atlardan çok daha yaşlı oldukları, yani aralarında evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir geçiş olamayacağı görülmüştür. Böylece evrimcilerin klasik iddialarından biri daha çöpe atılmıştır.

5) İngiltere'nin ünlü "Sanayi Devrimi Kelebeklerinin", doğal seleksiyonla evrimin yaşanmış bir kanıtı olduğunu sanırlar. Oysa Sanayi Devrimi sırasında kelebeklerin renklerinde gerçekleşen değişimlerin doğal seleksiyonla evrim olmadığı kesin olarak ortaya çıkmıştır. Bu kelebeklerin renkleri değişmemiş, sadece beyaz kelebekler daha çok sayıdayken, değişen çevre koşulları nedeniyle beyaz kelebeklerin sayısı azalmış, koyu renk kelebeklerin sayısında artış olmuştur. Bu hikayenin de tam bir bilim sahtekarlığı olduğu anlaşıldıktan sonra evrimcilerin sözde delillerinden biri daha geçerliliğini yitirmiştir.

6) İnsanın maymunlarla ortak bir atadan geldiğini gösteren "maymun adamlara" dair fosil kalıntılarının ve izlerin olduğunu iddia ederler. Oysa bu konudaki iddiaların tümü sadece önyargıya dayanmakta, evrimciler bile "insanın evrimi konusunda kanıt yok" demek zorunda kalmaktadırlar. Örneğin evrimci bir paleoantropolog olan Richard Leakey şöyle söylemektedir:

David Pilbeam hoşnutsuzlukla şöyle der: "Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle 'bu konuyu unutun; devam etmek için yeterli dayanak yok' diyecektir." Ne David ne de insanın atasını araştıran diğerleri elbette ki bu tavsiyeye uymayacaklardır, ancak hepimiz bu kadar yetersiz delille sonuç çıkarmanın ne kadar tehlikeli olduğunun tamamen farkındayız..2

Leakey'in alıntısında sözünü ettiği bir başka evrimci paleontolog olan David Pilbeam ise bu konuda şu itirafta bulunmuştur:

Benim tereddütlerim sadece bu kitabı (Richard Leakey'in Kökler isimli kitabı) değil, paleoantropolojinin bütün ilgi alanını ve metodlarını kapsıyor. Yayınlanan kitaplar şunu söylemeye çekiniyorlar ki, ben de dahil olmak üzere kuşaklar boyu insan evrimini araştıran kişiler karanlık içinde çırpınıyorlar. Elimizde olan bilgiler, teorilerimizi şekillendirmek için son derece güvenilmez ve yetersiz. 3

İnsanın sözde atası olduğu iddia edilen fosillerin ya soyu tükenmiş bir maymun türüne veya farklı bir insan ırkına ait olduğu ortaya çıkmaktadır. Sonuç olarak, evrimcilerin insanın maymunla ortak bir atadan evrimleştiği iddialarını delillendirebildikleri bir tek kanıtları dahi bulunmamaktadır.

7) İnsanla diğer canlıların embriyolarının anne rahminde (veya yumurtada) aynı "evrim süreci"ni geçirdiklerini, hatta insan embriyosunun sonradan kaybolan solungaçlarının olduğunu zannederler. (Bu iddianın büyük bir bilim sahtekarlığına dayandığı ve tümüyle asılsız olduğu delilleriyle gösterilmiştir. İddianın sahibi olan Haeckel adlı evrimci bilim adamı, embriyo çizimlerinde kasıtlı değişiklikler yapmış, embriyoları birbirine benzer göstermeye çalışmıştır. Artık evrimciler dahi bu iddiayı bilim dışı bir sahtekarlık olarak kabul etmektedirler.

8) İnsanda ve diğer canlılarda işlevsiz, "körelmiş" organlar olduğunu zannederler. Hatta DNA'nın bile büyük kısmının işlevsiz, "Hurda DNA" olduğunu sanırlar. Oysa bütün bu iddiaların, bilimsel cehaletten doğduğu anlaşılmış, zaman geçtikçe ve bilim ilerledikçe hem organların hem de genlerin tümünün işlevsel olduğu ortaya çıkmıştır. Bu gerçek ise, canlıların sözde evrim sürecinde kullanmadıkları için körelen organlara sahip olmadıklarını, tüm organları ve yapıları ile, kusursuz olarak yaratıldıklarını, tesadüflerin eseri olamayacaklarını göstermektedir.

9) Bir canlı türünün kendi içinde yaşadığı "varyasyonu" (çeşitliliği) -örneğin Galapagos Adaları'ndaki ispinozların farklı gaga yapılarını- çok güçlü bir evrim kanıtı zannederler. Oysa bunun evrimin delili olamayacağı bilinmektedir. Gaga yapılarındaki farklılıklar gibi "mikro" düzeydeki değişimler yeni biyolojik bilgi, yani yeni organlar üretemez; dolayısıyla evrim sağlayamaz. Sonuç olarak bugün neo-Darwinistler dahi, bir canlı türü içindeki bazı çeşitlenmelerin evrime neden olamayacağını kabul etmektedirler.

10) Meyve sinekleri üzerinde yapılan deneylerde gerçekleştirilen mutasyonlarla yeni canlı türleri üretilebildiğini zannederler. Oysa bu deneylerde sadece sakat ve kısır bireyler üretilmekte, hiçbir yararlı mutasyon gözlemlenmemektedir. Akıl ve bilgi sahibi, uzman bilim adamları kontrolündeki mutasyonlarda dahi yeni türler üretilememesi, evrimin değil, evrimin olmadığının delilidir. Dolayısıyla mutasyonların da evrimin delili olarak gösterilmesi imkansızdır.

Aslında "neden evrim teorisine inanıyorsunuz" sorusu karşısında, ankete katılanların büyük bölümü, bu saydığımız sözde delillerin de çok azını, çok yüzeysel biçimde biliyor olacaklardır. Bir zamanlar bir gazete veya dergi köşesinde okudukları, lise öğretmenlerinden dinledikleri, evrimci kaynaklarda gördükleri bu "efsane"ler onları bir kez evrimin olduğuna ikna etmiştir ve bir daha da bunları sorgulamaya gerek görmemişlerdir.

Oysa, üstteki sözde delillerin her biri tamamen çürüktür.

Bu bir iddia değil, evrim teorisini eleştiren bilim adamlarının somut kanıtlarla açıkça ispat ettikleri bir gerçektir. Bu kitabın ilerleyen sayfalarında da aynı gerçek yine açıklanacaktır.

Darwinizm'i eleştiren önemli isimlerden biri olan Amerikalı biyolog Jonathan Wells4, pek çok evrim taraftarının ezbere bildiği ama aslında hepsi de kökten yanlış birer batıl inanç olan söz konusu evrim efsanelerini "evrimin ikonları" olarak tanımlar. İkon, bazı batıl dinlerde yer alan ve o inancın kutsal saydığı kavramları temsil eden ve mensuplarına hatırlatan sembollere verilen isimdir. Ateist bir din olan5 evrim teorisinin bağlılarının inançlarını ayakta tutmak için kullandığı ikonlar ise; "maymun adam" çizimleri, "insan embriyosundaki solungaçlar" gibi gerçekte birer bilim sahtekarlığından ibaret olan şekiller ve üstte saydığımız ve her biri asılsız olan efsanelerdir. Wells, Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution Is Wrong? (Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi? Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Şeylerin Çoğu Neden Yanlış?) adlı kitabında, burada saydığımız efsanelere paralel olan 10 tane "evrim ikonu" sayar ve bunların neden çürük olduğunu detaylı olarak anlatır.

Bu efsanelerin hepsi bugün çökmüş durumdadır. Yerlerine evrimciler tarafından öne sürülen hiçbir yeni kanıt da yoktur.

Bu nedenledir ki Darwinizm, 19. yüzyılın yetersiz bilimsel düzeyi içinde "bir zamanlar" bazı insanlara ikna edici gibi görünen, ancak maskesi 21. yüzyılda tamamen düşürülmüş, köhne ve çürük bir teoridir.

Din Bilimle Asla Çatışmaz

Darwinizm'in yıkılan efsanelerini ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, pek çok evrim taraftarını bu teoriye bağlayan bir başka nedeni daha ele almak -ve çürütmek- gerekmektedir.

Bu neden, "din ve bilim çatışması" denen sahte şablondur. Bu gerçek dışı şablonu savunanlar evrim teorisinin, bilimsel kanıtları olan, "bilim adamları" tarafından ortak bir kanaatle kabul edilen bir gerçek olduğunu iddia ederler. Yaratılış gerçeğini ise bilimden ayrı yalnızca inancın bir gereği olarak öne sürerler. Oysa bu iddiaları tamamen gerçek dışıdır. Bu konuda örnek olarak ABD'de evrim teorisinin okullarda nasıl okutulması gerektiği konusunda sürdürülen tartışmayı verebiliriz. Bu tartışma tamamen bilimsel düzeyde geçmesine rağmen, "kiliseler ile bilim adamlarının uyuşmazlığı" gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Türkiye'de de bir kısım medya organlarında ve yayınlarda bu konuda yayınlanan haberlere veya bu gazetelerin köşe yazarlarının bir bölümünün bu konudaki makalelerine bakıldığında, hepsinin aynı yüzeysel ve yanlış şablonu kullandıkları görülecektir.

Bu şablon, aşağıdaki nedenlerle, tamamen yanlıştır:

Öncelikle yaratılış, bilimsel delillerle savunulmaktadır. Bugün dünyada süren evrim-yaratılış tartışması, "bilim adamları ile kiliseler" arasında değil, evrim teorisine inanmakta ısrar eden bilim adamları ile bu teorinin geçersizliğini gören bilim adamları arasında geçmektedir. Mevcut bilimsel kanıtların hepsi evrim aleyhindedir. Bu kanıtların gücü sayesindedir ki, 90'lı yılların ikinci yarısından itibaren evrim teorisi ABD'de düşüşe geçmiş, sırasıyla Kansas, Georgia, Ohio gibi eyaletlerde, okullarda evrim teorisinin geçersizliğini gösteren kanıtların da öğretilmesi gerektiği karara bağlanmıştır. ABD'de evrim teorisine karşı oldukça güçlü bir muhalefet başgöstermiştir. Bu hareketin tüm üyeleri ABD'nin en büyük üniversitelerinde kariyerleri bulunan bilim adamlarıdır. Hatta 70'li yıllarda hayatın kökeni ve kimyasal evrim konusundaki teziyle evrim teorisinin tanınmış savunucularından biri olan Prof. Dean Kenyon da, evrim teorisine karşı hareketin temsilcilerinden biri haline gelmiştir ve yaşamın kökeninin evrimle değil ancak yaratılışla açıklanabileceğini savunmaktadır.

Epikür'den Darwinizm'e Miras Kalan Dogmatizm

Franciscan Üniversitesi'nde Bilim ve Teoloji konusunda öğretim görevlisi olan Benjamin Wiker Moral Darwinism: How We Become Hedonists? (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hedonistler Haline Geldik?) isimli kitabında, Darwin'in evrim

teorisinin Eski Yunan'ın ve Roma'nın materyalist düşünürleri Epikür ve Lucretus'un felsefelerinin güncellenmiş bir versiyonu olduğunu detaylarıyla anlatır. Bu iki düşünür, sonradan Darwin'in dile getireceği:

1) Doğanın "kendi kendine işleyen bir sistem" olduğu.

2) Canlılar arasında kıyasıya bir yaşam mücadelesi yaşandığı ve bunun doğal seleksiyon yoluyla evrimi sağladığı.

3) Doğayı ve canlıları açıklarken, bir "teleolojik" açıklama yapılmaması (yani amaca yönelik olarak var oldukları fikrinden yola çıkılmaması) gerektiği gibi gerçek dışı fikirleri detaylı olarak yazmışlardır.

Dikkat çekici olansa, bu görüşlerin bilimsel olmayışıdır. Hem Epikür hem de Lucterus deneyler ve gözlemler yapmamış, tümüyle kendi istekleri doğrultusunda salt mantık yürütmüşlerdir. Dahası, bu mantığın çıkış noktası da çok ilginçtir. Epikür, bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmek istemediğini, bu gerçeğin ahiret inancını da beraberinde getirdiğini ve bu yüzden kendisini kısıtlanmış hissettiğini açıklamış ve tüm felsefesini bu kabul etmek istemediği durumdan kurtulmak için geliştirdiğini belirtmiştir. Bir diğer deyişle, Epikür, ateizmi kendisine psikolojik bir rahatlık sağladığı için tercih etmiş, sonra da bu tercihine dayalı bir dünya görüşü oluşturmaya girişmiştir. Bu nedenle evrendeki düzenin ve canlıların kökeni konularına ateist bir açıklama bulmaya çalışmış, evrime temel olan fikirleri bu amaçla benimsemiştir.

Kısaca özetlediğimiz Epikür-Darwin bağlantısını çok detaylı olarak ortaya koyan Benjamin Wiker bu konuda şu yorumu yapar

İlk Darwinist Darwin değildi; Samos Adası'nda MÖ 341 yılında doğmuş Epikür isimli kötü şöhrete sahip bir Yunanlıydı. Darwinizm'in felsefi temellerini oluşturan oydu; çünkü tamamen materyalist, ateist kozmolojiyi o oluşturdu. Bu kozmolojiye göre, cansız maddenin amaçsız etkileşimleri, sonsuz zaman içindeki bir seri tesadüfi kazalar sonucunda, sadece Dünya'yı değil, aynı zamanda onun üzerindeki sayısız yaşam formunu oluşturmuştu. (Epikür) bu kozmolojiyi herhangi bir kanıta dayanarak değil, ama dünyayı Yaratıcı fikrinden soyutlamak isteğine dayanarak üretmişti... Dine karşı duyduğu nefret, Epikür'ü modernizme bağlamaktadır, çünkü (Darwinist) modernler de Epikür'ün mirasçılarıdırlar. Uzun ve dolambaçlı bir yol sonucunda, Epikürsel materyalizmin revize edilmiş bir şekli, günümüzdeki bilimsel materyalizmin temeli haline geldi. Bu Darwin'in Türlerin Kökeni'nde varsaydığı materyalist kozmolojiydi ve hala da doğadaki tasarımı göz ardı edenlerin fikri temelini oluşturmaktadır.6

Günümüzde de evrim teorisini ısrarla savunanların motivasyonu, "bilim yanlısı" olmalarından değil, "ateizm yanlısı" olmalarından gelmektedir. Ateizme olan bağlılıkları ise, aynen fikir babaları Epikür'de olduğu gibi, Allah'ın varlığını kabul etmenin, kendi bencil tutkularıyla çatışmasından kaynaklanmaktadır.

Burada hemen belirtmek gerekir ki, Allah'ın Kuran'da inkarcılar hakkında bildirdiği, "Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla (Allah'ın ayetlerini) inkar ettiler" (Neml Suresi, 14) ayeti, bu kişilerin durumunu tam olarak tarif eder. Bir diğer ayette ise, "Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü?..." (Furkan Suresi, 43) buyrulmaktadır. Allah'ı, sırf O'nun varlığını kabul etmek nefislerinin istek ve tutkuları ile çatıştığı için inkar eden Epikürcü-Darwinist klan da bu ayette tarif edilen insanların konumuna girmektedirler. Dolayısıyla, evrim-yaratılış tartışmasını "bilim-din çatışması" olarak görmek, çok büyük bir aldanıştır.

Evrim ve yaratılış, evrenin ve canlıların kökeni hakkında tarihin eski çağlarından beri var olan iki farklı açıklamadır. Bu iki açıklamadan hangisinin bilimsel olarak doğru olduğunun anlaşılması için bilimsel bulgulara bakmak gerekir. Tüm bulgular, bu kitapta ve diğer eserlerimizde açıklandığı gibi, evrim teorisinin yanlış, yaratılış gerçeğinin ise doğru olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Bilimin Ateist Olmak Zorunda Olduğu Yanılgısı

Bilimin ateist olmak, yani "evren sadece maddeden ibarettir, madde ötesinde bir bilinç yoktur" şeklindeki bir dogmaya inanmak ve bunu desteklemek zorunluluğu yoktur. Bilim bulguları inceler ve doğruluğu kesin olan bulgular bizi nereye götürüyorsa onu kabul eder.

Etmelidir.

Bugün astrofizik, fizik, biyoloji gibi farklı bilim dalları, evrende ve doğada rastlantılarla açıklanması imkansız yaratılış örnekleri olduğunu açıkça göstermektedirler. Deliller, bir Yaratıcı'nın varlığını kanıtlamaktadır. Bu Yaratıcı, gökleri, yeri ve bu ikisi arasındaki canlı-cansız herşeyi yaratan sonsuz güç ve akıl sahibi Allah'tır.

Kanıtsız olan "inanç" ise ateizmdir.

Ateizmin en önemli dayanağı sanılan Darwinizm ise, ilerleyen sayfalarda inceleneceği gibi, çökmüş durumdadır.

BİR ZAMANLAR YAŞAM BASİT SANILIYORDU

Darwinizm, yeryüzündeki tüm canlılığın, herhangi bir amaç ya da plan olmadan, rastlantılar sonucunda oluştuğu iddiasıdır. Bu iddianın ilk halkasında ise, cansız maddenin içinde ilk canlının ortaya çıkışı yer alır. Bu ilk canlının gerçekten cansız maddeden tesadüfen oluşabileceği gösterilmelidir ki, doğal bir "evrim süreci" olup olamayacağı tartışılabilsin.

Peki bu ilk halka bilimsel verilerle kıyaslanınca ortaya ne çıkar? Yani cansız maddenin içinden tesadüfler sayesinde canlı bir organizma çıkabilir mi?

Bir zamanlar gözlem ve deneylerin üstteki soruya olumlu cevap verdiği sanılıyordu. Yani cansız maddenin içinden, kendi kendine, canlılar türeyebileceği düşünülüyordu. Çünkü söz konusu "gözlem ve deneyler" çok ilkeldi. Bu gözlem ve deneylerin ilk sahipleri Eski Mısırlılardı. Nil nehrinin çevresinde yaşayan bu halk, yağışlı mevsimlerde Nil çevresinde çoğalan kurbağaların, nehrin etkisiyle çamurdan türediklerini sanıyordu. Sadece kurbağaların değil, yılan, solucan ve farelerin de, su baskınlarıyla taşan Nil ırmağının çamurlarından oluştuklarını düşünüyorlardı. Yaptıkları yüzeysel "gözlem", onları böylesi batıl bir inanışa sürüklemişti.

Sadece Eski Mısır'da değil, eski çağlardaki pek çok pagan toplumda da canlı ve cansız varlıklar arasındaki sınırın belli-belirsiz ve kolayca aşılabilir olduğu inancı yaygındı. Hindu felsefesine göre ise, evren "prakriti" adı verilen kocaman, yuvarlak bir maddeden oluşmuştu. Canlı cansız tüm maddeler bu ilk maddeden evrimleşerek oluşmakta ve tekrar prakritiye dönüşmekteydi. Eski Yunan felsefecilerinden Thales'in öğrencisi Anaksimenderes "Doğa" isimli şiirinde hayvanların, güneş ışığıyla buharlaşan bir balçıktan meydana geldiklerini yazdı.

Tüm bu batıl inanışların temelinde, canlılığın basit bir yapıya sahip olduğu zannı yatıyordu. Bu zan modern bilimin doğduğu Avrupa'da da uzun bir süre korundu. Modern bilim 16. yüzyıldan itibaren gelişmeye başladı, ancak bilim adamlarının canlılığın detaylarını, özellikle de gözle görülmeyen moleküler yapısını inceleme imkanı olmadığı için, en az üç yüz yıl daha canlılığın basit olduğu düşüncesi bazıları için ikna edici olmaya devam etti. Bu ikna ediciliğin temelinde yine bazı yüzeysel gözlem ve deneyler vardı. Örneğin Belçikalı kimyacı Jan Baptista von Helmont (1580–1644) kirli bir gömleğin üzerine buğday döktü ve belli bir süre bekledikten sonra gömleğin çevresinde fareler bulunca, buğday ve gömlek karışımından farelerin ürediğine inandı. Alman bilim adamı Athanasius Kircher (1601-1680) de benzer bir deney yaptı. Ölü sineklerin üzerine bal döken ve bir süre sonra bu balın çevresinde, uçuşan sineklerin bulunduğunu gören Kircher, sinek ölüleriyle birleşen balın canlı sinek ürettiğini sandı.

Ancak daha bilinçli deneyler yapan bilim adamları, bu düşüncelerin birer yanılgı olduğunu fark edebiliyorlardı. İtalyan bilim adamı Francisco Redi (1626 –1697) bu konuda ilk kez kontrollü bir deney yaptı. İzolasyon yöntemini kullanarak, etlerin üzerindeki kurtların kendiliğinden oluşmadığını, sineklerin getirip bıraktıkları larvalardan çıktığını belirledi. Redi, canlılığın cansız maddelerden değil, ancak bir başka canlıdan gelebileceğini savundu. Bu görüş "biogenez" olarak bilindi. Canlılığın kendiliğinden oluşabildiği görüşünün adı ise "abiogenez"di. Abiogenez ve biogenez taraftarları arasındaki bilimsel tartışmayı 18.

yüzyılda John Needham (1713-1781) ve Lazzaro Spallanzani (1729-1799) sürdürdü. Her ikisi de bir parça eti kaynattıktan sonra izole ettiler. Needham ette yine kurtların oluştuğunu gözlemledi ve bunu abiyogeneze delil saydı. Spallanzani ise aynı deneyi tekrarladı, ama eti daha uzun süre kaynattı. Böylece üzerindeki tüm organik formları öldürmüş oluyordu. Ve bunun sonucunda et kurtlanmadı. Böylece Spallanzani abiyogenezi çürütmüş oluyordu. Ama yine de pek çok insan buna inanmadı. Spallanzani'nin "eti çok fazla kaynatarak içindeki yaşam gücünü öldürdüğünü" söylediler.

Charles Darwin teorisini geliştirirken, hayatın kökeni konusu işte bu gibi tartışmalarla belirsizdi. Pek çok insan, kurtlar gibi gözle görülür canlıların olmasa bile, bakterilerin ve diğer mikropların cansız maddeden türeyebileceğine inanıyordu. Ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, asırlardır süregiden abiyogenez iddiasını deneyleri ile 1860 yılında çürüttü, ama abiyogenez düşüncesi yine de pek çok insanın zihninde yer etmeye devam etti. Bu nedenle

Darwin ilk hücrenin nasıl ortaya çıkmış olabileceği konusu üzerinde hemen hiç düşünmedi. 1859'da yayınlanan Türlerin Kökeni'nde bu konuya dair herhangi bir açıklama yapmadı. Pasteur'un deneyleri bu konunun Darwinizm için büyük bir problem olduğunu ortaya koyduktan sonra bile, meseleye fazla eğilmedi. Hayatın kökeni konusundaki tek bilinen "açıklaması", ilk hücrenin "küçük sıcak bir gölde" oluşmuş olabileceği yönündeydi. Darwin 1871'de Joseph Hooker'a yazdığı mektupta şöyle diyordu:

Genellikle deniyor ki, bir yaşayan organizmanın ilk üretimi için gerekli koşullar şimdi mevcut olduğuna göre, bu koşullar her zaman mevcut olmalıydı. Ama eğer tüm amonyak ve fosforik tuzların bulunduğu, ışık, ısı, elektrik vs.nin var olduğu küçük sıcak bir gölde, bir protein bileşiği kimyasal olarak oluşsa ve daha kompleks değişimler geçirmeye hazır olsaydı, günümüzde bu madde hemen absorbe edilirdi, ama canlı yaratıkların varlığından önce bu durum böyle olmayabilirdi.7

Kısacası Darwin, sıcak bir gölün içinde yaşamın hammaddesi olan bazı kimyasallar bulunduğu takdirde, proteinlerin oluşabileceğini, bunların da çoğalıp, birleşip, bir hücre oluşturabileceklerini savunmuştu. Dahası, böyle bir oluşumun günümüz dünya koşullarında mümkün olmadığını, ama eski devirlerde mümkün olabileceğini ileri sürmüştü.

Darwin'in her iki iddiası da hiçbir bilimsel temeli olmayan birer spekülasyondu.

Ama bu spekülasyonlar kendinden sonra gelecek evrimcilere ilham kaynağı olacak ve yüzyılı aşkın bir süre devam edecek umutsuz bir çabayı başlatacaktı.

Bu umutsuz çaba, asırlardır varlığını koruyan ve Darwin'i de yanıltan bir yanılgıya dayanıyordu: Yaşamın, salt tesadüfler ve doğa kanunları ile ortaya çıkabilecek kadar basit olduğu yanılgısına...

O zamandan bu yana yüzyıl gibi uzun bir zaman geçti.

Binlerce bilim adamı, hayatın kökenine evrimsel bir açıklama getirmek için çaba harcadılar. Yolu açanlar, Alexander Oparin ve J. B. S. Haldane oldu. Biri Rus diğeri İngiliz -ama her ikisi de Marksist- olan bu iki bilim adamı, "kimyasal evrim" olarak bilinen teoriyi ortaya attılar. Darwin'in hayal ettiği gibi, yaşamın hammaddesi olan moleküllerin, enerji katkısı sayesinde, kendi kendilerine evrimleşip canlı bir hücre yapabileceklerini iddia ettiler.

Oparin ve Haldane'in tezleri 20. yüzyıl ortasında ivme kazandı. Çünkü yaşamın ne denli kompleks olduğu hala tam bilinmiyordu ve Stanley Miller adlı genç bir kimyacının deneyi, "kimyasal evrim" tezine göstermelik bir bilimsel destek sağlamıştı.

Bir Zamanlar Miller Deneyi Vardı

Bugün yaşamın kökeninden bahseden evrimci kaynaklara bakarsanız, büyük olasılıkla, savundukları tezlere en büyük kanıt olarak "Miller Deneyi"ni gösterdiklerini görürsünüz. Pek çok ülkenin biyoloji konulu ders kitaplarında öğrencilere bu deneyin ne denli önemli bir bulgu olduğu ve sözde "yaşamın kökeni sorununu nasıl aydınlattığı" anlatılır. Deneyin detayları çoğu zaman göz ardı edilir. Deneyde neyin üretildiği ve bunun yaşamın kökeni meselesinin kaçta kaçına "ışık tutmuş" olabileceği de göz ardı edilir.

Bu deneyin kendisine ışık tutmak için, daha önceki çalışmalarımızda çok detaylı olarak yer verdiğimiz gerçekleri kısaca özetleyelim.

1953 yılında, Chicago Üniversitesi Kimya bölümü öğrencisi olan Stanley Miller, hocası Harold Urey'in de gözetimi altında, ilkel dünya atmosferine benzediğini varsaydığı bir gaz karışımı oluşturdu. Sonra bu karışımın içine bir haftayı aşkın bir süre elektrik verdi ve bu sürenin sonunda canlılarda kullanılan -ve kullanılmayan- bazı aminoasitlerin sentezlendiğini gözlemledi.

Aminoasitler, vücudun en temel malzemeleri olan proteinlerin yapıtaşlarıdır. Yüzlerce aminoasit, hücre içinde belirli bir sırayla birleştirilir ve böylece proteinler yapılır. Hücreler de ortalama birkaç bin ayrı türde proteinden meydana gelir. Yani aminoasitler, canlıların en küçük parçalarıdır.

İşte bu nedenle Stanley Miller'ın aminoasit sentezi, evrimciler arasında büyük heyecan uyandırdı. Ve on yıllar sürecek bir "Miller Deneyi efsanesi" doğmuş oldu.

Oysa efsane boştu. Geçersizdi.

Bu gerçek yavaş yavaş ortaya çıktı. 1970'lerde dünyanın ilk zamanlarındaki atmosferin, Miller'in deneyinde kullandığı metan ve amonyak gazlarını içer-

mediği, onun yerine başlıca azot ve karbondioksit içerdiği kanıtlandı. Bu da Miller'in senaryosunu boşa çıkardı çünkü söz konusu gazlar aminoasit oluşumu için hiç de uygun değillerdi. Jeoloji dergisi Earth'de yayınlanan 1998 tarihli bir makalede bu gerçek şöyle özetleniyordu:

Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller Deneyi'nde) kullanılandan çok daha az aktifler.8

Bir diğer ünlü bilim dergisi National Geographic'in aynı yıla ait bir makalesinde ise, konuyla ilgili şu satırlara yer veriliyordu:

Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'in öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan çok, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda.9

John Cohen'in Science dergisinde yayınlanan 1995 tarihli bir makalesindeki yorum da bu konuda açıklayıcıdır. Cohen hayatın kökenini araştıran bilim adamlarının Miller Deneyi'ni dikkate almadıklarını belirtmiştir ve nedenini de şöyle özetlemiştir: "Çünkü erken dünya atmosferi, Miller-Urey simülasyonuna hiç mi hiç benzemiyordu."10

Miller Deneyi'ni geçersiz kılan bir diğer nokta, erken dünya atmosferinde bol miktarda oksijen olduğunun da belirlenmiş olmasıdır. Bu gerek Miller Deneyi'ni gerekse diğer kimyasal evrim senaryolarını çıkmaza sokmuştur, çünkü oksijenin, tüm organik molekülleri oksitleme özelliği vardır. Vücut içinde bu tehlike, çok özel enzim sistemleri ile önlenir. Doğada serbest halde gezecek bir organik molekülün oksijen tarafından okside edilmemesi yani yakılmaması imkansızdır.

Tüm bu gerçeklere rağmen, başta belirttiğimiz gibi Miller Deneyi on yıllardır yaşamın kökenini açıklayan çok önemli bir bulgu gibi gösterilir. Ders kitaplarında öğrencilere böyle sunulur. Bu sunum yapılırken de, "Miller organik bileşiklerin nasıl sentezlenebileceğini gösterdi" veya "Miller ilk hücrelerin nasıl oluştuğunu gösterdi" gibi yönlendirici ifadeler tercih edilir.

İşte bu nedenle pek çok eğitimli insan da, bu konuda yanıltılmış durumdadır. Örneğin bazı makalelerde evrim teorisinden söz edilirken, "aminoasit, protein gibi organik maddeler karıştırılıp kaynatılınca hayat oluşuyor, canlılık başlıyor" gibi ifadelere rastlanabilmektedir. Bu, muhtemelen, Miller Deneyi efsanesinin zihinlerde bıraktığı batıl inançlardan biridir. Gerçekte ise, "aminoasit, protein gibi organik maddeler karıştırılıp kaynatılınca hayatın oluştuğu" hiçbir zaman görülmemiştir. Hayat bir yana, aminoasitlerin oluşumunu açıklamaya çalışan Miller Deneyi de, yukarıda açıkladığımız gibi, bilimsel geçerliliği kalma-

mış, köhne bir denemedir. Aynen kurtlanan etleri abiogenez kanıtı sanan Jan Baptista von Helmont'un veya Athanasius Kircher'in "deneyleri" gibi. Jeremy Rifkin, Türkçeye Darwin'in Çöküşü adıyla çevrilen kitabında (Algeny: A New World) aynı benzetmeyi yapar:

Eğer bilim adamları azıcık şüphe duyma zahmetine katlanmış olsalardı, bu deneyin (Miller Deneyi'nin), tıpkı daha önceki yıllarda çöplerden çıkan sinek kurtlarını gözleyerek hayatın cansız maddeden çıktığını iddia eden bilim adamlarının yaptıkları gibi, kurgusal bir hikayeden ibaret olduğunu hemencecik görebilirlerdi.11

Miller Deneyi'ni önemli bir bulgu zannedenlerin anlayamadıkları çok önemli bir nokta da şudur: Miller kendi oluşturduğu ve erken dünya atmosferi ile ilgisi olmayan suni koşullarda deneyini gerçekleştirmiştir yani deneyin koşulları geçersizdir. Ayrıca -ve en önemlisi- bu deneyde sadece aminoasit sentezleyebilmiştir ve herhangi bir şekilde aminoasit oluşması, kesinlikle canlılık oluşması demek değildir.

Canlı hücresini dev bir fabrikaya benzetirsek, aminoasitler de bu fabrikanın birer tuğlası olabilir. Önemli olan bu tuğlaların nasıl dizilip tasarlanacağıdır. Bugüne kadar hiçbir deney, aminoasitlerin tesadüfen veya kendi kendilerine organize olup fonksiyonel bir protein oluşturduklarını göstermemiştir. Canlılığın oluşması içinse yüzlerce farklı proteinin, DNA kodlarının, bunları yorumlayan enzimlerin, seçici geçirgen bir hücre zarının vs., yani çok kompleks bir mekanizmalar bütününün oluşması gerekir. Böyle bir "kimyasal evrim"in mümkün olduğu ise hiçbir zaman gösterilememiştir. Dahası, buna inanmak tek kelimeyle imkansıza inanmaktır. Dünyaca ünlü fizikçi ve bilim yazarı Paul Davies, bu konuda şu önemli yorumu yapar:

Bazı bilim adamları, sadece biraz enerji atalım ve kendi kendine (yaşam) oluşur diye düşünüyorlar. Bu, şunu demek gibi bir şey: Tuğla yığınlarının altına bir dinamit koyalım. Patlasın, ve bir eviniz olsun! Elbette bir eviniz olmaz, sadece karmaşa olur. Yaşamın kökenini açıklamaktaki zorluk, bu kompleks moleküllerin içiçe geçmiş kompleks organizasyonel yapısının, rastlantısal bir enerji girişiyle nasıl oluştuğunun açıklanmasındadır. Bu çok spesifik kompleks moleküller kendilerini nasıl biraraya getirmişlerdir?12

Aslında Paul Davies'in verdiği örnek, yaşamın kökeni sorununun gerçek çözümünü de içinde barındırmaktadır. Ortada bir ev varsa, bu evin "tuğlaların dinamitle patlatılması sonucunda" oluştuğunu varsaymak ve bunun nasıl mümkün olabileceği konusunda teoriler üretmek mantıklı mıdır? Yoksa mantıklı olan, evin bir dinamit patlaması sonucunda değil de, üstün bir yaratılış ve düzenlemeyle ortaya çıktığını mı kabul etmektir? Cevap çok açıktır.

Bu nedenledir ki, yaşamın kompleksliğinin tüm detaylarıyla anlaşıldığı son 20 yılda, pek çok bilim adamı "kimyasal evrim" efsanesini terk etmiş ve yaşa-

mın kökenine yeni bir cevap getirmeye başlamıştır: Bu cevap, yaratılış gerçeğidir.

Yaşamın Şaşırtıcı Kompleksliği

Yaratılış gerçeğinin açıkça fark edilmesine sebep olan en önemli çıkış noktası, yaşamın Darwin zamanında hayal bile edilemeyen kompleksliğidir. Lehigh Üniversitesi'nden biyokimya profesörü Michael J. Behe, 1996 yılında yayınlanan Darwin's Black Box (Darwin'in Kara Kutusu) adlı kitabında, canlılıktaki kompleksliğin keşfedilmesinden şöyle söz eder:

1950'lerin ortalarından beri biyokimya bilimi, moleküler düzeyde yaşamın çalışmalarını açıklığa kavuşturmaktadır. Darwin, 19. yüzyıldaki gelişim derecesiyle bilim; görme, bağışıklık sistemi veya hareket mekanizmaları gibi sistemlerin işleyişlerini dahi tahmin edemiyordu. Modern biyokimya ise bu ve benzeri fonksiyonları gerçekleştiren moleküllerin tanımlanmasına yol açtı. Önceleri, yaşamın temellerinin basit bir esasa dayalı olduğu düşünülmekteydi. Oysa bu beklenti artık tamamen yok olmuştur. Görme, hareket mekanizmaları ve diğer biyolojik fonksiyonların, televizyon kameraları ve otomobillerden daha az karmaşık olmadığı kanıtlanmıştır. Bilim, yaşamın kimyasının nasıl şekillendiğini anlayabilmek için oldukça büyük atılımlar yapmıştır. Fakat biyolojik sistemlerin moleküler seviyedeki hassas düzeni ve kompleksliği, bunların kökenlerinin açıklanması konusunda bilimi felce uğratmıştır... Pek çok bilim adamı kendilerine fazlaca güvenerek, açıklamaların çoktan ellerinde olduğunu öne sürmüştür. Veya çok yakında bu açıklamalara ulaşacaklarını söylemişler fakat profesyonel bilim literatüründe iddialarına bir destek bulamamışlardır. Daha önemlisi, sistemlerin kendi yapıları incelendiğinde, yaşam mekanizmalarının Darwinist bir yaklaşımla asla açıklanamayacağı ortadadır.13

Peki hücrenin içinde bu denli kompleks olan ne vardır? Behe, sorunun cevabını şöyle özetler:

1950'lerden kısa bir süre sonra bilim, yaşayan organizmaları meydana getiren moleküllerin bir kısmının özelliklerini ve şekillerini belirleyebilecek bir noktaya geldi. Yavaş yavaş, uzun çalışmalar sonucu pek çok biyolojik molekülün yapısı keşfedildi ve bunların çalışma yöntemleri sayısız deney ile kanıtlandı. Toplanan sonuçlar ise yaşamın makineler üzerine kurulu olduğunu göstermektedir. Bu makineler, moleküllerden oluşmuştur! Moleküler makineler yüklerini hücre içindeki bir yerden diğerine, yine diğer moleküller tarafından meydana getirilen "anayollar" ile taşırlar. Bu arada diğerleri hücreyi bir şekilde sabit tutabilmek için kablo, ip ve makara göreviyle hareket ederler. Makineler hücreye ait şalterleri açıp kaparlar, bazen hücreyi öldürürler veya aksine gelişmesini sağlarlar. Güneş enerjisiyle çalışan makineler fotonların enerjisini ele geçirir ve bunları kimyasal maddeler içinde saklarlar. Elektrikli makineler, akımın sinirlerden geçmesini sağlar. Üretim yapan makineler kendileri gibi başka moleküler makineleri inşa ederler, ve kendilerini de. Hücre, makineler kullanarak yüzer, makinelerle kendisini kopyalar, makinelerle beslenir. Kısacası, oldukça

kompleks olan moleküler makineler her türlü hücresel işlemi kontrol ederler. Yaşamın detaylarının ince ayarı yapılmıştır ve sonuçta yaşamın makineleri oldukça komplekstir.14

İsrailli fizikçi ve moleküler biyolog Gerald Schroeder de hücrenin içindeki olağanüstü kompleksliğe dikkat çekmektedir:

… Vücudunuzdaki her hücre saniyede ortalama 2000 protein oluşturmaktadır. Her saniye, her hücrede ve hiç aralık verilmeksizin. Hücreler bunu öylesine mütevazi bir tavırla yapmaktadırlar ki biz bunca faaliyeti hiç ama hiç hissetmeyiz. Protein yüzlerce aminoasitin biraraya gelerek oluşturduğu bir dizidir ve aminoasitlerde yaklaşık on milyon atomdan oluşan beş yüz kadar aminoasiti seçip bunları önceden seçilmiş olan dizilerde organize ediyor, biraraya getiriyor her bir dizinin spesifik bir şekilde kıvrılıp kıvrılmadığını kontrol ediyor ve daha sonra her bir proteini her nasılsa bu özel proteine ihtiyaç duyduğunun işaretini veren belli bir alana, bazılarını hücre içine, bazılarını hücre dışına gönderiyor. Bu işlem her saniye, her hücrede tekrarlanıyor. Bedenimiz yaşayan bir mucizedir.15

Bu olağanüstü kompleks yapının rastlantıların ve doğa kanunlarının ürünü olduğunu iddia etmek, Paul Davies'in belirttiği gibi, tuğlaların altına dinamit koyarak bir ev oluşabileceğini iddia etmek gibidir. Bu nedenledir ki, yaşamın kompleksliği karşısında, Darwinistler çaresizdirler. Behe, hiçbir bilimsel yayında yaşamın kökenine dair evrimsel bir açıklama bulunmadığını şöyle anlatır:

Evrim üzerine yapılan bilimsel yayınları incelerseniz ve araştırmanızda moleküler makineler, yani hayatın temeli üzerine odaklanırsanız; gitgide artan bir korku ve kesintisiz bir sessizlikle karşılaşırsınız. Yaşamın karmaşıklığı bunu hesaplama yolundaki bilimin teşebbüslerini felce uğratmıştır, moleküler makineler Darwin'in önüne aşılamaz bir bariyer kurmuştur.16

Kısacası yaşamın kökeni, evrim teorisini çöküşe götüren önemli gerçeklerden biri olmuştur. Peki evrimciler neden hala Darwinizm'i savunmaktadırlar?

Miller Deneyi'nin iki mimarından biri olan Harold Urey bu konuda şu itirafta bulunmuştur.

Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz... Kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.17

Urey, kendisinin ve pek çok meslektaşının hayatın rastlantısal bir kökeni olduğuna "inandıklarını" belirtmektedir. Gerçekten de teorinin temelinde bilim değil inanç yatmaktadır. Maddeden başka bir şey olmadığı ve tüm olguların

maddesel etkilerle açıklanması gerektiği yönündeki bu inancın adı da materyalist felsefedir.

Bilimsel yönden çökmüş olan Darwinizm, salt bu felsefeye olan körü körüne inanç nedeniyle savunulmaktadır. Ama bu da teoriye fazla ömür kazandıramamıştır.

BİR ZAMANLAR FOSİLLER EVRİMİN KANITI SANILIYORDU

Fosil bilimi Darwin'den çok daha önce gelişti. Bu bilimin, yani paleontolojinin kurucusu, Fransız zoolog Baron Georges Cuvier (1769-1832) idi. Cuvier, Britannica'nın ifadesiyle, "fosilleri ilk kez zoolojik bir sınıflandırmaya sokmuş, kaya tabakaları ve fosil kalıntıları arasındaki ilişkiyi göstermiş ve ayrıca yaptığı karşılaştırmalı anatomi çalışmaları ve fosil rekonstrüksiyonları ile, fonksiyonel ve anatomik ilişkileri göstermişti."18

Cuvier'nin önemli bir özelliği ise, onun döneminde Lamarck tarafından dile getirilen evrim teorisine karşı çıkması ve canlı gruplarının ayrı ayrı yaratıldıklarını savunmasıydı. Hayvan anatomilerindeki detaylı ve hassas özelliklere dikkat çeken Cuvier, bu özelliklerin rastgele değişimlere izin vermeyeceğini açıklamıştı. Ona göre, "türler hem fonksiyon hem de yapı itibarıyla o denli iyi koordine olmuşlardı ki, büyük değişimlerde hayatta kalamazlardı... Her tür kendi özel amacı ve her organ kendi özel fonksiyonu için yaratılmıştı."19

Charles Darwin ise fosillere farklı bir yorum getirdi. Ona göre geçmişte dünya üzerinde tek bir ortak atadan diğer canlı türlerini kademeli olarak türeten bir evrim süreci yaşanmıştı ve fosiller bu sürecin kanıtlarıydılar.

Darwin böyle bir yorum getirmişti, ama bu yorum bir kanıta dayanmıyordu. Aksine, Darwin zamanında elde bulunan fosiller hiç de evrim göstermiyordu. Soyu tükenmiş farklı canlılara ait kalıntılar vardı, ama bu kalıntılar Darwin'in teorisinin gerektirdiği gibi birbirlerine akrabalık bağı ile bağlı durmuyorlardı. Bilinen her fosil, bilinen her canlı gibi, kendine has özelliklere sahipti. Doğa tarihi, doğanın şu anki durumu gibi, birbirine çok benzeyen ve yakın türlere değil, birbirlerinden çok farklı ve aralarında büyük yapısal farklılıklar bulunan gruplara ayrılmıştı.

Bu nedenle Darwin, fosilleri teorisi için bir delil olarak kullanamadı. Aksine, teorisi için sorun oluşturan bu önemli meseleyi kitabında "tevil etmeye" (yani bahaneler öne sürerek bu sorundan kurtulmaya) çalıştı. Kitabının "Difficulties on Theory" (Teorinin Zorlukları) başlıklı bölümünde bu konuya yer ayırdı. Bununla beraber, "On the Imperfection of the Geological Record" (Jeolojik Ka-

yıtların Yetersizliği) başlıklı ve sırf fosiller ve ara formların yokluğu konusunu ele alan bir bölüm daha ekledi kitabına.

Ancak kitabın her iki bölümünde de Darwin'in sorunu çok açık bir şekilde görülüyordu. Teorisi, canlı türlerinin çok küçük ve uzun vadeli kademeli değişimlerle ortaya çıktıkları iddiası üzerine kuruluydu. Eğer bu doğru olsaydı, o zaman her türü bir diğerine bağlayan ara formlar yaşamış olmalı ve bunların izlerine de fosil kayıtlarında rastlanmalıydı. Ama fosil kayıtları hiçbir "ara form" göstermiyordu.

Darwin sonuçta bu büyük sorunu geleceğe havale etmek durumunda kaldı. Zaten fosil sorununu ele almak için yazdığı bölümün başlığı -"On the Imperfection of the Geological Record" (Jeolojik Kayıtların Yetersizliği)- bunu açıkça gösteriyordu. Darwin'e göre sorun fosil kayıtlarının yetersiz olmasıydı. Yeni fosiller bulundukça, teorisini destekleyen kanıtlar geleceğine kesin gözüyle bakıyordu. Şöyle yazmıştı:

Jeolojinin sözünü ettiğim gibi kademeli bir organik zincir açığa çıkarmadığı kesin; ve bu, belki de, benim teorime karşı öne sürülebilecek en bariz ve en büyük itiraz. Açıklamanın, jeolojik kayıtların olağanüstü derece yetersiz oluşunda yattığına inanıyorum. 20

O zamanlar Darwin'in bu kehaneti bazılarına inandırıcı gelmişti. Sayıları giderek artan Darwinistler yeryüzünü kazarak fosil kayıtlarını genişletmeye ve "kayıp" sandıkları ara formları aramaya başladılar. Onları heyecanlandıracak bazı bulgular da elde edildi... Ama bu heyecanlarının boşuna olduğu zamanla anlaşılacaktı.

Evrimciler adına heyecanlandırıcı bulgulardan biri, Archaeopteryx adı verilen bir kuş fosiliydi. 1860 yılında Almanya'nın Solnhofen kasabası yakınlarında bulunan bu fosil, bir kuşa ait olmasına karşın bazı özgün özellikler içeriyordu. Ağzında dişlerin, kanatlarında pençe benzeri tırnakların var olması ve uzun kuyruğu, fosilin bu açılardan sürüngenlere benzetilmesine neden oldu. Bu ise Darwinistler için bulunmaz bir fırsattı. Darwin'in en ateşli savunucusu olarak bilinen Thomas Huxley, Archaeopteryx'i yarı sürüngen-yarı kuş bir canlı ilan etti. Kanatlarının uçuşa elverişli olmadığı ve dolayısıyla canlının "ilkel bir kuş" olduğu yönündeki yorum, giderek büyük bir popülarite kazandı ve 20. yüzyıl boyunca da sürecek olan Archaeopteryx efsanesi doğmuş oldu.

Ancak bu efsanenin çok yüzeysel olduğu; canlının "ilkel kuş" olmadığı; aksine iskelet ve tüy yapısının uçmaya son derece elverişli olduğu; sürüngenlere benzetilen özelliklerinin tarihte yaşamış ve hatta günümüzde yaşayan diğer bazı kuşlarda da bulunduğu zamanla ortaya çıkacaktı.

Söz konusu bulgular sonucunda "tüm zamanların en ünlü ara form adayı" sayılabilecek Archaeopteryx hakkındaki evrimci spekülasyonlar günümüzde büyük ölçüde dinmiş durumdadır. Ornitoloji (kuş bilimi) uzmanı olan Kuzey Caroli-

na Üniversitesi Biyoloji Bölümü profesörü Alan Feduccia'nın belirttiği gibi "Archaeopteryx'in çeşitli anatomik özelliklerini inceleyen yeni araştırmacıların pek çoğu, bu canlının daha önce hayal edilenden çok daha kuş-benzeri olduğunu göstermiştir". Archaeopteryx hakkında çizilen "yarı sürüngen canlı" portresinin ise yanlışlığı ortaya çıkmıştır; yine Feduccia'ya göre "Archaeopteryx'in theropod dinozorlara olan benzerliği çok büyük ölçüde abartılmıştır."21 Kısacası Archaeopteryx'in günümüz kuşlarından hiçbir farkının olmadığı anlaşılmıştır.

Archaeopteryx dahil olmak üzere- Darwin'den bu yana geçen bir buçuk yüzyıl içinde hiçbir ara form bulunamadığını açıkça söyleyebiliriz. Bu gerçek özellikle 70'li yıllardan itibaren reddedilemez hale gelmiş ve evrim teorisine inanan bazı paleontologlar tarafından da kabul edilmiştir. Bu paleontologlar arasında en çok dikkati çeken isimler Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge'dir. "Sıçramalı evrim" (punctuated equilibrium) adı altında farklı bir evrim modeli ileri süren bu ikili, Darwinizm'in "kademeciliğinin" fosil kayıtları tarafından çürütüldüğünü açıkça ve ısrarla dile getirmişlerdir. Gould ve Eldredge'in detaylarıyla gösterdikleri gibi, farklı canlı grupları fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkmakta ve sonra da yüzmilyonlarca yıl değişim geçirmeden kalmaktadırlar.

Eldredge, bir başka evrimci paleontolog olan Ian Tattersall ile birlikte yazdığı bir kitapta şu önemli tespiti yapmıştır:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir.

Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir. Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep statik kaldıkları yönündeki gözlem, "kral çıplak" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir. Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden hırçın bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.22

Üç evrimci biyoloğun ortaklaşa kaleme aldıkları 1988 basımı Integrated Principles of Zoology (Zoolojinin Entegre Prensipleri) adlı kitapta aynı gerçek şöyle açıklanır:

Pek çok tür milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik geçirmeden kalmakta, sonra ani bir şekilde yok olmakta ve onların yerine çok farklı formlar ortaya çıkmaktadır. Dahası, çoğu hayvan grubu fosil kayıtlarında, tamamen şekillen-

miş biçimde, aniden ortaya çıkmaktadırlar ve onların ataları sayılabilecek bir gruptan yana keşfedilmiş hiçbir ara form fosili bulunamamaktadır.23

Yeni bulgular, durumu Darwinizm lehine değiştirmemekte, aksine daha da kötüleştirmektedir. Oxford Üniversitesi Zoolojik Kolleksiyonlar Yöneticisi Tom Kemp, Fossils and Evolution (Fosiller ve Evrim) isimli 1999 basımı kitabında bu durumu şöyle kabul eder:

Yeni canlı kategorileri hemen hemen tüm durumlarda fosil tabakalarında belirleyici karakteristikleri zaten mevcut olarak ve bilinen atasal grupları olmaksızın çıkar.24

Böylece, bir zamanlar Darwin'in teorisi lehinde bir kanıt gibi algılanan fosil kayıtları, teorinin aleyhinde bir kanıt haline gelmiştir. Princeton Üniversitesi'nden matematikçi ve evrim karşıtı David Berlinski, durumu şöyle özetler:

Fosil mezarlığı boşluklarla doludur. Hiçbir paleontolog da bunu reddetmemektedir. Bu açık bir gerçektir. Darwin'in teorisi ile fosil kayıtları çelişkilidir.25

Bu çelişkinin en çarpıcı örneklerinden biri ise, Darwinist "hayat ağacı"nın çöküşüdür.

Bir Zamanlar "Evrim Ağacı" Var Sanılıyordu

Darwinizm'in fosil kayıtlarından aldığı en yıkıcı darbe, Kambriyen Dönemine ait fosillerin ortaya koyduğu tablodur.

Darwin, yeryüzündeki yaşamın tarihinin ilk başta tek bir kökten çıkan, sonra giderek yavaş yavaş dallara ayrılan bir ağaç olarak şematize edilebileceğini düşünmüştü. Türlerin Kökeni'nde de bu görüşü yansıtan bir şema yer alıyordu. Bu şemayla birlikte insanların zihnine yerleşen "evrim ağacı" kavramı zamanla Darwinizm'in en önemli efsanelerinden biri haline geldi. Binlerce ders kitabı, bilimsel kitap, dergi veya gazete, "evrim ağacı"nın farklı versiyonlarını yayınladı. Canlıların ortak bir kökenden küçük rastlantısal değişimlerle türedikleri fikri, "evrim ağacı" şemaları ile insanlara empoze edildi.

Oysa gerçekler çok farklıydı.

Bunun anlaşılması, en açık olarak "Kambriyen Patlaması"nın keşfedilmesiyle oldu.

Bu keşfin hikayesini öğrenmek için 20. yüzyılın başlarına, 1909 yılına gitmek gerekir. O yıl Charles D. Walcott adlı bir paleontolog, Kanada'nın Rocky Mountains (Kayalık Dağlar) bölgesinde araştırma yapmaya girişmişti. Walcott, Burgess Pass denen bölgede son derece iyi korunmuş kaya katmanlarına (İngilizce terimle "shale") rastladı. Burgess Yatağı'nda (Burgess Shale) çok sayıda fosil bulunduğunu ve bunların Kambriyen Dönemine ait olduğunu fark etmekte gecikmedi. Bundan sonraki 4 yıl boyunca Burgess Shale bölgesinden 60 ila 80 bin fosili özenle topladı ve yaptığı bu detaylı çalışmayı en ince ayrıntılarına kadar defterlerine not etti.

Walcott'un topladığı fosillerin çok şaşırtıcı bir özelliği vardı: Karşısında, bugün yaşayan tüm filumlara ait canlıların kalıntıları duruyordu. (Filum, hayvanlar aleminde canlıları sınıflandırmak için kullanılan en büyük kategoridir. Hayvanlar 50'nin üzerine filuma ayrılırlar ve bu filumların hepsinin kendine has vücut planları vardır. En çok bilinen filumlar arasında; omurgalıları da içeren kordata, tüm böcekleri içeren artropoda, tüm kabuklu yumuşak hayvanları içeren molluska sayılabilir.)

Walcott topladığı fosillerin hangi filumlara ait olduğuna baktığında çok şaşırdı. Çünkü bulduğu fosil tabakası çok eskiydi ve bundan daha eski tabakalarda kayda değer bir yaşama rastlanmamıştı; ama bu tabakada bilinen filumların neredeyse tamamına ait canlılar vardı. Dahası hiç bilinmeyen filumlara ait fosiller de bulmuştu. Bu, hayvanlar alemindeki tüm vücut özelliklerinin aynı jeolojik devirde, birarada ortaya çıktıklarını gösteriyordu.

Bu ise Darwin'in teorisi için yıkıcı bir darbe oluşturuyordu. Çünkü Darwin canlıların yavaş yavaş dallanan bir ağacın kolları gibi geliştiğini ileri sürmüştü. Darwin'in kurguladığı evrim ağacına göre, yeryüzünde ilk başta tek bir filum olmalı, sonra uzun zaman dilimleri içinde farklı filumlar yavaş yavaş ortaya çıkmalıydı. Oysa Walcott, tüm filumların aynı anda ve aniden ortaya çıktıklarını gösteren kanıtlarla yüzyüzeydi. Bu, "evrim ağacı"nın tepetaklak olması anlamına geliyordu.

Ancak teoriye yönelik bu büyük darbenin açığa çıkması için 70 yıl beklemek gerekecekti.

Çünkü Walcott, 4 yıl boyunca büyük bir titizlikle yürüttüğü çalışmanın sonucunda, elde ettiği fosilleri bilim dünyasına açmak yerine, gizlemeye karar verdi. Walcott Washington D.C.'deki ünlü Smithsonian Müzesi'nin müdürüydü ve koyu bir Darwinistti. Elde ettiği fosillerin evrim teorisine büyük bir sorun oluşturacağını düşündüğü için, bunları açıklamak yerine, müzenin arşivlerine kaldırdı. Burgess Shale fosillerinin gün ışığına çıkması, ancak 1985 yılında, müzenin arşivlerinin yeniden incelenmesi sayesinde oldu. İsrailli bilim adamı Gerald Schroeder bu konuda şu yorumu yapar:

Eğer Walcott isteseydi, fosiller üzerinde çalışmak üzere bir ordu dolusu öğrenciyi görevlendirebilirdi. Ama evrim gemisini batırmamayı tercih etti. Bugün Kambriyen Dönemi fosilleri Çin'de, Afrika'da, İngiliz Adaları'nda, İsveç'te ayrıca Grönland'da da bulunmuş durumdadır. (Kambriyen Dönemindeki) Patlama, dünya çapında yaşanmış bir olaydır. Ama bu olağanüstü patlamanın doğasını tartışmak mümkün olmadan önce, bilgi gizlenmiştir.26

70 yılı aşkın bir süre boyunca Smitsonian Müzesi'nde kapalı kapılar ardında duran fosilleri bulan ve yeniden analiz eden, paleontologlar Harry Whittington, Derek Briggs ve Simon Conway Morris'ti. Bu bilim adamları, Walcott'un bulduğu fosillerin en eski jeolojik devirlerden biri olan Kambriyen Dönemine ait

olduğunu belirlediler. Bu dönemde bu kadar farklı canlıların bir anda ortaya çıkışına da "Kambriyen Patlaması" adını verdiler. 1980'ler, Schroeder'in de belirttiği gibi, aynı zamanda Burgess Shale'e benzeyen iki yeni fosil bölgesinin daha keşfedildiği bir dönem oldu: Kuzey Grönland'da Sirius Passet ve Güney Çin'de Chengjiang. Tüm bu bölgelerde Kambriyen döneminde ortaya çıkan çok farklı canlıların fosilleri bulundu. Chengjiang fosilleri bunların arasında en eskileri ve en iyi korunmuşlarıydı ve ilk omurgalıları da içeriyordu. 1999 yılında bulunan 530 milyon yıllık iki balık fosili ise, Kambriyen'de omurgalılar dahil tüm vücut yapılarının var olduğunu kanıtlayacaktı. Araştırmalar Kambriyen Patlaması'nın jeolojik olarak çok kısa bir dönemi ifade eden 10 milyon yıllık bir süre içinde gerçekleştiğini ortaya koydu. Ve bu süre içinde aniden ortaya çıkan canlıların hepsinde, daha önceleri var olan tek hücreli canlılarda ve birkaç çok hücreli canlıda hiç görülmeyen, son derece kompleks organlar ve sistemler olduğu belirlendi. Science dergisinde yayınlanan 2002 tarihli bir makalede bu konuda şu bilgiler verilir:

Fosil kayıtlarına göre yeryüzünde yaşam 3.5 milyar yıl önce küçük fotosentetik bakterilerle başladı. 3 milyar yıla yakın süre, gezegen bakteri, plankton ve mikroskobik deniz bitkilerinden daha büyük bir canlıya sahip değildi. Sonra birdenbire, 540 milyon yıl kadar önce, okyanusun karanlık derinliklerinde, çok zengin bir hayvanlar topluluğu var oldu. Uzun dikenli solucanlardan ağızları için yakalama kancaları bulunan beş gözlü yaratıklara kadar, 10 milyon yıllık bir süre için -ki bu evrimsel zaman açısından bir göz kırpması kadardır- okyanus zeminini tamamen değiştirdiler. Bunlar havyanların bilinen tüm büyük gruplarının ilk temsilcileriydiler ve hatta bazıları sonradan yok olacak daha başka gruplara dahildiler.27

Evrimciler Kambriyen Patlaması'na karşı çeşitli açıklamalar yapmaya çalışmaktadırlar, ama bunların hiçbiri ikna edici değildir. Darwinizm'in Ara Formlar Çıkmazı adlı kitabımızda da açıkladığımız gibi, Kambriyen sorunu karşısında öne sürülen evrimci tezlerin hepsi çürüktür ve bunu evrimcilerin kendi içlerindeki tartışmalar da açığa çıkarmaktadır. Ünlü bilim dergisi Trends in Genetics (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında Burgess Shale'deki fosil bulgularının evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığını ve "ileri sürülen tezlerin ikna edici olmadığını" şöyle anlatır:

Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetli tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, Kambriyen Döneminde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir

açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.28

Amerikalı biyolog Jonathan Wells, Icons of Evolution adlı kitabında durumu şöyle özetlemektedir:

Evrimin tüm ikonları içerisinde hayat ağacı en yaygın olanıdır, çünkü ortak bir atadan türeme, Darwin'in teorisinin temelidir... Ama Darwin biliyordu ki -ve bilim adamları da yakın zaman önce kabul ettiler ki- erken zamanların fosil kayıtları evrim ağacını başaşağı çevirmektedir. On yıl kadar önce, moleküler kanıtların bu ağacı kurtarması umuluyordu, ama yeni bulgular bu umudu da yıkmıştır. Bunu ders kitaplarını okuyarak öğrenemezsiniz belki, ama Darwin'in hayat ağacı bugün tepetaklak olmuş durumdadır.29

İşte bu nedenle diyebiliriz ki;

Bir zamanlar Darwinizm vardı. Bazıları, bu teorinin fosiller tarafından desteklendiğini zannediyordu. Oysa fosil kayıtları bunun tam tersini söylüyordu. Şimdi ise Darwinizm çökmüştür. Fosillerin, yeryüzünde yaşamın evrimle değil, aniden ortaya çıktığını gösterdiği anlaşılmıştır. Aniden ortaya çıkışın anlamı ise "yaratılış"tır. Allah tüm canlıları eksiksiz bir şekilde, yoktan yaratmıştır.

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

BİR ZAMANLAR KAYIP HALKA ARANIYORDU

Bir önceki bölümde Darwinizm'in fosil kayıtları tarafından nasıl dayanaksız bırakıldığını inceledik. Değinmediğimiz önemli bir konu ise, insanın kökeniyle ilgili fosil kayıtlarıydı. Darwin insanın kökeni konusunu Türlerin Kökeni'nde değil, bundan 12 yıl sonra yayınladığı İnsanın Türeyişi (The Descent of Man) adlı kitabında ele aldı. İnsanoğlunun sözde evrim basamağının en üst basamağı olduğunu, bir önceki atasının ise günümüz maymunlarına benzer primatlar olduğunu ileri sürdü.

Darwin'in bu iddiasını doğrulayacak herhangi bir kanıtı yoktu. Tek yaptığı, hayvanlar aleminde fiziksel olarak insana benzetebileceği en uygun canlı olan maymunlarla insanoğlu arasında bir akrabalık ilişkisi hayal etmekten ibaretti. Kitabında ırkçı argümanlar da geliştiriyor ve dünya üzerinde yaşayan bazı sözde "ilkel ırklar"ın evrime kanıt oluşturduğunu iddia ediyordu. (Oysa günümüzdeki genetik incelemeler Darwin'in ve o dönemdeki diğer evrimcilerin savundukları bu ırkçı görüşleri haksız çıkarmıştır.)

Darwin insanın maymunlarla ortak bir atadan geldiğini ileri sürdüğüne göre, teorisine inananlara bu hayali evrimi kanıtlayacak fosiller bulma görevi düşüyordu. 19. yüzyılın son çeyreğinden itibaren neredeyse tüm bir paleoantropoloji bilimi bu amaca yöneltildi. Darwinizm'e inanan paleontologlar insanla maymun arasındaki sözde "kayıp halka"yı bulmak için kazılara giriştiler.

Umdukları büyük bulgu, 1910 yılında İngiltere'de ortaya çıktı. Bu, sonraki 43 yıl boyunca insanın evrimini kanıtlayan çok önemli bir delil olarak dünyaya sunulacak olan "Piltdown Adamı" kafatasıydı. Fosil, Charles Dawson adlı amatör bir paleontolog tarafından ortaya çıkarılmıştı ve bu nedenle kendisine Eoanthropus dawsoni adı verildi. Eoanthropus dawsoni garip bir fosildi: Kafatasının üst kısmı tam bir insan yapısına sahipken, alt çenesi ve dişleri maymunsu özellikler gösteriyordu. Buluş kısa sürede büyük ün kazandı. İngilizler, İngiltere'de bulunan fosili kendi ırklarının atası olarak görüp büyük bir gururla sahiplendiler. Kafatasının büyük oluşu, "İngiliz zekası"nın çok önceleri evrimleştiğinin bir göstergesi olarak yorumlanıyordu. İlerleyen yıllarda Eoanthropus dawsoni hakkında yüzlerce tez yazıldı ve fosilin sergilendiği Londra British Museum'u gezen yüzbinlerce ziyaretçi, "insanın evrimi" konusunda ikna edildi.

Oysaki bilmedikleri bir şey vardı: Fosil, bir sahtekarlık ürünüydü. Kafatası üzerinde 1953 yılında yapılan incelemelerde Piltdown Adamı'nın insan ve orangutan kemiklerinin birleştirilmesiyle üretilmiş sahte bir fosil olduğu ortaya çıktı. Bir zamanların sözde en büyük evrim delili, kamuoyunun şaşkınlığı içinde, on yıllardır büyük bir itinayla sergilendiği British Museum'dan çıkarıldı.

1920'lerde Piltdown'dan daha küçük çaplı ama en az onun kadar vahim bir başka skandal daha yaşandı. 1922 yılında ABD'nin Nebraska eyaletinde bulunan bir azı dişi fosiline insan ve maymun arası bir form biçildi ve bu dişten yola çıkılarak hayali bir "Nebraska Adamı" kurgulandı. Ancak 1927'de dişin ne insana ne de maymuna ait olduğu ortaya çıktı. Diş, bir yaban domuzuna aitti.

Bu gibi fiyaskolara rağmen evrimciler insanın kökeni konusunda fosil arayışını sürdürdüler. Zamanla, Australopithecus adı verilen soyu tükenmiş maymunların insanın en eski atası olduğu görüşü yaygınlaştı. Australopithecus'un sırasıyla Homo habilis, Homo rudolfensis ve Homo erectus adı verilen türler tarafından izlendiği ve sonunda bu çizginin Homo sapiens'e yani günümüz insanına ulaştığı, bir evrim klişesi olarak yerleşti. Ders kitapları, bilim dergileri, magazin dergileri, günlük gazeteler, filmler ve hatta reklam filmleri bile, bu klişeyi ve onu temsil eden "giderek ayağa kalkan maymunlar dizisi" resmini benimsediler ve hiç sorgulamadan on yıllarca kullandılar.

Kısacası, 20. yüzyılın uzunca bir bölümünde, insanın kökeninin evrim teorisine göre açıklandığı düşüncesi, yaygın bir kabul gördü.

Oysa gerçekler çok daha farklıydı. Elde edilen fosiller hiçbir evrim şemasına uymuyor, oturmuyordu. Daha fazla fosil bulundukça da, sorun çözülmüyor,

aksine daha karmaşıklaşıyordu. Sonunda bazı otoriteler gerçeği itiraf etmeye başladılar. ABD'nin en önde gelen paleontologları arasında yer alan Harvard Üniversitesi'nden Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Ian Tattersall, bu konuda şu önemli yorumu yaptılar:

Canlıların evrimsel tarihlerinin bir keşif meselesi olduğu düşüncesi, bir efsanedir. Eğer öyle olsaydı, ne kadar çok hominid fosili bulursak, insanın evrimi hikayesinin de o kadar açık hale gelmesi gerekirdi. Oysa eğer bir şey olduysa, bunun tam tersi olmuştur.30

Evrim teorisinin en önde gelen isimlerinden biri olan Harvard Üniversitesi profesörü Richard Lewontin'in 1995 tarihli bir makalesindeki sözleri de Darwinizm'in bu konuda içine düştüğü umutsuz durumu ifade ediyordu:

Uzak geçmişi düşündüğümüzde, gerçek Homo sapiens türünün öncesine uzandığımızda, dağınık ve kopuk bir fosil kaydı ile karşılaşırız. Bazı paleontologlar tarafından ileri sürülen heyecanlı ve iyimser iddialara rağmen, hiçbir hominid türü bizim direkt atamız olarak kabul edilememektedir.31

Son yıllarda konunun uzmanı olan diğer pek çok evrimci, aslında savundukları teori hakkında son derece kötümser düşüncelere sahip olduklarını açıkladılar. Örneğin ünlü Nature dergisinin bilim editörü Henry Gee, bu konuyla ilgili olarak şunları söylüyordu:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama geceyarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır-eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.32

Klasik "insanın soy ağacı" şablonu bugün ciddi biçimde sorgulanmaktadır. Kanıtları önyargılardan sıyrılarak inceleyen bilim adamları, evrimcilerin Australopithecus'tan Homo sapiens'e doğru uzattıkları çizginin tamamen zorlama olduğunu, araya konan Homo habilis ve Homo erectus gibi ayrı türlerin ise hayali olduklarını belirtmektedirler. Evrimci paleoantropologlar Bernard Wood ve Mark Collard, 1999'da Science'da yayınlanan makalelerinde, Homo habilis ve Homo rudolfensis kategorilerinin hayali olduğunu ve bu kategorilere dahil edilen fosillerin aslında Australopithecus genusuna transfer edilmesi gerektiğini savunmuşlardır.33 Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff ve Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ise, Homo erectus'un hayali bir kategori olduğu, bu sınıflamaya dahil edilen fosillerin aslında Homo sapiens'in birer varyasyonu oldukları düşüncesindedirler.34

Bunun anlamı şudur: Ortada soyu tükenmiş bir maymun cinsi olan Australopithecus ile, günümüz insanını ve onun farklı ırksal varyasyonlarını içine alan

Homo sapiens türünden başka bir "hominid" yoktur. Yani, insanın evrimsel bir kökeni yoktur.

Bu gerçeği gören kimi uzmanlara göre "insanın evrimi" masalı, materyalist felsefeye inanan bir grup insanın, doğa tarihini kendi dogmatik inançlarına göre yazma çabasından başka bir şey değildir. İngiliz Bilim İlerleme Derneği'nin (British Association for the Advancement of Science) bir toplantısında, Oxford Üniversitesi tarihçisi John Durant bu konuda şu yorumu yapmıştır: "Acaba, aynen 'ilkel' efsaneler gibi, insan evrimi teorileri de kendilerini yaratanların değer sistemlerini, onların kendileri ve toplumları hakkındaki inanışlarını geçmişe yansıtarak, güçlendiriyor olabilir mi?"35 Durant daha sonraki bir yazısında ise şöyle demektedir:

İnsan evrimine dair düşüncelerin, gerek bilim-öncesi gerekse bilimsel toplumlarda benzer işlevler üstlenip üstlenmediği kuşkusuz sorulmaya değer bir konudur... Yakından incelendiğinde ortaya çıkmaktadır ki, her defasında, insanın kökeni hakkındaki fikirler geçmiş kadar bugünü de yansıtmaktadır, geçmişteki atalarımızın deneyimleri kadar kendi deneyimlerimizi yansıtmaktadır.... Bilimin bir an önce efsanesizleştirilmesine acilen ihtiyacımız vardır.36

Kısacası, insanın kökeni hakkındaki evrim teorileri, bu teorileri üretenlerin önyargılarını ve felsefi inançlarını yansıtmaktan başka bir işlev görmemektedir. Bu gerçeği kabul eden bir diğer evrimci, Arizona State Üniversitesi antropoloğu Geoffrey Clark'tır. Clark, 1997'deki bir yazısında şöyle der:

Önümüzdeki bir grup alternatif araştırma sonucundan bir tanesini, daha önceki varsayımlarımıza ve önyargılarımıza göre seçiyoruz -bu hem politik hem de subjektif bir işlem-... Paleoantropolojinin sadece şekli bilimseldir, içeriği değil.37

Medya Propagandasının İçyüzü

Görüldüğü gibi insanın evrimi iddiası, bizzat bu iddianın şekillenmesinde rol oynayan kimseler tarafından dayanaksız bulunmaktadır. İddia bilime değil, teoriyi şekillendirenlerin inanç ve önyargılarına dayalıdır. Ama ilginç olan nokta, paleoantropoloji dünyasındaki bu "itiraf"ların hiçbir zaman medyaya yansımamasıdır. Aksine Darwinizm'i savunan bir kısım medya, evrim teorisinin içine düştüğü bu çıkmazı özenle gizler ve kitlelere hep "evrim teorisinin her gün yeni bir kanıtı bulunduğu" aldatmacasını söyler. Yale ve California Berkeley Üniversitelerinde yüksek lisans ve doktora yapmış Amerikalı bir biyolog Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong? (Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi, Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Pekçok Şey Neden Yanlış?) adlı 2000 yılı basımı kitabında bu propaganda mekanizmasını şöyle özetler:

Toplumun geneli, insanın kökeni hakkındaki derin belirsizliğe dair bilimsel uzmanların yaptıkları açıklamalardan çok nadiren haberdar edilir. Bunun yerine, şu veya bu kimsenin en son teorisi ile besleniriz ve bize bizzat paleantropologların bunun üzerinde anlaşamadıkları gerçeği aktarılmaz. Ve tipik olarak, teori mağara adamlarının veya "bol makyajlı" insan atalarının hayali resimleri ile süslenir... Görünen odur ki, bilimin hiçbir alanında bu kadar az bir malzeme üzerine bu kadar fazla bir kurgu yapılmamıştır.38

Peki evrimi savunan bir kısım medyanın haberlerine manşet olan, "insanın evrimi artık kanıtlanmış bir gerçektir" gibi asılsız iddialarla gazete ve televizyonlarda yer alan bilim adamları kimlerdir? Bunlar, paleoantropolojiyi dayanaksız bulan bilim adamlarından niçin farklı düşünmektedirler?

Evrimci Greg Kirby, Biyoloji Öğretmenleri Birliği'nin toplantısında yaptığı bir konuşmada bu psikolojiyi şöyle ifade etmiştir: Evrimci Greg Kirby, Biyoloji Öğretmenleri Birliği'nin toplantısında yaptığı bir konuşmada bu psikolojiyi şöyle ifade etmiştir:

Eğer bütün hayatınızı kemik toplamak, kafatasının ve çenenin küçük parçalarını bulmak için harcıyorsanız, bu küçük parçaların önemini abartmak için çok güçlü bir istek duyarsınız.39

İşte bilimsel yönden bir dayanağı bulunmadığı açıkça ortada olan insanın evrimi masalını ayakta tutan etkenlerden birkaçı bunlardır. Ama her yeni bulunan fosil, insanın kökeni hakkındaki evrimsel tezleri biraz daha çıkmaza sokmaktadır.

Kayıp Halkanın Yokluğunun İtirafı

Evrimsel tezlerin çıkmazının son örneği, 2002 yazında Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan yeni bir kafatası fosili oldu. Fransız bilim adamı Michel Brunet tarafından keşfedilen fosile Sahelanthropus tchadensis adı verildi.

Ve bu fosil, Darwinizm dünyasını birbirine kattı. Dünyaca ünlü Nature dergisi, fosili duyuran haberinde, "bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir" itirafında bulundu.40

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun "küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı"nı söyledi.41

Bunun nedeni, bulunan söz konusu fosilin 7 milyon yıl yaşında olmasına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki Australopithecus türü maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olmasıydı. Bu durum, zaten tam bir karmaşa durumunda olan "insanın evrimi" senaryosunu bir kez daha tutarsız hale getiriyordu.

Washington'daki George Washington Üniversitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood yeni bulunan fosil üzerine önemli bir açıklama yaptı. Wood, tüm

20. yüzyıl boyunca kitlelere empoze edilen "evrim merdiveni" hikayesinin artık geçerliliğinin kalmadığını, evrimin bir "çalı"ya benzetilebileceğini söylüyordu:

Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görülüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her aşaması bir öncekinden daha az maymunsu olan bir seri ara formdan meydana geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı."42

Yeni bulunan maymun fosili konusunda Nature dergisinin editörü ve bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemlidir. Gee, The Guardian gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değinmekte ve şöyle yazmaktadır:

Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki, eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) 'kayıp halka' düşüncesi saçmadır.... Şu an çok açık olarak görülmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.43

Henry Gee, 1999 basımı In Search of Deep Time (Zamanın Derinliğini Ararken) adlı önemli kitabında da, on yıllardır medyada ve sözde bilimsel evrimci kaynaklarda anlatılan "insan nasıl evrimleşti" hikayelerinin hiçbir bilimsel değerinin olmadığını şöyle açıklar:

Mesela, insanın evriminin, vücudun duruşu, beyin hacmi ile ateş, alet kullanımı gibi teknolojik başarılar ve lisanın ortaya çıkmasını sağlayan el-göz koordinasyonundaki gelişmelere bağlı olarak geliştiği söylenir. Ancak bu gibi senaryolar subjektiftir. Deneylerle asla test edilemezler, öyleyse bilimsel değildirler. Genelde kullanımda olmaları, bilimsel testlere değil, iddialara ve sunuluşlarındaki otoriter yaklaşıma dayanırlar. Gazeteciler ve manşet yazarlarının, atalarımızı bulma arayışları ve kayıp bağların keşfiyle ilgili olarak dört bir yanda sürdürdüğü gevezeliği ele aldığımızda, birçok profesyonel paleontoloğun, canlılığın tarihini senaryo ve hikayelere dayanarak incelemediğini ve evrimsel tarihin hikaye anlatım şeklini, bilimdışı olması yüzünden otuz seneden de fazla bir süre önce bıraktıklarını öğrenmek bir sürpriz gibi gelebilir.44

Gee, fosil kayıtlarının bir "evrim şeması" ortaya çıkarmadığını, elde sadece "boşluk denizinde yüzüp duran" ilişkisiz fosiller olduğunu ise şöyle vurgulamaktadır:

Yeni fosil bulguları, bu önceden var olan hikayeye uydurulur. Sanki atalarnesiller zinciri, bizim gerçekten düşünmemiz gereken bir amaçmış gibi biz bu yeni bulgulara 'kayıp halkalar' deriz; aslında gerçek farklıdır: bunlar insan önyargılarıyla uyumlu olmaları için şekillendirilen, gerçeğin ardından oluşturulan, tamamen insan icadı olan şeylerdir. Her fosil, bir başka fosille bilinebilir hiçbir

bağı olmayan izole bir noktayı temsil eder ve bunların tümü büyük bir boşluk denizinde yüzüp durmaktadır.45

Bunlar çok önemli itiraflardır. 150 yıldır dünyaya "nasıl var olduk" sorusunun bilimsel cevabı gibi gösterilen evrim teorisinin aslında sadece belirli bir "dünya görüşü"nün bilime empoze ettiği senaryo olduğunu ifade etmektedirler. Gee, "fosilleri kendimizi ne olarak gördüğümüzü yansıtan bir şekilde ayarlıyoruz. Doğruyu aramıyor, kendi önyargılarımıza uyması için, onu gerçeğin ardından yaratıyoruz" derken, bunu ifade eder. Sonuçta, 150 yıldır insanlara bilimsel bir gerçek gibi empoze edilen "insanın evrimsel soy kütüğünü"nün tamamen "insan icadı" bir hikaye olduğu, evrimciler tarafından da kabul edilme noktasına gelmiştir. California Berkeley'den evrimci biyolog F. Clark Howell'ın, 1996'daki bir yazısında belirttiği gibi; "insanın evrimine dair kapsamlı bir teori yoktur... zaten hiçbir zaman gerçekten olmamıştır."46

Gazete manşetlerinin popüler teması olan "kayıp halka"nın hep "kayıp" kalacağı, çünkü böyle bir şey olmadığı, evrimciler tarafından açıklanmaktadır. Dolayısıyla, Darwinizm'in diğer efsaneleri gibi insanın evrimi masalı da çıkmazdadır. Bunun yerine, bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi, "insanın yaratılışı"nı gösteren "bilgi" gündeme gelmiştir.

BİR ZAMANLAR BİYOLOJİK BİLGİ BİLİNMİYORDU

Tüm zamanların en popüler sinema yapımlarından biri olan The Matrix serisinin ikincisi olan The Matrix Reloaded'ı izleyenler, filmdeki figüranların birer "yazılım" (software) olarak gösterildiği sahneyi hatırlayacaklardır. Söz konusu sahne aslında her cismin bir yazılım olduğu "Matriks" ortamında geçmektedir. Bir kadına ilaç verilişi gösterilirken, hem kadının hem de ilacın birer yazılım olduğunu seyircilere daha iyi açıklamak için, hem kadının bedeni hem de ilaç, yeşil dijital rakam ve harflerden oluşan bir silüet olarak gösterilmektedir. The Matrix Reloaded'ın çeşitli sahnelerinde tekrarlanan bu animasyon, izleyicilere, gördükleri insanların aslında sadece birer yazılım olduğunu kavratmak için kullanılan etkili bir görsel anlatımdır.

The Matrix Reloaded'ı izleyen veya izlemeyen çoğu insanın farkında olmadığı gerçek ise, gerçek dünyadaki bedenlerin de aslında bir anlamda birer "yazılım" olduğudur.

Sizin bedeniniz de çok kompleks bir yazılımdır. Eğer bu yazılımı kağıda dökmek isterseniz, büyükçe bir odanın duvarlarını kaplayacak kadar büyük bir kütüphane kurmanız gerekir. Eğer bu yazılımı, bildiğiniz başka yazılımlarla -örneğin bilgisayarınızın Windows veya Mac OS gibi işletim sistemiyle veya farklı

programlarıyla- karşılaştırırsanız, sizdekinin kıyaslanamayacak kadar kompleks ve üstün olduğunu görürsünüz. Dahası, bilgisayarınızın işletim sistemi sık sık kilitlenir, donar, yeniden başlatılması gerekir, hatta bazen tüm bilgilerini yitirecek biçimde çöker. Oysa bedeninizin yazılımına siz hayatta olduğunuz süre boyunca hiçbir şey olmaz. Bu yazılımda hata olursa, bunu düzeltmekle görevli olan başka yazılımlar sorunu giderir.

Peki nedir bedeninizdeki yazılım? The Matrix Reloaded'daki gibi yeşil, dijital rakamlar ve harfler mi?

Sizdeki yazılım dijital harf ve rakamlarla değil, moleküllerle yazılmıştır. Bu moleküller, vücudunuzu oluşturan trilyonlarca hücrenin her birinin çekirdeğinde yer alan "DNA" isimli dev molekül zincirinin parçalarıdır.

DNA, sizin bedeninizin bütün detaylarını içeren bir bilgi bankasıdır. Bu dev molekül, "nükleik asit" adı verilen dört farklı molekülün ardarda dizilmeleriyle oluşturulmuştur. Bu dört molekül, dört harfli bir alfabe gibi, vücutta üretilecek tüm organik moleküllerin bilgisini saklar. Yani bu moleküller rastgele değil, belirli bir bilgiye göre dizilmişlerdir. Bu bilgi kendi içinde cümlelere, paragraflara ayrılır. Bilim adamları bu parçalara "gen" adını verirler. Her gen, vücudunuzdaki farklı detayları -örneğin şeker yediğinizde bunu hücrelerin içine alacak olan insülin hormonunun formülünü veya gözünüzdeki şeffaf kornea hücrelerinin yapısını- tarif eder.

DNA'nın keşfi, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak kabul edilir. Bu molekülün varlığı ve yapısı 1953 yılında Francis Crick ve James Watson adlı iki genç bilim adamı tarafından belirlenmiştir. O zamandan bu yana geçen yarım yüzyılda ise, bilim dünyasının önemli bir bölümü DNA'yı anlamaya, okumaya, çözümlemeye ve kullanmaya çalışmaktadır. Bu büyük çabadaki en önemli adımlardan biri ise 90'lı yıllarda başlayan ve 2001 yılında sonuçlanan "İnsan Genomu Projesi"dir. Bu projeyi yürüten bilim adamları, "insan genomu"nu (yani insanın tüm genlerinin toplamını) okuyarak bunun eksiksiz bir "dökümünü" çıkarmışlardır.

İnsan Genomu Projesi'nin elbette başta tıp ve genetik mühendisliği olmak üzere çeşitli alanlarda insanlığa büyük yararları olabilecektir. Ama bir o kadar, hatta daha da önemli bir sonucu ise, DNA'nın kökeni hakkında bize bir mesaj vermesidir. Bu mesaj, bizzat genomu keşfedenlerden biri, yani projeyi yürüten Celera şirketinin görevlendirdiği bilim adamlarından Gene Myers tarafından açıklanmıştır.

Myers, San Francisco Chronicle gazetesinde "İnsan Genomu Haritası Bilim Adamları Yaratıcı'dan Söz Ediyor" (Human Genome Map Has Scientists Talking About the Divine) başlığıyla verilen haberde şu yorumu yapmıştır:

Moleküler düzeyde mükemmel bir biçimde kompleksiz... Henüz kendimizi bile anlayamıyoruz ki, bu çok ilginç. Burada metafizik bir element var... Beni

asıl şaşırtan şey ise yaşamın mimarisi... Sistem çok kompleks. Sanki dizayn edilmiş gibi... Burada (genomda) muazzam bir akıl var.47

DNA'da yer alan bu bilgi, yaşamı rastlantıların ürünü sayan Darwinizm'i çürütmektedir. Çünkü bu bilgi, Darwinizm'in de temeli materyalist "indirgemeciliği" yıkmaktadır.

İndirgemeciliğin Sonu

Bilindiği gibi materyalist felsefe, var olan herşeyin sadece madde olduğu iddiasındadır. Bu felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey de yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için, "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar. İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir.

Bunu açıklamak için zihin örneğini verelim. Bilindiği gibi insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz, düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık, bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadır. Materyalist iddiaya göre, bizim düşünmemiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz, beynimizdeki bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Materyalist filozof Karl Vogt, bu mantığı "karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar" şeklindeki sözüyle ifade etmiştir.48 Oysa elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgemecilik bir mantık yürütmedir. Ancak bir mantık yürütme doğru temellere de dayanabilir, yanlış temellere de. Bunu ayırt etmenin önemli yöntemlerinden biri, bilime başvurmaktır. Bu nedenle şunu sormak gerekir: Materyalizmin temel mantığı olan "indirgemecilik", bilimsel verilerle karşılaştırıldığında doğrulanabilir mi?

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, bu soruya kesinlikle "hayır" cevabı verilmesi gerektiğini göstermektedir.

Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

"Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler,

bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olması gerektiğini göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur."49

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "Bilgi Teorisi"nin vardığı sonuçlardır. Bilgi teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez. Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Az önce incelediğimiz DNA örneğinde olduğu gibi... DNA'da, bu yapıyı inceleyen bilim adamlarının ifadesiyle "muazzam bir bilgi" vardır. Bu bilgi maddeye indirgenemeyeceğine göre, madde-ötesi bir kaynaktan geliyor olmalıdır.

Evrim teorisinin yaşayan en bilinen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmuştur, ama 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade etmektedir:

Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemecilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin var oluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.50

İndirgemecilik, 18. ve 19. yüzyıldaki ilkel bilim düzeyinin bir ürünüdür. Darwinizm'in de temeli olan bu aldanış, yaşamın basit olduğu ve kökeninin rastlantılarla açıklanabileceği varsayımına dayanmıştır. 20. yüzyıl biyolojisi ise, bunun tam aksini göstermektedir. Darwinizm'in günümüzdeki en önemli eleştirmenlerinden biri olarak kabul edilen, Kaliforniya Berkeley Üniversitesi'nden emekli profesör Phillip Johnson, Darwinizm'in canlılığın temeli olan "bilgi"yi göz ardı edişini ve bunun nasıl bir yanılgıya yol açtığını şöyle açıklar:

Darwin sonrası biyoloji, materyalist dogmanın egemenliğine girdiği için, biyologlar organizmaların gerçekte olduklarından çok daha basit olduklarını varsaydılar. (Onlara göre) yaşamın kendisi sadece kimyadan ibaret olmalıydı. Gerekli kimyasalları yanyana getirin ve yaşam oluşsun. DNA'da aynı şekilde yalnızca kimyanın bir ürünü olmalıydı. New Mexico Doğa Tarihi Müzesi'ndeki bir sergi bunu şöyle ifade ediyordu: "Volkanik gazlar + yıldırımlar = DNA = Ya-

şam." Bu hikaye hakkında soru sorulduğunda ise, müze sorumlusu bunun basitleştirilmiş ama temelinde doğru bir hikaye olduğunu ileri sürmüştü.51

Oysa bu ilkel ve yüzeysel varsayımlar tümüyle boşa çıktı. Kitabın ilk bölümünde de incelediğimiz gibi, yaşamın en temel ve en küçük formu sayılan hücrede bile, daha önceden hayal dahi edilemeyen bir komplekslik ve dolayısıyla muazzam bir "bilgi" olduğu anlaşıldı. Bilgiyi maddeye indirgeme çabasının -ki " Volkanik gazlar + yıldırımlar = DNA = yaşam" formülü bunun bir ifadesiydi- ne kadar büyük bir bilgisizlik olduğu kanıtlandı. Johnson, bilgiyi maddeye indirgemeye çalışan söz konusu "indirgemeci" bilim adamlarının durumunu şöyle açıklıyordu:

İndirgemeci biyologlar gerçekliğe bakmıyorlar, sadece indirgemeci amaçların başarıya ulaşabileceği bir program uyarınca hayata bakıyorlar. Bu, anahtarlarını çalılar arasında kaybeden ama onları sokak lambası altında arayan, kendisine sorulduğunda da "çünkü anahtarları görmek için orada ışık yok" cevabını veren bilinçsiz bir insanın hikayesine benziyor.52

Ve bugün giderek daha fazla bilim adamı, anahtarı yanlış yerde aramak yerine, doğru adrese gitmeyi tercih etmektedir. Yaşamın ve yaşamı oluşturan muazzam bilginin kökenini, umutsuz ve sonuçsuz bir çaba içinde, rastlantılarda ve doğa kanunlarında aramak yerine, açık olan gerçeği kabul etmektedirler: Yaşam, üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bilginin hayatımızda çok büyük yer tuttuğu, bilgisayarların ve internetin, yaşamın bir parçası haline geldiği 21. yüzyılda, bu gerçek eskisinden daha da açık olarak ortaya çıkmıştır. Hayatı basit sanan, "biyolojik bilgi"nin varlığını bile fark edemeyen Darwinizm ise, köhne bir 19. yüzyıl fikri olarak tarihe gömülmeye mahkumdur.

Gerçek ise şudur: Dünya üzerindeki canlılığı Allah yaratmış ve hiçbir eksiği olmayacak şekilde düzenlemiştir. Bu, Allah'ın eşsiz yaratma sanatıdır. Allah, insan bedenini de kusursuzca yaratmış, ardından ona Kendi ruhundan üflemiştir. İnsanın sahip olduğu tüm bilinçsel özellikler, örneğin görme, işitme gibi duyular ve düşünme, hissetme, duygu gibi kavramlar, -şuursuz atomların arasındaki etkileşimlerin değil- Allah'ın ona verdiği "Ruh"un yetenekleridir. Kuran'da Allah'ın insana verdiği bu yetenekler insana şöyle hatırlatılır:

De ki: "Sizi inşa eden (yaratan), size kulak, gözler ve gönüller veren O'dur. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)

Her insan, Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşır ve her insan herşeyi yoktan var eden Rabbimiz'e karşı sorumludur. Allah, Kuran'da, kendilerini başıboş zannedenlere yaratılışlarını ve ölümden sonra tekrar dirileceklerini şöyle haber verir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı. (Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)

BİR ZAMANLAR EVRİME "EMBRİYOLOJİK KANIT VAR" SANILIYORDU

Charles Darwin insanın kökeni hakkındaki teorisini ve buna dair bulduğunu sandığı kanıtları The Descent of Man (İnsanın Türeyişi) adlı kitabında açıkladı. Bu kitabın sayfalarında yer alan tek resim ise, hemen birinci bölümde yer alan, biri insan diğeri ise köpek embriyolarına ait iki çizimdi. "İnsanın Daha Aşağı Bir Formdan Gelişinin Kanıtları" isimli bölümde, Darwin şöyle yazıyordu:

Embriyonik gelişim: İnsan 1 inçin 125'te biri büyüklüğündeki bir ovülden gelişir ve bu ovül diğer hayvanlarınkinden hiçbir farklılık taşımaz. Embriyo erken dönemlerinde omurgalıların diğer üyelerinden çok zor ayrılabilir. Bu dönemde... (insan embriyosunun) boynunun iki yanındaki yarıklar hala varlığını korur."53

Bunun ardından Darwin, insan embriyosunun maymun veya köpek gibi omurgalı embriyolarına çok benzediğini, ancak gelişimin (hamileliğin) ileri dönemlerinde farklılaşma olduğunu söylüyor, bunun gözlemlere dayandığını ileri sürüyordu. Dostu Asa Gray'e yazdığı bir mektupta ise, embriyolojiyi, sözde "teorisini destekleyen en önemli gerçeklerden biri" olarak tanımlamıştı.54

Ancak Darwin bir embriyolog değildi. Hiçbir zaman embriyoları mercek altına alıp kapsamlı bir biçimde incelememişti. Dolayısıyla bu argümanını geliştirirken bu konuda otorite saydığı kişilerden alıntı yaptı. Verdiği dipnotta özellikle bir isim dikkat çekiyordu: Natürliche Schöpfungsgeschichte (Doğal Yaratılış Tarihi) adlı kitabında çeşitli embriyo çizimleri vermiş ve bunlar üzerine yorumlar yapmış olan Alman biyolog Ernst Haeckel.

Nitekim Haeckel gerçekten de kısa bir süre sonra embriyolojinin evrimci yorumunun kurucusu ve asıl sahibi olarak tarihe geçecekti.

Haeckel, Darwin'in 1859'da yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabını büyük bir heyecanla okumuş, benimsemiş ve Darwin'den bile koyu bir evrimci olmuştu. Bu teoriye kendi adına "katkıda" bulunmak için bir dizi araştırma yaptı ve kitap yazdı. 1868'de yazdığı Natürliche Schöpfungsgeschichte (Doğal Yaratılış Tarihi) adlı kitabında ise, ona asıl ününü kazandıracak olan embriyoloji teorisini ortaya attı. Haeckel, bu kitapta, farklı hayvanların ve insanın ovüllerinin ve embriyolarının gelişimin başlangıcında birbirleri ile tamamen aynı olduklarını

öne sürüyordu. Kitabın 242. sayfasına yerleştirdiği insan, maymun ve köpek embriyosu resimleri de bunun kanıtıydı. Görünürde birbirlerinin tamamen aynı olan bu resimler, Haeckel'e göre bu canlıların ortak bir kökenden geldiklerini kanıtlıyordu.

Gerçekte ise söz konusu canlılar değil, ama onların çizimleri ortak bir kökenden geliyordu: Haeckel, tek bir embriyo çizimi yapmış, sonra da bunu çok küçük farklılıklara uğratarak insan, maymun ve köpek embriyosu diye yanyana yerleştirmişti! Aynı resmi yanyana basınca, doğal olarak "birbirinin aynı" duruyorlardı.55

İşte Darwin'in İnsanın Türeyişi kitabında kaynak olarak gösterdiği "çalışma" buydu. Oysa daha Darwin bu kitabı yazmadan önce, Haeckel'in "çalışma"sında çok önemli bir çarpıtma olduğunu fark eden ve bunu açıklayanlar olmuştu. Haeckel'in kitabını yayınladığı 1868 yılı içinde, Archiv für Anthropologie (Antropoloji Arşivi) adlı Alman bilim dergisinde yayınlanan L. Rutimeyer imzalı bir makalede, Haeckel'in sahtekarlık yaptığı gözler önüne serildi. Basel Üniversitesi'nde zooloji ve karşılaştırmalı anatomi profesörü olan Rutimeyer, Haeckel'in embriyo çizimlerinin yayınlandığı iki kitabı, Naturliche Schöpfungsgeschichte (Doğal Yaratılış Tarihi) ve Über die Entstehung und den Stammbaum des Menschengeschlechts'i (İnsan Cinsiyetinin Soyağacı ve Oluşumu Hakkında) incelemiş, bunların her ikisindeki embriyo çizimlerinin de gerçeklerden tamamen ilgisiz olduğunu göstermişti. Şöyle diyordu Rutimeyer:

Haeckel bu çalışmaların hem bilim adamı olmayan kişiler tarafından kolayca anlaşılabileceğini, hem de bilimsel ve akademik olduklarını ileri sürüyor. Yazarın ilk yorumuna kimse karşı çıkmayacaktır, ama ikincisi pek ciddi bir biçimde savunulabilecek bir iddia değildir. Bunlar, Ortaçağ formalitesi ile sarmalanmış işlerdir. Bilimsel kanıtların (yoktan) üretildiği çok aşikardır. Ama yazar, okuyucuların bu gerçeği fark etmemesi için çok dikkatli davranmıştır."56

Buna rağmen Darwin ve onu destekleyen diğer biyologlar, Haeckel'in çizimlerini referans olarak kabul etmeye devam ettiler. Bu da Haeckel'e motivasyon sağladı. Embriyolojiyi Darwinizm'e güçlü bir dayanak haline getirmek için kolları sıvadı. Yaptığı gözlemler ortaya böyle bir dayanak çıkarmıyordu, ama o gözlemlerden çok, çizimlere önem veriyordu. İlerleyen yıllarda bir dizi karşılaştırmalı embriyo çizimi yaptı. Balık, semender, kaplumbağa, tavuk, tavşan ve insan embriyolarını yanyana gösteren şemalar hazırladı. Bu şemalarda dikkati çeken yön, bu farklı canlıların embriyolarının ilk başta birbirlerine çok benzemeleri, gelişim süreci sırasında yavaş yavaş farklılaşmalarıydı. Özellikle insan embriyosunun balık embriyosuna benzerliği çok dikkat çekiciydi. Öyle ki, insan embriyosu çizimlerinde, aynı balıktaki gibi "solungaç"lar bile görülüyordu, Haeckel, bu çizimlerin verdiği sözde bilimsellik görüntüsü ile "teorisini" ilan etti: Ontojeni, Filojeniyi Tekrar Eder (Bireyoluş, Soyoluşun Tekrarıdır). Bu sloganın

anlamı şuydu: Haeckel'e göre, her canlı yumurtasında veya annesinin rahminde geçirdiği gelişim sırasında, kendi türünün "evrimsel tarihini" baştan yaşıyordu. Örneğin insan embriyosu anne karnında ilk başta balığa benziyor, ilerleyen haftalarda semender, sürüngen, memeli gibi aşamalardan geçtikten sonra, insana "evrimleşiyor"du.

"Ontojeni, Filojeniyi Tekrar Eder" sloganındaki "tekrar etme" (recaputilation) kavramından hareketle "Rekapütilasyon Teorisi" olarak da bilinen bu hikaye, kısa sürede tüm zamanların en ünlü sözde evrim "kanıt"larından biri haline geldi. Tüm bir 20. yüzyıl boyunca, yüz milyonlarca öğrenci Haeckel'in balık-semender-kaplumbağa-tavuk-tavşan-insan şemalarını ders kitaplarında gördü ve "insan embriyosunda solungaçlar olduğu" hikayesiyle yetiştirildi. Bugün de hala evrim teorisine inanan pek çok kişiye sorulduğunda, akıllarına gelen birkaç "evrim kanıtı"ndan biri bu olacaktır.

Oysa tüm bu hikaye katıksız bir sahtekarlıktan ibaretti.

Embriyolar gerçekte birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Haeckel yaptığı çizimlerde olabilecek her türlü tahrifatı yapmıştı. Embriyolara hayali organlar eklemiş, bazılarından organları çıkarmış, büyüklükleri çok farklı olan embriyoları aynı boyda gibi göstermişti.

Haeckel'in insan embriyosunda "solungaç" diye gösterdiği yarıkların ise solungaçlarla hiçbir ilgisi yoktu: Bunlar, gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıçlarıydı. (Haeckel'in diğer benzetmelerinin de aldatıcı olduğu anlaşıldı: Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmı, gerçekte bebek için kan üreten bir keseydi. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğiydi ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözüküyordu.)

Haeckel'in çizimlerde sahtekarlık yaptığı, henüz 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmış ve o da bu konuda hayli açık bir "itiraf"ta bulunmuştu. Ernst Haeckel şöyle söylüyordu:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş, şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.57

Ancak buna rağmen Darwinist sistem bu propaganda malzemesini çok beğendi ve kullanmaktan vazgeçmedi. Çizimlerin bir bilim sahtekarlığı olduğu göz ardı edildi ve on yıllar boyunca ders kitapları başta olmak üzere pek çok evrimci kaynak bu çizimleri bir gerçek gibi lanse etti.

Haeckel'in çizimlerinin bir sahtekarlık olduğu, ancak 90'lı yılların ikinci yarısında yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. Ünlü bilim dergisi Science, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınladı. "Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi" başlıklı ve Elizabeth Pennisi imzalı yazıda şöyle denmektedir:

Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, '(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok benzedikleri izlenimi yanlış' diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, Anatomy and Embryology dergisine yazdığı makalede, 'embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar' diye not ediyor.58

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için, bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren Science dergisi, yazının devamında şu bilgileri vermektedir:

"Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünümleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor. Richardson '(Haeckel'in çizimleri) biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri haline geliyor' diyor. 59

Science'taki makalede, Haeckel'in bu konudaki itiraflarının bu yüzyılın başından itibaren her nasılsa, örtbas edildiğinden ve sahte çizimlerinin ders kitaplarında bilimsel gerçek gibi okutulmaya başlanmasından da şöyle söz edilmektedir: "Haeckel'in itirafları, çizimlerinin 1901'de "Darwin and After Darwin" (Darwin ve Darwin Sonrası) isimli bir kitapta kullanılmasından sonra ortadan kayboldu. Ve çizimler, İngilizce biyoloji ders kitaplarında geniş çaplı olarak çoğaltıldı."60

New Scientist'teki 16 Ekim 1999 tarihli bir makalede Haeckel'in embriyoloji masalının tamamen gerçek dışı olduğu şöyle anlatılıyordu:

Haeckel, teorisini "biyogenetik yasa" olarak adlandırdı ve bu düşünce kısa zamanda "rekapitülasyon" olarak popülerleşti. Gerçekte ise, Haeckel'in keskin yasasının yanlış olduğu yakın bir zaman sonra gösterildi. Örneğin, erken insan embriyosunun hiçbir zaman bir balık gibi solungaçları yoktur ve embriyo hiçbir zaman erişkin bir sürüngene ya da maymuna benzer evrelerden geçmez.61

Böylece tüm zamanların en popüler "evrim kanıtı" sayılabilecek olan "rekapitülasyon" teorisi çürümüş oldu.

Haeckel'in sahtekarlığı da böylece ortaya çıkmış oldu. Ama Haeckel'inkine yakın bir diğer sahtekarlık, hala görmezden gelinmeye devam ediliyordu.

Bu, Darwin'in sahtekarlığıydı. Darwin, başta da belirttiğimiz gibi, Haeckel'in çizimlerini ve yorumlarını, devrin diğer bilim adamlarının aykırı görüşlerini hiçe sayarak almış ve teorisini desteklemek için kullanmıştı. Ancak Darwin'in dürüstlükten uzaklaştığı tek nokta bu değildi. Daha da çarpıcı bir nokta, dönemin en ünlü embriyoloğu sayılabilecek olan Karl Enrst von Baer'in görüşlerini tamamen çarpıtarak aktarmış olmasıydı. Jonathan Wells'in Icons of Evolution adlı kitabında ayrıntılarıyla açıkladığı gibi, Von Baer Darwin'in teorisine inanmıyordu ve buna şiddetle karşı çıkmıştı. Embriyolojiye getirilen evrimci yorumlara da yine kesinlikle karşıydı; "yüksek hayvanların embriyoları hiçbir zaman bir başka formun embriyosuna benzemez, sadece kendi embriyosuna benzer" diye yazmıştı.62 Darwinistlerin ise "embriyoları incelemeden önce zaten Darwinist evrim hipotezini kabul etmiş" dogmatikler olduğunu belirtmişti.63

Ancak Darwin, Türlerin Kökeni'nin üçüncü baskısından itibaren, Von Baer'in yorumlarını ve vardığı sonuçları çarpıtarak kendi teorisi lehinde bir kanıt olarak kullandı. Jonathan Wells, bunu şöyle açıklıyor:

Darwin von Baer'i kendi embriyolojik kanıtlarının kaynağı olarak alıntıladı, ama en önemli noktada Darwin bu kanıtları kendi teorisine uygun hale getirmek için çarpıttı. Von Baer kendi yaptığı gözlemlerin Darwin tarafından haksız biçimde kullanılmasına karşı çıkacak kadar uzun yaşadı ve 1876'daki ölümüne kadar Darwinist evrimin güçlü eleştirmenlerinden biri oldu. Ama Darwin yine de onu kaynak göstermeyi sürdürdü, onu (Baer'i) açıkça karşı çıktığı teorinin sanki bir destekçisiymiş gibi gösterdi.64

Kısacası Darwin, döneminin ilkel şartlarını, sadece yanlış ve önyargılı bilimsel çıkarımlar yapmak için değil, iletişim eksikliğinden yararlanarak başka bilim adamlarının çalışmalarının sonuçlarını çarpıtmak için de kullanmıştı.

Tüm bunların geç de olsa ortaya çıkması, kuşkusuz Darwinizm'e önemli bir darbedir. Darwin, Haeckel'in sahtekarlığından güç bulmuş ve embriyolojiyi, kendi ifadesiyle, teorisine "delil sağlayan en güçlü gerçekler sınıfı" olarak kabul etmişti.65 Pek çok insan da bu hikayeye kandı, cahillik ve yüzeysellik içinde, bir zamanlar boğazında "solungaçlar" taşıdığını sanarak, evrime inandı.

Ama bu, bir zamanlardı...

Artık embriyolojinin Darwinizm'e bir kanıt sağlamadığı biliniyor. Ve artık embriyoloji alanında da aynı sloganı tekrar etmek gerekiyor:

Bir zamanlar Darwinizm vardı!...

BİR ZAMANLAR HATALI ÖZELLİKLER HİKAYESİ VARDI

Richard Dawkins günümüz dünyasının en bilinen evrimci biyologlarından biridir. Oxford Üniversitesi'nde zooloji profesörü olan Dawkins'i ünlü yapan etken ise, zooloji alanındaki çalışmaları değil, Darwinizm'i ve ateizmi savunmakta gösterdiği ısrarcılıktır.

Dawkins'in 1986'da The Blind Watchmaker adlı bir kitabı yayınlandı. "Kör Saatçi" anlamına gelen bu başlık altında, Dawkins, okurlarını, canlılardaki kompleks özelliklerin aslında bilinçsiz doğal seleksiyon mekanizmasının bir ürünü olduğuna ikna etmeye çalışır. Bu ikna çabası çoğu yerde spekülasyonlara, hatalı benzetmelere ve yanlış hesaplara dayalıdır ve bu da şimdiye kadar çeşitli bilim adamları ve yazarlar tarafından detaylı biçimde ortaya konmuştur.66

Dawkins'in iddialarından biri ise, "canlılardaki hatalı özellikler" argümanıdır. Dawkins, canlılardaki bazı yapıların verimsiz ve dolayısıyla hatalı özelliklere sahip olduğunu savunmakta ve kusursuz bir yaratılışın hakim olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Bu konuda verdiği en belirgin örnek ise, insan dahil tüm omurgalı canlıların gözünde yer alan "ters-çevrilmiş retina"dır.

Ters-çevrilmiş retina kavramı, omurgalı gözünün retinasındaki "fotoreseptör" (ışık algılayıcı) hücrelerin, gözün ön tarafına, yani ışığa doğru değil de gözün arka tarafına bakacak şekilde yerleştirilmiş olmalarını ifade eder. Bu hücrelerin ışık algılayan yüzeyleri arka tarafa bakmakta, bu hücrelerden çıkan sinirler ise, ışıkla hücreler arasında bir katman oluşturmaktadır. Bu sinirler gözün belirli bir noktasında toplanır ve oradaki bir kanaldan dışarı çıkarlar. Bu kanal üzerinde fotoreseptör hücre olmadığı için de, bu noktada görüntü algılanmaz. "Kör nokta", işte bu noktadır.

Darwinistler, bu "ters çevrilmişlik" durumunu ve bunun oluşturduğu kör noktayı kendilerince malzeme edinmişler, bunun bir hata olduğunu ileri sürmüşler, dolayısıyla aslında gözün doğal seleksiyon vasıtasıyla ortaya çıktığını ve bu gibi garipliklerin beklenmesi gerektiğini iddia etmişlerdir. Richard Dawkins, başta da belirttiğimiz gibi, bu argümanı seslendiren en bilinen kişidir. Dawkins, The Blindwatchmaker'da şöyle yazmıştır:

Her mühendis, fotohücrelerin ışığa doğru yöneltilmesi, kablolarının da arkaya, beyin tarafına doğru uzanması gerektiğini kabul edecektir. Fotohücrelerin ışıktan uzağa doğru bakmaları ve kablolarının ışığa en yakın durumda olmalarını gerektiren bir tasarımı yanlış bulacaktır. Ama tüm omurgalı gözlerinde tam olarak bu yaşanmaktadır.67

Bu iddiaları ortaya atan Dawkins ve ona inananlar yanılmışlardır. Yanılgının nedeni, Dawkins'in gözün anatomisi ve fizyolojisi hakkındaki cehaletidir.

Bu konuyu detaylı biçimde gözler önüne seren bilim adamı, Darwinizm'in günümüzdeki en önde gelen eleştirmenlerinden biri olan, Otago Üniversitesi'nden moleküler biyoloji profesörü Michael Denton'dır. Denton, Origins&Design dergisinde yayınlanan "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?" (Ters Çevrilmiş Retina: Hatalı Adaptasyon mu, Önceden Belirlenmiş Bir Adaptasyon mu?) başlıklı bilimsel makalesinde, Dawkins'in "hatalı özellik" olarak gösterdiği "ters çevrilmiş retina"nın, aslında omurgalı gözü için olabilecek en verimli şekilde yaratılmış olduğunu anlatır. Denton, bunu şöyle özetlemektedir:

Omurgalı retinasındaki fotoreseptör hücrelerin çok yüksek enerji ihtiyaçlarını düşündüğümüzde, omurgalı gözünün şaşırtıcı ters çevrilmiş tasarımının, teleolojiye yönelik bir meydan okuyuş olmadığı, aksine yüksek omurgalıların çok aktif olan fotoreseptör hücrelerine çok yüksek miktarlarda oksijen ve besin sağlayan çok özel bir çözüm olduğu ortaya çıkmaktadır.68

Profesör Denton'ın üzerinde durduğu, Dawkins'in ise farkında bile olmadığı bu gerçeği anlamak için, öncelikle retinadaki fotoreseptör hücrelerin ne denli yüksek bir enerji ve oksijen ihtiyacı içinde olduklarını belirlemek gerekir. Söz konusu hücreler, biz gözümüzü açık tutup ışık gördüğümüz sürece, her saniye, her salise, çok kompleks kimyasal reaksiyonlara sahne olurlar. Işığın en küçük parçacıkları olan fotonlar, bu hücreler tarafından algılanır. Bu algılama, fotonun başlattığı oldukça detaylı bir kimyasal reaksiyon sayesinde olur ve her an yeniden tekrarlanır. Bu işlem o kadar ayrıntılı ve hızlıdır ki, Denton'ın ifadesiyle, "fotoreseptör tabaka, bilinen tüm dokular içinde en büyük metabolik hızlara sahiptir."69

Kuşkusuz, retina hücreleri bu yüksek metabolizmayı ayakta tutabilmek için çok yüksek miktarda enerjiye ihtiyaç duyarlar. İnsan retinası hücrelerinin oksijen ihtiyacı, böbrek hücrelerinin ihtiyacının iki katı, beyindeki serebral korteks katmanındaki hücrelerin üç katı ve kalp kasını oluşturan hücrelerin ihtiyacının altı katıdır. Dahası bu karşılaştırmalar tüm retina tabakası esas alınarak yapılmıştır; bu tabakanın yarısından azını oluşturan fotoreseptör hücrelerin enerji ihtiyacı ise tabakanın genelinden daha da yüksektir. G. L. Walls The Vertebrate Eye (Omurgalı Gözü) adlı ansiklopedik kitabında, bu hücrelerin besin ve oksijene "ihtiraslı" şekilde ihtiyaç duyduklarını yazar.70

Peki görmemizi sağlayan bu hücrelerin olağanüstü derecede yüksek besin ve oksijen ihtiyacı nasıl karşılanmaktadır?

Elbette ki, tüm vücutta olduğu gibi, kan yoluyla...

Peki kan nereden gelmektedir?

İşte "ters çevrilmiş retina"nın neden çok mükemmel bir yaratılış gerçeği olduğu, bu noktada ortaya çıkar. Gözün retina tabakasının hemen arkasında, bu

tabakayı adeta bir ağ gibi saran, çok özel bir damar dokusu vardır. Denton, bu konuda şunları yazmaktadır:

Fotoreseptörlerin abartılı metabolik açlığını giderecek oksijen ve besinler, "choriocapillaris" denen çok özel bir kılcal damar yatağı tarafından sağlanmaktadır. Bu, geniş ve düzleştirilmiş kılcal damarların birleşerek oluşturduğu ve hemen fotoreseptörlerin arkasına yerleştirilmiş zengin bir damar tabakasıdır. Bu tabaka ile fotoreseptörler arasında sadece hücre duvarları ve bir de "Bruch zarı" denen özel bir zar vardır; ki bunlar sadece fotoreseptör hücrelerin ihtiyaç duydukları metabolitlerin ve besinlerin geçmesine izin veren son derece seçici bir sınır oluştururlar. Buradaki kılcal damarların çapı 18-50 mikron arasında değişir ki, bu da standart damarlardan çok daha geniş bir boyuttur. Bu özgün damar kanalları ağı, fotoreseptör tabakasını bol miktarda kanla beslemek için adapte edilmiş olduğunu gösteren bütün işaretleri taşımaktadır.71

Prof. James T. McIlwain, An Introduction to the Biology of Vision (Görmenin Biyolojisine Giriş) adlı kitabında, "fotoreseptörlerin büyük metalobik ihtiyaçları nedeniyle" gözde "koroidi kana 'boğma' yönünde bir strateji olduğunu, böylece gerekli enerji arzında hiçbir sorun olmamasının sağlandığını" yazar.72

İşte fotoreseptör hücreler bu nedenle "ters çevrilmiş" durumdadırlar. Ortada bir "strateji" vardır. Retinanın ters çevrilmiş yapısı, Dawkins'in sandığı gibi bir "hata" değil, belirli bir amaca yönelik bir yaratılış delilidir.

Denton, ilgili makalesinde retinanın başka türlü olmasının mümkün olup olmadığını da incelemektedir. Vardığı sonuç ise bunun mümkün olmadığıdır. Retinanın Dawkins'in kendince önerdiği gibi "düz" olması, yani fotoreseptör hücrelerin ışığa doğru bakması durumunda, bu hücreler onları beslemekte görevli olan damar tabakasından uzaklaşacaklar ve ihtiyaç duydukları besin ve oksijenden büyük ölçüde mahrum kalacaklardır. Damarların retina tabakasının içine uzatılması da bir "çözüm" değildir, çünkü bu pek çok kör nokta oluşturarak gözün görme yeteneğini büyük ölçüde azaltacaktır.

Denton şu yorumu yapar:

Omurgalı retinasının tasarımı ne kadar derinlemesine incelenirse, sahip olduğu her özelliğin gerekli olduğu o kadar ortaya çıkmaktadır. Olabilecek en yüksek çözünürlüklü görüşe ve en yüksek muhtemel hassasiyete sahip olacak bir gözü ilk baştan tasarlamaya kalkarsak, omurgalı gözünü aynen baştan inşa etmek durumunda kalırız- ters çevrilmiş retinasıyla birlikte... 73

Kısacası Dawkins'in ve diğer evrimcilerin "gözdeki hata" argümanı, cehaletten kaynaklanan bir argümandır. Canlılığın detaylarının daha yüksek bilgiyle -ve bilinçle- incelenmesi sonucunda da çürümüştür. Aslında Darwinizm'in tarihinde daha pek çok "cehaletten kaynaklanan argüman" vardır. Tüm "körelmiş organlar" hikayesi böyledir.

Körelmiş Organlar Hikayesi

Apendiksini veya kuyruk sokumunun birer "körelmiş organ" olduğu, bunların daha önceki hayali "evrimsel atalarda" önemli işlevler üstlenmelerine rağmen, zaman içinde fonksiyonlarını yitirdikleri şeklinde bir hikaye duydunuz mu?

Muhtemelen duymuşsunuzdur. Pek çok insan da duymuştur. Çünkü söz konusu "körelmiş organlar" hikayesi, Darwin'den bu yana evrimcilerin en çok rağbet ettikleri propaganda malzemesidir.

Hikaye, Darwin'le başlamıştı. Darwin, Türlerin Kökeni'nde "fonksiyonlarını yitirmiş ve fonksiyonları azalmış" organlardan söz etmişti. "Rudimentary" (ilkel) kelimesiyle tanımladığı bu organları bir kelimenin içinde yazılan, ama okunmadığı için etkisi olmayan harflere benzetmişti.74

Ama bu Darwinizm'in diğer iddiaları gibi, o dönemin ilkel bilim düzeyinden güç bulan bir hurafeydi. Bilim ilerledikçe, Darwin'in ve onu izleyenlerin "körelmiş" saydıkları bu organların gerçekte önemli fonksiyonlara sahip oldukları yavaş yavaş ortaya çıktı. "Fonksiyonsuz" denen organlar, aslında "fonksiyonu henüz tespit edilememiş" organlardı. Fonksiyonları tespit edildikçe, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesi de giderek küçüldü. Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apendiks, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. (Apendiks (ya da apandis), toplumda 'apandisit' olarak bilinen organdır. Yanlış kullanım sonucu dilimizde bu organı tanımlamak için kullanılan 'apandisit' gerçekte bu organın enfeksiyona uğramasına verilen addır.)75 Bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip oldukları ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apendiksin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, "Examples of Bad Design Gone Bad" (Kötü Tasarım Örnekleri Kötü Çıktı) başlıklı bir makalede, çeşitli temel anatomi kaynaklarına referans verilerek şöyle açıklanıyor:

Apendiksin mikroskobik düzeyde incelenmesi, bunun oldukça önemli oranda lenf dokusu içerdiğini göstermektedir. Benzer lenf dokusu birikimleri (ki bunlara GALT, yani sindirim sistemiyle ilişkili lenf dokuları denir) bağırsak sisteminin diğer alanlarında da görülür. Bunlar, vücudun yutulan maddelerdeki yabancı antijenleri tanıma yeteneğiyle ilgilidirler. Benim kendi araştırmam, özellikle, bağırsağın bağışıklık fonksiyonları üzerine yoğunlaşmıştır.

Tavşanlarda yapılan deneyler yeni doğan bireylerde apendiksin ameliyat edilmesinin mukozal bağışıklık gelişimine zarar verdiğini göstermiştir. Tavşan apandiksi üzerine yapılan morfolojik ve fonksiyonel çalışmalar ise, apandiksin, memelilerdeki hava keseciklerine denk olduğunu göstermektedir. Bu kesecikler, kuşlardaki sıvısal bağışıklığın gelişiminde kritik bir rol oynamaktadır.

Tavşan ve insan apandiksinin mikroskobik ve mikrobağışıksal benzerlikleri, insandaki apandiksin tavşandakine benzer bir görevi olduğunu göstermektedir. İnsan apandiksi özellikle yaşamın erken dönemlerinde çok önemlidir, çünkü doğumdan kısa bir süre sonra büyük gelişim geçirmekte, sonra yaş ilerledikçe gerilemektedir, ta ki sindirim sistemi organlarına, ince bağırsaktaki peyer plakları gibi diğer bazı kısımlarına benzeyene kadar. Bu yeni çalışmalar, insan apandiksinin, bir zamanlar iddia edildiği gibi zamanla küçülmüş ve faydasını kaybetmiş bir organ olmadığını göstermektedir.76

Kısacası tüm zamanların en ünlü "körelmiş organı" olarak öne sürülen apendiksin körelmiş sanılmasının nedeni, Darwin ve taraftarlarının dönemin ilkel bilim düzeyine dayanan dogmatizmleriydi. Dönemin ilkel mikroskopları altında apendiksin lenf dokusu gözükmüyordu; onlar da yapısını anlayamadıkları dokuyu kendi teorileri gereğince "fonksiyonsuz" saymışlar ve körelmiş organlar listesine dahil etmişlerdi. Darwinizm, bir kez daha, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyinden güç bulmuştu.

Bu durum sadece apendiks için değil, tüm diğer sözde körelmiş organlar için geçerliydi. Wiedersheim'ın "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin de ilerleyen yıllarda boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun ise, leğen kemiğinin çevresindeki kemiklere destek sağladığı, bu nedenle, kuyruk sokumu kemiği olmadan rahatça oturabilmenin mümkün olmadığı anlaşıldı. Ayrıca bu kemiğin pelvis bölgesindeki organların ve buradaki çeşitli kasların da tutunma noktası olduğu belirlendi.

İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar"dan sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin, lüteinik hormonu baskılayan melatonin gibi önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu keşfedildi. Tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir vücut gelişimini sağladığı ve metabolizma ve vücut aktivitesinin düzenlenmesinde rol oynadığı saptandı. Pitüiter bezin de tiroid, böbrek üstü, üreme bezleri gibi birçok hormon bezinin doğru çalışmasını ve iskelet gelişimini kontrol ettiği ortaya çıktı.

Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Günümüzde, geçtiğimiz on yıllar içinde ileri sürülen "körelmiş organlar"ın hepsinin aslında belirli fonksiyonlar üstlendiği tespit edilmiş durumdadır. Dr. Jerry Bergman ve Dr. George Howe tarafından kaleme alınan 'Vestigial Organs' Are Fully Functional ('Körelmiş Organlar' Tümüyle Fonksiyonel) adlı çalışmada, bu gerçek detaylarıyla ortaya konmaktadır.

Nitekim pek çok evrimci de "körelmiş organlar" hikayesinin cehaletten kaynaklanan bir argüman olduğunu kabul etmiş durumdadır. Evrimci biyolog S. R. Scadding Evolutionary Theory (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle ifade eder:

(Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.77

Evrimcilerin bu sonuca varmaları bir buçuk asır kadar uzun bir zaman sürmüş olsa da, sonuçta Darwinizm'in bir hurafesi daha tarihe karışmıştır.

Panda'nın Baş Parmağı

Bu bölümün başında Richard Dawkins'in "gözdeki hatalı özellik" iddiasının geçersizliğini incelemiştik. Aynı fikirlere sahip bir diğer evrimci ise Stephen Jay Gould'dur. Harvard Üniversitesi paleontoloğu olan Gould, 2002 yılındaki ölümüne kadar, ABD'nin en önde gelen evrimcilerinden biri olmuştur.

Ve Gould'un da aynı Dawkins'in retina örneği gibi, bir "hatalı özellik" iddiası vardır: Pandanın baş parmağı.

Pandanın elinde, insan elinde olduğu gibi, dört parmaktan ayrı duran ve böylece cisimleri tutmayı kolaylaştıran ayrı bir baş parmak yoktur. Hayvanın beş parmağı da yanyana uzanır. Ama bu beş paralel parmağının dışında, bileğinden çıkan "radyal susamsı kemik" (radial sesamoid bone) olarak isimlendirilen bir kemik çıkıntısı daha bulunmaktadır. Bunu kimi zaman bir parmak gibi kullandığı için, biyologlar buna "pandanın baş parmağı" adını vermişlerdir.

Gould'un iddiası ise, pandanın elinin bu yapısıyla verimsiz olduğudur. Bu iddiayı o kadar önemsemiştir ki, iddia 1980 yılında yayınlanan kitabının ismini oluşturmuştur: The Panda's Thumb (Pandanın Baş Parmağı)

Oysa Gould'un "hatalı özellik" iddiası da, Dawkins'inki gibi yanlıştır. Gould'un hatası, pandanın baş parmağını, insan eli gibi düşünmesi ve fonksiyonelliğini insan eliyle kıyaslamasıdır. Paul Nelson, bu konuda şu yorumu yapar:

Pandanın baş parmağı bazı işler için -örneğin klavye kullanmak gibi- optimal (ideal) olmasa da, kendi üstlendiği işlev için, yani bambu soymak için son derece uygun gözükmektedir.78

The Giant Pandas of Wolong (Wolong'un Dev Pandaları) adlı bilimsel inceleme kitabının yazarları ise, şu yorumu yaparlar:

Panda, birinci parmağının çıktığı tüysüz yüzeyi ile sahte baş parmağını aynen bir maşa gibi kullanarak, bambu kamışlarını büyük bir hassasiyetle tutabilmektedir... Pandanın yaprak yemesini izlerken... tutma kabiliyeti karşısında he-

pimiz etkilendik. Önayaklar ve ağız büyük bir uyum içinde çalışmakta ve ona büyük bir hareket ekonomisi kazandırmaktadır.79

1999 yılında Nature dergisinde yayınlanan bir inceleme, pandanın baş parmağının hayvanın doğal ortamı açısından son derece verimli olduğunu göstermiştir. Dört Japon araştırmacının ortak yürüttükleri çalışma, "kompüterize tomografi" ve "manyetik rezonans resimlendirmesi" teknikleri ile yürütülmüş ve sonuçta pandanın baş parmağının "memeliler arasında bulunan en olağanüstü yönlendirme tekniklerinden biri" olduğu sonucuna varılmıştır.80 " Role of the giant panda's 'pseudo-thumb'" (Büyük Pandanın "Sahte Baş Parmağının Rolü") başlıklı makale, şu yorumla bitmektedir:

Büyük pandanın elinin, daha önceki morfolojik modellerde ileri sürüldüğünden çok daha rafine bir tutma mekanizması olduğunu göstermiş bulunuyoruz.81

Kısacası, son 150 yıl içinde evrimciler tarafından ortaya atılan tüm "körelmiş organ" veya "hatalı özellik" iddiaları, sözü edilen biyolojik yapıların daha yakından incelenmesi sonucunda boşa çıkmıştır.

Evrimciler doğadaki hiçbir biyolojik yapının kökenini açıklayamaz iken, bu yapıların gerçek açıklaması olan yaratılış gerçeğine karşı öne sürdükleri itirazlar da çürümüştür.

Bu nedenle diyebiliriz ki; bir zamanlar Darwinizm vardı. Bu teori, canlıların "hatalı" veya "körelmiş" organlarla dolu olduğunu iddia ediyordu.

Bugün ise bu teori bilimsel delillerle çürütülmüştür.

BİR ZAMANLAR "HURDA DNA" MASALI VARDI

Bir önceki bölümde incelediğimiz "hatalı" veya "körelmiş" yapılar iddiasının son dayanağı, Hurda DNA (Junk DNA) kavramıydı. Yeni bir konu olduğu -ve çok kısa bir süre önce çöktüğü- için bu kavramı ayrı bir bölüm içinde incelemekte yarar vardır.

Körelmiş organlar efsanesi, bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren çökmeye başladı. İşlevsiz denen organların önemli işlevleri olduğu keşfedildikçe, bu efsane de savunulamaz hale geldi. Ama bu efsanenin propaganda gücünden mahrum kalmak istemeyen evrimciler bunun yeni bir versiyonuna sarıldılar. Bu yeni versiyon, vücuttaki organların değil, ama organların genetik şifresini içeren genlerin bir kısmının "körelmiş" olduğu şeklindeydi. Kullanılan kavram ise "körelmişlik" değil, "hurdaya çıkmışlık"tı.

Söz konusu "hurda" (junk) nitelemesi, tüm canlıların genetik bilgisini kodlayan dev DNA molekülünün bazı kısımları için kullanıldı. Evrimci iddiaya göre DNA'nın oldukça büyük bir bölümü işlevsizdi. Evrimciler bu işlevsiz kısımların, geçmişteki sözde evrim sürecinde bir işe yaradığını ama zamanla "hurdaya çıktığını" ileri sürdüler. İddianın Darwinizm'le olan paralelliği çok belirgindi ve bu nedenle de "Hurda DNA" (Junk DNA) kavramı, kısa sürede bilim literatürünün sık tekrarlanan terimlerinden biri haline geldi. Ancak körelmiş organlar hikayesinin bu yeni versiyonunun ömrü de fazla uzun olmadı. Özellikle 2001 yılında sonuçları açıklanan İnsan Genomu Projesi'yle birlikte, "Hurda DNA" kavramının bir yanılgı olduğu bilim dünyası içinde yüksek sesle ifade edilmeye başlandı. Cleveland Üniversitesi'nden evrimci bilim adamı Evan Eichler "Hurda DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka birşey değil" itirafında bulunuyordu. 82

Bunun nedeni, Hurda DNA denen kısımların da işlevlerinin olduğunun yavaş yavaş anlaşılmasıydı. Şimdi, Hurda DNA efsanesinin nasıl doğduğunu ve çöktüğünü inceleyelim.

Kodlamayan DNA'nın Hurda Sanılışı

Evrimcilerin bu yanılgısının anlaşılması için öncelikle DNA'nın yapısı hakkında bilgi vermek gerekir.

Tüm canlı hücrelerinde yer alan dev bir moleküler zincir olan DNA molekülü, içerdiği genetik bilgiler yüzünden çoğu zaman "bilgi bankası" olarak anılır. Molekül aynı zamanda bu bilgilerin bedensel faaliyetlerde kullanımını düzenleyen bir genetik koda sahiptir. Daha önceki bölümlerde incelediğimiz gibi, DNA molekülünün kökenini açıklama amacıyla yapılan tüm evrimci girişimler

sonuçsuz kalmış, bu moleküldeki bilginin rastlantısal olarak oluşamayacağı ortaya çıkmıştır. DNA molekülü açıkça üstün bir yaratılış örneğidir.

DNA üzerinde fiziksel özelliklerimizin ve fizyolojik faaliyetlerimizin bilgisini kodlayan belirli kısımlara "genler" denir. Bu genler farklı farklı proteinlerin kodlanmasında rol oynar ve yaşamımızın devamını sağlar. Ancak genlerimizin tamamı, DNA'mızın yaklaşık %10'unu oluşturur. DNA'nın geriye kalan daha büyük kısmı, protein kodlamadığı için "kodlamayan DNA" olarak isimlendirilir.

Kodlamayan DNA'yı da kendi içinde bazı kategorilere ayırmak mümkündür. Kodlamayan DNA, bazen genler arasına sıkıştırılmış vaziyette bulunur ve bunlara "intron" adı verilir. Bir diğer kısım kodlamayan DNA, aynı nükleotid dizisinin art arda sıralanmasıyla oluşmuş daha uzun zincirler meydana getirir. Bunlara "tekrarlı (repetitive) DNA" ismi verilir. Eğer kodlamayan DNA üzerindeki nükleotidler, tekrarlayan diziler yerine, genlerdeki kompleks dizilimi andıracak şekilde sıralanmışlarsa, bu defa "sahte gen" (pseudogene) olarak isimlendirilirler.

Evrimciler protein kodlamayan bu bölümleri genel olarak "Junk DNA" (Hurda DNA) adı altında toplamış ve bunların sözde evrimsel süreçten aktarılan gereksiz yığınlar olduğunu ileri sürmüşlerdir. Oysa bunun mantıksal açıdan hatalı bir yaklaşım olduğu açıktır. Çünkü bu DNA yapılarının protein kodlamıyor olması, bunların işlevsiz olduğunu göstermez. Bunların fonksiyonlarını öğrenmek için üzerinde yapılacak araştırmaların sonuçlarını beklemek gerekir. Bilimsel yaklaşım bunu gerektirir. Ancak evrimci önyargılar bu mantığın devreye sokulmasını engellemiş, toplumu yıllarca Hurda DNA iddialarıyla yanıltacak haberlere yol açmıştır. Ancak özellikle son on yılda yapılan araştırmalar bu iddiaların hayalden başka birşey olmadığını göstererek evrimcileri yalanlamıştır. Çünkü kodlamayan DNA kısımlarının, evrimcilerin iddia ettiği gibi "hurda" değil, tam aksine "genomik hazine" olduğu anlaşılmıştır.83

Chicago Üniversitesi'nden doktora sahibi ve anti-evrim hareketinin önde gelen savunucularından biri olan Dr. Paul Nelson, "Hurdacı Artık Hurda Satmıyor" (The Junk Dealer Ain't Selling That No More) başlıklı makalesinde, evrimcilerin hurda DNA iddialarının çöküşünü şu cümlelerle açıklar:

"[Ateizmin savuncularından]Carl Sagan, Shadows of Forgotten Ancestors (Unutulmuş Ataların Gölgeleri) isimli kitabında, "genetik hurdalığın", DNA'daki "fazlalıkların, kekelemelerin (gereksiz tekrarlar) ve kopya edilemez saçmalıkların", hayatın temelinde derin kusurlar bulunduğunu kanıtladığını öne sürmüştü. Bu tür yorumlara biyoloji literatüründe giderek daha az rastlanmaktadır. Neden mi? Çünkü artık genetikçiler, genetik enkaz olarak bilinen kısımların fonksiyonlarını keşfediyorlar."84

Şimdi 'Hurda DNA'nın aslında hiç de hurda olmadığının nasıl keşfedildiğini inceleyelim...

1. Kodlamayan DNA'nın nükleotid diziliminde lisan yeteneği ile ilgili bir kodlama kriteri bulundu.

1994 yılında Harvard Tıp Fakültesi moleküler biyologları ile Boston Üniversitesi'nden fizikçilerin gerçekleştirdiği ortak çalışmada kodlamayan DNA ile ilgili çarpıcı bir sonuç elde edildi. Araştırmacılar, çeşitli canlılardan alınan ve 50.000 baz çifti içeren 37 DNA dizilimini incelemiş ve nükleotidlerin sıralamasında belirli kuralların olup olmadığını araştırmışlardı. Bu çalışma sonucunda, insan DNA'sında %90 yer tutmakta olan sözde Hurda DNA'nın, insan diline has bir özelliğe sahip olduğu ortaya çıktı.85 Buna göre, yeryüzünde konuşulmakta olan tüm dillerde görülen ortak bir kodlama kriterine insan DNA'sında sıralanan nükleotidlerde de rastlanmıştı. Şüphesiz bu bulgu sözde Hurda DNA'daki bilginin tesadüfen biriktiği tezine değil, yaşamın üstün bir yaratılış ile var olduğu gerçeğine destek sağlıyordu.

2. Tekrarlı heterokromatin şaşırtıcı bir fonksiyonellik ortaya koydu: Kendi başlarına anlamsız gibi görünen nükleotidler birarada önemli görevleri yerine getiriyor ve mayotik bölünmede rol oynuyor.

Yakın bir geçmişte, Hurda DNA olduğu zannedilen, ancak bilim adamlarının fonksiyonlarını yeni keşfetmeye başladığı DNA dizilimlerinden biri heterokromatindir. Bu, DNA'da fazlaca tekrar edilen bir koddur. Herhangi bir proteinin üretiminden sorumlu olduğu tespit edilemediği için uzun zaman "Hurda DNA" olarak tanımlanmıştır.

Renauld ve Gasser (İsveç Deneysel Kanser Araştırma Enstitüsü) heterokromatin için şu yorumu yaparlar:

Genomda dikkat çekecek şekilde temsil ediliyor olmasına rağmen, (insan hücrelerinin %15'i ve sinek hücrelerinin yaklaşık %30'u), heterokromatin her zaman 'Hurda DNA', yani hücreye hiçbir faydası olmayan DNA olarak kabul edilmiştir.86

Ancak, son çalışmalar heterokromatinin de önemli fonksiyonel görevleri olduğunu ortaya koydu. Moleküler Tıbbi Bilimler Enstitüsü'nden Emile Zuckerland bu konuda şunları söyledi:

Tek başına fonksiyonel olmayan nükleotidleri biraraya getirdiğinizde, fonksiyonel hale gelen nükleotidler topluluğu elde edebilirsiniz. Kromatine ait olan nükleotidler ise bunun bir örneğidir. Geçmişte heterokromatinin hurda olduğunu iddia eden görüşlere rağmen, bugün bu alanda aktif olarak çalışan birçok kişi, DNA'nın bu bölümünün çok önemli fonksiyonel görevleri olduğundan şüphe etmiyor... Nükleotidler tek başlarına hurda olabilirler, ancak birarada iken altınlar.87

Heterokromatinin bu tür "kollektif" fonksiyonlarından biri mayotik bölünmede tespit edildi. Aynı zamanda yapay kromozom çalışmaları da, DNA'nın bu bölümünün farklı fonksiyonları olduğunu ortaya çıkardı.88

3. Araştırmacılar kodlamayan DNA ile hücre çekirdeği arasındaki ilişkiyi ortaya çıkardılar. Bu gelişmelerin "Hurda DNA" iddiasını çürüttüğünü ifade ettiler.

1999 yılında yapılan bir çalışma, ökaryot hücrelerdeki protein kodlamayan-DNA'nın (diğer adıyla sekonder DNA) çekirdek içinde işlevsel bir yapı olduğunu ortaya çıkardı. Bu çalışmada, Crytomonad isimli fotosentez yapan tek hücreli canlılar incelendi.

Bu canlıların özelliği, boyut açısından geniş bir çeşitlilik ortaya koyuyor olmalarıydı. Ancak hücreler farklı boyutlarda olsalar da, çekirdek büyüklüğü ile hücrenin (canlının) büyüklüğü arasında daima doğrusal bir orantı bulunuyordu.

Araştırmacılar kodlamayan DNA'nın miktarının, çekirdeğin büyüklüğüne oranlı olduğunu gördüler ve bu durumu, kodlamayan DNA'nın daha büyük çekirdek için yapısal olarak gerekli olduğuna dair bir gösterge olduğu sonucuna vardılar. Bu yeni araştırma, yaratılış gerçeğini reddeden Hurda DNA -hatta Dawkins'in öne sürdüğü "bencil DNA"89- gibi kavramlara çok önemli bir darbe oluşturdu. Araştırmacılar yazılarını şöyle bitiriyorlardı:

"Dahası, sekonder DNA [kodlamayan DNA] nükleomorfun önemli ölçüde eksik oluşu,... sekonder DNA ile ilgili 'bencil' ve 'çöplük' DNA tezlerini çürütmektedir". 90

4. Kodlamayan DNA'nın, kromozom yapısı için gerekli olduğu ortaya çıktı.

Kodlamayan DNA'nın son yıllarda ortaya çıkarılan bir başka önemli rolü de kromozom yapısı ve işlevinde "kesinlikle gerekli" olmasıydı. Bu alanda yapılan çalışmalar, kodlamayan DNA'nın, DNA'nın birçok işlevi yerine getirmesini mümkün kılan yapıyı sağladığını gösterdi. Öyle ki forma sokulmuş bir yapı olmaksızın bu işlevlerin gerçekleştirilmesi imkansızdı. Bilim adamları bira mayasının kromozomlarından birinde, telomerleri (telomerler kromozomların her iki ucunda bulunan ve her hücre bölünmesi sonrası belli ölçüde kısalan DNA-protein kompleksleridir) ortadan kaldırdıklarında hücre bölünmesinin kesintiye uğradığını gördüler.91 O halde telomerler hücrenin, sağlam kromozomları, hasar görmüş DNA'dan ayırmasına yardımcı oluyordu. Bu kesinti halinden kurtulan hücrelerde kromozom sonunda kaybediliyordu. Bu da kodlamayan DNA'ya ait telomerlerin, hücrenin kromozom sabitliğinin korunmasında gerekli olduğunu gösteriyordu.

5. Kodlamayan DNA'nın embriyonun gelişimindeki rolleri ortaya çıkarıldı.

Kodlamayan DNA'nın, gelişim sırasında gen ifadesinin (gendeki bilginin okunarak protein üretimi yapılması işleminin) düzenlenmesinde de önemli rol oynadığına dair kanıtlar elde edildi.92 Çeşitli çalışmalarda, kodlamayan DNA'nın, fotoreseptör hücrelerinin93, üreme bölgesinin94 ve merkezi sinir sisteminin95 gelişiminde rol oynadığı gösterildi. Tüm bunlar, kodlamayan

DNA'nın gelişim ve embriyojenez (embriyonun gelişimi) sırasında hayati rolleri düzenlediğini gösterdi.

6. Hurda DNA kategorisine dahil edilen intronların hücre faaliyetlerinde hayati roller oynadığı ortaya çıktı.

Evrimcilerin uzun yıllar Hurda DNA zannettiği ancak önemli rolleri daha sonra keşfedilen bir başka tür kodlamayan DNA ise intronlardır. İntronların özelliği, fonksiyonel genlerin içine sıkıştırılmış olmalarıdır. İntronlar, protein üretimi ve işlevleri sırasında ayrıştırılarak elenirler.

Evrimciler, intronların ilk bakışta protein üretiminde rol oynamamasına aldanmış, bunları Hurda DNA kabul etmişlerdi. Oysa yapılan araştırmalar intronların çok önemli yaşamsal faaliyetlerde rol oynadığını ortaya çıkardı. Günümüzde intronlar artık farklı DNA'lardan meydana gelen ve hücrenin yaşamı açısından hayati derecede önemli rol oynayan kompleks bir karışım olarak kabul ediliyor.96

Ünlü The New York Times gazetesinin bilim köşesinde yayınlanan bir yazı, intronlarla ilgili evrimci yanılgıları ortaya koyması açısından ilgi çekiciydi. C. Claiborne Ray tarafından hazırlanan ve "DNA: Hurda mı, Değil mi?" başlığını taşıyan kısa yazıda, intronlar üzerinde yapılan araştırmaların sonucu şu cümlelerle özetleniyordu: "Yıllar boyu yapılan çalışmalar, intronların hurda olmadığını, bunların aslında genlerin çalışma şeklini etkilediklerini ortaya çıkardı. ...intronlar, şüphesiz, aktif roller oynuyorlar."97

New York Times gazetesindeki bu yazıda, son bilimsel gelişmeler ışığında, intronlar gibi "sözde çöplük DNA"nın gerçekte organizmalara "faydalı" olduğu vurgulanıyordu.

Maddeler halinde ele aldığımız tüm bu gelişmeler kodlamayan DNA hakkında yepyeni bilgiler ortaya koymakla birlikte önemli bir gerçeği de açığa çıkarmış oluyordu. Evrimcilerin Hurda DNA kavramı, bilgisizlikten kaynaklanan, uydurma bir kavramdı. Case Western Reserve Üniversitesi'nden Evan Eichler 2001 yılında Science'da yayınlanan bir makalede, durumu şu sözlerle özetliyordu: "Çöplük DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka birşey değil."98

Hurda DNA Efsanesinin Son Dayanağı da Çöktü: Bir "Sahte Gen"in Fonksiyonel Olduğu Ortaya Çıktı

90'lı yıllardan itibaren yaşanan tüm bu önemli bilimsel gelişmeler, Hurda DNA iddiasının bilgisizlikten kaynaklanan bir evrim yanılgısı olduğunu ortaya koydu. Genlerin içine sıkışmış intronlar ve daha uzun sıralar halinde birarada bulunan tekrarlı DNA gibi "kodlamayan DNA"ların aslında işlevsel olduğu gösterilmiş oldu. Bununla birlikte, geriye fonksiyonel olup olmadığı tam bilinmeyen

tek bir tür "kodlamayan DNA" kalıyordu: "Sahte genler" anlamına gelen "pseudogenler" (pseudogenes).

Pseudogen, görünürde, mutasyona uğramış fonksiyonel genlerin işlevlerini kaybederek ortaya çıkardıkları DNA parçalarına evrimcilerce verilen isimdir. "Pseudo" kelimesi de İngilizcede "sahte, yanıltıcı" anlamında kullanılır. Pseudogenlerin evrimciler açısından özel bir önemi olduğu söylenebilir. Çünkü mutasyonların evrim meydana getireceği iddiasının geçersizliğini içten içe kabullenmiş, pseudogenlere bir tür göz boyama aracı olarak sarılmışlardır.

Kısaca hatırlayacak olursak, canlılar üzerinde yapılan sayısız deneyde, mutasyonların, etkili oldukları zaman canlılarda daima genetik bilgi kaybına neden oldukları görülmüştür. Bir saate yapılan rastgele çekiç darbelerinin saati geliştirmeyeceği gibi, mutasyonlar da organizmaları asla geliştirmemiş, bir diğer deyişle evrimleştirmemişlerdir. Evrim teorisi genetik bilgide artış gerektirdiği halde mutasyonlar hep genetik bilgiyi azaltır, tahrip ederler.

Teorilerine destek gösterebilecekleri bir mekanizmadan dahi yoksun olan evrimciler, pseudogenleri hayali evrim sürecinin "hayalet" mekanizmasının işlediğine kanıt gösterdiler. Evrimciler, protein kodlamayan bu DNA parçalarının sözde evrimin moleküler fosilleri olduğunu iddia ettiler. Bu iddianın tek dayanağı, bu genlerin herhangi bir fonksiyonunun bilinmeyişiydi.

Ta ki 2003 Mayısı'na kadar.

Pseudogenlerin fonksiyonel olduğunu gösteren bir çalışma, ünlü Nature dergisinin 1 Mayıs 2003 tarihli sayısında yayınlandı. Araştırmacılar, "İfade Edilmiş Bir Pseudogen, Homolog Kodlayan Geninin Mesajcı RNA Kararlılığını Düzenliyor" (An expressed pseudogene regulates the messenger-RNA stability of its homologous coding gene) başlıklı yazılarında, bir deneye hazırlanan farelerde gözlemledikleri bir durumu haber veriyorlardı.99 Buna göre bir dizi farenin, Makorin1-p1 ismi verilen pseudogenlerinin, genetik olarak değiştirilmesi sonucu farelerde ölümcül mutasyonlar meydana gelmişti. Farelerin böbrek ve kemiklerinin anormal şekilde geliştiği gözlemlenmişti.

Pseudogendeki dizilimde meydana gelen bir değişimin farenin organlarını etkilemesinin açıklaması açıktı: Bu pseudogen işlevsiz değil, gerekliydi.

Nature dergisinde bu araştırmayı yorumlayan bir makalede bu çalışmanın, evrimin "moleküler fosilleri" gözüyle bakılan pseudogenler hakkındaki yaygın görüşlere meydan okuduğu yazılıyordu.100 Yani, bir evrim efsanesi daha yıkılıyordu.

Pseudogenlerle ilgili bir fonksiyon ortaya çıkarıldıktan yalnızca üç hafta sonra, bir diğer ünlü bilim dergisi Science'da yayınlanan bir araştırma, Hurda DNA kavramına bir başka ağır darbe vurdu.101 Derginin 23 Mayıs 2003 tarihli sayısında yayınlanan bir araştırma, kodlamayan DNA ile ilgili yeni bir işlev daha ortaya çıkarıyordu. Yukarıda aktardığımız tüm gelişmelerin farkında olan ev-

rimciler için, uzun süre gündemde tuttukları "Çöplük DNA" kavramının anlamsızlığını açıkça kabul etmekten başka seçenek kalmıyordu. Çöplük DNA kavramının çöpe atılma vakti gelmişti. Pensylvannia Eyalet Üniversitesi'nden Wojciech Makalowski tarafından kaleme alınan yazının başlığı bu değişimi gösterir nitelikteydi: "Not Junk After All" (Artık Hurda Değil). Makalowski durumu şöyle özetliyordu:

Özellikle tekrarlayan elemanlarla ilgili olan Hurda DNA görüşü 1990'lı yıllarda değişmeye başladı... Şimdilerde giderek daha fazla sayıda biyolog tekrarlayan elemanlara genomik hazine olarak bakıyor. Bu rapor gösteriyor ki tekrarlayan elemanlar 'Hurda DNA değil', ökaryotik genomların önemli, birleştirici bileşenleri. O halde tekrarlayan DNA "Hurda DNA" olarak isimlendirilmemeli...". 102

Bir zamanlar Hurda DNA kavramını ve buna dayalı evrimci spekülasyonları sık sık duyabilirdiniz.

Ama, burada özetlediğimiz gibi, Darwinistlerin son "körelmişlik" iddiası olan Hurda DNA kavramı da tarihe karıştı. Darwinizm'in bu son çırpınışları da boşa çıktı.

BİR ZAMANLAR TÜRLERİN KÖKENİ "TÜRLEŞME" SANILIYORDU

Darwinizm'e olan ısrarlı bağlılığı ile tanınan New Scientist dergisinin 14 Haziran 2003 tarihli sayısında "Yeni Türler Nasıl Oluşur?" (How Are New Species Formed?) başlıklı bilimsel bir makale vardı. Yazarı George Turner şu önemli "itiraf"ta bulunuyordu:

Çok değil yakın zaman önce, türlerin nasıl oluştuğunu bildiğimizi sanıyorduk. İşlemin hemen her zaman popülasyonların tamamen izole olmalarıyla başladığına inanıyorduk. Genellikle popülasyonun ciddi bir "genetik darboğaz"dan geçmesinden sonra meydana geliyordu; (örneğin) hamile bir dişinin uzak bir adaya sürüklenmesinden ve onun yavrularının birbirleri ile çiftleşmesinden sonra olabileceği gibi. Bu "kurucu etki"nin güzelliği, laboratuvarda test edilebilir olmasıydı. Gerçekte, açıkçası tutmadı. Biyologların tüm çabalarına rağmen, hiç kimse, kurucu bir popülasyondan yeni bir tür yaratmanın yanına bile yaklaşamadı. Dahası, bildiğimiz kadarıyla, insanların az sayılarda organizmayı yabancı ortamlara salmaları sonucunda hiçbir yeni tür oluşmadı.103

Aslında bu yeni bir itiraf değildir. Darwin'den bu yana geçen bir buçuk yüzyıl içinde, onun ileri sürdüğü gibi bir "türleşme" hiçbir zaman gözlenmemiş, "türlerin kökeni"ne tatmin edici bir açıklama getirilememiştir.

Bunu açıklamak için Darwin'in nasıl bir "türleşme" öngördüğünü anlatmakta yarar vardır.

Darwin'in teorisinin dayandığı "gözlem"lerin türü, hayvan popülasyonlarındaki bazı değişimlerdi. Bunların bazıları hayvan yetiştiricilerinin çalışmalarıydı. Cins köpekler, inekler veya güvercinler yetiştiren bu kişiler, popülasyon içinde belirli bir özelliği baskın olan (örneğin iyi koşan köpekleri, iyi süt veren inekleri veya "zeki" güvercinleri) seçip birbirleriyle çiftleştirerek, birkaç nesil içinde bu seçtikleri özelliklere yüksek oranlarda sahip olan popülasyonlar oluşturuyorlardı. Normal ineklerden, çok daha fazla süt veren inekler türetiyorlardı.

Bu "sınırlı değişim", Darwin'e doğada daimi bir değişim olduğunu ve bunun uzun zamana yayıldığında sınırsız bir değişim (yani evrim) meydana getireceğini düşündürttü.

Darwin'in aynı konudaki ikinci gözlemi ise, Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türleriydi. Bu ispinozların, ana karadakilerden farklı gaga yapılarına sahip olduklarını belirlemişti. Yani aynı popülasyonun içinde uzun gagalı, kısa gagalı, kıvrık gagalı, düz gagalı ispinozlar türemişlerdi ve bunlar da kendi içlerinde çiftleştikleri için ayrı türler haline gelmişlerdi.

Darwin tüm bu "değişim" olgularını biraraya getirdiğinde, doğada "sınırsız değişim" yaşandığını, yepyeni türlerin, sınıfların, takımların ortaya çıkması için sadece "uzun zaman" gerektiğini düşündü. Ancak Darwin yanılmaktaydı.

Belirli bir özelliği baskın olan canlıları seçip birbirleriyle çiftleştirerek sadece kendi türlerinin daha iyisi, daha güçlüsü canlılar yetiştirilmiş olur. Yoksa bu yöntemle bir başka canlıyı oluşturmak mümkün değildir. Örneğin bu şekilde bir kediden bir at, bir ceylandan zürafa oluşturulamaz ya da bir armuttan bir erik meydana getirilemez. Karpuz her zaman karpuzdur, şeftaliler muza ya da karanfiller güllere dönüşemez. Kısacası herhangi bir türden hiçbir şartta bir başka tür meydana gelmez. Darwin'in bu konuda nasıl yanıldığını ilerleyen sayfalarda detaylıca açıklayacağız.

"Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları"

Darwin doğada gözlemlediği değişimin sınırsız olduğunu varsaymıştı. Eğer inekler, köpekler veya güvercinler sadece birkaç nesilde bile değişim gösterebiliyorlarsa, yeterince uzun zaman verildiğinde herşeye dönüşebilirler, diye düşünmüştü. Ancak aradan geçen 140 yıl içindeki binlerce farklı deney, deneyim ve gözlem, bu varsayımın tamamen yanlış olduğunu ortaya çıkardı.

Bitkiler ve hayvanlar üzerinde 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm yetiştirme çalışmaları, türlerin doğal "çeşitlenme" süreciyle asla aşamayacakları sınırlar olduğunu göstermiştir. Bu alandaki en ünlü isimlerden biri olan Luther Bur-

bank, türler içindeki değişimi sınırlayan görünmez bir kanunun olduğu görüşündedir:

Tecrübelerimden biliyorum ki, bir buçuk ile altı santimetre arasında bir erik yetiştirebilirim. Ama itiraf edeyim ki, bir bezelye kadar küçük veya bir greyfurt kadar büyük erik elde etme çabası başarıyla sonuçlanmayacaktır… Kısacası, muhtemel sanılan gelişmelerin sınırları vardır ve bu sınırlar bir kanuna tabidir… Bu, ilk hale yani ortalama (vasat) boyuta dönme kanunudur… Geniş çaplı deneyler daha önceden gözlemle tahmin ettiğimiz sonuçları onaylayan bilimsel deliller ortaya koymuştur. Yani bitkiler ve hayvanlar sonraki nesillerde vasat boyutlarına veya yapılarına geri dönmeye eğilimlidirler… Kısacası, tüm canlıları belirli bir sınırda bulunmaya zorlayan bir çekim kuvveti vardır.104

Günümüzde halen bazı yapay genetik düzenlemelerle hayvanların ya da tarım ürünlerinin biyolojik yapılarında bazı değişiklikler yapılabilmektedir. Daha güçlü kaslı, atlar ya da daha büyük lahanalar elde edilebilmektedir. Ama Darwin'in bunlardan yola çıkarak yaptığı çıkarımların yanlış olduğu artık açıkça ortadadır. Dünyanın önde gelen antropologlarından Loren Eisley bunu şöyle açıklar:

Atların veya lahanaların kalitelerini yükseltmek için yapılan üretim şekli, sonsuz bir biyolojik değişime, yani evrime giden bir yol değildir. Bu tür yapay üretimlerin evrime kanıt olarak kullanılması gerçekten tuhaf bir durumdur.105

Florida Üniversitesi'nde hayvan bilimci olan Edward S. Deevy de, doğadaki değişimin bir sınırı olduğunu şöyle belirtir: "Buğday yine buğdaydır, greyfurt değildir; domuzlara kanat takamayız, tavuklara silindir şeklinde yumurta yumurtlatamayız."106

Meyve sinekleri üzerinde yapılan deneylerde de yine "genetik sınır" duvarına çarpılmıştır. Bu deneylerin hepsinde meyve sineği belli oranlarda değişime uğramış, ama belli sınırların ötesinde bir değişim gözlemlenememiştir. Neo-Darwinizm'in bilinen isimlerinden biri olan Ernst Mayr, meyve sineği ile yapılan iki deneyle ilgili olarak şunları aktarır:

Birinci deneyde sineğin kıllarının azaltılması, ikinci deneyde ise artırılması hedeflenmişti. Ortalama 36 olan kıl sayısını 30 kuşak sonra 25'e kadar düşürmek mümkün oldu. Ama daha sonra kısırlık meydana geldi ve o seriden elde edilen sinekler nesil üretemez oldular. İkinci deneyde ise kıl sayısı 36'dan 56'ya çıkarıldı; bu defa da yine ilk deneyde olduğu gibi kısırlık baş gösterdi.107

Mayr yapılan bu deneylerden sonra şu sonucu çıkarmıştır:

Belli ki seleksiyonla gerçekleştirilen zorlayıcı ıslahlar, genetik çeşitliliğin kökünü kurutmaktadır… Tek taraflı seleksiyon, genel uyumda (çevreye uyumda) bir düşüşe neden olmaktadır. Bu da, neredeyse her üretim deneyinin baş belasıdır.108

Bu konuyu ele alan en önemli kaynaklardan biri, biyoloji profesörü Lane P. Lester'ın ve moleküler biyolog Raymond G. Bohlin'in birlikte kaleme aldıkları Natural Limits to Biological Change (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaptır. Lester ve Bohlin, kitabın girişinde şöyle yazmaktadırlar:

Yaşayan organizmaların popülasyonlarının, belirli bir zaman dilimi içinde anatomi, fizyoloji, genetik yapı vs. açısından değişim gösterdikleri, tartışılmayan bir gerçektir. Geriye kalan zor mesele, şu sorunun cevabıdır: Ne kadar değişim mümkündür ve bu değişimler hangi mekanizma ile oluşur? Bitki ve hayvan yetiştiricileri, canlıların değiştirilebilirliği konusunda etkileyici örnekleri biraraya getirebilirler. Ama bir yetiştirici işe köpekle başladığında sonuçta yine köpek elde etmektedir, farklı ve garip görünümlü bir köpek bile olsa bu, sonuçta köpektir. Meyve sineği meyve sineği olarak kalmakta, güller gül olarak kalmaktadır.109

Yazarlar kitaplarında bu konuyu bilimsel gözlem ve deneylere bakarak araştırırlar. Vardıkları iki temel sonuç vardır:

1) Canlıların genlerine bir dış müdahale olmadıkça, yeni genetik bilgi edinmeleri mümkün değildir. Bu nedenle, genlere bir müdahale olmadıkça, doğada asla yeni biyolojik bilgi ortaya çıkmaz. Yani yeni canlı kategorileri, yeni organlar, yeni yapılar doğmaz. Doğal yollarla sadece belirli bir tür içinde "genetik varyasyon" oluşur. Bunlar da kısa boylu, uzun boylu, az tüylü, çok tüylü köpek cinsleri ortaya çıkması gibi "sınırlı değişim"lerdir. İsterse milyarlarca yıl geçsin, bu değişimlerin yeni canlı türleri ve daha üst kategoriler (sınıflar, aileler, takımlar, filumlar) oluşturması imkansızdır.

2) Doğada canlıların genlerine dış müdahale, sadece mutasyonlar yoluyla olur. Ama mutasyonlar da, hiçbir zaman, "yapıcı" etki sağlamazlar. Yeni genetik bilgi oluşturmazlar; etkileri sadece genetik bilgiyi tahrip etmektir.

Dolayısıyla;

Darwin'in sandığı gibi, doğal seleksiyon yoluyla "türlerin kökeni"nin açıklanması imkansızdır. Köpekleri ne kadar "seleksiyona" tabi tutarsak tutalım hep köpek olarak kaldıklarına göre, onların geçmişte aslında balık veya bakteri olduklarını iddia etmenin hiçbir mantığı yoktur.

Peki "genlere dış müdahale" seçeneği, yani mutasyonlar dikkate alınırsa?

Darwinist teori 1930'lardan bu yana bu seçeneğe bel bağlamaktadır ve bu nedenle de teorinin adı neo-Darwinizm olarak değişmiştir. Ne var ki mutasyonlar da teoriyi kurtaramamaktadır. Bu önemli konuyu, ayrıca incelemek yerinde olacaktır.

Galapagos'taki Canlılar Evrimi Reddediyor

Darwin'in Galapagos adalarında gördüğü farklı ispinozlar da bir varyasyon örneğidir ve diğerlerinde olduğu gibi kesinlikle evrime bir delil oluşturmazlar. Son yıllarda yapılan gözlemler, ispinozlarda Darwin'in teorisinin öngördüğü gi-

bi sınırsız bir değişim yaşanmadığını ortaya koymuştur. Dahası, Darwin'in 14 ayrı tür olarak belirlediği farklı ispinoz tiplerinin çoğu, aslında birbirleri ile çiftleşebilen, yani aynı türün üyeleri olan varyasyonlardır. Bilimsel gözlemler, hemen her evrimci kaynakta anlatılan "ispinoz gagaları" örneğinin, gerçekte bir "varyasyon" örneği olduğunu, yani evrim teorisine delil oluşturmadığını göstermektedir. Galapagos Adaları'na "Darwinistik evrimin kanıtlarını bulmak" için giden ve adalardaki ispinoz türlerini uzun yıllar boyunca gözlemleyen Peter ve Rosemary Grant'in ünlü çalışmaları, adada bir "evrim" yaşanmadığını belgelemekten başka bir sonuç vermemiştir.110

Mutasyonlar Ne İşe Yarar?

Genetik bilgi son derece komplekstir. Hem genlerde saklanan bilginin kendisi komplekstir, hem de bu bilgiyi kodlayan, okuyan ve buna göre üretim yapan moleküler makineler... Bu sisteme isabet edecek olan rastlantısal bir etki, yani bir kaza, hiçbir şekilde genetik bilgi artışı sağlamaz.

Mutasyon, bilgisayar yazılımı ile uğraşan bir programcının klavyesinin üzerine rastgele bir kitap düşmesi ve bu kitabın bazı tuşlara çarparak yazılımın içine rastgele harfler ve rakamlar eklemesi gibi bir şeydir. Böyle bir kaza nasıl bilgisayar yazılımını geliştirmez, aksine bozarsa, mutasyonlar da insanın genetik kodunu bozarlar. Lester ve Bohlin'in Natural Limits to Biological Change (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaplarında belirttikleri gibi; "mutasyonlar DNA replikasyonunun hassas mekanizmasında meydana gelen hatalardır" ve dolayısıyla "mutasyonlar, aynen genetik varyasyon ve rekombinasyon gibi kendi başlarına büyük evrimsel değişim meydana getiremezler."111

Mantıksal olarak beklenebilecek olan bu sonuç, 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm deney ve gözlemler tarafından da doğrulanmıştır. Hiçbir canlıda genetik bilgisini geliştirerek köklü bir değişim meydana getiren bir mutasyon gözlemlenmemiştir.

Bu nedenle Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı Pierre-Paul Grassé, evrim teorisini kabul etmesine rağmen, mutasyonların "yalnızca kalıtsal değişkenler olduğunu, merkez noktaya bağlı olarak sağa sola hareket eden bir sarkaç pozisyonunda olduklarını, ama hiçbir zaman evrimsel etkisi olan bir sonuç olmadıklarını... sadece daha önceden var olanı bir çeşit değişime uğrattıklarını"112 söyler.

Dr. Grassé evrim konusundaki problemin "bazı çağdaş biyologların mutasyonu görür görmez evrimden bahsetmeye başlamalarından kaynaklandığını" söyler. Ona göre bu kanı "gerçeklerle uyuşmaz; çünkü ne kadar çok sayıda olurlarsa olsunlar, mutasyonlar herhangi bir evrim meydana getirmezler."113

Türlerin mutasyonlarla yeni genetik bilgi kazanamayacakları konusunda verilebilecek en güzel örnek meyve sinekleri ile ilgilidir. Meyve sinekleri üze-

rinde yapılan mutasyonlar, doğadaki canlılara değişimin değil, bir dengenin hakim olduğunu göstermiştir. Meyve sineği gebelik süresi çok kısa (12 gün) olduğu için uzun yıllardır mutasyon deneylerinin gözde deneği olmuştur. Bu deneylerde sineğin mutasyon oranını 15.000 kez artırmak için röntgen ışınları kullanılmıştır. Bilim adamları meyve sineğinin doğal şartlar altında milyonlarca yılda maruz kalacağı mutasyon sayısını kısa bir süre içinde gerçekleştirerek gözlemleyebilmişlerdir. Bu kadar hızlı mutasyonlardan sonra elde edilen hiçbir yeni tür yoktur. Bilim adamları yine meyve sineğinden başka bir şey elde edememişlerdir.

Meyve sineklerindeki sözde "faydalı mutasyon"lara örnek verilen klasik vaka, dört kanatlı mutantlardır. Meyve sinekleri normalde iki kanatlıdır, ancak bazı mutantların dört kanada sahip olduğu gözlemlenmiştir. Darwinist literatür bu örneği "gelişim" olarak sunar. Oysa Jonathan Wells'in Evrimin İkonları adlı kitabında detaylı olarak açıkladığı gibi, bu çok yanlış bir yorumdur. Söz konusu ekstra kanatlar uçuş kaslarından yoksundur ve dolayısıyla mutant sineklere avantaj değil dezavantaj getirmektedirler. Nitekim bu mutantların hiçbiri laboratuvar dışında yaşamamıştır.114

Tüm bunlara rağmen evrimciler nadir de olsa "faydalı mutasyonlar" yaşandığını ve bunların doğal seleksiyon vasıtasıyla seçildiğini ve böylece yeni biyolojik yapıların ortaya çıktığını ileri sürerler. Oysa burada çok önemli bir yanılgı vardır. Bir mutasyon kesinlikle "genetik bilgi artışı" meydana getirmez ve dolayısıyla evrim sağlamaz. Lester ve Bohlin bu konuyu şöyle açıklarlar:

(Mutasyonlar)... zaten var olanı modifiye ederler, çoğunlukla anlamsız ve yok edici bir şekilde. Bu, faydalı mutasyonların hiçbir zaman var olmadığı anlamına gelmez; pek muhtemel olmasa da, yine de oluşabilirler. Faydalı bir mutasyon, basitçe, bu mutasyona sahip olanların, kendi soylarını daha sonraki nesillere mutasyona sahip olmayanlardan daha çok aktarmalarını sağlayandır... Ama bu mutasyonların bir organizmayı bir diğerine dönüştürmekle hiçbir ilgisi yoktur...

Bu açıdan Darwin Maderia'da yaşayan kanatsız böceklere dikkat çekmiştir. Rüzgarlı bir adada yaşayan böcekler için, kanatlar kesin bir dezavantaj olabilir. Uçuşun kaybolmasına neden olan mutasyonlar ise kesinlikle yararlı olacaktır. Aynı durum görme yeteneği olmayan mağara balıkları için geçerlidir. Gözler yaralanmaya çok açıktır ve tamamen karanlık bir ortamda yaşayan canlılar, gözlerini yok ederek yaralanma ihtimallerini sıfıra indiren bir mutasyondan fayda göreceklerdir. Bu mutasyonlar etkili ve yararlı bir değişim oluştursalar da, önemli olan bir nokta vardır ki, bunlar her zaman bir kayıp meydana getirmektedirler, kazanç değil. Hiçbir zaman, daha önceden gözlere veya kanatlara sahip olmayan türlerde bunların üretildiğini gözlemlemiyoruz.115

Dolayısıyla yazarların vardıkları sonuç şudur: "Toplamda, mutasyonlar daimi bir genetik bozulma ve dejenerasyon nedeni olarak işlev görürler."

Etkileri hep "genetik bilgi kaybı" olan mutasyonların, doğadaki milyonlarca farklı canlı türünün olağanüstü derecede kompleks genetik kodlarını ürettiklerine inanmak ise, klavyelerin üzerlerine rastgele düşen kitapların, milyonlarca ansiklopedi yazdığına inanmak gibidir. Yani saçmadır, akıl dışıdır. Paris Üniversitesi Tıp Fakültesinde bölüm başkanlığı yapan ve bilime katkıları nedeniyle Bronz Yıldız Madalya ve Croix de Guerre Şeref Nişanı'na layık görülen Dr. Merle d'Aubigne, bu konuda şu önemli yorumu yapar:

Kişisel olarak ben, yaşam koşullarındaki değişikliklere bağlı olarak gerçekleşen mutasyonun; beynin, ciğerlerin, kalbin, böbreklerin hatta eklem ve kasların karmaşık ve rasyonel düzenini açıklayabileceği fikrini tatmin edici bulmuyorum. Akıl sahibi ya da düzenleyici bir güç olduğu fikrinden nasıl kaçınılabilir ki? 116

Kısacası mutasyonlar da Darwin'in meselesine, yani "türlerin kökeni"ne bir açıklama getirmemektedir. Avusturyalı evrimci biyolog Gerhard Müller bu çözümsüz durumu, "yeni morfolojik karakterlerin kökeni, çağdaş sentetik (neo-Darwinist) teori tarafından hala açıklanabilmiş değildir" şeklinde ifade etmektedir.

Neo-Darwinizm'in öne sürülen iki mekanizmasının, yani doğal seleksiyon ve mutasyonun canlıların kökenini açıklaması mümkün değildir. Çünkü doğal seleksiyon yoluyla genetik bilgi üretilemez; sadece var olan bilgi seçilir. Mutasyonlar da genetik bilgi üretmez; bu bilgiyi en iyi ihtimalle etkilemez, çoğu zaman tahrip ederler. Genetik bilginin -ve dolayısıyla yaşamın- kökeninin bu bilinçsiz doğa mekanizmaları olmadığı açıktır.

Bu köken, Dr. Merle d'Aubigne'nin de ifade ettiği gibi, "akıl sahibi ya da düzenleyici bir güç"tür. Bu güç sonsuz akıl, ilim ve kudret sahibi Yüce Allah'tır. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

Yaratmayı başlatan, sonra onu iade edecek olan O'dur; bu O'na göre pek kolaydır. Göklerde ve yerde en Yüce misal O'nundur. O, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Rum Suresi, 27)

Darwinizm, bu gerçeği inkar etmeye çalışmış, ama başaramamış köhne bir teori olarak tarihe geçecektir.

"İşte Öylesine Hikayeler"in Sonu

Buraya kadar evrim teorisinin türlerin kökenini açıklama çabasının tamamen çıkmazda olduğunu inceledik. Bu çıkmaz son yıllarda evrimciler tarafından da açıklıkla itiraf edilmektedir. Evrimci biyologlar, Gilbert, Opitz ve Raff, Deve-

lopmental Biology dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde, "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir" diyerek durumu özetlerler.117

Ama kamuoyu bu durumdan pek haberdar edilmez. Darwinist sistem, sokaktaki insanın "türlerin kökeninin Darwinizm açısından çözümsüz kaldığını" bilmesini tercih etmez. Bunun yerine, medya ve ders kitapları gibi kanallar aracılığıyla, insanlara evrim masalları anlatılır. Bilim dünyasında "işte öylesine hikayeler" (just-so stories) denen bu masallar, evrim teorisine inanan pek çok insanın da başta gelen motivasyon kaynağıdır.

Bu "işte öylesine hikayeler"in çok ünlülerinden birini özetle anlatalım. Hemen her evrimci kaynakta ufak tefek farklılıklarla rastlayabileceğiniz bu hikaye, insanın nasıl olup da "ayağa kalktığı" ile ilgilidir:

İnsanların ataları olan insanımsı maymunlar, Afrika'nın ormanlarında, ağaçlarda yaşıyorlardı. İskeletleri eğikti, elleri ve ayakları ağaçları tutmaya uygundu. Sonra bir zaman Afrika'da ormanlık alanlar azaldı ve insanımsılar savanlara doğru göç ettiler. Savanlarda yüksek otların arasında etrafı görebilmek için dik durmak, yani ayağa kalkmak gerekiyordu. Böylece atalarımız ayağa kalktılar, dik yürümeye başladılar. Elleri ise boşta kaldı. Bunun sonucunda ellerini kullanmaya başladılar. Ellerini alet yapımında kullandıkça, zekaları da gelişti. Böylece insan oldular.

Bu gibi hikayelere evrimci gazetelerde ve dergilerde sıkça rastlayabilirsiniz. Evrim teorisine inanan ve konu hakkında bilgisiz ya da yüzeysel bilgiye sahip muhabirler, bu hikayeleri okuyucularına sözde bilimsel birer gerçek gibi anlatmayı adeta kendilerine görev edinmişledir. Oysa giderek daha fazla bilim adamı bu hikayelerin hiçbir bilimsel değer taşımadığını kabul ve ilan etmektedir. Londra'daki İngiliz Doğa Tarihi Müzesi'nde uzun yıllar üst düzey paleontolog olarak çalışan Dr. Collin Patterson, şöyle yazmıştır:

Bir formun bir diğerine nasıl dönüştüğüne dair hikayeler yazmak ve bu dönüşümün aşamalarının doğal seleksiyon tarafından nasıl seçildiğine dair nedenler bulmak kolaydır. Ama bu hikayeler bilimin bir parçası değildir, çünkü onları test etmenin hiçbir yöntemi yoktur.118

Evrimci paleontolog T. S. Kemp ise, 1999 basımı Fossils and Evolution (Fosiller ve Evrim) adlı kitabında "işte öylesine hikayeler"in bilimsel değersizliğini "kuşların evrimi" konusunda yazılmış olanlarını ele alarak şöyle açıklar:

Kuşların kökeni hakkında bir senaryo, Geç Jura döneminde, küçük, hafif iki ayaklı dinozorlar üzerinde, gittikçe daha arboreal (ağaçlarda yaşamaya yönelik) bir adaptasyonu kayıran bir seleksiyon olduğu şeklindedir. Ağaçlarda yaşamak, onların yırtıcılardan kaçma yeteneklerini artırmış ve yeni besin kaynakları bulmalarını sağlamıştır. İlave seleksiyon baskıları sırasıyla sıçramayı, süzülmeyi ve sonuçta daldan dala ve ağaçtan ağaca güçlü şekilde uçmayı zorlamış-

tır. Bu ara formlar, onların yaşadıkları ekolojik koşullar ve maruz kaldıkları selektif güçler hakkındaki varsayımların hiçbiri ampirik (bulgusal) olarak test edilemez. Sonuç şudur ki bu evrimsel senaryo, eleştirel olarak ifade edersek, bir "işte öylesine hikaye"dir.119

Patterson'ın veya Kemp'in ifade ettiği husus, yani söz konusu "işte öylesine hikayeler"in test edilemeyecekleri ve dolayısıyla bilimsel bir değer taşımadıkları, meselenin bir yönüdür. İkinci ve belki de daha da önemli yönü ise, bu hikayelerin aynı zamanda gerçekleşmesi imkansız saçmalıklar oluşudur. Yani bu hikayeler bilimsel olmayışlarının ötesinde, zaten mümkün de değildirler.

Bunu açıklamak için, yine insanın evrimi konusunda az önce aktardığımız "ayağa kalkan insanımsılar" hikayesini ele alalım.

Bundan 150 yıl önce Jean Baptiste Lamarck, döneminin geri kalmış bilim düzeyiyle böyle bir hikaye öne sürmüştür. Oysa modern genetik göstermiştir ki, yaşam sırasında kazanılan özellik sonraki nesle aktarılmaz. Bunun üstteki hikayeyle ilgisi şudur: Hikayede, insanın sözde atalarının, yaşam sırasında kazandıkları özelliklerle evrimleştikleri varsayımı egemendir. İnsanların "otlar arasında etrafı görebilmek için ayağa kalktıkları ve elleri boşta olduğu için bunları kullandıkları ve böylece zekalarının geliştiği iddia edilmektedir. Bu, tamamen bilim ve akıldışı bir iddiadır. Böyle bir olay hiç yaşanmamıştır. Ayrıca bir canlının dik durmaya çalışarak veya el aletleri kullanarak birtakım özellikler elde etmesi mümkün değildir. Elde ettiğini kabul etsek bile (ki bu bilimsel olarak imkansızdır), bu özellikleri sonraki nesle aktarması mümkün değildir. Dolayısıyla bir imkansız gerçekleşse ve bir maymun kendini zorlayarak iskeletini "dikleştirse" bile, bu özellik sonraki nesle geçmez ve dolayısıyla bir "evrim" gerçekleşmez.

Peki nasıl olmaktadır da bir yüzyılı aşkın bir süredir çürümüş olan Lamarckist mantıklar hala topluma empoze edilmeye çalışılmaktadır?

Evrimciler, bu "işte öylesine hikayeler"in, yaşanan asıl biyolojik evrim sürecinin bir özeti olduğunu söylerler. Onlara göre "ihtiyaçlar evrim doğurmaz"; ama "ihtiyaçlar doğal seleksiyonu belirli bir yönde yönlendirir, bu da o yönde sonuç veren mutasyonları seçtirir." Yani, "insanımsılar ayağa kalktı" dediklerinde, aslında "insanımsıların ayağa kalkması avantajlı olacaktı, işte tam bu dönemde onlara isabet eden bir mutasyon iskeletlerini dikleştirdi, dikleşenler de doğal seçilimle seçildi" demiş olurlar.

Bir başka deyişle, "işte öylesine hikayeler"de, hikayenin mutasyonla ilgili kısmının bilimsel açıklaması tamamen göz ardı edilmektedir. Çünkü bu kısım ele alınıp incelendiğinde, ortaya bilimsellikten uzak batıl bir inanç çıkacaktır.

Evrimcilerin mutasyonla ilgili "işte öylesine hikayeleri"nde bir canlı neye ihtiyaç duyuyorsa, hangi durum onu daha "avantajlı" hale getiriyorsa, o ihtiyacı-

nı karşılayacak, o durumu sağlayacak bir mutasyonun mutlaka meydana geleceği varsayılmaktadır.

Üstelik bugüne kadar genetik bilgiyi geliştiren tek bir mutasyon bile gözlemlenmemişken...

Bu senaryoya inanmak, canlılara, her ihtiyaç duydukları şeyi sağlayan sihirli bir değneğe inanmak gibi bir şeydir. Batıl inançtır.

Bu çok önemli gerçeği teşhis edenlerden biri, evrim teorisine prensipte inanmasına rağmen Darwinizm'e şiddetle karşı çıkan, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé mutasyonlar hakkındaki garip Darwinist inancı şöyle tarif etmektedir:

Mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir hayvan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.120

Kısacası Darwinizm hayal kurmaktır. Bilimle ilgisi yoktur. Tüm dünyaya bilimsel gerçekler gibi anlatılan "işte öylesine hikayeler"in ise, en ufak bir bilimsel dayanağı bulunmamaktadır.

Tüm bu hikayelerin ortak özelliği, canlıların belirli bir ihtiyacının tanımlanması ve sonra da bu ihtiyacın mutasyonlar tarafından karşılanmış olduğunun varsayılmasıdır. Söz konusu ihtiyaç evrimciler tarafından "evrimsel baskı" olarak nitelenir. (Örneğin savanların yüksek otları arasında ayağa kalkma ihtiyacı, "evrimsel bir baskı"dır.)

"Gerekli mutasyonların kullanıma hazır olduğunu varsaymak" ise, sadece Darwinizm'e körü körüne inanmakla mümkün olabilir. Böylesine körü körüne bir dogmatizme kapılmayan herkes, "işte öylesine hikayeler"in bilimle ilgisi olmayan uydurmalar olduğunu görecektir.

Nitekim "işte öylesine hikayeler"in içyüzünü artık evrimci bilim adamları da yüksek sesle ifade etmeye başlamış durumdalar. Bunun yeni bir örneği, New York Times'da yayınlanan tipik bir "işte öylesine hikaye" üzerine Amerikan Doğa Tarihi Müzesi Antropoloji bölümü başkanı Ian Tattersall'un yaptığı yorum oldu. New York Times'da yayınlanan haberde, "İnsanlar evrim sürecinde neden tüylerini yitirdiler?" diye soruluyor ve buna dair anlatılan çeşitli avantajlılık senaryoları aktarılıyordu. Tattersall ise şöyle diyordu: "Tüy kaybının avantajlarına dair her türden fikir mevcut, ama bunların tümü 'işte öylesine hikayeler'."121

Ünlü Nature dergisinin bilim editörü ve evrim konusundaki pek çok makale ve kitabın yazarı Henry Gee, bir evrimci olmasına rağmen, bir organın köke-

nini onun yararlarından bahsederek açıklamaya çalışmanın ne kadar yanlış olduğunu 1999 basımı kitabında şöyle açıklıyordu:

... Burunlarımız gözlük taşımak için yapılmıştır, dolayısıyla gözlüklerimiz vardır. Evet, evrimci biyologlar herhangi bir yapıyı onun mevcut yararından söz ederek açıklamaya çalıştıklarında bu mantığı kullanmış oluyorlar. Oysa söz konusu mevcut yarar, bize o yapının nasıl evrildiği hatta o yapının evrimsel tarihinin onun şeklini ve özelliklerini etkileyip etkilemediği konusunda hiçbir şey söylemez.122

Bu açıklamalar çok önemlidir. Çünkü muhtemelen bundan sonra da başta bir kısım medya olmak üzere evrimci kaynaklarda "işte öylesine hikayeler"e rastlayabilirsiniz. Bunların hiçbir kanıtı olmayan içi boş masallar olduğuna dikkat etmek gerekir. Bu hikayelerin oluşturulmasında hep aynı yöntem izlenir. Önce bir canlıya ait bir özelliğin avantajlı yönü veya yönleri tarif edilir. Sonra bu avantajın nasıl evrimleşmiş olabileceğine dair bir senaryo uydurulur. Elbette bu şekilde üretilecek evrimci tezlerin pratikte bir sınırı yoktur. "Filin hortumu yerden yiyecek toplamada avantaj sağlar o halde filin hortumu yerden yiyecek toplamak için evrimleşmiştir" veya "zürafanın boynu yüksekteki dallara ulaşmasını mümkün kılar o halde zürafanın boynu yüksekteki yapraklara uzanmak için evrimleşmiştir" gibi... Bunlara inanmak, doğada canlıların her ihtiyacını karşılayan bir "sihirli evrim değneği" olduğuna inanmaktır. Yani hurafeye inanmaktır.

Bu hurafenin içyüzü ise her geçen gün biraz daha ortaya çıkmaktadır.

Bölüm başından bu yana incelediklerimize bakarak diyebiliriz ki; "Türlerin Kökeni"nin rastlantısal bir evrim süreci olduğu iddiası, Darwin'in 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde yaptığı yanlış çıkarımların bir sonucudur. 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm gözlem ve deneyler, doğada yeni türler ve daha üst kategoriler üreten bir mekanizma olmadığını göstermiştir.

Bilim, Darwinist yanılgıyı yıkmıştır. Ve türlerin gerçek kökeninin yaratılış olduğu, tüm canlıları üstün ilim sahibi Yüce Allah'ın yarattığı gerçeği açığa çıkmıştır.

BİR ZAMANLAR AT SERİLERİ SENARYOSU VARDI

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Darwin, teorisini ortaya attığı dönemde fosil kayıtlarında teorisine destek olabilecek ara geçiş formlarının eksikliğini görmüş, ancak bunların gelecekte bulunacağını ummuştu. Darwin'e inanan paleontologlar, bu önemli eksikliği gidermek için hummalı bir arayışa giriştiler. Bunun sonuçlarından biri, Kuzey Amerika kıtasında çıkarılmış bazı fosillerin bir seri oluşturacak şekilde dizilmesi oldu. Darwinistler, görünürde, fosil kayıtlarındaki

ara geçiş formu eksikliğine rağmen sözde istisnai bir başarı elde ettiklerini zannetmişlerdi. Serisi oluşturulan bu canlı, attı.

Bu serinin en önemli parçalarından biri, aslında Darwinizm'den daha önce bulunmuştu. Ünlü İngiliz paleontolog Sir Richard Owen 1841 yılında, küçük bir memeliye ait bir fosil bulmuş ve buna, Afrika'da yaşamakta olan Hyrax isimli canlıya olan benzerliğinden esinlenerek, Hyracotherium adını vermişti. Hyrax, tilki benzeri küçük bir canlıydı ve iskeleti, Owen'ın fosiliyle kafatası ve kuyruk haricinde neredeyse tıpatıp aynıydı.

Darwinizm'e inanan paleontologlar ise, diğer tüm fosillerde olduğu gibi, Hyracotherium'u da evrimci bir gözle değerlendirmeye başladılar. Rus paleontolog Vladimir Kovalevsky, 1874 yılında, Hyracotherium ile atlar arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. 1879 yılında ise dönemin ünlü evrimcileri arasında iki isim, bu girişimi daha da ileri götürerek, Darwinistlerin uzun yıllar gündemde tutacakları at serisini oluşturdular. Amerikalı fosil araştırmacısı Othniel Charles Marsh ile Thomas Huxley (Darwin'in buldogu olarak da tanınır), bazı toynaklı fosilleri, arka ve ön ayaklarındaki tırnak sayılarına ve diş yapılarına göre dizerek bir şema oluşturdular. Owen'ın Hyracotherium'u bu sırada evrim çağrıştıracak şekilde yeniden isimlendirilmiş ve 'Şafak Atı' anlamına gelen Eohippus adını almıştı. İddialarını şemalarıyla birlikte, American Journal of Science isimli dergide yayınlayan ikili, bir yüzyıl boyunca müze ve ders kitaplarında Eohippus'tan günümüz atlarına doğru sıralanan -sözde evrimin kanıtı olarak gösterilecek- serinin temellerini atmışlardı.123 Bu serinin aşamaları olarak gösterilen önemli kategoriler Eohippus, Orohippus, Miohippus, Hipparion ve nihayet günümüz atı, Equus'tu.

Bu seri, sonraki yüzyıl boyunca atın sözde evrimine kanıt olarak gösterildi. Tırnak sayısındaki düşüş, ebatta küçükten büyüğe doğru düzenli artış, evrimcileri ikna etmeye yetmişti. Evrimciler başka canlıların da böyle fosil serilerini oluşturabileceklerini umdular. Bu durum birkaç on yıl devam etti, ancak umdukları gibi sonuç çıkmadı. Başka canlıların atta olduğu gibi (görünürde) serilerini oluşturamadılar.

Dahası at serisi de kendi içinde çelişkiler oluşturmaya başladı. Yapılan kazılarda rastlanan ve at serisine oturtulmaya çalışılan yeni fosiller sorun oldu. Çünkü fosillerin yeri, yaşı, tırnak sayısı gibi özellikler birbirleriyle çelişkili bir durum oluşturarak seriyi bozmaya başlıyordu. At serisi bu yeni bulgular karşısında tutarsız ve anlamsız bir fosil yığınına dönüştü.

BBC televizyonu eski bilim editörü Gordon Rattray Taylor, bu durumu şöyle ifade eder:

"Belki de Darwinizm'in en ciddi zayıflığı, paleontologların, organizmaların ikna edici filogenezlerini veya dizilerini büyük evrimsel değişimleri ortaya koyacak şekilde göstermedeki başarısızlıklarıdır… At genellikle oluşturulmuş tek ör-

nek olarak anılır. Ancak gerçekte Eohippus'tan Equus'a olan çizgi çok düzensizdir. Ebatlarda sürekli bir artış iddiasındadır ancak gerçek şudur ki bazı varyantlar Eohippus'tan daha küçüktür, daha büyük değil. Farklı kaynaklardan örnekler görünürde ikna edici bir dizi oluşturacak şekilde bir araya getirilebilir ancak bunların zaman içinde bu şekilde gerçekten sıralandığına dair hiçbir kanıt yoktur". 124

Taylor at serilerinin bir kanıta dayanmadığını açıkça itiraf etmektedir. Bunu açıkça ifade eden araştırmacılardan biri de Heribert Nilsson'dur. Nilsson bu serinin "oldukça yapay" olduğunu yazmıştır:

Atların soy ağacı sadece ders kitaplarında güzel ve süreklidir. Gerçekte bunu oluşturan üç parçanın sadece sonuncusunun atları kapsadığı söylenebilir. İlk parçanın formları ancak günümüz damanlarının (kaya porsuğu benzeri bir canlı) at olduğu kadar küçük atlardır. Atların konstrüksiyonu oldukça yapaydır çünkü denk olmayan parçalardan meydana getirilmiştir ve bu yüzden sürekli bir geçiş serisi oluşturamaz.125

Atın kademeli bir evrimle ortaya çıktığı tezinin geçersizliğini artık birçok evrimci kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantı yapıldı. Toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.126

Taylor, Nilsson ve Rensberger'in sözlerinden de anlaşılacağı gibi atın sözde evrimine dayanak gösterilen bu seri bilimsel kanıttan yoksun, tutarsızlıklarla dolu örneklerden ibarettir. Peki ama at serisi kanıta dayanmıyorsa neye dayanmaktadır? Bunun cevabı açıktır. Darwinizm'in diğer tüm senaryolarında olduğu gibi, atın evrimi senaryosu da hayalgücüne dayandırılmış, evrimciler buldukları bazı fosilleri kendi önyargılarına uygun şekilde dizerek, topluma bunların sözde birbirinden evrimleşen canlılar olduğu izlenimini vermişlerdir.

At serisinin mimarı denebilecek kişi olan Marsh'ın, bu izlenimi oluşturmadaki rolü tartışılmazdır. Marsh'ın "tekniği" neredeyse yüzyıl sonra evrimci Robert Milner'ın şu kelimelerinde ortaya çıkmaktadır: "...Marsh, fosillerini günümüz at türüne ulaşacak şekilde 'sıraladı'. Bunu yaparken kendinden memnun bir şekilde çok sayıda tutarsızlığı ve aykırı kanıtı göz ardı etti."127

Kısacası Marsh kendi zihninde bir senaryo oluşturmuş ve sonra, sanki bir alet çantasındaki tornavidaları boylarına göre dizermişçesine, fosilleri bu senaryoya göre dizmişti. Oysa beklenenin aksine, yeni fosiller, Marsh'ın senaryosunu karmaşık bir hale soktu. Ekolog Garret Hardin'in ifadesiyle:

"Bir zamanlar atların mevcut fosillerinin küçükten büyüğe uzanan, doğrusal bir evrim çizgisi izlenimi oluşturduğu bir dönem vardı... Daha fazla fosil ortaya çıkarıldıkça ... doğrusal bir çizgide evrimin olmadığı açıkça ortaya çıktı"128

Fosiller bir türlü Darwin'in öngördüğü kademeli gelişimi gösterecek şekilde düzenlenemedi. Evrimci Francis Hitching bu durumu şöyle belirtir:

"Bütün muhtemel fosiller dahil edilse bile, atların büyüklüğünde genustan genusa, herhangi geçiş formu olmaksızın, büyük sıçramalar olduğu görülmektedir" 129

Günümüzde at serisi evrimciler açısından tamamen umutsuz denebilecek bir durumdadır. Çünkü atın sözde evrimsel atalarının aynı dönemde, hatta yanyana yaşadığı ortaya çıkmış, böylece doğrusal ata-soy ilişkisiyle açıklanması mümkün olmayan bir durum söz konusu olmuştur. Ayrıca atların diş ve kemik yapılarında bu seriyi geçersiz kılan birçok özellik belirlenmiştir. Tüm bunların ortaya koyduğu açık bir gerçek vardır. At serisine oturtulan canlılar arasında evrimsel bir ilişki bulunmamaktadır. Bu türler de, diğer tüm canlılarda olduğu gibi, fosil tabakalarından aniden ortaya çıkmaktadır. Nitekim evrimciler de tüm çabalarına rağmen bu türler arasında geçişsel özellikler gösterememişlerdir. Kesin olan gerçek, at serisinin bir hurafeden ibaret olduğudur. Şimdi Darwinistlerin bir dönem ısrarla öne sürdükleri at serisiyle ilgili tutarsızlıklara daha yakından bir göz atalım.

At Serilerindeki Tutarsızlıklar ve Evrimcilerin İtirafları

Evrimcilerin müze ve ders kitaplarında yansıtılan tablonun aksine, at serisi birçok kriter açısından tutarsızdır. Öncelikle evrimciler, serinin başlangıcı olduğu ileri sürülen Eohippus (veya diğer adıyla Hyracotherium)'un, toynaklıların sözde atası kandilartlarla (condylarth) arasında hiçbir bağlantı kuramamaktadırlar.130

Daha sonra at serileri içindeki tutarsızlıklar gelir. Bu seriye dahil edilen canlıların bazılarının, birarada yaşadığı ortaya çıkmıştır. Bununla ilgili çarpıcı bir haber, National Geographic dergisinin Ocak 1981 sayısında yayınlanmıştı.

Habere göre araştırmacılar, ABD'nin Nebraska eyaletinde, bir volkan patlaması sonucu aniden lav altında kalmış ve iskeletleri günümüze kadar korunmuş binlerce canlının fosillerini ele geçirmişlerdi. Fosillerin yaşı 10 milyon yıldı. National Geographic'te yayınlanan bu haber, atın evrimi senaryolarıyla ilgili

çarpıcı bir belge oluşturuyordu. Çünkü resimleri yayınlanan bu canlılar arasında üç tırnaklı ve tek tırnaklı atların birarada bulunduğu görülüyordu.131 Bu bulgu at serisindeki fosillerin birbirlerinden evrimleştiği iddiasının çarpıklığını ortaya çıkarıyordu. Aynı dönemde ve aynı coğrafyada yaşamış bu canlılar hem evrim kanıtı olabilecek hiçbir geçiş göstermiyor, hem de evrimsel ata-torun gibi gösterilen canlıların gerçekte aynı dönemde yaşadığını ortaya koyuyordu. Bu keşif, evrimcilerin yıllarca ders kitaplarında ve müzelerde propagandasını yaptıkları at serisinin tamamen hayalgücü ve önyargılara göre oluşturulduğunun yeni bir göstergesiydi.

Darwinizm adına daha da büyük bir tutarsızlık, Mesohippus ve sözde atası arasında da mevcuttur. 1999 yılında yayınladığı Icons of Evolution (Evrimin İkonları) isimli kitabıyla Darwinizm'e getirdiği eleştirilerle tanınan Jonathan Wells, Miohippus'un fosil kayıtlarında gerçekte Mesohippus'tan önce ortaya çıktığı halde ondan sonra da türünü devam ettirdiğini yazar.132

İlginç bir şekilde, bizzat O. C. Marsh'ın kendisi, o dönemde Güneybatı Amerika'da yaşayan üç tırnaklı atların varlığından söz etmiş ve bunların bu açıdan soyu tükenmiş Protohippus'a benzediklerini yazmıştır.133

At serisinin çarpıklıkları, sözde evrimsel ata ile soyu olarak gösterilen türün, aynı zamanda ve coğrafyada bulunmasıyla sınırlı değildir. Dünya üzerinde atların evrimsel bir süreçte ortaya çıktığını tek başına gösterebilecek tek bir bölge bulunmamaktadır. Fosil parçaları çeşitli kıtalardan evrimci önyargılara uygun şekilde bir araya getirilmiş, bunlar daha sonra evrimci iddiaları desteklemede kullanılmıştır. Oysa bu, objektif bilimle bağdaşan bir tutum değildir.

Evrimciler at serisini oluştururken tırnak sayısı ve ebatın yanısıra diş yapısına da dayanmış, ama bu argüman aleyhlerine dönmüştür: At serisindeki sıralamada, atların sözde evrimsel atalarının, çalılarla beslenmeden otla beslenmeye geçtiği, dişlerinin de bu değişime uygun şekilde evrimleştiği iddia edilmiştir. Oysa evrimci paleontolog Bruce McFadden'in 6 at türüne ait, 5 milyon yıllık dişler üzerinde yaptığı çalışmalar, at serisindeki canlıların dişlerinde doğrusal bir değişim olmadığını göstermiştir.134

Diğer yandan atların kaburga ve bel omurlarında bulunan kemiklerinin sayısında inişli çıkışlı bir durum, yani tam bir "evrimsizlik" görülür. Örneğin sözde evrimsel at serilerinde, kaburga kemikleri önce 15'ten 19'a yükselmekte daha sonra 18'e inmektedir. Bel omurları da sözde atalarda önce 6'dan 8'e çıkmakta, sonra yine 6'ya düşmektedir. Günümüz atlarının kaburga kemiklerinde de farklılıkların bulunduğu bilinmektedir. Ancak gerek günümüz atlarında gerek sözde evrimsel atalarında görülen bu durumun evrimsel bir sürece oturtulması imkansızdır. Çünkü söz konusu yapılar canlının hareketlerini, hatta yaşamını etkileyebilecek kritik yapılardır. Mantıksal açıdan, böyle hayati yapıların

rastlantısal aşamalarla artıp azaldığı bir süreci yaşayan bir türün, soyunu sürdüremeyeceği açıktır.

At serisiyle ilgili son bir tutarsızlık, boyutta küçükten büyüğe doğru görülen artışın evrimsel bir kazanım olarak yorumlanmasıdır. Günümüz atlarının boyutlarına genel olarak göz atıldığında bu evrimci yorumun anlamsızlığı kolaylıkla anlaşılır. Günümüz atlarının en büyüğü Clydesdale, en küçüğü Fallabella'dır. Fallabella'nın yerden yüksekliği sadece 43 santimetre kadardır.135 Günümüzde yaşayan atların boyutları arasında böyle büyük farklılıklar bulunmasına karşın, evrimcilerin geçmişteki at cinslerini salt boyutlarına göre evrimsel sıralamaya dizmeye kalkmaları elbette saçmadır.

Kısacası at serisinin önyargıya dayalı bir evrim masalı olduğu tamamen ortaya çıkmıştır. Bunu açıkça ortaya koymak ise Darwinizm'in çöküşünün sessiz tanıklarına, yani evrimci paleontologlara düştü. Onlar, evrim teorisinin gerektirdiği ara formların fosil tabakalarında var olmadığını Darwin zamanından bu yana biliyorlardı. Ernst Mayr, 2001 yılında, "paleontologları belki de hiçbir şey fosil kayıtlarındaki boşluklar kadar etkilememiştir" derken,136 paleontologlar arasında Darwin'in öngördüğü sayısız ara formundan çoktan umut kesildiğini ifade ediyordu. Belki de bu yüzden at serisi diğer evrimciler tarafından heyecanla savunulduğu halde paleontologlar bu serinin geçersizliğini on yıllarca önce konuşmaya başladılar. Örneğin David Raup'un 1979'daki şu sözleri at serisinin tamamen anlamsız ve geçersiz olduğunu gösteriyordu:

Evrim kaydı hala şaşırtıcı bir şekilde boşlukları izleyen sıçramalarla doludur ve ilginç bir şekilde, şu anda Darwin'in zamanında olduğundan daha az sayıda geçiş formu örneklerine sahibiz. Şunu demek istiyorum ki, fosil kayıtlarında Darwinci değişimin klasik örnekleri, örneğin atın Kuzey Amerika'daki evrimi, elimizdeki bilgiler arttıkça değiştirilmek veya çöpe atılmak zorunda kalmıştır. Elimizde nispeten az veri olduğu dönemlerde güzel bir gelişme gibi görünen şey artık çok daha kompleks ve çok daha az yavaş-gelişimseldir. Yani Darwin'in problemi hafiflememiştir.137

Dünyanın en ünlü müzelerinden biri olan Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden evrimci paleontolog Dr. Niles Eldridge, bizzat kendi müzesinde sergilenmekte olan at serileriyle ilgili evrimci iddiaların sadece hayalgücüne dayandığını yaklaşık 20 yıl önce kabul etmişti. Eldredge, bu spekülatif serinin, ders kitaplarına girecek şekilde bilimsel bir gerçek olarak gösterilmesini de eleştirmişti:

İtiraf ediyorum ki ders kitaplarına rahatsız edici miktarda fazla şey sanki gerçekmiş gibi girdi. Mesela bunun en ünlü örneği, 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta sergilenmekte olan atın evrimi sergisidir. Bu, sayısız ders kitabında tartışmasız gerçek gibi gösterilmiştir. Ben şimdi bunu esef verici buluyorum çünkü, bu tür hikayeleri ortaya atan insanların, bunların [fosillerin] bir bö-

lümünün spekülatif doğasından, bizzat kendilerinin haberdar olduğunu düşünüyorum.138

Tüm bu uzmanların sözleri at serisiyle ilgili iddiaların çürüklüğünü açıkça ortaya koymaktadır. Oysa günümüzde bile at serisi hala dünyanın dört bir yanında müzelerde insanlara gösterilmekte ve kendilerine atın evrimle ortaya çıkmış bir tür olduğu masalı anlatılmaktadır. Ancak ne ilginçtir ki, bilimi halka tanıtmak ve sevdirmek amacıyla oluşturulan bu binalarda sergilenen şey, gerçekte bilim tarihinin en büyük yanılgılarından biridir. Bu insanların baktıkları şey aslında on yıllarca önce yıkılmış bir Darwinizm hurafesinin sembolünden başka birşey değildir.

Atın Bacaklarıyla İlgili Körelme İddiaları ve Gerçekler

Atın tırnaklarının zamanla azaldığını iddia eden evrimciler, günümüz atının bacaklarında görülen kıymık kemiklerini bu iddialarına dayanak olarak göstermektedirler. Buna göre sözde evrimsel süreçte üç adet olan tırnak, çekilerek günümüz atının bacağındaki kıymık kemiklerini oluşturmuşlardır. Oysa kıymık kemikleri, evrimcilerin iddia ettiği gibi körelmiş bir organ değildir. Kıymık kemiklerinin bacak kemiğini sağlamlaştırarak hızlı koşu sırasında artan basıncı azaltmada rol oynadığı bilinmektedir. Ayrıca çeşitli kaslar buraya tutunmaktadır. Diğer yandan, at yürürken ağırlığını karşılayan, hayati önemdeki elastik bir kuşak şeklindeki anatomik bağı koruyan, bir oluk oluşturmaktadır.139

Atların bacağı mükemmel bir yaratılış delilidir. Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı Pierre-Paul Grassé, at toynağındaki üstün özellikleri biraz teknik bir dille anlattıktan sonra, bunun rastlantısal bir süreçte sağlanamayacak bir süreklilik gösterdiğini belirtmiştir. Buna göre atın bacağındaki eklemlerin oluşumunda, basınç azaltıcı yastıklarda, hareketi kolaylaştıran yağlarda, anatomik bağlarda ve kemiklerin yapısında üstün bir yapı göze çarpmaktadır:

[At toynağı], üçüncü parmak kemiğini koruyacak şekilde bacağa tutturulmuş vaziyette bulunur ve kimi zaman ağırlığı bir tonu geçen basınçları kauçuk ya da yaya sahip olmaksızın azaltabilir. Bu sadece tesadüfle ortaya çıkmış olamaz: toynak yakından incelendiğinde birçok organik yenilik ve uyumu birarada barındırdığı görülür. Boynuzumsu maddeden yapılmış olan yüzey, yani dik keratofil lamina, keratojen tabakanın podofil laminasıyla birleşir. Kemiklerin sıralı uzunlukları, bunların eklem oluşturacak şekilde biraraya getirilişi, eklemsel yüzeylerin kıvrım ve şekilleri, kemiklerin yapıları (kemikli tabakaların yönelimi ve ayarlanması); anatomik bağların, muhafazalı ve kaygan tendonların, tampon yastıkların, sandal kemiğinin, yağlayıcı serom sıvısına sahip sinoviyal zarların varlığı… Bunların tümünün inşasında, özde kaotik ve eksik olan rastgele olayların üretip muhafaza edemeyeceği bir süreklilik görülür. Bu tanımda, uyumların

çok daha etkileyici olduğu genel yapının detaylarına da girmiyorum; bunlar tek toynaklı bacaklardaki hızlı hareketin mekaniğinde ortaya çıkacak problemlere çözümler sağlar.140

Grassé'nin bu ifadeleri atın bacağının ne kadar mükemmel bir yapıya sahip olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Ancak atın bacak tasarımı hakkında bilinenler, Grassé'nin dönemindekilerle sınırlı değildir. Yakın dönemde atın bacağı üzerinde yapılan çalışmalardan biri özellikle dikkat çekicidir.

Florida Üniversitesi'nden araştırmacılar, 2002 yılında gerçekleştirdikleri bir çalışmada, atların bacağındaki bir kemikte (üçüncü metakarp kemiği) son derece özel bir yapı olduğunu keşfetmişlerdir. Buna göre, yaklaşık 25 cm. boyundaki kemik üzerinde yer alan ve kan damarlarının geçişini sağlayan, fasulye büyüklüğünde bir delik, basıncı özel olarak uzaklaştıracak şekilde ayarlanmıştır. Laboratuvar testlerinde yapay yollardan defalarca kemiği kırma girişiminde bulunan bilim adamları, tek bir denemede dahi kemiğin –normalde olması gerektiği gibi- delikten kırılmadığını gördüler. Delik civarında kemik öyle bir ayarlamaya sahipti ki, basıncı geniş bir yüzeye dağıtıyor, atın bacağının bu noktadan kırılmasını engelliyordu. Bu yapı o kadar beğeni topladı ki bir uçak mühendisi olan Doç. Dr. Andrew Rapoff, bunu uçak gövdelerinde kablo geçişlerinin sağlandığı deliklerde taklit edebilmek amacıyla NASA'dan finansman sağladı ve bu yönde çalışmalara başladı.141

Görüldüğü gibi atın bacağında, dünyanın en ileri teknolojilerine sahip mühendislerin normalde akıllarına gelmeyen, uçak sanayinde taklit edilebilecek nitelikte özellikler vardır. Grassé'nin de belirttiği gibi böyle özel yapıların rastlantıya dayalı bir açıklaması mümkün değildir. Açık olan gerçek, atın bacağında tesadüflerle meydana gelemeyecek üstün özelliklerin görüldüğü, yani atın tüm özellikleriyle Allah'ın yarattığı üstün bir yaratılış harikası olduğudur. Sonuçta, 20. yüzyıl boyunca pek çok evrimci kaynakta çok önemli bir delil gibi gösterilen "at serileri" bugün çökmüş durumdadır. Atlar, hiçbir "evrim" sergilemedikleri gibi, sahip oldukları kompleks anatomileriyle, yaratılış gerçeğinin önemli bir örneğini oluşturmaktadırlar.

Darwinizm'in "atın evrimi" masalı da, diğerleri gibi, çürümüştür.

BİR ZAMANLAR “BİBERLİ KELEBEKLER” HİKAYESİ VARDI

Biston betularia, belki de tüm havyvanlar aleminin en ünlü türlerinden biridir. Geometridae ailesine bağlı olan bu kelebek türü, ününü, Darwin'den bu yana evrim teorisinin en önde gelen sözde "gözlemlenmiş örneği" olmasına borçludur.

Biston betularia'nın bilinen iki ayrı varyantı vardır. Yaygın olan açık renkli varyant, yani Biston betularia f. typica, kremsi bir renktedir ve üzerinde koyu renkli küçük lekeler barındırır. Bu koyu renkli lekeler nedeniyle de kelebek, halk arasında "biberli kelebek" (peppered moth) olarak bilinir. 19. yüzyılın ortalarında ise, kelebeğin ikinci varyantı gözlemcilerin dikkatini çekmeye başlar. Bu varyant tümüyle koyu renklidir ve bu siyaha yakın rengi nedeniyle de Biston betularia carbonaria olarak adlandırılmıştır. Carbonaria, koyu rengi ifade etmektedir. Aynı form, "koyu renkli" anlamına gelen "melanik" kelimesiyle de ifade edilir.

19. yüzyıl İngilteresi'nde söz konusu koyu form giderek yaygınlaşır. Bu yaygınlaşmaya "melanizm" adı verilir. Ve buna dayanarak da, Darwinistler, en az yüzyıl boyunca büyük bir ısrarla kullanacakları bir hikaye yazarlar. Bu hikaye sözde tüm zamanların en ünlü "evrim kanıtı" olarak kayda geçer. Biyoloji kitaplarının hemen hepsinde, ansiklopedik kaynaklarda, Darwinizm'le ilgili medya yayınlarında, müzelerde, belgesel filmlerde hep bu hikaye anlatılır.

Hikayenin özeti şudur: İngiltere'de endüstri devriminin başladığı sıralarda, Manchester ve diğer endüstri ağırlıklı bölgelerdeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli (melanic) güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilirler ve dolayısıyla yaşama imkanları çok azdır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin (bir tür yosun) ölmesiyle ve bir taraftan da ağaç gövdelerinin islenmesiyle birlikte kabuklar koyulaşır. Bu kez de açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkli melanik formlar ağaçlar üzerinde fark edilip yem olmadıkları için çoğalırlar.

Evrimciler ise, bu sürecin teorilerinin büyük bir delili olduğu, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir göz boyamaya başvururlar. Darwinist kaynaklarda anlatılan klasik hikayeye göre bu bir "iş başındaki evrim" (evolution in action) durumudur.

Oysa bu klasik Darwinist hikaye de, diğerleri gibi, günümüzde çürümüş durumdadır.

Bunu görmek için, hikayenin gelişimine bakmak gerekir.

Kettlewell'in "Yapıştırma" Kelebekleri

Biberli kelebeklerin koyu renkli (melanik) formunun İngiltere'deki Sanayi Devrimi nedeniyle ortaya çıktığı ve çoğaldığı tezi, henüz Darwin hayatta iken dile getirilmeye başlanmıştı. Hikaye 20. yüzyılın ilk yarısında da sadece bir yorum olarak gündemde kaldı. Çünkü ortada hikayeyi doğrulayacak bilimsel bir deney ve gözlem yoktu. Darwinist bir tıp doktoru ve amatör bir biyolog olan H.B.D. Kettlewell, işte bu açığı gidermek için 1953 yılında bir dizi deney yap-

maya karar verdi. İngiltere'nin kırlarına giderek, biberli kelebeklerin yaşam alanlarında gözlemler ve deneyler yaptı. Kettlewell eşit sayıda açık renkli ve melanik kelebeği ağaçlıklı bölgelere saldı ve hangilerinin kuşlar tarafından daha çok avlandığını gözledi. Açık renkli likenlerin bulunduğu ağaçların üzerinde, koyu renklilerin çok avlandığını tespit etti.

Kettlewell bu hikayeyi, 1959 yılında, koyu Darwinist Scientific American dergisinde yayınlanan "Darwin's Missing Evidence" (Darwin'in Kayıp Kanıtı) başlıklı bir makaleyle dünyaya duyurdu. Makale, Darwinizm dünyasında büyük heyecan yarattı. Darwinist biyologlar, sözde, "iş başındaki evrim"i kanıtladığı için Kettlewell'i tebrik ettiler. Kettlewell'in kelebekleri ağaç gövdeleri üzerinde gösteren fotoğrafları her yerde yayınlandı. 1960'lara gelindiğinde, (Kettlewell'in hikayesi) bütün ders kitaplarında yerini almıştı, dört on yıl boyunca biyoloji öğrencilerinin zihinlerine etki edecekti.142

Bu ünlü hikayedeki gariplikleri ilk fark edilişi, 1985 yılında oldu. Craig Holdrege isimli genç bir Amerikalı biyoloji öğretmeni, yıllardır öğrencilerine öğrettiği biberli kelebekler hikayesini biraz daha araştırmaya karar vermişti. Araştırması sırasında, Kettlewell'in çok yakın arkadaşı olan ve onun deneylerine katılan Sir Cyril Clarke'ın notlarında ilginç bir ifadeye rastladı. Şöyle diyordu Clarke: "Gözlemlediğimiz tek şey, kelebeklerin günü nerede geçirmedikleri oldu. 25 yıl içinde, ağaç gövdelerinde veya bizim kurduğumuz tuzakların yanındaki duvarlarda sadece iki tane Betularia bulabildik."143

Bu çok çarpıcı bir itiraftı. Atlantic Monthly, New York Times Book Review gibi dergilerde yazarlık yapan Amerikalı gazeteci Judith Hooper, biberli kelebekler efsanesini konu alan 2002 basımı Of Moths and Men: The Untold Story of Science and The Peppered Moth (Kelebekler ve İnsanlar: Biberli Kelebeklerin ve Bilimin Anlatılmamış Hikayesi) adlı kitabında, Holdrege'in tepkisini şöyle anlatıyor:

Holdrege "neler dönüyor burada" diye kendine sordu. Uzun zamandır, öğrencilerine ağaç gövdelerine konmuş kelebeklerin fotoğraflarını gösteriyor ve kuşların daha görünür olanları seçip avladığını anlatıyordu.... "Ama şimdi bu kelebeği 25 yıl boyunca araştırmış birisi, bunları ağaç gövdesine konmuş halde sadece iki kez gördüğünü bildiriyordu." Likenlere, ise, kamuflaja, kuşlara ne olmuştu? Endüstriyel melanizmin büyük hikayesine ne olmuştu? Bu hikaye, kelebeklerin hep ağaçların gövdelerine konduğu anlatımına dayanmıyor muydu? 144

Holdrege'in ilk kez fark ettiği ve dile getirdiği bu gariplik, kısa sürede biberli kelebekler efsanesinin içyüzünü ortaya çıkardı. Judith Hooper'ın ifadesiyle, "ortaya çıktı ki, bu ikondaki (sanayi kelebekleri hikayesindeki) çatlakları fark eden tek kişi Holdrege değildi. Çok geçmeden, biberli kelebekler hararetli bir bilimsel tartışmayı alevlendirdi."

Peki bilimsel tartışmada ortaya çıkan gerçekler nelerdi?

Bu konuyu detaylı olarak açıklayan bir diğer Amerikalı yazar, biyolog Jonathan Wells'tir. Wells, Icons of Evolution adlı kitabında, bu hikayeye özel bir bölüm ayırır. Kitapta, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bir bilimsel skandal niteliğinde olduğu anlatılmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

n Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü. Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke ve Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, "Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini" bildirdiler.

n Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynakta tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki yoktu.

n İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tutturmuş ve öyle görüntülemişti. Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme imkanı pek yoktu.145

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. On yıllardır biyoloji derslerinin en büyük evrim malzemesi olan Sanayi Kebelekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında düş kırıklığı yarattı. Bunlardan biri olan Jerry Coyne benekli kelebekler konusundaki sahtekarlığı öğrendiğinde büyük bir üzüntü duyduğunu belirtmektedir.146

Masalın Yükselişi ve Çöküşü

Peki bu hikaye nasıl uydurulmuştu? Judith Hooper, Kettlewell'in ve onunla birlikte biberli kelebeklerin evrimi hikayesini üreten diğer Darwinistlerin, Darwinizm'e kanıt bulmak -ve böylece ünlü olmak- motivasyonu içinde kanıtları çarpıttıklarını ve "kendi kendilerini kandırdıklarını" şöyle açıklar:

Önemli entelektüel bir argüman olabilecek kanıtları hayal ettiler, ama bunun merkezinde çarpıtılmış bilim, güvenilmez metodoloji ve önyargılı düşünce

yatıyordu. Kelebeklerin etrafında, çağımızın en ünlü evrimci biyologlarının insani tutkuları ve kendi-kendini kandırmaları ile dolu bir küme birikmişti.147

Hikayenin çöküşündeki en önemli etkenlerden biri de, Kettlewell'in deneylerinin çarpıtıldığının anlaşılmasından sonra, diğer bazı bilim adamlarının aynı konu üzerinde yaptıkları deneyler oldu. Biberli kelebekler hikayesini son dönemde inceleyen ve geçersizliğini kabul eden evrimci biyologlardan biri, College of William and Mary Üniversitesi'nden Bruce Grant'ti. Judith Hooper, Grant'in Kettlewell'in deneylerini tekrarlayan bilim adamlarının vardıkları sonuç hakkındaki yorumunu şöyle aktarmaktadır:

Kettlewell'in (kelebekler hakkındaki) baskınlık çalışmaları hakkında "böyle bir şey gerçekleşmiyor" diyor Bruce Grant. "David West denedi. Cyril Clarke denedi. Ben denedim. Herkes denedi. Hiç kimse bir sonuç elde edemedi." (Ağaç gövdelerindeki) Arka plan uyumu deneyleri içinse, Mikkola, Grant ve Sargent Kettlewell'in deneylerini tekrar ettiler ve onunkine zıt sonuçlara ulaştılar. "Kettlewell'i bir sahtekar olarak tanımlamamak için dikkat ediyorum" diyor Bruce Grant, "ama çok dikkatsiz bir bilim adamıydı."148

Biberli kelebekler hakkındaki evrimci hikayenin tümüyle yanlış olduğunu gösteren bir diğer kanıt ise, Biston betularia'nın Kuzey Amerika'daki popülasyonlarıdır. Bu konudaki evrimci tez, Sanayi Devrimi'nden kaynaklanan hava kirliliğinin kelebek popülasyonlarını koyulaştırdığı yönündeydi. Kettlewell'in İngiltere'deki sözde "gözlem ve deneyleri" de bunun kanıtı olarak yorumlanmıştı. Oysa aynı kelebekler Kuzey Amerika'da da yaşamaktadır ve Sanayi Devrimi'nin hava kirliliği burada da yaşanmasına rağmen hiçbir "melanizm" görülmemiştir. Judith Hooper bu durumu, konuyu inceleyen Amerikalı bilim adamı Theodore David Sargent'ın bulgularına atıfta bulunarak şöyle açıklar:

(Evrimciler)... aynı zamanda, koyu renkli ağaç gövdeleri, likenler, hava kirliliği ve diğer konular hakkındaki klasik hikayeye karşı kayda değer sorunlar oluşturan Kuzey Amerika kıtası meselelerini de görmezden geldiler. Melanik formlar, Maine (eyaleti)nde, güney Kanada'da, Pittsburgh'da ve New York civarında da yaygındırlar... Sargent'ın görüşüne göre, Kuzey Amerika'daki durum, klasik endüstri melanizmi hipotezini çürütmektedir. Bu hipotez, endüstri (hava kirliliği, koyulaşan yüzeyler) ve melanizmin çoğalması arasında güçlü bir doğrusal ilişki olduğunu öngörmektedir. "Ama bu doğru değildi" diyor Sargent, "ne Denis Owen'in orijinal araştırmalarında ne de o zamandan bu yana herhangi bir kimse tarafından böyle bir ilişki bulunmamıştır."149

Tüm bu gerçeklerin ortaya çıkmasıyla birlikte, "Darwin'in kayıp kanıtı" olarak gösterilen biberli kelebekler hikayesinin dev bir aldatmacadan ibaret olduğu ortaya çıkmıştır. On yıllardır, dünyanın dörtbir yanında yüz milyonlarca insan, ağaç kabuklarına iğnelenmiş birkaç ölü kelebeğin fotoğrafı ve sürekli

tekrarlanan köhne bir hikaye ile yanlış bilgilendirilmiştir. Gerçekte Darwin'in ihtiyaç duyduğu kanıtlar hala kayıptır; çünkü böyle bir kanıt yoktur.

Londra'da yayınlanan The Daily Telegraph gazetesinde 1999 yılında yayınlanan bir makale, biberli kelebekler efsanesinin sonunun nasıl geldiğini şöyle özetlemektedir:

Evrim uzmanları, Charles Darwin'in teorisi hakkındaki en gözde örneklerinin, yani biberli kelebeklerin yükseliş ve çöküşünün, bir dizi bilim sahtekarlığına dayandığını sessizce itiraf ediyorlar. 1950'lerde bu kelebek üzerinde yapılan ve uzun zamandır doğal seleksiyon gerçeğini ispatladığı düşünülen deneylerin artık değersiz oldukları, çünkü "doğru" (istenen) cevabı vermek üzere dizayn edildikleri düşünülüyor. Bilim adamları şimdi hikayesi neredeyse evrim hakkındaki tüm ders kitaplarında anlatılan Biston betularia'nın tarihçesinin gerçek açıklamasını bilmediklerini itiraf ediyorlar.150

Kısacası bir zamanlar pek çok evrimcinin büyük bir hararetle savunduğu "sanayi melanizmi" efsanesi de, diğer sözde evrim kanıtları gibi, çürümüş oldu.

Bir zamanlar, bilgi eksikliği sebebiyle ve tutuculuktan ötürü, bilim dünyası biberli kelebeklerin evrimi gibi masallara kanabiliyordu.

Ama artık bu gibi Darwinist efsanelerin tümü çöktü.

YAKIN ZAMANA KADAR DİNOKUŞ MASALLARI VARDI

Kuş tüylerine sahip dinozorlar veya diğer bir isimle hayali "dino-kuşlar", geçtiğimiz 10 yıl içinde Darwinist medyanın en gözde propaganda malzemelerinden biri oldu. Birbiri ardına manşetlere "dino-kuş" haberleri, çizilen rekonstrüksiyonlar ve evrimci "uzman"ların yaptıkları iddialı açıklamalar, geçmişte yarı kuş yarı dinozor canlıların yaşadığı konusunda pek çok insanı ikna etti.

Bu teorinin en son ve en detaylı savunuluşu ise, Scientific American dergisinin, Mart 2003 sayısında ünlü ornitologlar (kuşbilimciler) Richard O. Prum ve Alan Brush tarafından kaleme alınan "Kuş Tüyü mü Kuş mu? Hangisi Önce Geldi?" (The Feather or The Bird? Which Came First?) başlıklı bir makalede ortaya kondu. Prum ve Brush, o kadar iddialıydılar ki, kuşların kökeni hakkında evrimciler arasında süregelen tartışmayı artık noktaladıklarını düşünüyor, bulguların sözde "çarpıcı bir sonuç" ortaya koyduğunu ileri sürüyorlardı. Buna göre, "kuş tüyleri, kuşların ortaya çıkmasından önce, dinozorlarda evrimleşmişti." Prum ve Brush kuş tüylerinin uçuş değil, "insülasyon, su yalıtımı, karşı cinsi cezbetmek, kamuflaj ve savunma" gibi amaçlar için evrimleştiğini, en son olarak uçuş için kullanıldığını öne sürüyorlardı.

Ancak bu tez gerçekte bilimsel kanıtlardan yoksun bir spekülasyondan ibaretti. Prum ve Brush tarafından geliştirilen ve Scientific American dergisi tarafından sahiplenilen yeni tez, son birkaç on yıldır bir furya halinde, gözü kapa-

lı bir fanatizmle savunulan "kuşlar dinozordur" teorisinin yeni ama içi boş bir versiyonundan başka bir şey değildi. Ve gerçekte, evrimin diğer ikonları gibi, o da çürüktü.

Bu konuda görüşlerine başvurulabilecek bir kişi de Kuzey Carolina Üniversitesi Biyoloji Bölümü'nden Alan Feduccia'dır. Dr. Feduccia, kuşların kökeni konusunda dünyanın en bilinen otoritelerinden biridir. Dr. Feduccia evrim teorisini kabul etmekte ve kuşların evrimle ortaya çıktıklarına inanmaktadır. Ancak onu Prum ve Brush gibi "dino-kuş" taraftarlarından ayıran yön, evrim teorisinin bu konuda içinde bulunduğu belirsizliği kabul etmesi ve kasıtlı olarak sürdürülen gerçekte ise hiçbir dayanağı olmayan "dino-kuş" furyasına itibar etmemesidir.

Alan Feduccia'nın The American Ornithologists' Union (Amerikan Ornitologlar Birliği) tarafından yayınlanan ve ornitolojinin en teknik tartışmalarına zemin olan The Auk dergisi için kaleme aldığı, Ekim 2002 tarihli "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem" (Kuşlar Dinozordur: Kompleks Bir Soruna Basit Bir Cevap) başlıklı yazıda çok önemli bilgiler verilmektedir. Dr. Feduccia, John Ostrom tarafından 1970'lerde gündeme getirilen ve o zamandan bu yana da hararetle savunulan kuşların dinozorlardan evrimleştiği teorisinin bilimsel kanıtlardan yoksun olduğunu, böyle bir evrimin mümkün olmadığını detaylarıyla anlatmaktadır.

Feduccia, Çin'de bulunduğu öne sürülen "dino-kuş"lar hakkında ise çok önemli bir gerçeği açıklamaktadır: Tüylü dinozor olarak ileri sürülen sürüngen fosillerinin üzerinde bulunan "tüyler"in ilkel bile olsa kuş tüyü olduğu net değildir. Aksine "dino-fuzz" denen bu fosil izlerinin kuş tüyleri ile ilgisi bulunmadığını gösteren pek çok kanıt vardır. Feduccia şöyle yazmaktadır:

İlkel kuş tüylerine sahip olduğu ileri sürülen fosillerin çoğunu çalışmış kişiler olarak, ben ve diğer pek çok uzman, bu yapıların ilkel kuş tüyleri (protofeathers) olduğuna dair inandırıcı bir kanıt görmemekteyiz. Pek çok Çin fosili, "dinofuzz" olarak adlandırılagelen garip birer haleye sahiptir ama her ne kadar bu materyal kuş tüyleri ile homolog (benzer) sayılsa da, bu yöndeki argümanlar ikna edicilikten çok uzaktır.151

Feduccia, bu tespitinin ardından, Scientific American'daki makalenin yazarı Prum'un bu konuda önyargılı davrandığını da şöyle belirtmektedir:

Prum'un görüşü pek çok paleontolog tarafından paylaşılmaktadır: kuşlar dinozordur; dolayısıyla dromaeosaurlar (theropod dinozorlar) üzerinde korunmuş herhangi bir ipliksi yapı, mutlaka ilkel kuş tüyü olmalıdır.152

Feduccia'ya göre bu önyargıyı çürüten nedenlerden biri, kuşlarla hiçbir ilgi kurulamayacak fosillerde de söz konusu "dino-fuzz" izlerine rastlanmasıdır. Aynı makalede Feduccia şöyle söylemektedir:

En önemlisi, dino-fuzz şimdi artık çok sayıda kategoride keşfedilmektedir. Bunların bazıları henüz yayınlanmamıştır ama özellikle Çin'de bulunmuş bir pterosaur'da (uçan sürüngen) ve bir therizinosaur'da (etobur bir dinozor grubu) bunlar bulunmuştur. En şaşırtıcı durum ise, dino-fuzza çok benzeyen deri fiberlerinin Jurassic devre ait bir ichthyosaur'da da bulunmuş ve detaylı olarak tarif edilmiş olmasıdır. (Ichthyosaurlar, soyu tükenmiş deniz sürüngenleridir.) Söz konusu canlılardaki dallanmış fiberlerin bazıları, morfoloji açısından, "ilkel kuş tüyleri" (protofeather) denen ve (Çinli paleontolog) Xu tarafından tanımlanan yapılara çok benzerdir. Sözde "ilkel kuş tüylerinin" archosaurlarda (Mesozoic döneme ait sürüngenlerde) böyle geniş bir dağılıma sahip olması, bunların kuş tüyleri ile hiçbir ilgileri olmadığını tek başına gösteren bir delildir.153

Feduccia, geçmişte de fosillerin çevresinde bazı yapılar bulunduğunu, ancak fosile ait sanılan bu yapıların sonradan inorganik maddeler olduğunun belirlendiğini hatırlatmaktadır:

İnsanın aklına, Solnhofen fosillerinde bulunan ve dendritler olarak bilinen çalı benzeri izler gelmektedir. Bitkiye benzer şekillerine rağmen, bu yapıların aslında, fosil yataklarında, çatlaklardan veya fosillerin kemiklerinden oksitlenerek sızan manganez solüsyonunun etkisiyle oluşan inorganik yapılar olduğu artık bilinmektedir.154

Bu konuda dikkat çekici bir diğer nokta ise, "tüylü dinozor" olarak gündeme getirilen fosillerin tümünün Çin'de bulunmuş olmasıdır. Acaba bu fosiller neden dünyanın başka hiçbir yerinde değil de Çin'de ortaya çıkmaktadır? Hem de Çin'deki fosil yatakları, sadece "dino-fuzz" gibi belirsiz bir yapıyı değil, aynı zamanda kuş tüylerini de son derece iyi şekilde saklayabilecek bir yapıya sahipken... Feduccia da aynı garipliğe dikkat çekmektedir:

Aynı zamanda, neden vücudun dış yüzeyinin saklanabildiği başka yataklarda bulunan başka theropodların ve diğer dinozorların hiçbir "dino-fuzz"a sahip olmadıkları, aksine herhangi bir kuş tüyü benzeri yapıdan tamamen yoksun gerçek sürüngen derisine sahip oldukları da açıklanmalıdır. Ve neden dino-fuzza sahip Çinli dromaeosaur fosilleri, normalde bekleneceği şekilde kuş tüyü sapı sergilememektedirler -eğer bunlar gerçekten var olsa, kolaylıkla korunmuş olabilecekken?155

Peki Çin'de bulunan tüm bu sözde "tüylü dinozorlar" nedir? Sürüngenler ile kuşlar arasında ara geçiş formları gibi gösterilen bu canlıların gerçek kimliği nedir?

Feduccia, "tüylü dinozor" olarak gösterilen canlıların bir kısmının "dino-fuzz" sahibi soyu tükenmiş sürüngenler, bazılarının da gerçek kuşlar olduğunu açıklamaktadır:

Açıktır ki, aslında, Çin'in Yixian ve Jiufotang bölgelerindeki Cretaceous devrine ait göl yataklarında iki farklı fosil olgusu vardır; birisi "dino-fuzz" kalın-

tıları sergileyen -ki bunun iyi bir örneği sözde "tüylü dinozor"ların ilk bulunan örneği olan Sinosauropteryx'tir- gruptur. Diğeri ise gerçekten kuş tüylerine sahip olanlardır. Nature dergisinin kapağında gösterilen ve tüylü dinozorlar olarak sunulan ancak sonradan önemsiz, uçucu olmayan kuşlar olduğu anlaşılan fosiller gibi.156

Yani tüm dünyaya "tüylü dinozor" veya "dino-kuş" olarak gösterilen fosiller, ya tavuklar gibi uçamayan bazı kuşlara ya da "dino-fuzz" denen ancak kuş tüyleri ile ilgisi bulunmayan organik bir yapıya sahip olan sürüngenlere aittir. Ortada kuşlar ve sürüngenler arasında "ara form" oluşturacak tek bir fosil bile yoktur. (Feduccia üstte saydığı bu iki temel grubun yanında bir de "sık rastlanan gagalı kuş Confusiusornis", bazı enantiornithinesler ve yeni tanımlanan bir tohum-yiyici kuş olan Jeholornis prima'dan söz etmektedir ki, bunların da hiçbiri "dino-kuş" değildir.)

Dolayısıyla Richard O. Prum ve Alan Brush'ın Scientific American dergisinde yayınlanan makalelerinde öne sürülen, "kuşlar dinozordur" tezinin fosillerle kanıtlandığı iddiası, gerçeklere tümüyle aykırıdır.

Evrimcilerin Gizlemek İstediği Yaş Sorunu ve "Cladistics" Yanılgısı

Gerek Richard O. Prum ve Alan Brush'ın Scientific American dergisinde yayınlanan makalelerinde, gerekse "dino-kuş" furyasını körükleyen tüm evrimci kaynaklarda ısrarla göz ardı edilen, hatta gizlenen çok önemli bir gerçek vardır:

Yanıltıcı bir biçimde "dino-kuş" ya da "tüylü dinozor" dedikleri fosillerin yaşları, 130 milyon yıl öncesinden geriye gitmemektedir. Oysa "yarı kuş" olarak göstermek istedikleri bu canlılardan en az 20 milyon yıl daha yaşlı olan, gerçek bir kuş zaten vardır: Archaeopteryx. Bilinen en eski kuş olma özelliği taşıyan Archaeopteryx, kusursuz uçuş kaslarına, uçuş tüylerine ve normal bir kuş iskeletine sahip gerçek bir kuştur. 150 milyon yıl önce dünya göklerinde başarılı bir biçimde süzülmüştür. Durum bu iken, Archaeopteryx'ten çok daha sonraki tarihlerde yaşamış canlıların kuşların ilkel ataları olarak gösterilmesi tek kelimeyle saçmalıktır.

Peki evrimciler böyle bir safsatayı nasıl savunabilmektedirler?

Darwinistler bunu savunmak için kendilerince bir "yöntem" bulmuşlardır: Bu yöntemin ismi "Cladistics"tir. Bu terim, son 20-30 yıldır paleontoloji dünyasında sıkça kullanılan yeni bir fosil yorumlama yöntemidir. Cladistics yöntemini savunanlar, bulunan fosillerin yaşlarının tamamen göz ardı edilmesini, sadece eldeki fosillerin karakteristik özelliklerinin birbiri ile karşılaştırılmasını ve bu karşılaştırma sonucunda ortaya çıkan benzerliklere göre evrimsel soy ağaçları kurulmasını savunurlar.

Bu görüşü savunan evrimci bir internet sitesinde, fosil yaşı Archaeopteryx'ten çok daha genç olan Velociraptor'un Archaeopteryx'in atası sayılmasının sözde neden "mantıklı" olduğu şöyle açıklanmaktadır:

Şimdi şunu sorabiliriz: Velociraptor nasıl olur da Archaeopteryx'in atası olabilir, ondan sonra gelmiş olmasına rağmen?

Çünkü fosil kayıtlarındaki boşluklardan dolayı, fosiller her zaman "tam vaktinde" ortaya çıkmazlar. Örneğin Geç Kratase devrine ait, Madagaskar'da bulunmuş Rahonavis adlı yeni bulunan bir fosil, kuşlarla Velociraptor gibi bir sürüngen arasında geçiş formu gibi durmaktadır, ama 60 milyon yıl geçtir. Ama hiç kimse bunun geç ortaya çıkışının kayıp halka olmasına engel teşkil ettiğini söylememektedir, çünkü çok uzun bir süre yaşamış olabilir. Bu gibi örnekler "hayalet bağlantılar" olarak adlandırılır; bu hayvanların daha önce de var olduklarını varsayıyoruz, onların muhtemel atalarına sahip olduğumuz ve muhtemel torunlarına da sahip olduğumuz zaman.157

Cladisticsin özeti olan bu açıklama, bu yöntemin ne kadar büyük bir çarpıtma olduğunu da göstermektedir. Öncelikle şunu belirtmeliyiz: Yukarıdaki alıntıda belirtilen Velociraptor, kuşların dinozorlardan evrimleştiği masalında sözde ara-geçiş formu olarak sunulan fosillerden biridir. Ancak bu fosil de diğerleri gibi, evrimcilerin taraflı yorumlarından başka bir şey değildir. Hayali Velociraptor çizimlerinde görülen tüyler tamamen evrimcilerin hayalini yansıtmaktadır; gerçekte ise bu canlının tüyleri olduğuna dair hiçbir delil bulunmamaktadır. Ayrıca yine yukarıdaki alıntıda gördüğümüz gibi, evrimciler, açıkça, fosil kayıtlarının sonuçlarını, kendi teorilerinin gereklerine göre çarpıtmaktadırlar. 70 milyon yıllık bir fosilin sahibi olan bir türün, aslında 170 milyon yıl önce de yaşadığını varsaymanın ve buna göre bir evrimsel akrabalık ilişkisi kurmanın, gerçekleri çarpıtmaktan başka bir anlamı yoktur. Cladistics, evrim teorisinin fosil kayıtları karşısındaki yenilgisinin gizli bir itirafı ve yeni bir boyutudur aslında. Özetlemek gerekirse;

1) Darwin, fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, bildiğimiz türlerin hepsinin arasını dolduracak "ara formların" bulunacağını öne sürmüştür. Teorinin beklentisi budur.

2) Ancak 150 yıllık paleontoloji çabası, ara formları ortaya koymamış, bu canlıların izine rastlanamamıştır. Bu, teori adına büyük bir yenilgidir.

3) Ara formlar bulunamadığı gibi, evrimcilerin, sadece benzerliklerinden dolayı birbirlerinin atası olduğunu ilan edebilecekleri canlıların da yaşları çelişkilidir. Daha "ilkel" gibi görünen bir canlı, daha "olgun" gibi gözüken bir canlıdan daha geç ortaya çıkmaktadır.

İşte bu son nokta, evrimcileri cladistics denen tutarsız yöntemi geliştirmeye zorlamıştır.

Cladisticsle birlikte, Darwinizm, "bilimsel bulgulara dayanan, bunlardan yola çıkan" bir teori olma özelliğini açıkça yitirmiş, aksine "bilimsel bulguları çarpıtan, bu bulguları kendi varsayımlarına göre değiştiren" bir dogma haline gelmiştir. Bir zamanlar Sovyetler Birliği'nde uygulanan Lysenkoizm (Genetik kanunlarını reddeden ve kalıtımın Lamarck'ın teorisine göre gerçekleştiğini savunan Trofim Lysenko tarafından geliştirilen ve Stalin döneminde SSCB'nin resmi bilim doktrini olan safsata) gibi. Bununla birlikte Darwinizm'in Lysenkoizm gibi bilimsellikten uzak olduğu da anlaşılmıştır.

Kuşlar ile Dinozorlar Arasındaki Aşılmaz Farklar

Sadece Prum ve Brush'un tezi değil, "kuşlar dinozordur" teorisinin her versiyonu çürüktür. Çünkü kuşlar ve dinozorlar arasında hiçbir evrimsel süreçle kapatılamayacak bir "dizayn farklılığı" vardır. Birçok kitabımızda ayrıntılı olarak incelediğimiz bu farkların bazılarını, kısaca özetleyelim:

1) Kuşların akciğer yapısı, sürüngenlerden ve tüm diğer kara omurgalılarından tamamen farklı bir yapıdadır. Kuşlarda, kara omurgalılarının aksine, hava akciğer içinde tek yönde hareket eder ve böylece kuş daima oksijen alıp karbondioksit verebilir. Kuşlara özgü bu yapının standart kara omurgalı akciğerinden evrimleşmiş olması imkansızdır, çünkü ara bir yapıda canlının nefes alması ve dolayısıyla yaşamını devam ettirmesi mümkün değildir.158

2) Alan Feduccia ve Julie Nowicki tarafından geçtiğimiz 2002 yılında, kuşlar ve sürüngenlerin embriyoları arasında yapılan karşılaştırmalar, iki canlı grubunun ayak yapılarının çok büyük farklılık gösterdiğini ve aralarında evrimsel bir ilişki kurulmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştır.159

3) İki canlı grubunun kafatası arasındaki en son karşılaştırmalar da aynı sonucu vermektedir. Andre Elzanowski 1999 yılında yaptığı bir inceleme sonucunda "dromaeosauridlerin çenelerinde ve üst çenelerinde hiçbir spesifik kuş benzerliği bulunamamıştır" sonucuna varmıştır.160

4) Dişler, kuşlar ile sürüngenleri birbirinden ayıran farklardan biridir. Geçmişte yaşamış bazı kuşların gagalarında dişler olduğu bilinmektedir. Uzun zaman evrime bir kanıt gibi gösterilen bu durumun hiç de öyle olmadığı, çünkü kuş dişlerinin çok özgün olduğu ise zamanla anlaşılmıştır. Feduccia bu konuda şöyle yazar:

Belki de theropodlar ve kuşlar arasındaki en çarpıcı benzerlik, dişlerinin yapısı ve dişlerin çıkışının doğasıdır. Kuş ve theropod dişleri arasındaki dramatik farklılıklara dikkat edilmemesi oldukça şaşırtıcıdır; özellikle de memeli paleontolojisinin büyük ölçüde diş morfolojisiyle ilgili olduğunu hatırladığımızda. Kısaca ifade etmek gerekirse, kuş dişleri (örneğin Archaeopteryx, Hesperornis, Parahesperornis, Ichthyornis, Cathayornis ve tüm diğer Mesozoic kuşlarda görüldüğü gibi) birbirlerine dikkat çekici biçimde benzer ve theropodlarınkinden

belirgin bir biçimde farklıdır… Form, gelişim ve yenilenme açısından, kuşların ve theropodların diş yapıları arasında hiçbir ortak, aktarılmış özellik yoktur.161

5) Kuşlar sıcakkanlı, sürüngenler ise soğukkanlı canlılardır. Bu, son derece farklı iki ayrı metabolizma demektir ve aradaki dönüşümün rastlantısal mutasyonlarla gerçekleşmesi mümkün değildir. Dinozorların sıcakkanlı oldukları yönündeki tez ise, bu zorluğu giderebilmek için ortaya atılmıştır. Ancak herhangi bir kanıta dayanmayan bu tezin geçersizliğini gösteren pek çok delil vardır.162

Tüm bunlar, kuşların kökeni hakkındaki evrimci tezin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını göstermektedir. Darwinist medya belki kısa bir süre daha "dinokuş" furyasını sürdürebilir, ama bunun tümüyle bilim dışı bir propaganda kampanyası olduğu ortaya çıkmış durumdadır. Kuşların ve doğadaki tüm canlıların kökenine materyalist dogmadan sıyrılarak bakan herkes ise, açık bir gerçeği görecektir: Canlılar, doğal etkenlerle ve rastlantılarla asla açıklanamayacak son derece kompleks özelliklere sahiptirler. Bunun tek açıklaması, yaratılış gerçeğidir. Tüm canlıları her türlü yaratmayı bilen, üstün bir ilim sahibi olan Allah bir anda ve kusursuz olarak yaratmıştır. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

İnsan, Bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Suresi, 77-79)

SONSÖZ

Ünlü bilim felsefecisi Thomas Kuhn, The Structure of Scientific Revolutions (Bilimsel Devrimlerin Yapısı) adlı eserinde "paradigma" kavramı üzerinde durur. Paradigma, bilim dünyasının belirli bir dönemde kabul ettiği "kavramsal dünya görüşü"dür. Bilim adamları kimi zaman bir paradigmaya sıkıca bağlanırlar; ama bunun yanlış olduğu zamanla, yeni bilimsel bulgularla anlaşılır. Örneğin bir zamanlar bilim dünyasının ortak görüşü olan dünya merkezli Batlamyus evren modeli, çok güçlü bir paradigma olmasına karşın, Kopernik'in bulguları sonucunda yıkılmış ve yerine farklı bir paradigma kabul edilmiştir. Thomas Kuhn'a göre bilim dünyasında zaman zaman böyle büyük paradigma değişimleri yaşanır ve bunun adı "bilimsel devrim"dir.

Kuhn, bilim adamlarının büyük bölümünün mevcut bir paradigmayı korumak için çabalayacaklarına, diğer bir deyişle tutucu davranacaklarına da dikkat çeker. Bu nedenledir ki, bilimsel devrimleri gerçekleştirenler, Kuhn'a göre, "bilimsel otorite" sayılan kişiler değil, bilim dünyasının daha dışında kabul edilenler veya bu dünyaya yeni giren genç beyinlerdir. Kuhn, ünlü bilim adamı Max Planck'ın bir sözüne de atıfta bulunur: Planck'a göre "bilimsel bir gerçek, rakiplerini ikna ederek ve onların ışığı görmesini sağlayarak zafer kazanmaz; aksine bu rakipler ölür ve onların yerine gelen yeni nesiller (yeni bilimsel gerçeğe) aşina olur."

Bugünün bilim dünyasında da bir devrim yaşanmaktadır. Darwinizm bilimsel olarak çökmüştür, ama "bilim dünyasının otoriteleri" olarak görülen kimselerin çoğu bunu kabul etmemek, "ışığı görmemek" için direnmektedirler. Tümüyle ideolojik ve dogmatik bir direniştir bu. Ama giderek zayıflamaktadırlar ve kamuoyu bunu fark etmektedir. Bilim dünyasının önüne açılan ışığın ismi ise "yaratılış gerçeğidir". Bu konuyu araştıran bilim adamları yaşamın Darwinizm'in iddia ettiği gibi rastlantısal doğa güçlerinin ürünü olmadığını, aksine çok üstün bilgi sahibi bir Yaratıcı'nın eseri olduğunu savunurlar. Bu üstün yaratıcı, tüm alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır. Bu gerçek, her geçen gün daha fazla bilim adamı tarafından kabul edilmekte ve Darwinizm'in bilimsel çöküşü daha da açık şekilde ortaya konmaktadır.

ABD'deki evrim karşıtı hareketin en önemli isimlerinden biri olan California Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip E. Johnson, Darwinizm'in çok yakında tarihin çöplüğüne atılacağından emindir. Johnson, ABD'nin farklı eyaletlerinde Darwinizm aleyhindeki bilimsel delillerin de ders kitaplarına dahil edilmesine izin veren yeni kanunsal düzenlemelerden söz ettikten sonra, şu yorumu yapar:

(Ancak) olayları değiştirecek büyük dönüm noktası, okul müfredatlarında değil, kanıtları bilen ve az çok bağımsız bir zihne sahip olan insanların düşüncelerinde ve yazılarında gerçekleşiyor. Darwinistler delililer açısından kaybettiklerini, kazanmadıklarını biliyorlar ve aynı zamanda kamuoyu desteğini yitirdiklerinin de farkındalar. Umutsuz bir biçimde, çöküşlerini, örneğin, biberli kelebeklerin ağaç gövdelerine konmadıklarını (ve asıl) doğal seleksiyonun genetik bilgide artış sağlamadığını kabul etmeyi ertelemeye çalışıyorlar. Bir taraftan da yenilgilerini gizlemekte tecrübe kazanıyorlar. 163

Türkiye'deki Darwinistler de, inandıkları teorinin nasıl ve neden eleştirildiğini düşünmelidirler. Batı'daki meslektaşları, bu kitapta incelediğimiz tüm delillerin farkına varmaya başlamışlardır ancak yine de kimileri bir şekilde bunları göz ardı etmek, Darwinizm'i bunlara rağmen ayakta tutabilmek için çaba harcamaktadırlar. 1950'lerin dünyasında, bilimsel gelişmelerden habersiz şekilde, Darwinizm'in hayali "eski güzel günleri"nde yaşamaya çalışan bazı kişiler kendilerine evrim kanıtı sorulduğunda, hala, çok hararetli bir biçimde; geçersizliği kanıtlanmış Miller Deneyi'nden, insan embriyosundaki sözde "solungaçlar"dan, biberli kelebekler hikayesinden veya hayali at serilerinden söz edebilmektedirler. Kambriyen Patlaması, indirgenemez komplekslik, genetik bilginin kökeni gibi gerçekleri ise gözardı etmek için çalışmaktadırlar. 50'li, 60'lı yıllarda okunmuş olan köhne kitapların ve Darwinist propaganda materyallerinin etkisiyle, hala bu çürük teoriye inanmakta ısrarcı davranmanın hiçbir faydası yoktur. Türkiye'deki Darwinistleri de böyle bir duruma düşmekten sakınmaya, bilimsel delilleri göz ardı etmeden, ön yargılardan kurtularak, doğruları görmeye davet ediyoruz.

Darwinizm'in bağlılarının yapmaları gereken, bu teoriye körü körüne inanmaktan vazgeçmektir. Bilimin sonuçlarını incelemeli ve bu sonuçları önyargısız olarak değerlendirmelidirler. Eğer evrim teorisi lehinde kanıtları varsa, bunu açıklamalıdırlar. Ama bu açıklamalarının geçersizliği ortaya çıktığında, körü körüne evrim teorisine bağlı kalmamalı ve gerçeği görmelidirler.

Eğer bu arayışlarında samimi olurlarsa, Darwinizm'in en koyu savunucuları da, bu teorinin büyük bir aldanış olduğunu göreceklerdir. Bu, bilimsel olarak ortaya çıkmış bir gerçektir.

Ve Darwinizm'in bu bilimsel çöküşü, aslında, bizlere Kuran'da haber verilen Adetullah'ın (Allah'ın kanunlarının) bir tecellisidir. Allah Kuran'da "batıl"ın (yani yalanın ve sahtenin) "hak"kın gelmesiyle (yani gerçeğin ortaya konmasıyla) yok olacağını haber verir:

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

Darwinizm de batıl, yani yanlış, sahte ve aldatıcı bir öğretidir. Bir zamanlar, bilgi eksikliğini, bilim düzeyinin zayıflığını kullanarak etkili olmuş ve pek çok insanı aldatabilmiştir. Ama gerçeğin ortaya konması, bilimin gerçek bulgularının önyargısız insanlar tarafından incelenmesiyle birlikte, bu aldatmaca çökmüştür.

Darwinistlerin bugün yapmaya çalıştıkları şey, batılı ayakta tutabilmek için hakkı reddetmek, gizlemek veya göz ardı etmektir. Ama bu yanlış bir yoldur; bu şekilde kendilerini hem aldatmış, hem de küçük düşürmüş olurlar. Allah'ın Kuran'da, bildirdiği ayetten Darwinistler de ders almalıdırlar:

Hakkı batıl ile örtmeyin ve hakkı gizlemeyin. (Kaldı ki) siz (gerçeği) biliyorsunuz. (Bakara Suresi, 42)

Gerçeği gördükten sonra direnmemek ve doğru olana yönelmek doğru bir harekettir. Bir insan şimdiye kadar bilgi eksikliğinden ya da kendisine yapılan telkinlerden dolayı evrim yalanına inanmış olabilir. Ama eğer samimi bir insansa, bir aldatmacanın peşinden giderek dünyada ve ahirette küçük düşeceğine, doğruyu araştırıp bulmalı ve ona uymalıdır. Unutulmamalıdır ki samimiyet ve dürüstlük dünyada da ahirette de güzel bir karşılık görecektir.

DİPNOTLAR

1- Søren Løvtrup , Darwinism: The Refutation of A Myth, Croom Helm, New York, 1987, s.422
2- Robert D. Martin, Primatların Orijini ve Evrim, Princetown Üniversitesi Yayınları, 1990, s.82
3- David Pilbeam, American Scientist, Sayı 66, Mayıs-Haziran, 1978, s.379
4- Jonathan Wells, California Berkeley Üniversitesi'nde biyoloji lisansı ve moleküler biyoloji doktorası yapmış bir bilim adamıdır. Ayrıca Yale Üniversitesi'nde 19. yüzyıldaki Darwinizm tartışmalarının tarihi Halen Seattle'daki Discovery Institute'da çalışmalarını sürdürmektedir.
5- Evrimin bir din olarak tanımlanması bazı okuyuculara garip gelebilir, ama son derece yerindedir. Din, bir insanın inandığı ve hayata bakışını belirleyen temel prensipleri ifade eder. İnsana materyalist bir bakış veren ve bilime değil inanca dayanan evrim teorisi de bir dindir. Bu teoriyi din olarak tanımlayanlar arasında Julian Huxley veya Pierre Teilhard de Chardin gibi bazı evrimcilerin de yer aldığını belirtmek gerekir.
6- Benjamin D. Wiker, "Does Science Point to God? Part II: The Christian Critics", The Crisis Magazine, Temmuz-Ağustos 2003, http://www.crisismagazine.com/julaug2003/feature1.htm
7- CHARLES DARWIN TO J.D. HOOKER, Down [March 29, 1863]. http://ibiblio.org/gutenberg/etext00/2llcd10.txt
8- "The Crucible of Life", Earth, Şubat 1998
9- "Origin of Life on Earth", National Geographic, Mart 1998
10- Jonathan Wells, Icons of Evolution, Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong, Washington, DC, Regnery Publishing, 2000, s. 21
11- Jeremy Rifkin, Darwin'in Çöküşü, Ufuk Kitapları, İstanbul 2001, s.133
12- Paul Davies, C.W. [renouned physicist] & Adams Phillip [journalist], "More Big Questions," ABC Books: Sydney, Australia, 1998, ss.53-54, 47-48, 48
13- Michael J. Behe, Darwin'in Kara Kutusu, "Evrim Teorisi"ne Karşı Biyokimyasal Zafer, Aksoy Yayıncılık, 1998, s.8
14- Michael J. Behe, Darwin'in Kara Kutusu, s.14
15- Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, Gelenek Yayıncılık, Nisan 2003, İstanbul, ss.67-68
16- Michael J. Behe, Darwin'in Kara Kutusu, s.15
17- W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 325

18- Encyclopedia Britannica 2002, Expanded Edition DVD-ROM, "Cuvier, Georges, Baron"
19- Encyclopedia Britannica 2002, Expanded Edition DVD-ROM, "Cuvier, Georges, Baron"
20- Charles Darwin, The Origin of Species by Means of Natural Selection, The Modern Library, New York, s. 234
21- Alan Feduccia, The Origin and Evolution of Birds, Yale University Press, 1999, s. 81
22- N. Eldredge, and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s. 45-46
23- Hickman, C.P. [Professor Emeritus of Biology at Washington and Lee University in Lexington], L.S. Roberts [Professor Emeritus of Biology at Texas Tech University], and F.M. Hickman. 1988. Integrated Principles of Zoology. Times Mirror/Moseby College Publishing, St. Louis, MO. 939; (s. 866)
24- Fossils and Evolution, Dr TS Kemp - Curator of Zoological Collections, Oxford University, Oxford Uni Press, s.246, 1999
25- David Berlinksi, Commentary , Sept. 1996 s. 28
26- Gerald Schroeder, "Evolution: Rationality vs. Randomness", http://www.geraldschroeder.com/evolution.html
27- Richard A. Kerr, "A Trigger for the Cambrian Explosion?", Science, 298, Nov 22 2002: 1547
28- Gregory A. Wray, "The Grand Scheme of Life", Review of The Crucible Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals by Simon Conway Morris, Trends in Genetics, February 1999, vol. 15, no. 2
29- Jonathan Wells, Icons of Evolution, s. 31
30- Niles Eldredge, Ian Tattersall, The Myths of Human Evolution, ss.126-127
31- Lewontin, Richard C., Human Diversity, Scientific American Library: New York NY, 1995, s.163
32- Henry Gee, In Search of Deep Time, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117
33- Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", Science, vol. 284, No 5411, 2 April 1999, ss. 65-71
34- Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", American Scientist, November- December 2000, s.491
35- Roger Lewin, Bones of Contention, s.312
36- John R. Durant, "The Myth of Human Evolution", New Universities Quarterly 35 (1981), ss. 425-438
37- G. A. Clark, C. M. Willermet, Conceptual Issues in Modern Human Origins Research, New York, Aldine de Gruyter, 1997, s. 76

38- Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong, s. 225
39- Paul S. Taylor, Origins Answer Book, 5. baskı, 1995, s. 35
40- John Whitfield, "Oldest member of human family found", Nature, 11 July 2002
41- D.L. Parsell, "Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins", National Geographic News, 10 Temmuz 2002
42- John Whitfield, "Oldest member of human family found", Nature, 11 Temmuz 2002
43- "Face of Yesterday: Henry Gee on the dramatic discovery of a seven-million-year-old hominid", The Guardian, 11 Temmuz 2002
44- Henry Gee, In Search Of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New Hıstory of Life, s. 5
45- Henry Gee, In Search Of Deep Time, s.32
46- F. Clark Howell, "Thoughts on the Study and Interpretation of the Human Fossil Record," ss.1-39 in W. Eric Meikle, F. Clark Howell & Nina G. Jablonski (editors), Contemporary Issues in Human Evolution , Memoir 21 (San Francisco: California Academy of Sciences, 1996), ss. 3, 31
47- Tom Abate, San Francisco Chronicle, 19, Şubat 2001. http://www.sfgate.com/cgi-bin/article.cgi?file=/chronicle/archive/2001/02/19/BU141026.DTL
48- Encyclopædia Britannica. "Modern Materialism"
49- Werner Gitt. In the Beginning Was Information. CLV, Bielefeld, Germany, ss. 107, 141
50- George C. Williams. The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution. (ed. John Brockman). New York, Simon & Schuster, 1995. ss. 42-43
51- Phillip Johnson's Weekly Wedge Update, "DNA Demoted" April 30, 2001, http://www.arn.org/docs/pjweekly/pj_weekly_010430.htm
52- Phillip Johnson's Weekly Wedge Update, "DNA Demoted" April 30, 2001 , http://www.arn.org/docs/pjweekly/pj_weekly_010430.htm
53- Charles Darwin, The Origin of Species & The Descent of Man, The Modern Library, New York, s. 398
54- Charles Darwin, Letter to Asa Gray, Sept. 10, 1860, in Francis Darwin (editor), The Life and Letters of Charles Darwin , Vol. II (New York: D. Appleton and Company, 1896), s.131
55- "HAECKEL'S FRAUDULENT CHARTS"; http://www.pathlights.com/ce_encyclopedia/17rec03.htm
56- L. Rutimeyer, "Referate," Archiv fur Anthropologie, 1868
57- Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204
58- Science, 5 Eylül 1997

59- Science, 5 Eylül 1997
60- Elizabeth Pennisi, "Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered", Science, 5 Eylül 1997
61- Ken McNamara, "Embryos and Evolution", New Scientist, 16 Ekim 1999
62- Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth?, s. 84
63- Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth?, s. 85
64- Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth?, s. 86
65- Charles Darwin, Letter to Asa Gray, Sept. 10, 1860, in Francis Darwin (editor), The Life and Letters of Charles Darwin , Vol. II (New York: D. Appleton and Company, 1896), s.131
66- Dawkins'in "kör saatçi" tezinin çürülmesi için bkz. Lee Spetner, Not By Chance: Shattering the Modern Theory of Evolution, Judaica Press, 1997; Michael J. Behe, Darwin's Black Box: The Biochemical Challange to Evolution, The Free Press, 1996; Phillip E. Johson, Darwin on Trial, 199, 2nd.ed., InterVarsity Press, 1993
67- Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, London: Penguin Books,1986; s.93-94
68- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", Origins & Design, 19:2, Issue 37, 1999
69- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", Origins & Design, 19:2, Issue 37, 1999
70- Walls, G.L. (1963). The Vertebrate Eye . New York: Hafner Publishing Company; s.652
71- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", Origins & Design, 19:2, Issue 37, 1999
72- McIlwain, T.J. (1996). An Introduction to the Biology of Vision. Cambridge: Cambridge University Press; s. 14
73- Michael Denton, “The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?”, Origins & Design, 19:2, Issue 37, 1999
74- Charles Darwin, The Origin of Species, III. ed. Chapter 13: Mutual Affinities of Organic Beings: Morphology: Embryology: Rudimentary Organs
75- http://www.cerrah.net/apandist.htm
76- www.geocities.com/CapeCanaveral/Lab/6562/evolution/designgone-bad.html
77- S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory, Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173
78- Paul A. Nelson, "Jettison the Arguments, or the Rule? The Place of Darwinian Theological Themata in Evolutionary Reasoning", Access Research Network, 1988, http://www.arn.org/docs/nelson/pn_jettison.htm

79- George Schaller, H. Jinchu, P. Wenshi, and Z. Jing, The Giant Pandas of Wolong , Chicago: University of Chicago Press, 1986, s.4, 58
80- Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y, and Kimura, J., Nature, vol. 397, 1999, ss. 309-310
81- Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y., and Kimura, J., Nature, vol. 397, 1999, ss. 309-310
82- Gretchen Vogel, "Objection #2: Why Sequence the Junk?", Science, 16 Şubat 2001
83- Wojciech Makalowski, "Not Junk After All", Science, Volume 300, Number 5623, 23 Mayıs 2003,
84- http://www.arn.org/docs/odesign/od182/ls182.htm#anchor569108
85- "Does nonsense DNA speak it's own dialect?", Science News, Vol. 164 , 24 Aralık,1994
86- Hubert Renauld and Susan M. Gasser, "Heterochromatin: a meiotic matchmaker," Trends in Cell Biology 7 (May 1997): ss. 201-205
87- Emile Zuckerkandl, "Neutral and Nonneutral Mutations: The Creative Mix-Evolution of Complexity in Gene Interaction Systems,' Journal of Molecular Evolution 44 (1997): S2-8.
88- Hubert Renauld and Susan M. Gasser, "Heterochromatin: a meiotic matchmaker," Trends in Cell Biology 7 (May 1997): 201-205.
89- Bencil DNA tezi: Evrimcilerin, kodlamayan DNA'nın sözde evrimsel oluşumunu açıklamada başvurduğu bir tez. Bu tez, canlıların işlevini yitirmiş DNA parçaları arasında bir tür rekabet olduğunu savunan hayali iddiadır. Bu yazıda da gösterildiği gibi, Crytomonad'lar üzerinde yapılan bu çalışmayla çürütülmüştür.
90- Beaton, M.J. and T. Cavalier-Smith. 1999. Eukaryotic non-coding DNA is functional: evidence from the differential scaling of cryptomonal genomes. Proc. R. Soc. Lond. B. 266:2053-2059
91- Sandell LL, Zakian VA. 1994. Loss of a yeast telomere: arrest, recovery, and chromosome loss. Cell 75: 729-739.
92- Ting SJ. 1995. A binary model of repetitive DNA sequence in Caenorhabditis elegans. DNA Cell Biol. 14: 83-85.
93- Vandendries ER, Johnson D, Reinke R. 1996. Orthodenticle is required for photoreceptor cell development in the Drosophila eye. Dev Biol 173: 243-255.
94- Keplinger BL, Rabetoy AL, Cavener DR. 1996. A somatic reproductive organ enhancer complex activates expression in both the developing and the mature Drosophila reproductive tract. Dev Biol 180: 311-323.
95- Kohler J, Schafer-Preuss S, Buttgereit D. 1996. Related enhancers in the intron of the beta1 tubulin gene of Drosophila melanogaster are essential for

maternal and CNS-specific expression during embryogenesis. Nucleic Acids Res 24: 2543-2550.
96- R. Nowak, "Mining Treasures from 'junk DNA ", Science 263 (1994): 608.
97- "DNA; Junk or Not", The New York Times, 4 Mart 2003
98- Gretchen Vogel, "Objection #2: Why Sequence the Junk?", Science, 16 Şubat 2001
99- Hirotsune, S., Yoshida, N., Chen, A., Garrett, L., Sugiyama, F., Takahashi, S., Yagami, K., Wynshaw-Boris, A., and Yoshiki, A. 2003. An expressed pseudogene regulates the messenger-RNA stability of its homologous coding gene. Nature 423: 91-96.
100- Lee, J. T. 2003. Molecular biology: Complicity of gene and pseudogene [News and Views]/78 Emile Zuckerkandl, "Neutral and Nonneutral Mutations: The Creative Mix-Evolution of Complexity in Gene Interaction Systems,' Journal of Molecular Evolution 44 (1997): S2-S8.ature 423: 26-28.
101- "The Birth of an Alternatively Spliced Exon: 3' Splice-Site Selection in Alu Exons ", Galit Lev-Maor, et al. Science, Volume 300, Number 5623, Issue of 23 May 2003, ss. 1288-1291
102- Science, 23 Mayıs 2003
103- George Turner, "How Are New Species Formed?", New Scientist, June 14, 2003, s.36
104- Norman Macbeth, Darwin Retried, Boston, Gambit INC., 1971, s.36.
105- Norman Macbeth, Darwin Retried, ss.35-36
106- Edward S. Deevy, "The Reply: Letter from Birnam Wood", Yale Review, 56 (1967), s.636
107- Ernst Mayr, Animal Species and Evolution, Cambridge, Harvard University Pres, 1963, ss.285-286.
108- Ernst Mayr, Animal Species and Evolution, ss.290.
109- Lane P. Lester, Raymond G. Bohlin, Natural Limits to Biological Change, s.13-14
110- Jonathan Wells, Icons of Evolution, ss.159-175
111- Lane Lester, Raymond G. Bohlin, Natural Limits to Biological Change, 2nd ed, Probe Books, 1989, ss.67,70
112- Garry E. Parker, Creation: The Facts of Life, San Diego, Creation of Life Publishers, 1980, s.76
113- Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 88
114- Jonathan Wells, Icons of Evolution (Regnery, 2000), s. 178
115- Lane Lester, Raymon G. Bohlin, Natural Limits to Biological Change, Probe Books, 1989, s. 170-171

116- Henry Morgenau & Roy Abraham Varghese, Kosmos Bios Teos, Gelenek Yayıncılık, Ekim 2002, İstanbul, s.161.
117- Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", Developmental Biology 173, Article No. 0032, 1996, s. 361
118- Personal letter (written 10 April 1979) from Dr. Collin Patterson, Senior Paleontologist at the British Museum of Natural History in London, to Luther D. Sunderland; as quoted in Darwin's Enigma by Luther D. Sunderland, Master Books, San Diego, USA, 1984, s. 89
119- T. S. Kemp, Fossils and Evolution, Oxford University Press, 1999, s. 19
120- Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s.103
121- Nicholas Wade, "Why Humans and Their Fur Parted Ways", The New York Times, 19 Ağustos 2003
122- Henry Gee, In Search Of Deep Time: Beyond The Fossil Record To A New Hıstory Of Life, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 103
123- 0. C. Marsh, "Recent Polydactyle Horses", American Journal of Science 43, 1892, ss. 339-354
124- Gordon Rattray Taylor, "The Great Evolution Mystery" New York, Harper & Row, 1983, sf. 230
125- Heribert Nilsson, Synthetische Artbildung Lund, Sweden: Vertag CWE Gleenrup, 1954, ss. 551-552
126- Boyce Rensberger, Houston Chronicle, 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.
127- Milner, The Encyclopedia of Evolution, 1993, s. 222
128- Garret Hardin, Nature and Man's Fate, (New York, Mentor, 1961), ss. 225-226.
129- Francis Hitching, The Neck of the Giraffe-Where Darwin Went Wrong, NY: Ticknor and Fields, 1982, ss. 16-17, 19, 28-30
130- Kofahl, R.E., Handy Dandy Evolution Refuter, Beta Books, San Diego, California, 1997, s.159
131- Voorhies M.R., "Ancient Ashfall Creates a Pompei of Prehistoric Animals," National Geographic, Vol. 159, No. 1, January 1981, ss.67-68,74 ; "Horse Find Defies Evolution" Creation Ex Nihilo 5(3):15, January 1983, http://www.answersingenesis.org/docs/3723.asp
132- Jonathan Wells, "Icons of Evolution: Science or Myth? Why much of what we teach about evolution is wrong", s.199; Royal Truman, "A review of Icons of Evolution" www.answersingenesis.org/home/area/magazines/tj/docs/tj_v15n2_icons_review.asp

133- O.C. Marsh, 'Recent polydactyle horses,' American Journal of Science, 43:339–354, 1892.
134- Bruce J. MacFadden et al., Ancient diets, ecology, and extinction of 5-million-year-old horses from Florida, Science 283(5403):824–827, 5 February 1999.
135- Horse and horsemanship,' Encyclopædia Britannica, 20:646655, 15th ed. 1992
136- Ernst Mayr, What Evolution Is, New York: Basic Books, s. 163
137- D.M. Raup, 'Conflicts between Darwin and paleontology,' Field Museum of Natural History Bulletin 50:22, 1979
138- Sunderland L.D., Darwin's Enigma, 1988, s.78
139- J. Bergman and G. Howe, 'Vestigial Organs' Are Fully Functional Creation Research Society Books, Kansas City, s.77, 1990;
140- Paul-Pierre Grasse., Evolution of Living Organisms, s. 51-52
141- Florida Üniversitesi: "From the Bone of a Horse, a New Idea for Aircraft Structures, 2 Aralık 2002, http://www.napa.ufl.edu/2002news/horsebone.htm ; "Uzay ve Havacılık Mühendisleri Atın Kemik Tasarımını Taklit Ediyor" http://www.harunyahya.net/V2/Lang/tr/Pg/WorkDetail/Number/969
142-Judith Hooper, Of Moths and Men, W.W. Norton & Company, Inc., New York, 2002, s.xvii
143- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.xviii
144- Judith Hooper, Of Moths and Men, s. xviii
145- Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong, ss. 141-151
146- Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's Melanism: Evolution in Action, Nature, 396 (1988), ss. 35-36
147- Judith Hooper, Of Moths and Men, s. xviii
148- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.296
149- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.293
150- Robert Matthews, "Scientists Pick Holes in Darwin's Moth Theory", The Daily Telegraph, London, 18 Mart 1999
151- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
152- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
153- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
154- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
155- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201

156- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
157- http://www.geocities.com/CapeCanaveral/Hall/2099/DinoKabin.html
158- Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 361
159- David Williamson, "Scientist Says Ostrich Study Confirms Bird 'Hands' Unlike Those Of Dinosaurs", EurekAlert, 14-Aug-2002, http://www.eurekalert.org/pub_releases/2002-08/uonc-sso081402.php
160- A Elzanowski 1999. "A comparison of the jaw skeleton in theropods and birds, with a description of the palate in the Oviraptoridae". Smithsonian Contributions to Paleobiology 89:311–323
161- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
162- MORELL, V.."A Cold, Hard Look at Dinosaurs", Discover, 1996, 17(12):98–108.++
163- Phillip Johnson, “A Step Forward in Ohio”, Touchstone, Volume 16, Issue 1,Ocak-Şubat 2003, sf. 11;http://www.touchstonemag.com/docs/issues/16.1docs/16-1pg11.html

SOSYAL SİLAH DARWINİZM

GİRİŞ

Yirminci yüzyılın insanlık tarihinin en karanlık, en tehlikeli, en çok kan dökülen, insanların en fazla korku ve şiddete maruz kaldığı yüzyıllardan biri olduğu herkesçe bilinmekte ve kabul edilmektedir. Hitler, Stalin, Pol Pot, İdi Amin gibi diktatörlerin zalimliğini, milyonlarca insanı nasıl soykırıma uğrattıklarını, Hitler'in kendi halkından dahi kendince "işe yaramaz" gördüğü insanları nasıl gaz odalarında öldürttüğünü; İngiltere'den Almanya'ya, ABD'den İsveç'e kadar birçok Batı ülkesinde yüz binlerce insanın sadece hasta, sakat veya yaşlı olduğu için nasıl zorla kısırlaştırıldığını veya ölüme terk edildiğini; acımasız rekabet nedeniyle dünyanın her yanında insanların ezildiklerini ve sömürüldüklerini; ırkçılığın kimi devletlerin ideolojisi haline geldiğini ve bazı ırkların insan bile sayılmadığını; Doğu ile Batı, komünist ile kapitalist, sağ ile sol arasında çatışmalar, sıcak ve soğuk savaşlar yaşandığını; bu nedenle aynı ülke halklarının, hatta kardeşlerin bile birbirlerine düşman hale geldiğini herkes bilmektedir.

Ancak çoğu zaman fark edilmeyen, 20. yüzyılı böylesine çalkantıların, karmaşa, savaş ve çatışmaların içine iten, insanlar arasında kin ve düşmanlığa se-

bep olan ideolojik temeldir. Bu ideolojik zeminin temelleri 19. yüzyılda İngiliz ekonomist Thomas Malthus ile atılmıştır. Din ahlakından uzak yaşayan bazı insanlar tarafından kabul gören bu çarpık fikri temel, yine bir İngiliz olan sosyolog Herbert Spencer ile güçlendirilmiş ve bir üçüncü İngiliz olan Charles Darwin'in evrim teorisi ile yaygınlaştırılmıştır.

Bu üç isim, din ahlakının özelliklerinden olan dayanışma, fedakarlık, yoksulların ve zayıfların korunması, tüm insanların eşit sayılması gibi erdemleri tamamen göz ardı ettiler. Bunun yerine hayatın bir mücadele alanı olduğu; zayıf olanların, yoksul olanların, kendilerince "aşağı ırktan" olanların ezilmelerinin ve hatta yok edilmelerinin meşru olduğu; kıyasıya mücadele sonucunda "en uygun" olanların hayatta kalarak diğerlerinin yok olacağı, insanlığın böylece "ilerleyeceği" yalanını ortaya attılar.

Charles Darwin, evrim teorisi ile, temeli bencillik olan bu felsefeyi doğa bilimlerine uygulamaya çalıştı. Allah'ın doğada var ettiği dayanışma ve yardımlaşma örneklerini göz ardı ederek, sözde tüm canlıların acımasız bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürdü. Hatta hiçbir bilimsel delile dayanmadan, aynı acımasızlığın insan toplumları için de geçerli olduğunu iddia etti. Darwin'in evrim teorisi, toplumlara uygulandığında ortaya sosyal Darwinizm çıktı.

Her ne kadar kimileri sosyal Darwinizm'in 19. yüzyılın ikinci yarısında doğmuş, 20. yüzyılın ilk yarısında da etkisini yitirmiş bir sosyal teori olduğunu ileri sürse de, gerçekte bu teorinin toplumların ve bireylerin kültürü üzerindeki olumsuz etkisi çok daha kalıcı ve zarar verici oldu. Hayatın sözde bir "mücadele alanı" olduğu, insanın bu mücadeleyi kazanmak ya da en azından bu vahşi ortamda "ayakta kalmak" için yaşaması gerektiği sapkınlığı, din ahlakına tümüyle aykırı, çarpık bir "dünya görüşü" olarak yaygınlaştı. İnsanlığa felaket getiren yeni yaşam biçimleri ortaya çıkardı. Bu yeni yaşam biçimleri; komünizm veya faşizm gibi totaliter ve kanlı ideolojilerin, sosyal adaleti göz ardı eden vahşi kapitalizmin, ırkçılığın, etnik çatışmaların, ahlaki dejenerasyonun ve daha pek çok "bela"nın kaynağı oldu.

Sosyal Darwinizm, mevcut kötülüklere, acımasız politika ve uygulamalara bir anda sözde bilimsel bir geçerlilik kazandırdı. Hiçbir bilimsel dayanağı bulunmayan bu akımla birlikte, acımasızlık, vahşet ve zulüm din ahlakını yaşamayan pek çok kimse tarafından olağan karşılanmaya başlandı. İnsanlar ve toplumlar arası ilişkilerde merhamet, şefkat, anlayış, özveri, yardımlaşma ve dayanışma gibi din ahlakının gereği olan erdemler göz ardı edildi. Zulmün uygulayıcıları -kendilerince- zalimliklerinin bilimsel bir temele sahip olduğunu iddia ediyor, yaptıkları vahşetin bu şekilde makul karşılanabileceğini zannediyorlardı. Elbette bu iddiaları ve zanları, çok büyük bir yalan ve yanılgıdan ibaretti. Bu kitapta özellikle iki konuyu açıklığa kavuşturacak ve inceleyeceğiz:

İlk olarak, Darwinizm'in toplumların ve bireylerin yaşamı için neden ciddi bir tehlike olduğunu anlamayan veya anlamazlıktan gelenlere, bu teorinin geniş çapta kabul görmesinin ve özellikle genç nesillerin bu teoriyle eğitilmesinin tehlikelerini göstereceğiz.

İkinci olarak da, Darwin'in ve her evrimcinin sosyal Darwinistler ile aynı görüşte olmadığını savunanlara bir cevap verecek; her evrimcinin, evrim teorisini kabul etmekle aslında sosyal Darwinizm'i de kabul ettiğini açıklayacağız.

Kitap boyunca da sık sık yer vereceğimiz şu gerçeğin unutulmaması gerekir: İnsanları bir tür hayvan gibi görme yanılgısına kapılmış olan evrim teorisinin ortaya koyduğu yaşam modeli acımasızlık, sevgisizlik, bencillik, çıkarcılık üzerine kuruludur. Darwinizm, insanların hayvanlar gibi yaşadığı ve davrandığı bir dünya kurma özlemindedir. Sosyal Darwinizm'in öğretileri ve uygulamaları da bu gerçeği gözler önüne sermektedir. Sosyal Darwinizm'in sapkın görüşlerine göre, yaşlı ve yardıma muhtaç konumdaki bir insanın bir akşam evinde otururken hiçbir gerekçe olmadan sürüklenerek evinden çıkarılıp katledilmeye götürülmesi olağandır. Özürlü insanların, toplama kamplarında biraraya getirilip ölüme terk edilmeleri normal karşılanır. İnsanların kafataslarının ölçülüp, bu ölçümlere göre sınıflandırılmaları gerekir. Bu çarpık düşünceye göre sözde alt sınıflarda olanlar acımasızca ezilir, sömürülür ve ortadan kaldırılır. İnsanların ve toplumların ancak bu vahşeti uyguladıkları takdirde ilerleyeceğine inanan bu kişiler için, bu yolda yapılan katliamlar, soykırımlar, zulümler, acımasızlıklar bir tür başarı olarak kabul edilir. Bu başarıyı elde edemeyen insanlar, toplumlar, kültürler ve milletler ise yok olmalıdırlar.

Şüphesiz bu çok sapkın ve tehlikeli bir düşünce yapısıdır. Bu tehlikenin farkında olmak, söz konusu teori ve bu teoriye dayalı ideolojilere karşı gerekli fikri önlemlerin alınması açısından son derece önemlidir. Unutmamak gerekir ki, Darwinizm ve Darwinizm'i temel alan tüm toplum modelleri insanlığı büyük felaketlere sürükleyecek modellerdir. Allah'ın insanlara emrettiği ve Kuran'da bildirilen ahlak ise, toplumları her zaman için refaha, huzura ve barışa götürecek bir ahlaktır.

SOSYAL DARWINİZM

Güçlünün haklı sayılması, eşitsizlik, ırk veya etnik temelli ayrımcılık, zulüm, haksız rekabet ve çekişme, fakirlerin ezilmesi, güçlünün zayıf olanı sömürmesi toplumların tarih boyunca yaşadığı kötülükler ve zorluklardandır. Binlerce yıl öncesinde bile, örneğin Hz. Musa'nın döneminde yaşayan Firavun'un yönetiminde, tüm bunları görmek mümkündür. Firavun, zenginliği ve güçlü ordusu nedeniyle, daima kendini üstün görmüştür. Doğru söyledikleri çok açık olan Hz. Musa ve Hz. Harun'u tüm gücüyle yalanlamış, hatta onları öldürmek istemiştir. Firavun ayrıca ayrılıkçı bir politika sürdürmüş, halkını sınıflara ayırmış, bazılarını "aşağı sınıf" olarak nitelendirmiş, tebasındaki İsrailoğulları'na türlü işkenceler yapmış, onların erkeklerini öldürüp, kadınlarını sağ bırakmıştır. Böylece İsrailoğulları'nın soyunun kesilmesini hedeflemiştir. Allah Kuran'da Firavun'un bu sapkınlıklarını şöyle bildirir:

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozguncülardandı. (Kasas Suresi, 4)

Yoksa ben, şundan daha hayırlı değil miyim ki o, aşağı (sınıftan) bir zavallı ve neredeyse (sözü) açıklamadan yoksun olan (biri)dir. (Zuhruf Suresi, 52)

Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler... (Zuhruf Suresi, 54)

Bereketler kıldığımız yerin doğusuna da, batısına da o hor kılınıp-zayıf bırakılanları (müstaz'afları) mirasçılar kıldık... (Araf Suresi, 137)

Sadece güçlünün haklı sayıldığı, insanların sınıflara ayrıldığı, "aşağı" görülenlerin ezilerek yok edilmek istendikleri, bazı insanların diğerlerine insanlık dışı muamelelerde bulunduğu tek azgın toplum Firavun egemenliğindeki eski Mısır değildi. Binlerce yıl öncesinden günümüze kadar bu tür yönetimlerin ve uygulamaların birçok örneği bulunmaktadır.

Ancak, 19. yüzyılda tüm bu kötülükler çok daha farklı bir boyut kazandı. 19. yüzyıla kadar zalimlik, saldırganlık, acımasızlık olarak nitelendirilen bu tür uygulama ve politikaların, bir anda sözde "doğanın gerçeklerine dayanan bilimsel uygulamalar" olduğu yalanı savunulmaya başlandı. Peki tüm bu acımasızlıklara birdenbire sözde bir meşruluk kazandıran neydi?

Charles Darwin'in evrim teorisi… Darwin, 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabında ortaya attığı evrim teorisi ile, hayatın kökenine dair bazı spekülasyonlarda bulunuyordu. Bu spekülasyonları, son derece aldatıcı bir dünya görüşünün, Allah'ın varlığını inkar eden ve tesadüfleri "yaratıcı" sayan (Allah'ı tenzih ederiz), insanı hayvan olarak kabul eden, hayatı bir mücadele ve kıyasıya rekabet yeri olarak gören sapkın bir felsefenin sözde bilimsel bir gerçek gibi kabul edilmesine neden oldu.

Darwin, bilimsel bir delili olmayan, 19. yüzyılın köhne bilim anlayışının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu teoriyi tek başına geliştirmiş değildi. Kendisinden yaklaşık 50 yıl önce 1798 yılında Thomas Malthus, Essay on the Principle of Population (Nüfus İlkesi Üzerine Deneme) adlı çalışmasında Darwin'in teorisine temel oluşturacak, gerçekle ilgisi olmayan bazı fikirler ortaya atmıştı. Malthus, günümüzde bilimsel bir değeri olmadığı ispatlanmış olan çalışmasında, nüfusun besin kaynaklarından daha hızlı arttığını, bunun için nüfus üzerinde bir kontrol olması gerektiğini iddia ediyordu. Savaşların, salgın hastalıkların nüfus üzerinde doğal bir kontrol sağladığını ve bu nedenle faydalı olduklarını iddia eden Malthus, ilk kez "hayatta kalma mücadelesi"nden söz eden kişi oldu. Malthus'un insani değerlerden uzak bu tezine göre, fakirler korunmamalı, mümkün olduğunca kötü şartlarda yaşatılmalıydılar ki, çoğalmaları engellensin ve üst sınıflara yeteri kadar besin kaynağı kalabilsin. (Detaylı bilgi için bkz. "Malthus'tan Darwin'e Merhametsizliğin Tarihi" bölümü.) Vicdan ve sağduyu sahibi her insanın şiddetle karşı çıkacağı bu vahşetin kabul görmesi hiç şüphesiz büyük bir zulümdür. Din ahlakının fakirlere, muhtaçlara yardım elinin uzatılmasını gerektirmesine rağmen, Malthus ve onu takiben Darwin bu mazlumların acımasızca ölüme terk edilmelerini söylüyordu.

Malthus'un insanlık dışı bu fikirlerini hemen benimseyerek geliştiren kişilerin başında İngiliz sosyolog ve felsefeci Herbert Spencer geliyordu. Darwinizm'in temel iddiasını özetleyen "en uygun olan hayatta kalır" ifadesi Spencer'a aitti. "Uygun olmayanlar"ın ise elenmeleri yani ölmeleri gerektiğini iddia eden Spencer, "insanlar eğer yaşamak için yeteri kadar tamamlarsa yaşarlar ve yaşamaları da iyidir. Eğer yaşamak için yeteri kadar tamam değillerse ölürler ve en iyisi ölmeleridir" diyordu.1 Yani Spencer'a göre fakir, eğitimsiz, hasta, sakat, başarısız her insan ölmeliydi. Tüm bunlar Spencer'ın ne kadar ürkütücü, zalim ve hasta bir ruh haline ve dünya görüşüne sahip olduğunun göstergeleriydi. Acıma, şefkat ve koruma hissi duyması gereken insanlara karşı büyük bir merhametsizlik duyuyor, aynı Malthus gibi onları eziyet yoluyla yok etmenin yollarını arıyordu. Devletin fakirleri koruyan yasalar çıkarmasını da engellemeye çalışan Spencer için Amerikalı tarihçi Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında şu yorumda bulunur:

Spencer sadece yoksullar için hazırlanan yasalara değil, aynı zamanda devletin desteklediği eğitim, sağlık denetimi, barındırma koşullarının düzenlenmesi ve hatta sahte doktorlara karşı cahil kişilere devlet koruması sağlanması ile ilgili yasalara da karşı çıkıyordu. 2

Malthus ve Spencer'ın merhametsiz dünya görüşlerinden yoğun olarak etkilenen Darwin ise, Türlerin Kökeni adlı kitabında türlerin doğal seleksiyon ile evrimleştikleri masalını ortaya attı. Darwin bir bilim adamı değildi, biyoloji ile sadece amatör olarak ilgilenmişti. Bunun dışında Darwin'in dönemindeki mikroskoplar dahi son derece ilkeldi. O dönemde hücre, henüz sadece bir leke gibi görülüyordu, kalıtım kanunları ise keşfedilmemişti bile. Darwin, bilimsel açıdan son derece yetersiz bu koşullarda, kısıtlı bilgisiyle geliştirdiği teorisinde, doğanın hep avantajlı ve en uygun olanları seçtiğini, diğerlerini ise elediğini, canlılığın da bu şekilde geliştiğini iddia etti. Darwin'in daha en baştan yanlış bir temel üzerine inşa ettiği bilim dışı teorisine göre, canlılık tesadüflerin eseriydi; bu şekilde Darwin, canlılığı Allah'ın yarattığı gerçeğini de reddetmiş oluyordu. (Allah'ı tenzih ederiz.) Darwin, Türlerin Kökeni kitabından sonra, İnsanın Türeyişi adlı kitabında bilim dışı teorisini insanlara da uygulamaya kalkıştı. Kitabında, sözde geri kalmış ırklar olduğundan, bu ırkların yakın bir gelecekte eleneceklerinden, böylece üstün olanların gelişerek ilerleyeceklerinden bahsediyordu. Darwin'in, bu kitabında ve bazı yazışmalarında evrim teorisini insanlara da uygulamasıyla, sosyal Darwinizm şekillenmiş oldu.

Bundan sonrasını ise koyu Darwin taraftarları devam ettirdi. İngiltere'de Spencer ve Darwin'in kuzeni Francis Galton, Amerika'da William Graham Sumner gibi bazı akademisyenler ve bazı kapitalistler, Almanya'da ise Ernst Haeckel gibi Darwinistler ve ardından 20. yüzyılın kanlı diktatörü Adolf Hitler gibi faşist ırkçılar sosyal Darwinizm'in acımasız ve merhametsiz kurallarının önde gelen savunucu ve uygulayıcıları oldular.

Sosyal Darwinizm kısa sürede vahşi kapitalizm adı altında haksız rekabeti en acımasız şekliyle uygulayanların; ırkçıların; emperyalistlerin; fakirleri ve yardıma muhtaçları koruma görevini yerine getirmeyen yöneticilerin kendilerini sözde savunma aracı haline geldi. Sosyal Darwinistler, zayıfların, fakirlerin, sözde "aşağı" ırktan insanların ezilmelerini; özürlülerin sağlıklı insanlar, küçük işletmelerin ise büyük şirketler karşısında yok olmalarını doğanın bir kanunu ve insanlığın ilerlemesinin tek yolu gibi göstermeye çalıştılar. Vicdansızlık olduğu kabul edilmesine rağmen, insanlık tarihi boyunca süregelen bu haksızlıkları bir anda sözde bilimsellik kılıfı altında meşru göstermek istediler. Sosyal Darwinizm merhametsizliği, bir doğa kanunu ve insanlığın sözde evriminin en önemli yoluymuş gibi anlatıyordu

Özellikle Amerikalı bazı kapitalistler oluşturdukları kıyasıya rekabet ortamını sosyal Darwinist söylemlerle kendilerince meşrulaştırdılar. Oysa bu, büyük

bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Haksız ve acımasız rekabeti, sözde bilimsel bir dayanağı varmış gibi göstermeye çalışanlar sadece yalan söylüyorlardı. Örneğin Amerika'nın en büyük sermaye sahiplerinden Andrew Carnegie de bu yanılgıya kapılanlardan biriydi ve 1889'daki bir konuşmasında şöyle diyordu:

Rekabet kanunu için toplumun ödediği bedel, ucuz konforlar ve lüksler için ödediği bedel gibi büyüktür; ancak bu kanunun avantajları bedelinden daha fazladır –çünkü bu kanun sayesinde maddi gelişim mükemmeldir ve bu bize daha gelişmiş koşullar sağlamaktadır... Bu kanun kişi için bazen zor olsa da, ırk için en iyisidir, çünkü her alanda en uygun olanın hayatta kalmasını garanti etmektedir. Bu nedenle, büyük çevresel eşitsizlikler, iş imkanlarının, endüstri ve ticaretin birkaç kişinin elinde toplanması ve bunların arasında rekabet kanunu gibi koşulları kabul etmekte ve hoş karşılamaktayız. Bunlar sadece faydalı değil, aynı zamanda ırkın gelişimi için esastır.3

Görüldüğü gibi, sosyal Darwinizm'e göre tek hedef ırkın fiziksel, ekonomik ve politik açıdan gelişmesidir. Bireylerin mutluluğu, refahı, huzuru ve güvenliği önemli görülmemektedir. Acı çeken, yardım için feryat eden, çocuklarına, ailesine, yaşlı anne babasına yemek, ilaç, barınak bulamayan, zavallı, güçsüz insanlara hiçbir şekilde merhamet duyulmaz. Örneğin bu sapkın düşünceye göre, fakir ama güzel ahlaklı bir insan değerli görülmez, bu kişinin ölmesinin toplumun yararına olduğu dahi iddia edilir. Bunun yanında ise, kötü ahlaklı ama zengin bir insan "ırklarının gelişimi" için son derece önemli görülür, koşullar ne olursa olsun o kişiye büyük değer verilir. Sosyal Darwinizm'in ortaya koyduğu bu çarpık mantık örgüsü, bu düşünceyi savunanları ahlaki ve manevi çöküntüye sürüklemektedir. Bir başka sosyal Darwinist William Graham Sumner ise 1879'da bu sapkın akımın aldatmacalarını şöyle ifade etmiştir:

Bu alternatifin dışına çıkamayacağımız artık anlaşılsın: eşitsizlik, en uygun olanın hayatta kalması; eşitlik, uygun olmayanın hayatta kalması. İlk sayılan özellikler bir toplumu ileriye götürürken, toplumun tüm en iyi üyelerinin lehindedir; sonrakiler ise toplumu geriye götürür ve tüm en kötü üyelerin lehindedir.4

Sosyal Darwinizm'in en vahşi uygulayıcıları ise ırkçılardı. Darwinist ırkçılar arasında en tehlikelisi de elbette Nazi ideologları ve hareketin lideri olan Adolf Hitler'di. Naziler, Darwin'in teorisini kendilerine temel alarak, hem öjeni (Darwin'in kuzeni Francis Galton'un, kötü genlerin ayıklanmasıyla toplumun daha nitelikli bireylerden oluşturulabileceğine ilişkin iddiası) kanunlarını uyguladılar, hem de soykırım cinayetlerini gerçekleştirdiler. Sosyal Darwinizm'in en ağır bilançosu Nazizm eliyle oldu. Naziler, Darwinist söylemleri sanki kendilerine bir haklılık kazandıracakmış gibi paravan olarak kullandılar; Darwinist bilim adamlarının da danışmanlığı ile, aşağı ırk saydıkları Yahudileri, Çingeneleri, Doğu Avrupalıları soykırıma uğrattılar; akıl hastalarını, özürlüleri, yaşlıları gaz

odalarında katlettiler. Tüm bu cinayetleri en acımasız yöntemlerle gerçekleştirdiler. 20. yüzyılda, dünyanın gözü önünde sosyal Darwinizm adına milyonlarca cinayet işlendi.

Darwin'in kuzeni Francis Galton'un önderliği ile başlayan öjeni hareketi ise, sosyal Darwinizm'in ayrı bir felaket ürünü olarak ortaya çıktı. Doğal seleksiyonu hızlandırmak için, insan eliyle bir seçilim olması gerektiğini öne süren ve böylece insan türünü daha hızlı geliştireceklerini sanan öjeni taraftarları, Amerika'dan İsveç'e kadar birçok ülkede kendilerince "gereksiz" gördükleri insanları zorla kısırlaştırdılar. Ailelerinin haberi ve izni olmadan yüz binlerce insan, kendi rızası dışında, insan yerine konmayarak ameliyat edildi. Öjeninin en zalim uygulamaları ise Nazi Almanyası'nda gerçekleşti. Naziler önce toplumdaki sakat, zeka özürlü veya kalıtsal hastalıkları olan insanları kısırlaştırdılar; sonra bununla yetinmeyerek bu mazlum insanları topluca öldürmeye başladılar. Yüz binlerce suçsuz insan, sadece eli, parmağı, bacağı olmadığı veya yaşlandığı için öldürüldü.

Hiç şüphesiz bu, din ahlakında kesinlikle yeri olmayan çok büyük bir zulüm ve vahşettir. Allah insanlara, ihtiyaç içinde olanları koruyup kollamalarını emretmiştir. Fakirlerin ihtiyaçlarını karşılamak; özürlü insanlara karşı şefkatli ve merhametli olmak, onların haklarını gözetip korumak; toplum içinde yardımlaşma ve dayanışmayı sağlamak din ahlakının gereği olan güzel ahlak özellikleridir. Allah'ın emrettiği ahlakı göz ardı edenler ise, hem kendilerini hem de içinde yaşadıkları toplumları büyük felekatlerin içine sürüklemektedirler. Sosyal Darwinizm'in neden olduğu belalar bu gerçeğin en çarpıcı örneklerindendir.

Sosyal Darwinizm'in sözde geçerlilik kazandırdığı felaketlerden bir diğeri ise sömürgeciliktir. Sömürgeci devletlerin o dönemki bazı yöneticileri, sömürgelerine karşı takındıkları acımasız tutumlarını sosyal Darwinizm'in bilim, akıl ve mantık açısından hiçbir tutarlılığı ve geçerliliği olmayan tezleriyle kendilerince haklı göstermeye çalıştılar. "Aşağı ırk"ların "üstün ırk" tarafından kontrol altında tutulması gerektiğini, bunun doğanın bir kanunu olduğunu iddia ederek zulme dayalı emperyalist politikalarını sözde bilimsel bir temele yerleştirdiler.

20. yüzyılda meydana gelen iki büyük dünya savaşında ise taraflar sosyal Darwinizm'in çarpık mantıklarını kullanarak, savaşları kaçınılmaz olaylar gibi göstermeye çalıştılar. Masum ve zavallı insanların katledilmelerini; evlerinin, işlerinin, tarlalarının, hayvanlarının yakılıp yıkılmasını; milyonlarca insanın evlerinden, yurtlarından olmalarını; bebeklerin ve çocukların dahi umursuzca öldürülmelerini son derece mantıksız sosyal Darwinist iddialarla insanlığın gelişmesinin bir yoluymuş gibi tanıtmaya çalıştılar.

Sonuç olarak sosyal Darwinizm 19. ve 20. yüzyılda ırkçılığın, sömürgeciliğin, haksız ve acımasız rekabetin, güçlünün güçsüzü ezmesinin ve on milyonlarca insanın öldüğü savaşların arka planındaki kışkırtıcı güç oldu. Sosyal Darwi-

nizm'le birlikte yüzyıllardır süregelen birçok kötülük sözde bilimsellik kisvesine büründü. Nitekim evrimci paleontolog Stephen Jay Gould'un, The Mismeasure of Man (İnsanın Yanlış Ölçümü) adlı kitabında, Darwin'in Türlerin Kökeni kitabı için yaptığı aşağıdaki yorum da bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir:

1859 yılında Türlerin Kökeni'nin yayınlanmasından sonra esaret, kolonileşme, ırk farklılıkları, sınıfsal yapılar ve cinsel roller hakkındaki tartışmalar bilim bayrağı altında yürütülmeye başlandı.5

Darwin de Bir Sosyal Darwinistti

Her ne kadar günümüzde evrimciler Darwin'in adını, sosyal Darwinizm'in 20. yüzyılda doğurduğu acı sonuçlara karıştırmamaya çalışsalar da, Darwin açıkça bir sosyal Darwinistti. Özellikle İnsanın Türeyişi adlı kitabında ve özel yazışmalarında net olarak sosyal Darwinist ifadeler kullanıyordu. Darwin daha 1869'da yazar Hugo Thiel'e yazdığı bir mektupta teorisinin toplumlara uygulanmasında bir sakınca görmediğini belirtmişti:

Türlerin değişimiyle ilgili bakış açıma benzer bazı fikirlerin, ahlaki ve sosyal sorunlar üzerinde uygulandığını görüyorum. Bu konuyla çok ilgilendiğime inanmalısın. 6

Fransiscan Üniversitesi'nde bilim ve ilahiyat konusunda dersler veren, Moral Darwinism: How We Became Hedonists (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hazcı Olduk?) adlı kitabın yazarı Benjamin Wiker, kendisiyle yapılan bir röportajda, Darwin'in ilk sosyal Darwinist olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedir:

Beğenin ya da beğenmeyin, Darwin'in İnsanın Türeyişi adlı kitabı okunduğunda aslında ilk sosyal Darwinistin ve modern öjeni hareketinin babasının kendisi olduğu açıkça anlaşılır. Sosyal Darwinizm ve öjeni, doğrudan onun doğal seleksiyon prensibini temel alır.

Bana göre, insanların Darwinizm ve öjeni gibi konular arasında bağlantılar kuran bir kişiye itiraz etmelerinin gerçek nedeni, teorinin ahlaki çıkarımlarla lekelenmesini istememeleridir. Ancak bu çıkarımlar sadece metnin içerisinde değil, Darwinizm'in ortaya çıktığından bu yana geçen bir buçuk yüzyıllık dönemde bıraktığı sosyal ve ahlaki etkilerin içinde kanıtlanmış durumdadırlar.7

Kitabın ilerleyen bölümlerinde de görüleceği gibi, Darwin'in birçok ifadesi ve açıklaması, onun sosyal Darwinist görüşlerin ilk kaynağı olduğunu açıkça göstermektedir. Günümüzde evrimciler, sosyal Darwinizm'in 20. yüzyıldaki ürkütücü sonuçlarından dolayı bu görüşleri açık açık kabul etmekten kaçınmaktadırlar. Ancak sosyal Darwinizm'in temel ögeleri olan rekabet, ırkçılık, ayrımcılık evrim teorisinin temelinde de yer almaktadır. Evrimciler kabul etsin veya etmesinler, Darwinizm'in benimsenmesiyle doğacak sonuçlar bunlardır. İnsanları tesadüflerin eseri olarak gören; onların biraz daha gelişmiş bir hayvan türü oldu-

ğunu zanneden, bazı ırkların diğerlerine göre daha az geliştiklerini dolayısıyla hayvanlara daha yakın olduklarını, doğanın bir mücadele, kıyasıya rekabet edilen bir yer olduğunu, güçlülerin zayıfları ezmesiyle insanlığın gelişeceğini iddia eden bir teorinin trajik sonuçlar getirmesi kaçınılmazdır. Evrimcilerin sosyal Darwinizm'i reddediyor gibi görünmeleri bir çözüm değildir. Çözüm, evrim teorisinin bilimsel olarak geçersiz olduğunun kabul edilmesindedir. Temennimiz, bu teorinin yanılgılarına aldanmış olanların da bu gerçeği görmeleridir.

Doğa Kanunlarını İnsanlara Uygulama Hatası

Darwin, evrim teorisini ortaya attığında, bilim dünyası birçok açıdan oldukça geri durumdaydı. Henüz elektron mikroskobu yoktu, dolayısıyla organizmaların detayları bilinmiyordu. Hücre basit bir leke olarak görülüyor, birçok organelden oluşan, en az bir şehir kadar kompleks bir yapıya sahip olduğu bilinmiyordu. Genetik bilimi henüz yoktu, kalıtım kanunları daha keşfedilmemişti. Birçok biyolog ve bilim adamı –bunlara Darwin de dahildir– kazanılan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılabileceğini zannedecek kadar yanlış bilgilere sahipti. (Örneğin nalbantlık yaptığı için kol kasları güçlenen bir babanın güçlü kol kaslarına sahip oğulları olacağı gibi cahilce bir inanca sahiplerdi.) Darwin, teorisini böylesine bilimsel olarak ilkel bir ortamda geliştirdi. Evrim teorisinin materyalist ve ateist düşünceye bir zemin sağlaması, bu teorinin bilimsel zayıflığına rağmen bilim dünyasının bir kısmı tarafından hemen benimsenmesine neden oldu. Ne Darwin ne de taraftarı olan bir başka evrimci, evrim teorisi için paleontoloji, biyoloji veya anatomi gibi bilim dallarının hiçbirinden bir delil sunmamıştı. Dahası, ilerleyen yıllarda ve özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında yapılan gözlem ve deneyler, elde edilen yeni bulgular bu teorinin tamamen yanlış olduğunu açıkça ortaya koydu.

Ancak evrim teorisi, bilimsel bir dayanağı olmadığı halde, içerdiği ideolojik mesajlar nedeniyle, bazı çevreler tarafından toplumsal alana da uygulandı. Soykırımlar, kitle katliamları, kardeşin kardeşi vurduğu iç savaşlar, onlarca ülkeyi yakıp yıkan büyük dünya savaşları ile geçen 20. yüzyılın simgesi haline gelen felaketlerin temelinde yer aldı. Din ahlakının insanlara kazandırdığı merhamet, şefkat, yardımlaşma, sevgi, fedakarlık gibi erdemler yerini sadece güçlülerin kazandığı, zayıfların ezilerek ortadan kaldırıldığı orman kanunlarına bıraktı. Bilimsel açıdan hiçbir geçerliliği olmayan bir teori, bütün bir yüzyılı etkisi altına aldı.

Sosyal Darwinistlerin en büyük yanılgılarından biri, bilimsel delili olmayan bir teoriyi toplumsal alana uygulamaya kalkışmalarıydı.

Sosyal Darwinistlerin bir diğer büyük yanılgıları ise, hayvanlar için geçerli olan kanunların insanlar için de geçerli olduğunu sanmalarıdır. İnsanlar, hayvanlardan farklı olarak şuur, akıl, vicdan ve yargı yeteneğine sahiptirler. Dola-

yısıyla, sosyal Darwinistlerin iddia ettiği gibi, orman kanunlarına hiçbir şekilde tabi değildirler. Allah insanı akıl, şuur ve muhakeme yeteneği ile birlikte yaratmıştır ve her insan yaşamı boyunca bu yeteneklerini en iyi şekilde kullanmakla sorumludur. Allah her insanı belli bir ömür ile yaratmıştır. Rabbimiz'in kendisi için takdir ettiği süre sona erdiğinde her insan ölecek, sonra da dünyada yaptığı her tavrın hesabını vermek üzere yeniden diriltilecektir.

Doğada, bazı canlılar, içinde bulundukları koşullara uyum sağlayamadıklarında ölebilirler veya nesilleri tükenebilir. Örneğin koyu renk tüylü bir tavşan, karla kaplı bir ormanda kolaylıkla fark edilebileceği için, kısa sürede başka bir hayvanın avı olup ölebilir. Ama bu durum, Darwinistlerin iddia ettiği gibi yeni bir türün oluşmasını sağlamaz. Yani, ölen koyu renk tüylü tavşanların yerine başka bir tür, örneğin açık renk tüylü geyikler meydana gelmez. Ayrıca insanlar hayvanlardan çok farklıdırlar. İnsanlar yaşamak için doğa koşullarına adapte olmak zorunda değildirler. Bilakis, bulundukları ortamı kendi istek ve ihtiyaçlarına göre değiştirme imkan ve yeteneğine sahiptirler. Örneğin soğuk bir iklimde binalarını, ısıtma donanımlarını, kıyafetlerini iklime uydurabilirler. İnsan toplumlarında doğal seleksiyon olmaz, çünkü insan, aklı ve yetenekleriyle bu tür bir elemeyi engeller.

Bu büyük yanılgılar sosyal Darwinistlerin toplumları insanlık dışı bir bakış açısıyla değerlendirmelerine neden olmuştur. Zayıfların, bakıma muhtaç olanların, güçsüzlerin, sakatların kendi başlarına terk edilmeleriyle toplumların ilerleyeceğini düşünmeleri, bu akıl ve vicdan dışı bakış açısının önemli bir örneğidir. Oysa bencillik, zayıf ve muhtaç insanlara yardım etmemek, ilerleme değil gerileme getirir. Çünkü sosyal Darwinizm'in bakımsız ve muhtaç durumda bıraktıkılması gerektiğini iddia ettiği kişiler akledebilen, düşünebilen bilinç sahibi insanlardır. Bu insanlar, haksızlıkla, zulümle karşı karşıya geldiklerinde, ihtiyaç içinde bırakıldıklarında -eğer din ahlakının insanlara kazandırdığı sabır, affedicilik, anlayış gibi erdemlere de sahip değillerse- kendilerine bu muameleyi yapanlara karşı büyük bir öfke ve kin duyabilirler. Öfkelerini dindirebilmek içinse yakın tarihte de birçok örneği görüldüğü gibi şiddete başvurabilirler. Bu da büyük çatışmalar ve kavgalar doğurabilir. Bunun neticesinde, tüm maddi ve manevi imkanlar bu tür çatışmaları yatıştırmaya harcanacağı için ilerleme değil, aksine sanattan teknolojiye, ekonomiden bilime kadar her alanda gerileme yaşanır.

Ayrıca, öjeni taraftarlarının yaptıkları gibi, hasta veya özürlü insanların öldürülmeleri hem çok büyük bir vahşettir, hem de bu vahşetin toplumun ilerlemesine katkı sağlaması hiçbir şekilde mümkün değildir. Cinayetin bu kadar açık bir şekilde işlenmesinin ve kabul görmesinin, toplumda oluşturacağı yıkım çok büyük kayıplar getirecektir. Günümüzde dünya nüfusunun yaklaşık %6'sı özürlüdür. Bu çok büyük bir sayıdır –yaklaşık yarım milyar insan. Böyle bir du-

rumda her insan ailesinden veya çevresinden birçok kişiyi kaybedecek, yakınlarından en az birkaç kişinin öldürülmesine izin vermiş olacaktır. Bunun getireceği ağır manevi yaralar, insanların ruh sağlığını ve dengesini bozacak, büyük bir ahlaki çöküntüyü beraberinde getirecektir. Annenin çocuklarına, çocukların anne babalarına, kardeşin kardeşe güvenemediği, her an birinin diğeri hakkında ölüm izni verebileceği bir toplumda çok ciddi bir dejenerasyon ve bunalım yaşanacağı açıktır. Ayrıca, insanların sadece özürlü oldukları için öldürüldükleri bir toplum, aslında korkunç bir ahlaki çöküntü yaşıyor demektir. Böyle bir toplumun tüm manevi değerlerden yoksun olması, insanlığını tamamen yitirmiş olması gerekir. Cinayet yoluyla insanlığı geliştirdiğini iddia etmek, hiç şüphesiz, çok ciddi zihinsel ve ruhsal sorunlar yaşandığının çok önemli bir göstergesidir.

Kuşkusuz, en büyük felaketlerden biri de, "elemeye" maruz tutulan insanların çekeceği büyük acılardır. Bu acılar diğer insanların da vicdanlarında büyük yaralar oluşturur.

İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, Charles Darwin'in oldukça geri bir bilim anlayışı ile ortaya attığı evrim teorisinin toplumlara uygulanması ile gelişen sosyal Darwinizm, tamamen insan doğasına ters, uygulandığında insanlığı gerileten, aşağılayan, bunalıma ve kaosa iten, kargaşa, kin ve nefret getiren, savaşlara, cinayetlere, çatışmalara sebep olan bir dünya görüşüdür. Sosyal Darwinizm her ne kadar 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda gerçek anlamda hakim olmuşsa da, günümüzde hala birçok alanda olumsuz etkisini göstermektedir. Evrimsel psikoloji, genetik determinizm gibi adlar altında toplumlar hala Darwinizm'in yanılgılarına göre değerlendirilmeye çalışılmaktadır. 21. yüzyılın yeni felaketlerden korunabilmesi için, sosyal Darwinizm'in tehlikeleri her yönüyle insanlığa gösterilmeli, ayrıca bu felsefeye temel oluşturan evrim teorisinin hiçbir bilimsel delili olmadığı dünyaya anlatılmalıdır.

MALTHUS’TAN DARWIN’E MERHAMETSİZLİĞİN TARİHİ

Daha önce de belirtildiği gibi, Türlerin Kökeni adlı kitabı yazarken, Darwin'in görüşlerinden en çok etkilendiği kişilerin başında İngiliz ekonomist ve nüfus bilimci Thomas Robert Malthus geliyordu.

Malthus ilk baskısı 1798 yılında yayınlanan Essay on the Principle of Population, as it Affects the Future (Toplumun Gelecekteki Gelişimine Etkileri Açısından Nüfus İlkesi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabında, insan nüfusunun her 25 yılda geometrik oranda (2, 4, 8, 16, 32, 64, 128, 256...), yiyecek kaynaklarının ise aynı süre içinde aritmetik oranda (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9...) arttığını iddia etmişti. Yani Malthus'a göre, nüfus her 25 yılda iki katına çıkarken, yiyecek kaynakları çok daha az bir artış gösteriyordu. Malthus, üç yüzyıl içinde nüfusun yiyecek kaynaklarına oranının 4.096'ya 13 olacağını iddia etti. Yani Malthus'un

bu bilimsel olmayan iddiasına göre kaynaklar, hızla artan nüfus için yetersiz kalıyor ve hayatta kalmak için ciddi bir mücadele içinde olmak sözde kaçınılmaz hale geliyordu. Darwin'in kitabının alt başlığında ifade edilen iddia da buydu: Türlerin Kökeni.... Kayırılmış Irkların Hayat Mücadelesinde Korunması...

Malthus, Deneme'sinde nüfusun bu hızlı artışının önlenmesi gerektiğini belirterek kendince bazı çözümler öne sürdü. Malthus'a göre nüfus artışını kontrol eden iki temel faktör vardı: Izdıraplar ve kötü ahlak. Kıtlık ve salgın hastalık gibi olaylar nüfusu kontrol eden ızdıraplardı. Savaş, yeni doğan bebeklerin öldürülmesi gibi olaylar ise nüfusu kontrol eden diğer faktörlerdi. Malthus, savaş, kıtlık, hastalık ve bebek cinayetleri gibi olaylarla nüfusun hızla artışının kontrol altına alınabileceğini ve bu sayede nüfusun besin kaynakları ile dengeli bir hale gelebileceğini yazmıştı. Sağduyu ve vicdan sahibi her insanın hemfikir olacağı gibi, bu hem akıl ve mantık dışı hem de son derece vahşi bir iddiadır. Toplumların refah ve huzuru düşünülerek, gelir ve geçim kaynaklarının doğru planlanması, elbette toplumların geleceği açısından büyük önem taşımaktadır. Ancak bir toplumun geleceğini, savaşlarla, katliamlarla, cinayetlerle planlamaya kalkışmak elbette kabul edilebilir bir durum değildir. Ve bunun toplumlara acı ve gözyaşı dolu felaketler getireceği açıktır.

Bunların yanı sıra Malthus'un başka mantık dışı önerileri de vardı. Örneğin işçi sınıfından veya yoksul kesimden evli çiftlerin çocuk sahibi olmamaları için gerekli tüm tedbirlerin alınması gerektiğini öne sürmüştü. Malthus'un görüşleri 1834 yılında, İngiltere'de fakirler için özel "çalışma evleri" kurulmasını sağlayan yeni bir yasayla zirveye ulaştı. Bu yasayla, çalışma evlerindeki nüfus artışını azaltmak için evli çiftlerin kesin kurallarla ayrı kalmaları sağlanıyordu.

Aslında bu uygulamaların altında yatan nedenlerden biri eskiden beri gelen sözde "aşağı sınıf"ların sürekli artan nüfusunun, daha medeni insanları "tüketeceği" korkusuydu. Elbette bu korku son derece yersizdir ve çok büyük bir yanılgının ürünüdür. Öncelikle, bir insanın, maddi durumu, toplum içindeki konumu veya dili, ırkı, cinsiyeti nedeniyle bir diğerine üstünlük kazanması söz konusu değildir. Allah, tüm insanları eşit olarak yaratmıştır. İnsanları değerli kılan sahip oldukları çeşitli imkanlar veya fiziksel özellikleri değil, gösterdikleri güzel ahlak özellikleridir.

Ne var ki Fransız Devrimi'nin ardından, eski itibar ve gücünü elinde tutamayacağı endişesinde olan İngiliz burjuvazisi, yoksulların sayıca artışını engelleyebilmek için Malthusçuluğa büyük bir destek vermiş ve bu yönde radikal önlemler almaktan çekinmemiştir. Bu durum, din ahlakından uzaklaşan insanların kapıldıkları yanılgıların neticelerinden biridir. Dönemin önde gelenleri, toplumlarının geleceğinin varlıklı insanların sayıca çok olmasında ve yoksul olanların ise azalmasında olduğunu sanmışlardır. Elbette bir toplumda varlıklı insanların sayısının artması, refah seviyesinin yükselmesi istenilen bir durumdur. Ancak,

refah seviyesini yükseltmek için uygulanacak yöntemlerin neler olduğu son derece önemlidir. Sosyal Darwinizm'in öne sürdüğü gibi fakirleri katlederek, yoksullara zulmederek varlıklı insanların sayısını artırmaya çalışmak asla kabul edilemeyecek bir yöntemdir. Ayrıca bir toplumun gelişmesi sadece varlıklı insanların sayısının artması ile de sağlanamaz. Varlıklı, ama din ahlakının gereği olan dürüstlük, fedakarlık, tevazu, samimiyet, sabır, hoşgörü, akılcılık, çalışkanlık gibi erdemlerden yoksun olan insanların sayıca çoğalmalarının topluma fayda yerine zarar getireceği açıktır. Bu nedenle, toplumları ileri götürmek için yapılan planların hedefine ulaşması, o toplumun maddi olarak gelişirken manevi değerlere olan bağlılığının da güçlendirilmesi ile mümkündür.

Ancak Malthus'la aynı dönemde yaşayan pek çok kişi, bu açık gerçeğin farkına varmamış ve toplumlarını sonraki yıllarda büyük bir ahlaki çöküntünün içine itecek bu sapkın görüşlere destek vermiştir.

Malthus'un yoksul nüfusun artışını önlemek için öne sürdüğü acımasız önerilerinden bazıları şunlardı:

Yoksul kesime temizliği tavsiye etmek yerine onları aksi alışkanlıklar yönünde cesaretlendirmeliyiz. Şehirlerimizdeki yolları daha dar yapmalı, evleri daha kalabalık oturulan yerler haline getirmeli ve vebanın geri dönmesi için çaba harcamalıyız. Kırsal kesimde köylerimizi durgun su kenarlarında inşa etmeli, yerleşimlerin bataklık alanlarında ve sağlıksız koşullarda da olsa yapılmasını teşvik etmeliyiz. Ancak herşeyin ötesinde, zararlı hastalıklar için alınan özel önlemleri ve bazı hastalıkları kökünden yok etmek için projeler düzenleyerek insanlığa hizmet ettiklerini düşünen hayırseverleri -ki bu insanlar hataya düşmüşlerdir- kınamalıyız.8

Malthus bebek cinayetlerini de teşvik etmekteydi:

Adalet ve takdir konularıyla usulen meşgul olmamızın nedeni, yoksulun destek isteme hakkını reddetmek içindir. Bu amaçla, hiçbir yeni doğan çocuğun yardım talep etme hakkına sahip olmaması gerektiğini açıklayarak gerekli düzenlemelerin yapılmasını teklif etmeliyim. Kıyas yapılması gerekirse, (gayrimeşru) olarak doğan çocuk toplum içinde çok az bir değere sahiptir, diğerleri ise zaman içerisinde onun yerini alacaktır. Nüfusu bu (arzu edilen) seviyede tutmak için gerekenin ötesinde doğan bütün çocuklar, yetişkinlerin ölümleri ile onlara yer açılmadığı müddetçe, ölmelidirler.9

Malthus, toplumların geleceği için yeni doğan bebeklerin katledilmesini makul görebilecek derecede sapkın bir mantık örgüsüne sahipti. Bu satırları okuyan bazı kimseler Malthus'un görüşlerinin geçmişte kaldığını ve günümüzde artık böylesine sapkın fikirlerin kabul göremeyeceğini düşünüyor olabilirler. Ama bu bir yanılgıdır. Günümüzde Çin'de nüfus planlamasının yeni doğan bebeklerin öldürülmesi yoluyla yapıldığı göz önünde bulundurulduğunda, Malthus'un ve onun takipçisi olan Darwin'in sapkın görüşlerinin toplumlar üzerinde-

ki kalıcı ve tahrip edici etkileri daha iyi anlaşılacaktır. Komünist Çin'de, din ahlakının yaşanması devlet eliyle engellenmeye çalışılmakta, devlet halkını Darwinist bir dünya görüşü ile değerlendirmektedir. Bu nedenle de yaşanan büyük toplumsal ve ahlaki çöküntünün yanı sıra; Çin'de insanlar çalışma kamplarında tüm insani koşullardan yoksun olarak zorla çalıştırılmakta; devletin izin verdiği sayıdan fazla çocuğa sahip olan ailelerin çocukları zorla toplatılıp öldürülmekte; fikir suçu nedeniyle dahi insanlar idam edilmekte, idam sahneleri toplumsal bir tören haline getirilmektedir. Çin'de yaşanılanlar, Darwinist görüşlerin etkisi altında kalan bir toplumun içine düşeceği durumun günümüzden bir örneğidir.

Malthus'un tezleri, İngiltere'de yoksulların durumunu daha da kötüleştirecek baskıcı bir yasanın hazırlanmasıyla kalmadı, sosyal sorunları daha da karmaşık ve içinden çıkılamaz bir hale getirdi. Günümüzde hala bazı çevrelerce savunulan, Darwinizm gibi 20. yüzyıla kargaşa, savaş, ırkçılık ve dinsizlik gibi belalar getiren bir teoriye öncülük eden bu tez, hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır. Hatta Malthus tezini ortaya koyarken, keçiler ve köpekler hakkında anlatılan, ne kadarı doğru olduğu dahi bilinmeyen bir hikayeden esinlenmiştir.

Keçilerin ve Köpeklerin Hikayesinden Darwinizm'e

Deneme'yi yazarken Malthus'a asıl esin kaynağı olan olay Pasifik Okyanusu'ndaki bir adaya İspanyol denizci Juan Fernandez tarafından bırakıldığı söylenen keçiler ile ilgili bir hikayedir. Hikayeye göre, bu keçiler zamanla adada çoğalmışlar ve adaya uğrayan denizciler için yiyecek kaynağı haline gelmişlerdir. Keçiler bir yandan da hızla çoğalarak adadaki besin kaynaklarını tüketmeye başlamışlardır. İspanyollar ise, kendilerine saldırarak ticaretlerini engelleyen İngiliz askerlerinin bu adadaki keçilerden faydalanmalarını engellemek için adaya dişi ve erkek köpekler bırakmışlardır. Bu kez köpekler zaman içinde çoğalmışlar ve keçilerin birçoğunu öldürmüşlerdir. Fransız matematikçi ve devrimci Condorcet Townsend bu şekilde doğanın dengesinin kurulduğunu yazmış ve şöyle demiştir:

İki türün de en zayıfları doğaya borç ödeyenlerin ilki oldular; en faal ve güçlü olanlar hayatlarını korudular. İnsan türünün de sayısını düzenleyen, yiyecek miktarıdır.10

Daha önce de belirttiğimiz gibi birtakım doğal koşullar hayvanların sayısının artması veya çoğalması, neslinin tükenmesi veya korunması gibi konular üzerinde etkili olabilir. Ancak bunun insan toplumları için de geçerli olabileceğini sanmak çok ciddi bir yanılgıdır. Böyle bir yanılgıyı uygulamaya koymanın ise ne kadar korkunç sonuçlara yol açabileceği, yaşanan tecrübelerle kanıtlanmıştır.

Townsend de bu düşüncelerini yürürlükte olan Yoksul Yasası'na uygulamak istedi. İngiltere'deki Yoksul Yasası'na göre fakirler aç kalmıyorlar, ancak

çok fazla çalışmak zorunda bırakılıyorlardı. Townsend ise fakirleri çalışmaya zorlayan bu yasanın daha fazla zorluk ve gürültüye neden olduğunu öne sürdü. Bunun yerine fakirleri "açlıkla yola getirmenin" kendince daha makul olacağını iddia etti. Townsend'e göre, "Açlık en vahşi hayvanı dahi daha uysallaştıracak, onlara medeniyeti ve kontrol altına girmeyi öğretecek ve onları çalışmaya teşvik edecek"ti.11 Elbette bu, çok acımasız ve vicdansızca bir yaklaşımdır. Bu acımasızlığın temelinde, insanları maddi imkanlarına ve fiziksel özelliklerine göre sınıflandırma yanılgısı yer almaktadır. Din ahlakına hiçbir şekilde uygun olmayan bu ayrımcılık, tarih boyunca toplumsal düzeni bozan, kargaşa, anarşi ve çatışmaya neden olan bir unsur olmuştur.

Keçilerin ve köpeklerin hikayesi, Townsend'in ardından Malthus'un tezlerinin de temelini oluşturdu. Malthus'tan sonra Herbert Spencer tarafından ortaya konulan "en uygun olan hayatta kalır" cümlesiyle ifade edilen aldatmacanın ve ardından Darwin'in öne sürdüğü "doğal seleksiyonla evrim" yanılgısının ilham kaynağı da yine bu hikayedir.

Oysa daha önce de vurguladığımız gibi, hayvanlar için geçerli olan bazı kanunları insanlara uygulamak Townsend ile başlayan, Malthus, Spencer ve Darwin'le devam eden zincirdeki kişilerin en büyük hatalarından biri olmuştur. Bu kişiler, insanları ancak radikal ve şiddete dayalı tedbirlerle dizginlenebilen, açlık, savaş ve sefalet gibi etkenlerle kontrol altında tutulabilen vahşi varlıklar gibi görmüşlerdir. Oysa insan, akıl, sağduyu, mantık sahibi bir varlıktır. Hayvanlar gibi içgüdüleri ile değil, akıl ve vicdanıyla hareket eder.

Malthus'un İddiaları Bilimsel Verilere Dayanmamaktadır

Malthus'un teorisi tüm çarpıklıklarına rağmen, dönemin koşulları içinde bazı çevreler tarafından kabul görmüştür. Ve sonraki yüzyılı etkisi altına alan bazı sapkın ideoloji ve akımlara da temel oluşturmuştur. Bununla birlikte hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır ve çelişkilerle doludur. Bunlardan bazıları şöyledir:

1. Malthus, kitabını yazdığı sırada elinde nüfus artışı ile ilgili kullanabileceği hiçbir veri bulunmamaktaydı. Çünkü İngiltere'deki ilk ulusal nüfus sayımı 1801 yılında, yani Malthus Deneme'sini yazdıktan 3 yıl sonra yapılmıştı. Ayrıca Malthus, 1801 yılında yapılan nüfus sayımını da kullanamazdı, çünkü nüfus artış oranını hesaplayabilmek için önceki yıllara ait nüfus ölçümlerine de ihtiyacı vardı. Dolayısıyla nüfus artış oranını belirleyebileceği güvenilir istatistiklere sahip değildi. İddialarını tamamen varsayımlar üzerine dayandırmıştı.

2. Malthus, yiyecek kaynaklarının artış hızını hesaplayabileceği verilere de sahip değildi. Ne kadar arazinin ekili olduğunu, ne kadarından ne miktarda

ürün elde edildiğini hesaplayabileceği bir yöntem o dönemde yoktu. Bu konuda da sadece tahminlerde bulunmuştu.

3. Malthus'un öne sürdüğü kural kendi içinde çelişkiliydi. Malthus, nüfusların geometrik olarak arttığını öne sürmüştü. O zaman, hayvan ve bitki nüfusu da geometrik olarak artmaktaydı ki bilindiği gibi her ikisi de insan yaşamı için temel oluşturmaktadırlar. Pratikte ne insanlar, ne hayvanlar, ne de bitkiler geometrik olarak çoğalmazlar. Artış oranları çevre koşullarına göre değişebilmektedir. İnsan dahil olmak üzere tüm ekosistem, son derece dengeli bir uyum içindedir. Doğadaki düzen, Malthus ve Darwin'in iddia ettiği gibi "ye veya yem ol" şeklinde özetlenebilen, sözde hayat mücadelesi iddiasından son derece uzaktır.

Kısacası Malthus'un ortaya attığı iddialar hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır, tam tersine yanlışlıkları ve mantıksızlıkları ispatlanmıştır. Darwin ise evrim teorisini, Malthus'un sadece birtakım varsayımlara dayalı, hayali iddiaları üzerine kurmuştur.

Malthusçu Darwin

Darwin, Malthus'un Deneme'sini 1838 yılında okudu ve not defterine şöyle yazdı:

Ekim 1838'de, yani sistematik bir şekilde araştırmalarıma başladıktan 15 ay sonra, sırf merakımdan Malthus'un nüfusla ilgili çalışmasını okumaya başladım. Ve hayvanlarla bitkilerde sürekli gözlemlediğim hayatta kalma mücadelesini düşündüğümde, bir an farkına vardım ki, bu koşullar altında uygun varyasyonlar korunacak ve uygun olmayanlar yok edilecekti. Bunun sonucunda ise yeni türler ortaya çıkacaktı. Burada, sonradan üzerinde çalışabileceğim bir teoriyi sonunda elde etmiştim.12

Darwin'in notlarından da anlaşıldığı üzere, doğal seleksiyonla evrim ve hayat mücadelesi kavramları Darwin'in zihninde Malthus'u okuduktan sonra şekillenmiştir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde Malthus'un iddialarını tamamen benimsediğini ise şu sözleriyle kabul ediyordu:

Doğal olarak, yüksek bir hızla çoğalan her organik varlık, eğer yok edilmezse, dünya kısa süre içinde tek bir çiftin soyu ile kaplanırdı. Bu istisnasız bir kuraldır. Yavaş çoğalan insan nüfusu dahi, son yirmi beş yıl içerisinde ikiye katlanmıştır ve bu oran göz önünde bulundurulduğunda, önümüzdeki birkaç bin yıl içerisinde insan soyu için gerçekten de ayakta duracak yer kalmayacaktır...13

Darwin, Malthus'un teorisi ve doğal seleksiyon tezi arasındaki ilişkiyi ise şöyle açıklıyordu:

Hayatta kalabilen birey sayısından daha fazlası dünyaya geldikçe, tek bir bireyin aynı türün diğer bireylerine karşı, ya da farklı türlerin bireyleri arasında veya fiziksel şartlara karşı, her halikarda bir hayat mücadelesi olmalıdır. Bu,

Malthus'un öğretisinin çeşitli derecelerde tüm hayvan ve bitki alemine uygulanmasıdır...14

Darwin'in, Malthus'un sapkın görüşlerinden destek bulan bu düşünceleri ciddi bir yanılgıdır ve bilimsel hiçbir değere sahip değildir. Bunun da ötesinde, nüfus planlamasını zayıfları ve fakirleri ortadan kaldırarak sağlamayı öne süren, yeterince güçlü olmayanların yok olmaları gerektiğini ifade eden bu bakış açısı büyük bir zalimliktir. Nitekim yaşamı; huzuru, güvenliği ve anlayışı temel alan bir saha olarak değil de yalnızca hayatta kalmayı, bunun için de amansızca mücadele etmeyi gerektiren bir alan olarak gören bu bakış açısı, toplumlara büyük felaketler getirmiştir.

Malthus'tan Acımasız Dünya Görüşüne

Malthus ve Darwin'in görüşleri bilimsel delillere dayanmamasına rağmen büyük bir destek gördü. Bunun nedenini, her ikisinin de yaşadıkları dönemde aramak gerekir. Malthus ve Darwin, Sanayi Devrimi sonrasındaki dönemde İngiltere'de yaşamaktaydılar. İngiltere aristokrasisi, Sanayi Devrimi ile birlikte konumunu ve gücünü işçi sınıfına karşı kaybetmekten korkuyordu. Bir yandan da ucuz iş gücüne fazlasıyla ihtiyaçları vardı. Bu ikilem sonucunda yönetici sınıfın kendi çarpık anlayışı ile vardığı sonuç şu oldu: İngiltere'de "aşağı sınıf" kontrol altına alınmalı, ezilmeli, güçlendirilmemeli ve çalıştırılmalıydı. Malthus ise, hızla artan nüfusa karşı yetersiz kalan besin kaynakları tezini öne sürerken, çözümü "aşağı sınıf"ın çoğalmasını durdurmakta göstererek, hem yoksulları tehdit etmiş oluyor hem de onlara karşı katı tedbirler alınmasına neden oluyordu. Darwin Malthus'un tezini doğa bilimine ve biyolojiye uygulayarak, bu iddiaya sözde bilimsel bir görünüm kazandırmıştı.

Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında Darwin'in, Malthus'un tezine verdiği destek için şöyle demiştir:

Malthusçuluk İngiltere'de çok popüler hale geldi... Bu akım aynı zamanda zenginleri, fakirlerin çektikleri acılara yönelik olarak yerine getirmeleri gereken görevlerinden kurtarmıştır. Olayların akışı içerisinde Malthus'un yanlışlığı kanıtlandı ve teori tam siyasi ekonomide yavaş yavaş ortadan kalkıyordu ki, ona Darwin'in biyolojik yaklaşımından taze destek geldi.15

Araştırmacı yazar Ian Taylor ise Malthus'la ilgili bir makalesinde, Malthus'un tezinin içerdiği dejenere fikirler için şöyle demektedir:

Tüm bunlardan alınacak ders, Allah'ı, O'nun takdirini ve müdahalesini reddeden Darwin ve diğerlerinin, Malthus'un prensibinde, ağıza alınmayacak ve saçma bilimsel önerilere yönelten, dehşet verici bir felaket ve çaresizlik bulmuş olmalarıdır. Malthus'un argümanındaki son derece belirgin zayıflıklara ve yetersizliklere rağmen, bu böyledir.16

Malthus'un "acımasız, umutsuzluk veren, saçma" iddiası bilim tarafından yalanlansa da günümüze kadar etkisini devam ettirebilmiştir. Ian Taylor In The Minds of Men (İnsanların Zihninde) adlı kitabında Malthus'la başlayan ve Hitler ile son bulan bu acımasızlık zincirini şöyle özetler:

Malthus düşüncesini, daha sonradan "en uygun olan hayatta kalır" teması halini alan kurala dayandırdı. Bu kavram, Condorcet'ten Malthus'a, Spencer'a, Wallace'a ve Darwin'e kadar uzanır. En sonunda, Adolf Hitler gibi kişileri etkilemek amacıyla hızlıca gelişti. Ancak unutmamalıyız ki herşeyin başında keçilerin ve köpeklerin hikayesi vardı.17

Görüldüğü gibi, Malthus'un zalim görüşlerinin destek görmesinin temelinde bunları, kendi acımasızlıklarına, menfaatlerine, sapkınlıklarına bir tür kılıf olarak kullanmayı isteyen bazı yöneticilerin ve liderlerin, ideolojik kaygılar taşıyan birtakım kanaat önderlerinin önemli bir payı olmuştur. Söz konusu çevrelerin kendi çıkarları uğruna destek verdikleri bu acımasız dünya görüşünün neden olduğu felaketler ise, tarihte eşi görülmemiş büyüklükte olmuştur. İlerleyen sayfalarda, Malthus'la başlayan bu merhametsiz ve acımasız dünya görüşünün, sosyal Darwinizm ismi altında nasıl güçlendirildiğini ve insanlığa nelere mal olduğunu inceleyeceğiz.

DARWIN'İN TAKİPÇİSİ "HIRSIZ BARONLAR"

On dokuzuncu yüzyıl sonlarında başlayan ve günümüze kadar devam eden birçok tehlikeli fikir akımının, ideoloji ve uygulamanın ardında Darwinizm'in olması son derece ilginçtir. Darwinizm, birbirine zıt kutuplarda olan ideolojilerin dahi temel dayanak noktasını oluşturmaktadır. Nazizmin, faşizmin ve komünizmin doğuşunda ve yayılışında, ırkçı ve komünist katliamların sözde meşrulaştırılmasında önemli bir rol oynayan Darwinizm, "vahşi kapitalizm"in de sözde bilimsel temelini oluşturmuştur. Özellikle Viktorya dönemi İngilteresi'nde ve "hırsız baronlar" olarak adlandırılan acımasız bazı kapitalistlerin Amerikası'nda Darwinizm, kapitalizmin merhametsiz yönüne verdiği destek nedeniyle büyük bir rağbet görmüş ve güçlendirilmiştir.

Vahşi kapitalizmin en önemli özelliği, daha zayıf işletmelerin ve daha zayıf insanların hiçbir sınırlandırma olmadan ezilebilecekleri, sömürülebilecekleri ve yok edilebilecekleri yanılgısıdır. Hiç şüphesiz bu, büyük bir zalimlik ve acımasızlıktır ve hiçbir şekilde kabul edilemez. Günümüzde bu yanılgı "büyük balık küçük balığı yutar" deyimiyle özetlenmektedir. Yani küçük işletmeler daima büyük işletmeler tarafından ortadan kaldırılır. Bu, Darwinizm'in iş dünyasına uyarlamasıdır.

Bunu eleştirirken, bazı kavramları netleştirmek de yerinde olacaktır. 20. yüzyılda, dünya üzerinde özellikle iki farklı ekonomik model denenmiştir: Özel mülkiyet ve serbest girişime dayalı liberal ekonomi ve devlet mülkiyetine ve planlı ekonomiye dayalı sosyalist ekonomi. Dünyanın her yerinde sosyalist ekonomiler başarısızlığa uğramış, toplumlara fakirlik ve sefalet getirmiştir. Liberal ekonomi ise, tartışılmaz bir biçimde başarı göstermiş, toplumlara ve bireylere daha fazla refah sağlamıştır.

Ancak liberal ekonomi toplumun geneline refah getirmek için tek başına yeterli değildir. Liberal ekonomi sayesinde çoğu kez toplumdaki genel ekonomik düzey yükselir, ama toplumun hepsi bu yükselişten payını alamaz. Toplumun bir kısmı fakir olarak kalır ve sosyal adaletsizlik tehlikesi baş gösterir. İşte bu tehlikenin önlenmesi ve sosyal adaletsizliğin ortadan kaldırılması için iki şey gereklidir:

1) Devletin "sosyal devlet" anlayışı gereğince fakirlere, düşkünlere, işsizlere sahip çıkması. Onlar yararına düzenlemelerde bulunması.

2) Toplumun genelinde, din ahlakının gereği olan "yardımlaşma ve dayanışma" duygularının egemen olması.

Bu iki maddeden özellikle ikincisi hayatidir, çünkü birinci maddeyi -yani devletlerin anlayışını- belirleyen de sonuçta toplumların eğilimleridir. Eğer bir toplum güçlü dini ve ahlaki değerler nedeniyle sosyal adalete önem verirse, o toplumda uygulanacak liberal ekonomi hem ekonomik kalkınma hem de sosyal adalet sağlar. Zenginler, elde ettikleri servetin bir kısmını fakirlere yardım etmek, zayıflara destek vermeye yönelik sosyal programlar düzenlemek için kullanırlar. (Nitekim Allah'ın Kuran'da bildirdiği ekonomi modeli de bu şekildedir. İslamiyet'te özel mülkiyet vardır, ama mülk sahipleri fakirlere yardım etmekle, mallarının bir kısmını "zekat" ve "sadaka" şeklinde, ihtiyaç sahiplerine yardım için kullanmakla yükümlüdürler.)

Eğer bir toplumun ahlaki değerleri dejenere olmuşsa, işte o zaman liberal ekonomi; fakirlerin ve düşkünlerin hiçbir yardım görmedikleri, aksine ezildikleri, herhangi bir sosyal yardım programının olmadığı, sosyal adaletsizliğin bir sorun değil "doğal bir durum" olarak görüldüğü "vahşi kapitalizm"e dönüşür.

Burada eleştireceğimiz ekonomi modeli de, liberal ekonomi yani özel mülkiyet ve rekabete dayalı serbest ekonomik model- değil, vahşi kapitalizmdir. Vahşi kapitalizmin ilham kaynağı ise, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, sosyal Darwinizm'dir.

Darwinist uygulamayı iş dünyasına ilk getirenler, Amerika'nın "hırsız baronlar" olarak anılan kesimiydi. "Hırsız baronlar", Darwinizm'e inanıyorlardı ve Darwinizm'in "en uygun olanlar hayatta kalırlar" iddiasının, kendi acımasız uygulamalarını sözde meşrulaştırdığını sanıyorlardı.18 Sonuç ise, iş dünyasında cinayetlere kadar varabilen acımasız bir rekabetin başlaması oldu. "Hırsız ba-

ronlar"ın tek hedefi daha çok para ve güç kazanmaktı. Toplumun refahıyla hiç ilgilenmiyorlar, hatta kendi işçilerine dahi hiç değer vermiyorlardı. Darwinizm'in ekonomiye girmesiyle, milyonlarca insanın hayatı mahvoldu. Son derece düşük ücretler, çok ağır çalışma koşulları, çok uzun çalışma saatleri ve hiçbir güvenlik önleminin olmaması, işçilerin hastalanmalarına, yaralanmalarına ve hatta ölmelerine neden oluyordu.

Darwinist İşverenlerin Zalimlikleri

19. yüzyılda İngiltere'de başlayarak tüm dünyaya yayılan Sanayi Devrimi ile birlikte, yeni fabrikalar kurulmuş ve bu fabrikalarda makinalar kullanılmaya başlanmıştı. Ancak, insan hayatına, özellikle de işçilerin hayatına hiç değer vermeyen bazı işletme sahipleri, gerekli güvenlik önlemlerini almadıkları için çok sık yaralanmalar oluyordu. Bu yaralanmaların çoğu ölümle ya da ellerin, parmakların veya kolların kopması gibi ciddi sakatlıklarla sonuçlanıyordu. 1900'lerde yılda bir milyon işçinin öldüğü, yaralandığı veya hastalandığı belirlenmişti.19

Hayatı boyunca fabrikada çalışan bir işçi için bir organını kaybetmek neredeyse kaçınılmaz bir sondu. İşçiler arasında yapılan araştırmalar, yarısından çoğunun çalışma hayatları boyunca, kol ve bacak kaybından, görme veya işitme kaybına kadar çok ciddi yaralanmalar geçirdiklerini veya hastalandıklarını ortaya çıkarmıştı. Örneğin sert siperlikli şapka imal eden işçiler civa zehirlenmesine uğruyorlardı. Radyumlu boya kullanan işçilerin neredeyse tamamı eninde sonunda kanser oluyorlardı.20

Bazı işverenler ise çalışma koşullarının ve yaşanan kazaların tamamen farkında olmalarına rağmen, koşulları iyileştirmek için hiçbir önlem almıyorlardı. Çelik imal eden dökümhanelerde çalışan birçok işçi 12 saatlik vardiyalarda, 40-50 derece sıcaklıkta ve çok düşük ücretlerle çalışıyordu.21 1892 yılında ABD Başkanı Benjamin Harrison ortalama bir Amerikan işçisinin her gün savaştaki bir asker kadar tehlike ile karşı karşıya olduğunu söyleyerek işçilerin maruz kaldıkları insanlık dışı muameleyi özetlemişti.22

Bazı kapitalist iş adamları insan hayatını kolay harcanabilir olarak görüyorlardı. Sadece demir yolu inşaatları sırasında, kötü koşullar nedeniyle yüzlerce insan hayatını kaybetmişti.23 İnsan hayatına hiç değer verilmediğini gösteren en çarpıcı örneklerden biri de, Amerikalı iş adamı J. P. Morgan'ın acımasızlığıdır. J.P. Morgan tanesi 3.5 dolardan 5000 adet bozuk tüfek alıp bunları tanesi 22 dolara ABD ordusuna satmıştı. Yani kendi devletinin ordusunu aldatacak, kendi askerlerinin hayatını tehlikeye atacak kadar ahlaki değerlerini yitirmişti. Tüfeklerdeki bozukluk nedeniyle onları kullanan askerlerin başparmakları kopuyordu.24 Bu tüfekler yüzünden yaralanan askerler J. P. Morgan aleyhine da-

va açtılar, ancak kaybettiler. Çünkü o dönemde mahkemeler genellikle "hırsız baronlar"ın lehinde karar vermekteydi. 25

Dönemin kapitalist işverenlerinden birinin, kendisine işçileri için koruyucu bir dam inşa etmesini söyleyenlere, "işçilerin kiremitlerden daha ucuz olduğu" cevabını vermesi dönemin merhametsizliğine bir başka örnektir. 26

Tüm bu zalimliğin temeli incelendiğinde, Darwinizm'in etkisi açıkça görülür. İnsanı kendilerince bir hayvan türü olarak kabul eden, bazı insanların daha az gelişmiş oldukları, hayatın mücadele yeri olduğu ve sadece gücün kazandığı yalanını kabul eden bir dünya görüşünün sonuçları elbette ki acımasızlık, merhametsizlik ve eziyettir.

Darwinizm'in İş Dünyasındaki Tahribatı

Vahşi kapitalizmin savunucuları olan iş adamlarının birçoğu aslında Allah'a inanan kişiler olarak yetiştirilmişlerdi. Ancak sonradan, Darwinizm'in sahte telkinlerinin etkisi altında kalarak, inançlarını terk etme hatasına düştüler. Örneğin 19. yüzyılda çelik endüstrisinin önde gelen isimlerinden ünlü Amerikalı iş adamı Andrew Carnegie, ilk başta Hıristiyanlığa bağlı idi, ancak sonradan Darwinizm'in aldatmacalarına kanmıştı. Carnegie otobiyografisinde kendisinin ve birçok arkadaşının nasıl Darwinizm'in etkisi altında kaldıklarını açıkça ifade ediyordu.

Oysa Carnegie'nin bir gerçek gibi gördüğü evrim teorisi baştan sona büyük bir aldatmaca ve sahtekarlıktan ibaretti. İlerleyen yıllarda bilim dünyasında yaşanan gelişmeler bu aldatmacanın gerçek yüzünü gözler önüne serdi. Ne var ki o dönemde, pek çok insan gibi bazı iş adamları da henüz bu gerçeği anlayamamışlardı. Carnegie ile aynı hataya düşen başka iş adamları da Darwinist telkinler neticesinde vahşi kapitalizmi kabullenmişlerdi. Bu durum, daha çok para kazanmak için acımasızca rekabet etmeyi, insanların hayatlarına değer vermemeyi, fedakarlıktan kaçınmayı makul görmelerine neden oldu.

Darwinizm yanılgısına kapılmış olan Carnegie, rekabeti hayatın vazgeçilmez bir kanunu sanmış ve tüm hayat felsefesini bu yanılgının üzerine kurmuştu. Rekabet kanununun, bazı insanlar için zor olsa da, ırk için en iyisi olduğunu ve bu sayede sadece uygun olanların hayatta kaldıklarını iddia ediyordu.27

Carnegie'i ilk olarak Darwinizm'le tanıştıranlar ise New York Üniversitesi'nden bir profesörün evinde karşılaştığı "yeni bir 'insanlık dini' arayışında olan sözde hür ve aydınlanmış düşünürler"di.28 Carnegie'in yakın çevresindeki kişilerden biri de, Darwin'in takipçilerinden ve sosyal Darwinizm'in en önemli isimlerinden Herbert Spencer idi. Spencer, birçok önde gelen Amerikalı iş adamını etkisi altına almıştı. Söz konusu iş adamları, içinde bulundukları koşulların etkisiyle Spencer ve Darwin'in sapkın düşüncelerini benimsiyor, bunun kendile-

rini ve içinde yaşadıkları toplumu nasıl bir çıkmazın içine sürükleyeceğini hesaba katamıyorlardı.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden antropolog ve The Encyclopedia of Evolution (Evrim Ansiklopedisi)'ın yazarı Richard Milner, dönemin iş adamlarının Darwinizm'in etkisi altında kalışlarını anlatırken, Carnegie'in Darwinizm ile olan bağlantısını şöyle dile getirir:

... Carnegie ticaret hayatında, insanı ve dünyayı sömüren, rekabette ezip geçen ve yaptıklarını sosyal Darwinizm felsefesi ile meşru hale getiren, güçlü ve acımasız bir iş adamı olma yolunda yükseldi. Girişimci rekabetin, zayıfları ortadan kaldırarak topluma bir hizmette bulunduğuna inanıyordu. İş yaşamında, hayatta kalmayı başaranlar "uygundu" ve bu yüzden statülerini ve ödüllerini hak ediyorlardı. Carnegie, kapitalist etiği bir doğa kanunu haline getirdi.29

Carnegie ve onun gibi düşünen iş adamlarının, güçlü ve acımasız olmayı ticaretin bir parçası olarak görmeleri çok büyük bir hatadır. İnsanların geçimlerini sağlamaları, rahat ve konforlu bir yaşam sürebilmeleri için ticari faaliyette bulunmaları son derece doğaldır. Ancak bu esnada, diğer insanların zarar görmelerine neden olmak, kendi menfaatleri uğruna diğer insanların zor durumda kalmalarına göz yummak, kendi gücünü artırmak için daha zayıf olanları iyice ezmeye kalkışmak hiçbir şekilde kabul edilebilir değildir. Allah insanlara her konuda olduğu gibi ticarette de dürüst ve doğru davranmalarını, ihtiyaç içinde olanların haklarını koruyup kollamalarını emretmiştir. Güçsüz olanları ezerek ve hatta onları tamamen ortadan kaldırmayı hedefleyerek toplum yararının amaçlandığını öne sürmek ise büyük bir yalandan başka birşey değildir.

Carnegie, ilerleyen yıllarda da sohbetlerinde, demeçlerinde, kitaplarında, makalelerinde ve kişisel yazışmalarında hep Darwinist ifadelere yer vermiştir. Tarihçi Joseph F. Wall, Andrew Carnegie adlı kitabında bu konuda şöyle der:

Carnegie, yalnızca yayınlanan makale ve kitaplarında değil, aynı zamanda döneminin iş adamlarına yazdığı özel mektuplarında da sosyal Darwinist inanç sistemine sık sık atıflarda bulundu. "En uygun olanın hayatta kalması", "ırkın gelişmesi" ve "yaşam mücadelesi" gibi cümleler kaleminden kolaylıkla dökülüyordu. Ticareti büyük bir rekabetçi mücadele olarak değerlendiriyordu.30

Sosyal Darwinizm'in telkinleri altında kalan kişilerden biri de ünlü Amerikalı sanayici John D. Rockefeller idi. Rockefeller'ın "Ticaretin büyümesi sadece uygun olanın hayatta kalması... bir doğa kanununun işlemesidir..."31 sözleri de bu durumun göstergelerinden biridir.

Darwinizm'in iş dünyası üzerindeki etkisinin en belirgin örneklerinden birini Spencer'ın Amerika seyahatinde görmek mümkündür. Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought (Amerikan Düşünce Yapısında Sosyal Darwinizm) adlı kitabında bu olayı şöyle anlatmaktadır:

Her ne kadar konukları, Spencer'ın düşüncesindeki ayrıntıları tam olarak anlayamasalar da, resmi ziyafetler onun Birleşik Devletler'de ne kadar popüler olduğunu gösteriyordu. Spencer, İngiltere'ye dönmek üzere gemi güvertesindeyken, Carnegie ve Youmans'ın ellerini tutarak gazetecilere şöyle seslendi: "İşte Amerikalı en iyi iki arkadaşım." Spencer'a göre bu hareket, hissettiği kişisel sıcaklığın nadir olarak tekrarlanacak bir göstergesiydi. Ancak bunun da ötesinde, ticari medeniyetin bakış açısı ile yeni bilimin (sosyal Darwinizm'in) uyumunu simgeliyordu.32

Bazı kapitalistlerin sosyal Darwinizm'i benimsemelerinin nedenlerinden biri de, bu akımın sapkın telkinlerinin fakirlerin sorumluluğunu varlıklı insanların üzerlerinden almasıydı. Ahlaki değerlerin korunduğu toplumlarda, zengin olanların fakir ve korunmaya muhtaçlara ilgi göstermesi, onlara yardımda bulunması beklenirken, sosyal Darwinizm'in merhametsiz uygulamaları ile bu erdem ortadan kaldırılmaya çalışılıyordu. Bilim yazarı Isaac Asimov, The Golden Door: The United States from 1876 to 1918 (Altın Kapı: 1876'dan 1918'e Birleşik Devletler) adlı kitabında sosyal Darwinizm'in bu acımasız yönü için şu yorumda bulunmuştur:

Spencer, "en uygun olan hayatta kalır" ifadesini ortaya attı ve örneğin 1884'de, çalışamayacak kadar vasıfsız ya da toplum üzerine yük olan kişilerin birer yardım ve hayırseverlik objesi yapılmalarındansa öldürülmelerine izin verilmesi gerektiğini savundu. Bunu yapmak için de, uygun olmayan bireyleri ayıklamak ve ırkı güçlendirmek gerekiyordu. Bu, insanoğlunun en kötü güdülerini meşrulaştırmak için kullanılabilecek korkunç bir felsefeydi.33

Vahşi kapitalizmi uygulayan isimler Darwinizm'i desteklerken, Darwinistler de söz konusu kişileri desteklemişlerdir. Örneğin sosyal Darwinizm'in önde gelen sözcülerinden William Graham Sumner milyonerlerin toplumdaki "en uygun kişiler" oldukları iddiasını ortaya atmıştır. Ve bu nedenle özel imtiyazlara hakları olduğu, onların rekabet potasında doğal olarak seçildikleri gibi mantık dışı çıkarımlarda bulunmuştur.34 Felsefe profesörü Stephen Asma, sosyal Darwinizm'le ilgili The Humanist dergisindeki yazısında, Spencer'ın kapitalistlere verdiği desteği şöyle açıklamaktadır:

Spencer, "en uygun olan hayatta kalır" ifadesini ortaya attı, Darwin de bu ifadeyi benimseyerek Türlerin Kökeni kitabının sonraki baskılarında kullandı... Spencer'ın Amerikalı taraftarları olan girişimciler John D. Rockefeller ve Andrew Carnegie'e göre sosyal hiyerarşi, doğanın sarsılmaz ve evrensel kanunlarını yansıtıyordu. Doğa, güçlünün hayatta kaldığı, zayıfın ise yok olduğu şekilde gelişiyordu. Buna göre, hayatta kalan ekonomik ve sosyal yapılar diğerlerine oranla "daha güçlü" ve daha iyiydiler. Bu yapıların yeterince güçlü olmayanları ise açıkça yok olup gittiler.35

Oysa daha önce de vurguladığımız gibi, toplumların ilerlemesini sağlayan ana unsur manevi değerler ve bu değerlerin korunmasıdır. Yardımlaşma ve dayanışma ruhunun güçlü olduğu, insanların birbirine sevgi, merhamet ve saygıyla yaklaştığı toplumlarda ekonomik koşullardaki zorluklar birlik ruhu içinde kolaylıkla aşılabilir. Ama insani ilişkilerin ortadan kalktığı, herkesin bir diğerini sadece rakip olarak gördüğü, merhametin ve anlayışın olmadığı bir toplumda, ekonomik yönden bir gelişme olsa dahi, yıpratıcı ve yıkıcı çok daha büyük sorunlar başgösterecektir. Bu nedenle yapılması gereken, toplumdaki tüm bireylerin refah seviyesini ve yaşam kalitesini artıracak çözümler oluşturmak, insanların yalnız ekonomik olarak değil manevi olarak da güven içinde olabilecekleri bir ortam meydana getirmektir. Bunun ise ancak gerçek din ahlakının yaşanmasıyla mümkün olabileceği açıktır. Din ahlakına uygun olmayan hiçbir akım ve ideoloji, geçmişte ve günümüzde pek çok örneği ile ispatlandığı üzere, insanlara özlemi içinde oldukları refah, huzur ve güveni asla sağlayamazlar.

Sosyal Darwinizm'in ve Dinsizliğin Ortak Ürünü: Vahşi Kapitalist Yapı:

Buraya kadar anlatılanlardan görüldüğü gibi, 19. yüzyılda ortaya çıkan acımasız kapitalistler, uygulamalarını Darwinizm'e dayandırmışlardır. Sadece güçlü ve zengin olanların yaşama hakkı olduğunu savunan, fakirlerin, zayıfların, sakatların, hastaların "işe yaramaz ağırlıklar" olduklarını ve dolayısıyla mümkün olduğunca sömürülmeleri gerektiğini iddia eden Darwinist kapitalistler, 19. yüzyıldan itibaren birçok ülkede zulüm sistemi kurmuşlardır. Bu acımasız rekabet ortamında insanları ezmek, sindirmek, korkutmak, yaralamak, hatta öldürmek dahi meşru sayılmış, her türlü ahlak ve kanun dışı eylem, "doğanın kanunlarına uygun" sayıldığı için engellenmemiş veya kınanmamıştır.

Bu sistem günümüzde de din ahlakının yaşanmadığı birçok ülkede devam etmektedir. Zengin ile fakirin arasındaki farkın giderek artan bir hızla açıldığı bu ülkelerde, ihtiyaç içinde olan insanların yaşadıkları koşullar görmezden gelinmektedir. Sosyal Darwinizm'in batıl telkinlerine göre fakirlerin korunması ve bakılması doğa kanunlarına aykırı kabul edildiği ve bu insanlar topluma yük olarak görüldükleri için, düşkünlere ve fakirlere yardım eli uzatılmamaktadır.

Sadece bir ülke içindeki insanların refah seviyeleri değil, ülkeler arası refah seviyesi de büyük farklılıklar göstermektedir. Özellikle Batı ülkelerinde refah seviyesi giderek artarken, birçok Üçüncü Dünya ülkesinde açlık, hastalık, sefalet ve yoksulluk hüküm sürmekte, insanlar bakımsızlıktan ve açlıktan ölmektedirler. Oysa, akılcı ve vicdanlı bir şekilde kullanıldığı takdirde, dünyanın kaynakları tüm insanlara refah sağlamaya yetecek kadar boldur.

Dünya kaynaklarının adaletli bir biçimde kullanılması, fakir ve bakıma muhtaçların, açlığa ve yoksulluğa terk edilmiş olanların insani koşullarda yaşa-

malarının sağlanabilmesi için, Darwinizm'in tüm dünyadaki fikri etkisinin yok edilmesi şarttır. Darwinist görüş ve anlayışın yerini, Kuran ahlakını benimseyen bir anlayış aldığında bu tür sorunlar doğal olarak çözülecektir. Çünkü sosyal Darwinizm zayıfların ezilmesini, "büyüklerin küçükleri yutmasını", acımasızca rekabet etmeyi insanlara telkin ederken, din ahlakında merhamet, koruma, yardımlaşma, dayanışma, paylaşma vardır. Örneğin Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şeriflerinde "Yanıbaşındaki komşusu açken tok olarak geceleyen kişi (olgun) mümin değildir" diye buyurmaktadırlar.36 Peygamber Efendimiz (sav)'in bu hikmetli sözleri, Müslümanların şefkat ve merhametlerinin göstergelerinden biridir.

Allah, birçok ayetinde insanlara sevgi, merhamet, şefkat ve fedakarlığı emretmiş, Müslümanların güzel ahlaklarından örnekler vermiştir. Sosyal Darwinizm'de zengin, varlıklı olanların yoksulları ve muhtaçları ezmeleri, onların üzerlerine basarak yükselmeleri gibi bir zulüm varken, İslam ahlakında varlıklı olanların muhtaç olanları korumaları emredilmektedir. Rabbimiz'in bu konuda bildirdiği ayetlerden bazıları şöyledir:

Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler... (Nur Suresi, 22)

Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: "Hayır olarak infak edeceğiniz şey, anne-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışadır... (Bakara Suresi, 215)

... Artık bunlardan yiyin ve zorluk çeken yoksulu da doyurun. (Hac Suresi, 28)

Ki onlar, namazlarında süreklidirler. Ve onların mallarında belirli bir hak vardır: Yoksul ve yoksun olan(lar)için. (Mearic Suresi, 23-25)

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz." (İnsan Suresi, 8-10)

Allah, Kuran'da yoksula ve zayıfa yardım etmeyenlerin cehennemle karşılık göreceklerini de bildirmektedir:

Suçlu-günahkarları; "Sizi şu cehenneme sürükleyip-iten nedir?"
Onlar: "Biz namaz kılanlardan değildik" dediler.
"Yoksula yedirmezdik." (Müddessir Suresi, 41- 44)

Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin. Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu. Yoksula yemek vermeye destekçi olmazdı. Bundan dolayı bugün, kendisine hiçbir sıcak dost yoktur. (Hakka Suresi, 32-35)

Şu önemli gerçeği de unutmamak gerekir: Herkese kazancını ve başarısını veren, tüm varlığın sahibi ve tüm kainatın hakimi olan Yüce Allah'tır. Bir insan, "hayat mücadelesinde" kıyasıya rekabet ettiği, güçsüzleri ezerek güçlendiği için zengin olmaz. Her insana tüm mal varlığını veren Allah'tır. Allah, zenginliği insanlar arasında, onları denemek için dağıtmaktadır. Zengin bir insan, gerçekte bu mal varlığı ile denenmektedir. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirir:

Şüphesiz Biz, yeryüzü üzerindeki şeyleri ona bir süs kıldık; onların hangisinin daha güzel davranışta bulunduğunu deneyelim diye. (Kehf Suresi, 7)

Bu durumda insana düşen sorumluluk, Allah'ın kendisine bir nimet olarak verdiği tüm imkanları Allah'ın kendisinden razı olacağı şekilde en güzeliyle değerlendirmektir. Samimi olarak iman eden bir kimse, sahip olduğu her türlü imkanın Allah'ın bir lütfu olduğunun, Rabbimiz dilediği takdirde sahip olduğu herşeyi kendisinden alabileceği gibi isterse çok daha fazlasını da verebileceğinin bilinciyle hareket etmelidir.

SOSYAL DARWINİZM VE KAYIRILMIŞ IRKLAR YALANI

Dünya tarihinin pek çok döneminde ırkçı toplumlara, yöneticilere ve uygulamalara rastlamak mümkündür. Ancak ırkçılığa ilk kez sözde bilimsel bir geçerlilik kazandıran kişi Darwin olmuştur. Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabının alt başlığı The Preservation of Favored Races in the Struggle for Life (Hayat Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması) idi. Darwin'in "kayırılmış ırkların korunması" hakkında yazdıkları ve özellikle İnsanın Türeyişi kitabındaki bilim dışı iddiaları, Almanların Aryan ırkının, İngilizlerin ise Anglo Saksonların üstün oldukları yanılgılarını desteklemekteydi. Ayrıca, Darwin'in doğal seleksiyon teorisi, kıyasıya bir hayatta kalma mücadelesinden söz ediyordu. Bu "or-

man kanunu" insan toplumlarına uygulandığında, ırklar ve milletler arasında çatışma ve savaşların baş göstermesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle oldu. Irkçı ve savaşçı yöneticilerden felsefecilere, politikacılardan bilim adamlarına kadar dönemin önde gelen birçok ismi, Darwin'in teorisini sahiplendi. North Carolina Üniversitesi Tarih Bölümü'nden Prof. Karl A. Schleunes The Twisted Road to Auschwitz (Auschwitz'e Giden Dolambaçlı Yol) adlı kitabında, ırkçıların Darwin'in teorisini hemen kabullendiklerini şöyle açıklar:

Darwin'in hayatta kalma mücadelesi fikri, ırkçılar tarafından hızla kabul edildi... En son (sözde) bilimsel görüşlerin meşru kıldığı bu tip bir mücadele, ırkçıların savunuculuğunu yaptıkları yüksek ve aşağı insan kavramının doğruluğunu kanıtladı... ve bunlar arasındaki mücadeleyi geçerli kıldı.37

Schleunes'in kitabında söz ettiği, "Darwin'in kuramının ırkçıların insan sınıfları ile ilgili görüşlerini doğrulaması" konusu elbette ırkçıların bakış açısını yansıtmaktadır. Irkçı fikirleri savunanlar Darwin'in ortaya attığı iddialarla, sapkın görüşlerine kendilerince bilimsel bir dayanak bulduklarını sanmışlardır. Oysa, Darwin'in iddiaları hiçbir bilimsel temele dayanmadığı gibi, kısa süre sonra teorinin geçersizliğinin bizzat bilim tarafından gözler önüne serilmesi, ırkçıların ve Darwin'in cehalet dolu görüşlerini temel alan daha pek çok akımın yanılgı içinde olduklarını göstermiştir.

20. yüzyılda, Darwinizm'den aldığı destekle, ırkçılığı en şiddetli şekilde uygulamaya koyan güç, elbette ki Nazi Almanyası'dır. Fakat sözde "bilimsel" ırkçılığın geliştiği tek yer Almanya olmadı. Başta İngiltere ve Amerika olmak üzere birçok ülkede ırkçı görüşe sahip yöneticilerin ve entelektüellerin sayısı giderek artarken, bir yandan da ırkçı yasalar ve düzenlemeler baş gösterdi.

19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarında evrimcilerin neredeyse tamamı ırkçı görüşlere sahipti. Birçok bilim adamı, ırkçı görüşlerini açıkça savunmaktan çekinmiyordu. O dönemde yazılmış olan kitaplar ve makaleler bunun en somut örnekleridir. Southern Illinois Üniversitesi'nde tarih profesörü olan John S. Haller, Outcasts from Evolution: Scientific Attitudes of Racial Inferiority (Evrimden Mahrum Bırakılanlar: Irksal Aşağılanmaya Bilimsel Bakış) adlı kitabında 19. yüzyılda evrimcilerin tamamının beyaz ırkın üstünlüğü ve diğer ırkların ise aşağı ırk oldukları yalanına inandıklarını anlatır. Scientific American dergisinde bu kitap hakkında yazılan bir makalede şöyle denmektedir:

Bu, uzun süredir hakkında şüpheler olan bir konuyu delillendiren son derece önemli bir kitaptır: Kuzey Amerikalı bilim adamlarının, 19. yüzyıl boyunca (ve 20. yüzyılda da) köklü ve katı bir şekilde, neredeyse ittifakla kabul ettikleri ırkçılık... Daha en başından, Afrika kökenli Amerikalılar, bu entelektüeller tarafından bazı yönlerden ıslah edilemez, değiştirilemez ve kesinlikle aşağı olarak değerlendiriliyorlardı.38

Science dergisinde yayınlanan bir başka yazıda ise aynı kitaptaki bazı iddialar için şu yorumda bulunuluyordu:

Viktorya döneminde yeni olan şey Darwinizm'di... 1859 öncesinde, birçok bilim adamı siyahların beyazlarla aynı türden olup olmadığını sorgulamıştı. 1859'dan sonra, evrimsel plan -özellikle Afrikalı Amerikalıların beyazlarla olan yakın ilişkilerindeki mücadelelerinde hayatta kalıp kalamayacakları gibi- yeni soruların ortaya atılmasına neden oldu. Son derece önemli olan cevap her yerde yankılanan bir "hayır"dı... Afrikalı aşağı idi, çünkü maymunlarla Cermenler arasındaki "kayıp halkayı" temsil ediyordu.39

Kuşkusuz bu, hiçbir gerçeklik payı olmayan bir iddiadır. İnsanların derilerinin farklı renklerde olması, farklı ırk veya etnik kökenlere mensup olmaları, birini diğerinden daha üstün veya daha zayıf kılan bir durum değildir. 19. yüzyılda bu yanılgının hakim olmasının temel nedenlerinden biri ise, dönemin ilkel bilimsel koşulları nedeniyle çoğunluğa hakim olan cehalettir.

19 ve 20. yüzyılın ırkçı görüşleriyle tanınan bilim adamlarına verilebilecek örneklerden bir diğeri Princeton Üniversitesi'nden Amerikalı biyolog Edwin G. Conklin'dir. Conklin, diğer ırkçı Darwinistler gibi sapkın fikirlerini açıkça belirtmekten çekinmemiştir:

Herhangi bir modern ırkın Neandertal ya da Heidelberg tipleri ile karşılaştırılması şunu gösterir... Zenci ırklar, beyaz ve sarı ırklardan çok orijinal ırka (maymunsu atalara) benzemektedir. Her faktör, beyaz ırkın üstünlüğüne inananları, ırkın saflığını korumak, diğerlerinden ayrımını pekiştirmek ve sürdürmek için çaba harcamaya yöneltmelidir. 40

Oxford Ünversitesi'nden paleontoloji ve jeoloji profesörü William Sollas da 1911 yılında yayınlanan Ancient Hunters (Eski Avcılar) adlı kitabında ırkçı görüşlerini şöyle ifade etmişti:

Adalet güçlünün elindedir ve her ırka gücü oranında paylaştırılmıştır. Bir toprağı işgal için öncelik anlamı taşımamasına rağmen, orada hak talep etmeyi sağlayacak olan güç kullanımıdır. Bu nedenle, mümkün olan her yolu deneyerek güç artırımına gitmek, her ırkın olduğu kadar insan soyunun da kendine karşı bir görevidir. İster bilim, ister eğitim, ister savunma örgütlenmesi alanlarında olsun, organik dünyanın güçlü fakat lütufkar hükümdarı olan doğal seleksiyonun, bunu hızla ve sonuna kadar gerçekleştirmemesi bir ceza, doğrudan doğruya bu görevin yerine getirilmemesi olacaktır.41

Şunu belirtmek gerekir ki, adaletin güçlü olana ait olduğunu söylemek toplumsal ve toplumlar arası büyük kaoslara yol açacak ciddi bir yanlıştır. Adalet, koşulları ve imkanları her ne olursa olsun, rengine, diline ve cinsiyetine bakılmadan tüm insanların eşit olarak yararlanmaları gereken bir kavramdır. Gerçek adalet de budur. Darwinist ırkçıların öne sürdüğü gibi "adaletin yalnızca güçlü olanlar için geçerli olduğu" iddiası doğruyu hiçbir şekilde yansıtmayan

bir haksızlık ve adaletsizliktir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, her birey kendisi ve içinde yaşadığı toplum için herşeyin daha güzelini, daha iyisini, daha kalitelisini elde etmek isteyebilir. Bunun için özel emek de sarfedebilir. Ama bunu yaparken başkalarına zarar vermeyi göze almak hiçbir şekilde doğru değildir. Bunun aksini iddia etmek hem akla hem de vicdana aykırıdır.

İlerleyen tarihlerde de, ırkçı olmadıklarını söyleyen evrimcilerin dahi yazılarında -evrime olan inançlarının doğal bir sonucu olarak- ırkçı görüşlere rastlanmaktadır. Bunlardan biri olan evrimci paleontolog George Gaylord Simpson, her ne kadar kendisine ırkçı denmesine kesinlikle karşı çıksa da, Science dergisinde yayınlanan bir makalesinde evrim sonucunda ırksal farklılıklar oluştuğunu ve bazı ırkların diğerlerine göre daha gelişmiş veya daha ilkel olduklarını iddia etmiştir:

Evrim, farklı topluluklarda farklı hızlarda ilerler. Bu nedenle birçok hayvan grubunda bazı türler daha yavaş evrimleşirler. Dolayısıyla bu türler bugün bazı özellikleri ve hatta genel yapıları açısından daha ilkeldirler. Birçoklarının sorduğu gibi, insan ırkları içerisinde, benzer şekilde, bir yönden ya da genelde, ilkel olanların olup olmadığını sormak doğaldır. Aslında, bir ırkta bir özelliğin diğerine oranla daha gelişmiş ya da daha ilkel olduğunu bulmak mümkündür.42

Simpson tarafından ifade edilen bu batıl görüş hiçbir bilimsel dayanağı olmamasına rağmen farklı çevreler tarafından ideolojik kaygılarla benimsendi. Dönemin diğer bilim adamları da yazılarında, konuşmalarında ve kitaplarında evrim teorisinin bilim dışı iddialarını savunurken, bir yandan da ırkçılığa destek veriyorlardı. 20. yüzyılın ilk yarısının önde gelen ırkçı ve evrimci antropologlarından ve o dönemin Amerikan Doğa Tarihi Müzesi başkanı Henry Fairfield Osborn da "The Evolution of Human Races" (İnsan Irklarının Evrimi) başlıklı yazısında ırklar arasında kıyaslar yaparak hiçbir bilimsel delile dayanmayan birtakım çıkarımlar öne sürmüştür:

Ortalama yetişkin bir zencinin zeka standardı, Homo sapiens (insan) türüne ait on bir yaşındaki bir genç ile benzerdir.43

Bu bilim adamlarının ifadelerinde de görüldüğü gibi, 19. ve 20. yüzyılda evrimci bilim adamları çoğunlukla ırkçıydılar ve bu sapkın görüşlerinin taşıdığı tehlikeler görmezden geliniyordu. Amerikalı bilim adamı James Ferguson, 19. yüzyılda başlayan sözde bilimsel evrimsel ırkçılığın dünya üzerindeki tahrip edici etkisi hakkında şunları söylemektedir:

19. yüzyıl Avrupası'nda ırk kavramı, gelişen beşeri bilimler için bir endişe unsuruydu... İlk fiziksel antropologlar, 1930'larda Almanya'da ve günümüzde Güney Afrika'da geleneksel ırkçılığı körükleyen -Aryan üstünlüğü- kavramının gelişmesine yardımcı oldular.44

Evrimci Stephen Jay Gould ise, bir makalesinde evrimci antropologların ırkçı görüşleri için şöyle demektedir:

Irkların tanımlanması ve derecelendirilmesi konusundaki tutkusunu değerlendirmedikçe... 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başı antropoloji tarihini yeterince anlayamayız.45

Evrim teorisinin sözde bilimsel geçerlilik kazandırmasıyla, 19. ve 20. yüzyıl bilim adamları hiçbir çekinme ve tereddüt duymadan, "aşağı" ırklar, insanlardan çok maymunlara daha yakın olan ırklar gibi hayali kavramlardan söz edebilmişlerdi. Hitler gibi zalim ırkçı diktatörler ise, bu ortamı fırsat bilerek milyonlarca insanı kendince "aşağı", "yetersiz", "kusurlu", "hasta" oldukları için katlettiler.

Darwin de Irkçıydı

20. yüzyıl ırkçılığın acımasızlığına ve merhametsizliğine birçok kereler şahit olduğu için, günümüzde evrimcilerin büyük bir çoğunluğu, 19. yüzyıl evrimcilerinin aksine ırkçılığa karşı olduklarını söylerler. Darwin'in adını da ırkçılık iddialarından kendilerince temizlemeye çalışırlar. Darwin'le ilgili yazıların birçoğunda Darwin'e sözde köleliğe karşı çıkan, müşfik, iyi niyetli, merhametli bir insan olduğu izlenimi verilmek için özel bir çaba harcandığı görülür. Oysa, Darwin gerçek anlamda ırkçıdır ve doğal seleksiyon teorisinin insanlar arasında ırk ayrımına ve ırklar arasındaki çatışmaya bilimsel bir gerekçe olduğu yanılgısına inanmaktadır. Darwin'in kitaplarında, bazı mektuplarında ve özel notlarında ırkçılığına dair açık ifadeler bulunmaktadır. 19. yüzyıl evrimcilerinin neredeyse tamamının ırkçı olmalarının en önemli nedenlerinden biri, fikri önderleri olan Darwin'in de ırkçı görüşlere sahip olmasıdır. Örneğin Darwin, İnsanın Türeyişi adlı kitabında zenciler ve Aborijinler gibi bazı ırkların sözde aşağı ırklar olduklarını ve hayatta kalma mücadelesi içinde, gelecekte elenerek ortadan kalkacaklarını iddia etmiştir:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.46

Darwin, yukarıdaki sözlerinde bazı ırkları gorillerle bir tutmuş, "medeni insan ırkları"nın "vahşi ırkları" yok edeceklerini, onları yeryüzünden tamamen sileceklerini iddia etmiştir. Yani Darwin yakın bir gelecekte meydana gelecek olan soykırımlardan, ırk katliamlarından söz etmektedir. Nitekim Darwin'in bu felaket dolu "öngörüleri" gerçekleşmiş, evrim teorisini kendilerine sözde bilimsel bir destek olarak gören ırkçılar, 20. yüzyılda büyük katliamlar yapmışlardır. Nazilerin II. Dünya Savaşı'nda yaklaşık 40 milyon insanı katletmeleri, Güney Afrika'daki apartheid sistemi (Güney Afrika hükümetince uygulanan Avrupalı ırk-

ların diğerlerine göre ayrıcalıklara sahip olması sistemi), Avrupa'da Türklere ve diğer yabancılara yönelik ırkçı saldırılar, ABD'de zencilere, Avustralya'da ise Aborijinlere yönelik ırk ayrımcılığı, Avrupa'nın birçok ülkesinde zaman zaman tırmanışa geçen neo-Nazi hareketleri hep Darwinizm'in ırkçılığa verdiği sözde bilimsel desteği kullanarak güç bulmuştur. (Faşizm, ırkçılık ve Darwinizm bağlantısı hakkında daha detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Darwinizm'in Kanlı İdeolojisi: Faşizm, Vural Yayıncılık, Mayıs 2001)

Darwin'in ırkçı ifadeleri bunlarla da sınırlı değildir. Örneğin Türlerin Kökeni'nden önce yayınlanan The Voyage of the Beagle (Beagle'ın Yolculuğu) adlı kitabında, Beagle adlı gemiyle yaptığı yolculuk sırasında karşılaştığı Tierra del Fuego yerlilerinden, az gelişmiş, geri kalmış insan ırkları olarak söz etmekte ve şöyle demektedir:

Bu istisnasız, hayatım boyunca gözlemlediğim en tuhaf ve en ilginç manzaraydı (Tierre del Feugo yerlilerini ilk kez görmek). Bir vahşi ile medeni insan arasındaki farklılığın bu denli büyük olacağına inanmazdım. Fark, vahşi bir hayvanla evcil bir hayvan arasındaki farktan çok daha büyük. Eminim ki tüm dünya aransa, daha aşağı seviyede bir insan bulunamazdı.47

Darwin, kendince "barbar" olarak nitelendirdiği Patagonia yerlilerini ise şöyle tarif etmektedir:

... Belki de hiçbir şey, insanda bir barbarı kendi ininde görmek kadar büyük şaşkınlık uyandıramaz – bu insanın en aşağı ve en vahşi halidir. İnsanın aklı geçmiş yüzyıllara doğru gidiyor ve sonra soruyor, atalarımız bunlar gibi insanlar olabilir mi? Hareketleri ve ifadeleri, evcilleştirilmiş hayvanlardan daha az anlaşılırdı... Vahşi ve medeni insan arasındaki farkı tarif etmenin veya tasvir etmenin mümkün olduğuna inanmıyorum.48

Darwin, yazdığı bir mektubunda ise yine Tierre del Feugo yerlileri için şu tanımlamada bulunmuştur:

Tierra del Feugo'da, çıplak, boyalı, tir tir titreyen ve görünüşü insanı adeta afallatan vahşi adamı ilk gördüğümde, atalarımın az çok buna benzer varlıklar olmaları gerektiğini düşündüm. O zaman bu bana çok iğrenç gelmişti. Hatta bu bana, şu anki inancım olan kıyas götürmeyecek kadar uzak atalarımın tüylü vahşi hayvanlar olduğu fikrinden bile daha iğrenç gelmişti. Maymunlar temiz kalpli hayvanlardır. (Darwin'in Charles Kingsley'e Mektubu) 49

Tüm bu sözler Darwin'in ırkçılığının önemli göstergeleridir. Darwin, bazı insan ırklarını olabildiğince aşağılarken, maymunları "temiz kalpli hayvanlar" ifadesiyle insanlaştırmakta ve övmekteydi. Darwin'in ırkçılığının göstergeleri sadece bunlar da değildi; "aşağı" ırkların yok edilmeleri gerektiğini, bunun doğal seleksiyonun bir sonucu olduğunu ve medeniyetin ilerleyişine büyük katkı sağladığını açıkça savunuyordu. Darwin bu akıl ve vicdan dışı düşüncelerini

Temmuz 1881 tarihinde W. Graham adlı bir bilim adamına yazdığı mektubunda şöyle dile getiriyordu:

Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa, Türkler tarafından işgal edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın Türkler tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor. Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde Türk barbarlığına karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, bu tür aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından yok edileceğini görüyorum."50

Görüldüğü gibi Darwin'in ırkçı hezeyanları, yüksek bir ahlaka ve şanlı bir tarihe sahip Türk Milleti'ne kadar uzanmıştır. (Darwin'in Türk Milleti ile ilgili asılsız ve düşmanca açıklamalarının, tarihi ve bilimsel açıdan nasıl geçersiz kılındığını Harun Yahya'nın Evrim Teorisinin Irkçı Yüzü: Darwin'in Türk Düşmanlığı adlı kitabından okuyabilirsiniz. Kültür Yayıncılık, İstanbul, Ekim 2001)

Darwin, kendi sapkın düşüncelerine göre "aşağı ırk" olarak gördüğü milletlerin yok edilmesini öngörerek, hem evrim teorisinin ırkçılığa verdiği desteği gösteriyor, hem de 20. yüzyılda meydana gelecek olan ırk savaşlarının, katliamların ve soykırımların sözde bilimsel temelini oluşturuyordu.

Evrimciler büyük bir çaba ile Darwin'in adının ırkçılıkla birlikte anılmasını engellemeye çalışsalar da, Harvard Üniversitesi'nden Stephen Jay Gould, Türlerin Kökeni kitabına atıfta bulunarak, Darwin'in ırkçılığa verdiği desteği kabul etmektedir:

1859'dan önce ırkçılık hakkında biyolojik tartışmalara rastlanıyor olabilir, ancak evrim teorisinin kabul edilmesiyle bunlar büyük bir önem kazanarak arttılar.51

Sadece Darwin değil, Thomas Huxley gibi evrim teorisinin en önde gelen savunucuları da ırkçıydı. Huxley, Amerikan İç Savaşı'ndan kısa süre sonra, zenci kölelerin özgürlüklerine kavuşmalarının ardından şöyle yazmıştı:

Çevresindeki olayların farkında olan mantıklı hiçbir insan, ortalama bir zencinin beyaz insan ile eşit ya da ondan biraz aşağı olduğuna inanmaz. Tüm bu yetersizlikler çıkarıldığında, çıkık çeneli akrabamızın -kayırmanın ve zalimliğin olmadığı eşit bir ortamda, ısırıkların değil de düşüncelerin kullanıldığı bir yarışmada olduğumuzu varsayarsak- büyük beyinli ve küçük çeneli rakibine karşı başarıyla mücadele edebileceğini düşünmek gerçekten de aklın almayacağı bir düşüncedir.52

Huxley, kendince zenci ırkından kendince insanlardan değil de hayvanlardan söz eder gibi bahsetmekte, zencilerin düşünce yarışında mutlaka geri kala-

cakları gibi asılsız ve defalarca aksi ispatlanmış bir iddiada bulunmaktadır. Bu da evrim teorisinin gerçek yüzünü göstermesi açısından son derece önemlidir.

1800'lerin ortalarında evrim teorisiyle birlikte ortaya atılan ırkçılık tohumları, 1900'lerin ortalarına doğru asıl sonuçlarını vermeye başladı. En şiddetli olarak Almanya'da Nasyonel Sosyalizm ile birlikte kendini gösterdi. Darwin'in çağdaşı ve evrim teorisinin ateşli bir savunucusu olan Friedrich Nietzsche, Almanya'da "süper insan" ve "efendi ırk" gibi asılsız kavramları popüler hale getirdi. Nazizm ise kaçınılmaz bir sondu. Hitler ve Naziler, Darwin'in orman kanununu, milli politika haline getirdiler ve arkalarında 40 milyon ölü bıraktılar. (Bu konu "Darwin-Nazizm Koalisyonunun Sonucu: 40 Milyon Ölü" başlıklı bölümde detaylarıyla incelenecektir.)

Genetik Açıdan İnsanlar Arasında Irk Ayrımı Yoktur

Özellikle son 10 yıldır genetik biliminde elde edilen bulgular, biyolojik açıdan insanlar arasında ırksal farklılıklar olmadığını ortaya çıkardı. Bilim adamlarının birçoğu ise bu konuda hemfikirdiler. Örneğin Atlanta'da yapılan Bilimin İlerlemesi Kongresi'nde (Advancement of Science Convention) bilim adamları şöyle bir açıklamada bulundular:

Irk, tarihe geçmiş olaylarla şartlandırılmış algılarımızın ürünü olan sosyal bir kurgudur. Hiçbir biyolojik gerçekliği yoktur.53

Genetik araştırmalarda, ırklar arasındaki genetik farklılıkların çok küçük olduğu, genlere bakılarak ırkların ayırt edilemeyeceği ortaya çıktı. Konu hakkında araştırma yapan bilim adamları aynı grup içinde yer alan insanlar arasında dahi genetik olarak %0.2 fark olduğunu belirtmektedirler. Irksal farklılıkları belirleyen deri rengi, göz şekli gibi özellikler ise bu %0.2'nin sadece %6'sını oluşturmaktadır. Bu da genetik olarak ırklar arasında sadece %0.012 fark olduğu anlamına gelmektedir.54 Diğer bir deyişle ırksal farklılıklar kesinlikle önemsiz denecek kadar azdır.

New York Times gazetesinin 22 Ağustos 2000 tarihli sayısında Natalie Angier imzasıyla yayınlanan "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows" (Irklar Farklı mı? DNA'nın Gösterdiğine Göre Pek Değil) başlıklı yazıda bu son bulgular şöyle özetlenmektedir:

Bilim adamları uzun yıllar boyunca, toplum tarafından kabul edilen ırksal kategorilerin genetik düzeye yansımadığından şüphe ettiler.

Ancak, araştırmacılar -insan vücudunun- neredeyse her hücresinin kalbinde saklanan ve genetik materyalin tamamlayıcısı olan insan genomunu daha yakından inceledikçe, insanları "ırk" yoluyla birbirinden ayırt etmek için kullanılan standart etiketlerin çok az veya hiçbir biyolojik anlam ifade etmediğine daha fazla ikna oldular.

İlk bakışta bir kişinin Kafkasyalı, Afrikalı ya da Asyalı olup olmadığını söylemenin kolay olduğunu ancak, görünenin altındaki özelliklere inildiğinde ve genom, 'ırkın' DNA özellikleri için tarandığında bu kolaylığın ortadan kalktığını söylüyorlar.55

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten Celera Genomics Şirketi'nin başkanı J. Craig Venter da ırkın bilimsel değil sosyal bir kavram olduğunu söylemektedir.56 Dr. Venter ve National Institutes of Health'de çalışan bilim adamları, insan genomunun tüm dizisinin (sekansının) taslağını biraraya getirdiklerini ve sadece tek bir insan ırkı olduğu sonucuna vardıklarını belirtmektedirler.

Manhattan North General Hospital'ın başkanı Dr. Harold P. Freeman ise, biyoloji ve ırk konusundaki çalışmalarının sonucunu şöyle özetlemektedir:

Irk açısından konuştuğumuzda, genlerinizin yüzde kaçının dış görünümünüze yansıdığını sorarsanız, buna verilecek cevap %0.01 civarında olacaktır. Bu genetik yapınızın çok çok düşük düzeydeki bir yansımasıdır.57

Aynı sonuca varan bilim adamlarından bir diğeri ise Washington Üniversitesi'nden biyoloji profesörü Alan R. Templeton'dır. Templeton farklı halklardan insanların DNA'larını analiz etmiştir. Analizler sonucunda, insan türünde çok fazla genetik varyasyon varken, bu varyasyonların çoğunun bireysel olduğunu gözlemlemiştir. Her ne kadar halklar arasında bazı varyasyonlar varsa da, bu varyasyonların çok küçük olduklarını belirlemiştir. Templeton vardığı sonuçları -evrime olan önyargılı inancını korumakla birlikte- şöyle özetlemektedir:

Irk, toplumda kültürel, politik ve ekonomik bir kavramdır, ancak biyolojik bir kavram değildir. Ne yazık ki birçok insan –genetik farklılıkların– insan ırkının özü olduğu gibi yanlış bir kanıya sahiptir... Ben konuya biraz objektiflik katmak istedim. Bu oldukça tarafsız analiz sonucuna göre, insanlığın birbirinden gerçekten farklı alt gruplara bölünmesi gibi birşey söz konusu değildir. 58

Templeton'ın elde ettiği sonuçlara göre, Avrupalılarla Aşağı Saharalı Afrikalılar arasında ve Avrupalılarla Melanezyalılar (Kuzey Doğu Avustralya adalarının sakinleri) arasındaki genetik benzerlik, Afrikalılarla Melanezyalılar arasında olduğundan daha fazladır. Oysa Aşağı Saharalı Afrikalılarla Melanezyalılar siyah derili olmaları, saçlarının cinsi, kafatası ve yüz şekilleri ile birbirlerine daha çok benzemektedirler. Bunlar bir ırkı tanımlarken kullanılan özelliklerdir, ancak genetik olarak bu insanlar birbirlerine daha az benzerler. Templeton bu bulgunun gösterdiği gibi, "ırksal özelliklerin" genlerde görülmediğini belirtmektedir.59

Popülasyon genetikçileri Luca Cavalli-Sforza, Paolo Menozzi ve Alberto Piazza tarafından yazılan İnsan Genlerinin Tarihi ve Coğrafyası adlı kitapta da şu sonuca varılmaktadır:

Boy ya da deri rengi gibi dış özelliklerden sorumlu olan genler dışta tutulursa, insan "ırkları" derilerinin altında olağanüstü benzerdirler. Bireyler ara-

sındaki çeşitlenmeler, gruplar arasındaki çeşitlenmelerden çok daha büyüktür. 60

Kitap hakkında bir değerlendirmenin yer aldığı Time dergisinde ise konuyla ilgili olarak şunlar söylenmektedir:

Aslında bireyler arasındaki farklılık o denli büyüktür ki, ırk kavramının tümü genetik düzeyde anlamsız hale gelmektedir. Otoriteler, herhangi bir popülasyonun bir başkası karşısında genetik üstünlüğünün çığırtkanlığını yapan teorilerin "hiçbir bilimsel temeli" olmadığını söylüyorlar. Zorluklara rağmen bilimciler, efsane yıkıcı birtakım keşiflerde bulundular. Bunlardan biri daha kitabın kapağında yer alıyor: Dünyanın genetik çeşitliliğinin renkli haritasında, yelpazenin bir ucunda Afrika vardır, diğer ucunda da Avustralya. Avustralyalı Aborijinler ve Orta-Sahralı Afrikalılar deri rengi ve vücut biçimi gibi dış özellikleri paylaştıkları için, onların çok yakından ilintili oldukları geniş ölçüde kabul gördü. Ama genleri, farklı bir öykü anlatıyor. Avustralyalılar tüm insanlar içinde Afrikalılardan en uzak olanlardır ve komşuları olan Güneydoğu Asyalıları çok andırırlar.61

Yeni Emperyalizm ve Sosyal Darwinizm

Sömürgecilik, Darwin'den çok daha önce, 16. yüzyılda Avrupa ülkelerinde gelişmeye başlamıştı. Ancak ırkçılık gibi, sömürgecilik de Darwin'in teorisinden güç buldu ve farklı bir hedef edindi. 16. yüzyıl ve sonrasında, özellikle de Sanayi Devrimi'nin ardından, Avrupa devletlerinin farklı kıtalara ve ülkelere yayılmalarındaki amaç daha çok ticari idi. Avrupalılar ürettikleri mallar için pazar arayışına girmişlerdi ve çözümü farklı kıtalardaki ülkelere hakim olmakta görmüşlerdi. 19. yüzyıldaki emperyalist girişimler ise daha farklı nedenler içeriyordu. Bu nedenle bu dönemdeki emperyalist hareketler "Yeni Emperyalizm" olarak anılmaktadır.

Sosyal Darwinist telkinler yeni emperyalizmin dünya görüşüne tamamen hakimdi. Yeni emperyalizme yol açan Darwinist nedenlerden biri üstünlük yarışıydı. Birbirleriyle rekabete giren İngilizler, Fransızlar, Almanlar ve diğerleri, sözde "hayat mücadelesinde" üstün gelmek ve "en güçlü" millet olabilmek için daha çok toprak edinmeleri gerektiği yanılgısına kapılmışlardı.

İkinci neden ise, diğer ırklara karşı üstünlüğün kanıtlanması yanılgısı idi. "Üstün ırk" olduklarını iddia eden Anglo-Saksonlar ve Aryanlar, "aşağı ırk" saydıkları Afrikalıları, Asyalıları veya Avustralya yerlilerini kontrolleri altına almayı, onların iş güçlerini, zenginlik kaynaklarını ve imkanlarını sömürmeyi kendilerince doğal hakları olarak görüyorlardı. Böylece, ekonomik kaygılardan çok Darwinist hedefler sonucunda 19. yüzyıl emperyalizmi gelişti.62

Britannica Ansiklopedisi'nin 1946 baskısında yeni emperyalizmin sosyal Darwinist kökenleri için şöyle denmektedir:

19. yüzyıl sonundaki bu yeni emperyalizm dönemi, manevi desteğini, tüm Avrupa'yı kasıp kavuran Bismarkçılık, sosyal Darwinizm ve güç ve başarıyı yücelten benzer tüm teorilerden aldı. Irkçı teoriler, geleneksel ahlaki değerlere (Hıristiyanlık gibi) karşı, dönemin neredeyse en baskın inancı haline gelmekte olan bu yeni düşünceye "bilim" ve "doğa" yoluyla meşruiyet kazandırmış gibi görünmektedir. 63

Sosyal Darwinizm'in, 19. yüzyıl yeni emperyalizminin gerçek kökeni olduğu birçok araştırmacı ve yazar tarafından kabul edilmektedir. Örneğin tarih profesörü Gertrude Himmelfarb, Darwin and the Darwinian Revolution (Darwin ve Darwinci Devrim) adlı kitabında, sosyal Darwinizm'in ırkçılık ve emperyalizm ile olan yakın bağlantısı için şunları söylemektedir:

Sosyal Darwinizm genelde şöyle anlaşılmıştır: rekabeti, gücü ve şiddeti, gelenek, töre ve din ahlakının üzerinde yücelten bir felsefe. Böylece, radikal milliyetçiliğin, emperyalizmin, militarizmin, diktatörlüğün, kahramanlık kültlerinin, üstün insan ve "efendi ırk" inancının bir çeşit bavulu haline gelmiştir.64

Ünlü Alman tarihçi Wehler de sosyal Darwinizm'in bu yönünü şu sözleri ile ifade etmektedir:

Sosyal Darwinizm, işçi veya sömürge halklarının özgürlük isteklerinin, var olma mücadelesi içerisindeki ikinci sınıf insanların gereksiz protestosu olarak algılanıp bir kenara atılmasına imkan verdi. Sosyal Darwinizm'e, yönetenlerin çıkarlarıyla bağlantısındaki bu gücü kazandıran şey, "reddedilemez" bir bilimsel hava içerisinde sunulan uygulama çeşitliliğiydi. Bir ideoloji olarak emperyalizmi desteklediği için, endüstrileşmiş milletler içerisindeki taraftarlarınca canlı tutuluyordu. 65

Alman General Bernhardi'nin 1912 yılında Britain as Germany's Vassal (Almanya'nın Tebası olarak Britanya) adlı kitapta Alman emperyalizmi için yazdığı satırlarda sosyal Darwinist görüşleri görmek mümkündür:

Dünya medeniyeti yararına, Almanya'nın sömürge imparatorluğunu genişletmek bizim görevimizdir. Yalnızca bu şekilde, dünya genelinde Alman medeniyetini politik ya da en azından ulusal olarak birleştirebiliriz. Ancak bu şekilde Alman medeniyetinin insanlığın gelişiminde en gerekli faktör olduğu kabul görecektir. Dünya çapında yeni bölgeler elde etmek için tüm gücümüzle çaba harcamalıyız çünkü Almanya'yı gelecekte doğacak milyonlarca Alman için korumalı, onlar için yiyecek ve iş sağlamalıyız. Onlar Alman göğünün altında, Alman hayatı yaşamalıdırlar.66

Darwinist telkinlerin etkisiyle güç bulan emperyalizmin neden olduğu daha çok toprak ele geçirme hırsı, emperyalist ülkeler arasında çatışmalara neden oldu. Yine Darwizm'in yanılgılarına dayanılarak ele geçirilen topraklarda yerli halkların sözde "aşağı ırk"dan insanlar olarak değerlendirilmeleri nedeniyle büyük zulümler yaşandı. Söz konusu topraklara sözde medeniyet götürmek

için yola çıktıklarını öne süren emperyalistler, Darwinizm temelli sapkın bakış açıları yüzünden, pek çok acı ve göz yaşına neden oldular.

Sosyal Darwinizm ve Irklar Arası Çatışma

Allah'ın yeryüzünde farklı ırklar, kabileler, uluslar yaratmasının hikmetlerinden biri, bunlar arasında kültürel alışveriş ve dolayısıyla küresel bir kültürel zenginlik olmasıdır. Allah, farklı insan topluluklarını "birbirleri ile tanışmaları için" yaratmış olduğunu Kuran'da haber vermektedir. (Hucurat Suresi, 13)

Sosyal Darwinizm'in batıl dünya görüşüne göre ise insanlar tanışmak için değil çatışmak için vardır. Buna göre, insanlığın ilerlemesinin en önemli yolu ırklar ve uluslar arasındaki çatışmadır. Sosyal Darwinistlerin mantık dışı öngörülerine göre, ırklar arasındaki çatışmada üstün gelebilmek için yeni buluşlar yapılacak, sonuçta da daha "medeni" ve "üstün" olanlar galip gelecek ve böylece insanlık gelişecektir. İnsanların savaşarak, cinayet işleyerek, katliam yaparak, diğerlerini ezerek ve onlara zulmederek ilerleyeceklerini öne sürmek vahşetin savunuculuğunu yapmaktan başka bir şey değildir. İnsanlar veya toplumlar arasında zaman zaman çeşitli anlaşmazlıklar veya sorunlar başgösterebilir. Ancak tüm sorunlar barışçıl yöntemler izlenerek rahatlıkla çözüme kavuşturulabilir. Şiddete başvurarak çözümün oluşabileceğini düşünmek, sorunun daha da içinden çıkılmaz bir hal almasından başka birşeye yaramayacaktır. Ya da -daha önce de belirttiğimiz gibi- milletlerin kendi menfaatlerini ve geleceklerini koruyacak tedbirler almak istemeleri, haklı bir taleptir. Ancak diğer milletlerin haklarını yok sayarak veya kendi mefaatlerinin diğerlerini yok etmekte olduğuna inanarak bir politika belirlenmesi hem mantık hem de vicdan dışıdır.

Günümüz evrimcilerinin "insancıl" ve ırkçılığa karşı biri olarak tanıtmaya çalıştıkları Darwin de ırklar arası çatışmayı savunmuş ve bu çatışmada üstün gelecek olanların kendince "medeni" olanlar olacağı yalanını ortaya atmıştır. Darwin'in ve diğer evrimcilerin bahsettikleri medeniler ise elbette ki "beyaz ırk"tır. Darwin'in İnsanın Türeyişi kitabındaki bazı ifadeleri şöyledir:

Medeni uluslar barbarlarla karşılaştıklarında, ölümcül iklimin yerli ırka yardım ettiği yerler dışında, mücadele kısa sürecektir... Birbirleriyle rekabet eden ulusların başarıya ulaşmasındaki en önemli faktör medeniyet düzeyleri gibi gözükmektedir. 67

Darwin kitabının başka yerlerinde olduğu gibi, bu ifadelerinde de "barbarlar" ile "medeniler"in çatışmasından söz etmekte ve üstünlüğün medenilere ait olacağını iddia etmektedir. Bu hayal ürünü varsayımları nedeniyle de neredeyse bir asır boyunca devam edecek kaos ve acılara zemin hazırlamıştır.

Darwin'den sonra da pek çok Darwinist, ırklar arası çatışmayı adeta bilimsel bir gerçekmiş gibi dile getirmişlerdir. Örneğin 19. yüzyılın evrimci teorisyenlerinden ve Francis Galton'ın takipçisi olarak kabul edilen Karl Pearson'ın National Life from the Standpoint of Science (Bilim Açısından Milli Hayat) adlı kitabından alınan aşağıdaki ifadeleri, 19. yüzyıl Darwinistlerinin ırklar arası çatışmalara bakış açılarını ve yeni emperyalizmin ardındaki nedenleri görmek açısından önemlidir. Pearson, diğer sosyal Darwinistler gibi, ırklar arası çatışmanın gerekli olduğunu iddia etmekte, bir ırk içindeki mücadelenin evrim için yeterli olmayacağını sanmaktadır. Pearson'ın hiçbir bilimsel doğruluğu olmayan bu iddialarından bazıları şöyledir:

Kötü ırk hakkında söylediklerim bana göre aşağı insan ırkları için geçerli. Kaç yüzyıldır, kaç bin yıldır, zenci Afrikalılar Afrika'da beyaz adam tarafından rahatsız edilmeden büyük topraklara sahip oldular? Buna rağmen aralarındaki kabile çatışmaları Aryan ırkı ile biraz bile kıyaslanabilecek bir medeniyet oluşturmadı. İstediğiniz gibi onları eğitip yetiştirin, ırkı değiştirme konusunda başarılı olabileceğinize inanmıyorum. Tarih bana yüksek seviyede medeniyet oluşturmak için sadece ve sadece tek bir yol gösteriyor, ırkın ırkla mücadelesi ve fiziksel ve zihinsel olarak uygun olan ırkın hayatta kalması...68

Pearson ve benzerlerinin bu tür sapkın açıklamaları, emperyalistlere sözde bilimsel bir destek sağlamıştır. Afrika kıtasını, Asya'nın önemli bir bölümünü işgal eden, Avustralya yerlilerine türlü zulümde bulunan bazı Avrupa devletleri, işgallerinin doğanın bir kanunu ve insanoğlunun gelişmesinin tek yolu olduğunu iddia etmişlerdir. (Bu iddianın bilimsel hiçbir dayanağı olmadığı ise bilim dünyasında yaşanan ilerlemeler ile bizzat bilim tarafından ispatlanmıştır.) Pearson'a göre, tarih boyunca bilinçsizce yapılan savaşlar artık bilinçli ve önceden planlı olarak yapılmalıdır:

... Irkın ırka ve milletin millete karşı bir mücadelesi var. İlk zamanlarında bu mücadele barbar kabilelerin kör ve bilinçsiz bir mücadelesiydi. Günümüzde, medeni beyaz adamın durumunda, çok daha bilinçli ve milleti sürekli değişen çevreye daha uygun hale getirecek şekilde dikkatlice yönlendirilmiş bir mücadele var. Ulus, mücadelenin nasıl ve nereye doğru yürütüleceğini önceden görebilmelidir...

Sizden ulusa, diğer uluslarla gerek ordu gerek ticaret ve gerekse ekonomik süreçleri kullanarak sürekli bir mücadele içinde bulunan organize bir bütün olarak bakmanızı istemiştim. Ve sizden her türlü mücadeleye tamamen kötü bir şey olarak bakmamanızı istemiştim. Çünkü mücadele dünya tarihi boyunca insanın ilerleyişinin kaynağı olmuştur.69

Irklar ve milletler arasındaki çatışmaların, savaşların ve kavgaların ilerlemenin bir yolu olduğuna inanan, kendi ırkı ve milleti dışındaki ırk ve milletleri "aşağı" gören bu sapkın mantık, 19. yüzyılda dünyanın dört bir yanında büyük

toprakları egemenliği altına aldı. Bazı emperyalist Avrupa devletleri, işgal ettikleri topraklardaki halklara karşı son derece acımasız davrandılar. Uygulamalarında bu halkları insan olarak görmedikleri, küçümsedikleri, aşağı ve zayıf gördükleri, kendileriyle eşit haklara sahip olmalarını kabul etmedikleri açıkça görülüyordu. 19. yüzyılda gelişen yeni emperyalizm, sosyal Darwinizm'in dünya çapında bir uygulaması oldu.

Darwinizm'in telkinlerinin bu kadar destek görmesinin nedenlerinden biri de dönemin Avrupa ülkelerinde insanların din ahlakından uzaklaşmış olmalarıdır. Din ahlakı insanların barış içinde yaşamalarını gerektirir. Allah insanlara birbirlerine karşı affedici ve hoşgörülü olmalarını emretmiştir. Yeryüzünde düzeni bozmak, savaşı ve çatışmaları kışkırtmak ise Allah Katında büyük sorumluluğu olan kötülüklerdir. Allah Kuran'da, yeryüzünde bozgunculuğu, insanlara zarar verilmesini sevmediğini haber vermiştir:

O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

Sömürgelerdeki Acımasız Uygulamalar

Sömürgeci devletlerin önde gelenlerine hakim olan sosyal Darwinist görüşler, onların sömürgelerindeki halklara uyguladıkları politikalarda da kendini gösteriyordu. Bu halkları insan saymayan, kendilerince ilkel birer ara geçiş formu olarak gören bu yönetimler, hakim oldukları ülkelere çoğu zaman acı, yıkım, mutsuzluk getirdiler. Bu ülkelerin acımasız politikalarında sosyal Darwinizm en önemli etmenlerden biridir. Daha önce de belirtildiği gibi, bazı milletlerin mevcut üstün ırk iddiaları ve kibirleri ile gelen saldırgan, acımasız, diğer milletleri aşağı gören uygulamaları sosyal Darwinizm ile sahte bir meşruiyet kazanmıştır. Söz konusu ülkeler bu tür politikalarında kendilerince yaptıklarını haklı görüyorlar, bu da hırs ve saldırganlıklarını artırıyordu.

Afyon Savaşı bunun ilginç bir örneğiydi. İngiltere daha 19. yüzyılın başlarında Çin'e afyon satmaya başlamıştı. Oysa, İngiltere'de afyon üretilmesi, satışı ve kullanımı yasaktı. Kendi insanlarını böyle bir beladan titizlikle koruyan dönemin İngiliz yöneticileri, kısa sürede bu ülkenin insanlarını afyon bağlımlısı haline getirdiler. İmparatorun oğlu dahi aşırı afyondan ölünce, İmparator İngilizlerin ülkeye afyon sokmalarına bir son vermeye karar verdi. Hükümet görevlisi Lin Zexu (Lin Tse-Hsü) Doğu Hindistan Şirketi'nin en büyük ticaret limanı olan Canton'a, afyon ithalatına bir son vermeleri için görüşmek üzere gönderildi. İngiliz tüccarlar iş birliğine yanaşmadıkları için Zexu afyon depolarını kapattırdı. Bu, hemen ardından askeri bir müdahale getirdi. Çinliler kesin bir yenilgiye uğradılar ve çok aşağılayıcı bir anlaşmayı kabul etmek zorunda kaldılar: Bu anlaş-

maya göre Çin'de afyon ticareti yasal sayılacaktı. Lin Zexu ise hükümetteki görevinden alındı ve sürgüne gönderildi.

Portekizliler ise sözde "üstünlüklerini" Angola halkını köleleştirerek gösterdiler. Bu bölgede yaşayan halkın büyük bölümünü gemilerle kaçırdılar ve beş yıllığına "sözleşmeli" işçiler olarak deniz aşırı yerlere gönderdiler. Ancak "işçilerin" çok az bir kısmı sözleşmenin sonunu görebilecek kadar yaşadı.70 İşgal edilen yerlerin hemen hemen hepsinde işgalci devletler uygun gördükleri topraklara ve kaynaklara el koydular, kendi ülkelerinden gelen yerleşimcilere veya şirketlere bu yerleri verdiler. Yerlerinden edilen yerli halka ise hiç ilgi gösterilmedi. Bu halkların paraları, iş güçleri, malları ve maden kaynakları sonuna kadar sömürüldü.

İngilizler, sömürgelerinden aldıkları pamuk, çay, maden cevherleri gibi ham maddeleri İngiltere'ye getiriyorlardı. Daha sonra bu ham maddelerle üretilen mallar tekrar sömürgelere getirilerek çok yüksek fiyatlara satılıyordu. Hindistan'dan alınan pamuk İngiltere'de işleniyor ve tekrar Hindistan'a satılıyordu. Asıl ilginç olan ise Hindistan'da Hint pamuğunun satışının yasaklanmış olmasıydı, yani sadece İngilizlerin sattığı pamuk kullanılabiliyordu. Ayrıca Hintliler, sadece İngilizlerin ürettikleri tuzu satın alabiliyorlardı.

Yeni emperyalizmin bir başka haksız uygulaması da, egemenlik altına alınan ülkelerin yöneticilerine saygısız davranılması, bu kişilerin önemsenmemesidir. Oysa önceki dönemlerde, Kraliçe Elizabeth'ten Napoleon'a kadar tüm yöneticiler yabancı liderlere eşit şekilde davranmışlardı. Ne var ki, 19. yüzyılda Avrupalılarda giderek güçlenen "kendini üstün görme saplantısı", kabalık ve küstahlık getirdi.

Asıl ilginç olan ise Darwinist emperyalistlerin, başka milletleri sömürürken, bunu kendilerince "aşağı ırkların" ve "geri kalmışların" yükünü üstlenmek olarak göstermeleriydi. İddialarına göre dünyanın gelişmesi için, üstün ırkın düzeninin tüm dünyaya yayılması, aşağı olanların kalkındırılmaları gerekiyordu. Diğer bir deyişle, sömürgeci güçler işgal ettikleri topraklara "medeniyet" götürdükleri iddiasındaydılar. Ancak uygulamaları ve politikaları onların bu sözde "iyi niyetli" iddialarının gerçekleri yansıtmadığını gösteriyordu. Sosyal Darwinist düşüncelere sahip 19. ve 20. yüzyıl sömürgeci devletleri, gittikleri ülkelere refah, mutluluk, kültür ve medeniyet değil, kargaşa, kavga, korku ve aşağılanma getirdiler. Sömürgeciliğin sömürge ülkelere bazı yararlar sağladığı kabul edilse de, zararları çok daha fazlaydı..

Karl Pearson'ın aşağıda yer alan acımasız, insanlıktan, merhametten uzak sözleri sosyal Darwinizm'e dayalı ırkçı ve emperyalist görüşlerin tam bir özeti niteliğindedir:

Mücadele acı çekmektir, ciddi anlamda acı çekmek demektir. Ancak mücadele ve acı, beyaz adamın şu anda eriştiği gelişimin aşamaları olmuştur. Artık

mağaralarda yaşamıyor, köklerle ve kabuklu yemişlerle beslenmiyor olması gerçeği bunu açıklıyor. Gelişimin, en uygun olan ırkın hayatta kalmasına bağlı olması -bu bazılarınıza aşırı derecede karanlık geliyor olabilir- hayatta kalma mücadelesine kendini affettiren özellikleri kazandırmaktadır. İyi metal, kızgın metal potasından çıkar. Kılıcın sabana dönüşeceği, Amerikalı, Alman ve İngiliz tacirlerin dünya pazarlarında artık ham madde ve yiyecek için rekabet etmeyecekleri, beyaz adamla siyah adamın aralarındaki toprağı paylaşacakları ve her birinin toprağı istediği gibi işleyebileceği bir zamanı ümit edebilirsiniz. Ancak bana inanın ki, o gün geldiğinde insanoğlu artık ilerlemeyecektir. Aşağı ırkın doğurganlığını kontrol edecek hiçbir şey olmayacaktır; acımasız kalıtım kanunu doğal seleksiyon tarafından kontrol edilmeyecek ve yönlendirilmeyecektir. İnsanoğlu durağanlaşacaktır... Gelişim yolu ulusların enkazları ile kaplandı; mükemmeliyete giden dar yolu bulamayan aşağı ırkların ve mağdurların izleri her yerde. Yine de bu ölü insanlar, doğrusu, insanoğlunun günümüzdeki daha yüksek entelektüel seviyesine ve daha derin duygusal yaşamına yükselmesinde işe yarayan atlama taşlarıdır.71

Dünyadaki ulusların çoğunu aşağı gören, onların acılarını, ölümlerini sözde evrimleşme yolunda bir basamak olarak kabul eden bu "dünya görüşü"nün tüm insanlık için ne kadar büyük bir tehlike olacağı açıktır. Bu kitap boyunca dikkat çekilen tehlike de budur. Eğer bir fikri, ne kadar tehlikeli olursa olsun veya ne kadar bilim ve mantık dışı olursa olsun, birileri el birliği ile bilimsel bir gerçek gibi sunar ve yoğun propagandasını yaparsa, o zaman bu fikir ve ürünleri, bir süre sonra konu hakkında yeterince bilgi sahibi olmayan insanlar tarafından kabul görmeye başlayacaktır. İşte Darwinizm'in tehlikesi bunda gizlidir. 19. ve 20. yüzyılda "hayatta kalma mücadelesi", "üstün ve aşağı ırklar arası çatışmalar" gibi kavramların doğruluğuna inanan insanlar, bu iddiaları kendilerine siper ederek her türlü acımasızlığı yapmışlar veya yapanlara ses çıkarmamışlardır. Bunun sonucunda ise Hitler, Mussolini, Franco gibi hasta ruhlu, ırkçı, saldırgan, öfkeli, merhametsiz diktatörler ortaya çıkmış, milyonlar bu insanların sözlerine alkış tutmuş, on milyonlar ise bu zalimlerin ideolojileri yüzünden acı, sefalet ve korku içinde yaşamış ve ölmüştür.

Sosyal Darwinizm ve Savaş

Sosyal Darwinizm'in ırklar arası çatışmanın milletlerin ilerlemesini sağlayacağı aldatmacası, savaşlara da zemin hazırlamıştır. Sosyal Darwinizm'in yaygın olduğu Birinci Dünya Savaşı öncesi dönemde, savaş, zayıfların elenmesi, güçlülerin hayatta kalması, insan ırkının gelişebilmesi, ağırlık ve yük olarak görülen insanların yok edilmesi için sözde "en uygun yol" olarak görülüyordu.

Tarih boyunca insanlık birçok savaş yaşamıştır. Ancak bu savaşlar, genellikle sınırlarda, sivil halk doğrudan hedef alınmaksızın, savaşan ülkelerin ordu-

ları arasında gerçekleşirdi. Sosyal Darwinist amaçlarla yapılan savaşlarda ise asıl hedef halktı. Çünkü amaç sözde "uygun" olmayan, kendilerince "aşağı" olan halkı yok etmek ve "gereksiz fazla olan nüfusu" azaltmaktı.

Birinci Dünya Savaşı öncesinde, savaşın Darwinist dayanaklarının anlatıldığı yazılara ve konuşmalara sık sık rastlanıyordu. New York Amerikan Doğa Tarihi Müzesi dergisi Natural History'nin baş editörü Richard Milner, Birinci Dünya Savaşı'nda Alman entelektüellerin Darwinci ve savaşçı görüşleri için şöyle demektedir:

Birinci Dünya Savaşı sırasında, Alman aydınlar doğal seleksiyonun karşı konulamaz bir güç, onları hakimiyet için kanlı mücadeleye mecbur bırakan bir doğa kanunu olduğuna inandılar. Siyasi ve askeri ders kitapları, Darwin'in teorilerini, dünya hakimiyeti için yapılan araştırmanın "bilimsel" bir temeli olarak geliştirdiler. Alman bilim adamları ve biyoloji profesörleri ise buna tam destek verdiler.72

General F. von Bernhardi de aynı yıllarda The Next War (Bir Sonraki Savaş) adlı kitabında sosyal Darwinizm propagandası yapmış ve savaşı övmüştü. Savaşın biyolojik bir zorunluluk olduğunu iddia eden Bernhardi, dünyayı uygun olmayanlardan temizlemenin en iyi yolunun savaş olduğunu iddia etmişti. Bernhardi "Savaş, öncelikli önemi olan biyolojik bir zorunluluktur, insanlığın hayatında vazgeçilemez bir düzenleyici unsurdur. Savaş, gücü artırır ve insanın ilerleyişini teşvik eder" diyordu.73

Savaşın "düzenleyici bir unsur" olduğunu öne sürmek ne akıl ve mantıkla ne de bilimsel verilerle açıklanabilir bir durum değildir. Savaş büyük can ve mal kayıplarına sebep olan, toplumların geleceği üzerinde telafi edilmesi zor tahriplere neden olan yıkıcı bir güçtür.

Buna rağmen sürekli savaşmayı, katliamlar yapmayı sözde medeniyetin bir gerekliliği olarak görenler, savaş çığırtkanlığı yapmaya devam ediyorlardı. Örneğin Bernhardi kitabının bir başka yerinde şöyle yazıyordu:

Savaş, yalnızca ulusların yaşamları için gerekli bir unsur değil aynı zamanda, gerçekten medenileşmiş bir ulusun en yüksek güç ve canlılık bulduğu kültürün vazgeçilmez bir parçasıdır... Savaş biyolojik açıdan haklı kararlar verir, çünkü kararları nesnelerin doğasına dayanmaktadır... Bu yalnızca biyolojik bir kanun olmaktan öte, ahlaki bir yükümlülük ve uygarlığın vazgeçilmez bir parçasıdır!74

Hiç şüphesiz bu telkinlere aldananların en büyük yanılgılarından biri insanın yapısının savaşmaya uygun olduğunu ve savaşmanın insanlar için kaçınılmaz olduğunu düşünmeleriydi. Onlara göre insanlar savaştıkça enerji ve canlılık kazanmaktaydılar. Oysa bu büyük bir yalandır. Allah insanları, barıştan huzur bulacak bir yapıda yaratmıştır. Kaos ve çatışma insanın ruhunda büyük gerilim ve tedirginliklere neden olur. İnsanın sosyal, ekonomik ve kültürel açıdan

en hızlı ilerleyişi huzur ve güvenliğin hakim olduğu ortamlarda mümkündür. Savaş ve çatışma ise yalnızca yıkım ve kayıp getirir. Gertrude Himmelfarb, Darwin and the Darwinian Revolution (Darwin ve Darwinci Devrim) adlı kitabında, sosyal Darwinizm'in savaşa bakış açısı için şu yorumda bulunur:

Generaller için, öncelikli olan savaş ihtiyaçlarıydı, emperyalist maceralar ve ulusal deneyler ardından geliyordu. Diğerleri için ise durum tam tersiydi: Emperyalist ve milliyetçi tutkular savaşı ve militarizmi getirdi. Hatta öyleleri de vardı ki, savaşın üstünlüklerini, militarizm ve milliyetçilik gibi sorumluluklar olmaksızın da seviyorlardı; bu en saf ve en ön yargısız haliyle sosyal Darwinizm idi.75

Evrimci antropolog ve Darwin'in yaşam öyküsünün yazarı Sir Arthur Keith de, savaş taraftarı olduğunu açıkça ifade etmiş, kişisel olarak barışı sevmesine rağmen böyle bir deneyimin, yani barışın sonuçlarından korktuğunu söyleyerek oldukça çarpık bir bakış açısı sergilemiştir. Beş yüzyıl devam eden barış döneminden sonra dünyanın, "kaç sonbahar boyunca budanmamış ve sonsuz yıllar boyunca kontrol edilmeyen aşırı bir büyüme ile isyan etmiş bir meyve bahçesi"ne dönüşeceği gibi mantık dışı bir öngörüde bulunmuştur.76

Keith'in sözleri, Darwinist telkinlerin insanları ne kadar acımasızlaştırabildiğinin bir göstergesidir. Keith, dünyanın zaman zaman "budanması" gerektiğine, yani dünyanın güçlenmesine sözde engel olan "unsurların" kesilip atılması gerektiğine inanıyordu. Açıkça vahşetin savunuculuğunu yapıyordu. Keith'in sözünü ettiği "budama" savaşlardı. Savaşlarda ölenler, yani Keith'in "atılması gerekenler" olarak gördükleri ise zavallı kadınlar ve erkeklerle, masum çocuklardı. Darwinizm'in aldatmacalarına kananların, bu masumlar için acıma, sevgi, şefkat duymaları mümkün değildir. Çünkü inandıkları teori, onlara beyaz ırkı geliştirip güçlendirmek için gerekirse, zayıf görülenlerin yok edilebileceği vicdansızlığını telkin etmektedir. Bu da tarih boyunca eşine az rastlanır zalimliklerin yaşanmasında neden olmuştur.

İşte sosyal Darwinizm'in savaş hakkındaki bu sapkın yorumları, 19. yüzyıldan itibaren aralıksız devam eden savaşların, iç çatışmaların, kavgaların ve katliamların temel nedenlerindendir. Sosyal Darwinizm hakkında hiçbir şey bilmeyen bazı insanlar bile, temeli bu teoriye dayanan savaş çığırtkanlığının sonucunda, sosyal Darwinizm'in etkisi altına girmişlerdir.

20. yüzyılın başlarında ise sadece bir grup marjinal ideolog değil, gazetecilerden akademisyenlere ve politikacılardan bürokratlara kadar birçok kişi savaşın gerekliliğine inanma yanılgısına kapılmıştı.77 Yani kadınların, çocukların, yaşlıların, muhtaç durumdaki insanların yok edilmeleri, genç insanların umursuzca cepheye sürülmeleri sözde "insanlık yararına" teşvik ediliyordu.

Bu görüşler en üst makamlar tarafından da paylaşılıyordu. Örneğin Alman Şansölyesi Bethmann-Hollweg, Birinci Dünya Savaşı başladığında orta sınıf ara-

sında yaygın olan Slavlar ve Cermenler arasında bir çatışmanın kaçınılmaz olduğu hakkındaki görüşü paylaşıyordu.78 Kaiser'in de aynı görüşleri paylaştığı bilinmekteydi. Birçok tarihçinin de kabul ettiği gibi, savaşın kaçınılmaz olduğu, aşağı ırkların temizlenmesi için doğal ve faydalı olduğu yönündeki vicdan dışı iddia, Birinci Dünya Savaşı'nın en önemli nedenlerinden biriydi.

Faşizmin öncüsü sayılan Alman felsefeci Nietzsche, Almanya'da sosyal Darwinizm'in en önde gelen savunucularından biriydi. Nietzsche'nin sözlerinde de, Bernhardi ile aynı nedenlerden savaş taraftarı olduğu açıkça görülüyordu. Nietzsche'ye göre ideal toplumsal sistem, savaşı merkez almalıydı: "Erkekler savaş için eğitilecekler ve kadınlar ise savaşçıların tekrar dünyaya gelmesi için çalışacaklar; bunun dışındaki herşey ahmaklıktır."79 Nietzsche'nin sapkın bakış açısına göre hayat sadece savaştan ibaretti ve herşey savaş içindi.

Hem Darwin'in hem de Nietzsche'nin büyük bir hayranı olan Hitler de, onların savaşçı fikirlerini uygulamaya koyan fanatik bir sosyal Darwinistti. Hitler, militarist düşüncelerini evrim teorisi ile birleştirerek şöyle demişti:

Doğanın tamamı güç ve zayıflık arasındaki sürekli çatışma ve güçlünün zayıf üzerindeki sonsuza kadar süren zaferidir.80

Hitler ve benzerlerinin iddia ettikleri bu fikirler, aslında büyük bir cehaletin ürünüydü. Militarist ve saldırgan düşüncelerini, kendilerince evrim teorisiyle birlikte bilimsel bir zemine oturttuklarını zannedenler sadece kendilerini aldatmaktaydılar. Ne var ki bu aldanışa peşlerinden sürükledikleri on binlerce insanla, dünya tarihinde eşine az rastlanır bir yıkımın mimarı oldular.

Yazar -ve Siyonist hareketin öncülerinden- Max Nordau "The Philosophy and Morals of War" (Savaşın Felsefesi ve Ahlakı) adlı makalesinde Darwin'in, savaş taraftarlarının en önde gelen ismi olduğunu söyler:

Tüm savaş taraftarları arasındaki en büyük otorite Darwin'dir. Evrim teorisinin ilanından sonra, doğal barbarlıklarını Darwin'in ismi ile gizleyebiliyorlar ve kalplerinin derinlerindeki zalim içgüdülerini bilimin son sözü olarak gösterebiliyorlardı.81

Columbia Üniversitesi'nde tarih dersleri veren Jacques Barzun ise, Darwin, Marx, Wagner adlı kitabında Darwinizm'in ulaştığı her yerde militarizmi ve savaşçılığı ateşlediğini ve savaşı bir sembol haline getirdiğini belirtmiştir:

Savaş, dünyadaki insani işlerin sembolü, imajı, teşviği, sebebi ve dili haline gelmiştir. 1870-1914 dönemi edebiyatının önemli bir kısmını incelememiş olan bir kişi, kan dökmek için yapılan bitmez tükenmez gayretin bu boyutlarda olduğunun farkına varamaz. Yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkan militanlar savaşı adeta şiirleştirmiş, savaş beklentisinden büyük haz duymuşlardır. İnsanlığın varoluş amacının sadece hayat mücadelesi olduğunu ve bu mücadelede kaybedenlerin ölmesinin de doğal karşılanması gerektiğini savunmuşlardır....82

Barzun yine aynı kitabında sosyal Darwinizm'in ırkçı, savaşçı ve çatışmacı yönünün 19. yüzyıl sonlarından itibaren özellikle Avrupa'yı nasıl etkisi altına aldığını şöyle açıklamıştır:

1870 ve 1914 yılları arasında her Avrupa ülkesinde silahlanmayı isteyen bir savaş partisi, acımasız bir rekabet isteyen bireyci bir parti, geri kalmış insanlar üzerinde serbest bir el isteyen emperyalist bir parti, yabancılara karşı içten tasfiyeyi sağlayacak olan sosyalist bir parti vardı… Bu partilerin tümü zaferi kutladıklarında ya da yenildiklerinde hatta daha önce, bilimin tekrar canlanması anlamına gelen Spencer (sosyal Darwinizm'in kurucusu) ve Darwin'i desteklemişlerdi. Irk biyolojikti, sosyolojikti; Darwinciydi.83

Pek çok akademisyen ve yazarın eserlerinde tespit edip dile getirdiği bu Darwinist aldatmacalar, 20. yüzyılın neden savaşların, katliamların, soykırımların yüzyılı olduğunu açıklayan ifadelerdir.

Allah Katında Üstünlük Irka Göre Değil Takvaya Göredir

Irkçılığın dehşeti sadece Naziler ile sınırlı değildir. Dünyanın birçok yerinde ırkçılık nedeniyle büyük felaketler yaşanmış, yüzbinlerce insan ırkçılık yüzünden öldürülmüş, aşağılanmış, evlerinden, ailelerinden zorla alınarak köleleştirilmiş ve sözde hayvan muamelesi görerek sonunda ölüme terk edilmiş, ilaç deneylerinde kobay olarak kullanılmış, hayatları hiçe sayılmıştır. Bu kitapta verilen örnekler, ırkçılığa dayalı vahşetin ve acımasızlığın belgelenebilmiş olan örneklerinden sadece birkaçıdır.

Materyalist bir teori olan Darwinizm'in öngördüğü toplum yapısının nasıl olduğunun iyi tespit edilmesi gerekir. Sosyal Darwinizm, diğer tüm materyalist toplumsal teoriler gibi, insanın sadece kendisine karşı sorumlu ve kendi çıkarları için yaşayan bencil bir varlık olduğunu öne sürdüğü için, hiçbir zaman bireylere ve topluma güzel ahlak ve mutluluk kazandıramaz. İnsanın güzel ahlak ve mutluluk kazanması için, bencil hırslarından vazgeçmesi gerekir. Bunun nasıl olacağını insana öğreten ise Rabbimiz'in emri olan din ahlakıdır. Kuran'da, insana Allah'a karşı olan sorumlulukları ve O'nun rızası için uyması gereken ahlaki değerler bildirilmiştir.

Eğer bir insan Allah'ın emirlerine, Allah'ın indirdiği Kitap'a iman eder ve uyarsa, o zaman insanlara karşı sevgi, merhamet, şefkat duyguları ile dolu olur.

Allah'tan korkan, Allah'ı seven ve O'nun emirlerine itaat eden kişiler, insanları Allah'ın yarattığı birer varlık olarak sever, onlar arasında ırklarına, milletlerine, tiplerine, renklerine, dillerine göre bir ayırım yapmazlar. Her birinde Allah'ın yarattığı bir güzellik görür, bu güzellikten zevk alırlar. İnançları nedeniyle sevecen, merhametli, koruyucu insanlar olurlar. Ne var ki Darwinizm'in yalanları ile beyni yıkanan bir insan diğer ırklardan, milletlerden nefret eder,

onları ezmekten, hatta yok etmekten zevk alır, çevresine daima gerilim, mutsuzluk ve korku getirir. İşte 19. ve 20. yüzyılda görülen ırkçılık ve emperyalizm, Darwinist dünya görüşünün bir sonucudur. Allah, Kuran'da ırklara göre ayırım yapılmasını yasaklamış, insanların ahlakları ve imanları ile Allah Katında üstünlük elde edebileceklerini bildirmiştir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

DARWINİZM-NAZİZM KOALİSYONUNUN SONUCU 40 MİLYON ÖLÜ

Sosyal Darwinizm hakkında buraya kadar anlatılanlardan sonra, dünya tarihinin en büyük soykırımlarından birinin mimarı olan ve tarihe en acımasız ve zalim hükümetlerden biri olarak geçen Nazilerin de sosyal Darwinizm'e sıkı sıkıya bağlı olduklarını söylemek şaşırtıcı olmayacaktır.

Hitler'in ve Nazi ideologlarının yazıları, konuşma metinleri ve diğer dokümanlar incelendiğinde, ırkçı, saldırgan ve savaşçı politikalarını Darwinizm üzerine kurdukları açıkça görülmektedir.

Hitler'in aynı hayvan yetiştiricileri gibi insan soyunu ıslah edebileceğini sanması; Aryan ırkını "kirlettiğini" düşündüğü ırkların, kalıtımsal hastalığı olanların ve zayıfların yok edilmeleri gerektiğini iddia etmesi; milyonlarca insanın katlini acımasızca emretmesi onun insanları hayvan gibi gördüğünün ve Darwinizm'e olan bağlılığının delillerinden birkaçıdır. Nazi soykırımından sağ olarak kurtulan kişilerden biri olan Alexander Kimel, "Nazi Terörü" başlıklı makalesinde, sosyal Darwinizm ve Nazi bağlantısını vurgular ve sosyal Darwinizm'e inanan Nazilerin, insanlara nasıl olup da acımadan hayvan muamelesi yapabildiklerini şöyle açıklar:

Nazizm, sosyal Darwinizm'i kabul ederek insanları hayvanlarla eşit hale getirdi, ellerindeki bireysel seçim yapma özgürlüğünü, kendileri için düşünebilme yeteneğini aldı. Acımasızlık, terör, yalan ve insanın insan tarafından acımasızca istismar edilmesi bir davranış normu haline geldi. Eğer insanları hayvanlar gibi aynı doğal seleksiyon kanunları yönetiyorsa, insanın bilincindeki ilahi kıvılcım alındığında insanlara hayvanlar gibi davranılabilir: Suni olarak üretilebilir ve büyükbaş hayvanlar gibi muamele görebilirler. Örneğin savaş ve savaşın umursamaz idaresi çok büyük kayıplar getirmişti. Hitler ise, durumu kayıpları engelleyerek değil, üreme metodlarını geliştirerek düzeltmeye çalışmıştı.

Ausschwitz'de (Nazi Doktoru) Mengele, ikizler üzerinde, onları öldürerek, kesip biçerek, üreme metodlarının nasıl geliştirileceğine, Alman kadınlarının doğum randımanının nasıl iki katına çıkartılabileceğine dair "bilimsel" deneyler yürüttü. Almanlar üreyen hayvanlar gibi görüldü, S.S. onların çobanları ve Führerleri de eğitici efendileri idi. Almanlar ödül kazanmış büyükbaş hayvanlar, diğer uluslar sıradan büyükbaş hayvanlar ve Yahudiler ise zararlı böcekler olarak kabul edilmiş ve öyle muamele görmüşlerdir..84

Nazilerin asırlar boyunca örneği görülmemiş bir soykırım gerçekleştirirken temel aldıkları sapkın bakış açısı buydu. Hitler'in savunduğu "üstün ırk" aldatmacası, bir biyolojik "tür"ün içinde yer alan grupların eşitsizliği yalanına dayanıyordu. Yani Hitler'e ve taraftarlarına göre, bazı türler evrimde ilerlemiş ama bu türler içindeki bazı bireyler veya gruplar geri kalmışlardı. Irkçılığın zeminini oluşturan bu sapkın iddia Darwin'in teorisinin en temel noktalarından biriydi.

Prof. Karl A. Schleunes, Ausschwitz hakkındaki kitabında Darwin'in teorisinin, ırkçılığa sözde bilimsel bir destek sağladığını şöyle kabul eder:

Darwin'in, hayatta kalma mücadelesi fikri, ırkçıların üstün ve aşağı insan ve millet kavramını haklı gösterdi ve bunlar arasındaki mücadeleyi onayladı.85

Evrimci bilim adamları tam da Nazilerin istedikleri gibi teorik bir çerçeve çiziyorlardı. Örneğin hayvan davranış biliminin kurucusu sayılan evrimci Konrad Lorenz, ırkların arındırılmasını biyolojik yapılarla kıyaslıyor ve şöyle diyordu:

Aynı kanserde olduğu gibi, en iyi tedavi asalakların kökünü en kısa sürede kurutmaktır. Her zaman toplum için sorun olan aşağı halkların olumsuz sosyal etkilerine karşı öjenist korunma yöntemlerin uygulanması zorunludur... Bu aşağı unsurlar, (sağlıklı) bir toplumun içinden etkin bir biçimde ayıklanmadıklarında -tıpkı kötü huylu bir tümörün hücrelerinin tüm insan vücudunda hızla çoğalmasına izin verilmesi gibi– hem kendilerini hem de onları barındıran bünyeyi yok ederler.86

Farklı ırkları veya toplum içindeki zayıf ve muhtaç insanları bir tür "kanser" gibi görmek ve onları amansızca temizlemek istemek, açıklanması mümkün olmayan bir ilkellik ve vahşettir. Nazi ideologları bu vahşeti, Darwinizm'in aldatmacalarını öne sürerek sözde bilimsellik maskesi altına gizlemeye çalışmışlardır. Race and Reich (Irk ve Kral) adlı kitabın yazarı J. Tenenbaum, Nazi politikalarının Darwinizm ile nasıl şekillendiğini şöyle özetler:

Mücadele, seleksiyon ve en uygun olanın hayatta kalması... tüm bu kavramlar ve gözlemler Darwin tarafından ortaya atıldı. Ancak daha önce de, on dokuzuncu yüzyıl Alman sosyal felsefesinde bu kavramlar kabul görmeye başlamıştı... Bunun bir neticesi olarak, Almanların üstün ırk oldukları inancına dayalı

tüm dünyaya hakim olma doktrini gelişti. Bu doktrin aynı zamanda Alman Devleti ile zayıf uluslar arasındaki "çekiç ve örs" ilişkisine dayandırılmıştı.87

Tenenbaum, Nazilerin, politik sistemlerini, hiçbir noktasını eksik bırakmadan tamamen Darwinizm'e göre belirlediklerini açıkladıktan sonra şöyle devam eder:

Siyasi sözlükleri, toprak, mücadele, seleksiyon ve neslin tükenmesi gibi kelimelerle doluydu. Mantıklarının kıyası açıkça şöyle ifade edilmişti: Dünya, farklı ulusların toprak için mücadele ettiği balta girmemiş bir ormandır. Daha güçlü olan kazanır, daha zayıf olan ölür ya da öldürülür...88

Hitler, 1933 yılında Nuremberg mitinginde, "üstün ırkların aşağı ırkları idare ettiğini... bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürerken, bunu bir doğa kanunu olarak gördüğünü iddia ediyordu.89 Ama elbette bu iddiası ile, tarihin en büyük yalanlarından birinin savunuculuğunu yapıyordu.

Hitler'in, "Ulusun Kaderi Hakkında" başlıklı konuşmasındaki sözleri de Darwinist görüşlerinin bir özetidir:

Yaşamın en temel motivasyon faktörleri arasında, kendi kendini muhafaza ve gelecek nesillerin korunması yer alır. Siyaset, insanların hayatta kalabilmek için verdikleri mücadeleden başka bir şey değildir. Bu şiddetli yaşama arzusu evrenseldir ve tüm ulusu yönlendirir. Yaşamak için duyulan istek, çatışmaya sürüklemelidir, çünkü bu istek tatmin edilemez olmakla birlikte yaşamın temelidir. Yaşanacak alan sınırlıdır. Bu, yüzden insaniyetten ziyade acımasızlık yaşamda esastır! İnsan, ihtilaflar ve süregelen mücadele sonucunda dünyanın sahibi olmuştur. Bu insanlığın değil, güç ve hakimiyeti kazanan kuvvetin üstünlüğüdür. Irklar arasında farklılıklar vardır. Dünya, kültürünü seçkin sınıftan (elitlerden) almıştır. Bugün ne görüyorsak hepsi Aryanların çalışmalarının ve başarılarının birer sonucudur. Ancak her ırkın içinde sonuca götüren asıl faktör, yetiştirmeyi başardığı önemli şahsiyetlerdir. İnsanlığın şeklini demokratik çoğunluklar değil, önemli şahsiyetler belirlemiştir.90

Hitler'in hezeyanlarının açıkça görüldüğü bu sapkın fikirler, o dönemde pek çok kişiyi etkisi altına almıştı. Cehaletin de etkisiyle on binler, Hitler'in hayal ürünü bu varsayımların takipçisi oldu. Daha önce de vurguladığımız gibi, toplumları ilerleten, çatışma dürtüsü veya hayatta kalabilmek için verilen acımasız mücadele değildir. Her toplum daha varlıklı ve güzel bir yaşam için gayret eder, ama bu gayretin başarıya ulaşması, söz konusu toplumun manevi ve ahlaki değerlere olan bağlılığı ile doğru orantılıdır. Başkalarını yok etmeye çalışmak, bitmek bilmeyen şiddet ve saldırganlık her zaman tüm taraflara yıkım getirir. Irklar arasındaki fiziksel veya kültürel farklılıklar ise bunların birini diğerine üstün kılacak özellikler değildir. Tam tersine bu farklılıklar, barış ve gü-

venliğin hakim olduğu ortamlarda kültürel zenginliği sağlayan değerli unsurlardır.

Din ahlakı da bu farklılıkları kültürel bir zenginliğe dönüştürmeyi gerekli kılar. Allah, insanlara koşullar ne olursa olsun affedici olmayı, adaletten asla ayrılmamayı, diğer insanlara şefkatle ve merhametle yaklaşmayı emretmiştir. İman edenler, Allah'ın farklı ırklar ve milletler yaratmasının pek çok hikmeti olduğunu bilir, kardeşlik ve dayanışma ruhuyla hareket ederler. İnsanları ırklarına göre sınıflandırmaya kalkışmak, mensup olduğu ırk nedeniyle –hiçbir haklı gerekçesi olmamasına rağmen- övünüp kibirlenmek ise iman etmeyenlerin ve şirk koşanların özellikleridir. Bir ayette inkar edenlerin, kendi soylarını öfke ile koruma tutkuları şu şekilde bildirilir:

Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman... (Fetih Suresi, 26)

Hitler ise ruhsal dengesizliğinin de etkisiyle bu sapkın görüşlerini savunmaya devam etmiş, Darwin'in teorisinin kendi görüşleri ile bu derece paralel olmasını batıl fikirlerini yaymak için sözde iyi bir malzeme olarak görmüştür. Hitler'in Darwinizm'e olan bağlılığı daha 1925 yılında yayınlanan Kavgam adlı kitabında görülmektedir. Örneğin kitabının 4. bölümünde, Darwinizm'in, başarılı bir Almanya için tek temel olduğunu belirtmiştir. Darwin: Before and After (Darwin: Önce ve Sonra) kitabının yazarı Clarck, Hitler'in Darwinizm'e olan bağlılığı için şu yorumda bulunur:

Evrimsel fikirler -oldukça açık bir şekilde– Mein Kampf'ın (Kavgam) en kötü bölümlerinin ve (Hitler'in) halka yaptığı konuşmaların kaynağıdır. Hitler, üstün ırkın her zaman aşağı ırka üstün geleceği sonucuna varmıştır.91

The Day Nazi Germany Died (Nazi Almanyası'nın Öldüğü Gün) adlı kitabın yazarı Beate Wilder-Smith de, Nazi doktrininin temel unsurunun ne olduğunu şöyle açıklar:

Nazi teorisinin ve doktrininin en önemli prensiplerinden biri... evrim teorisinin (ve) ...tüm biyolojinin yukarıya doğru evrimleştiği ve daha az gelişmiş türlerin faal bir şekilde kökünün kurutulması gerektiği (ve) ...doğal seleksiyona yardımcı olunabileceği ve olunması gerektiğidir... bu yüzden (Naziler), "az gelişmiş" olarak değerlendirdikleri Yahudileri ve... siyahları yok etmek için siyasi yasaları uygulamaya koydular...92

Prof. George J. Stein ise, American Scientist dergisindeki "Biological Science and the Roots of Nazism" (Biyolojik Bilim ve Nazizmin Kökleri) başlıklı yazısında, Hitler'in sosyal Darwinist görüşleri hakkında şöyle yazar:

... Alman sosyal Darwinizm'i Almanya'nın her yerinde yaygın biçimde biliniyor ve kabul ediliyor, bundan daha önemlisi bilim adamları da dahil olmak üzere çoğu Alman tarafından bilimsel açıdan doğru olduğu düşünülüyordu. Daha yakın zamanda nasyonal sosyalizm ve Hitler üzerine yapılan akademik çalışmalar bu gerçeği fark etmeye başladı... (Darwin'in teorisini uygulamaları) Nazizm'in en belirgin özelliğiydi. Nasyonal sosyalist "biyo-politika"... Radikal eşitsizliğe dair mistik-biyolojik bir politikadır; var olmak için sonsuz bir mücadeleye dayanır ve en uygun olanın hayatta kalmasını doğa kanunu olarak kabul eder ve doğal seleksiyonu bir kamu politikası haline getirmek için devlet gücünü kullanır...93

Prof. Stein, yazısında, Alman sosyal Darwinizmi'nin temelinde, insanın hayvandan farklı bir canlı olmadığı iddiasının bulunduğunu belirtir ve şöyle der:

Alman sosyal Darwinizmi'nin ana hatlarıyla özeti şöyleydi... insan, üstün veya insani özelliklere sahip değildi ve sadece doğanın bir parçasıydı. Diğer yandan, Almanlar biyolojik açıdan daha üstün bir topluluğun üyeleriydiler... Siyaset, biyoloji kanunlarının yalın bir uygulamasıydı. Aslında, Haeckel ve yandaşları olan sosyal Darwinistler, nasyonal sosyalizmin temel varsayımları halini alacak olan fikirleri geliştirdiler... Devletin kurum olarak işi, öjeni ve yapay seleksiyondu...94

Stein'ın yazısında açıkça ifade ettiği Nasyonel Sosyalistlerin bu yanılgıları, onlarca ülkenin dahil olmak zorunda kaldığı bir dünya savaşına zemin hazırladı. Darwin'in hayal ürünü teorilerinin desteğiyle gelişip güç bulan Nazizm, dünya tarihinde eşine az rastlanılır bir felaketin mimarı oldu. Bu öylesine büyük bir felaketti ki, milyonlarca insan hayatını kaybetti, şehirler haritalardan silindi. En büyük zararı ise, Nazi ideologların propagandalarında daha çok güç kazanacağını ve ilerleyeceğini iddia ettikleri Alman toplumu aldı. Çatışmanın, savaşın, acımasızlığın, diğer milletleri yok etmeye kalkışmanın bir milleti asla ilerletmeyeceği bir kez daha görülmüş oldu.

Hitler ise yaşadığı süre boyunca Nazilerin kendilerine ve diğer insanlara bakış açısını özetleyen, "Biz Naziler... barbarız. Barbar olmak istiyoruz. Bu onurlu bir ünvan ve bununla dünyayı gençleştireceğiz."95 sözleriyle yanılgılarından hiç vazgeçmedi.

Sir Arthur Keith'in ifadesiyle, evrimci olan Hitler, Almanya'nın deneyimini evrim teorisine uydurmak için bilinçli olarak çabalamıştı.96 Keith ayrıca evrim teorisi, Hitler ve savaş üçgeni için şunları söyler:

Eğer savaş evrimin çocuğu ise –ve böyle olduğuna inanıyorum– bu durumda evrim, "çıldırmış" ve kabilelerin, ulusların ve farklı ırkların birbirleriyle rekabetlerinde öylesine acımasız olmuştur ki, ilerlemeyi engelleyici bir rol üstlen-

miştir. Evrimsel kanunların insan doğasına zorla kabul ettirdiği yaptırımlardan onu kurtarmak dışında, savaştan kurtulmanın hiçbir yolu yoktur.97

Peter Hoffman ise, Hitler's Personal Security (Hitler'in Kişisel Güvenliği) adlı kitabında Hitler'in Darwinist görüşleri için şöyle demektedir:

Hitler mücadeleye, her insanı diğerlerine üstün gelmek için çabalamaya zorlayan Darwinci bir prensip olarak inandı; mücadele olmaksızın çürür ve yok olurlardı... Nisan 1945'te aldığı yenilgide bile Hitler, güçlünün hayatta kalmasına olan inancını dile getirdi ve Slavların daha güçlü olduklarını ispatladıklarını duyurdu.98

Kısacası birçok tarihçinin ve araştırmacının görüşlerinden anlaşıldığı, aynı zamanda Hitler'in yazılarında ve konuşmalarında da açıkça görüldüğü gibi Nazizm, Darwinizm'den güç ve kaynak bulmuştu. Hitler ve diğer Nazi önde gelenleri, birçok sözde bilimsel argüman kullanarak, tüm kişisel psikopatlık, acımasızlık ve zalimliklerini, Darwinizm'e dayandırarak kendilerince meşrulaştırmışlardı. Aslında böylesine bir ideoloji ve psikoloji geliştirmelerine neden olan kültürel ortam da, büyük ölçüde sosyal Darwinizm'in izlerini taşıyordu. İlerleyen sayfalarda da inceleyeceğimiz gibi, Ernst Haeckel gibi koyu Darwinistlerin eliyle Almanya'ya giren sosyal Darwinizm, 20. yüzyılın ilk yarısında tüm Alman toplumunu derinden etkilemiş, dejenere etmiş ve Nazizme kapılmalarına neden olan en önemli zihinsel temeli oluşturmuştu.

Nazi Almanyası'nda Evrim ve Savaş

Sosyal Darwinizm'in sapkın telkinlerine göre savaş, toplumları ilerleten ve en uygun olanların seçilmesini, zayıfların ise elenmesini sağlayan bir yoldur. Bu çarpık akım, savaşı sadece zayıf ırkları yok ettiği için değil, aynı zamanda "üstün ırk" içindeki zayıf üyeleri yok ettiği için de pozitif bir güç olarak kabul eder. Bu nedenle sosyal Darwinizm, savaşı onaylar ve teşvik eder. Naziler de aynı sosyal Darwinist mantıkla savaşçılığı benimsemişlerdir. Robert Clark, Darwin: Before and After (Darwin: Öncesi ve Sonrası) adlı kitabında, Hitler'in savaşa bakış açısı ile ilgili olarak Kavgam'ı kaynak göstererek aşağıdaki bilgileri aktarmaktadır:

Hitler'in Milletler Cemiyeti'ne, savaşa ve barışa yaklaşımı aynı prensiplere dayanmaktadır. "Bir dünya mahkemesi... bir şaka olurdu.... Doğa tamamen gücün ve zayıfın kuvvetli bir mücadelesidir, güçlünün zayıf üzerindeki sonsuz zaferidir. Eğer böyle olmasaydı, doğanın genelinde çürüme (bozulma) dışında bir şey olmazdı. Bu en temel kanunu ihlal eden devletler bozulmaya uğrar. Yaşayacak olan savaşmalıdır. Daimi mücadelenin yaşamın bir kanunu olduğu bu dünyada, savaşmak istemeyen ise yaşama hakkına sahip değildir." Başka türlü düşünen, doğayı "aşağılamış" olur. "Keder, mutsuzluk ve hastalık da aldığı sert karşılıktır".99

Çatışmacı ideoloji ve savaş histerisi, sosyal Darwinizm'le birlikte güçlenmiş, Darwinist telkinler, bu eğilimleri körükleyen ve tüm bir toplum tarafından benimsenmesine neden olan çok güçlü ve etkili bir katalizör olmuştur. Irkçılık, çatışma ve savaş özlemi, böylece ilk kez sözde bilimsel bir dayanak bulmuş ve bilimin otoritesine dayanarak topluma reddedilemez bir gerçek gibi sunulmuştur. Nazi döneminin evrimci teorisyenlerinden Dr. Albert Edward Wiggam'ın, 1922 yılında yayınlanan kitabında yazdıkları, o sıralar Alman fikir dünyasında oldukça sık rastlanan "aldatmacalar"dan birini yansıtması açısından dikkat çekicidir:

Bir zamanlar insanların beyinleri, kuzenleri olan insanımsı canlılardan çok az daha büyüktü. Ama tekmeleyerek, ısırarak, savaşarak... ve düşmanlarını kurnazlıkla alt ederek ve bunları yapacak kapasiteye sahip olmayanları öldürerek insanların beyinleri büyüdü ve hacim olarak olmasa da çeviklik ve akıl bakımından gelişti.100

Tamamen hasta bir zihnin ürünü olan bu hayali "evrimsel tarih"ten çıkarılan sonuç ise açıktı: Nazilerin batıl bakış açılarına göre, savaş uzun vadede olumlu bir şeydi, çünkü evrimciler insanoğlunun yalnızca ölümcül çekişmelerle ilerlediğini iddia ediyorlardı. Hitler ve Rosenberg gibi diğer Nazi ideologları da, günümüz medeniyetinin sürekli savaşlarla meydana geldiğini iddia etmişlerdi. Dönemin bazı sözde bilim adamları da bu çarpık görüşün kendilerince savunuculuğunu üstlenmişlerdi. Örneğin Darwinizm'in Almanya'daki bilinen savunucularından, Berlin Üniversitesi profesörü Haeckel, özellikle Eski Yunan'ın savaşçı şehir devleti olan Sparta'yı övmüş, Spartalıların seçilmiş bir ırk olduklarını ve bu yüzden başarılı ve üstün olduklarını iddia etmiştir. "Olağanüstü derecede sağlıklı ve güçlü çocuklar dışındakileri öldürmelerinin, Spartalılara sürekli bir güç ve dinçlik verdiğini" söylemiştir.101 Spartalıların acımasız ve vahşet dolu bu uygulamalarını dahi makul gören Haeckel'e göre, Almanya da "Sparta geleneğini izlemeliydi, çünkü fiziksel olarak bozukluğu olan ve hastalıklı bebeklerin öldürülmesi, hem öldürülen bebeklerin hem de toplumun yararına bir uygulama" idi. Haeckel'in vicdan dışı ve son derece zalimane bu önerileri, Darwinizm'in bilim dışı iddialarının nasıl sapkın bir mantık örgüsüne temel teşkil ettiğini göstermesi açısından önemli bir örnektir. Haeckel ve Darwinizm'e göre, tüm hayatların eşit değerde olduğu ya da korunması gerektiği yalnızca "geleneksel bir dogma" idi ve sözde bilimsel gerçeklere aykırı düşüyordu.102 Akıl ve mantık sahibi hiç kimsenin kabul edemeyeceği bu iddialar, bir dönem Almanyası'nın önde gelenleri tarafından şiddetle benimsenmişti.

Sosyal Darwinizm, sadece Almanya'da değildi, dünyanın pek çok yerinde, İlahi dinlerin öğrettiği güzel ahlakı, bu ahlakta yer alan merhamet, koruma, yardımlaşma, acıma, sabır gösterme gibi erdemleri reddediyordu. Bu erdemlerin yerine ise, çıkarına uymayanı öldürmek, yok etmek, acımasız ve merhamet-

siz olmak gibi -gerçekte insanlığın en büyük saptırıcısı olan şeytana ait- özelliklerin üstün olduğunu iddia ediyordu. Nazilerin Yahudi düşmanlığının kökeninde de, İlahi dinlere duydukları nefret vardı.

Neo-Nazizmin dünyada sürmekte olan varlığı, bizlere bu hastalıklı ideolojinin halen büyük bir tehlike olmaya devam ettiğini göstermektedir. Unutmamak gerekir ki, her ne isim altında olursa olsun, sosyal Darwinizm'in insanlık için uygun gördüğü yaşam şeklinde sadece çatışma, kavga, mücadele, çekişme, kan dökme, savaş, acı çekme ve korku vardır. Auschwitz gibi ölüm kampları, sosyal Darwinizm'in uygulama alanlarıdır; Darwinizm kaçınılmaz olarak sosyal Darwinizm'i getirir. Sosyal Darwinizm'in yeniden egemen olduğu bir dünyada ise, yeni Auschwitzler görmek kaçınılmazdır.

Hitler, Sosyal Darwinist Olduğu İçin Zalimdi

Koyu bir Darwinist olan Hitler ve diğer Nazi önde gelenleri yaptıkları katliamlardan, insanlara yıllar boyunca yaşattıkları dehşetten dolayı bir suçluluk duymuyorlar, hatta kendilerini sözde birer kahraman olarak görüyorlardı. Çünkü insanoğlunun evrimini sağlayan, gelecekte "evrimleşerek gelişmiş nesillerin" müteşşekkir olacağı birer kurtarıcı olduklarını zannediyorlardı. Oysa bu bir yalan ve aldatmacaydı. Hitler'in sapkın ideolojisine göre toplama kampları, masum insanların katledildikleri, işkence gördükleri yerler değil, üstün ırkın korunması için hastalıklı, zayıf, kötü unsurların izole edildikleri karantina yerleriydi. Hitler, hastalıklı bir ruha ve düşünce yapısına sahipti. Bu hastalıklı zihnin ürünü olan tehlikeli fikirlerini, sosyal Darwinizm'in telkinleri ile genişletip uygulamaya koymuştu. Böylece Darwinizm, tarihin en büyük yıkımını getiren, insanlara en büyük acıları ve korkuları yaşatan bir soykırımın ve yıllar süren bir savaşın temel felsefesini oluşturan sahte bir bilim olarak tarihe geçti. Hitler ise bu sahte bilimin uygulayıcısı bir zalim olarak.

SOSYAL DARWINİSTLERİN KISIRLAŞTIRMA VE ÖLDÜRME YASALARI

Sosyal Darwinizm'in en geniş çaplı ve en acımasız uygulamalarından bir diğeri de öjenidir. (İnsan ırkının kalıtım yoluyla ıslahına çalışan sözde bilim dalı.) İlk olarak Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından 1883 yılında kullanılan öjeni (eugenics) terimi, Yunanca iki kelimenin birleşmesinden oluşur; eu (iyi) ve genet (doğum). İki kelime biraraya geldiğinde "doğuştan iyi oluş", "kalıtımsal soyluluk" anlamlarında kullanılmaktadır. Ancak bu kavram, anlamında yer aldığı gibi iyilik değil, tam tersine büyük bir vahşet ve zalimlik içermektedir.

Öjeni taraftarları sadece kendi ırklarının veya kendi sınıflarının korunmaları ve geliştirilmeleri gerektiğini iddia etmişler ve diğer ırktan veya sınıftan insanların "suni seleksiyon"a tabi tutulmaları gerektiğini sanmışlardır. Örneğin öjeni teorisinin kurucusu sayılan İngiliz Francis Galton'a göre, korunması gerekenler sadece İngiltere'nin yüksek sınıfıdır. Bunun için de Galton, yoksul, hasta, güçsüz, yeteneksiz insanların çoğalmalarının engellenmesi gerektiğini öne sürmüştür.

Naziler ise, Aryan ırkına mensup sağlıklı insanlar dışındaki insanların devlete ve topluma yük olduklarını ve kısırlaştırma veya öldürme yoluyla ortadan kaldırılmaları gerektiğini iddia etmişler ve bu düşüncelerini uygulamaya koymuşlardır. Naziler, öjeni politikası dahilinde yüz binlerce insanı kısırlaştırırken, hasta, sakat, zihinsel özürlü, yaşlı, yeteneksiz, kimsesiz olduğu için yüz binlerce insanı da gaz odalarına göndererek, aç bırakarak veya ilaç vererek öldürmüşlerdir.

Öjeni savunucularının en ciddi yanılgılarından biri, insanların karakterlerine has özelliklerin büyük bir çoğunluğunu kalıtımsal sanmaları veya kasıtlı olarak bu iddiada bulunmalarıdır. Örneğin Galton dahil olmak üzere öjeni taraftarlarına göre tembellik, yoksulluk gibi istenmeyen özellikler kalıtımsaldır. Tembel insanların tembel çocukları olacağını sandıkları için, bu insanların evlenmelerine ve çocuk sahibi olmalarına engel olmaya çalışmışlardır. Evrimcilerin bu derece mantık dışı ve saçma bir iddiayı dahi sözde bilim adına savunabilmeleri oldukça ilginçtir.

Darwinistlerin sözde bilim adına savundukları öjeni, pek çok insanın büyük acılar yaşamasına neden olmuştur. Bu zalimliğin tarihi gelişiminin incelenmesi, söz konusu vahşeti savunanların temel dayanaklarının daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. Darwin'in öjeniyi nasıl kendince sözde bilim adına savunup teşvik ettiğinin kendi sözleriyle ortaya konulması bu açıdan son derece önemlidir. Aslında Öjeni sapkınlığının temeli Platon'un Devlet adlı eserine kadar uzansa da, Darwinizm ile birlikte sözde bilimsel bir görünüm kazanmış, hatta neredeyse bir bilim dalı haline gelmiştir. Galton'dan büyük ölçüde etkilenen ve önceki sayfalarda ırkçı görüşlerine yer verdiğimiz Karl Pearson, öjeninin kaynağının evrim teorisi olduğunu şöyle ifade etmektedir:

... Modern öjeni düşüncesi yalnızca 19. yüzyılda uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeniye ilginin artmasının birkaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton, fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.103

Darwin'den Kuzeni Galton'a Kalan Miras: Öjeni

Öjeni sapkınlığının temelleri aslında Malthus ve Darwin ile atılmıştı. Darwin'e de esin kaynağı olan Malthus'un Deneme'sinde, öjeniye temel oluşturacak

batıl telkinler bulunuyordu. Örneğin Malthus insanların damızlık hayvanlara uygulanan yöntemlerle çoğalabileceklerini iddia ediyordu:

Üreme konusuna gösterilecek dikkatle, tıpkı hayvanlarda olduğu gibi insanlar arasında da belli bir dereceye kadar ilerleme kaydetmek mümkün görünüyor. Zekanın aktarılıp aktarılamayacağı şüphelidir ancak boy, güç, güzellik, ten rengi ve belki uzun ömür bile belli bir dereceye kadar nakledilebilirdir.104

Diğer pek çok açıklamasında olduğu gibi, bu sözlerinde de Malthus'un, insanları bir tür hayvan olarak değerlendirdiği açıkça görülmektedir. Malthus'un bu sapkın bakış açısı Darwin'i de etkilemiş ve Darwin de öjeni ile ilgili felaket dolu bazı öngörülerde bulunmuştu. İnsanın Türeyişi kitabında, bazı sosyal uygulamalar nedeniyle zayıf olanların elenmediklerini ve bunun da biyolojik gerilemeye neden olabileceğine dair endişelerini dile getirmişti. Darwin'in sapkın düşüncelerine göre, "yabani insanlar" ve hayvanlar arasında kusurlular hızla elenirken, medeni toplumlarda bu insanların tıp ve hayırseverler tarafından korunmaları büyük hataydı. Darwin'e göre, hayvan yetiştiricileri nasıl suni seleksiyon yoluyla soy ıslahı yaparak daha iyi özelliklere sahip hayvanlar yetiştiriyorlar, zayıf ve güçsüzleri eliyorlarsa, insan toplumlarında da öyle yapılmalıydı:

Böylelikle uygar bir toplumun zayıf üyeleri kendi türlerini çoğaltırlar. Evcil hayvanların üremeleri ile ilgilenen herkes, bunun insan ırkı için son derece zararlı olduğundan kesinlikle emindir. Bakım talebinin ya da yanlış yönlendirilmiş bakımın ne kadar kısa sürede evcil bir ırkı dejenerasyona sürükleyeceği şaşırtıcıdır. Ancak insanın durumu hariç, hiç kimse, en kötü hayvanların üremesine izin verecek kadar cahilce davranamaz.105

Yabani insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, elenme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakım evleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir... Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.106

Hastalıklı bir zihnin ürünü olan bu hezeyanlar, ırkçıların, öjeni savunucularının, savaş çığırtkanlarının ve insanlığı büyük belalara sürükleyen pek çok ideoloğun temel düsturu olmuştur. Darwin, İnsanın Türeyişi'nin sonunda, "hayatta kalmak için mücadele"nin insanlık için faydalı olduğu, aksi takdirde, insanın tembelleşeceği ve hayat mücadelesinde daha yetenekli insanların daha az yeteneklilere göre üstün konuma gelemeyecekleri gibi daha pek çok bilim dışı iddia öne sürmüştür. 107

Darwin, tüm bu çarpık teorileri ile öjeni uygulamalarına zemin hazırlamıştır. Evrim teorisinin sözde bilimsel bir gerçek gibi görülmesi ise, öjenist ve ırkçı politikaların kabul edilip uygulamaya geçirilmesine neden olmuştur.

İngiltere'de Öjeni

İngiltere'de öjeni vahşetinin öncüsü, Darwin'in daha önce de sözünü ettiğimiz kuzeni Francis Galton'dı. Darwin'in oğlu Leonard Darwin de öjeni sapkınlığının İngiltere'deki savunucularından ve uygulayıcılarındandı. Ayrıca Winston Churchill de öjeni hareketine destek verenler arasındaydı.108

Galton, "güçlü olan hayatta kalır" ilkesine uyulması ve sadece en güçlü insanların dünyaya katılmasına izin verilmesi gerektiğini iddia etmişti. Galton'un bu bilim ve mantık dışı tezine göre insanoğlu, insanın sözde evrimini kontrol altında tutabilecek ve hatta daha üstün bir ırk meydana getirebilecek bir konumdaydı. Galton, "yüksek sınıf"ın ve "yüksek ırk"ın üstünlüğü gibi sapkın fikirlere inandığını açıkça belirtmekten çekinmiyordu. Öte yandan zenci ırkının düşük zeka seviyesine sahip olduğunu da iddia etmiş ve şöyle demiştir:

... Zenciler arasında, yarım akıllı olarak adlandırmamız gerekenlerin sayısı oldukça fazladır. Amerika'da zenci kölelerden bahseden her kitap bunun örnekleriyle doludur. Ben de, Afrika'ya yaptığım seyahatler sırasında gördüğüm bu gerçek karşısında çok etkilenmiştim. Zencilerin kendileriyle ilgili konularda yaptıkları hatalar o kadar çocukça, aptalca ve basitti ki kendi türümden utanmama neden oldu.109

Bazı köpek cinslerinin bazı insan ırklarına oranla daha üst zeka seviyesine sahip olduğu110 yalanını savunacak kadar ileri gidebilen Galton, zencileri ve köleleri değerlendirirken, çok açık bir gerçeği görmezden gelmişti; kölelerle ilgili kitapların birçoğu köle sahipleri tarafından yazılmıştı. Ayrıca köleler, kendilerine tamamen yabancı bir toplum içinde, hiç bilmedikleri bir kültürde yaşamaya başladıkları için, birçok davranışı ve uygulamayı yabancılamaları son derece doğaldı. Afrika'nın bir köyüne yaşamaya giden herhangi bir Avrupalının da, onların yaşam şekillerine ve kültürlerine uyum sağlamaya çalışırken, benzer beceriksizlikler yapacağı son derece açıktır.

Daha da önemlisi, Galton'un zenciler veya diğer ülkelere göç eden kendi vatandaşları için ileri sürdüğü iddialar hiçbir bilimsel dayanağa da sahip değildir. Bunlar, dönemin ilkel koşulları içinde, materyalist dünya görüşüyle zihinleri yıkanmış bazı sözde bilim adamlarının ve düşünürlerin hayal ürünü varsayımlarına dayanılarak oluşturulmuştur.

Galton'ın ön yargılı ve tutarsız tezleri bunlarla da sınırlı değildi. Örneğin sosyal gelişmenin gerçekleşebilmesi için, zekası ve entelektüel seviyesi düşük kişilerin çoğalmalarının durdurulması ve diğerlerinin çoğalmalarının teşvik edilmesi gerektiğini de öne sürmüştü. Aksi takdirde sosyal bir çöküş olacağını iddia ediyordu. Oysa asıl sosyal çöküşün Galton ve benzerlerinin ortaya koydukları, katliamlara, çatışmalara ve şiddete dayalı yaşam modelinin uygulamaya konulmasıyla yaşanacağı açıktır. Galton, 1907 yılında Huxley Üniversitesi'nde verilen bir konferans sırasında, "ulusumuzun beyinleri, üst seviyeli sınıflarımız-

daki insanlar arasında bulunuyor" iddiasında bulundu.111 Galton ayrıca, üst sınıfa ait çocukların doğum sırasında belirlenmelerini ve ailelerine bu çocuklar için 1000 pound ödenmesini önerdi. Üst sınıfın kadınlarına, kendi isteklerinin dışında bir erkek ve bir kız çocuk daha doğurmalarını teklif etti.112

Galton'un, kendince üst sınıf olarak gördüğü kimselerin sayıca çoğalmasının toplumu ilerleteceğine inanması akıl ve mantıkla çelişen bir düşüncedir. Üstelik bilimsel de değildir. Bir toplumu ilerleten pek çok unsur vardır. Ama bunların en önemlisi, toplumu oluşturan fertlerin ahlakı ve karakterleridir. Güzel ahlaka, güçlü bir karaktere sahip bireylerden oluşan bir toplumun ilerlemesi hızlı ve kalıcı olacaktır. Bu özelliklerin, kalıtsal olarak bireyden bireye aktarılması ise mümkün değildir. İçinde yaşadığı toplumun gerçekten ilerlemesini isteyen kişinin öncelik vermesi gereken asıl konu, çeşitli kültürel ve eğitsel programlarla bireylerin manen güçlenmesini sağlamak olmalıdır. Galton ve benzerlerinin, etkin oldukları ülkelerde, insanlara adeta hayvan muamelesi yaparak zenginleri çoğaltmak fakirleri azaltmak istemeleri, bunun için cinayeti dahi meşrulaştırmaya çalışmaları hem büyük bir zalimlik hem de tarifi mümkün olmayan bir cehalettir. Buna rağmen, Galton'ın da yönlendirmesiyle, İngiltere'de öjeni hareketinin ilk faaliyeti doğum kontrolü üzerine olmuştur. Bu, sadece evrim teorisinin yanılgılarına kapılanlar tarafından sözde "aşağı insanlar" olarak görülen "fakir" halkı ve yine kendilerince "aşağı" ırktan insanları hedef alan bir çalışmadır.

1920'ler ve 30'larda, fakir halkın nüfusunun sürekli artarken, orta ve yüksek sınıfın nüfus artışının azaldığı ve bunun büyük bir tehlike olduğu düşünülüyordu. Örneğin Julian Huxley, 1925 yılında Nature dergisinde şöyle yazmıştı:

İstenilenlerin oranı düşerken, istenilmeyenlerin oranı artıyor. Bu durum ele alınmalıdır.113

Öjenistlere göre "istenilenler" ile "istenilmeyenler"in arasındaki dengeyi kurmak için atılacak ilk adım sözde "ırk hijyeni" idi. Irk hijyeni için öncelikle kimlerin istenilen kimlerin istenilmeyen olduğunu belirlemek gerekiyordu. Bu ayrımı yapmak için oldukça ilkel ve akılalmaz yollara başvuruluyordu. Örneğin, İngiltere ve ABD'de insanların kafatasları ölçülmeye başlandı. Galton'ın da önderliğinde başlatılan kampanyalarla insanların kafataslarının büyüklüğü ölçülüyor, buna göre sözde zekaları belirleniyordu. Ancak, kafatası ölçülerinin zeka ile doğrudan bir bağlantısının olmadığı bilim tarafından sonradan ortaya konacaktı.

Kafatası ölçümlerinden sonra zeka testleri kullanılmaya başlandı. Zeka testlerinin sonuçlarına göre insanların kısırlaştırılmalarına, hayat boyu gözetim ve kontrol altında tutulmalarına karar verildi. Ancak ilerleyen yıllarda, kullanılan zeka testlerinin de güvenilir sonuçlar vermediği anlaşıldı. Dahası, bu test sonuçları değerlendirilirken kişilerin yetiştikleri çevrenin koşulları, aldıkları

eğitim gibi faktörler hiç göz önünde bulundurulmuyor, sadece o kişilerin kalıtımsal olarak zeki olup olmadıkları sonucuna varılıyordu. Bunlar, hiçbir güvenilirliği olmayan, dönemin bilimsel cehaletini yansıtan değerlendirmelerdi. Zaten amaç da aslında güvenilir sonuçlar elde etmek değil, bir şekilde "istenilmeyen" kitleyi, yani fakirleri, hastaları ve "aşağı" görülen ırkları ortadan kaldırmak veya izole etmekti.

ABD'de Öjeni

Galton'un ölümüyle birlikte öjeni hareketinin öncülüğü Amerika'ya geçti. Henry Goddard, Henry Fairfield Osborn, Harry Laughlin ve Madison Grant, Galton'ın Amerikalı varislerinden sadece birkaçıydı.

Öjeni vahşetini ABD'de destekleyenlerin başında Rockefeller Enstitüsü ve Carnegie Vakfı gelmekteydi. Rockefeller Enstitüsü, Almanya'da öjeni hareketinin öncülerinden Kaiser Wilhelm Enstitüsü'nü finanse etti ve ırk hijyeni konusunu takıntı haline getirmiş olan Prof. Dr. Ernst Rüdin'e 1920'lerde genetik araştırmaları için özel bir bina tahsis etti. Alman Akıl Hastalarını Temizleme Hareketi büyük ölçüde Rockefeller Enstitüsü tarafından desteklendi. Ayrıca Rockefeller Enstitüsü'nden Nobel Ödüllü Dr. Alexis Carrel, Almanların yaptığı bu katliamı coşkuyla alkışlamış ve akıl hastaları ile mahkumların topluca katledilmeleri gibi bir vahşeti hiç çekinmeden savunmuştur.114

Öjeni sapkınlığı, Amerika'da pek çok eyalette zorunlu kısırlaştırma yasalarının kabul edilmesine neden olmuştur. ABD'de toplam 100 bin kişi –çoğu rızası olmadan– kısırlaştırıldı. 20. yüzyılın başında Virginia'da 8.000 kişinin "uygun" olmadıkları gerekçesi ile kısırlaştırılmaları, öjeni vahşetinin ABD'de boyutlarını gösteren sadece bir örnektir. Bu insanlık dışı uygulama 1974 yılına kadar birçok eyalette yasaldı.115

Amerika'daki öjeni sapkınlığının en önde gelen isimlerinden biri, genetikçi Charles B. Davenport idi. Davenport, kalıtım kanunlarıyla Darwinizm'i birleştirmeye çalışan makaleleri ile tanınıyordu. Ne var ki bu makalelerde öne sürülen iddialar birer varsayım olmaktan öteye gitmiyordu. 1906 yılında, American Breeders Association'a (Amerikan Yetiştiriciler Birliği) öjeni üzerine çalışmalar yapmaları için ısrar etti. 1910 yılında Eugenics Record Office (ERO – Öjeni Kayıt Ofisi)'i kurdu. ERO, Station for Experimental Evolution (Deneysel Evrim Merkezi) için ayrılan bütçenin %13-29'unu alıyordu. Bu, ERO'nun dönemin diğer bilimsel kuruluşlarına göre daha fazla finanse edildiğini göstermektedir. Bu kuruluş, öjeni vahşetini yaygınlaştırmak için çalışacak birçok insana eğitim verdi. Verilen derslerin başında evrim teorisi ve öjeni kanunları geliyordu. Öğrencilere ayrıca Stanford-Binet gibi öjeni uygulamalarında yoğun olarak kullanılan bazı zeka testlerinin nasıl uygulanacağı ve değerlendirileceği de öğretildi.116

ERO tarafından eğitilen kişiler, alan çalışmaları yaparak veriler toplamakla görevlendirildiler. ERO topladığı bu verilerle, uygun olmadığını düşündüğü kişilerin evlenerek çocuk sahibi olmalarını engellemeyi hedefliyordu. 1924 yılında ERO tarafından, kısırlaştırma yasasının metni hazırlandı. Bu metinde hastalıklar suç sayılıp kişilerin kısırlaştırılmaları öneriliyordu.

İnsanların kendi istekleri dışında, zorla kısırlaştırılmaları aklın ve vicdanın kabul edebileceği bir durum değildir. Genetik bozuklukları olanlar, farklı hastalıklara sahip olan insanlar, fiziksel özürleri olanlar, akli dengesi yerinde olmayan kişiler şefkat ve merhamet duyulması gereken mazlumlardır. Din ahlakının hakim olduğu toplumlarda bu insanlar korunup gözetilir, ihtiyaçları en iyi şekilde karşılanmaya çalışılır. Öjeni vahşetini savunanlarınkendilerince "suça eğilimli" olarak tanımladıkları kişileri zorla kısırlaştırmaya çalışmaları veya onları yok etmeyi hedeflemeleri de zalimlikten başka birşey değildir. Bu insanlar gerekli kültür programlarına dahil edilerek eğitilebilir, topluma yararlı bir hale getirilebilirler. Söz konusu kişilerin ıslah edilmelerinin zor olduğu durumlarda bile, yapılması gereken bu kişileri yok etmeye çalışmak değil, olabilecek en vicdani ve adilane çözümü oluşturabilmek olmalıdır.

Nitekim ilerleyen dönemlerde Amerikalı kanaat önderleri ve toplum içindeki sağduyu sahibi insanlar, öjeninin tam anlamıyla bir vahşet olduğu gerçeğinin farkına varmışlar ve gerekli önlemleri alarak bu vahşetin uygulamadan kaldırılmasını sağlamışlardır. Ne var ki bu esnada Naziler, kısırlaştırma ile ilgili ilk uygulamalarında Amerikan yasalarını örnek almışlar ve 2 milyon kişiyi zorla kısırlaştırmışlardır.117

Buraya kadar ele alınan örneklerde de açıkça görüldüğü gibi, sosyal Darwinizm'in yalan ve aldatmacalarla dolu telkinleriyle, insanlar birbirlerine karşı duyarsızlaştırılmakta, acıma, merhamet hisleri tamamen kaldırılarak, insanların birbirlerine adeta birer hayvan gibi muamele etmeleri sağlanmaya çalışılmaktadır. Bu, din ahlakının insanlara kazandırdığı güzel özelliklere ve erdemlere tamamen zıttır. Kuran'da emredilen ahlakta, zayıf, bakıma muhtaç, kimsesiz veya hasta insanların bakılması, şefkat ve fedakarlıkla korunmaları vardır. Allah, iman edenlere her koşulda, kendilerinden önce diğer insanların rahatını sağlamalarını, daima sabır göstermelerini ve hep fedakarlıkta bulunmalarını emretmektedir. Allah Kuran'da, sabır göstererek iyilikte bulunanları şöyle müjdelemektedir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler.

Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz.

Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve bir sevinç vermiştir. Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. (İnsan Suresi, 8-12)

Nazi Almanyası'nda Öjeni

Ian Kershaw tarafından yazılan ve 1998 yılında yayınlanan Adolf Hitler'in biyografisinde, 1920'lerin Almanyası'nda sosyal Darwinizm'in, öjeninin ve faşizmin iç içe geçtikleri belirtilmekte ve şöyle denilmektedir:

Entegral nasyonalizm, nasyonal sosyalizm, sosyal Darwinizm, ırkçılık, biyolojik anti-semitizm, öjeni, seçkincilik (elitizm) farklı ölçülerde birbirleriyle karıştılar...118

Bilim tarihindeki yanlışlar üzerine çalışmalar yapan Dr. Robert Youngsonise, yaptığı bir değerlendirmede, Nazilerin katliamlarının temelinde öjeni fikrinin yer aldığını ve öjeninin tarihin en büyük bilimsel yalanlarından biri olduğunu şöyle ifade eder:

Öjeninin bu karanlık yönünün sonucu, Adolf Hitler'in saf 'Aryanlar'ın evlenmelerini teşvik ederek ve az gelişmiş genlere sahip olduklarını iddia ettiği altı milyon insanı öldürerek 'efendi ırk'ı üretmeyi denemesiydi. Galton'u soykırım nedeniyle, hatta bu konuyu savunmasının getireceği sonuçları öngörmedeki başarısızlığı nedeniyle suçlamak pek adil olmayacaktır. Fakat yine de Galton kesinlikle öjeninin başlıca mimarıydı ve Hitler'de bu fikir saplantı halini almıştı. Dolayısıyla, sonuçları açısından bu görüş tüm zamanların en büyük bilimsel hatalarından birisi olarak nitelendirilebilir.119

Youngson, Galton'un akla ve bilime aykırı görüşlerini, yalnızca "bilimsel bir hata" olarak nitelendirmekle aslında çok "iyi niyetli" bir yaklaşım sergilemektedir. Galton ve benzerlerinin öne sürdükleri iddialar, dünya tarihinde eşine az rastlanır vahşet ve katliamın temelini oluşturmuş korkunç bir dünya görüşüdür. Nazi Almanyası, sosyal Darwinist dünya görüşü toplumlara tam olarak uygulandığında, ne büyük felaketlerin yaşanacağını görmek açısından tarihi bir ibret vakasıdır.

Naziler, kendilerince Aryan ırkını "kirleten" her ırkı, her "aşağı", "eksik", "kusurlu" ve "hasta" insanı öldürmeyi bir devlet politikası olarak kabul etmişlerdi. Hitler bu acımasızlığın nedenini kendince şöyle açıklıyordu:

Çürüyecek insanlar... doğa uzun vadede zararlı öğeleri ortadan kaldırır. İnsan, tüm canlıların karşılıklı olarak birbirlerini yok etmelerini isteyen bu doğa kanunu karşısında tiksintiye kapılabilir. Kuş, bir yusufçuk tarafından kapılır, yusufçuk ise daha sonradan kendinden daha büyük bir kuş tarafından yutulacak diğer bir kuş tarafından yutulur... Doğanın kurallarını bilmek onlara uymamıza olanak sağlar. 120

Hitler doğadaki ekolojik dengeyi sağlayan bazı olaylara bakarak, bunun insanlar için de geçerli olduğunu öne sürerken büyük bir yanılgıya kapılmıştı. Hayvanların bir diğerini yem olarak görmesi, insanların da kendilerinden güçsüz gördüklerini acımasızca yok etmeleri anlamına gelmez. Hayvanlar şuuru olmayan varlıklardır. İnsanlar ise akıl, şuur ve vicdan sahibidirler ve iyiyle kötüyü, doğruyla yanlışı birbirinden ayırt etmek yeteneğine, olayları değerlendirme kabiliyetine sahiptirler. İnsanların hayvani bir yaşam sürmesi gerektiğini iddia edenler ise ancak Hitler gibi ruhsal dengesizliklerine kendilerince meşru zemin oluşturmaya çalışanlardır. Nitekim Hitler, bu aldatmacaları ne kadar büyük bir saplantı haline getirdiğini şu sözleri ile de ifade ediyordu:

Eğer kutsal bir emri kabul edebilirsem o şu olacaktır: "Sen türleri koruyacaksın." Bireyin yaşamına çok yüksek bir fiyat biçilmemelidir. Eğer birey doğanın gözünde önemliyse, doğa onu korumak için gerekli ilgiyi gösterecektir. Bir sineğin bıraktığı milyonlarca yumurta içerisinden, çok azı yumurtadan çıkar, ama yine de sinek ırkı gelişir.121

Oysa her insan hayatı, ırkı, cinsiyeti ve dili ne olursa olsun değerlidir. Vicdan sahibi bir insanın yapması gereken de, ırkına veya sahip olduğu fiziksel özelliklerine bakmadan tüm insanları korumak için elinden geleni yapmasıdır. Hitler'in ve diğer Nazi ideologlarının insan hayatını bu derece değersiz görmelerinin ve diğer milletlere karşı duydukları kin ve intikam duygularının insanlığın başına ne büyük felaketler getirdiğini ise II. Dünya Savaşı tüm insanlara göstermiştir. Ayrıca Hitler'in sapkın dünya görüşü yalnızca diğer ırklar için değil, Hitler'in kendi vatandaşları için de büyük bir belaya dönüşmüştür. Almanya'da yaygın bir şekilde uygulamaya geçirilen öjeni bunun örneklerinden biridir.

• Almanya'da Öjeni Hareketinin Tırmanışı

1900 yılında, Alman sanayici Alfred Krupp tarafından en iyi makale yarışması düzenlendi. Yarışmada, "İç Politikayı Geliştirmek ve Yasalara Uygulamak İçin Darwinizm'in İlkelerinden Neler Öğrenebiliriz?" konusu üzerine yazılan en iyi makaleye ödül verilecekti.

Yarışmayı Wilhelm Schallmeyer kazandı. Schallmeyer, kültür toplumunu, ahlakı ve hatta "doğru" ve "yanlış"ı kendince yaşam mücadelesi kavramı ile açıklamaya çalışıyordu. Tüm kanunların bu kavramlara uygun hale getirilmesi gerektiğini; böylece beyaz ırkın Avustralya Aborijinleri ile aynı seviyeye düşmesinin engelleneceğini; toplum, fiziksel ve zihinsel açıdan zayıf insanları korudukça, gerilemenin kaçınılmaz olduğunu iddia ediyordu. Irksal hijyen vahşetinin Almanya'daki kurucusu ve sosyal Darwinist Dr. Alfred Ploetz, Schallmeyer'in çarpık fikirlerinin tamamını desteklediğini ve beyaz ırkın korunması gerektiğini açıkladı. Örneğin savaş zamanlarında ırkın korunabilmesi için, sadece

ırksal açıdan aşağı olan kişilerin ön cepheye gönderilmesini ısrarla savundu. Ön safta savaşan askerler genellikle öldürüldükleri için, sözde "işe yaramayan zayıflar" ölürken, üstün olanların hayatta kalacaklarını iddia ediyordu. Daha da ileri giderek, doğumlar sırasında bir doktor grubunun hazır bulunmasını ve bebeğin yaşamak için yeteri kadar uygun olup olmadığına karar vermelerini, eğer uygun değilse çocuğu öldürmelerini önerdi.122

Yukarıdaki dehşet verici öneriler, Nazi iktidarından önce öjeni hareketinin atılmış ilk adımlarıydı. 14 Temmuz 1933 tarihinde, Nazi partisini iktidara getiren Mart seçimlerinden sadece 4 ay sonra, öjeni ve sözde "zihinsel hijyen" hareketi gittikçe yaygınlaşmaya başladı. O tarihten önce, öjenik amaçlarla kısırlaştırma uygulansa dahi kanuna aykırı idi. Ancak artık "Gelecek Nesillerde Kalıtımsal Hastalıkların Önlenmesi Yasası", daha da iyi bilinen adı ile "Kısırlaştırma Yasası" kapsamında öjenik vahşetin serbestçe uygulanmasına izin veriliyordu. Bu zorbalığın baş mimarı, Münih Üniversitesi'nde psikiyatri profesörü olan Kaiser-Wilhelm Enstitüsü Başkanı profesör Ernst Rudin idi. Rudin, Kısırlaştırma Yasası kabul edildikten kısa süre sonra, Nazi partisinden bazı avukat ve uzmanlarla birlikte, yasanın anlamını ve amaçlarını anlatan bir açıklama yayınladı. Yasanın amacı özetle, Alman idealine ulaşabilmek için ulusun, "saf olmayan ve istenmeyen" unsurlardan temizlenmesinin sağlanmasıydı.

Zavallı ve korunmaya muhtaç konumdaki bu insanların, öjeni dehşetinin ön gördüğü insanlık dışı muamelelere tabi tutulmaları ancak sosyal Darwinizm'in yalanları ile aldanmış kimseler tarafından kabul edilebilir bir durumdur. Bu insanların her biri yardım görmesi gereken hastalıklara ve acizliklere sahiptir. Aciz konumdaki insanlara diledikleri gibi davranabileceklerini düşünen Naziler, iktidarda oldukları dönem boyunca dehşet verici sahnelerin yaşanmasına neden olmuşlardır.

Almanya'da uygulamaya konulan bu ilkel yasaya göre, kısırlaştırma kişinin rızası olmadan da yapılabiliyordu. Resmi bir doktor, polisin yardımı ile, gerekirse zor kullanarak kısırlaştırmaya kanunen hak sahibiydi. Amerikalı sosyal Darwinist, ırkçı ve Nazi taraftarı Lothrop Stoddard, Into the Darkness – Nazi Germany Today (Karanlığa Doğru – Günümüzde Nazi Almanyası) adlı kitabında, Almanya'ya yaptığı bir ziyareti sırasında öjeni mahkemeleri hakkındaki izlenimlerinden söz etmektedir. Stoddard, halk sağlık hizmetlerinin verem bölümünden bir görevli ile yaptığı bir sohbette kendisine şunların söylendiğini ifade eder:

Veremli bir hastaya uygulanan tedavi o kişinin sosyal değerine göre belirleniyor. Eğer değerli bir vatandaş ise ve tedavisi mümkünse hiçbir harcamadan kaçınılmıyor. Eğer tedavi edilemez olduğuna karar verilirse yaşatmaya yönelik hiçbir şey yapılmıyor. Çünkü onu yaşatmak ne kendisine ne de topluma bir yarar getirmeyecek. Almanya ancak belli sayıda insanı doyurabilir. Biz Nasyonel

Sosyalistler sadece sosyal ve biyolojik değeri olan insanlara bakmakla sorumluyuz.123

İslam ahlakında ise insanlar, maddi imkanları, mevkileri ve konumları ne olursa olsun tedavi olanaklarından eşit olarak faydalanma hakkına sahiptirler. Bir insanı fiziksel olarak bazı kusurları olduğu ya da varlıklı olmadığı için ölüme terk etmek, açıkça cinayet işlemektir. Bunu toplumsal alanda uygulamaya kalkışmak ise toplu katliam yapmak anlamına gelir.

Nazi Almanyası'nda, Kısırlaştırma Yasası giderek daha da genişletildi. 24 Kasım 1933 tarihinde, "kamu ahlakına karşı gelmeyi alışkanlık haline getirenler"in de kısırlaştırılmalarına karar verildi. Nazilerin "ırksal kirlenme tezleri", böylece "kamu ahlakına karşı gelme suçu"nu da kapsıyordu. İlerleyen yıllar, Nasyonel Sosyalistlerin korkunç planlarının sadece kısırlaştırmadan ibaret olmadığını da gösterecekti.

• Nuremberg Yasaları

Nazilerin asıl hedefi için, Kısırlaştırma Yasası yeterli değildi. Sözde "arındırılmış Aryan ırkı"nı oluşturabilmek için, 1935 yılında Nuremberg Yasaları çıkartıldı. Bu yasalar, vahşetin ve ilkelliğin tescillenmiş haliydi. Söz konusu yasalarla, Aryan ırkının sözde arındırılacağı saplantısı kabullenilmişti.

Irk arındırma çalışmaları, ilk olarak devlet memurlarının soylarının araştırılması ile başladı. Aryan ırkına ait olmadığı düşünülen memurlar emekli olmaya mecbur edildiler. Nuremberg Yasaları Alman halkını ikiye ayırıyordu; devlete tabi olanlar ve siyasi haklar da dahil olmak üzere tam vatandaşlık hakkına sahip olanlar. Yahudiler, Çingeneler ve diğer ırklardan kişiler ise sadece tabi olanlardı, vatandaşlık haklarına sahip değillerdi. Nuremberg Yasaları'nın ikincisi olan "Alman Kanını ve Alman Onurunu Koruma Yasası" (kısaca "Kan Koruma Yasası" olarak bilinir) ulusun sözde ırk saflığını garanti altına almayı amaçlıyordu. Yeni yasaya göre, Alman vatandaşları ile Alman tabileri arasında evlilik yapılması suç sayılıyordu. Bunun da ötesinde bu yasa, "istenmeyen bireyler"in izole edilmeleri için gelecekteki uygulamalara bir temel oluşturmaktaydı.

• Üstün Irkı Belirleme Programları

Öjeni programında ilk adım, Nazilerin yanılgılarına göre üstün ve korunacak olan ırkın hangi özelliklere sahip olduğunu belirlemekti. Buna göre üstün ırkın özellikleri şöyleydi:

Sarışın, uzun boylu, uzun kafataslı, dar yüzlü, güçlü çeneli, yüksek kemerli dar burunlu, yumuşak saçlı, aralıklı açık renkli gözlü ve pembe-beyaz cilt rengine sahip.124

Hastalıklı ve saplantılı bir zihnin ürünü olduğu hemen anlaşılan bu ve benzeri kıstaslar hem bilime aykırıdır hem de ahlaken kabul edilebilir değildir. Da-

ha önce de vurguladığımız gibi, insanları tenlerinin, gözlerinin, saçlarının rengine göre ayrıma tabi tutmak hiçbir mantıki veya ahlaki değer ile açıklanamaz.

Belirlenen bu akıl dışı kıstaslara rağmen, Nazilerin, ırkları birbirinden ayırmaları o kadar kolay olmuyordu. Bunun için kafatası ölçmek, bilimsel değeri olmayan bazı zeka testleri uygulamak dahil olmak üzere pek çok ilkel metodla insanlar üzerinde çeşitli ölçümler yaptılar. Gerekli üstün ırk özelliklerine sahip olduklarını düşündükleri kadınlar özel evlerde tutuldular ve bu ilkellik devam ettiği süre boyunca Nazi subayları tarafından hamile bırakıldılar. Bu gayri ahlaki "insan yetiştirme çiftlikleri"nde, babaları belli olmayan çocuklar dünyaya geldi. Bu çocuklar sözde üstün Alman ırkının gelecek nesli idi. Ancak, bu çiftliklerde hiç beklenmedik bir sonuç elde edildi. Bu çiftliklerde doğan çocukların IQ ortalamaları, anne babalarının ortalamalarından daha düşüktü.125

T4 Ötenazi Programı: "Bilimsel" Cinayetler

Naziler tüm bu yasalarla birlikte çok daha inanılmaz uygulamaların temellerini atmış oldular. İnsanlık için utanç verici olan bu uygulamalardan biri de "zihinsel hastaların toplu katliamı" olarak açıklanabilecek olan "T4 Ötenazi Programı"ydı. Program adını, uygulamanın yürütüldüğü merkezin Berlin'deki adresinin baş harflerinden almaktaydı: Tiergartenstrasse 4.

Nazi Almanyası'nda ötenazi, sözde ırk temizliğini sağlamak için kısırlaştırmadan sonra başvurulan ikinci yöntem haline gelmişti. T4 ötenazi programı dahilinde, tedavisi mümkün olmayan, fiziksel veya zihinsel özürlü, ruhsal sorunları olan insanlar ve yaşlılar öldürüldüler. Bir yanda gaz odalarında masum bebekler, kadınlar, yaşlılar yalnızca farklı ırktan oldukları için soykırıma tabi tutulurken, diğer yanda aynı ırktan olmalarına rağmen zayıf ve güçsüz görüldükleri için binlerce mazlum acımasızca katlediliyordu. Hitler bu acımasız programı 1939 yılında başlattı ve 1941 yılına kadar resmi olarak bu uygulama devam etti. Ancak cinayetler 1945 yılında Nazilerin yenilgisine kadar gayri resmi olarak sürdürüldü.

T4, "Geheime Reichssache" (Gizli Alman Hükümeti Meseleleri) olarak bilinen emir ve önlemleri de içeriyordu ve bunların yerine getirilmesinde görevli olan kişiler sessiz kalmaya mecburdular. Nazi dönemindeki ötenazi uygulamaları konusunda fazla bilgi edinilememesinin en önemli nedenlerinden biri, bu program dahilinde eğitilen ve kullanılan personelin daha sonra savaşın en tehlikeli cephelerine asker olarak gönderilmeleriydi. Bunlardan biri Yugoslavya cephesiydi. Bu ülkedeki direnişi yürüten Partizanlar, esir almak yerine tüm düşman askerlerini öldürmeleriyle tanınıyorlardı. Ötenazi tanıklarının büyük bir çoğunluğu da bu cepheye gönderilerek ortadan kaldırılmıştı.

Almanya'da sözde "Irksal Temizlik"in kurucusu olan Alfred Ploetz, Fundamental Outline of Racial Hygiene (Irksal Temizliğin Temel Taslağı) adlı kitabın-

da, hastaların ve engellilerin öldürülmesinden ilk bahseden kişilerden biri oldu. Ploetz'in sapkın mantık örgüsüne göre, zayıfların ve hastaların korunmaları ve bakılmaları "ırkın korunması ve temizliği" açısından son derece yanlıştı. Bu sapkın düşünceye göre, zayıflar elenmeleri gereken yerde korunup yaşatılıyorlardı. (Oysa sağlıklı bir toplumda yapılması gereken budur. Zayıf olanlar korunur ve kollanır.) Ploetz, özürlü veya kusurlu doğan bir bebeğin, Doktorlar Kurulu tarafından verilecek az dozda morfinle hemen öldürülmesi gerektiğini öne sürecek kadar da zalimdi.

Ploetz'i diğerleri de izledi. 1922 yılında hukukçu Karl Binding ve psikiyatrist Alfred Hoche The Release of the Destruction of Life Devoid of Value (Değersiz Hayatın Yok Edilme İzni) adında ötenaziyi savunan bir kitap yayınladılar. Kitapta, hastaların ve özürlülerin hem kendilerine hem de topluma yük olduklarını ve ölmelerinin büyük bir kayıp olmayacağını, bu "işe yaramaz" insanları hayatta tutmanın maliyetinin çok yüksek olduğunu ve devletin bu parayı çok daha verimli konulara harcayabileceğini iddia ettiler. Kendilerince çözüm olarak fiziksel ve zihinsel özürlülerin öldürülmeleri gerektiğini ileri sürdüler ve bunun için dini ve kanuni engellerin ortadan kaldırılmasını istediler.126 Hoche'un akıl dışı varsayımlarından biri de, insan hayatının korunması ile ilgili ahlaki değerlerin yakında yok olacağı, "gereksiz" hayatların yok edilmesinin toplumun hayatta kalabilmesi için bir zorunluluk haline geleceği idi.127

Bunun ne derece korkunç bir öneri olduğunu daha iyi anlamak için, söz konusu kimselerin öne sürdükleri modellerin uygulamaya konulduğu bir toplumda bulunduğunuzu düşünmek yeterli olacaktır. Kulakları duymayan bir kız kardeşiniz, gözleri görmeyen anneniz, ruhsal sorunları olan bir komşunuz, ayakları tutmayan büyükbabanız, tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa sahip olan büyükanneniz, yaşlanan babanız gözlerinizin önünde ölüme götürülse ve bu vahşeti yapanlar bunu sözde bilim adına, toplumun iyiliği için yaptıklarını iddia etseler ne düşünürdünüz? Hiç şüphesiz bu iddialarının hiçbir bilimsel yanı olmadığını gayet iyi anlar, sevdiğiniz ve değer verdiğiniz insanların katledilmelerinin büyük bir zalimlik olduğunu bilirdiniz. Bu iddiaların, bunalımlı zihinlerin ürünü hezeyanlar olduğunu kavramanız hiç de zor olmazdı. Uygulanan vahşetin size ve tüm tanıdıklarınıza tarifi mümkün olmayan acılar yaşatacağı da açıktır. İşte başta Nazi Almanyası olmak üzere öjeni histerisine kapılan pek çok toplumda bu tarz acılar yaşanmış, bu cinayetler söz konusu toplumların vicdanlarında derin yaralar açmıştır.

Unutulmamalıdır ki, evrimcilerin yaşanan zulümlerin büyüklüğünü göz ardı edip insanlara unutturmaya çalışmaları veya bu cinayetleri yok saymak için gayret etmeleri boşunadır. Üstü ne kadar örtülmeye çalışılırsa çalışılsın, gerçekler ortadadır. Darwinizm'in aldatmacalarının oluşturduğu ideolojik zemin nedeniyle insanlık çok büyük acılar yaşamış, büyük kayıplar vermiştir.

Aynı dönemde ötenazi vahşeti sadece Almanya'da değil başta ABD olmak üzere birçok ülkede yaygınlaşmaya başladı. ABD'de Rockefeller Enstitüsü'nden, Dr. Alexis Carrel'in, 1935 yılında Man The Unknown (Bilinmeyen İnsan) adlı kitabı yayınlandı ve bu kitap üç yıl içinde 9 ayrı dile çevrildi. Carrel, kitabının "The Remaking of Man" (İnsanın Yeniden Yapılması) adlı son bölümünde, toplumsal sorunlara sözde çözüm olarak öjeni ve ötenaziyi gösterdi. Zihinsel hastaların ve suçluların, uygun gazların bulundurulduğu küçük ötenazi enstitülerinde öldürülmeleri gerektiğini söyleyerek cinayeti şu sözlerle savunmaya çalışıyordu:

Çok sayıda özürlü ve suçlu olması çözülmemiş bir sorundur. Bunlar, normal nüfus için büyük bir yüktür. Daha önce de dikkat çektiğim gibi, hapishanelerin ve akıl hastanelerinin bakımını sağlamak ve halkı gansgterlerden ve akıl hastalarından korumak için çok büyük meblağlara gerek vardır. Neden bu gereksiz ve zararlı varlıkları koruyoruz? Anormal olanlar, normal olanların gelişimini engellemektedir. Bu gerçekle dürüstçe yüzleşmek gerekir. Toplum neden suçlulardan ve akıl hastalarından daha ekonomik bir yaklaşımla kurtulmuyor? Sorumluyu sorumsuzdan ayırmaya çalışmaya, suçluyu cezalandırmaya, suç işlemesine rağmen ahlaki olarak masum olduğu düşünülenleri ayrı tutmaya devam edemeyiz.

Biz insanları yargılayacak yeterlilikte değiliz. Ancak toplum, sorun çıkaran tehlikeli unsurlara karşı korunmalıdır. Bu nasıl yapılabilir? Elbette, gerçek sağlığın daha büyük ve bilimsel açıdan daha gelişmiş hastaneler yaparak sağlanamayacağı gibi, daha büyük ve daha rahat hapishaneler inşa ederek bunu başaramayız. Almanya'da Hükümet aşağı türlerin, akıl hastalarının ve suçluların çoğalmasına karşı etkin önlemler almıştır. İdeal çözüm, bu tipteki tüm bireylerin tehlikeli oldukları ispat edildikten hemen sonra ortadan kaldırılmalarıdır...

Bu arada suçlulara karşı da çok etkin bir mücadele vermek gerekiyor. Belki de hapishaneler kaldırılmalıdır. Daha küçük ve az maliyetli kurumlar bunların yerini alabilir. Önemsiz suçlardan hüküm giymiş suçluların –daha sonrasında kısa süreli hastanede kalmaları şartıyla- kamçılanarak ya da başka bilimsel yöntemlerle ıslah edilmeleri düzenin sağlanması için büyük olasılıkla yeterli olacaktır. Daha büyük suçlar işleyenler gerekli gazların bulundurulduğu küçük ötenazi kurumlarında insanca ve az masraflı yöntemlerle yok edilmelidirler. Benzer yöntem, ceza gerektiren bir suçu bulunan, akli dengesi yerinde olmayan kişilere de uygulanabilir. Modern toplum kendini normal bireylere uygun olacak şekilde organize etme konusunda tereddüte kapılmamalıdır. Felsefi sistemler ve duygusal ön yargılar böyle bir gereksinime yol açmamalıdır. İnsan kişiliğinin gelişimi uygarlaşmanın nihai amacıdır.128

Dr. Carrell, kitabında suçluların ve topluma zarar verdiği düşünülen insanların katledilmelerinin en iyi ve en "ekonomik" çözüm olduğunu iddia etmekte-

dir. Daha önce de belirtildiği gibi, sosyal Darwinizm, toplumun sorunlarına çözüm ararken, olayların insani boyutlarını göz önünde bulundurmamakta, son derece mekanik, insaniyetsiz, acımasız ve zalim, insan vicdanıyla asla bağdaşmayan önlemler öne sürmektedir. İnsanların, özellikle de sözde "istenmeyen" insanların, hayvan veya eşya gibi kabul edilmesi gerektiğini iddia etmektedir.

Burada şu konuya açıklama getirmek gerekir: Suçla ve suç işleyenlerle mücadele, toplumlar için son derece önemlidir. Bu mücadele muhakkak fikri alanda yürütülmelidir. Hem suç işlemeye zemin hazırlayan ortamlar ortadan kaldırılmalı hem de suç işleyen insanlar çeşitli kültürel ve eğitsel programlar ile topluma kazandırılmaya çalışılmalıdır. Darwinizm'in insanı bir tür hayvan olarak gösteren yalanları, her türlü suça zemin hazırlamakta; cinayeti, hırsızlığı, tecavüzü, saldırganlığı ve her türlü kötülüğü sözde meşrulaştırmaktadır. İnsanlara önce suç işlemeyi kendilerince makul göstermek, sonra da suç işledikleri için onları katlederek cezalandırmayı öne sürmek, açıklaması olmayan bir durumdur. Bu nedenle, yeterince bilgi sahibi olmadıkları ya da bu iddiaların neden olabileceği felaketleri düşünmedikleri için evrim teorisini savunmaya devam edenlerin tehlikenin boyutlarının farkına varmaları son derece önemlidir. Suç işleyenleri "öldürmek" yoluyla topluma refah getirmeye çalışmak son derece vahşi, ilkel ve barbar bir yöntemdir. Suç oranını ve suçlu insanların sayısını azaltmanın en etkin ve kalıcı yolu, toplumu manevi açıdan güçlendirmek, bilgilendirmek, yaşam koşullarını geliştirmek, refah düzeyini artırmaktır. En önemlisi, toplumun dini inancını, Allah korkusunu ve sevgisini güçlendirmektir. Allah'tan korkan, öldükten sonra, dünya hayatında yaptıklarının karşılığını ceza veya mükafat olarak alacağını bilen, Allah'ı seven bir insan, Allah'ın yarattıklarını da sever. Diğer insanlara sevgi ve saygı duyar, daima güzel ahlak gösterir. Bu anlayış bir toplumda ne kadar yerleşik olursa, o toplum o kadar çok refah ve huzur içinde olur, gelişip ilerler.

• Hitler'in Cinayetlere İzin Veren Gizli Emri

Nazi Almanyası'nda çıkartılan ırkçı yasalardan sonra, sıra, halka öjeni uygulamalarını, özellikle ötenaziyi kabul ettirebilmeye gelmişti. Bunun için çok çeşitli propaganda yöntemleri kullanıldı. Bu yöntemlerin başında filmler geliyordu. Amaç, insanları "bu kadar çok işe yaramaz insanı yaşatmak için neden bu kadar çok çaba harcansın ki" yalanına inandırabilmekti. Gazetelerde, zihinsel özürlüler için ne kadar para harcandığına ve bu paranın başka hangi yararlı işlerde kullanılabileceğine dair haberler ve yazılar yayınlandı. Başlatılan kampanya o kadar büyüktü ki, okul kitaplarına kadar ulaştı.129

1938'lerin sonunda Almanya'da ilk ötenazi uygulamaları başladı. 1938'in sonlarına doğru Leipzig'den Knauer adında bir adam Adolf Hitler'e bir mektup gönderdi. Mektupta, kör, geri zekalı ve eksik uzuvları ile doğan çocuğunun ha-

yatına son vermek için bir doktor istediğini yazdı. Mektubuna cevap olarak Hitler özel doktoru Profesör Karl Brandt'i Leipzig'e yolladı ve sonuç olarak çocuk, doktorlar tarafından öldürüldü.130

Hitler, Dr. Karl Brandt ve Philip Bouhler'e özel durumlarda ötenaziye izin verme yetkisi verdi. "Hitler'in Emri" olarak anılan yetki belgesinde şöyle deniyordu:

Bouhler ve Dr. Brandt, ismen belirlenecek olan bazı doktorların yetkilerini genişletmekten sorumludurlar. Buna göre, hastalık durumlarının tetkik edilmesi sonrasında insan sağduyusu –bu hastalar için- merhametli bir ölüm için karar verebilecektir. İmza, A. Hitler. 131

Cinayeti günlük hayatın bir parçası haline getiren bu yetki, Nazi Almanyası'nın psikiyatristleri tarafından işlenen suçlara "yasal" temel oluşturmakla kalmamış, daha sonra Nuremberg davalarında ve diğer bazı davalarda, sanıkların bu yetkiyi bir emir olarak yorumlamaları, yaptıkları katliamları sözde hafifleten bir neden olarak öne sürülmüştür.

T4 Ötenazi Programı Nasıl Uygulandı?

1939 yılının ortalarında ötenazi programı ile ilgili hazırlıkların son safhası başlatılmıştı. Psikiyatri komitesi ve danışmanlar tarafından hazırlanan anketler Ekim ayında, akıl hastalıkları ile ilgili hastane ve kuruluşlara gönderildi. Anketteki sorular şunları içeriyordu: "Hastanın ismi, medeni durumu, milliyeti, en yakın akrabası, düzenli olarak ziyaret ediliyor mu, ziyaretçileri kimler, finansal sorumluluğu kime ait, ne kadar zamandır hastanede kalıyor, ne kadar zamandır hasta, teşhis, başlıca belirtiler, yatalak mı, zapt altında mı, tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktan veya şikayetten dolayı mı yatıyor, savaş yaralısı mı? Ve hastanın ırkı." Bu anketler T4 programı içinde görev yapan öncü gruplar tarafından dağıtılıyordu.

T4 sisteminde, 4 öncü grup kurulmuştu ve herhangi bir soruşturma durumunda bu gruplar asıl kaynağı gizlemiş olacaklardı. T4'ün asıl ekibinden gelen emirleri bu öncü gruplar uyguluyorlardı. Herhangi bir hastane veya aile, ölüm emrini veya şeklini araştırdığında bu asıl gruba ulaşması, 4 öncü grubun ardında herhangi birini bulması mümkün değildi.

Bu dört gruba paralel olarak çalışan bir başka grup daha vardı ki, bunlar özellikle çocukların öldürülmesi konusunda uzmanlaşmışlardı. Bu grubun adı Realms Committee for Scientific Approach to Severe Illness due to Heredity and Constitution (Kalıtımsal ve Bünyeye Bağlı Olan Ciddi Hastalıklara Bilimsel Yaklaşım için Halk Komitesi) idi ve bu kuruluşa bağlı olarak çalışan iki alt grup daha vardı. Charitable Company for the Transport of The Sick (Hastaların Taşınması için Yardımseverler Birliği) adında olan organizasyon hastaları, öldürme merkezlerine taşımakla görevliydi. Charitable Foundation for Institutional

Care (Kurumsal Bakım için Yardımseverler Vakfı) adındaki organizasyon ise son hazırlık ve düzenlemeleri yapmakla görevliydi.

Nazilerin insafsız uygulamalarından biri de, öldürülen hastaların ailelerinden "cinayetin masrafları"nın alınmasıydı; ancak aileler ödemeleri yakınlarının öldürülmeleri için yaptıklarını bilmiyorlardı.

Gelen anketler, akıl hastanesinde o hastalardan sorumlu olan doktor veya psikiyatristler tarafından dolduruluyordu. Anketler geri geldiğinde T4'ün psikiyatristleri ve diğer uzmanları tarafından değerlendiriliyordu. Hiçbir hasta muayene edilmiyor ve görülmüyordu. Bir hastanın öldürülüp öldürülmeyeceğine, bu anketlerdeki bilgilere göre karar veriliyordu.

Anketler gönderilmeye başlandığında bazı akıl hastaneleri ve uygun binalar, öldürme merkezleri ve cinayet eğitim okulları olarak kullanılmak üzere yeniden düzenlendiler. Binaların içindeki ölüm odaları, duş yerleri gibi kamufle edildiler.

Bu dehşet verici sistem şöyle işliyordu: Anket cevapları geldikten sonra, ölümüne karar verilen hastaların kaldıkları kuruma bir bildirge gönderiliyor ve savaş yaralılarına yer açılması veya bu hastaların daha iyi tedavi edilebilmeleri için başka yere alınacakları bildiriliyordu. Bu hastalar, öncü organizasyonlardan biri olan ve hastaları taşımakla görevli olan kuruluş tarafından toplanıyor ve öldürme merkezlerinden birine götürülüyorlardı. Bu merkezlere gelişlerinden sonraki birkaç saat içinde ise öldürülüyorlardı.

Öldürülenler sadece zihinsel açıdan tedavisi mümkün olmayan hastalar değildi. Ötenazi uygulaması hız kazandıkça, Naziler diğer kendilerince "istenmeyen" bireyleri de bu uygulamaya dahil ettiler. Ruhsal bozukluğu olanlar, şizofrenler, yaşlılıktan dolayı halsizlik çekenler, saralılar, felç, parkinson, doku sertleşmesi ve beyin tümörü gibi diğer organik nörolojik hastalığı olanlar için de ölüm emirleri verildi. Çocuklar da aynı şekilde öldürülüyorlardı, yetimhaneler ve ıslahevleri, katledilecek yeni adaylar için detaylıca araştırılıyordu.

Şu önemli noktayı belirtmek gerekir ki, öldürülen hastaların %50'si eğer yaşamalarına izin verilseydi iyileşme imkanı olan hastalardı.132

Daha önce de belirtildiği gibi, T4 operasyonlarını ve ölüm merkezlerini gizlemek için bunların sıradan akıl hastaneleri gibi görünmesine büyük bir önem verilmişti. Bu gerçek, Nuremberg davalarında KdF'nin (bu terim Führer'in Şansölyesi anlamında kullanılmaktadır) II. biriminin şefi ve ötenazi programının infazından sorumlu asıl kişilerden biri olan Viktor Brack tarafından itiraf edilmişti. Brack, Nuremberg davalarında, ölüm odalarına girerken hastaların ellerinde havlu ve sabun olduğunu ve gerçekten duş alacaklarını sandıklarını belirtti. Duşlardan ise, su yerine öldürücü gaz veriliyordu.

Cinayetleri gerçekleştiren öğrencileri, Hitler'e bağlı yüksek rütbeli Nazi subayları seçiyordu ve bu kişiler çok katı bir şekilde eğitiliyorlardı. İlk başlarda

cinayetleri izliyorlar, eğitimleri ilerledikçe hastaları odalara taşımaya ve ölüm gazını hastaların bulunduğu odaya vermeye başlıyorlardı. Bunun ardından hastaların can çekişmelerini izliyor ve öldüklerine emin olduktan sonra odaları havalandırıp cesetleri kaldırıyorlardı. Bu şekilde binlerce masum insanı katlettiler.

Tüm bu cinayetler çok sıkı güvenlik önlemleri altında gerçekleştiriliyor, dışarı en küçük bilgi sızdırılmaması için her türlü tedbir alınıyordu. Çünkü bu binalarda öldürülen kişiler, "başka ırktan" insanlar da değillerdi. Çoğu Alman veya Avusturyalı idi. Eğer Alman halkı, kendi vatandaşlarının bu şekilde öldürüldüklerini öğrenirse, Nazilerin bunu açıklamaları zor olacağı için her türlü güvenlik önlemi alınıyordu.

Bir tür cellat haline gelen öğrenciler, bir süre sonra cinayet işlemeye alışıyorlar, bu insanların yalvarışlarından, çığlıklarından ve can çekişmelerinden etkilenmemeye başlıyorlardı. Bu süreç içinde ise eğitmenleri tarafından çok dikkatli olarak gözlemleniyorlar, reaksiyonları not ediliyor ve buna göre haklarında rapor yazılıyordu. Ayrıca, bu öğrenciler kendi milletlerinden insanları sadece hasta oldukları için bu kadar kolay öldürebiliyorlarsa, sözde "aşağı ırktan" insanları daha kolay öldürebilecekleri hesaplanarak, ilerideki "daha geniş çaplı" uygulamalar için eğitiliyorlardı. Bu cinayetleri işlemeye dayanamayan veya tepki gösteren öğrenciler ise savaşın ön cephlerine gönderiliyorlar ve dahil oldukları bölüğün komutanı tarafından "intihar mangasına" alınıyorlardı.

Cellat olmak için eğitilen öğrenciler, yanık insan eti kokusuna, ölmekte olan insanların çığlıklarına ve can çekişmelerine karşı dayanıklı, ölüme götürdükleri insanlarla sanki duşa gidiyorlarmış gibi rahatça konuşabilen, soğukkanlı, "kusursuz katiller" olarak yetiştiriliyorlardı. Öğrenciler çeşitli şekillerde ödüllendiriliyor ve böylece teşvik ediliyorlardı. "Çeşitli ödüllerin" dışında, 2. Sınıf Alman Demir Haç Nişanı alıyorlardı. Bu nişanın verilme nedeni olarak ise, "Alman Hükümetinin Gizli Meseleleri" gösteriliyordu.

Halk zaman içinde bu enstitülerde neler olduğunu anlamaya başlayınca protestolar başladı. Bunun üzerine Hitler'in cinayetleri durdurma emri verdiği bildirildi. Ancak cinayetler durmadı, sadece yöntem değişikliğine gidildi. Artık öldürücü iğne veya aç bırakma gibi yöntemler kullanılıyor ve ölüler toplu olarak gömülüyordu. Bu şekilde ötenazi vahşeti savaş boyunca devam etti.

Özel Hareket 14f13

Pek çok "istenmeyen" akıl hastası ve sözde "faydasız insan" katledildikten sonra T4 programı, 14f13 kodu altında çalışma alanını genişletti. Program, akıl hastaneleri ve araştırma enstitüleri ile sınırlıyken şimdi, genellikle kaldıkları yerlerdeki koşullardan dolayı hastalanan Alman ve Avusturyalı mahkumlar ile toplama kamplarındaki Yahudilere, Polonyalılara ve Çingenelere yönelmişti.

14f13 operasyonunun başlangıç tarihi Aralık 1941'dir. Psikiyatristlerden oluşan özel komisyonlar T4 Berlin ekibine eklenmişti ve bu kişiler, hasta ve kendilerince istenmeyen şahısları seçerek, tıbbi bölümlerin ve hasta karargahlarının temizlenmesi amacıyla toplama kamplarına göndermişlerdi. Seçilen hastalar genellikle altı ölüm merkezinden birine yollanıyor ve orada öldürülüyorlardı. Toplama kamplarından seçilen insanlar genellikle çalışma kapasitelerine göre ayrılıyor, çalışamayacak durumda olanlar ölüme gönderiliyordu.

1943 yılında, öldürme istasyonlarından biri olan Hadamar'da çocuklar da öldürülmeye başlandı. Ancak bunların arasında kötürüm ya da zihinsel olarak engelli olanların dışında, barınaklarda, genç evlerinde ve yetimhanelerde kalanlar da vardı.133

Merhametsizliğin ve Acımasızlığın Kökeni Dinsizliktir

Nazi Almanyası, sosyal Darwinist düşüncelerin pratikte uygulanması ile, bir toplumun ne hale geleceğinin, insanların ne tür zalimliklere maruz kalacağının açık bir göstergesidir. Irkçı teorileri eleştiren The Emperor's New Clothes (İmparator'un Yeni Kıyafetleri) isimli kitabın yazarı evrimsel biyoloji profesörü Joseph L. Graves Jr., Darwinizm'in yol açtığı Nazi Almanyası trajedisi için şu yorumda bulunur:

Nazi Almanyası'nın yaşadığı trajedi, öjeninin, ırksal hiyerarşinin ve sosyal Darwinizm'in iddialarının benimsenmesi durumunda neler olabileceğinin en açık örneğidir.134

Bu kimselerin nasıl olup da bu kadar büyük bir kin, nefret, duyarsızlık, acımasızlık ile dolu oldukları, nasıl olup da insan düşmanı katillere dönüştükleri, üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. Bu sorunun cevabı açıktır: Darwinist öğretiye göre eğitilmiş, insanı değersiz bir hayvandan farksız gören, yaşamın bir mücadele alanı olduğunu zanneden ve bu mücadelede ayakta kalmak için her türlü kötülüğü kendince meşru gören insanların acımasız bir toplum düzeni oluşturmaları kaçınılmazdır. İnsanı, Allah'ın yarattığı ve ruhundan üflediği, vicdan ve akıl sahibi, değerli bir varlık olarak görmeyi reddeden, insanın hayvan ve bitkilerden farksız bir organizma olduğunu sananların, toplu cinayetler işlemeleri, zavallı insanların yalvarışlarından ve çektikleri acılardan hiç etkilenmemeleri son derece doğaldır. Böyle bir insan kendisine veya çıkarlarına bir zarar geleceğini düşündüğünde diğerlerini hiç acımadan, merhamet etmeden kolaylıkla öldürebilir, onları mutsuzluk, fakirlik, yokluk ve zulüm içinde bir hayata terk edebilir. Bu kadar zalim birinin, hastaları koruması, düşkünlere yardım etmesi, fedakarlıkta bulunması beklenemez. Böyle biri hasta ve yaşlı olan anne-babasını dahi korumayacaktır. Sakat kardeşine bakmayı gereksiz bir zaman, enerji ve para kaybı olarak görebilecektir. Bu sapkın dünya görüşü yay-

gınlaşırsa, yöneticilerden aile bireylerine, doktorlardan eğitim görevlilerine kadar her insan, bu sapkınlığın etkisi altında davranacaktır. Din ahlakının yaşanmadığı toplumlarda, fedakarlık, sabır, merhamet, şefkat, sevgi, saygı, vefa gibi erdemlerin yaşanması mümkün değildir. Gerçek din ahlakının hakim olmaması her topluma benzer yıkım ve felaketler getirmiştir.

KADINLARI AŞAĞI GÖREN BİR TEORİ

Sosyal Darwinizm'in ırkçılığa, faşizme ve emperyalizme -ve diğer yandan da komünizme- sağladığı sözde bilimsel destek genelde bilinen ve çokça yazılan bir konudur. Pek bilinmeyen bir gerçek ise, Charles Darwin de dahil olmak üzere pek çok Darwinist'in, kadınların hem biyolojik hem de zihinsel olarak erkeklerden aşağı oldukları yanılgısına inanmasıdır. Darwinistlerin erkekler ile kadınlar arasında var olduğunu iddia ettikleri zihinsel fark o kadar önemli boyutlardadır ki, bazı evrimciler kadın ve erkeği iki farklı fiziksel türe ayırmışlardır; erkekler Homo frontalis, kadınlar ise Homo parietalis.137

Darwin'in, kadınları kendince "aşağı" bir tür olarak tanımlamasının nedeni, doğal seleksiyona dayalı bir dünya görüşüne sahip olmasıdır. Darwinistlerin bu bilim ve akıl dışı görüşüne göre erkekler kadınlara oranla, savaşmak, eş bulmak, yiyecek ve giyecek edinmek için rekabet etmek gibi konularda daha çok seçilime uğramaktadırlar; kadınlar ise tarih boyunca bu tür seçilimlerden uzak kalmışlardır. Bu bilimsel dayanağı olmayan çıkarıma göre, doğal seleksiyon erkekler üzerinde çok büyük bir güç uyguladığı için, erkekler her alanda daha üstün konuma gelmişler, kadınlara göre daha çok evrimleşmişlerdir. İlerleyen sayfalarda da inceleneceği gibi, Darwin'in bu çıkarımı bilimsel bulgulara dayanmamaktadır, tamamen evrimci ön yargıların sonucunda hayali olarak ortaya atılmıştır.

Birçok araştırmacı, Darwin'in doğal seleksiyon hakkındaki görüşlerinin cinsiyet ayrımcılığını teşvik ettiğini ortaya koymaktadır. Örneğin tarih ve felsefe profesörü Evelleen Richards, "Darwin'in kadınların doğası hakkındaki görüşlerinin evrim teorisine de yansıdığı ve bu nedenle nesiller boyunca (sözde) bilimsel kadın ayrımcılığını beslediği" sonucuna varmıştır.138 Evrimci bilim yazarı Elaine Morgan ise, Darwin'in biyoloji, etnoloji ve diğer bazı bilim dallarını kullanarak, erkekleri, kadınların "aşağı ve değiştirilemez şekilde ikinci sınıf olduklarını" düşünmeleri için teşvik ettiğini belirtir.139

Evrimci bilim adamı John R. Durant'ın belirttiği gibi, ırkçılık ve cinsiyet ayrımı evrim teorisinin belli başlı sonuçlarından ikisidir:

Darwin, görüşünü hayvan ve insanların görünümleriyle ilgili bazı gözlemlere dayandırdı. Küçük beyinleri ve kavrayışı daha kuvvetli kollarıyla mantıktan

çok içgüdünün hakim olduğu bir yaşam sürdükleri söylenen vahşiler, doğa ve insan arasında orta bir konuma yerleştirilmişlerdir. Daha sonra Darwin bu sıralamayı, çocukları ve doğuştan geri zekalı kişileri ve aynı zamanda kadınları da dahil etmek amacıyla genişletmiştir. Darwin, kadınların sezgi, hızlı algılama ve belki taklit gibi güçlerinin, aşağı ırkların, dolayısıyla eski ve aşağı medeniyet düzeyinden insanların özelliklerine benzer olduğunu düşünüyordu.140

Durant'ın söz ettiği Darwin'in yanılgıları, İnsanın Türeyişi adlı kitabında şöyle geçmektedir:

Genellikle kadınlarda, sezgi, hızlı kavrama ve belki taklit gücü gibi özelliklerin, erkeklere oranla çok daha belirgin olduğu itiraf edilir; ancak bu yeteneklerden -en azından- bazıları, aşağı ırklara ve bu nedenle de eski ve aşağı medeniyet düzeyine ait özelliklerdir.141

Darwin'in kadınlar ve evlilik hakkındaki genel düşünceleri de göz önünde bulundurulduğunda, kadınları ikinci sınıf varlıklar olarak gördüğü ve onları küçümsediği açıkça görülmektedir. Darwin bu bilim dışı görüşünü teorisine de yansıtmıştı. Evliliğin neden yararlı olduğunu kendince şöyle açıklıyordu:

Çocuklar, daimi bir arkadaş, ilgi gösterecek (ileri yaşta arkadaş), sevilecek ve oyun oynanacak biri... Herşeye rağmen bir köpekten daha iyi bir şey. Ev ve evle ilgilenecek bir kişi. Müzik ve havadan sudan konuşmalar. Bunlar sağlık için iyi şeylerdir.142

Kısacası Darwin, evliliği "bir kadının arkadaşlığı ne de olsa bir köpeğin arkadaşlığından daha iyidir" mantığı ile gerekli görüyordu. Darwin evlilikle ilgili ifadelerinde, bütün hayatını birlikte geçirecek iki insanın arasındaki dostluk, sevgi, saygı, bağlılık, sadakat, yakınlık, samimiyet ve güven gibi özelliklerden hiç söz etmiyordu. Darwin evlilik için ayrıca şunları söylemekteydi:

Zaman kaybı; akşamları okuyamazsın, şişmanlık ve tembellik, endişe ve sorumluluk, kitaplar vs. için daha az para ayırmak, eğer çok çocukluysanız geçim sağlama baskısı... belki karım Londra'yı sevmeyecek, o zaman ceza, uyuşuk ve tembel bir aptalla sürgün hayatı olacak.143

İnsanların hayvanlardan temel bir farkı olmadığını, özellikle kadınların ve çocukların hayvanlara daha yakın varlıklar olduğunu sanan bir insan için bu akıl ve vicdan dışı ifadeler son derece doğaldır. Eşini ve çocuklarını aşağı bir tür olarak gören bir insan elbette ki onlara sevgi, saygı duymayacak; onlar için fedakarlıkta bulunmak, onlara güzellikler sunmak istemeyecek; menfaatine uygun olmadığı sürece onlarla ilgilenmeyecektir. Aslında Darwin'in ifadeleri, Darwinist ahlakta insan sevgisinin, yakınlık ve dostluğun yaşanamayacağını bir kez daha göstermektedir.

Darwin, kendince erkeklerin kadınlara göre daha üstün oldukları iddiasını ise şöyle ifade etmiştir:

İki cinsin zihinsel güçleri arasındaki en temel farklılığı, erkeklerin derin düşünme, mantık, hayal gücü veya sadece duyu ve ellerin kullanımını gerektiren her işte kadınlardan daha yüksek mevkilere ulaşmaları göstermektedir. Şiir, resim, heykeltraşlık, müzik, tarih, bilim ve felsefe konularında önde gelen kadın ve erkeklerin listesi yapılmış olsaydı, iki listeyi karşılaştırabilmek mümkün olmazdı. Bay Galton'un, Hereditary Genius (Kalıtsal Dahi) adlı kitabında çok iyi ifade ettiği gibi, eğer erkekler, birçok konuda, kadınlar üzerinde tartışılmaz bir üstünlüğe sahip iseler, o zaman erkeklerin ortalama zihin gücünün kadınlarınkinden yüksek olması gereklidir sonucunu, ortalamalardan sapma kanunundan çıkarabiliriz.144

Kuşkusuz Darwin bu yanılgıyı öne sürerken, hiçbir bilimsel delile dayanmıyordu. Darwin'in kadınlar hakkındaki bu taraflı ve ön yargılı iddiaları, hızla Darwin'in çağdaşı bilim adamları arasında yayıldı.

Cenevre Üniversitesi'nde doğa tarihi profesörü olan materyalist Carl Vogt, Darwin'in vardığı bütün sonuçları –hiçbir bilimsel değerlendirmeye tabi tutmadan- kabul ediyor ve "çocuk, kadın ve bunak beyazın yetişkin bir zenci ile aynı zihinsel özelliklere ve kişiliğe sahip olduğunu, dolayısıyla bunların aşağı sınıftan olduklarını iddia ediyordu.145 Vogt daha da ileri gitmiş ve kadınların erkeklerden çok, aşağı hayvanlara daha yakın oldukları yalanını öne sürmüştü. Vogt'un yanılgılarına göre, kadın, evrimi erken durduğu için "gelişimi engellenmiş bir erkekti".146 Vogt'un bir başka sapkın iddiasına göre de, medeniyet ilerledikçe kadınla erkek arasındaki uçurum daha da açılıyordu, örneğin Avrupa'nın ileri toplumlarında bu fark çok daha büyüktü.147 Darwin, Vogt'un hezeyanlarından oldukça etkilenmişti ve onu en önemli taraftarları arasında saymaktan onur duyuyordu.148

Tarihin pek çok devrinde ve Darwin'in yaşadığı dönemde, -toplumların cehaleti ve geri kalmışlığı nedeniyle- kadınların birçok alanda geri planda tutulmaya çalışıldıkları ve bunun büyük oranda gerçekleştiği doğrudur. Ancak bu tamamen yerleşik kültürden, toplumun ve çevrenin etkisinden kaynaklanan bir durumdur. Darwin ve taraftarlarının iddia ettikleri gibi asla biyolojik bir geride kalma değildir. Allah, kadını ve erkeği eşit olarak yaratmıştır. Erkeğin kadına üstün olduğunu iddia edip, kadınları bu yolla baskı altına alıp onlara ikinci sınıf insan muamelesi yapmak, din ahlakının yaşanmadığı toplumlara has bir ilkelliktir. Günümüzde, eşit fırsatlar verildiğinde kadınların da en az erkekler kadar başarılı, zeki ve yetenekli oldukları bilinmektedir ve bunun sayısız örneği bulunmaktadır.

Kafatası Ölçümlerine Dayanan Cinsiyet Ayrımcılığı

Bazı evrimci bilim adamları, kadınların daha "aşağı" olduklarını göstermek için kendilerince kadınların beyin kapasitelerinin daha küçük olduğunu kanıtla-

maya çalıştılar. İlk önceleri, kadınların kafatası ölçülerini almak gibi son derece aşağılayıcı ve mantık dışı yöntemlere başvurdular. Beyin ne kadar büyükse zekanın da o kadar gelişmiş olduğunu sandıkları için (bunun bilimsel açıdan geçerli bir kıyas olmadığı bugün kesin olarak bilinmektedir), kafataslarını kıyaslayarak kadınların aşağı olduklarını kanıtlayacaklarını iddia ettiler. Bu, aslında Darwin'in kitabında söz ettiği bilim dışı yöntemlerden biriydi:

Farklı zihinsel yetenekler aşamalı olarak kendi kendilerine geliştiklerinde, beynin büyüyeceği neredeyse kesindir... İnsan beyninin vücuduna göre büyük oranı -aynı oran goril ve orangutanınki ile kıyaslandığında- insanın gelişmiş zihinsel güçleriyle yakından bağlantılıdır... İnsan beyninin büyüklüğü ile zihinsel yeteneklerin gelişimi arasında -vahşilerin ve medeni ırkların, eski ve günümüz insanlarının kafataslarının karşılaştırılması ve tüm omurgalı serisinin benzerlikleriyle desteklenen- bir çeşit yakın ilişki bulunur.149

Darwin'in içinde bulunduğu ilkel bilim koşullarında öne sürdüğü iddiasına göre, kafatası ölçüleri ve beyin hacimleri üzerine yapılan çalışmaların neticeleri evrim teorisini destekleyen veriler ortaya koyacaktı. Ne var ki, bilimsel veriler ve araştırmalar bu iddianın tam tersini ortaya koydu. Farklı kafatası ölçüleri ya da beyin hacimleri hiçbir şekilde evrimi destekleyici bilgi sunmuyordu. Nitekim bu ölçümlerin bilimsel açıdan geçerli bir kıyas olmadığı bugün artık kesin olarak kabul edilmektedir.

Kadınların sözde aşağı cins olduklarını kraniyolojiyi (kafatası bilimini) kullanarak kendince ispatlayabileceğini sanan bilim adamlarından biri de Paul Broca'ydı. Fiziksel antropolojinin kurucularından sayılan Broca, insan gruplarının kafataslarını ölçerek onlara değer biçmek gibi ilkel yöntemler kullanan ve bu ilkelliği savunan biriydi.150 Broca, yaptığı sözde bilimsel ölçümlerin ardından şu çarpık mantığı öne sürmüştü: Genel olarak beyin, yaşlılara oranla yetişkinlerde, vasat bir erkeğe göre seçkin bir erkekte ve aşağı ırklara göre üstün ırklarda daha büyüktür... Diğer şeyler eşit olduğu durumda, zekanın gelişmesiyle beynin hacmi arasında önemli bir ilişki bulunmaktadır.151

Broca özellikle kadınlarla erkekler arasındaki zihin ve kafatası yapısı farklılıkları ile de ilgileniyordu. Topladığı kafatası ölçümlerini ön yargılı yorumlarla değerlendirmiş ve kadınların zihinsel olarak daha aşağı oldukları varsayımını ortaya koymuştu.152 Broca ayrıca, kadınlarla erkekler arasındaki beyin farklılığının kendi döneminde dahi giderek daha büyük hale geldiğini iddia etmişti. Oysa bu iddiasını delillendirebileceği bilimsel bir verisi yoktu. Bu iddiasını kendince destekleyebilmek için bir başka bilim dışı varsayım ortaya atmıştı: Ona göre bu artan farklılığın nedeni, baskın erkekle pasif kadın üzerinde farklılaşan evrimsel baskıydı.153

Broca'nın ortaya koyduğu sonuçların bilimsel bir değer taşımadığı günümüz evrimcileri tarafından da itiraf edilmektedir. Gould, Broca'nın bilimsel olmayan bu sonuçları için şu yorumu yapmıştır:

Broca'nın verileri özenle seçilerek biraraya getirilmiş ve daha sonra, önceki sonuçlar doğrultusunda bilinçsizce kullanılmışlardır.154

Başka bir deyişle Broca, elde ettiği verileri evrim teorisinin aldatmacalarına göre "bilinçsizce" ve ön yargıyla yorumlamıştı.

Kafatası ölçülerini kullanarak kadınları kendince aşağı gören evrimciler arasında sosyal psikolojinin kurucularından Gustave Le Bon da vardı. Le Bon şöyle diyordu:

En zeki ırklarda... çok sayıda kadının beyninin büyüklüğü, en gelişmiş erkek beyninden çok gorillerinkine daha yakındır. Bu aşağılık o kadar belirgindir ki, hiç kimse bir an için bile buna karşı çıkmaz; tartışmaya değecek olan sadece bu durumun derecesidir... Kadınlar... insan evriminin en aşağı formlarını temsil ederler ve... yetişkin, medeni bir erkekten çok, çocuklara ve vahşilere daha yakındırlar. Kararsızlık, tutarsızlık, düşüncesizlik, mantıksızlık ve muhakeme yetersizliği gibi konularda üstünlük sergilerler. Şüphesiz ki, seçkin kadınlar da vardır... ancak onlara, çift başlı bir goril gibi ucubelerin doğumu kadar ender rastlanır; sonuç olarak, onları tamamen göz ardı edebiliriz.155

Darwinistler, diğer pek çok iddialarında olduğu gibi kadınlar hakkındaki iddialarında da yanılmaktadırlar. Kadınların müşfik, sevecen, merhametli, ince düşünceli yapıları onları evrimcilerin sandığı gibi geri bırakan değil tam tersine daha da üstün kılan özelliklerdir. İnsanı bir tür hayvan gibi görmeye kodlanmış olan evrimciler, bu tarz insani özellikleri kendilerince geri kalmışlık olarak değerlendiriyor olabilirler. Ancak bunlar insanın yaşam kalitesini artıran çok önemli ve güzel özelliklerdir. Sanat, edebiyat, teknoloji gibi pek çok alanda gelişmeyi ve ilerlemeyi sağlayan, evrimcilerin varlığını asla kabul etmek istemedikleri söz konusu insani özelliklerdir.

Bilim Darwin'i Bir Kez Daha Yalanlıyor

Her ne kadar Darwin ve bazı çağdaşları, kafatası ölçümleri yaparak insanları ırklarına ve cinsiyetlerine göre "aşağı" veya "üstün" diye sınıflandırmış olsalar da, Darwin'in pek çok iddiası gibi bu da günümüzde bilim tarafından geçersiz kılınmıştır. Kafatası ve beyin büyüklüğünün zeka veya zihinsel kapasite ile bir ilgisinin olmadığı anlaşılmıştır.

Beyin büyüklüğü ile zekanın doğru orantılı olmadığı aslında doğada açıkça görülmektedir. Örneğin fillerin ve balinaların beyinleri insana göre çok daha büyüktür. Ancak insanın tüm bu canlılardan daha zeki olduğu açıktır. Bunun dışında günümüzde insanların kafatası hacimleri 700 cc ile 2.200 cc arasında de-

ğişiklik göstermektedir.156 Fakat bu farklılıklar, insanların zekaları arasındaki farklılığı belirler nitelikte değildir.

Kafatası ölçümleri dışında, genetik bilimi de Darwin'in kadın ve erkek arasındaki farklılıklarla ilgili iddialarının doğru olmadığını ortaya çıkarmıştır. Kalıtım kanunlarına göre erkek, hem kız hem de erkek çocuklarına genlerini aktarabilmektedir. Eğer erkek, Darwin'in iddia ettiği gibi biyolojik olarak "üstün" özelliklere sahipse, o zaman onun kız çocuğu da biyolojik olarak aynı üstün özelliklere sahip olabilecek, dolayısıyla hem kadınlar hem de erkekler aynı özellikleri paylaşabilecektir. Ancak Darwin ve çağdaşları genetik bilimi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Hatta Darwin, bir türün elde ettiği özelliklerin sadece bir cinsten geldiğini öne sürebilecek kadar bu konuda bilgisizdi.157 Darwin ayrıca dahilik, hayal gücü ve mantık gibi üstün özelliklerin kızdan çok erkek çocuğa aktarıldığını öne sürecek kadar cahilce açıklamalarda bulunmuştu.158

Kuran Ahlakına Göre Kadın ve Erkek Eşittir, Üstünlük Ahlaka Göredir

Kuran ahlakında, erkek ve kadın arasında hiçbir fark yoktur. Allah Kuran'da kadınlara ve erkeklere eşit sorumluluklar yüklemiş, hepsini aynı konulardan sorumlu tutmuştur. Bir insanı Allah Katında üstün kılan, kadın veya erkek olması değil, Allah korkusu, Allah'a olan derin sevgi ve bağlılığı ve güzel ahlakıdır. Rabbimiz bir ayetinde, kadın olsun erkek olsun iyi ve güzel davranışlarda bulunan kimselerin en güzel şekilde ahlaklarının karşılığını alacaklarını şöyle haber vermiştir:

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır. (Nisa Suresi, 124)

Allah Kuran'da kadın olsun erkek olsun iman eden bir kimsenin sahip olması gereken özellikleri şöyle açıklamıştır:

Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resulü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 71)

Allah'ın ayette bildirdiği gibi her insanın, cinsiyeti göz önünde bulundurulmaksızın, sorumlulukları aynıdır. Bu sorumlulukları eksiksiz yerine getiren, yal-

nızca Allah'a yönelip dönen ve Allah'tan korkup sakınan erkek ve kadınları Allah şu şekilde müjdelemiştir:

Nitekim Rableri onlara (dualarını kabul ederek) cevab verdi: "Şüphesiz Ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam"... (Al-i İmran Suresi, 195)

Darwinistlerin kıstas olarak aldıkları zihinsel özellikler de, Allah'ın insanlara cinsiyet ayrımı olmaksızın verdiği yeteneklerdir. Allah bir ayette "Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir..." (Enfal Suresi, 29) buyurmaktadır. Allah'ın ayette bildirdiği gibi, muhakeme yeteneği ve dolayısıyla akıl, cinsiyete göre değil, Allah korkusuna göre gelişir.

İmanın kendisine kazandırdığı akıl ile hareket eden her insan, kadın olsun erkek olsun, pek çok konuda başarı elde edebilir, üstün özellikler kazanabilir. Samimi olarak iman eden bir kişi ise en çok Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmak için çaba harcar.

DARWİNİZM VE AHLAKİ ÇÖKÜNTÜ

Ahlaki dejenerasyonda sürekli artış; birkaç jenerasyon önce ayıplanan, kötülenen, yasaklanan, onaylanmayan davranışların zaman içinde yavaş yavaş kabul görmeye başlaması, hatta bir süre sonra özenilen, yaygınca uygulanan bir davranış haline gelmesi çoğu insanın fark etmediği ama son derece önemli bir sorundur. Toplum içinde saldırganlığın, sahtekarlığın artması, eşlerin birbirlerini kolayca aldatabilmeleri, hatta kimi zaman her iki tarafın bunu kabul etmesi, boşanmaların artması, yakın zamana kadar ahlaksızlık olarak bilinen yaşam şekillerinin ve davranışların "farklı seçim", "marjinallik" adı altında sözde meşru görülüp yaygınlaşması, homoseksüellik gibi sapkınlıkların kabul görmesi, uyuşturucu ve alkol bağımlılığında ciddi bir artış olması, soygun, dolandırıcılık, yankesicilik gibi olayların sayısının artması, insanların daha kolay cinayet işler hale gelmeleri, suç oranlarının ve suça eğilimin artması, insanların birbirlerine sevgi ve saygılarının kalmaması, dedikodunun yaygınlaşması, ahlaki dejenerasyonun ortaya çıkış şekillerinden sadece birkaçıdır. Özellikle bazı Batılı ülkelerin içinde bulunduğu durum, söz konusu dejenerasyonun ne derece tehlikeli olduğunu açıkça göstermektedir.

Tüm bu olumsuzlukların kökeninde, insanların niçin var oldukları sorusuna verdikleri yanlış cevaplar yatmaktadır. İnsan gerçekte, kendisini yoktan yaratmış olan Yüce Allah'ı tanımak için vardır. İnsanın kalbi, ancak Allah'ı anarak huzur bulur; Allah "... Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutma-

in olur" (Rad Suresi, 28) buyurarak, insanların yanlış yerlerde aradıkları huzurun tek gerçek kaynağını bildirmektedir. İnsana dünya üzerinde mutluluk ve huzur verecek olan yaşam biçimi de, Allah'ın insanlara emrettiği din ahlakıdır.

İşte bu gerçeğin göz ardı edilmesi, ahlaki dejenerasyon meydana getirmekte, bu da mutsuz, ümitsiz, depresif insanlar oluşturmaktadır.

Bu ahlaki çürümeyi meydana getiren en büyük etkenlerden biri de, insanı Allah'ın kulu olarak değil, tesadüfen ortaya çıkmış bencil bir hayvan olarak tanımlayan Darwinist ideolojidir. Bu bilim ve akıl dışı iddiaya göre, insanın, hayvanlardan farklı kanunlara ve ahlaki değerlere sahip olması beklenmemelidir. Hayat bir mücadele yeridir ve insan hayatta kalabilmek ve başarılı olabilmek için diğer insanlarla kıyasıya mücadele etmeli, acımasız olmalıdır. Bu ise güzel ahlaka dair özelliklerin hiçe sayılması demektir. California Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism (Darwinizm'i Yenmek) adlı kitabında, 1960'lı yıllardan itibaren, dini inançların zayıflaması ve materyalist dünya görüşünün hakim olmasıyla, toplum hayatında ortaya çıkan olumsuzluklardan şöyle söz etmektedir:

1960'ların İkinci Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'ni oluşturduğunu söylemek neredeyse doğru olacaktır; bu bazı insanların2 Allah'tan kopup ayrılmalarının bildirgesidir. Bu tür bir bildirimin arkasından çok daha ileri boyutlarda ahlaki ve hukuki sorunlar doğması beklenmelidir, gerçekten de böyle oldu... 159

Michael Denton ise, 20. yüzyıla damgasını vuran belaların Darwinizm göz önünde bulundurulmadan değerlendirilemeyeceğini belirtir ve şöyle der:

Darwinist devrim olmadan yirminci yüzyıl anlaşılamaz. Son seksen yıl içinde dünyayı etkisi altına alan negatif sosyal ve politik akımlar, Darwinizm'in entelektüel yaptırımı olmaksızın gerçekleşemezdi. On dokuzuncu yüzyılda giderek artan seküler bakış açısının, başlangıçta evrimin kabulünü kolaylaştırdığını söylerken, günümüzde yirminci yüzyılın agnostik (bilinemezci) ve şüpheci bakış açısından, büyük olasılıkla herşeyden çok Darwinizm'in sorumlu olduğunu hatırlamak yerinde olacaktır. Bir zamanlar materyalizmin sonucu olan (teori), günümüzde onun dayanak noktası halini almıştır.160

Bu noktada, Darwinizm'in ahlaki çöküntü ve dejenerasyona zemin hazırlayan iddialarının maddeler halinde incelenmesi yerinde olacaktır.

Darwinizm Ateizme Temel Oluşturur

Darwinizm'in materyalist çevreler tarafından büyük bir kararlılıkla savunulmasının en önemli nedeni, Darwinizm'in ateist yönüdür.

Ateizm, eski çağlardan beri var olmuştur. Ancak Darwinizm ile birlikte, ateistler asırlardır cevap veremedikleri "canlılar ve insan nasıl var oldu" sorusuna, sözde bilimsel bir cevap bulduklarını sandılar. Evrendeki düzen ve dengenin tesadüflerin sonucu olduğunu ileri sürüyor, kainatta hiçbir amaç bulunma-

dığını iddia ediyorlardı. Oysa bu görüşlerin her biri, 20. yüzyıldaki bilimsel, siyasi ve toplumsal gelişmelerle yıkıldı. Astronomiden biyolojiye, psikolojiden toplumsal ahlaka kadar pek çok farklı alandaki bulgu, tespit ve sonuçlar evrim teorisinin tezlerini ve ateizmin tüm varsayımlarını temelinden çökertti.

Darwinizm'in kaçınılmaz olarak ateizmle sonuçlandığını birçok evrimci ve materyalist de kabul etmektedir. Bunu ilk kez açık bir şekilde Thomas Huxley ifade etmiş, evrim teorisi tamamen kabul edildiğinde, dine inanılmayacağını söylemişti.

Cornell Üniversitesi'nde tarih profesörü olan William Provine, aynı zamanda bir evrimcidir. Provine, evrim teorisine inanan birinin hayat görüşünün dinle tamamen çeliştiğini açıklar.161

American Association for the Advancement of Atheism (Ateizmin İlerletilmesi İçin Amerikan Birliği) başkanı Charles Smith ise, "Evrim Ateizmdir" diyerek aynı gerçeği kabul eder.162

Berkeley Üniversitesi profesörlerinden Phillip Johnson, evrim teorisinin ateist ve din ahlakına uygun olmayan fikir akımları için taşıdığı önemi şöyle açıklamaktadır:

… Darwinizm'in kabul edilmesi Allah'ın varlığının inkar edilmesi anlamına geliyordu ve sonuç olarak Allah'ın vahyine dayalı dinin yerine evrimsel natüralizme (materyalizme) dayalı sapkın bir inanç oluşturuldu. Bu sapkın inanç sadece bilimin değil, hükümetlerin, hukukun ve ahlakın da temel inancını oluşturdu, modernizmin temel felsefesi sayıldı.163

Johnson'ın da belirttiği gibi, Darwinizm'e ve materyalizme körü körüne inanan birçok bilim adamı, kendilerince bilimi, Allah'ı inkar etmenin bir aracı olarak kullanmayı kendilerine en önemli hedef olarak belirlemişlerdir. Oysa bilim, Allah'ın varlığının delillerini insanlara gösteren değerli bir araçtır. Bunun en önemli göstergelerinden biri de, özellikle son yirmi yıl içinde bilim dünyasında, yaratılış gerçeğini savunan bilim adamlarının sayısında büyük artış olmasıdır. Yapılan her araştırma, inceleme ve buluş, elde edilen her yeni bilgi tüm evrende son derece hassas ve bir o kadar da kusursuz bir dengenin varlığını göstermekte, kainatın üstün ve yüce bir Aklın eseri olduğunu ortaya koymaktadır. Bu Akıl, her türlü eksiklikten ve noksanlıktan münezzeh, üstün güç sahibi Yüce Allah'tır.

Moleküler biyolog Michael Denton, Darwinizm'in dinsizliği getirdiğini ve insanın kendisine bakış açısında büyük tahribata neden olduğunu ise şöyle açıklar:

Darwinist teori, insanın Allah ile bağını kopardığı ve onu amacı ve sonu olmayan bir evrenin içinde başıboş bıraktığı için etkisi bu derece derinden yıpratıcı olmuştur. Günümüzde, insanların insanlığa bakış açılarını ve evrendeki yer-

lerini bu derece derinden, olumsuz yönde etkileyen başka bir fikir bulunmamaktadır.

Darwin'in yeni ve devrimci (aynı zamanda akıl ve bilim dışı) görüşü, dünya üzerindeki yaşamın tüm çeşitliliğinin –daha önceden inanıldığı gibi Allah'ın yaratmasının değil- doğal ve gelişigüzel süreçlerin sonucunda meydana geldiğini ileri sürmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Bu sapkın iddianın kabulü... Batı toplumunun sekülerizasyonunda kesin bir rol oynamıştır...164

Toplumların Allah'a olan inançlarının kaybolması veya zayıflaması, o toplumlar için en büyük manevi yıkımdır. Allah korkusu olmayan, ölümden sonra gerçek sonsuz hayatlarına kavuşacaklarını, dünyada yaptıklarına göre cennet veya cehennem ile karşılık göreceklerini inkar eden insanlar, son derece tehlikeli, güvenilmez, saldırgan, suça eğilimli, merhametsiz ve çıkarcı olabilmektedirler. Allah'tan korkmayan bir insan için hiçbir konuda sınır yoktur. Yasalar tarafından cezalandırılmayacağını veya bir şekilde bu tür cezalardan kurtulacağını düşündüğü sürece her türlü ahlaksızlığı ve kanunsuzluğu yapabilir, toplum içinde her türlü huzursuzluğa neden olabilir, insanları dolandırabilir, canlarını yakabilir ve benzeri birçok zulümde bulunabilir.

Allah korkusu ve Allah sevgisi ise, insanların güzel ahlakı yaşamalarını, Allah'ın hoşnut olacağı şekilde davranmalarını sağlar. Bu bir toplumu hem ilerletir, hem de güçlendirir. Aksi durumda ise çatışmalar, kavgalar, savaşlar, acımasızlıklar, adaletsizlikler son bulmaz.

Allah, insanlara iyiliği, güzelliği, adaleti, dürüstlüğü ve düzeni emreder. Allah, Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

Medyen (toplumuna da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik. Şuayb onlara:) Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka İlahınız yoktur. Size Rabbinizden apaçık bir belge gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların (hakları olan mallarını) eşyasını değerinden düşürüp-eksiltmeyin ve düzene konulmasından sonra yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın. Bu sizin için daha hayırlıdır, eğer inanıyorsanız." (Araf Suresi, 85)

O'na iman edenleri tehdit ederek, Allah'ın yolundan alıkoymak için ve onda çarpıklık arayarak (böyle) her yolun (başını) kesip-oturmayın. Hatırlayın ki siz azınlıkta (ve güçsüz) iken O, sizi çoğalttı. Bozgunculuk çıkaranların nasıl bir sona uğradıklarına bir bakın. (Araf Suresi, 86)

Darwinizm İnsanın Başıboş ve Amaçsız Olduğu Yalanını Öne Sürer

Evrimci George Gaylord Simpson'ın aşağıdaki sözleri, Darwinizm'in insan hakkındaki tamamen yanılgılar üzerine kurulu bakış açısını en açık şekilde özetlemektedir:

İnsan, evrende anlama kapasitesine ve potansiyeline sahip tek varlıktır. Ama bilinçsiz ve akılsız maddelerin bir ürünüdür. Böylece dünyaya gelişini kendisi başarmış olan insan, sadece kendisine karşı sorumludur.165

Klasik Darwinist yalanlarından biri olan bu iddia, toplumsal çöküntünün temelinde yer alan önemli nedenlerden biridir. Darwinistler, insanın dünyaya gelişini kendisinin başardığı yanılgısını öne sürerken tek bir bilimsel delil dahi sunamamakta, ideolojik nedenlerle bu aldatmacayı ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Bu gerçek dışı iddiaya göre, insanın varlığının önceden belirlenmiş hiçbir amacı yoktur. Bu sözde amaçsız varlık, zaten bir gün ölecek ve yok olacaktır. Oysa gerçek böyle değildir.

Allah insanı yoktan yaratmıştır. İnsanın yaratılışının belirli bir amacı vardır ve bu amaç Kuran'da bildirilmiştir. Allah insanları Kendisi'ne kulluk etmeleri için yaratmıştır. Her insan dünyada kaderinde belirlenmiş olan süre kadar kalacak ve bu süre bitip öldükten sonra da yeniden diriltilecektir. Ve her insan ahiret gününde, dünyadayken yaptıklarından sorguya çekilecektir. Evrimcilerin tüm güçleri ile bu gerçeği reddetmeye, unutmaya ve unutturmaya çalışmaları da bu gerçeği hiçbir şekilde değiştirmez. Dünyadayken bu hatalarından dönmedikleri müddetçe, Allah'ı ve ahiret gününü inkar edenlerin, insanın amaçsız bir varlık olduğunu öne sürenlerin hesap günü geldiğinde yaşayacakları pişmanlık çok büyük olacaktır. Rabbimiz bu pişmanlığı Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık." (Enam Suresi, 27)

İnsanlara amaçsız olduklarının telkininin verilmesi, onları büyük bir bunalıma ve boşluğa sürüklemektedir. Bu yalana inananlar hayatı çok anlamsız ve gereksiz görmekte, bu ise büyük bir manevi çöküntüye neden olmaktır. Günümüzün önde gelen evrim savunucularından Richard Dawkins'in akıl ve mantık dışı iddiaları da, söz konusu materyalist bakış açısının tipik bir örneğidir. Dawkins, insanların birer gen makinası olduklarını ve varoluşlarının tek amacının bu genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğunu iddia eder. Dawkins'e göre, ne evrenin ne de insanın varoluşunun başka bir amacı yoktur. Bu sapkınlığa göre tüm evren ve insanlar rastlantıların ve kaosun ürünüdürler. Bu batıl inancın insanları ümitsizliğe ve mutsuzluğa sürükleyeceği çok açıktır. Ölümle birlikte yok olup gideceğini düşünen bir insan için dünyadaki hiçbir şeyin bir anlamı kal-

maz. Dostlukların, sevginin, yaptığı iyiliklerin, yaşadıklarının hiçbir karşılığı ve devamı olmayacağını zanneden bir insana hiçbir güzellik zevk vermeyecektir.

Bunun da ötesinde, bu çarpık mantık örgüsü nedeniyle insanlar işledikleri kötülüklerin de karşılığını almayacaklarını düşüneceklerdir. Bu da insanların bir şekilde örtbas edebileceklerini düşündükleri ya da cezalandırılmayacağını sandıkları kötülükleri hiç sakınmadan işlemelerine neden olacaktır. Yalan söylemekten, ikiyüzlü davranmaktan, dedikodu yapmaktan, haksız kazanç sağlamaktan, acımasızlıktan, hırsızlıktan ve hatta cinayet işlemekten dahi sakınmayacak hale geleceklerdir. Böyle sapkın bir düşünceye kapılmış olan insanların sayıca arttığı toplumlarda ise düzenden ve istikrardan söz etmenin mümkün olmayacağı açıktır.

Darwinist telkinlerin insan ruhunun üzerinde yaptığı tahribatın en dikkat çekici örneklerinden biri, Dawkins'in, Unweaving The Rainbow (Gökkuşağını Sökmek) isimli kitabının önsözünde şu sözlerle ifade edilmektedir:

İlk kitabımın yayımcısı, kitabı okuduktan sonra, verdiği soğuk ve kasvetli mesajdan çok bunaldığını ve üç gece boyunca uyuyamadığını itiraf etti. Bazıları da bana sabahları uyanmaya nasıl katlanabildiğimi soruyor. Uzak bir ülkeden bir öğretmen ise bana sitem dolu bir mektup gönderdi. Mektubunda, aynı kitabı okuyan bir öğrencisinin kendisine gözyaşları içinde geldiğini ve hayatın boş ve amaçsız olduğu düşüncesinin onu olumsuz yönde etkilediğini yazıyordu. Öğretmen, diğerlerinin de aynı "hiçlik karamsarlığı"ndan etkilenmemeleri için, öğrencisine kitabı başkalarına göstermemesini tavsiye etmiş. 166

Dawkins'in bu itirafında da görüldüğü gibi, Darwinizm'in insanlara telkin ettiği karamsarlık ve amaçsızlık, toplumlar için büyük bir tehlikedir. Bu tehlikenin en önemli yönlerinden biri, insanlara sadece Dawkins'in öne sürdüğü gibi "kasvet verici gerçeği" sunması değil, aksine "kasvet verici bir yalan" sunması ve onları "neşe verici gerçekten" koparmaya çalışmasıdır. Bu neşe, mutluluk ve huzur verici gerçek, insanın yalnız, başıboş, terk edilmiş, amaçsız bir varlık olmadığı, kendisini yaratmış olan Allah'ın belirlediği bir amaca sahip olduğu gerçeğidir. Allah'ın insanları bir amaç için yarattığını unutan toplumlar ise ahlaki ve manevi çöküntüye uğramaya mahkumdurlar. Uyuşturucu ve alkol bağımlılarının, intihara teşebbüs edenlerin, içine kapanarak adeta "hayata küsenlerin", depresyon, stres gibi psikolojik rahatsızlıkları olan insanların büyük bir kısmı, hayatlarının gerçek amacını bilmeyen insanlardır. Prof. Fred Hoyle bir evrimci olmasına rağmen, Türlerin Kökeni ile gelen nihilistik (hayatın amaçsız ve insan değerlerinin önemsiz olduğu yanılgısı) felsefenin tehlikesi için şöyle der:

Türlerin Kökeni'nin yayınlanmasının ardından sözde eğitimli görüşlerin benimsemeyi tercih ettiği nihilist felsefenin insanlığı otomatik olarak kendini yok etme sürecine teslim ettiği düşüncesi hiç aklımdan çıkmıyor. O zaman felaketler için geri sayım başlamıştı.167

Allah her insanı Kendisi'ne kulluk etmesi için yaratmış ve ona Kendi ruhundan üflemiştir. İnsan, cansız maddelerden rastlantılar sonucunda oluşmuş bir varlık değildir. İnsan, Yüce Allah'ın yarattığı, akıl ve vicdan verdiği, türlü nimetler bahşettiği bir varlıktır. Darwinistlerin ve materyalistlerin amaçsız ve başıboş sandıkları insanın aslında çok önemli, çok üstün ve değerli bir amacı vardır: Kendisini yaratan, yoktan var eden, bir hiçken kendisine can ve bilinç veren Yüce Rabbimiz'i hayatının her anında hoşnut etmek, Rabbimiz'in emirlerine büyük bir titizlikle ve şevkle uymak, bunun karşılığında ise Allah'ın rahmetini ve sonsuza kadar sürecek olan cennetini kazanmayı umut etmektir. İnsanın asıl hayatı ölümünden sonra başlayacak olan ahiret hayatıdır. İnsan dünyada, cenneti kazanmak için yaşar.

Allah insanların başıboş olmadıklarını Kuran ayetlerinde şöyle bildirir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? (Kıyamet Suresi, 36)

Bizim, sizi boş bir amaç uğruna yarattığımızı ve gerçekten Bize döndürülüp getirilmeyeceğinizi mi sanmıştınız? (Müminun Suresi, 115)

Sosyal Darwinizm'in 'İnsan Hayvandır' Yalanı

Darwinizm'e göre, insan bir hayvan türüdür. Bu akıl ve bilim dışı iddiaya kananlar da, insanın tüm özelliklerinin sözde "hayvan ataları"ndan miras kaldığını öne sürerler. Bu ise, bir insanın kendisine ve diğer insanlara bakış açısı üzerinde çok tehlikeli etkiler yapar. İnsan, bir hayvan türü olarak gördüğü diğer insanlara değer vermez, düşüncelerini önemsemez, hayatlarını değersiz görür. Bir insanın ölümünü bir sineğin veya köpeğin ölümünden daha önemli görmez. Bir insanın aç veya muhtaç konumda olması, onu hayvan olarak gören ve hayvanların da zaten çatışma ve rekabet yoluyla geliştiğini düşünen bir insanı rahatsız etmez. Böyle korkunç bir bakış açısı insanların birbirlerine olan sevgi ve saygılarını da tamamen ortadan kaldırır. İşte bu nedenlerdir ki, Darwinizm'in yanılgılarına aldanmış olanların bir kez daha düşünmeleri ve bu aldatmacanın nelere malolabileceğini göz ardı etmemeleri önemlidir.

George Gaylord Simpson, Darwinizm'in insana bakış açısı hakkında şöyle der:

Darwin'in dünyasında, insanın, farklı bir hayvan türü olarak tanımlanmasının dışında özel hiçbir statüsü yoktur. Kelimenin tam anlamıyla doğanın bir parçasıdır ve ondan ayrı değildir. Yaşayan her türlü canlıya –amip, bağırsak kurdu, pire, deniz yosunu, meşe ağacı veya maymun– ilişki dereceleri farklı bile olsa, benzerlik göstermektedir. Karşılaştırmak gerekirse, maymunlar gibi kar-

deşlere sahip olmaktansa, bağırsak kurdu gibi kırk iki kuzene sahip olmak bize daha az empati (duygu paylaşımı) hissettirebilir.168

Oysa bu hem bilim hem de akıl ve mantık dışı bir iddiadır. İnsanlar ve hayvanlar Allah'ın yarattığı iki farklı varlıktır. Hayvanlar, hayvani iç güdülerle hareket ederler ve şuursuzdurlar. İnsan ise muhakeme yeteneği olan, şuur sahibi bir varlıktır. İnsanın bir tür hayvan olduğunu iddia edenlerin yapmaya çalıştıkları ise, orman kanunlarını insan toplumlarına uygulamaya çalışmaktır. Bu ise, insanların huzur ve refahını sağlayan her türlü güzelliği ortadan kaldıran korkutucu bir kaosa neden olur. Darwin de mektuplarından birinde bu çarpık bakış açısını ifade etmiş ve insanın hayvanlardan evrimleşmesi yalanına dayanarak fikirlerinin herhangi bir değeri olup olmayacağını sorgulamıştır. Darwin'in sözleri şöyledir:

Aşağı hayvanlardan gelişmiş olan insan zihninin inandığı şeylerin, herhangi bir değeri ya da güvenilirliği olup olmadığı konusunda aklıma her zaman korkunç bir şüphe gelir. Bir maymunun zihnindeki inançlara –tabi eğer varsa- hiç kimse güvenir miydi?169

Darwin'in sözleri, evrimcilerin insana bakış açılarının ne kadar dehşet verici olduğunun bir özeti niteliğindedir. Darwin'in bu hezeyanı Batı dünyasının önemli bir kesiminde giderek egemen olmuştur ve günümüzde pek çok ülkede, hatta okullarda okutulan ders kitaplarında dahi, insanlara hayvan oldukları telkini verilmektedir. Örneğin 1994 basımı Biology, Visualizing Life (Biyoloji: Yaşamı Hayal Etmek) adlı ders kitabında şöyle denmektedir:

Siz bir hayvansınız, yer solucanları, dinozorlar, kelebekler ve deniz yıldızları ile ortak bir mirası paylaşıyorsunuz.170

Bilim ve teoloji konularında üniversitede dersler veren ve Moral Darwinism: How We Became Hedonists? (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hazcılar Haline Geldik?) adlı kitabın yazarı Benjamin Wiker, Darwin'den önce ve sonra insana bakış açısında nasıl büyük bir sapma olduğunu belirtir. İnsanlarla hayvanlar arasındaki aşılmaz farklılıkların göz ardı edilerek, insanların hayvanlarla bir tutulma yanılgısının nasıl yaygınlaştığını ise şöyle anlatır:

... Geleneksel ahlakın tümü olmasa bile çoğunluğu, insanların farklı bir tür olduğu varsayımına dayandırılır. Bu nedenle, cinayetin yasaklanması insan doğası açısından tanımlanmaktadır. Öldürmeyin! Neyi öldürmeyin? Aphidleri mi (küçük bir böcek türü)? Karınca yiyenleri mi? Orangutanları mı? Hayır, başka bir masum insanı öldürmeyin. Ancak Darwinizm'le birlikte, insanoğlu ve diğer hayvanlar arasındaki tür ayrımı tamamen bulanıklaşır. Artık çizilmesi gereken ahlaki bir çizgi yoktur, çünkü türlerin çizgisi silinmiştir.

Richard Dawkins ve Peter Singer gibi Darwinistler bu sapkınlığı tüm detaylarıyla itiraf etmekte ve propagandasını yapmaktadırlar. Dawkins, Blind Watchmaker (Kör Saatçi) adlı kitabında şunları söylemektedir:

Kendimizi evrimsel yelpazede yer alan bir hayvan olarak gördüğümüzde, artık ahlakımızın ya tüm canlılar için geçerli olduğunu kabul etmeliyiz ya da ahlakımızın herhangi bir temeli olduğunu reddetmeliyiz. Genellikle Darwinistler, her ikisi için de tutarsız bir durum sunarlar. Bazı hayvanların insanlar ile aynı ahlaki düzeyde olduklarını düşünürler. Bazı açılardan ise insanoğlunu herhangi bir hayvan olarak ele alırlar. Bir taraftan, hayvan hakları için mücadele eder, diğer bir taraftan ise deforme olmuş, yaşlı ve güçsüz insanoğlunun, evcil hayvanlara gösterdiğimiz şefkatin "dışında tutulması" gerektiğini iddia ederler.171

Görüldüğü gibi evrim teorisini insanı bir tür hayvan olarak sunmak istemesinin ana nedenlerinden biri, tüm ahlaki değerlerin ortadan kalktığı bir dünya özlemidir. Eğer insan, Darwinizm'in iddia ettiği gibi bir hayvan türü ise, ki bu hiçbir şekilde doğru değildir, o zaman ahlaki hiçbir değerin hatta ahlak kavramının dahi insanlar için bir önemi kalmamaktadır. Bunun bir topluma vereceği zararın boyutları ise tahmin edilenin ötesinde olabilir. İşte bu nedenle, tüm insanlık Darwinizm'e ve bu bilim sahtekarlığının aldatmacalarına karşı son derece dikkatli olmalıdır.

Darwinizm, sözde insanların hayvanlardan farksız olduklarını öne sürdüğünde, bunu sadece fiziksel ve biyolojik anlamda iddia etmemekte, insan ve hayvan davranışlarının da birbirinden farksız olduğunu kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu durumda insana sözde hayvan atalarından miras kaldığı iddia edilen şiddet, saldırganlık, bencillik, acımasız rekabet, tecavüz, homoseksüellik gibi kötü özellik ve davranışlar, insan için adeta "doğal davranışlar" statüsüne getirilmektedir. Örneğin evrimci bilim adamı J. P. Darlington şöyle demektedir:

Birinci nokta; bencillik ve şiddet doğuştandır, en uzak atalarımızdan bize miras kalmıştır. O zaman şiddet insanlar için doğaldır; evrimin bir ürünüdür.172

Bu durumda insanların her türlü suçu işlemesi normal karşılanmakta, suç işlemek mazur görülmekte, hatta çoğu zaman cezalandırılmaması gerektiği iddia edilmektedir. Gould, Ever Since Darwin (Darwin'den Bu Yana) adlı kitabında, kriminoloji uzmanı İtalyan profesör Cesare Lombroso ile başlayan bu görüş için şöyle der:

Suçluluğa ilişkin biyolojik kuramlar pek yeni sayılmazdı, ama Cesare Lombroso (İtalyan bir hekim) bu tartışmaya yepyeni, evrimsel bir yön verdi. Doğuştan suçlular sadece zihinsel dengesi bozuk ya da hasta değillerdi; daha önceki bir evrimsel aşamaya geri düşmüş, sözcüğün tam anlamıyla soya çekmişlerdi. İlkel ve maymunsu atalarımızın kalıtsal özellikleri genetik repertuarımızda korunur. Bazı bireyler normalden çok fazla atasal özelliğe sahip olarak doğar. Davranışları geçmişin bazı yabanıl toplumları için uygun olsa bile, bugün bu davranışlara suç diyoruz. Doğuştan suçluya acıyabiliriz çünkü kendine hakim olamaz. 173

Lombroso'nun fikrini açıklayan evrimci Gould'un ifadelerinde açıkça görüldüğü gibi, suç işlemek tamamen insanın iradesi dışında olan, insanlara sözde hayvan atalarından miras bir davranış gibi kabul edilmektedir. Oysa bu gerçek dışı bir iddiadır. Allah her insanı, kendisine sürekli kötülüğü emreden nefsi ve o kötülükten korunup sakınmasını, iyilikte bulunmasını emreden vicdanı ile birlikte yaratmıştır. Ayetlerde şöyle buyurulmuştur:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', sonra ona fücurunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

Dolayısıyla her insan, yaptığı hareketin iyi mi kötü mü, davranışının güzel mi çirkin mi olduğunun bilincindedir. Ve her insan kötü olandan sakınmak, iyi olanı yapmakla sorumludur. İyilikte bulunan insanlar güzel tavırlarının karşılığını en güzel şekilde alacakları gibi, kötülükte bulunanlar da yaptıkları kötülüğün cezasını mutlaka çekeceklerdir. Her türlü suçu ve ahlaksızlığı meşru gösteren evrim teorisi ise, insanları hem dünyada hem de ahirette büyük bir felaketin içine sürüklemektedir.

İnsan hayvan değildir. İnsan, Allah'ın kendisine ruhundan üflediği, akla, iradeye, vicdana, sağduyuya, doğruyu yanlıştan ayırma anlayışına sahip, düşünebilen, karar verebilen, yargılayabilen, ceza ve mükafat verebilen, yaşadıklarından ders çıkarabilen, Allah'ın imtihan ettiği bir varlıktır. Bu özelliklerin hiçbiri diğer canlılarda bulunmamaktadır ve bulunamaz da. Çünkü bunlar insanın fiziksel yapısı ile, genleri ile ilgili özellikleri değildir. Tüm bunlar insanın ruhuna ait özelliklerdir.

Öyleyse, ruh ve akıl sahibi olan insan bu gerçeği hissetmeli, ona göre onurlu, iradeli ve vicdanına uygun bir yaşam sürmelidir.

"Hayat Mücadelesi" Yalanının Getirdiği Kötü Ahlak

Daha önce de belirttiğimiz gibi Darwinizm'in en temel yanılgılarından biri, "hayat mücadelesi" ve "güçlü olanın hayatta kalması" ifadeleriyle özetlenen iddiadır. Evrimcilerin gerçek dışı iddialarına göre, hayat, insan dahil tüm canlılar için bir mücadele, kavga ve rekabet yeridir. Böyle bir dünyada sevgi, saygı, iş birliği, fedakarlık gibi güzel ahlak özelliklerine yer yoktur.

Charles Darwin, İnsanın Türeyişi adlı kitabında insanın bugünkü konumuna mücadele ile geldiği ve ilerlemek için mücadeleye devam etmesinin şart olduğu, hiçbir kanun ile bu ilerlemenin durdurulmaması gerektiği yalanını öne sürmüştür:

İnsanoğlu, diğer tüm hayvanlar gibi, günümüzdeki yüksek durumuna şüphesiz ki hızlı üremesinin sonucunda yaşam mücadelesi vererek gelmiştir ve eğer daha yükseğe doğru ilerleyecekse, zorlu bir mücadelenin içinde yer alması gerekmektedir.

Aksi takdirde, kısa süre içinde uyuşukluğa kapılacak ve daha yüksek yeteneklere sahip olan insanlar bu savaşta yeterince başarılı olamayacaklardır. Bundan dolayı, doğal artma oranımız hiçbir yöntem ile yok edilmemelidir. Bu bizi çeşitli kötülüklere yönlendirse de. Tüm insanlar için açık rekabet olmalıdır.174

Darwinizm'in getirdiği karanlık dünyada önemli olan, bir insanın hayatı boyunca kıyasıya bir mücadele içinde olmasıdır. Oysa bu ne bilimsel geçerliliği olan ne de akla ve mantığa uygun olan bir iddiadır. Bu tehlikeli telkinlerin uygulamaya geçirilmesiyle meydana gelecek ortamda dürüstlük, kahramanlık, fedakarlık, sadakat yerine; sahtekarlık, egoistlik, yalancılık, vefasızlık gibi özellikler geçerli olacaktır ve ancak bu kötü özelliklere sahip olanlar kazanacaktır. Darwinizm'in bu çarpık dünya ve ahlak anlayışının dayandırıldığı temeller evrimciler tarafından satır aralarında sık sık dile getirilmekte ve insanlara telkin edilmektedir.

Örneğin Yale Üniversitesi'nden biyoloji doktoru Lorraine Lee Larison Cudmore, "The Center of Life" (Hayatın Merkezi) adlı bir makalesinde evrimci hayat görüşünde merhamet ve acımaya yer olmadığını açıkça itiraf etmektedir:

Evrim, sert ve kaçınılmazdır. Merhamete veya dürüst bir mücadeleye yer yoktur. Çok fazla organizma doğar, bu yüzden de, bunların birçoğunun ölmesi gerekecektir. Önemli olan, ayrılan bir sonraki kişiden daha çok sizin genlerinizi taşıyan çocuk bırakıp bırakmadığınızdır.175

Kitabın diğer bölümlerinde incelenen ırkçılık, vahşi kapitalizm, öjeni gibi sosyal Darwinizm'in güçlendirdiği sapkın ve tehlikeli düşünce ve uygulamaların hepsi, Darwinizm'in hayatta kalma mücadelesi ve güçlü olan yaşar yanılgılarının birer sonucudurlar. Oysa hayat bir mücadele yeri değildir. İnsanın tek mücadelesi kendi nefsiyle ve diğer kötülüklerle olmalıdır. İnsan kendi kişiliğindeki ve çevresindeki kötülüklerle mücadele ederek hem kendinde hem de insanlar arasında sevgi, merhamet, şefkat, barış, güven, saygı, sadakat, neşe, huzur gibi güzellikleri hakim etmeye çalışmalıdır. Allah'ın hoşnut olduğu ve insanlar için seçtiği din ahlakı da bunu gerektirmektedir.

Sosyal Darwinizm İnsan Hayatına Değer Vermez

Darwinizm'in "hayat mücadelesi" dogması ve insanların birer hayvan oldukları yalanı, uygulamaya konulduğunda, insan hayatı değersizleşir. Herhangi bir sebeple insan öldürmek, bir insanı açlığa, ölüme terk etmek, savaş çıkarmak, katliam yapmak, terör eylemi gerçekleştirmek, akıl hastası, özürlü olduğu

veya başka bir ırktan olduğu için insanları yok etmek, "makul" ve kolay hale gelir.

Bu sapkın mantığa uyarak insan hayatına değer vermeyenlerden biri, Amerikalı sosyal Darwinist profesör E. A. Ross'tur. Ross'un çarpık iddialarına göre, "Hıristiyanlığın ortaya attığı toplumsal yardımlaşma ve hayırseverlik kültü, gerizekalıların ve aptalların üremelerine ve çoğalmalarına yarayan koruyucu bir kalkanın gelişmesine" neden olmuştur. Ve yine Ross'a göre, "Devlet, sakatları, örneğin sağır dilsizleri koruma altına almakta, sonra da bunlar üreyerek sakat bir ırk oluşturmakta"dır. Tüm bunlara sözde doğal evrimsel gelişmeyi engelledikleri için karşı çıkan Ross'a göre, "dünyayı düzeltmenin yegane yolu, tüm aptalları, beceriksizleri ve sakatları" kendi hallerine bırakarak, doğal seleksiyon süreci içinde ayıklanmalarını beklemektir.176

Bunun ne kadar acımasız bir düşünce olduğu açıkça ortadadır. İnsan vicdan sahibi bir varlıktır ve vicdanı zayıfları, düşkünleri, fakirleri, muhtaçları korumasını emreder. Aksi takdirde, eğer insan "insan gibi düşünme" yeteneğini yitirirse, bu kez gerçekten hayvandan daha aşağı bir konuma gelir. Çünkü hayvanlar arasında dahi büyük bir dayanışma ve yardımlaşma vardır. (Detaylı bilgi için bkz. Canlılarda Fedakarlık ve Akılcı Davranışlar, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

Ross, insana değer vermeyen tek sosyal Darwinist değildir. Onun dehşet verici düşüncelerine sahip çıkan pek çok Darwinist bulunmaktadır. Örneğin Princeton Üniversitesi'nde biyoetik profesörü olan evrimsel psikolog Peter Singer, ciddi fiziksel sakatlığı olan insanların yaşama değer görülmemeleri gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmiştir. Bu zalimliğini de şu acımasız sözleri ile ifade etmiştir: "Eğer ciddi şekilde sakat bir insan çocuğunu insan olmayan bir hayvanla örneğin köpek veya domuzla kıyaslarsak... insan olmayanın her zaman daha üstün özellikleri olduğunu görürüz... Sadece insan çocuğun Homo sapiens türüne ait olması gerçeği, bu çocuğun bir domuzdan veya köpekten daha farklı muamele görmesine neden olur. Ancak türün bir üyesi olmak tek başına ahlakla ilgili değildir."177

Singer, Darwinist vahşette daha da ileri gitmiş ve zihinsel özürlülerin yiyecek amaçlı veya bilimsel deneyler için öldürülebileceğini söylemiştir. Şüphesiz bu çok iğrenç bir vahşettir. Ancak Darwinist mantıkta bu tarz iğrençlikler ve vahşet dahi savunulabilmektedir. Singer'ın sözleri şöyledir:

Zihinsel özürlülerin yaşam hakları yoktur ve bu yüzden- insan etine yönelik bir istek geliştirmemiz gerekirse- yiyecek için ya da bilimsel deney amaçlı olarak öldürülebilirler.178

Right To Die Society (Ölme Hakkı Cemiyeti) eski başkanı Joseph Fletcher da, zihinsel özürlüler için benzer iddialarda bulunmaktadır:

En düşük düzeyde zekaya ya da zihinsel yeteneğe sahip olmayan kişiler, kaç organı çalışırsa çalışsın, her ne kadar yaşam fonksiyonları otomatik olarak yerine gelirse gelsin, insan değildirler... Zeka özürlülerin herhangi bir sorumlulukları yoktur, hiç olmamıştır ve olmayacaktır. Bu, zeka özürlü kişilerin insan olmadığı anlamına gelir.179

Yeni doğan bebeklerin öldürülmesi ise, insan hayatına değer vermeyen Darwinizm'in makul gördüğü acımasız, vahşi uygulamalardan bir diğeridir. Darwinizm, eğer yeni doğan bebeğe bakmak o anne baba için güçlük ise, onları hayat mücadelesinde geriletecekse, evrimsel açıdan bu bebeğin öldürülmesinin gerekli olduğunu ileri sürebilecek kadar vicdansızca bir düşünceyi savunmaktadır. Örneğin Darwin, yeni doğan bebeklerin öldürülmesinin hayvanlarda sıkça görüldüğünü ve bunun nüfus kontrolünde önemli bir faktör olduğunu iddia etmiştir. Evrimci Barbara Burke, Science dergisindeki bir yazısında bu konu hakkında şöyle der:

Bazı hayvan türleri içerisinde, çocuk öldürme doğal bir davranış olarak görülür. Bu, insanlar için de, primat atalarımızdan kalma bir özellik olarak doğal görülebilir mi?... Charles Darwin, İnsanın Türeyişi adlı kitabında, yeni doğan bebeklerin öldürülmesinin, insan tarihi boyunca, nüfus artışının önlenmesi için kullanılan tüm yöntemlerin arasında muhtemelen en önemlisi olduğunu yazmıştır.180

Haeckel gibi Darwinistler ise, öjeni bölümünde de incelendiği gibi intiharı teşvik etmişler, hayatın dayanılmaz olduğunu düşünenlerin, intihar ederek hayatlarını sona erdirme hakkına sahip olduklarını iddia etmişlerdir. Ancak Allah, insanlara canlarına kıymayı haram kılmıştır.

Öjeni, ötenazi ve ırkçılık gibi bölümlerde de incelediğimiz tüm bu vahşi uygulama ve inançlar, Darwinizm'in insan hayatına hiç önem vermeyen bir ideoloji olduğunu gösteren örneklerdir. Ve bilimsel hiçbir değeri olmayan hezeyanlar üzerine inşa edilmiştir.

Oysa her insanın hayatı büyük bir önem taşır. Kuran ahlakında insanlar birbirlerini çok değerli ve önemli görürler ve birbirleri için fedakarlıklarda bulunurlar. Bir mümin, kendi ihtiyacı olsa dahi, yemeğini diğerine verir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. (İnsan Suresi, 8)

Müslümanlar yoksulları ve yetimleri korumakla, onların mallarını adaletle onlara vermekle, yolda kalmışlara yardım etmekle, zayıf bırakılmış kadınları, erkekleri, çocukları ve yaşlıları korumakla yükümlüdürler. Allah, örneğin, bir ayetinde anne babaya "öf" bile denmemesini emretmiş (İsra Suresi, 23) ve bütün insanlara birbirlerine sözün en güzelini söylemelerini buyurmuştur. (İsra

Suresi, 53) Bir başka ayette ise Allah "... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur..." (Maide Suresi, 32) buyurmaktadır.

Herkesin birbirini ruh ve akıl sahibi, değerli, önemli insanlar olarak gördüğü bir toplumun barış, huzur, güvenlik, sevgi ve saygı ile dolacağı açık bir gerçektir.

EVRİMSEL PSİKOLOJİ YANILGISI

Darwin'in Türlerin Kökeni ve İnsanın Türeyişi adlı kitaplarının yayınlanmasının ardından pek çok evrimci, insanın sosyal davranışlarının, hislerinin, yargılarının, fikirlerinin, kısacası insan ruhuna ait özelliklerin evrim tarafından nasıl şekillendirilmiş olabileceği üzerine spekülasyonlar yapmaya başladı. Darwin de bu evrimciler arasındaydı. En yaygın yanılgıya göre, eğer bedenlerimizin görünümü ve işleyişi evrimle şekillendirildiyse, o zaman bu bedenle gösterdiğimiz davranışlar da evrimle şekillendirilmiş olmalıydı. Böylece, canlıların biyolojik yapılarının dahi evrimle nasıl meydana geldiğini açıklayamayan evrimciler, insan ruhuna ait özelliklerin sözde evrimine dair hikayeler uydurmaya başladılar.

Darwin daha Türlerin Kökeni'nde gelecekte psikolojinin temelinin evrime dayanacağını iddia ediyor ve bu hayali iddiasını şöyle ifade ediyordu:

Uzak gelecekte çok daha önemli araştırmalara açık alanlar görüyorum. Psikoloji yeni bir temel üzerine kurulacak; zihinsel güç ve kapasitenin, kademe kademe kazanılmasına dayanan bir temel. İnsanın kökeni ve tarihi aydınlanacak.181

Hayvan ve insan davranışlarının kökenini evrimsel olarak açıklamak için ilk kapsamlı girişim Harvard Üniversitesi'nden böcek bilimci Edward O. Wilson'dan geldi. Wilson bu girişimi tüm başarısızlığına rağmen, "sosyobiyoloji" olarak adlandırdı.

Wilson, 1975 yılında yayınladığı Sociobiology: The New Synthesis (Sosyobiyoloji: Yeni Sentez) adlı kitabında, hayvan davranışlarının tamamının biyolojik bir temeli olduğunu iddia etti. Bu yanılgısını biyolojik evrime dayandıran Wilson, hayvanların ve insanların davranışlarını kontrol eden özel genler bulunduğunu sanıyordu. Wilson'ın asıl uzmanlık konusu böceklerdi ve kitabının ilk 26 bölümünde böceklerden söz ediyordu. Kitabın 27. bölümünde ise bu iddialarını insanlara uyarlamaya kalkışmıştı. 1978 yılında Human Nature (İnsan Doğası) adlı kitabında da, kin, saldırganlık, yabancı korkusu, uyumluluk, homoseksüellik, erkeklerle kadınlar arasındaki karakteristik farklılıklar gibi insan davranışlarından sorumlu genler olduğuna dair spekülasyonlara geniş yer verdi. Wil-

son'ın kitaplarında ve yazılarında ortaya koyduğu bu iddialar hiçbir zaman bir spekülasyon olmaktan ileriye gidemedi. Wilson ve takipçilerinin iddiaları bilimsel bulgular tarafından hiçbir zaman desteklenmedi. Tam tersine, bilimsel veri ve bulguların her biri Wilson ve onunla aynı fikirde olanların yanıldıklarını ortaya koydu.

Wilson'ın, bir diğer bilim dışı iddiası da, canlıların sadece gen taşımakla sorumlu araçlar oldukları ve en önemli görevlerinin bu genleri taşıyıp gelecek nesillere aktarmak olduğuydu. Wilson'ın bilim dışı görüşlerine göre, evrim genlerin evrimiydi, doğal seleksiyon genleri seçiyordu, dolayısıyla en önemli şey genlerdi. Wilson, Sociobiology: The New Synthesis (Sosyobiyoloji; Yeni Sentez) adlı kitabında, hiçbir bilimsel değer taşımayan bu iddiasını şöyle ifade ediyordu:

Darwinist anlamda, canlı kendisi için yaşamaz. Temel fonksiyonu başka canlılar üretmek dahi değildir; genleri üretir ve genlerin geçici taşıyıcısı olarak hizmet verir. Eşeysel üreme ile meydana gelen her canlı, o türü oluşturan genlerin özgün ve tesadüfi bir alt kümesidir. Doğal seleksiyon, bazı genlerin aynı kromozomdaki diğer genlere üstün gelerek, gelecek nesillerde temsilcilik kazandığı bir süreçtir. Bu araç, mümkün olan en az biyokimyasal karmaşayla genleri koruyacak ve yayacak olan makinenin bir parçasıdır. Samuel Buler'ın ünlü, "bir tavuk sadece bir yumurtanın başka bir yumurta üretme yoludur" deyişi modernize edilmiştir: organizma sadece DNA'nın daha fazla DNA üretmesinin bir yoludur. 182

Wilson'ın iddialarının hiçbir bilimsel dayanağı yoktu. İddiaları evrimci ön yargılarının bir sonucuydu sadece. Evrimciler arasında dahi Wilson'ın spekülasyonlarına itiraz edenler oldu. Bunlardan biri Stephen Jay Gould idi:

Ancak Wilson çok daha güçlü iddialarda bulunuyor. 27. Bölüm... insan davranışlarındaki –kindarlık, saldırganlık, yabancı düşmanlığı, uyumluluk, homoseksüellik ve batı toplumunda kadın ve erkek arasındaki karakteristik özellikler gibi- tipik ve değişken nitelikler için genlerin bulunduğu hakkında geniş çaplı bir spekülasyondur. 183

Wilson ile başlayan insan davranışları hakkındaki evrimci spekülasyonlar, Richard Dawkins ile en akıl almaz ve mantık dışı noktalara kadar ulaştı.

Dawkins ve "Bencil Gen"leri Taşıyan Robotlar

Sosyobiyolojinin ve günümüzdeki uzantısı olan evrimsel psikolojinin genler hakkındaki bilim dışı iddialarının sonucunda, Oxford Üniversitesi'nden evrimci zoolog Richard Dawkins tarafından popülerleştirilen "bencil gen" aldatmacası ortaya çıktı.

Dawkins gibi evrimcilere göre, bir canlının en önemli hedefi hayatta kalmak, üremek ve böylece genlerini koruyarak gelecek nesillere aktarabilmektir. Bu iddianın temeli ise tamamen hayali bir senaryoya dayanmaktadır.

Evrim teorisinin bu senaryosuna göre, bir zamanlar cansız kimyasal maddeler, her nasıl olduysa kendilerini organize etmişler ve kendi kendini kopyalayabilen DNA bazlı bir sistem oluşturmuşlardır. Bu hayali kimyasal çorbadan çıkan ilk organizma ise çoğalmak dışında pek bir işe yaramayan bir gendir. Bu gen nasıl olduysa kendini kopyalamaya "karar vermiş", bu işe başlamış ve yeni genler üretmiştir. Bu kopyalamalar sırasında meydana gelen hatalar sonucunda ise farklı özelliklere sahip genler oluşmuştur. Bir zaman sonra ise, her nasıl olduysa bu genetik malzemeler çeşitli bedenler geliştirmeyi "öğrenmişler" ve böylece kendilerini taşıyacak ve daha etkili şekilde üretebilecek makineler üretmişlerdir. En iyi bedeni kodlayan genler, bu sayede diğerlerine göre daha etkili olacak şekilde kopyalanmışlardır. Evrimciler nedenini ve nasılını hiçbir şekilde açıklayamadıkları bu masalın sonucunda, bu bedenlerin zaman içinde, şekil ve fonksiyon açısından daha da geliştiğini iddia ederler. Hiçbir bilimsel delili olmayan, gerçekleşmesi imkansız olan bu hikaye modern Darwinizm'in temel iddialarından biridir. Oysa evrimciler de gayet iyi bilmektedirler ki, değil insan bedeninin tek bir organı, bu organı meydana getiren hücrelerin, bu hücrelerin yapı taşlarının tek bir parçasının dahi kendi kendine oluşması mümkün değildir.

Dawkins ise, evrim teorisinin bu masalından yola çıkarak, evrimin, aslında genler arasındaki rekabet olduğunu iddia etmiş ve buna bağlı olarak insana karşı olan sapkın bakış açısını The Selfish Gene (Bencil Gen) adlı kitabında şöyle özetlemiştir:

Bizler, genler olarak bilinen bencil molekülleri korumak için gözü kapalı olarak programlanmış, hayatta kalan makineler, robot araçlarız. Bu, beni hala hayret içinde bırakan bir gerçektir. Bunu yıllardır biliyor olmama rağmen, hiçbir zaman bu fikre tamamen alışamadım. Arzularımdan biri, başkalarını da hayret içinde bırakmayı başarabilmektir.184

Yukarıda da görüldüğü gibi Dawkins'in mantık dışı iddiasına göre, insan sadece "gen taşıyan bir robot"tur. Bu dünyadaki tek varoluş amacı ise, taşıdığı genlerini çoğaltmak, onu diğer genlerle rekabetinde desteklemek ve sonraki nesillere aktarmaktır. İnsan ruhunun varlığını görmezden gelerek insanı mekanik bir araca benzeten bu iddianın hiçbir gerçekçi yönü olmadığı açıkça ortadadır.

Buna karşı insana materyalist bir açıklama getirmek isteyen çoğu evrimci, Dawkins'in hiçbir bilimsel geçerliliği olmayan bu teorisini desteklemiştir. Wilson da Human Nature adlı kitabında insanın sadece genleri ile bir önem ve amaç kazandığını iddia etmektedir:

... Bizimki de dahil olmak üzere hiçbir tür, genetik tarihi (yani evrim) tarafından oluşturulan zorunluluklar dışında bir amaca sahip değildir... Bir tür kendi biyolojik doğası dışında herhangi bir amaca sahip değildir.185

Bilimsel dayanağı olmayan bu materyalist inanca göre eğer tek amaç genlerin devamı ise, genleri korumakla görevli insanın hiçbir ahlaki değeri olamaz. Genlerinin çıkarları için olabildiğince bencil ve acımasız olmalıdır. Dawkins ve taraftarlarına göre, bu rekabette kazanacak olan bencil olanlardır. Dawkins bu sapkın Darwinist görüşü Bencil Gen adlı kitabında şöyle özetler:

Biz ve diğer tüm hayvanlar, genlerimiz tarafından oluşturulan makineleriz. Başarılı Chicago gangsterleri gibi genlerimiz, bazı durumlarda milyonlarca yıldır, oldukça rekabetçi bir dünyada, hayatta kaldılar... Bu bize genlerimizden bazı nitelikler bekleme hakkı kazandırıyor. Başarılı bir genden beklenen en önemli niteliğin zalim bir bencillik olduğunu iddia ediyorum. Bu gen bencilliği, insanların davranışlarında da bencilliğe neden olacaktır. Yine de, göreceğimiz gibi, bir genin bencil amaçlarına sınırlı bir fedakarlık göstererek de ulaşabileceği bazı özel durumlar vardır. Son cümledeki 'özel' ve 'sınırlı' kelimeleri önemlidir. Her ne kadar aksine inanmak istesek de, türlerin evrensel sevgi ve yardımlaşması evrimsel açıdan anlam ifade etmeyen kavramlardır.186

Dawkins'in cehalet ürünü bu teorisine göre, insanın taşıdığı genler bencil olduğuna göre, insan da bencildir. Bu durumda "bencil robotların", bencil genlerini korumak ve çoğaltmak için her türlü yolu denemeleri beklenecektir. Bu tür varlıkların çıkarları için cinayet işlememeleri, hırsızlık yapmamaları, tecavüz etmemeleri için hiçbir neden kalmamaktadır. "Bencil makinelerin" ahlak kuralları olması, sağduyulu, vicdanlı davranmaları beklenemez. Örneğin bir insanın çıkarı için bir başkasını öldürmesi, bu durumda bir suç veya ahlaksızlık değil, genetik bir zorunluluktur. Genler bencil olduğu için davranışlar da bencildir. Görüldüğü gibi Dawkins'in insana bakış açısı son derece önemli tehlikeler, toplum ahlakını parçalamaya yönelik korkunç telkinler içermektedir.

Oysa ki, bencil gen iddiası son derece mantıksız ve saçmadır. Dawkins ve benzerleri genleri adeta bilinç, irade ve güç sahibi varlıklar olarak anlatmaktadırlar. Oysa genler, uzun DNA zincirleridir. DNA ise fosfat ve şeker ile birbirine tutturulmuş uzun bir nükleik asit merdivenidir. Yani uzun bir moleküldür. Nasıl H2O veya H2SO4 (sülfürik asit) birer molekülse, DNA da öyle bir moleküldür. Nasıl "bencil su", "bencil tuz" veya "kıskanç sülfürik asit"ten söz edemezsek, bencil genlerden de söz edemeyiz.

Evrimciler, insanı bir madde yığınından ibaret gibi göstermeye ve bu madde yığınının bir yerine bir şekilde şuur atfetmeye çalışmaktadırlar. Genlere şuur atfedecek kadar tutarsız bir iddia ileri sürmeleri ise, evrim teorisinin içinde düştüğü durumu göstermesi açısından ibret vericidir. Eskiden tahtadan veya taştan yapılma putlarda akıl ve bilinç olduğunu zanneden putperestliğin yerini, günümüzde moleküllerde, bu molekülleri oluşturan cansız atomlarda akıl ve bilinç olduğunu iddia eden Darwinizm almıştır.

Evrimin Bir Başka Çıkmazı: Fedakar "Genler"

Evrim teorisinin yalanlarına göre doğada sadece güçlülerin hayatta kaldığı, kıyasıya bir mücadele ortamı vardır. Ancak doğadaki canlılar gözlemlendiklerinde, birçoğunun birbirlerine yardımcı oldukları, birbirleri için fedakarlıkta bulundukları, hatta diğerlerinin iyiliği için kendi hayatlarını dahi tehlikeye attıkları görülmektedir. Wilson, evrim teorisinin temel iddiası ile çelişen bu gerçeği açıklamak için bazı temelsiz varsayımlar öne sürmüş ve bu sözde açıklamaları sosyobiyolojinin temelini oluşturmuştu. Wilson açıklamalarını, W. D. Hamilton'ın, "akraba seçilimi" adını verdiği bir başka aldatmacaya dayandırmıştı. Bu aldatmacaya göre, yavrusunu veya kendi sürüsünden bir başka canlıyı koruyan, onun için fedakarlıkta bulunan bir canlı, aslında kendi "bencil genlerini" korumaktadır. Amaç, genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğuna ve bir annenin genleri yavrusunda da bulunduğuna göre, yavrusunu hayatı pahasına koruyan anne, aslında kendi genlerini korumuş olur. Yani fedakarlığı aslında bencilliğindendir!

Bu son derece saçma bir iddiadır. Herşeyden önce, doğadaki hiçbir hayvan genlerinin farkında olabileceği bir şuura sahip değildir, dolayısıyla onları korumak gibi bir fikre de sahip olamaz. Dahası, yavrusunda veya kuzenlerinde de kendisine ait genlerden olduğunu bilmesi mümkün değildir ki, bunun için hayatını feda etsin. Genlerin, bir canlıyı bu yönde yönlendirmesi asla mümkün değildir. Genler, önceki sayfalarda da belirtildiği gibi şuursuz molekül zincirleridir.

Ayrıca, hayvanlar sadece kendi genlerini taşıyan hayvanlara değil, diğerlerine de yardım edebilmektedirler. Doğada bunun birçok örneği bulunmaktadır. Bu ise evrimci iddialarla açıklanamayacak bir davranıştır; çünkü fedakarlıkta bulunan canlının, genlerini koruduğu iddiası tamamen anlamsız kalmaktadır.

Kaldı ki genleri koruma hissinin bu canlıların genetik yapılarında kodlu olduğunu iddia etmek de evrimcilerin sorunlarını çözmez. Çünkü bu kez, böylesine kompleks bir davranışın genlere nasıl kodlandığı sorusu gelecektir. Evrim teorisi tesadüf mekanizmaları ile tek bir genin dahi nasıl oluştuğunu açıklayamazken, bu genlere kodlanan bilgilerin nasıl olup da tesadüfen oluştuğunu açıklaması kesinlikle mümkün değildir. Canlıların genlerinde kodlanmış olan her bilgi bir bilincin eseridir. Bu, sonsuz bir ilim ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratmasıdır.

Sosyobiyologlar doğadaki canlıların özverili davranışlarıyla ilgili iddianın aynısını insanlara da uygulamaya kalkışmaktadırlar. Yani evrimcilerin hayal ürünü iddialarına göre, bir anne çocuğunu tehlikelerden koruduğunda, gerektiğinde onun için canını hiç düşünmeden feda ettiğinde, bu anne aslında genlerini koruma endişesi taşımaktadır. Evrimcilerin insan ruhuna ait özelliklerin varlığını kabul etmemeleri, tüm bunları evrim teorisiyle açıklamaya çalışmaları

hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır. Evrimciler bu mantık dışı iddiaları ile insan ruhunu, bilincini ve vicdanını yok saymaktadırlar. Oysa insan, ruha, akla, vicdana, düşünme ve yargı yeteneklerine sahip, doğru ve yanlışı birbirinden ayırt edebilen şuurlu bir varlıktır. Bir anne ise, çocuğu için fedakarlıkta bulunduğunda, çocuğunu sevdiği, ona şefkat ve merhamet duyduğu, onu zayıf gördüğü ve koruma sorumluluğunu üstlendiği için fedakarlıkta bulunmaktadır. Örneğin bir anne, çocuğu acı çektiğinde, kendisini onun yerine koyar ve bu onu üzer, endişelendirir, çocuğunun acısını dindirebilmek için her türlü fedakarlığa hazır olur. Bunlar -bazı evrimcilerin hikayelerinde iddia ettikleri gibi- "gen taşıyan bir makine"nin veya bir "robot"un sahip olamayacağı özelliklerdir.

Aslında evrimciler de, insan ruhuna ait özellikleri evrim teorisinin tezleri ile açıklayamayacaklarının farkındadırlar. Örneğin evrimci Robert Wallace, The Genesis Factor (Başlangıç Faktörü) adlı kitabının sonunda şöyle demektedir:

İnsanın, sadece genetik olarak üremeyi hedefleyen akıllı bir egoist olduğuna inanmıyorum. İnsan budur. Ancak sadece bu değildir. Açıkça çok daha fazladır. Bunun kanıtı çok basit ve boldur. İnsan ruhunun ölçülemez bir derinliği olduğunu görebilmek için birinin Johann Pachelbel'in "D Majör Canon" adlı bestesini dinlemesi yeterlidir...187

Wallace'ın dikkat çektiği nokta son derece önemlidir. Evrimcilerin gerçek dışı insan tanımına göre, insan sadece gen taşımakla görevli bir makinedir. Böyle bir varlığın dinlediği müzikten zevk alması, bir film izlediğinde eğlenmesi, hatta böyle bir film meydana getirmesi, kitap yazması, kitap okuması, okuduklarını öğrenmesi, fikir alışverişinde bulunması imkansızdır. İnsanın, evrimcilerin anlattıklarından çok daha farklı bir yaratılışta olduğu çok açıktır ve her insan bunun delilini kendisinde görmektedir. İnsan gibi derin bir düşünce kapasitesine sahip, ruhunda yüzlerce duygu ve zevki yaşayabilen bir varlığın nasıl var olduğu ve özelliklerinin kökeninin ne olduğu, evrimcilerin bilim dışı iddialarla asla cevaplayamayacakları sorulardır.

Genetik Determinizmin Çöküşü

İnsan genomunun diziliminin ve analizinin yayınlanması ile birlikte, DNA'nın çok büyük bir güce sahip olduğuna ve genlerin kim olduğumuzun belirlenmesinde çok önemli bir rolü bulunduğuna dair yaygın bir kanaat oluştu. Neredeyse her gün gazetelerde genlerimizin sözde kontrol ettiği bir özelliğimizin haberi ile karşılaşmaya başladık. "Bilim Adamları Dahilik Genine Nişan Alıyor"; "Kennedy Trajedileri Risk Alma Genine Bağlandı"; "Bilim Adamları Erkek Kardeşler Üzerindeki Araştırmaların 'Homoseksüel Geni' Olduğunu Kanıtladığını Söylüyor"... Şizofreniden kıskançlığa, alkolizmden televizyon seyretme alışkanlığına kadar herşeyin geninin bulunduğuna dair haberler sık sık bilimsel ve bilimsel olmayan yayınlarda yer alıyor.

Tüm bu haber başlıklarına bakan insanlar ise, insan genomu hakkında bir şeyler öğrendikçe, insanın zekasından karakterine, başarılarından başarısızlıklarına kadar her türlü özelliğinin genlerinde kodlu olduğunu göreceğimizi sandılar. Bazı kimseler, hayatlarımızın bir formülden ibaret olduğu yanılgısına inanmaya başladı.

Şunu belirtmek gerekir ki, insan genomu üzerine yapılan çalışmalar son derece değerli çalışmalardır. Ayrıca insanın genetik yapısı üzerinde yürütülen incelemeler, bazı fiziksel hastalıklar hakkında önemli bilgilerin elde edilmesine de aracı olmuştur. Ancak, İnsan Genomu Projesi'ni yönetenler ve konuyla ilgilenen bilim adamlarının da açıkça ifade ettikleri gibi, bu durum, genlere gerçek dışı bazı roller yüklemeye kalkışmayı hiçbir şekilde açıklayamaz. Yapılan araştırmalar insanların karakterlerinde, davranışlarında ve akıl yürütmelerinde genlerin dikkate alınmayacak kadar küçük bir rolü olduğunu, her karakter için bir gen olmasının ise imkansız olduğunu ortaya koymaktadır. Örneğin Institute of Science in Society'den (Cemiyette Bilim Enstitüsü) Mae-Wan Ho, "The Human Genome Map, The Death of Genetic Determinism and Beyond" (İnsan Genom Haritası, Genetik Determinizmin Sonu ve Sonrası) başlıklı makalesinde şöyle diyor:

Genlerin sayısı, son on yıldır ileri sürülen, genlerin sadece vücudumuzun yapısını ve hangi hastalıklara yakalanacağımızı değil aynı zamanda davranışlarımızı, zihinsel yeteneklerimizi, cinsel tercihlerimizi ve suça eğilimi de belirlediği yönündeki aşırı derecede mantıksız iddiayı destekleyebilecek kadar yeterli değildir.188

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten iki kuruluştan biri olan National Human Genome Research Institute (Ulusal İnsan Genomu Araştırma Enstitüsü) başkanı Francis S. Collins de, insanı insan yapanın, genleri olmadığını çok açık ve kesin bir dille açıklamaktadır. Collins, "Have No Fear. Genes Aren't Everything" (Korkmayın. Genler Herşey Değildir) başlıklı yazısında şunları söylemektedir:

Neyse ki, insan genomu üzerindeki on yıllık yoğun çalışma, genetik determinizm ile ilgili korkuların yersiz olduğunu gösteren yeteri kadar delil sundu. Açık olarak gösterdi ki, biz insanlar genetik parçalarımızın toplamından çok daha fazlasıyız. Söylemeye gerek yok, genlerimiz insanın gelişiminde ve birçok insan hastalığının ortaya çıkmasında önemli bir rol oynamaktadır. Ancak, tek yumurta ve çift yumurta ikizleri üzerinde, düşük ve yüksek teknoloji ile yapılan moleküler çalışmalar, insan tecrübesinde genlerin herşeyi belirleyen faktör olmadığını kesinleştirdi.189

Collins aynı makalesinde, genlerin insan davranışları üzerinde de önemli bir etkisi olmadığını belirtmektedir. Bir suçlunun DNA'sına bakılarak, "genetik olarak suça eğilimli mi" diye incelenmesinin ve buna göre ceza belirlenmesinin ise haksız sonuçlar ortaya çıkarabildiğini açıklamaktadır:

Peki zeka ve saldırgan davranış gibi hastalıklarla ilgili olmayan özellikler?... Şiddetle ilgili bir genin bulunmasının bin yıllık özgür irade anlayışımız üzerinde çok derin bir etkisi olabilirdi ve adalet terazisini iki tehlikeli yönde eğebilirdi. Eğer şiddet içeren bir suç işleyen biri bu gene sahipse, avukatı DNA savunmasını kullanabilirdi ("eğer bu suç genlerdeyse, kişi temizdir!") ve savunma, hakim ve jüri tarafından eylemlerinden sorumlu görülmeyebilirdi. Bununla birlikte, hiç şiddet eyleminde bulunmamış ancak şiddet geni bulunan birinin hayatının geri kalan bölümünde suç zanlısı olarak görüldüğü (hatta modern cüzzamlılar kampına gönderildiği) bir senaryo da düşünülebilir.

Eğer genler gerçekten davranışları kontrol etselerdi, kaybettiğimiz tek şey adalet sistemimiz ve bu sistemin en önemli kuralı olan eşit koruma olmayacaktı. Bu durumda eşit fırsat kavramımız nasıl ayakta kalırdı? Peki ya erdem düşüncesi ne olurdu? Gattaca adlı filmde betimlenen ürkütücü "genotokrasi"yi düşünün. Çocukların, doğduklarından hemen sonra, DNA'larında yazılı zihinsel yeteneklerine ve meslek potansiyellerine göre kastlara ayrıldıkları bir dünya.190

Collins makalesinde, insanlara ait davranışların genlerde kodlu olduğu iddiasının mantıksızlığını, biyolog John Joe McFadden'dan alıntı yaptığı bir benzetme ile şöyle anlatmaktadır:

Biyolog John Joe McFadden tarafından sunulan bir benzetmeyi kullanırsak; özgün davranışlarımızı ve zihnimizin diğer ürünlerini kodlayan genleri aramak, İmparator Konçertosunu bulmak için bir kemanın tellerini veya piyanonun tuşlarını incelemeye benzemektedir. Aslında, insan genomu, yaklaşık 30 bin genimizden her birinin, moleküler biyoloji olarak bilinen fevkalade ve muazzam konserde çalan özel bir enstrümanı temsil ettiği en büyük orkestralardan biri olarak düşünülebilir. Her enstrüman önemlidir ve her biri doğru (ve oldukça karmaşık) sesi oluşturmak için ahenk içinde olmalıdır. Benzer şekilde, genler de beynin gelişmesi için son derece önemlidir ve fonksiyonel nöronlar ve sinir ileticiler üretebilmek için "ahenk içinde" olmalıdırlar. Ancak bu kesin olarak genlerin akıl oluşturduğu anlamına gelmemektedir, aynı bir viyola veya pikolonun (küçük flüt) sonat yapamaması gibi.191

Collins, yazısının sonunu ise çok önemli bir gerçeğe ayırmaktadır. İnsanı insan yapan özelliklerin DNA'dan kaynaklanmadığını bilmemizin başka bir önemli nedeni daha var diyen Collins, Allah'ın üstün yaratışına dikkat çekmektedir:

Birçoğumuz için, DNA'nın insanlığımızın esas maddesi olduğu fikrini reddetmek için bilimin mekaniğinin dışında çok güçlü bir neden daha var. Bu, çok büyük bir gücün varlığına olan inançtır... bazı bilim adamları ve yazarlar manevi eğilimi tamamen hurafe olarak kabul etmektedirler. (Hiç şüphesiz bu onların çok büyük bir yanılgısıdır.) Nitekim Richard Dawkins, "bizler DNA tarafından

inşa edilmiş ve amacı aynı DNA'nın kopyalarını üretmek olan makineleriz. Bu her canlı nesnenin yaşamak için tek nedenidir" tespitinde bulunmuştur. Gerçekten öyle mi? İnsan olmayı, bir bakteri veya böcek olmaktan ayıran bir şey yok mu?

Genetik ve moleküler biyoloji, her çağda ve tüm insan kültürlerinde ortak olan evrensel doğru ve yanlış anlayışının nasıl ortaya çıktığını açıklayabilir mi? Yunanca'da agape (merhamet-sevgi) denen bencil olmayan sevginin nedenini açıklayabilir mi? DNA'mız riske girecek olsa bile başkaları için fedakarlıkta bulunmanın nedenini açıklayabilir mi? Evrimsel psikologlar genlerin etkin olarak yayılmasını engelleyen insan davranışları için çeşitli açıklamalar sunarken, bu iddialar bize gerçek dışı geliyor.

Bilimin varlığımızın sırlarını tek başına elinde bulundurduğu fikri tek başına bir din haline geldi... Bilim elbette ki doğayı anlamanın doğru yolu; ancak bilim bize, insan kimliğinin, doğanın ve bununla beraber bilimin alanı dışında kalan başka yönleri olduğunu inkar etmemiz için hiçbir sebep vermez.192

Collins'in de dikkat çektiği gibi, şekerden, fosfattan ve karbon-hidrojen-azot-oksijen bileşiklerinden oluşan molekül zincirlerinin insana sevgi, bağlılık, sanattan zevk alma, sevinme, annelik hissi, sahiplenme, hırs, fedakarlık gibi hisler kazandırmaları imkansızdır. İnsan, ruhu yok sayıldığında, sadece bir et ve kemik yığınıdır. Bu et ve kemik yığınının düşünmesini, matematik hesapları yapmasını, yediği yemeğin lezzetinden zevk almasını, görmediği bir dostunu özlemesini, gördüğü bir güzellikten hoşlanmasını sağlayan, kendileri de maddesel varlıklar olan genler değildir. İnsan, Allah'ın yarattığı, bedeninden ayrı olarak ruh verdiği bir varlıktır. İnsan, bedeninden, genlerinden, beyninden ve hücrelerinden çok daha ayrı, farklı bir varlıktır. İnsanın ruh sahibi bir varlık olduğu Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

İnsanın ruhu, Allah'ın Kendisi'nden üflediği ruhtur. Allah'ın varlığını ve insanın sahip olduğu metafizik özellikleri kabul etmek istemeyen evrimci materyalistler, "herşey genlerde kodlu" yalanını öne sürerek insanları bu gerçekten uzak tutmak istemektedirler. Oysa, genlerin insan ruhunu yaratamayacakları açıkça ortadadır; buna körü körüne saplanmışlardır.

Bu sapkın inanç aslında yeni de değildir. Tarih boyunca "putperestlik" olarak bilinmiştir. Antik putperestler nasıl tahtadan oydukları putların, kendi ilah-

ları olduğunu iddia ediyorlarsa, evrim teorisi de genleri sahte ilahlar olarak kabul etmekte, herşeyin amacı ve yaratıcısı olduğunu iddia etmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Ancak bu son derece ilkel ve dogmatik bakış açısı -evrim teorisine dayanak sağlaması umulan- bilimsel bulgularla çürütülmüştür. Genlerle ilgili en önemli ve tarihi araştırmanın başındaki bilim adamı olan Collins dahi, evrimcilerin sözde ilah ilan ettikleri genlerin hiçbir güçleri olmadığını ve insanın genlerin ötesinde metafizik bir varlığı olduğunu açıkça belirtmektedir.

Putperestlik, yani hiçbir gücü olmayan maddesel varlıklara ilahlık atfetmek, tarih boyunca süregelen bir inkarcı geleneğidir. Günümüzde ise bu geleneği evrimci zihniyet ile sürdürmektedirler. Allah Kuran'da, hiçbir gücü olmayan varlıkları ilah edinenler için şöyle bildirmektedir:

O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye, yaşatmaya ve yeniden diriltip-yaymaya güçleri yetmeyen birtakım ilahlar edindiler. (Furkan Suresi, 3)

Allah, inkarcıların kapıldıkları bu inancın sapkınlığını bir başka ayette şöyle açıklamaktadır:

De ki: "O'nun dışında (ilah olarak) öne sürdüklerinizi çağırın, onlar sizden ne zararı uzaklaştırabilirler, ne de (onu yararınıza) dönüştürebilirler. (İsra Suresi, 56)

Allah'ın akıl sahibi insanlara emri ise şudur:

Allah'tan başka, sana yararı da, zararı da olmayan(ilahlar)a tapma. Eğer sen (bunun aksini) yapacak olursan, bu durumda gerçekten zulmedenlerden olursun. (Yunus Suresi, 106)

SONUÇ

Ahlaki Çöküntü, Ekonomik Çöküntüyü de Geçti!...", "Çocuk Fahişeler...", "Genç İngilizlere Göre Tecavüz Doğal", "Finlandiya'da 400 Eşcinsel ve Lezbiyen Çift Evlendi", "Gay Düğünü", "Öfke Dinmiyor" "Yolsuzlukların Ardı Arkası Kesilmiyor", "Yolsuzluk Bunalımı", "Uyuşturucuya Başlama Yaşı 13 Oldu", "Bırakın Uyuşturucu Serbest Kalsın!", "Zulüm Her Yerde", "Kıtlıkta Savaş", "Kabusa Dur Diyen Yok", "Savaş, Skandal, Ayaklanmalar Yılı", "Sırplar Nazilere Özendi", "Sivilleri Tankla Ezdiler", "Yeryüzü Barut Fıçısı Gibi", "Dünya Ateş ve Gözyaşına Boğuldu", "Suç Patlaması", "Su Gibi Alkol Tüketiliyor", "Avrupa Gençliği Alkole Teslim", "ABD Şiddeti Önleyemiyor", "İnsanlık Kalmamış", "Manevi Çöküş", "Amerikalı Gençler Ahlaki Çöküntüde", "İnsanlık Yalnızlığa Koşuyor" ...

Bunlar farklı tarihlerde farklı gazetelerdeki manşetlerden bazı örnekler; hemen her gün gazete ve televizyon haberlerinde karşılaştığımız türden bazı haberler. Bunlar ve benzeri haberlerin sayısı o kadar fazla ki, artık insanların büyük bir çoğunluğu bu tür olaylara alışmış durumda. Pek çok insan, dünyanın dört bir yanında sürekli kargaşa, çatışma, anarşi olmasını, aynı ülkenin insanlarının dahi birbirleriyle çekişme içinde olmalarını, ardı arkası kesilmeyen yolsuzlukları, fakir ve muhtaçlara yardım elinin uzatılmamasını, stres, depresyon gibi ruhsal sıkıntıların giderek yaygınlaşmasını, intiharların sayısının artmasını yadırgamıyor. Sanki neredeyse tüm dünya; çatışmacı, kavgacı, uzlaşmaz, sıkıntı ve gerilim dolu, haksızlığın, adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir yaşamı benimsemiş ve herkes bunu kabullenmiş gibi.

Bu kabullenmişliğin temel nedenlerinden biri, tüm bu olumsuzlukların sözde "doğal" sanılması, "insan doğası"nın adeta kaçınılmaz sonuçları gibi görülmesidir. Oysa gerçekte bunlar insanlığa egemen olan batıl bir "dünya görüşünün" getirdiği sonuçlardır. Bu batıl görüş materyalist ve Darwinist dünya görüşüdür. Bu kitapta incelediğimiz sosyal Darwinizm ise bu görüşün çok önemli bir bölümünü oluşturmaktadır.

İnsanların çoğu farkında olsalar da olmasalar da, Darwinist-materyalist bir yaşama yönlendirilmektedirler. Fakir insanların veya "Üçüncü Dünya Ülkeleri" halklarının sefaletine karşı üzüntü veya kaygı duyulmaması, zulme maruz kalan insanlara karşı duyarsız olunması, bencil bir yaşam şeklinin hakim olması, kindar, intikamcı, kavgacı, rekabetçi ahlakın yaygınlaşması, hatta özellikle iş dünyasında bunların makbul sayılması, insanların diğer insanlara sevgi ve saygı duymamaları bu dünya görüşünün başlıca belirtileridir. Kitap boyunca da incelendiği gibi, Darwinist-materyalist görüş tecavüzden savaşa kadar her türlü vicdansızlığı meşru göstermekte ve bu yolla teşvik etmektedir.

Aslında hemen her insan, Darwinist-materyalist görüşün acısını bir şekilde çekmektedir. Irkçı saldırılara maruz kalan zenci bir öğrenciden bencil ve duyarsız çocukları tarafından bakımsız ve mahrumiyet içinde bırakılan yaşlı bir anne-babaya, işvereni tarafından sağlıksız koşullarda düşük ücretle uzun saatler çalıştırılan işçilerden hayatın boş ve amaçsız olduğunu zanneden, sorumsuz ve başıboş bir hayat yaşayarak kendini maddi ve manevi bunalıma sürükleyen genç insanlara kadar, pek çok insan mutsuz, sıkıntı ve gerilim dolu bir hayat yaşamaktadır.

Bu kısır döngünün sona ermesi, insanlığın barışa, huzura ve mutluluğa, sevgi ve saygı dolu bir dünyaya yönelmesi için gereken şey, materyalist dünya görüşünün fikren yenilgiye uğratılmasıdır. Bunun için insanların materyalizmin dayanak noktası olan Darwinizm'in bilimsel olarak çökmüş olduğunu ve Darwinizm'in uygulamaya konulması durumunda ne büyük belalara neden olacağını öğrenmeleri son derece önemlidir.

Bununla birlikte Darwinizm yanılgısına kapılmış olanların da önemli bir gerçeğin farkına varmaları gerekir. Tüm eksiklikleri ve yanlışlıklarına rağmen ısrarla savunmaya çalıştıkları evrim teorisinin bilimsel olarak hiçbir geçerliliği kalmamıştır. Bugün bilim dünyasında yaşanan her gelişme bu gerçeği bir kez daha pekiştirmekte, evrim teorisi tarihin tozlu sayfalarına gömülmektedir. Üstelik tarihi pek çok tecrübe –kitap boyunca örnekleri ile açıklandığı gibi- göstermektedir ki, evrim teorisinin ortaya koyduğu yaşam modeli, zulüm, haksızlık, acımasızlık, adaletsizlik ile eşanlamlıdır ve insanlara acı, gözyaşı ve kayıptan başka birşey getirmez. Bu nedenle Darwinistlerin de evrim teorisinin teşvik ettiği kötülüklerin farkına varmaları, ön yargılarından kurtularak akıl ve bilim dışı bu teorinin savunuculuğundan bir an önce vazgeçmeleri gerekir. Umarız, bu eser söz konusu yanılgıya kapılmış olanların ne kadar ciddi bir hata içinde olduklarını kavramalarına aracı olur.

DİPNOTLAR

1. Herbert Spencer, Social Status, 1850, s. 414-415
2. Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought, Rev. Ed., Boston, Beacon Press, 1955, s.41
3. Mark Kingwell, "Competitive States of America, Microsoft proves it: we're still wrestling with that treasured national ideal", New York Times, 25 Haziran 2000; http://www.spaceship-earth.org/Letters/Editor/Competitive_States_of_America.htm
4. http://www.allston.org/josh/socialdarwinismf99.htm
5. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, W.W. Norton and Company, New York, 1981, s. 72
6. The Life and Letters of Charles Darwin, Editör: Francis Darwin, D. Appleton and Co., 1896, Vol. 2, s . 294
7. http://www.touchstonemag.com/docs/issues/15.8docs/15-8pg43.html
8. Thomas R. Malthus, An essay on the principle of population as it affects the future improvement of society., Reprint, London:Reeves and Turner, (1798) 1878, s. 412
9. Thomas R. Malthus, An essay on the principle of population as it affects the future improvement of society., Reprint.London:Reeves and Turner, (1798) 1878, s.411, 430-431.
10. Karl Polanyi, The Great Transformation, Boston, Beacon Press, 1957, s.112
11. Karl Polanyi, The Great Transformation, Boston, Beacon Press, 1957,s.112.
12. Sir Gavin de Beer, Charles Darwin, London: Thomas Nelson & Sons, 1963
13. Charles Darwin, On the Origin of Species By Means of Natural Selection, London, 1859, (tekrar baskı 1964, Harvard University Press, Cambridge) s.64
14. Charles Darwin, On the Origin of Species, s. 117
15. Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought, s. 88
16. http://www.creationism.org/csshs/v04n3p18.htm
17. Ian Taylor, In the Minds of Men, s. 65
18. Matthew Josephson, The Robber Barons, New York, Harcourt and Brace, 1934
19. Robert Hunter, Poverty, New York: Torchbooks, 1965
20. Jeanne Stellman, Susan Daum, Work is Dangerous to Your Health, New York, Random House Vintage Books, 1973
21. Otto Bettmann, The Good Old Days! They Were Terrible!, New York, Random House, 1974, s. 68
22. Otto Bettmann, The Good Old Days! They Were Terrible!, s. 70

23. Howard Zinn, A People’s History of the United States, New York, Harper Collins, 1999, s. 255
24. Howard Zinn, A People’s History of the United States, s. 255
25. Otto Bettmann, The Good Old Days! They Were Terrible!, s. 71
26. Otto Bettmann, The Good Old Days! They Were Terrible!, s.71
27. Kenneth Hsu, The Great Dying; Cosmic Catastrophe, Dinosaurs and the Theory of Evolution., New Yokr, Harcourt, Brace, Jovanovich, 1986, s. 10
28. Joseph F Wall, Andrew Carnegie, New York, Oxford University Press, 1970, s. 364
29. Richard Milner, Encyclopedia of Evolution: Humanity's Search for Its Origin, New York, Facts on File, 1990, s. 72
30. Joseph F Wall, Andrew Carnegie, s.389
31. William Ghent, Our Benevolent Feudalism, New York, Macmillan, 1902, s. 29
32. Richard Hofstadtler, Social Darwinism in American Thought, s. 49
33. Isaac Asimov, The Golden Door: The United States from 1876 to 1918, Boston, Houston Mifflin Company, 1977, s.94
34. Richard Milner, Encyclopedia of Evolution, 1990, s.412
35. Stephen T. Asma, "The New Social Darwinism: Deserving Your Destitution.", The Humanist, 1993, 53(5), s. 11
36. Ibn Ebi Şeybe, Kitabü'l-İman (neşr:el-bani) s.33; El-Bânî, Silsiletü’l-ehâdisis’sahîha, I, 69-71; Hakim ve Beyhaki, 250, H.no:190.
37. Karl A. Schleunes, The Twisted Road to Auschwitz (Urbana, Illinios, University of Illinois Press, 1970), s. 30, 32; Jerry Bergman, Eugenics and Nazi Racial Policy, s. 118
38. Sidney M. Mintz, American Scientist, vol.60, Mayıs/Haziran 1972, s. 387
39. John C. Burham, Science, vol.175, 4 Şubat 1972, s. 506
40. Edwin G. Conklin, The Direction of Human Evolution, New York, Scribner's, 1921, s. 34
41. http://www.ncl.ac.uk/lifelong-learning/distrib/darwin/08.htm
42. George Gaylord Simpson, "The Biological Nature of Man", Science, vol.152, 22 Nisan, 1966, s. 475
43. Henry Fairfield Osborn, "The Evolution of Human Races," Natural History, Ocak/Şubat 1926; ikinci kez yayınlanışı Natural History, vol. 89, Nisan 1980, s. 129
44. James Ferguson, "The Laboratory of Racism", New Scientist, vol. 103, 27 Eylül 1984, s. 18
45. Stephen Jay Gould, "Human Equality is a Contingent Fact of History", Natural History, vol.93, Kasım 1984, s. 28

46. Charles Darwin, The Descent of Man, 2. baskı, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178
47. Charles Darwin, The Voyage of the Beagle, (edited David Amigoni, London: Wordsworth, 1997), Bölüm 10, "Tierra Del Fuego"
48. Charles Darwin, The Voyage of the Beagle, s.477
49. http://www.ncl.ac.uk/lifelong-learning/distrib/darwin/08.htm
50. Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Vol. I, 1888. New York, D. Appleton and Company, s.285-286
51. Stephen Jay Gould, Ontogeny and Phylogeny, Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1977, s. 12752.
52. Thomas Huxley, Lay Sermons, Addresses and Reviews, New York, NY:Appleton, 1871, s. 20
53. Robert Lee Hotz, "Race has no basis in biology, researchers say," Los Angeles Times, 20 Şubat 1997
54. Susan Chaves Cameron, Journal of Counseling and Development, 76:277-285, 1998
55. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", New York Times, 22 Ağustos 2000
56. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", New York Times, 22 Ağustos 2000
57. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", New York Times, 22 Ağustos 2000
58. Genetically Speaking, Race Doesn't Exist In Humans http://www.eurekalert.org/pub_releases/1998-10/WUiS-GSRD-071098.php
59. Genetically Speaking, Race Doesn't Exist In Humans http://www.eurekalert.org/pub_releases/1998-10/WUiS-GSRD-071098.php
60. Time, 16 Ocak 1995
61. Time, 16 Ocak 1995
62. Jim Knapp, Imperialism: The Struggle to Be Superior, http://www-personal.umich.edu/~jimknapp/papers/Imperialism.html
63. Encyclopedia Britannica, 1946 edition, volume 12, page 122A
64. Gertrude Himmelfarb, Darwin and the Darwinian Revolution, Chicago, Elephant Paperbacks, Ivan R. Dee, Publisher, 1996, s. 416
65. Hans-Ulrich Wehler, The German Empire, s.180, http://www.geocities.com/Area51/Rampart/4871/Darwin.html
66. T. D. Hall, The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program, US & German Eugenics, Ethnic Cleansing, Genocide, and Population Control, http://www.trufax.org/avoid/nazi.html
67. Charles Darwin, The Decent of Man, s. 297

68. Karl Pearson, National Life from the Standpoint of Science, Cambridge, Cambridge University Press, 1900, s. 11-16, 20-23, 36-37, 43-44
69. Karl Pearson, National Life from the Standpoint of Science, Cambridge, Cambridge University Press, 1900, s. 11-16, 20-23, 36-37, 43-44
70. John Merriman, A History of Modern Europe, Volume Two: From the French Revolution to the Present, s.990-991
71. Karl Pearson, National Life from the Standpoint of Science, 1900
72. Richard Milner, Encyclopedia of Evolution: Humanity's Search for Its Origin, s. 59
73. Oscar Levy, Complete Works of Nietzsche, 1930, Vol. 2, s. 75
74. Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought, s. 197; Gertrude Himmelfarb, Darwin and the Darwinian Revolution, s. 417
75. Richard Hofstadter, Social Darwinism in American Thought, s. 197; Gertrude Himmelfarb, Darwin and the Darwinian Revolution, s. 417
76. Arthur Keith'in, Machin'in Darwin's Theory Applied to Mankind adlı kitabına yazdığı önsözden, s. Viii; Gertrude Himmelfarb, Darwin and the Darwinian Revolution, s. 417
77. W. Carr, A history of Germany 1815-1990, 4. Baskı, s. 205; Ernst Haeckel, Der Kamkpf um den Entwicklungs-Gedanken, 1905
78. W. Carr, A History of Germany 1815-1990, 4. Baskı, s. 208
79. Oscar Levy, Complete Works of Nietzsche, 1930, Vol. 2, s. 75
80. H. Enoch, Evolution or Creation, 1966, s. 147-148
81. Max Nordau, "The Philosophy and Morals of War", North American Review, 169 (1889), s. 794
82. Jacques Barzun, Darwin, Marx, Wagner, Garden City, New York, Doubleday, 1958, s. 92, 93
83. Jacques Barzun, Darwin, Marx, Wagner, s. 92-95
84. http://www.kimel.net/terror.html
85. Karl A. Schleunes, The Twisted Road to Auschwitz, University of Illinois Press, Urbana, Illinois, 1970. s.30-32
86. A. Chase, The Legacy of Malthus; The Social Costs of the New Scientific Racism, Alfred Knopf, New York, 1980, s. 349
87. Arthur Keith, Evolution and Ethics, G.P. Putnam’s Sons, New York, 1946, s. 230
88. The Nuremberg Trials, Vol. 14, U.S. Government Printing Office, Washington, D.C., s. 279
89. J. Tenenbaum, Race and Reich, Twayne Pub., New York, 1956, s. 211
90. Adolf Hitler, Um das Schicksal der Nation', in B. Dusik (ed.), Hitler. Reden Schriften Anordnungen. Februar 1925 bis Januar 1933, vol. 2(2), Munich, 1992, Doc 245.

91. Robert Clark, Darwin: Before and After, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, s. 115
92. Beate Wilder-Smith, The Day Nazi Germany Died, Master Books, San Diego, CA, 1982, s. 27
93. George J. Stein, "Biological science and the roots of Nazism", American Scientist 76(1):50–58, 1988, s.51
94. George J. Stein, "Biological science and the roots of Nazism", American Scientist 76(1):50–58, 1988, s. 56
95. Rauschning, H., The Revolution of Nihilism, Alliance Book Corp., New York, 1939
96. Arthur Keith, Evolution and Ethics, G.P. Putnam’s Sons, New York, 1946, s. 230
97. Arthur Keith, Evolution and Ethics, G.P. Putnam’s Sons, New York, 1946, s. 105
98. Peter Hoffman, Hitler's Personal Security, London, Pergamon Press, 1979, s. 264
99. Robert Clark, Darwin: Before and After, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, s. 115-116
100. A. E. Wiggam, The New Dialogue of Science, Garden Publishing Co., Garden City, NY, 1922, s. 102
101. Ernst Haeckel, The History of Creation: Or the Development of the Earth and Its Inhabitants by the Action of Natural Causes, Appleton, New York, 1876, s. 170
102. George Stein, "Biological science and the roots of Nazism", American Scientist 76(1):50–58, 1988., s. 56; Ernst Haeckel, The Wonders of Life; A Popular Study of Biological Philosophy, Harper, New York, 1905, s. 116
103. K. Ludmerer, Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, 1978, s.457
104. Thomas Robert Malthus, An Essay On The Principle of Population, Sixth Edition, 1826, based on the second edition (1803)
105. Charles Darwin, The Descent of Man, 2nd Ed., s. 133–134, 1887
106. Charles Darwin, İnsanın Türeyişi, s. 171
107. Charles Darwin, The Descent of Man, s. 945
108. Allan Chase, The Legacy of Malthus, Chicago:University of Illinois Press, 1980, s.136).
109. Francis Galton, Hereditary Genius: An Inquiry into its Laws and Consequences, London:Macmillan, 1892, s. 330
110. Joseph L. Graves Jr., The Emperor's New Clothes, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 96

111. Joseph L. Graves Jr., The Emperor's New Clothes, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 98
112. Joseph L. Graves Jr., The Emperor's New Clothes, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 98
113. Nature, 116 (1925), s. 456
114. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 18
115. http://www.politicalamazon.com/pioneerfund.html
116. Joseph L. Graves Jr., The Emperor's New Clothes, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 116-117
117. Joseph L. Graves Jr., The Emperor's New Clothes, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 119
118. Ian Kershaw, Hitler, volume 1, 1998, s. 134
119. R. Youngson, Scientific Blunders; A Brief History of How Wrong Scientists Can Sometimes Be, Carroll and Graf Pub., New York, 1998
120. A. Hitler, Hitler’s Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, 1953, s. 116
121. A. Hitler, Hitler’s Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, 1953, s. 116
122. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 11
123. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s.22
124. J.C. Fest, The Face of the Third Reich, Pantheon, NY, 1970, s. 99–100
125. Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.asp
126. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 17
127. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 17
128. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, II. Bölüm
129. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 32
130. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 32
131. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 33

132. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 40
133. Bernhard Schreiber, The Men Behind Hitler - A German Warning to the World, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 40
134. Joseph L. Graves Jr., The Emperor's New Clothes, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 128
135. Doç. Dr. Haydar Sur, Sağlık Hizmetlerinin Geçmişi ve Gelişimi, http://www.merih.net/m1/whaysur12.htm
136. http://www.mihr.com/mihr/osm/sistem/ilim.htm
137. Jerry Bergman, "The History of Evolution's Teaching of Women's Inferiority", http://www.rae.org/women.html
Birçok bilimsel dergi ve gazetede 400'den fazla yazısı yayınlanan, 20 kitabı olan ve Darwinizm'i eleştiren çalışmalarıyla tanınan Jerry Bergman, "The History of Evolution's Teaching of Women's Inferiority" adlı makalesinde, Darwin'in ve çağdaşı evrimcilerin kadınlara bakış açılarını incelemiş ve kadınları aşağılayan ifadelerinden bazılarını bir araya getirerek, Darwin'in ve Darwinizm'in bilinmeyen bir yönünü oldukça çarpıcı delillerle ortaya koymuştur.
138. Evelleen Richards, "Will the Real Charles Darwin Please Stand Up?", New Scientist, (Dec. 22/29 1983): 887
139. EIaine Morgan, The Descent of Woman, New York: Stein and Day, 1972, s.1
140. John R. Durant, "The Ascent of Nature in Darwin's Descent of Man" in The Darwinian Heritage, Ed. by David Kohn, (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985), s.295
141. Charles Darwin, The Descent of Man and Selection in Relation to Sex, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.326
142. Charies Darwin, The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882 (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, 232-233
143. Charies Darwin, The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882 (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, 232-233
144. Charles Darwin, The Descent of Man and Selection in Relation to Sex, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.564
145. Carl Vogt, Lectures on Man: His Place in Creation, and the History of Earth, edited by James Hunt, London: Paternoster Row, Longman, Green, Longman, and Roberts, 1864, xv, 192
146. Stephanie A. Shields, "Functionalism, Darwinism, and the Psychology of Women; A Study in Social Myth," American Psychologist, no. 1 (1975): 749
147. Evelleen Richards, "Darwin and the Descent of Women," in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), The Wider Domain of Evolutionary Thought (Holland: D. Reidel, 1983), 75

148. Evelleen Richards, "Darwin and the Descent of Women," in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), The Wider Domain of Evolutionary Thought (Holland: D. Reidel, 1983), 74 49
149. Charles Darwin, The Descent of Man and Selection in Relation to Sex, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.54
150. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, s.83
151. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, s. 83, 188
152. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, s.104
153. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, s.104
154. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, s.85
155. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, s.104-105
156. Wayne Jackson, More Skull-Duggery, 7 Ekim 2002, http://www.christiancourier.com/penpoints/skullDuggery.htm
157. John Hurrell Crook, "Sexual Selection, Dimorphism, and Social Organization in the Primates," in Campbell (Ed.), Sexual Selection and the Descent of Man 1871-1971 Chicago: Aldine Publishing Company, 1972
158. Charles Darwin, The Descent of Man and Selection in Relation to Sex, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.565
159. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism, Intervarsity Press, 1997, s.103-104
160. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, 1988, s. 358
161. William Provine, "Evolution and the Foundation of Ethics", MBL Science, (A Publication of Marine Biological Laboratory at Woods Hole, Massachusetts), vol. 3, no. 1, s. 25-29; The Scientist, 5 Eylül 1988
162. H. Epoch, Evolution or Creation, (1988), s. 148-149
163. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism, Intervarsity Press, 1997, s.99
164. http://www.trufax.org/avoid/manifold.html
165. George Gaylord Simpson, Life of The Past:An Introduction to Paleontology, New Haven: Yale University Press, 1953
166. Richard Dawkins, Unweaving The Rainbow, Houghton Mifflin Company Newyork, 1998, s. ix
167. Sir Fred Hoyle, The Intelligent Universe, 1983, s. 9
168. George Gaylord Simpson, "The World into Which Darwin Led Us," Science 131 (1960), s. 970
169. Francis Darwin (ed.), Life and Letters of Charles Darwin (1903; 1971 reprint), Volume 1, s. 285
170. George B. Johnson, Biology: Visualizing Life, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1994, s. 453
171. http://www.touchstonemag.com/docs/issues/15.8docs/15-8pg43.html
172. P.J. Darlington, Evolution for Naturalists, 1980, s. 243-244

173. Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, s. 223
174. Charles Darwin, The Descent of Man and Selection in Relation to Sex, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s. 403
175. Lorraine Lee Larison Cudmore, "The Center of Life," in Science Digest, Kasım 1977, s. 46
176. Thomas F. Gossett, Race: The History of an Idea in America, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, s. 170
177. Peter Singer, "Sanctity of Life or Quality of Life?, Pediatrics, Temmuz1983, s. 128-129
178. Martin Mawyer, "Death Act Dies in California", Fundamentalist Journal, 7 Haziran 1988:61
179. Martin Mawyer, "Death Act Dies in California", Fundamentalist Journal, 7 Haziran 1988:61
180. Barbara Burke, "Infanticide", Science 84, Mayıs 1984, s. 29
181. Charles Darwin, On the Origin of Species, 1859, s.449
182. E. O. Wilson, Sociobiology: The New Synthesis, Cambridge, 1975, s.3
183. Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, New York, W.W. Norton & Co., 1977
184. Richard Dawkins, The Selfish Gene, 1976 baskısının önsözü, Oxford: Oxford University Press
185. E.O. Wilson, On Human Nature, Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1978, s. 2-3
186. Richard Dawkins, The Selfish Gene, İkinci Baskı,1989, Oxford: Oxford University Press., s.2
187. Robert Wallace, The Genesis Factor, New York: Morrow and Co.,1979, s.217-218
188. Mae-Wan Ho, The Human Genome Map, the Death of Genetic Determinism and Beyond, ISIS Report, 14 Şubat 2001; http://www.i-sis.org.uk/HumangenTWN-pr.php
189. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", The New Republic, 06/25/2001
190. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", The New Republic, 06/25/2001
191. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", The New Republic, 06/25/2001
192. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", The New Republic, 06/25/2001

IRKÇI UYGULAMALARDAN ÖRNEKLER

Nijeryalı Küçük Kobay Kız

Bazı ilaç firmalarının Afrika, Doğu Avrupa, Asya ve Güney Amerika ülkeleri vatandaşları üzerinde yeni ürettikleri ilaçları denedikleri ve bu deneyler esnasında ahlak ve meslek kurallarının ihlal edildiği bilinen bir gerçektir. Bunun geçtiğimiz yıllarda ortaya çıkan örneklerinden biri dünyaca ünlü bir ilaç firması tarafından gerçekleştirilen bir uygulama oldu. 1996 yılında Nijerya'nın Kano şehrinde yaşayan 10 yaşında ve sadece 18.5 kilo ağırlığındaki küçük bir kız, menenjitten dolayı korkunç ağrılar çekiyordu. Söz konusu Amerikan ilaç firmasının kurduğu kampta henüz izni alınmamış bir antibiyotik çocuklar üzerinde deneniyordu. Denenen ilaç, bu firma için çok önemliydi; borsa analizlerinde, öngörülen tüm kullanım alanları için izin alınması halinde, ilacın şirkete her yıl 1 milyar dolar getireceği tahmininde bulunuluyordu. Deneyler için Amerika'da hasta bulamayan şirket, Kano'ya gelmişti. Küçük kız bu firmanın uzmanları tarafından bir tür kobay olarak kullanıldı.

Doktorlar, küçük kıza günde 56 miligram bu ilaçtan vermeye başladılar. İlaca başladıktan bir gün sonra küçük kız öldü. Washington Post gazetesi yaptığı araştırmalar neticesinde, Afrika, Asya, Doğu Avrupa ve Güney Amerika'da ticari çıkar amacıyla yürütülen ilaç denemelerinin giderek yaygınlaştığını gösterdi. Bazı Amerikan firmaları, Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi'nin sıkı kurallarından kaçmak için bu ülkelerdeki doktorlarla iş birliğine gidiyor ve on binlerce Üçüncü Dünya ülkesi vatandaşını deneylerde kullanıyorlardı. Nijerya'daki menenjit deneyinde olduğu gibi, söz konusu firmanın sözcüleri deneylerin gerekli izinler alınarak gerçekleştiğini söylese de uzmanlar olayın birçok bakımdan tıp ahlakına ve geçerli kurallara sığmadığını belirttiler. Örneğin bu tür deneylerin genelde en az 1 yıl sürmesi gerekirken Nijerya'daki deney sadece 6 hafta sürmüştü. Öte yandan Amerika'da menenjit hastalarına, ilaçlar genellikle etkisini çok çabuk gösteren damar içi enjeksiyon yoluyla verilirken, Nijerya'daki deneylerde bu ilacın ağızdan alınan ve daha önce çocuklar üzerinde hiç denenmemiş bir türü kullanılmıştı. Yine, bu tür deneylerde, ilacın olumlu etki göstermemesi durumunda hemen kesilmesi ve başka bir ilaca geçilmesi gerekirken, ilacı üreten firmanın uzmanları küçük kıza, ölene kadar bu ilaçtan vermeye devam etmişlerdi.

Söz konusu ilacın çocuklarda kullanılmasına hiçbir zaman izin çıkmaması, yetişkinlerde kullanılmasının ise karaciğer rahatsızlıkları ve ölümlere yol açtığı gerekçesiyle Amerika'da kısıtlanması ve Avrupa'da tümden yasaklanması, ilacın ne kadar tehlikeli olduğunu göstermektedir.1

Darwin'in Türlerin Kökeni kitabının yayınlanmasından sonra, bazı hevesli Darwinistler, insanın sözde evrimindeki "kayıp halkaları" aramaya başladılar. Irkçı evrimciler, Avustralyalı Aborijin yerlilerinin insanın evrimindeki ilkel aşamalardan biri olduklarına inanıyorlardı. Kendilerince bu yanılgılarını kanıtlamak için, Aborijinlerin cesetleri mezarlarından kaçırılmaya, Amerika ve Avrupa'daki müzelere satılmaya başlandı. 1991 yılında Avustralya'da yayınlanan haftalık The Bulletin'da David Monaghan imzası ile şok edici bilgiler yayınlandı.2 Monaghan 18 ay bu konu üzerinde çalışmış, Londra'da araştırmalar yapmış ve 8 Ekim 1990 tarihinde İngiltere'de yayınlanan "Darwin's Body-Snatchers" (Darwin'in Mezar Hırsızları) isimli bir belgesel hazırlamıştı. Gazeteci Monaghan'ın, The Bulletin'da yayınlanan yazısında verilen bilgilerden bazıları şöyleydi:

• İngiliz ve Amerikalı evrimciler, sözde "aşağı insan" örnekleri toplama işini oldukça genişletmişlerdi. Washington'daki Smithsonian Enstitüsü'nde farklı ırklardan 15.000 insana ait kalıntı vardı. (Elbette topladıkları bu örnekler, hiçbir şekilde onların iddia ettikleri gibi aşağı ırktan insanlar değildi. Bunlar, farklı fizyolojik yapılara sahip farklı etnik köken ve ırka ait olan insanlardı.)

• Müze müdürlerinin yanı sıra, İngiliz biliminin önde gelen isimleri de bu mezar hırsızlığı ticaretine karışmışlardı.3 Anatomist Richard Owen, antropolog Sir Arthur Keith ve Darwin'in kendisi bu kişilerin arasındaydı. Darwin, bir mektubunda, eğer bu isteği onları kızdırmazsa, dört tam kan Tazmanyalı Aborijin'in kafatasını istediğini söylüyordu. Müzeler sadece iskeletlerle değil, derilerle de ilgileniyorlardı. Bunları sergilenecek ilginç malzemeler olarak görüyorlardı.

• Tuzlanmış Aborijin beyinlerine de büyük bir rağbet vardı, bu beyinleri kendilerince Aborijinlerin aşağı ırk olduklarını kanıtlamak için istiyorlardı.

• Aborijinlere ait kafataslarının, bu insanlar öldürülerek elde edildiğine dair hiçbir şüphe bulunmamaktadır.

• 1874 yılından itibaren 20 yıl boyunca Sidney'deki Avustralya Müzesi'nde müdürlük yapan Edward Ramsay, yayınladığı müze kitapçığında Aborijinlerden "Avustralya hayvanları" olarak söz ediyordu. Kitapçıkta mezarlardan nasıl Aborijinlere ait cesetlerin çalınacağını anlatmakla kalmıyor, aynı zamanda yeni öldürülen Aborijinlerin kafataslarındaki kurşunların nasıl çıkarılacağını anlatıyordu. Birçok kafatası koleksiyoncusu onun tavsiyelerine göre çalıştı. Bungee Siyahlarının kafataslarını istedikten dört hafta sonra, genç bir bilim öğrencisi ona iki kafatası yolladı ve bu kafataslarının kabilelerinin son iki üyesi olduğunu ve yeni vurulduklarını söyledi.4

• Alman evrimci Amalie Dietrich Avustralya'ya geldiğinde benzin istasyonu sahiplerine Aborijinleri vurmalarını tavsiye etti ve vurdukları Aborijinleri müzesi için almak istediğini söyledi. 5

Aborijinlere uygulanan katliamları ve kötü muameleyi belgeyen bir başka çalışma ise, Avustralya Çevre ve Kültür Mirası Bakanı Sharman Stone tarafından yazılan Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973 (Avustralyalı Aborijinlere Yönelik Resmi Politikayı Etkileyen Yaklaşımların Dokümanter Tarihi, 1697-1973) adlı kitaptır. Yazarın birkaç yorumu dışında kitap parlamento tutanakları, mahkeme kayıtları, editörlere gelen mektuplar, antropolojik raporlar gibi belgelerden oluşmaktadır.

Sharman Stone, kitapta, Darwin'in teorisi ile Aborijinlerin katledilmesi arasında şöyle bir bağlantı kurmaktadır:

1859'da, Charles Darwin'in kitabı Türlerin Kökeni ile birlikte biyolojik (ve dolayısıyla sosyal) evrim halkın anlayabileceği şekilde anlatılmaya başladı. Eğitimli kişiler kendi aralarında medeniyetin tek doğrusal süreç olduğunu ve ırkların bu doğrunun üzerinde aşağı ya da yukarı hareket ettiğini tartışmaya başladılar. Avrupalı adam "hayatta kalmaya en uygundu... (Aborijinler ise,) doğa kanunu gereği dinozorlar ve dodo kuşu gibi eninde sonunda yok olacaklardı. Ellerindeki olaylarla destekledikleri bu teori, siyah ırkın çoğaldığının fark edildiği yirminci yüzyılın belli bir bölümüne kadar kabul görmeye ve anılmaya devam etti. Bu zamana kadar, ihmal ve cinayeti haklı göstermek için kullanılabiliyordu.6

Yazarın da belirttiği gibi, bazı Avrupalı Darwinistler, Aborijinlerin sürekli ölmesini, bu ırkın "doğa kanunlarının bir gereği olarak" yok olmaya mahkum olduğunun delili olarak gösteriyorlardı. Ancak, 20. yüzyılda bu sözde delillerinin geçersiz olduğu anlaşıldı. Çünkü Aborijinlerin ölme nedenleri doğa kanunları değil, gördükleri kötü muamele idi. Ayrıca, siyah derili insanların sayısının oldukça hızla arttığının görülmesi ile, Darwinistlerin bu iddialarının da doğru olmadığı anlaşıldı.

1861 yılında, Yüksek Heyet'in yaptığı bir soruşturmada bir polis memurunun verdiği cevaplar, Aborijinlere kötü muamelenin Darwinist ve ırkçı temellerini ve o dönemde bunun son derece doğal karşılandığını görmek açısından önemlidir. Bu görevli şöyle demektedir:

Eğer biz siyahları cezalandırmazsak, onlar bunu bir zayıflık göstergesi olarak görürler... Bu hangi ırkın en güçlü olduğu ile ilgili bir konu –eğer onlara boyun eğersek bunun için bizi küçük görebilirler.7

Stone'un aktardığına göre, 1880 yılında yayınlanan bir gazete haberinde de şöyle deniyordu:

Yapabileceğimiz hiçbir şey, bu dünyadaki gelişimimizi yöneten gizemli ve değişmez kanunları değiştirmeyecektir. Bu kanunlar sayesinde Avustralya'nın yerli ırkı, beyaz adamın oraya varışı ile birlikte ölüme mahkum olmuştur. Bize

düşen ve yapmamız gereken tek şey ise bunların oluşmasına olabilecek en az vahşeti kullanarak yardımcı olmaktır. Siyahları korku ile yönetmeliyiz...8

Bu satırlar, sosyal Darwinist bakış açısının temelinde yer alan acımasızlığı bir kez daha gözler önüne sermektedir. Yalnızca derilerinin renkleri farklı olduğu ve birtakım farklı fizyolojik özelliklere sahip oldukları için bu insanları, kendilerince bir tür hayvan olarak görmeleri ve bu insanlara hayvanlara dahi layık görülmeyecek bir muamelede bulunmaları sosyal Darwinistlerin zalimliğinin delillerinden yalnızca biridir. Yine 1880 yılında bir gazeteye yazılan mektupta, sosyal Darwinistlerin Aborijinlere yaptığı zulüm şöyle anlatılıyordu:

Açıkça söylemek gerekirse, bu bizim Aborijinlerle nasıl mücadele ettiğimizi gösteriyor: Aborijin yerlilerinin oturdukları yeni bölgeleri işgal ettikten sonra, onlara o bölgede rastlanabilecek vahşi hayvanlar ya da kuşlar gibi davrandık. Yaşamları ve malları, ağları ve kanoları, Avrupalılar tarafından, tamamen kendi istekleri doğrultusunda kullanılmak üzere ellerinden alındı. Yiyecekleri alındı, çocukları zorla çalındı, kadınları tamamen beyaz adamların kaprisi nedeniyle götürüldü. En küçük bir direnişe silahlarla karşılık verildi... Eğlenmek isteyenler, yerli siyahları hiçbir engellemeye maruz kalmaksızın öldürdüler, onlara tecavüz ettiler ve onları soydular. Bunlar kontrolden çıkmıştı ve sömürge yönetimi işledikleri suçların sonuçlarından onları kurtarmak için her zaman yanı başlarındaydı.9

Burada anlatılanlar, Darwinist ırkçılığın karanlık ve acımasız yüzünün sadece çok küçük bir parçasıdır. Ancak dinsizliğin kabusunu, Darwinizm'in insanlığa getirdiği felaketleri görmek açısından oldukça yeterlidir.

Darwin'in Mezar Hırsızları

Günümüzde de Aborijinlere yönelik ayrımcı uygulamalar devam etmektedir. Yukarıda Aborijinler elinden topraklarının alınmasını protesto ederken görülmektedir.

Sir ünvanı alan ilk Aborijin, Sir Douglas Nicholls ve eşi.

1. Yeni Binyıl Gazetesi, 20.12.2000
2. David Monaghan, 'The Body-snatchers', The Bulletin, November 12. 1991, s. 30-38
3. David Monaghan, 'The Body-snatchers', The Bulletin, November 12. 1991, s.33
4. David Monaghan, 'The Body-snatchers', The Bulletin, November 12. 1991, s.34.
5. David Monaghan, 'The Body-snatchers', The Bulletin, November 12. 1991, s.33

6. Sharman Stone, Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974
7. Sharman Stone, Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974, s. 83
8. Sharman Stone, Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974, s.96
9. Sharman Stone, Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974, s.93

REKAPİTÜLASYON TEORİSİ VE IRKÇILIK

Alman ateist ve evrimci biyolog Ernst Haeckel tarafından ortaya atılan rekapitülasyon teorisine göre, canlı embriyoları gelişim süreçleri boyunca sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarlamaktadırlar. Bu akıl dışı iddiaya göre örneğin insan embriyosu anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri göstermekte, en son olarak da insana dönüşmektedir. Uzun yıllar boyunca evrim teorisinin bir delili gibi gösterilen bu iddianın bilimsel olmadığı, tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu anlaşılmıştır.[1]

Ernst Haeckel, ortaya attığı bilim dışı teorisini kendince desteklemek için sahte çizimler yapmış; balık ve insan embriyolarını birbirine benzetmeye çalışmıştır. Sahtekarlığının ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey olmamıştır.[2]

Ancak Haeckel'in ortaya attığı ve çizim sahtekarlıkları yaparak savunduğu bu hayal ürünü senaryo, başta Almanya olmak üzere birçok ülkede ırkçılığa sözde bilimsel bir zemin hazırlamıştır.

Rekapitülasyon teorisinin bilim dışı iddialarına göre, insanın embriyo döneminde veya çocukluğunda sahip olduğu özellikler, sözde evrimsel atalarının yetişkinlerinden kalan özelliklerdir. Örneğin Haeckel ve takipçileri "medeni" bir insanın çocukluğunun, "vahşi" insanın yetişkinleri ile aynı zeka ve tavır özelliklerine sahip olduğunu iddia etmişler ve bu iddialarını kendilerince beyaz ırkın üstünlüğünü kanıtlamak için kullanmışlardır. Stephen Jay Gould Ever Since Darwin (Darwin'den Beri) adlı kitabında rekapitülasyon teorisinin ırkçılığa verdiği desteği şöyle özetler:

Rekapitülasyon, Haeckel'in en gözde görüşüydü... Haeckel ve meslektaşları rekapitülasyonu, Kuzey Avrupa'lı beyazların ırksal üstünlüğünü onaylamak amacıyla da gündeme getirdiler... Herbert Spencer, "uygarlaşmamış toplumların zihinsel özelliklerinin... medeni toplumların çocuklarında yeniden ortaya çıkan özellikler" olduğunu yazdı. Carl Vogt, 1864 yılında bunu daha sert şekilde ifade ederek şöyle dedi: "Yetişkin bir zenci, zihinsel yetenekleri açısından çocukla aynı özellikleri taşır..."3

Elbete Spencer, Vogt ve benzerlerinin ortaya attıkları bu iddia hiçbir şekilde gerçeği yansıtmamaktaydı. Hiçbir bilimsel dayanğı olmayan bu iddialar, zaman içinde bizzat bilimin kendisi tarafından çürütüldü ve tarihin tozlu sayfaları arasına terk edildi. Gould, Natural History dergisinde yayınlanan "Dr. Down's Syndrome" (Dr. Down Sendromu) adlı yazısında ise şöyle demiştir:

Bu teori genellikle, "birey oluş soy oluşun tekrarıdır" sözleriyle ifade edilir. Anlamı, daha yüksek hayvanların, embriyolarının gelişim süreçlerinde ataları olan aşağı canlıların yetişkin formlarını temsil eden bir dizi aşamadan geçtikleridir. Rekapitülasyon beyaz bilim adamlarının yaygın ırkçılığına uygun bir odak noktası sağlamıştır. 4

Air War College International Security Studies Core (Uluslararası Güvenlik Çalışmaları Merkezi) başkanı Profesör George J. Stein ise American Scientist dergisinde yayınlanan "Biological Science and the Roots of Nazism" (Biyolojik Bilim ve Nazizmin Kökleri) başlıklı makalesinde, "Aslında Haeckel ve sosyal Darwinist meslektaşları nasyonel sosyalizmin temel önermeleri olan fikirleri geliştirmişlerdir" diyerek, Haeckel-sosyal Darwinizm–ırkçılık arasındaki tehlikeli ilişkiyi özetlemektedir. 5

1. Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", American Scientist, vol 76, Mayıs/Haziran 1988, s.273
2. Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s.204
3. Stephen Jay Gould, "Racism and Recapitulation," Ever Since Darwin adlı kitabın 27. bölümü, (New York, W.W. Norton & Co., 1977), s. 217
4. Stephen Jay Gould, "Dr. Down's Syndrome", Natural History, vol.89, Nisan 1980, s.144
5. George J. Stein, "Biological Science and the Roots of Nazism," American Scientist, Vol. 76, Jan/Feb. 1988, s. 56.

ÜÇLÜ FAŞİZM KOALİSYONU: DARWIN-HAECKEL-HITLER

Tarihe, Charles Darwin'in ve sosyal Darwinizm'in Almanya'daki bir numaralı temsilcisi olarak geçen Ernst Haeckel, Darwin'in Türlerin Kökeni kitabını okuduktan sonra şu yorumu yapmıştı:

Darwin'in mükemmel bir şekilde birleştirilmiş doğa kavramında ve evrim doktrininin güçlü temelinde, biyolojik çalışmalarımın başlangıcından beri beni rahatsız eden tüm şüphelerimin çözümünü buldum.1

Darwin'in kitabı ile şüphelerinden arındığını sanan Haeckel, elbette yanılıyordu. Dönenim ilkel bilim koşulları içinde şekillenen evrim teorisi, hayatın başlangıcı başta olmak üzere hiçbir konu hakkında geçerli, tutarlı ve daha da önemlisi bilimsel bir bilgi ortaya koyamamıştır. Haeckel, The Wonders of Life (Hayatın Mucizeleri) adlı kitabında, Darwinizm'e dayalı olarak geliştirdiği insan ırkları hakkındaki batıl görüşlerini şöyle özetlemişti:

Her ne kadar, üstün ve aşağı ırklardaki insanların zihinsel yaşamları ve medeniyetleri arasında büyük farklılıklar biliniyorsa da, bunlar genelde, bir kural olarak, önemsenmezler ve bu yüzden de farklı seviyelerdeki yaşam değeri yanlış olarak hesaplanır. Aşağı ırklar, (Veddahlar veya Avustralya zencileri) psikolojik bakımdan, Avrupalılardan ziyade memelilere (maymun ve köpekler) daha yakındırlar. Bu yüzden, onların yaşamları için tamamen farklı bir değer saptamamız gerekir... Medeni adamın derin düşünen zihni ile vahşinin düşüncesiz hayvan ruhu arasındaki uçurum çok büyüktür, vahşiyi köpeğin ruhundan ayıran uçurumdan da büyüktür.2

Haeckel'ın bu iddiaları hiçbir bilimsel delile dayanmıyordu. Buna rağmen çarpık ve sapkın inanışları olan pek çok insan tarafından adeta bilimsel bir gerçekmiş gibi sahiplenildi. Öte yandan Haeckel, evrim teorisinden, monizm adını verdiği bir çeşit materyalist bir inanış oluşturdu. Monizm denilen bu sapkın düşünce, ruhun varlığını tamamen reddediyor ve herşeyi maddeye indirgiyordu. Haeckel, şöyle diyordu:

İlk kez doğanın birliğini kavrayabildik, böylece artık en karmaşık organik olaylara bile mekanik-nedensel bir açıklama getirebiliriz. Sonuç olarak "canlı ve cansız bedenler arasında herhangi bir fark yoktur." Tüm doğal olaylar, havaya atılan bir taş veya sülüğen (boya, kozmetik ve ecza sanayinde kullanılan bir tür maden) oluşturmak için birleşen kükürt veya civa, bitkilerin büyümesi ve çiçek açması, hayvanların çoğalmaları veya hareketleri, insanın düşünmesi ve olayları algılaması birbirinden farkı olmayan mekanik olaylardır.3

Materyalist bir bakış açısıyla pek çok sorunun cevabını bulduğunu sanan Haeckel aslında sadece kendini kandırıyordu. Canlı ve cansız bir beden arasında bir fark olmadığını, herşeyin mekanik bir açıklaması olduğunu öne süren materyalist görüş, 21. yüzyılda ilerleyen bilim ve yapılan araştırmalarla çok büyük bir darbe almış ve materyalizmin sözde bilimsel dayanaklarının her biri yerle bir olmuştur. Yapılan her yeni buluş, bilimsel her ilerleme bir kez daha evrenin kusursuz bir tasarımın eseri olduğu gerçeğini ortaya koymuştur. Evren materyalistlerin iddia ettiği gibi, ezeli ve ebedi değildir, mekanik gelişimler ve etkileşimler sonucu ortaya çıkmamıştır. Evreni ve içindekileri kusursuz bir denge ile yoktan yaratan Allah'tır ve Rabbimiz'in takdir ettiği vakit geldiğinde tüm insanlar ve varlıklar gibi evrenin de sonu olacaktır.

Ancak koyu materyalist olan Haeckel, sapkın düşünce yapısı nedeniyle, İlahi dinleri ve din ahlakının gereği olan insancıllığı ve merhameti reddediyordu. Daha önce de belirttiğimiz gibi öjeni vahşetini savunarak Spartalılar (M.Ö. 9. yüzyılda kurulmuş, sanatı, felsefeyi ve edebiyatı reddeden, sadece askeri güce dayanan bir Yunan şehir devletiydi) tarafından uygulanan "insanın suni seleksiyonu"nu kendince övüyordu. Spartalılar döneminde, özel bir kanun uyarınca tüm yeni doğan çocuklar dikkatli bir incelemeye ve seçilime tabi tutuluyorlardı. Zayıf, hasta veya fiziksel olarak kusurları olanları acımasızca katlediyorlardı. Sadece sağlıkları mükemmel olan ve güçlü çocukların yaşamalarına izin veriliyordu. Haeckel de Spartalıların masum bebekleri katletmeyi öngören bu vahşi uygulamalarını destekliyordu.4

Haeckel kendisini eleştirenlere ise şöyle karşılık veriyordu:

Her yıl, tedavi edilemez hastalıkların kalıtsal yüküyle doğan binlerce sakat, sağır-dilsiz ve geri zekalı çocuğa, suni olarak bakmanın ve yetiştirmenin insanlığa ne gibi bir faydası var?5

Kuşkusuz Haeckel'in öne sürdüğü, son derece çarpık bir mantık örgüsüdür. Sevgi, merhamet ve şefkat hislerini yalnızca kendilerine fayda getirecek olanlara yöneltmek insanlık dışı bir yaklaşımdır. Bu, materyalizmin ve Darwinizm'in insanlara verdiği telkinlerin neticesinde oluşan çok bencilce bir tutumdur. Din ahlakı yaşandığında ise insanlar, hiçbir menfaatleri olmasa dahi ihtiyaç içinde olana şefkat duyar, onu sevgi ve merhamet hisleri ile koruyup kollarlar. Gerçek insaniyet de budur. Örneğin Kuran'da müminlerin kendilerinden önce yoksulları, esirleri, ihtiyaç içinde olanları düşünüp yemeklerini onlara verdikleri ve bunu yalnızca Allah'ın rızasını kazanmak için yaptıkları bildirilmektedir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür." (İnsan Suresi, 8-9)

Öte yandan Haeckel'in öncülüğünü yaptığı monistler, yalnızca fiziksel olanların değil, bazı karakteristik özelliklerin de genetik kusurlardan kaynaklanabileceğini iddia ediyor ve kusurlu buldukları herkesin suni seleksiyon ile ortadan kaldırılmaları gerektiğini savunuyorlardı.

Haeckel'in kitapları, Nazi öjeni programının kabul edilmesinde önemli rol oynadı. Özellikle, Haeckel'in öğrencisi olan ve hayat hikayesini yazan Wilhelm Bölsche, Hitler'e Haeckel'in sosyal Darwinist fikirlerini doğrudan aktardı. Ayrıca, 1904'ten 1944'e kadar yayınlanan ve öjeni aldatmacaları ile sahte Nazi bilimini yaymak için kullanılan en temel organ haline gelen Archiv für Rassen und Gesellschaftsbiologie (Irksal ve Sosyal Biyoloji Arşivi) düzenli olarak Haeckel'in, eserlerindeki tehlikeli fikirlerinden alıntılar yaptı.6

Tarihçi Daniel Gasman'ın ifadesiyle, "Hitler'in tarih, politika, din, Hıristiyanlık, doğa, öjeni, bilim, sanat ve evrim hakkındaki görüşlerinin büyük bölümü, eklektik (seçmeci) ve farklı birçok kaynaktan olmalarına karşın, Haeckelinkiler ile uyuşuyordu ve sıkça aynı dilde ifade ediliyorlardı." 7

Haeckel'in sapkınlıklarından biri de, intihar ve ötenaziyi savunuyor olmasıydı. Haeckel'in hezeyanlarına göre insan, sadece anne ve babasının arasındaki cinsel bağlılığın bir sonucu olarak var olmuştu ve bu yüzden de yaşam çok külfetli bir hal aldığında bu kişi yaşamdan ayrılabilirdi. Haeckel bu çarpık düşüncelerini şöyle ifade etmekteydi:

Eğer bu durumda yaşam koşulları, döllenmiş yumurtadan kendi hatası olmaksızın gelişmiş zavallı varlığın üzerine çok fazla baskı yaparsa, eğer iyi olarak ümit edilen yerine sadece bakım ve ihtiyaç, hastalık ve her türlü sefalet gelirse, bu kişinin tartışmasız olarak ölüm yoluyla ızdıraplarına son verme hakkı vardır... Bir kişinin dayanılmaz acılarına gönüllü bir ölümle son vermesi gerçek bir kurtuluş eylemidir.8

Oysa insan kör tesadüfler sonucu meydana gelmiş bir varlık değildir. İnsanı yaratan Allah'tır ve insanın yaratılışının bir amacı vardır. Bu amaç Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım. (Zariyat Suresi, 56)

İnsan, yaşamı boyunca yaptığı her hareketten sorumludur. Ve yaşadığı her anın ahirette hesabını verecektir. Haeckel gibi, insanları intihara, ölüme, cinayete sürükleyenler ise kuşkusuz hesabını veremeyecekleri büyük bir sorumluluk yüklenmektedirler.

Haeckel yine Wonders of Life (Yaşam Mucizeleri) adlı kitabında, yeni doğan bebeklerin sağır ve bilinçsiz doğduklarını (ki bu doğru değildir) ve bu yüz-

den insan ruhu taşımadıklarını iddia etmişti. Bu bilim dışı iddiasına dayanarak da "anormal olarak doğan bebeklerin öldürülmelerini" savunmuş ve sözde bunun "mantıksal olarak bir cinayet gibi kabul edilemeyeceğini" öne sürmüştü. Görüldüğü gibi Haeckel açıkça cinayeti savunuyor, çevresindeki insanları da katil olmaya yönlendiriyordu.

Haeckel sadece kişinin isteğine bağlı ötenazinin değil, rıza dışındaki ötenazinin de savunuculuğunu yapacak kadar gaddardı. Bu konudaki öfkesini şu sözlerle ifade ediyordu: "Yüzlerce, binlerce tedavi edilemez insan –deliler, cüzzamlılar, kanserliler vs.– kendilerine ve genel olarak topluma en küçük bir fayda sağlamaksızın suni olarak hayatta tutuluyorlar."9 Haeckel'in bu duruma getirdiği acımasız "çözüm" ise şöyleydi:

Bu kötülükten kurtulmanın yolu, tek dozluk acısız ve hızlı etki eden zehirin... yetkili bir kurulun gözetimi altında kullanılmasıdır.10

Haeckel'in savunduğu vahşetin Almanya üzerinde çok yıkıcı etkileri oldu. Çalışmaları, Almanya'da yaklaşık 300 bin ruh hastasının, fiziksel sakatlığı olan insanların, tedavisi mümkün olmayan hastaların ve kendilerince diğer "istenmeyen" insanların acımasızca katledildiği T4 adlı ötenazi programının öncülüğünü yaptı.

Haeckel ve Hitler'in zalimliklerinin, teşvik ettikleri ve izin verdikleri cinayetlerin tek bir kaynağı vardı: Sosyal Darwinizm.

Darwin-Haeckel-Hitler koalisyonunun sonucunda ortaya çıkan öjeni, ötenazi, zorla kısırlaştırma, toplama kampları, ırk hijyeni, gaz odaları ile 20. yüzyılın ortalarında insanlık tarihinin en büyük ve acımasız zulümleri yaşandı.

Nazi doktorları, öjenist uygulamaları gözleri kapalı yerine getiriyor, hayat kurtarmaları gerekirken, milyonlarca insanın ölümüne aracı oluyorlardı.

1. Daniel Gasman, Scientific Origins, s. 6; Benjamin Wiker, Moral Darwinism: How We Became Hedonists, Intervarsity Press, 2002, s. 257

2. Ernst Haeckel, The Wonders of Life: Popular Study of Biological Philosophy, Çeviri: Joseph McCab (New York: Harper & Brothers, 1905), s.390-91; Daniel Gasman, The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League, (London: MacDonald, 1971), s.39-40

3. Ernst Haeckel, The History of Creation, s. 1.23

4. Ernst Haeckel, The History of Creation, s. 1.75-76

5. Benjamin Wiker, Moral Darwinism, s. 260

6. Robert Jay Lifton, The Nazi Doctors, New York: Basic Books, 1986, s.441, 161

7. Daniel Gasman, Scientific Origin, s. 161
8. Ernst Haeckel, Wonders of Life, s.112-14
9. Benjamin Wiker, Moral Darwinism, s. 262; Ian T. Taylor, In The Minds of Men: Darwin and the New World Order, 3. baskı, TFE Publishing, 1991, s.409
10. Ernst Haeckel, The Wonders of Life, New York: Harper, 1904, s. 119

TÜRK-İSLAM AHLAKINDA MERHAMET

Türk-İslam ahlakının hakim olduğu Osmanlı İmparatorluğu'nda, hastalar sadece aileleri değil, çevrelerindekiler tarafından dahi korunup kollanıyorlar, özel kliniklerde bakılıyorlar hatta çeşitli yöntemlerle tedavi edilmeye çalışılıyorlardı. Fakir halka ücretsiz sağlık hizmetleri sunuluyor, hatta fakirlerden para talep eden hekim veya hastane görevlileri cezalandırılıyordu. 1871 yılında halkın sağlık hizmetlerini düzenlemek amacıyla "Sıhhiye Müfettişlikleri" ile "Memleket Tabiplikleri" kurulmuştu. Bu düzenleme ile öngörülen uygulamalardan bazıları şöyleydi:

• Doktorlar haftanın belirli gün ve saatlerinde, belirli bir yerde, zengin, fakir ayrımı gözetmeksizin başvuran tüm hastaları ücret almadan muayene edecektir. Gerekli aşılar da ücretsiz yapılacaktır.

• Muayeneye gelemeyecek durumda olanları doktorlar evlerinde muayene edecek, ödeme gücü olanlardan, önceden belirlenen bir ücret alınacaktır. Yoksul olanlardan ücret alınmayacak, zorunlu giderler belediye sandığından doktora ödenecektir.

• Önemli bir gerekçe olmadan hastalara bakmamak, yoksullardan ücret almak işten uzaklaştırma nedenidir.135

Osmanlı'da akıl hastalarına da özel tedavi yöntemleri uygulanıyordu. Osmanlı'da 15. yüzyılda dahi akıl hastaları için imar edilmiş darüşşifalar vardı. Hastalar, hastalıklarına göre seçilmiş özel Türk müziği makamlarıyla tedavi edilmeye çalışılırdı. Ayrıca özel yemekler, çiçekler ve manzaralar ile de tedavi uygulanıyordu. Hastalara özellikle kuş eti veriliyordu. Her hastanın odasında iki pencere bulunuyordu. Pencereler tercihen gül bahçesine bakıyordu.136

Osmanlı İmparatorluğu'ndan çok daha önce de, diğer Müslüman devletlerde de fiziksel ve ruhsal yönden hasta olanların tedavisi için özel yöntemler kullanılıyordu. Özellikle Abbasi Halifeliği döneminde İslam dünyası, tüm dünyadaki en ileri tıp ve psikiyatri düzeyine erişmişti. Dünyanın ilk hastaneleri İslam dünyasında kuruldu, akıl hastalarının telkinle tedavisi de yine ilk kez İslam dünyasında uygulanmaya başladı. Kuran ahlakı, Müslümanlara bu çalışmaları yapacak merhameti, şefkati, aklı ve anlayışı kazandırmıştı.

İslam ahlakında inananlar fakirlere, zayıflara, düşkünlere, muhtaç insanlara, kendi bakımına güç yetiremeyenlere şefkat duymaya, merhamet etmeye, özveride bulunmaya, bakmaya, koruyup kollamaya teşvik edilir. Allah'ın Kuran'da, zayıflara, fakirlere, yaşlılara karşı nasıl davranılması gerektiğini bildirdiği ayetlerden bazıları şöyledir:

... Allah'tan başkasına kulluk etmeyin, anneye-babaya, yakınlara, yetimlere ve yoksullara iyilikle davranın, insanlara güzel söz söyleyin, namazı dosdoğru kılın ve zekatı verin... (Bakara Suresi, 83)

Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklere, Kitab'a ve peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahidleştiklerinde ahidlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenler(in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar, doğru olanlardır ve muttaki olanlar da bunlardır. (Bakara Suresi, 177)

Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: "Hayır olarak infak edeceğiniz şey, anne-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışadır. Hayır olarak her ne yaparsanız, Allah onu şüphesiz bilir." (Bakara Suresi, 215)

Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne-babaya, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına güzellikle davranın. Çünkü, Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Nisa Suresi, 36)

"DOĞAL SELEKSİYON UYGULAYACAĞIZ" DİYEREK YAPILAN KATLİAM

20 Nisan 1999 tarihinde ABD'nin Colorado eyaletinde Columbine Lisesi'nin iki öğrencisi, 18 yaşındaki Eric Harris ve 17 yaşındaki Dylan Klebold, okullarına silahlı ve bombalı saldırıda bulundular; 12 öğrenciyi ve 1 öğretmeni 30 dakika içinde öldürdükten sonra intihar ettiler.

Olaydan hemen sonra iki saldırgan öğrencinin evlerinde yapılan araştırmalarda çok ilginç belge ve bilgilere ulaşıldı. İkisi de bu saldırıyı en az bir yıl öncesinden planlamışlardı. Denver'daki Westword adlı bir internet gazetesinde yayınlanan 26 Nisan 1998 girişli yazılarından birinde Eric Harris, kendisinin ve Klebold'un okulda "doğal seleksiyon uygulayacaklarını" yazıyordu:

Nisan (1999 yılının) ayı içinde bir gün ben ve V (arkadaşı Klebold'u yazılarında Vodka takma adıyla isimlendiriyor) intikam alacağız ve doğal seleksiyonu birkaç aşama daha yukarıya çekeceğiz. Şu silahları kullanacağız; gürültülü cırcır böceği silahı, WD40 tenekelerine yapıştırılmış gürültülü cırcır böcekleri, şarapnel yüklü boru bombaları, alev bombaları, klor gazı bombaları ve sis bombaları ile dolu bir terörist çantası.1

Bunların yanı sıra saldırı anında Harris'in üzerindeki t-shirt'ün üzerinde "DOĞAL SELEKSİYON" yazıyordu.2

Harris ve Klebold'un yazdıklarından anlaşıldığına göre, bu saldırı Columbine Lisesi'ndeki "daha aşağı" gördükleri öğretmenlere ve öğrencilere yönelik bir intikam saldırısıydı.3

Yazılarının çoğunda Eric sürekli olarak doğal seleksiyon ve üstünlük hislerinden söz ediyordu. Bu saldırı için önceden hazırladıkları üç video çekiminde ise ikisi de kendilerinin nasıl diğerlerine göre "daha evrimleşmiş" olduklarından ve "insanlığın üstünde" olmanın nasıl bir duygu olduğundan söz ediyorlardı.4

Gerçekten de bunları yazdıktan tam bir yıl sonra, Harris ve Klebold bahsettiklerine benzer silahlarla birlikte Columbine Lisesi'ne girdiler ve öğrencileri öldürmeye başladılar. Her ikisi de okulda Hitler'e olan hayranlıkları ile tanınıyor, t-shirtlerinin üzerinde swastika amblemleri (gamalı haç) yer alıyordu. Ayrıca saldırıyı gerçekleştirdikleri gün Hitler'in 110. doğum günüydü.

Burada sözü edilen çocuklar, o güne kadar bu tür bir saldırı eyleminde bulunacakları tahmin edilmeyen, sıradan gibi görünen, iyi ailelere mensup iki lise öğrencisidir. Ayrıca günlüklerinden anlaşıldığı üzere bu kişiler aileleri ile iyi geçinmekte, onlarla hiçbir sorunları bulunmamaktadır.

Bu gençleri böyle psikopatça bir saldırı düzenlemeye iten, karakterlerindeki saldırgan, anormal yapıyı, aldıkları eğitimle destekleyebilmiş olmalarıdır.

Kendilerini dışladıklarını düşünen arkadaşları ile sorunlarını çözmek için, okulda öğrendikleri "doğal seleksiyon" kavramına başvurmuşlardır. Hayatın kıyasıya bir mücadele yeri olduğu, hayatta kalmak için savaşmak gerektiği, güçlülerin zayıfları ezdiği, insan hayatının bir değeri olmadığı, insanın hayvandan farksız olduğu gibi gerçek dışı telkinlerle "eğitilen" insanların bu tür eylemler yapmaları ve bunu doğal seleksiyona bağlamaları şaşırtıcı olmayan bir sonuçtur.

Aldıkları eğitim neticesinde elde ettikleri hayat görüşü, Darwinizm'in insanlara empoze ettiği hayat görüşüdür. Ders kitaplarında ve sınıflarında doğal seleksiyonu, acımasız rekabeti öğrenen ve bunu hayatta kalmanın tek yolu zannedenler, kin, nefret, acımasızlık, düşmanlık, insanları korkutma gibi ahlak ve akıl dışı hislerini makul görebilmektedirler. Ve buna bağlı olarak benzer eylemlerde bulunabilmektedirler.

"Doğal seleksiyon" gibi dogmalar yerine, Kuran ahlakının öğrettiği değerlerle eğitildiklerinde ise, gençler -ve tüm toplum- nefret, kin, çatışma, kavga yerine, affedici olmayı, sevgi ve şefkat duymayı, dost olmayı, barışçılığı, huzuru kendilerine hedef edineceklerdir. Ahlaki dejenerasyonun çözümü, dejenerasyona neden olan felsefeyi fikren ortadan kaldırmak ve yerine Kuran'ın emrettiği ahlaki değerleri yerleştirmektir.

"Doğal Seleksiyon yapacağız" diyerek arkadaşlarını katleden bu çocuklar, günlüklerine kendilerinin daha çok evrimleştiklerini ve bu yüzden diğerlerinden daha üstün olduklarını yazmışlardı.

1. CNN, "Columbine Killer Envisioned Crashing Plane in NYC, 6 Aralık 2001, http://edition.cnn.com/2001/US/12/05/columbine.diary/
2. Denver Rocky Mountain News, 25 Haziran 1999, s. 4A, 14A
3. Antonio Mendoza, "High School Armageddon", http://www.mayhem.net/Crime/columbine.html
4. Antonio Mendoza, High School Armageddon, http://www.mayhem.net/Crime/columbine.html

EVRİMSEL PSİKOLOJİNİN SAVUNDUĞU VAHŞET: BEBEK CİNAYETLERİ

Gazeteler 1996-1997 yıllarında bebek cinayetleriyle ilgili şok edici iki vakayı bildiriyordu. Birinde on sekiz yaşında iki kolejli genç bir otel odasında be-

beklerini dünyaya getirdiler, onu öldürdüler ve sonra cesedi çöpe attılar. Diğerinde ise on sekiz yaşındaki genç kız, okul balosunu bırakarak banyoda doğum yaptı, bebeği ölü olarak bir çöp kutusuna attı ve dans salonuna geri döndü. İki olay da cinayet suçlamasıyla yargıya intikal etti.

Çoğunluk bu olayların nedenini ahlaki çöküntüye veya zihinsel bozukluğa bağlarken, Massachussetts Enstitüsü Psikoloji kürsüsünde psikoloji profesörü olan Steven Pinker'ın korku verici bir açıklaması vardı: Genetik zorunluluk. New York Times'da makalesi yayınlanan Pinker, bebeği doğduğu günde öldürmenin zihinsel bir hastalık olmadığını, çünkü "tarih boyunca bunun birçok kültürde uygulandığını ve kabul edildiğini" iddia etti:

Bir bebeği öldürmek ahlak dışı bir eylemdir ve genellikle ahlaksızlığa karşı öfkemizi, ona hastalık diyerek ifade ederiz. Ancak normal insan güdüleri her zaman ahlaki değildir. Bebek öldürmek sinirsel devrelerin bozuk olmasının veya kötü yetiştirilmenin bir sonucu olmak zorunda değil...1

Pinker'ın yukarıdaki sözlerinde en çok dikkat çeken kısım, "normal bir insan davranışı her zaman ahlaka uygun olmak durumunda değildir" ifadesidir. Bu, Pinker'ın olaylara bakış açısındaki anormalliği göstermektedir. Yani Pinker'a göre bazı davranışlar ahlak dışı olsalar da, insanlara özgü "normal" davranışlar oldukları için mazur görülebilmelidir. Elbette bu kabul edilebilir bir iddia değildir. Çünkü bu durumda, yeni doğan bebeğin öldürülmesi Pinker'a göre –şartlar gerekli kıldığında- sözde "normal" bir insan davranışıdır. Evrimcilerin tamamen hayal ürünü olan iddialarına göre, ilkel koşullar altında annelerin mevcut yavrularına yeterli bakımı sağlamak ve yeni doğan bebeklerini beslemek arasında zor bir tercih yapmaları gerekmekteydi. Buna göre "eğer bebek hasta doğduysa ve hayatta kalması pek muhtemel değil ise, o zaman kusurluları ortadan kaldırarak tekrar denemeye devam edebilirler"di. Halbuki bu varsayım ne bilimseldir ne de gerçeği yansıtmaktadır. Bu rağmen Darwinist zihniyet, Pinker'ı bu vahşeti savunmaya itmektedir.

Pinker ve benzerlerin öne sürdükleri iddianın toplum düzeninde ne büyük bir tahribata yol açacağı açıktır. Ahlaki olaylarda genetik zorunluluk kavramı ortaya konduğunda, o zaman cinayet işleyen bir insan "bunu yapmak zorundaydım, genlerim bana bunu yaptırdı" diyecektir. Böyle bir durumda ise, genler cezalandırılamayacaklarına göre, ortada suç ve suçlu kalmayacaktır. Pinker, iddialarında insan aklını ve vicdanını yok saymakta, herşeyi genlere göre açıklayabileceğini zannetmektedir. Toplumdan tepki aldığında ise, ifadelerinde bazı değişiklikler yapmakta ancak bu kez kendi içinde çelişmektedir.

Pinker'ı eleştiren kişilerden biri olan Andrew Ferguson, The Weekly Standard adlı gazetede şöyle yazmaktadır:

Bizim bunu ahlaki bir dehşet olarak değil de,... genetik olarak kodlanmış evrimsel bir adaptasyon olarak görmemizi sağlıyorlar.2

Önemli olan, Pinker'ın söz konusu iddialarını hiçbir bilimsel delile dayanmamasına rağmen savunabilmesidir. Bunlar sadece evrimcilerin batıl dünya görüşlerine dayalı spekülasyonlardır. Nitekim Pinker'ın iddialarına getirilen eleştirilerden biri de budur. Örneğin Andrew Ferguson, Pinker'ın mantığını eleştirmiş ve iddialarına hiçbir delil veremediğini belirtmiştir. Aslında evrimsel psikolojinin tamamı delilsiz spekülasyonlara, hayal gücüne dayalı hikayelerden oluşmaktadır. Philip Johnson The Wedge of Truth adlı kitabında şöyle der:

Temel olarak, evrimsel psikoloji, ilkel kültürler hakkındaki bölük pörçük kanıta dayanarak yapılan bir spekülasyon dağı ile sürdürülüyor.3

Andrew Ferguson ise, eleştirisinde bu konu hakkında şu tespiti yapmaktadır:

Varsayım gerçek haline getiriliyor; daha sonra gerçek daha fazla varsayımda bulunmak için bir temel oluşturuyor, bu da bir başka gerçeğe dönüşüyor ve bu böyle devam ediyor.4

1. Steven Pinker, "Why They Kill Their Newborns", New York Times, 2 Kasım 1997
2. Andrew Ferguson, "How Steven Pinker's Mind Works", The Weekly Standard, 12 Ocak 1998, s. 16
3. Philip Johnson, The Wedge of Truth, Intervarsity Press, Illinois, 2000, s. 113
4. Andrew Ferguson, "How Steven Pinker's Mind Works", The Weekly Standard, 12 Ocak 1998, s. 16

GÖRÜNTÜ NASIL MADDE ZANNEDİLİR? HAYALİN DİĞER ADI: MADDE

ÖNSÖZ

Bu kitapta anlatılanlar, bugüne kadar pek çok insanı olağanüstü derecede şaşırtan, hayata bakış açılarının tamamen değişmesine sebep olan, son derece önemli ve büyük bir gerçektir. Bu gerçeği şöyle özetleyebiliriz: "Dünyada yaşadığımız hayatın birer parçası olan tüm olaylar, insanlar, binalar, şehirler, arabalar, mevkiler, kısacası hayatımız boyunca gördüğümüz, tuttuğumuz, dokunduğumuz, kokladığımız, tattığımız, dinlediğimiz herşey, gerçekte beynimizde oluşan görüntü ve hislerdir."

Biz, bize verilen telkinle bunların, beynimizin dışındaki bir dünyada sabit olduklarını, her birinin maddesel varlıklar olduklarını ve bizim bu nedenle bunların asıllarını gördüğümüzü, hissettiğimizi zannederiz. Oysa, biz hiçbir varlığın aslını asla göremeyiz ve bu varlıkların asıllarına asla dokunamayız. Kısacası bizim hayatımız boyunca madde sandığımız herşey aslında bir hayal olarak beynimizde meydana gelen görüntülerden oluşmaktadır.

Bu kitabın konusunu oluşturan bu gerçek, bir felsefe veya herhangi bir fikir değildir. Aksine bugün modern bilimin kesin olarak ispatladığı ve inkarı kesinlikle mümkün olmayan teknik bir gerçektir. Bugün tıp, biyoloji, fizik, nöroloji, beyin ve ilgili tüm alanlarda uzman olan hangi bilim adamına "biz dünyayı nasıl ve nerede görüyoruz?" diye sorulsa, verdikleri tek cevap vardır: tüm dünyayı beynimizdeki görme merkezinde görürüz.

21. yüzyılda bilimin kesin olarak ortaya çıkardığı, insanda büyük bir şaşkınlık ve hayret uyandıran bu bilginin bizi ulaştırdığı en önemli sonuçlardan biri ise şu iki sorunun cevabıdır:

"Eğer tüm dünya hayatımız, beynimizde meydana gelen görüntüler ise, bu görüntüleri beynimizde oluşturan kimdir? Beynimizde oluşan bu görüntüleri beynimizin içinde bir gözü olmadan izleyen ve izlediklerinden zevk alan, sevinen, heyecan duyan kimdir?"

Bu kitapta bu çok önemli iki sorunun da cevabını bulacaksınız.

MADDENİN ARDINDAKi SIR KONUSU, VAHDET-i VÜCUT DEĞiLDiR

Maddenin ardındaki sır konusu, bazı kişilerin itirazlarına neden olmaktadır. Sözkonusu kişiler, bu konunun özünü yanlış anladıkları için, bu konunun vahdet-i vücut öğretisi ile aynı olduğunu iddia etmektedirler.

Öncelikle şunu belirtelim ki, bu eserlerin yazarı ehl-i sünnet inancına sıkı sıkıya bağlıdır ve vahdet-i vücud öğretisini savunmamaktadır. Ayrıca unutmamak gerekir ki, vahdet-i vücut öğretisi Muhyiddin İbn Arabî gibi çok büyük İslam alimleri tarafından savunulmuştur.

Vahdet-i vücud düşüncesini anlatan birçok önemli İslam aliminin, geçmişte, bu kitaplarda yer alan bazı konuları tefekkür ederek anlattıkları doğrudur. Ancak bu eserlerde anlatılanlar vahdet-i vücud düşüncesi ile aynı değildir.

Örneğin vahdet-i vücud düşüncesini savunanların bir kısmı yanlış fikirlere kapılarak, Kuran'a ve ehl-i sünnet inancına aykırı bazı iddialarda bulunmuşlar; örneğin Allah'ın yarattığı varlıkları tamamen yok saymışlardır. Oysa, maddenin ardındaki sır konusu anlatılırken kesinlikle böyle bir iddiada bulunulmamaktadır. Bu konu, Allah'ın tüm varlıkları yarattığını, ancak yarattığı varlıkların aslını

Allah'ın gördüğünü, insanların ise bu varlıkların beyinlerinde oluşan görüntülerini görebildiklerini açıklamaktadır.

Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Sonuç olarak, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Ancak bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir.

Bu gerçek İdealizm, Matrix Felsefesi ve Maddenin Gerçeği isimli kitabımızda şu şekilde dile getirilmiştir:

Dışarıda Madde Vardır, Ancak Biz Maddenin Aslına Ulaşamayız!

Madde hayaldir demek, madde yoktur demek değildir. Aksine biz görsek de görmesek de maddesel bir dünya vardır. Ancak biz bu dünyayı beynimizin içinde bir kopya -diğer bir deyişle algılarımızın yorumu olarak- görürüz. Dolayısıyla madde, bizim için hayaldir.

Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

GİRİŞ

Odanızın penceresinden dışarıdaki manzarayı seyrettiğinizde, hayatınız boyunca aldığınız telkinden dolayı, bu manzarayı gözlerinizle gördüğünüzü zannedersiniz. Oysa gerçek böyle değildir. Çünkü siz gözlerinizle dışarıdaki bir manzarayı görmezsiniz. Siz, beyninizin içinde oluşan manzaraya ait görüntüyü görürsünüz. Bu bir tahmin ya da bir felsefe değil, bilimsel bir gerçektir.

Görme olayının nasıl gerçekleştiği hatırlandığında bu konu daha açık olarak anlaşılacaktır. Göz, sadece, kendisine ulaşan ışığı, retinasındaki hücreler sayesinde elektrik sinyaline çevirmekle görevlidir. Bu elektrik sinyali ise, beyninizdeki görme merkezinize ulaşır. Daha sonra bu elektrik sinyalleri, pencerenizden gördüğünüz manzaranın görüntüsünü oluştururlar. Sonuç olarak, görüntünün oluştuğu yer beyninizdir. Ve siz beyninizin içindeki manzarayı görürsünüz, evinizin dışındaki manzarayı değil.

Örneğin yan sayfadaki resimde, pencereden bakan insanın gözüne dışarıdan "ışık" ulaşmaktadır. Bu ışık, gözdeki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülerek, bu insanın beyninin arka kısmında yer alan küçücük görme merkezine gelir. Ve bu elektrik sinyalleri, beyinde bir manzara görüntüsü oluşturur. Gerçekte, beynimizin içi açılsa, burada bu manzaraya ait bir görüntü bulamayız. Ancak, beynimizin içindeki bir şuur, beyne gelen elektrik sinyallerini manzara olarak algılar. Peki beynin içinde, gözü, göz hücreleri, retinası olmadan, elektrik sinyallerini bir manzara olarak algılayan şuur nedir, kime aittir?

Aynı durum şu anda okumakta olduğunuz kitap için de geçerlidir. Gözlerinize gelen ışığın elektrik sinyallerine çevrilerek beyninize ulaşması sonucunda, beyninizde bu kitabın görüntüsü oluşur. Yani kitap şu anda sizin dışınızda değil, içinizde, beyninizin arka kısmındaki görme merkezinizdedir. Belki kitabın sertliğini elinizde hissediyor olduğunuz için kitabı dışınızda zannedebilirsiniz. Oysa, bu sertlik hissi de aynı görme algısında olduğu gibi beyninizde meydana gelmektedir. Parmak uçlarınızdaki sinirler uyarıldığında, bu uyarı elektriksel bir bilgiye dönüşerek, bu kez beyninizdeki dokunma merkezinize ulaşır. Ve siz beyninizde kitaba dokunduğunuza ve onun sertliğini, sayfalarının kayganlığını, kapağındaki kabartmaları, kağıt kenarlarının keskinliğini algıladığınıza dair hislere sahip olursunuz.

Gerçekte ise, hiçbir zaman bu kitabın aslına dokunamazsınız. Dokunduğunuzu sandığınızda, aslında beyninizin içindeki dokunma hissini algılarsınız. Üstelik bu kitap, bir madde olarak sizin beyninizin dışında var mıdır, bunu da bilemezsiniz. Siz sadece beyninizde oluşan kitap görüntüsü ile muhatap olabilirsiniz. Bu kitabın bir yazar tarafından yazılmış olması, bir bilgisayarda sayfa düzeninin yapılmış olması veya bir matbaada basılmış olması sizi yanıltmasın. Çün-

kü birazdan anlatılacaklar, bu kitabın her aşamasında yer alan insanların, matbaanın, bilgisayarların gerçekte, sizin beyninizde oluşan görüntüler olduğunu ve asıllarının dışarıda olup olmadığını asla bilemeyeceğinizi size gösterecektir.

Sonuç olarak, biz gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz herşeyi beynimizin içinde yaşarız. Bu teknik bir gerçektir ve bilimsel deliller neticesinde itiraza veya tartışmaya açık bir konu değildir. Asıl önemli olan nokta ise, bu teknik gerçeğin bizi ulaştırdığı ve yukarıda sorulan sorudur:

Beynimizin içinde bir gözü olmadan, pencereden görünen manzarayı izleyen, bu manzaradan zevk alan, heyecan duyan kimdir? Bu önemli sorunun cevabı da ilerleyen sayfalarda verilecektir.

DÜNYA HAYATININ BEYNİMİZDE OLUŞTUĞU, TEKNİK BİR GERÇEKTİR

Yaşadığımız dünyaya ait her türlü niteliği, her özelliği ve bildiğimiz herşeyi duyu organlarımız aracılığıyla öğreniriz. Duyu organlarımız aracılığı ile bize ulaşan bilgiler, bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyallerine dönüşür ve bu sinyaller beynimizin ilgili noktalarında yorumlanır. Beynimizin bu yorumları sonucunda biz örneğin bir kitap görürüz, çileğin tadını alırız, ıhlamur ağaçlarını koklar, ipek bir kumaşın dokusunu bilir veya rüzgarda sallanan yaprakların hışırtısını duyabiliriz.

Aldığımız telkinle, hep bedenimizin dışındaki kumaşa dokunduğumuzu, bizden 30 cm uzaklıktaki kitabı okuduğumuzu, metrelerce uzaktaki ıhlamur ağaçlarının kokusunu aldığımızı ve çok yükseklerdeki yaprakların hışırtısını duyduğumuzu zannederiz. Oysa, bu saydıklarımızın hepsi bizim içimizde gerçekleşen olaylardır. Kitabın görüntüsünden yaprakların hışırtısına kadar herşey içimizde, beynimizde meydana gelir.

Bu noktada şaşırtıcı bir gerçekle daha karşılaşırız: Beynimizde, gerçekte ne renkler, ne sesler, ne de görüntüler vardır. Beynimizde bulabileceğiniz tek şey elektrik sinyalleridir. Bu, felsefi bir görüş değildir; algılarımızın işleyişi ile ilgili bilimsel bir açıklamadır. Örneğin Mapping The Mind (Zihnin Haritasını Çıkarmak) isimli kitabında bilim yazarı Rita Carter, dünyayı nasıl algıladığımızı şöyle açıklar:

Her bir duyu organı kendine uygun uyarıya cevap verecek şekilde yaratılmıştır. Bu uyarılar ise, moleküller, dalgalar veya titreşimler şeklindedir. Tüm bu çeşitliliklerine rağmen duyu organları temelde aynı görevi görürler: kendilerine özgü uyarıları elektrik sinyallerine dönüştürürler. Bir uyarı ise sadece bir uyarıdır. Kırmızı renk değildir, veya Beethoven'ın Beşinci Senfonisinin ilk notası değildir – sadece bir elektrik enerjisidir. Aslında, bir duyuyu diğerlerinden

farklı hale getirmek yerine, duyu organları hepsini benzer hale, yani elektrik sinyallerine dönüştürürler.

Öyle ise, tüm duyulara ilişkin uyarılar, birbirinden tamamen farksız bir formda beyne elektrik akımları şeklinde girerler ve buradaki sinir hücrelerini uyarırlar. Tüm olan budur. Bu elektrik sinyallerini tekrar ışık dalgalarına veya moleküllere dönüştüren bir geri dönüşüm sistemi yoktur. Bir elektrik akımının görüntüye ve bir diğerinin kokuya dönüşmesi ise, bu elektrik akımının hangi sinir hücrelerini etkilediğine bağlıdır.1

Yukarıdaki açıklamalar çok önemli bir konuya dikkat çekmektedir: Bizim dünya hakkında algıladığımız tüm hisler, görüntüler, tadlar ve kokular, aslında aynı malzemeden, yani elektrik sinyallerinden meydana gelmektedirler. Elektrik sinyallerini bizim için anlamlı hale getiren, bu sinyalleri koku, tat, görüntü, ses veya dokunma olarak yorumlayan ise beyindir. Beyin gibi ıslak bir etten oluşan bir maddenin, hangi elektrik sinyalini koku, hangisini görüntü olarak yorumlayacağını bilmesi, aynı malzemeden birbirinden çok farklı duyular ve hisler meydana getirmesi ise büyük bir mucizedir.

Şimdi bu büyük mucizenin nasıl gerçekleştiğini, yani "dünyayı nasıl algılıyoruz?" sorusunun cevabını tüm algılarımız için tek tek inceleyelim.

Gören Gözlerimiz Değildir, Görüntü Beynimizde Oluşur

Hayatımız boyunca aldığımız telkinle, tüm dünyayı gözlerimizle gördüğümüzü zannederiz. Hatta "gözlerimiz dünyaya açılan pencerelerimizdir" diye biliriz. Oysa, görmenin bilimsel açıklamasına göre gerçek böyle değildir; çünkü biz gözlerimizle görmeyiz. Gözlerimiz ve gözlerimize bağlı olan milyonlarca sinir hücremiz, sadece "görme olayının" gerçekleşmesi için beyne mesaj ileten kablo görevine sahiptirler. Görme olayının nasıl gerçekleştiğini lise bilgilerimizden hatırlayacak olursak bu gerçeği daha kolay fark edebiliriz.

Bir cisimden gelen ışık, göz merceğinden geçer ve gözün arka tarafındaki ağ tabakanın üzerine baş aşağı ve iki boyutlu bir görüntü bırakır. Ağ tabakadaki çubuk ve koni hücreler, bazı kimyasal işlemlerden sonra bu görüntüyü elektriksel akıma dönüştürür. Bu elektriksel akımlar, göz sinirleri aracılığı ile beynin arka kısmında yer alan görme merkezine götürülür. Beyin ise bu gelen sinyali anlamlı ve üç boyutlu görüntüler haline getirir.

Örneğin biz bir çocuk parkında oyun oynayan çocukları izlediğimizde, bu çocukları ve parkı gözlerimizle görmeyiz; çünkü bu manzaraya ait görüntü gözümüzün önünde değil, beynimizin arka tarafında oluşur.

Burada çok yüzeysel olarak anlattığımız görme, gerçekte son derece olağanüstü bir işlemdir. Işık demetleri anında ve kusursuz şekilde elektrik sinyallerine dönüştürülmekte ve sonra bu elektrik sinyalleri, üç boyutlu, rengarenk,

ışıl ışıl bir dünya olarak bize görünmektedir. Eye and Brain (Göz ve Beyin) kitabının yazarı R. L. Gregory bunu fark etmiş kişilerden biri olarak görme sistemindeki muhteşem yapıyı şöyle ifade eder:

Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor ve biz çevremizde bunları sağlam nesneler olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesneler dünyasını algılıyoruz ve bu bir mucizeden farksız aslında.2

Tüm bunlar bizi hep aynı gerçeğe götürmektedir: Biz hayatımız boyunca, dünyayı bizim dışımızda zannederiz. Oysa, dünya herşeyiyle bizim içimizdedir. Biz, dışımızda sandığımız dünyayı aslında içimizde, beynimizdeki küçücük bir noktada görürüz. Örneğin, bir holding patronu, holding binasını, şehir dışındaki fabrikasını, otoparktaki arabasını, deniz kıyısındaki yalısını, marinadaki yatını, emrinde çalışan yüzlerce insanı, avukatlarını, ailesini, dostlarını hep kendi bedeninin dışında bulunan varlıklar olarak düşünür. Oysa bunların hepsi, bu kişinin kafatasının içinde, beyninin arka tarafındaki küçücük bir bölgede oluşan görüntülerdir.

Söz konusu kişi bu gerçeği bilmez, bilse de düşünmek istemez. Ama son model arabası ile geldiği holdinginin önünde gururla dururken esen hafif bir rüzgar gözüne toz kaçmasına neden olsa, bu gerçeği hemen anlayabilir. Tozdan dolayı kaşınan sağ gözünü, gözü açıkken hafifçe kaşıdığında holding binasının yukarı aşağı veya sağa sola doğru gidip geldiğini görecektir. İşte o zaman düşünen bir insan, gördüğü görüntünün kendi dışında sabit bir varlık olmadığını anlar. Çünkü gözünü kaşımasıyla görüntü gidip gelmektedir.

Sonuç olarak şu bir gerçektir ki, her insan hayatı boyunca gördüğü herşeyi beyninde görür ve hiçbir zaman gördüklerinin asıllarına ulaşamaz. Gördükleri, dışarıda var olduğunu varsaydığı görüntülerin beyninde oluşan birer kopyasıdır. Bu kopyanın aslına uygun olup olmadığı, dahası bir aslının var olup olmadığı ise bizim bilgimizin dışındadır.

Bir materyalist olmasına rağmen, Alman psikiyatri ve nöroloji profesörü Hoimar von Ditfurth, bu bilimsel gerçek hakkında şunları söyler:

Argümanlarımızın hareket ettirici kolunu nereye yerleştirirsek yerleştirelim, sonuç değişmiyor: Etiyle kemiğiyle karşımızda duran, gözümüzün gördüğü şey, "dünya" değildir, sadece onun imgesidir; bir benzeridir; orjinalle ne kadar örtüştüğü tartışılır bir izdüşümüdür.3

Örneğin şu anda başınızı kaldırıp içinde bulunduğunuz odaya baktığınızda gördüğünüz, sizin dışınızdaki oda değildir. Siz odanın, beyninizin içinde oluşan kopya görüntüsünü görürsünüz. Ve hiçbir zaman bu odanın aslını duyularınız aracılığı ile görmenize imkan yoktur.

Kapkaranlık Beyninizin İçinde Aydınlık ve Rengarenk

Bir Görüntü Nasıl Oluşur?

Gözden kaçırılmaması gereken çok önemli bir nokta daha vardır; kafatası ışığı içeri geçirmez. Yani beynin bulunduğu yer kapkaranlıktır, dolayısıyla beynin, ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir. Ancak siz, mucizevi bir şekilde bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz. Rengarenk bir doğa, ışıl ışıl bir manzara, yeşilin her tonu, meyvelerin renkleri, çiçeklerin desenleri, güneşin parıltısı, kalabalık bir sokaktaki tüm insanlar, trafikte hızla yol alan araçlar, bir alışveriş merkezindeki yüzlerce çeşit kıyafet olmak üzere herşey bu zifiri karanlık yerde oluşur.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım. Karşımızda alev alev yanan bir mangal ateşi olduğunu düşünelim. Bu mangalın karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, mangaldan gelen ışığın, parıltının ve sıcaklığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olamaz. Mangaldaki alevin ışığını ve sıcaklığını hissettiğimiz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır ve ısısı hiç değişmez. Kapkaranlık beynin içinde, elektrik sinyallerinin, rengarenk, ışıltılı, aydınlık bir görüntüye dönüşmesi olağanüstü büyük bir mucizedir. Bu olayın üzerinde derin düşünen insan, karşılaştığı harikuladelik karşısında büyük bir hayranlık duyacaktır.

Işık da beynimizde oluşur

Görme olayının nasıl gerçekleştiğini anlatırken, hep dışarıdan gelen ışığın, gözümüzdeki hücreleri harekete geçirdiğini ve bu hareketlenmenin görüntünün oluşmasına neden olduğunu belirttik. Ancak, burada belirtilmesi gereken çok önemli bir nokta daha bulunmaktadır. Gerçekte, beynimizin dışında, bizim tanıdığımız anlamda ışık da yoktur. Bizim bildiğimiz, tanıdığımız ışık, yine beynimizde oluşur. Dış dünyada, yani beynimizin dışında ışık olarak tanımladığımız şey, elektromanyetik dalgalar ve fotonlardır (fotonlar tanecik şeklindeki enerjidir). Bu elektromanyetik dalgalar veya fotonlar, retinayı uyardığında, bizim bildiğimiz "ışık" oluşur. Fizik kitaplarında ışığın bu özelliği şöyle ifade edilmektedir:

Işık kelimesi fiziksel veya objektif bir manada, elektromanyetik dalgalarla veya fotonlarla ilgili olarak kullanıldı. Aynı kelime psikolojik bir manada elektromanyetik dalgalar ve fotonlar, göz retinasına çarptığı vakit insanda uyanan hisle ilgili olarak da kullanılmaktadır. Işık kelimesinin hem objektif hem de subjektif kavramlarını birlikte ifade edelim: Işık, bir insan gözüne, retinanın uyarımından doğan görme etkileriyle varlığını gösteren bir enerji şeklidir.4

Sonuç olarak, ışık gözümüze gelen bazı elektromanyetik dalgaların veya parçacıkların bizde oluşturduğu etki ile meydana gelmektedir. Yani dışarıda, beynimizdeki görüntüyü oluşturacak bir ışık da yoktur. Sadece bir enerji vardır.

Ve bu enerji, gözümüze ulaştığında biz rengarenk, ışıl ışıl, parlak, aydınlık bir dünya görürüz.

Renkler de beynimizde oluşur

Biz doğduğumuz andan itibaren çevremizde renkli bir dünya görür, rengarenk bir ortamla muhatap oluruz. Oysa evrende tek bir renk dahi yoktur. Renkler beynimizin içinde oluşur. Dışarıda sadece farklı dalga boylarına sahip elektromanyetik dalgalar vardır. Gözümüze ulaşan, bu farklı dalga boylarındaki enerjidir. Yukarıda da belirtildiği gibi biz buna ışık deriz, ancak bu bizim bildiğimiz anlamda parlak, aydınlık bir ışık değildir, sadece bir enerjidir. Beynimiz, bu farklı dalga boylarına sahip enerjiyi yorumladığında biz bunları "renkler" olarak görürüz. Oysa ne denizler mavi, ne çimenler yeşil, ne toprak kahverengi, ne de meyveler renklidir. Onlar, sadece beynimizde öyle algıladığımız için öyledirler. Bilinç ve beyin konusunda yazdığı kitapları ile tanınan Daniel C. Dennet, bu gerçeği şöyle özetler:

Ortak kanıya göre bilim, renkleri fiziksel dünyadan kaldırmış ve yerine sadece renksiz, farklı dalga boylarındaki elektromanyetik ışınları bırakmıştır.5

Dennet, beyinle ilgili bir kitabında, renklerin meydana gelişi hakkında ise şunları söylemektedir:

Dünyada renk yoktur; renk sadece bakanın gözünde ve beyninde oluşur. Nesneler ışığın farklı dalga boylarını yansıtırlar, ancak bu ışık dalgalarının rengi yoktur.6

Bu bilimsel gerçeğin daha iyi anlaşılması için renkleri nasıl gördüğümüzü kısaca inceleyelim.

Güneşten gelen ışıklar bir cisme çarptıklarında, her cisim ışığı farklı dalga boyunda yansıtır. Bu farklı dalga boylarındaki ışık göze ulaşır. (Burada ışık olarak bahsedilenin, aslında elektromanyetik dalgalar ve fotonlar olduğunu, bizim tanıdığımız ışığın sadece beynimizde oluştuğunu unutmamak gerekir.) Rengin algılanması gözün retina tabakasındaki koni hücrelerinde başlar. Retinada, ışığın belli dalga boyuna tepki veren üç ana koni hücre grubu vardır. Bu hücre gruplarının birincisi kırmızı, ikincisi mavi, üçüncüsü ise yeşil ışığa hassastır. Bu üç farklı koni hücresinin farklı oranlarda uyarılmaları sonucunda milyonlarca farklı renk tonu ortaya çıkar. Ancak, ışığın koni hücrelerine ulaşması renklerin oluşması için yeterli değildir. Johns Hopkins Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden araştırmacı Jeremy Nathans, gözdeki hücrelerin renkleri oluşturmadığını şöyle belirtir:

Bir koni hücresinin tek yapabildiği, ışığı yakalayıp yoğunluğu hakkında bilgi vermektir. Renk hakkında size hiçbir şey söylemez.7

Koni hücreleri algıladıkları bu renk bilgilerini, sahip oldukları pigmentler sayesinde elektrik sinyallerine dönüştürürler. Bu hücrelere bağlı olan sinir hüc-

releri de elektrik sinyallerini beyindeki özel bir bölgeye iletirler. İşte hayatımız boyunca gördüğümüz rengarenk dünyamızın oluştuğu yer beyindeki bu özel bölgedir.

Dolayısıyla beynimizin dışında renkler yoktur, ışık da yoktur. Sadece elektromanyetik dalgalar veya parçacıklar şeklinde hareket eden bir enerji vardır. Hem renkler hem de ışık sadece bizim beynimizdedir. Yani biz bir gülü kırmızı olduğu için kırmızı renkte görmeyiz. Bizim bir gülü kırmızı görmemizin nedeni, retinamıza çarpan enerjinin, beynimiz tarafından kırmızı olarak yorumlanmasıdır.

Renk körlüğü, renklerin beynimizde oluştuklarının önemli delillerindendir. Bilindiği gibi gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Bu durumda birçok insan yeşil ile kırmızıyı birbirinden ayırt edemez. Bu durumda dışarıdaki nesnenin "renkli" olup olmaması önemli değildir. Çünkü biz nesneleri onlar renkli olduklarından dolayı renkli görüyor değiliz. Burada varmamız gereken sonuç şudur: Varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil beynimizdedir. Bizler hiçbir zaman algılarımızı aşıp, dışarıya ulaşamayacağımız için maddelerin ya da renklerin varlığını da bilemeyiz. Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çeker:

Kısaca, aynı şeyler, aynı zamanda bazıları için kırmızı, bazıları için sıcak başkaları için tam tersi olabiliyorsa, bu demektir ki biz yanılsamaların etkisindeyiz ve 'şeyler' ancak bizim zihnimizde vardır...8

Bütün Sesleri Beynimizde Duyarız

Duyma işlemi de aynı görme gibi gerçekleşir. Diğer bir deyişle dış dünyaya ait görüntüleri nasıl beynimizin içinde görüyorsak, sesleri de beynimizin içinde duyarız. Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi ile toplayıp orta kulağa iletir. Orta kulak ise aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır. İç kulak da bu titreşimleri sesin yoğunluğuna ve sıklığına göre elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Beyinde birkaç konaklamadan sonra mesajlar, son olarak bu sinyallerin işleme koyulup yorumlandığı duyma merkezine iletilirler. Böylece duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Dolayısıyla, beynimizin dışında sesler değil, ses dalgaları olarak bilinen fiziksel titreşimler vardır. Bu ses dalgalarının sese dönüştüğü yer ise dışarısı veya kulağımız değil, beynimizin içidir. Yani gören gözlerimiz olmadığı gibi, duyan da kulaklarımız değildir. Örneğin, en yakın arkadaşınızla sohbet ederken, arkadaşınızın görüntüsünü beyninizde izler, sesini de beyninizin içinde dinlersiniz. Ve nasıl beyninizdeki görüntü üç boyutlu, derinlik hissi ile oluşursa, arkadaşınızın sesi de size derinlik hissini onaylayacak şekilde gelir. Örneğin arkadaşınızı sizden uzakta görüyorsanız veya arkanızda bir yerde oturuyorsa, sesinin

de yerine göre derinden veya çok yakınınızdan ya da arkanızdan geldiğini zannedersiniz. Oysa arkadaşınızın sesi ne arkanızda ne de uzağınızdadır. Arkadaşınızın sesi, sizin içinizde, beyninizdedir.

Duyduğunuz sesin aslı konusundaki olağanüstülükler bu kadar da değildir. Beyin nasıl ışığı geçirmiyor ise, sesi de geçirmez. Yani beyne hiçbir zaman hiçbir ses ulaşmaz. Dolayısıyla duyduğunuz sesler ne kadar gürültülü de olsa beyninizin içi tamamen sessizdir. Oysa bütün bu gürültüyü, en net sesleri, beyninizde dinlersiniz. Öylesine bir netliktir ki bu, sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın herşeyi duyar.

Ses geçirmeyen, derin bir sessizliğin hakim olduğu beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans ve desibel aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Sevdiğiniz bir sanatçının konserine gittiğinizde tüm salonu çınlatan o güçlü ses de aslında beyninizdeki derin sessizliğin içinde oluşur. Kendi kendinize yüksek sesle şarkı söylediğinizde de bunu yine beyninizde dinlersiniz. Oysa o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada tamamen sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Bu, çok olağanüstü bir durumdur. Beyninize gelen elektrik sinyalleri, ses olarak, örneğin bir stadyum dolusu insanın eşlik ettiği bir grubun konseri olarak beyninizde dinlenmektedir.

Tüm Kokular Beynin İçinde Meydana Gelir

Bir insana kokuları nasıl hissettiği sorulsa, muhtemelen "burnumla" diyecektir. Oysa bazı insanların kesin bir gerçek olarak gördüğü bu cevap doğru değildir. Yale Üniversitesi'nden nöroloji profesörü olan Gordon Shepherd "Burnumuzla kokladığımızı düşünürüz, ama bu sanki 'kulak memesi ile duyuyoruz' demek gibi bir şeydir" sözleriyle bunun doğru olmadığını açıklamaktadır.9

Koku algımızın işleyişi diğer duyu organlarımızın işleyişine benzer. Aslında burnumuzun dışarıdan görünen bölümünün görevi sadece bir kanal gibi, havadaki koku moleküllerini içeri almaktır. Vanilya veya gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titrek tüylerde bulunan alıcılara gelir ve bu alıcılarda etkileşime girer. Koku moleküllerinin epitelyum bölgesindeki etkileşimleri beynimize elektrik sinyali olarak ulaşır. Bu elektrik sinyalleri ise beynimizde koku olarak algılanır.

Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi, uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra beyindeki algılanış biçimlerinden başka birşey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeğin ya da denizin kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algılarsınız. Fakat aslında koku molekülleri beyne

hiçbir zaman ulaşamaz. Ses ve görüntüde olduğu gibi koku algısında da beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir.

Bu durumda kokunun yönü de olmaz, çünkü tüm kokular beyninizdeki koku alma merkezinde algılanır. Örneğin kekin kokusu fırından, yemeğin kokusu mutfaktan, hanımelinin kokusu bahçeden, denizin kokusu metrelerce uzağınızdaki denizden gelmez. Hepsi tek bir noktada, beyninizdeki ilgili yerde algılanır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Bunların her biri ilk bakışta farklı etkilerle oluşuyor ve farklı yönlerden geliyor gibi gözükse de, aslında hepsi beyinde oluşmaktadır. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir. Dışarıda gerçek bir koku varsa da, sizin bunun aslına ulaşmanız asla mümkün değildir.

George Berkeley, bu önemli gerçeği fark etmiş bir düşünür olarak, "Önce, renklerin, kokuların vb. gerçekte var olduğu sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki bunlar ancak duyumlarımız sayesinde vardır." demektedir.

Kokunun bir algı olduğunu anlamak için rüyaları düşünmek de faydalı olabilir. İnsanlar rüyalarında nasıl tüm görüntüleri son derece gerçekçi bir şekilde görebiliyorlarsa aynı şekilde rüyalarında bütün kokuları da gerçekte olduğu gibi hissederler. Örneğin rüyasında restorana giden bir kişi yemeğini menüdeki yiyeceklerin kokuları arasında yemekte, deniz kenarına gezintiye çıkan biri denizin kendine has kokusunu duymakta, papatya bahçesine giren birisi o mükemmel kokulardan haz duymaktadır. Ya da bir başkası parfümeri mağazasına girip kendisine parfüm seçebilmekte ve hatta tek tek bu parfümlerin kokusunu ayırt edebilmektedir. Herşey öylesine gerçekçidir ki kişi, uykusundan uyandığında bu duruma şaşırabilmektedir.

Bu konuyu anlayabilmek için rüyalara kadar gitmeye de gerek yoktur aslında. Saydığımız tasvirleri şu an hayal edip düşünmeniz dahi yeterlidir. Örneğin şimdi bir papatyanın kokusunu düşünün. Elinizde kokladığınız bir papatya olmamasına rağmen eğer konsantre olursanız papatya kokusunu hissedebilirsiniz. Koku şu anda beyninizde oluşmaktadır. Nasıl ki şu an annenizi gözünüzün önüne getirmek istediğinizde, anneniz yanınızda olmamasına rağmen onu zihninizde görebiliyorsanız, benzer şekilde papatyanın kokusunu da zihninizde duyabiliyorsunuz.

Washington Üniversitesi'nden psikolog Michael Posner ve nörolog Marcus Raichle, dışarıdan bir uyarı gelmediği halde görüntü veya bir başka algının nasıl oluştuğu konusunda şu yorumu yapmaktadırlar:

Gözlerinizi açın, bir manzara hiç çaba göstermeden sizin görüntünüzü doldurmaktadır; gözlerinizi kapatın ve o manzarayı düşünün. Bu şekilde o manza-

ranın bir görüntüsünü çağırabilirsiniz, kesinlikle sizin gözlerinizle gördüğünüz manzara kadar canlı, kesintisiz ya da eksiksiz değildir. Fakat hala manzaranın temel özelliklerine sahip olan niteliktedir. Her iki durumda da manzaranın bir görüntüsü zihinde oluşmaktadır. Gerçek görsel deneyimlerle oluşan görüntü, hayal edilen bir görüntüden ayırt edilebilmesi bakımından "algı" olarak adlandırılmaktadır. Algı retinaya çarpan ve daha sonra beyinde işlemden geçirilecek olan sinyalleri gönderen ışığın ürünü olarak oluşmaktadır. Fakat bu sinyalleri göndermek için hiçbir ışık retinaya çarpmadığında bir görüntüyü nasıl oluşturabilmekteyiz?10

Görüldüğü gibi bir görüntünün zihnimizde oluşması için, dışarıda bir kaynak olmasına ihtiyaç yoktur. Aynı durum koku algısı için geçerlidir. Nasıl ki rüyanızda veya hayalinizde olmayan bir kokuyu duyabiliyorsanız, gerçek hayatta da kokusunu duyduğunuz nesnelerin dışınızda mevcut olup olmadıklarından emin olamazsınız. Dışınızda bu nesnelerin var olduğunu düşünseniz de, asla onların asılları ile muhatap olamazsınız.

Tüm Lezzetler Beyinde Oluşur

Tat alma algısı da diğer duyu organlarına benzer şekilde açıklanabilir. İnsan dilinin ön tarafında dört farklı tip kimyasal alıcı vardır; bunlar tuzlu, şekerli, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi işlemden sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Ve bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanır. Bir pastayı, yoğurdu, limonu ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, gerçekte elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır.

Beyninizde oluşan bir pasta görüntüsüne beyninizde oluşan şeker tadı eklenir ve pasta hakkında herşey sevdiğiniz hale gelir. Siz iştahla pastanızı yediğinizde aldığınız tat aslında elektrik sinyallerinin beyninizde meydana getirdiği bir etkiden başka birşey değildir. Beyniniz dışarıdan gelen uyarıları nasıl yorumlarsa siz ancak onu bilirsiniz. Yoksa dışarıdaki nesneye asla ulaşamazsınız; örneğin çikolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Ya da beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi birşeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat duyunuzu tamamen yitirirsiniz. Aldığınız tatların olağanüstü gerçekçi olması, üstelik bunlara ait görüntüleri de seyrediyor olmanız sizi kesinlikle aldatmasın. Konunun bilimsel açıklaması bu şekildedir.

Dokunma Duyusu da Beyinde Oluşur

İnsanların, yukarıda anlatılan gerçeklere, yani görme, duyma, tat alma gibi hislerin tamamının beyinde oluştuğu hissine kanaatlerinin gelmesini engelleyen en önemli etkenlerden biri dokunma hissidir. Örneğin bu kitabı beyninde

gördüğünü söylediğiniz bir insan, dikkatli düşünmediği takdirde, "beynimde görüyor olamam, bak elimle dokunuyorum" diyecektir. Veya "bu kitabın dışarıda maddesel olarak aslı var mı yok mu bilemeyiz, biz sadece kitabın beynimizin içindeki görüntüsünü görebiliriz" dediğimizde yine aynı yüzeysel düşünceye sahip bir insan, "hayır, bak elimle tutuyorum ve sertliğini hissediyorum demek ki bir algı değil, maddesel gerçekliği olan bir varlık" diye cevap verecektir.

Oysa bu insanların anlayamadıkları veya anlamazlıktan geldikleri gerçek şudur: Diğer tüm duyu organlarımız gibi, dokunma hissi de beyinde oluşur. Yani siz bir cisme dokunduğunuzda onun sert, yumuşak, ıslak, yapışkan veya ipeksi olduğunu beyninizde algılarsınız. Parmak uçlarınıza gelen etkiler, beyninize yine elektrik sinyali olarak ulaştırılır ve beyninizde bu sinyaller dokunma hissi olarak algılanır. Örneğin siz pürüzlü bir yüzeye dokunduğunuzda, onun gerçekte pürüzlü olup olmadığını veya pürüzlü bir zeminin gerçekte nasıl bir his uyandırdığını asla bilemezsiniz. Çünkü siz pürüzlü bir yüzeyin aslına hiçbir zaman dokunamazsınız. Sizin pürüzlü zemini hissetmek konusunda bildikleriniz, beyninizin belli uyarıları yorumlama şeklidir.

Çay içerek yakın bir dostu ile sohbet eden bir insan, sıcak çay bardağından eli yanınca hemen bardağı elinden bırakır. Ancak burada da söz konusu kişi, bardağın sıcaklığını gerçekte elinde değil beyninde hisseder. Aynı insan çayın tadını ve kokusunu da beyninde algılar, görüntüsünü ise beyninde seyreder. Fakat insan, zevkle içtiği çayın aslında beyninde bir algı olduğunu hiç fark etmeksizin, bardağı kendi dışında ve maddesel bir gerçek zannederek yine görüntüsü beyninde oluşan arkadaşı ile sohbet eder. Aslında bu, çok olağanüstü bir olaydır. Kişinin bardağın sertliğinden, ısısından, çayın kokusundan, tadından etkilenerek bardağın aslına dokunduğunu, çayın aslını içtiğini sanması, bu kişiye beyninde yaşatılan hislerin hayret verici netliğini ve mükemmelliğini göstermektedir. Üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bu önemli gerçeği 20. yüzyılın ünlü düşünürü Bertrand Russell şöyle ifade etmiştir:

... Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince, bu parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik.11

Russell'ın dikkat çektiği nokta son derece önemlidir. Gerçekten de, eğer parmak uçlarımıza başka bir yolla bir uyarı verilse, çok farklı hisleri algılayabiliriz. Nitekim ilerleyen sayfalarda detaylı görüleceği gibi, günümüzde simülatörler aracılığı ile bu yapılmaktadır. Ele takılan özel bir eldiven ile bir insan, ortamda olmadığı halde bir kediyi sevdiğini, bir insanla tokalaştığını, suyun altında elini yıkadığını veya sert bir cisme dokunduğunu hissedebilmektedir. Gerçekte ise, dokunduğunu hissettiği bu varlıkların hiçbiri bulunmamaktadır. Tüm

bunlar, insanın, yaşamındaki tüm hisleri beyninde algıladığının kesin bir delilidir.

Beynimizde Oluşan Dünyanın Aslına Asla Ulaşamayız

Buraya kadar anlatılanlardan açıkça görüldüğü gibi hayatımız boyunca yaşadığımız, gördüğümüz, hissettiğimiz herşey beynimizde meydana gelmektedir. Örneğin, koltuğunda oturarak camdan dışarıyı seyreden bir insan, koltuğun sertliğini, döşemesinin kayganlığını beyninde hisseder. Mutfaktan gelen kahve kokusu gerçekte mutfakta, yani uzağında değil, beyninin içindedir. Camdan gördüğü deniz manzarası, kuşlar, ağaçlar ise yine beyninde oluşan görüntülerdir. Kendisine kahve ikram eden dostu ve kahvenin güzel tadı da yine beyninde oluşur. Kısacası, evinin salonunda oturduğunu ve camdan dışarısını seyrettiğini zanneden bir insan gerçekte, beyninin içindeki ekrandan salonunu, camdan görünen manzarayı izlemektedir. İşte insan, beynindeki ekranda izlediği, anlamlı şekilde biraraya getirilen algılarının tamamına "yaşamım" der ve hiçbir zaman beyninin dışına çıkamaz.

Bu izlediğimiz ekranın dışında maddenin gerçeği nasıldır, bunu hiçbir zaman bilemeyiz. Gerçeği de bizim gördüğümüz gibi mi, örneğin bir yaprağın yeşili dışarıda da böyle mi, bilemeyiz. Veya yediğimiz şekerin tadı gerçekte bu şekilde mi yoksa beynimiz mi onu böyle algılıyor, bunu kesinlikle öğrenme imkanımız yoktur. Örneğin daha önce gördüğünüz bir manzarayı gözünüzde canlandırın. Manzara karşınızda değildir ama onu beyninizde görmektesinizdir. Bu konuyla ilgili bilim yazarı Rita Carter şöyle söylemektedir:

Bir yüz veya manzara gördüğümüzde, tam aslını görmeyiz, gördüğümüz orijinalinin bir yorumu veya tamamen yeni inşa edilmiş bir versiyonudur... Bunlar her ne kadar çok iyi kopyalar olsa bile orijinalinden eksik veya farklıdır.12

Aynı durum o manzaraya baktığınız an için de geçerlidir. Manzarayı uzak bir yerden gözünüzde canlandırmanızla önünde durup ona bakmanız arasında aslında bir fark yoktur. Dolayısıyla manzarayı izlerken de aslında onun aslını değil beyninizde inşa edilmiş bir versiyonunu görmektesinizdir.

Bu konu üzerinde biraz düşünen bir insan bu gerçeği bütün netliği ile görecektir. Bu insanlardan biri olan George Berkeley İnsan Bilgisinin İlkeleri Üzerine İnceleme adlı yapıtında bu gerçeği şöyle ifade eder:

… Görme yoluyla ışık ve renk, onların çeşitli dereceleri ve farklılıkları düşüncesine sahip oluyorum. Dokunma ile yumuşağı ve serti, sıcağı ve soğuğu, hareketi ve direnci algılıyorum… Koku alma bana kokuları, tat alma tatları, işitme ise sesleri öğretiyor… Bu duyumlardan bazıları birarada gözlemlendikleri için, onlara ortak bir ad verilir ve onlar bir şey sayılırlar. Böylece örneğin belli bir düzenleniş içerisinde, bir renk, bir tat, bir koku, bir biçim ve bir sertlik birlikte gözlemlendiğinde elma sözcüğüyle belirlenen ayrı bir şey olarak tanınır;

öteki düşünce dermeleri, taş, ağaç, kitap ve öteki duyumlanabilir şeyleri meydana getirirler…13

Berkeley'in bu sözlerinde ifade ettiği gerçek şudur: Beynimizde yaşadığımız çeşitli duyuların bütünleşmesi ile bir nesneyi tanımlarız. Bu örnekte olduğu gibi elmanın tadı, kokusu, sertliği, kırmızı rengi, yuvarlaklığı ve diğer özellikleriyle ilgili algılar beynimizde bir bütün olarak algılanır ve biz bu bütüne "elma" deriz. Ama biz hiçbir zaman bir elmanın aslı ile muhatap olmayız. Bizim tek görebildiğimiz, koklayabildiğimiz, tadabildiğimiz, dokunabildiğimiz veya duyabildiğimiz beynimizdeki kopyalardır.

Buraya kadar anlatılanları tekrar düşündüğümüzde bu gerçek bütün açıklığı ile ortaya çıkacaktır. Örneğin;

Işığın olmadığı beyinde, rengarenk ışıklarla donatılmış bir caddeyi, bütün renkleri, canlılığı ve parlaklığı ile seyredebiliyorsak, o zaman bu caddenin, ışıklı panoların, vitrinlerin, sokak lambalarının, arabaların farlarının beynimizde elektrik sinyallerinden oluşan kopyalarını görürüz.

Beynimize hiçbir ses giremediğine göre, o zaman biz hiçbir zaman yakınlarımızın seslerinin asıllarını duyamayız. Duyduklarımız hep kopyalarıdır.

Veya biz hiçbir zaman denizin serinliğini, güneşin sıcaklığını hissedemeyiz. Biz hep beynimizde bunların kopyalarını yaşarız.

Aynı şekilde, bugüne kadar hiçbir insan nanenin aslının tadına bakmamıştır. Nane olarak algıladığı tat, beyninde oluşan bir algıdır sadece. Çünkü nanenin aslına ne dokunabilir, ne onun aslını görebilir, ne aslının kokusunu veya tadını alabilir.

Sonuç olarak, biz hayatımız boyunca bize gösterilen kopya algılarla yaşarız. Ancak bu kopyalar o kadar gerçekçidir ki, hiçbir zaman kopyalarını yaşadığımızı fark etmeyiz. Örneğin, şu anda başınızı kaldırın ve bulunduğunuz odada gözünüzü gezdirin. Kendinizi içinde mobilyalar bulunan bir odanın içinde gibi görüyorsunuz. Oturduğunuz koltuğun kollarına dokunduğunuzda, sanki gerçekten bu kolların asıllarına dokunuyormuş gibi sertliğini hissediyorsunuz. Gösterilen görüntülerin gerçekçiliği, bu görüntülerin yaratılışında kullanılan sanatın mükemmelliği sizi ve sizin gibi milyarlarca insanı, bunların "madde" olduğuna ikna etmeye yetiyor. Hatta insanlar o kadar kesin olarak ikna oluyorlar ki, dünyaya ait her hissin beyinlerinde oluştuğunu lise çağlarından itibaren kitaplarda okumalarına, hatta biyoloji kitapları bu gerçekle dolu olmasına rağmen, bunların beyinlerinde bir hayal olduğuna zorlukla ikna olabiliyorlar. Bunun nedeni, görüntünün muhteşem bir sanatla, son derece gerçekçi ve kusursuz yaratılıyor olmasıdır.

Bazı insanlar ise, görüntünün beyinlerinde oluştuğunu kabul etmekte ancak, gördükleri görüntünün asıllarının dışarıda olduğunu iddia etmektedirler. Oysa, bu hiçbir zaman ispatlayamayacakları bir iddiadır. Çünkü bugüne kadar

hiçbir insan, beyninin dışındaki algılarının dışına çıkamamıştır. Her insan, beynindeki hücresinin içinde yaşamaktadır ve algılarının kendisine gösterdikleri dışında hiçbir şey yaşayamaz. Dolayısıyla algılarının dışındaki dünyada, neler olduğunu hiçbir zaman bilemez. Bu nedenle "dışarıda asılları var" demek büyük bir ön yargı olur, çünkü hiçbir insanın buna getirebileceği tek bir delil dahi bulunmamaktadır. Kaldı ki dışarıda asılları olsa dahi, insan yine bu "asıl"ları beyninde görecektir, yani yine beyninde oluşan hayal ile muhatap olacaktır. Dolayısıyla insanlar, bu varsaydıkları "maddesel karşılıklara" hiçbir zaman ulaşamayacakları için, bu iddiaları son derece dayanaksızdır.

Ayrıca şunu da belirtmeliyiz ki, teknolojinin veya bilimin ilerlemesi de bu konuda herhangi bir değişikliğe sebep olamaz. Çünkü her bilimsel bulgu veya teknolojik buluş yine insanların beyinlerinde oluşacaktır, dolayısıyla bu yöntemle de dış dünyaya ulaşmak mümkün olamayacaktır. Bu önemli gerçekle ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozoflar şöyle demektedirler:

… örneğin bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle var olduğu sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.14

Ünlü filozof George Berkeley ise, algılarımızın sadece zihnimizde yer aldığını ve dış dünyada var olduklarını kabul ettiğimizde yanıldığımızı çok açık olarak ifade etmektedir:

Kendilerini gördüğümüz ve dokunduğumuz için ve bize algılarımızı verdikleri için nesnelerin varlığına inanırız. Oysa algılarımız sadece zihnimizde var olan fikirlerdir. Şu halde algılar aracılığıyla ulaştığımız nesneler fikirlerden başka bir şey değildirler ve bu fikirler, zihnimizden başka yerde bulunmazlar zorunlu olarak… Bütün bunlar madem ki sadece zihinde var olan şeylerdir, öyleyse evreni ve şeyleri zihnin dışında varlıklar olarak hayal ettiğimizde, yanılmaların içine düşmüş oluyoruz demektir…15

Ayrıca, hiçbir zaman ulaşamayacakları, göremeyecekleri, dokunamayacakları varlıkların olmasının veya olmamasının insanlar için hiçbir önemi yoktur. Çünkü madde dünyası olsa da olmasa da, insan sadece beynindeki algılar dünyasını izler. Maddelerin asılları ile hiçbir zaman karşılaşamaz. Dahası, her insana kopyasını görüyor olmak yetmektedir. Örneğin, rengarenk çiçeklerle bezenmiş bir bahçeyi gezen bir insan, gerçekte bu bahçenin aslını değil, beynindeki kopyasını görür. Ancak, bu bahçe o kadar gerçekçidir ki, her insan bu hayalinde oluşan bahçeden gerçekmiş gibi aynı zevki alır. Hatta bugüne kadar milyarlarca insan, bu bahçe gibi gördüğü herşeyin aslını gördüğünü sanmıştır. Dolayısıyla, "dışarısı"nın insanı ilgilendirmesi için ortada hiçbir neden bulunmamaktadır.

Uzaklık Hissi de Beyinde Oluşan Bir Algıdır

Caddedeki kalabalık, arabalar, korna sesleri, mağazalar, binalar... Bir caddeye baktığınızda gördüğünüz bu tablo size çok net, çok gerçek gibi gelir. Bu nedenle, insanların büyük bir bölümü bu gördükleri tablonun beyinlerinde meydana geldiğini kavrayamaz, hepsini gerçek zannederek yanılırlar. Bu tablo o kadar mükemmel bir şekilde yaratılmıştır ki, insanın bunun dış dünyanın aslı olmadığını, sadece kendi zihninde yaşadığı bir kopya görüntü olduğunu anlaması mümkün değildir.

Görüntüyü bu kadar inandırıcı ve etkileyici yapan şeyler ise mesafe, derinlik, renk, gölge, ışık gibi unsurlardır. Bu malzemeler o kadar kusursuzca kullanılmıştır ki, beynimizde üç boyutlu, renkli ve canlı bir görüntü haline gelirler. Sonsuz sayıdaki ayrıntı bu görüntüye eklenince, ortaya, hiç farkına varmadan bütün bir ömür boyunca gerçek zannederek içinde yaşadığımız ama aslında sadece zihnimizde muhatap olduğumuz bir dünya çıkar.

Şimdi kendinizi bir araba kullanırken düşünün. Arabanın direksiyonunu kendinizden bir kol mesafesi uzaklıkta, trafik lambalarını ise birkaç yüz metre ileride görürsünüz. Önünüzdeki arabayla aranızda yaklaşık 10 metre bulunmaktadır. Ufukta gözüken dağlar ise, hesaplarınıza göre kilometrelerce uzaktadırlar. Oysa bu tahminlerinizin hepsi yanlıştır! Ne dağlar, ne de önünüzdeki araba o kadar uzakta değildir. Aslında bütün görüntüler bir sinema perdesi gibi beyninizde tek bir yüzeyde, iki boyutlu olarak yer alırlar. Gözümüze yansıyan görüntüler, televizyon ekranındaki görüntüler gibi iki boyutludur. O halde bu mesafe ve derinlik duygusu nasıl oluşmaktadır?

Mesafe dediğimiz algı, bir çeşit üç boyutlu görme şeklidir. Görüntülerde mesafe ve derinlik hissini uyandıran şeyler ise perspektif, gölge ve hareket dediğimiz unsurlardır. Optik biliminde mekan (space) algısı denilen bu algı şekli, çok karmaşık sistemlerle sağlanır. Bu sistemi en basit şekliyle şöyle anlatabiliriz: Aslında gözümüze gelen görüntü sadece iki boyutludur. Yani yükseklik ve genişlik ölçülerine sahiptir. Göz merceğine gelen görüntülerin boyutları ve iki gözün aynı anda iki farklı görüntü görmesi derinlik ve mesafe hissini oluşturur. Bizim her bir gözümüze düşen görüntü, diğer göze gelen görüntüden açı, ışık gibi unsurlar açısından farklıdır. Beyin bu iki farklı görüntüyü tek bir resim haline getirerek derinlik ve mesafe hissini oluşturur.

Bunu daha iyi anlamak için bir deney yapabiliriz. Önce sağ kolunuzu iyice ileri uzatın ve işaret parmağınızı kaldırın. Şimdi gözlerini parmağınıza odaklayıp sırayla sağ ve sol gözlerini kapatıp açın. İki göze farklı iki görüntü geldiği için parmağın hafifçe yer değiştirdiğini veya kaydığını göreceksiniz. Şimdi iki gözünüzü de açıp sağ işaret parmağında odaklamaya devam ederken sol işaret parmağını mümkün olduğu kadar gözlerinize yaklaştırın. Yakında olan parma-

ğın çift görüntü oluşturduğunu fark edeceksiniz, bu ise algı sisteminde uzaktaki parmaktan farklı bir derinlik oluşması nedeniyledir. Şimdi bu durumdayken gözlerinizi sırayla kapatıp açarsanız yakındaki parmağın daha fazla yer değiştirdiğini göreceksiniz, çünkü iki göze düşen görüntülerin farkı artmıştır.

Üç boyutlu film yapılırken de bu teknik kullanılır; iki farklı açıdan çekilen görüntü aynı ekran üzerine yansıtılır. Seyirciler renk filtresi veya polarize filtreli özel gözlükler takarlar. Gözlüğün camındaki filtreler iki görüntüden birini yakalar, beyin bunları birleştirip üç boyutlu görüntü haline getirir.

İki boyutlu bir retinada derinlik hissinin oluşması, iki boyutlu bir resim tuvalinde gerçekçi bir derinlik hissi oluşturmaya çalışan ressamların kullandığı tekniğe çok benzer. Derinlik hissini oluşturan bazı önemli unsurlar vardır. Bunlar; nesnelerin üst üste yerleşmesi, atmosfer perspektifi, doku değişimi, doğrusal perspektif, boyut, yükseklik ve harekettir. Örneğin doku değişimi derinlik hissinin oluşumunda son derece önemlidir. Üzerinde dolaştığımız yüzey, örneğin bir yol ya da çiçeklerle dolu bir tarla aslında bir dokudur. Bize yakın olan dokular daha detaylı, uzakta kalanlar ise daha silik gözükür. Bu yüzden bir doku üzerine yerleştirilen nesnelerin mesafesi hakkında yargıda bulunmak daha kolaydır. Ayrıca burada gölge ve ışık unsurları da devreye girerek üç boyutlu görüntüyü tamamlarlar.

Nitekim başarılı ressamların yaptığı resimleri hayranlıkla seyretmemizin nedeni, gölge ve perspektif unsurlarını kullanarak resme verdikleri derinlik ve gerçeklik hissidir.

Perspektif, uzaktaki şeylerin, gören kişiye göre yakındaki şeylere oranla daha küçük olarak gözükmesinden kaynaklanır. Örneğin bir manzara resmine baktığımızda uzaktaki ağaçlar küçük, yakındaki ağaçlar büyük gözükür ya da arka plandaki dağ görüntüsü ön planda duran insan görüntüsünden daha küçük çizilir. Doğrusal perspektifte ise ressamlar paralel çizgileri kullanırlar. Örneğin, tren rayları ufuk çizgisinde birleşerek mesafe ve derinlik hissini oluştururlar.

Ressamların tablolarında kullandıkları yöntem, beynimizde meydana gelen görüntü için de geçerlidir. Beynimizdeki iki boyutlu bir mekanda derinlik, ışık, gölge aynı metodla meydana gelir. Bir görüntüde ayrıntılar, yani ışık, gölge ve boyutlar ne kadar ayrıntılı işlenirse, o görüntü o kadar gerçekçi olur ve duyularımızı aldatır. Böylece biz üçüncü boyut olan derinlik ve mesafe varmış gibi hareket ederiz. Halbuki gördüğümüz bütün görüntüler bir film karesi gibi tek bir satıh üzerinde bulunur. Beynimizdeki görme merkezi son derece küçüktür! Bütün o uzak mesafeler, uzaktaki evler, gökteki yıldızlar, Ay, Güneş, havada uçan uçaklar, kuşlar gibi görüntüler bu küçük mekana sığdırılır. Yani sizin bakıp binlerce kilometre yukarıda dediğiniz bir uçakla, elinizi uzatıp tutabildiğiniz bardak arasında teknik olarak bir mesafe yoktur, tümü beyninizdeki algı merkezinde tek bir yüzey üzerindedir.

Örneğin, ufukta kaybolmakta olan bir gemi, aslında sizden kilometrelerce uzakta değildir. Gemi sizin beyninizin içindedir. Baktığınız camın pervazları, camın önündeki kavak ağacı, evinizin önünden geçen yol, deniz ve denizde yol alan gemi de dahil olmak üzere beyninizdeki görme merkezinde, yani aynı iki boyutlu mekanda oluşmaktadır. Nasıl ki bir ressam, büyüklük küçüklük gibi oranları, renk, gölge ve ışık gibi malzemeleri ve perspektifi kullanarak, uzaklık hissini iki boyutlu bir tabloda gösterebiliyorsa, bizim beynimizde de benzer şekilde, uzaklık algısı oluşur. Sonuç olarak, gördüklerimizi kendimizden uzakta gibi algılamamız, gördüklerimizle aramızda bir mesafe olması bizi yanıltmamalıdır. Çünkü mesafe de diğerleri gibi bir algıdır.

Siz mi odanın içindesiniz, oda mı sizin içinizde?

İnsanların, gördüklerinin beyinlerinde bir algı olduğunu kavramalarını engelleyen nedenlerden biri de, bedenlerini de bu görüntünün içinde görmeleridir. "Ben bu odanın içinde olduğuma göre, demek ki bu oda benim beynimde oluşmuyor" gibi yanlış bir sonuca varmaktadırlar. Onları bu yanlış sonuca götüren yanılgıları ise kendi bedenlerinin de bir görüntü olduğunu unutmalarıdır. Nasıl ki, çevremizde gördüğümüz herşey beynimizde oluşan bir görüntü ise, kendi bedenimiz de aynı şekilde beynimizde oluşan bir görüntüdür. Örneğin şu anda oturduğunuz koltukta, boynunuzdan aşağıda kalan kısmınızı görüyorsunuz. Bu görüntü de diğerleri ile aynı sistemle meydana geliyor. Elinizi bacağınızın üzerine koyduğunuzda bu dokunma hissi yine beyninizde oluşuyor. Yani siz şu anda beyninizde oluşan bedeninizi görüyor ve bedeninize dokunduğunuzu beyninizde hissediyorsunuz.

Bedeniniz de beyninizde bir görüntü olduğuna göre, oda mı sizin içinizde siz mi odanın içindesiniz? Bu sorunun doğru cevabının, "oda sizin içinizde" olduğu çok açıktır. Ve siz beyninizdeki oda görüntüsünün içindeki bedeninizin görüntüsünü görürsünüz.

Bunu bir örnekle daha açıklayalım. Farz edin ki, asansörü çağırdınız ve asansör geldiğinde üst kat komşunuz da asansörün içinde. Asansöre bindiniz. Gerçekte, siz mi asansörün içindesiniz, yoksa asansör mü sizin içinizde? Gerçek olan şudur: Asansör, içindeki komşunuzun ve kendi bedeninizin görüntüsüyle birlikte beyninizde oluşmaktadır.

Sonuç olarak biz hiçbir şeyin "içinde" olmayız. Herşey bizim içimizde, yani beynimizde oluşur. Güneş'in, Ay'ın, yıldızların veya gökte giden bir uçağın bizden milyonlarca kilometre uzaklıkta olmaları da bu gerçeği değiştirmez. Güneş ve Ay da aynı, elinizde tuttuğunuz bu kitap gibi sizin beyninizin içindeki küçücük görme merkezinizde oluşan görüntülerdir.

Dış Dünya Olmadan da Algılar

Dünyası Meydana Gelebilir

Gördüğümüz algılar dünyasının maddesel bir karşılığı olduğu iddiasını çürüten gerçeklerden biri de, beynimizde algıların oluşması için dış dünyaya ihtiyacımız olmamasıdır. Bugün simülatörler gibi birçok teknolojik gelişme ve ayrıca rüyalarımız bu gerçeğin en önemli delilleridir.

Bilim yazarı Rita Carter, Mapping The Mind isimli kitabında, "görmek için gözlere ihtiyaç yoktur" diyerek, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen önemli bir deneye yer vermektedir. Deneyde görme özürlü kişilere, video resimlerini titreşimlere dönüştüren bir cihaz takıldı. Bu kişilerin gözlerinin yanına takılan bir kamera ise uyarıları bu kişinin beynine gönderiyordu. Böylece bu kişi sürekli olarak görsel dünyadan uyarı alabiliyordu. Hastalar bir süre sonra gerçekten görüyormuş gibi davranmaya başladılar. Örneğin, cihazlardan birinde görüntüyü yaklaştırmak için bir lens vardı. Bu lens hasta uyarılmadan çalıştırıldığında, hasta görüntü büyüyerek üzerine geliyormuş gibi gördüğü için iki kolu ile kendini koruma ihtiyacı hissetmiştir.16

Bu deneyde de görüldüğü gibi, algılarımızın oluşması için dış dünyada maddi bir karşılıklarının bulunması şart değildir. Tüm uyarılar yapay olarak da oluşturulabilmektedir.

Rüyalarda yaşadığımız "algılar dünyası"

İnsan dış dünya olmadan da tüm algıları bütün canlılığı ile yaşayabilir ve buna verilebilecek en açık örnek, daha önce de bahsettiğimiz gibi rüyalardır. Bir insan rüyası sırasında gözleri kapalı olarak yatağında yatar. Ancak buna rağmen, gerçek hayatında karşılaştığı olayların, yaşadığı hislerin, uyarıların tamamını rüyalarında, gerçeklerinden ayırt edilemeyecek kadar gerçekçi olarak algılar. Bu gerçeğe, bu kitabı okuyan insanların tamamı bizzat kendi uykularında sık sık şahit olurlar. Örneğin, gece yatağında sessiz ve sakin bir ortamda, çevresinde ikinci bir kişi dahi yokken yatan bir insan, rüyasında kendisini çok kalabalık bir mekanda, bir tehlike içinde görebilir. Can havliyle bu tehlikeden kaçtığını, bir duvarın arkasına sığındığını gerçekmiş gibi yaşayabilir. Hatta rüyasında gördükleri o kadar gerçekçidir ki, korku ve panik duygusunu gerçekten tehlikeli bir ortam varmış gibi aynısı ile hisseder. Her gürültüde yüreği ağzına gelir, korkudan titrer, kalbi hızla atar, terler, insan bedeni tehlike anlarında neler hissederse, fiziksel olarak ne tepkiler verirse hepsini aynen yaşar. Oysa, zihninin dışında, gördüklerinin hiçbirinin bir karşılığı yoktur.

Rüyasında yüksek bir yerden aşağı düşen bir insan da bunu bütün vücudu ile hisseder. Oysa o anda yatağında hiç kıpırdamadan yatmaktadır. Ya da, rüyasında ayağı kayıp su birikintisinin içine düştüğünü gören bir insan, tüm kıyafetlerinin ıslandığını, çıkan rüzgar nedeniyle üşüdüğünü hissedebilir. Ancak bulunduğu yerde ne bir su birikintisi, ne de rüzgar yoktur. Hatta çok sıcak bir

odada uyuyor olmasına rağmen ıslaklığı ve üşümeyi, aynı uyanıkken olduğu gibi yaşar.

Veya rüyasında maddenin aslı ila muhatap olduğunu iddia eden bir kişi kendinden son derece emin olabilir. Kendisine "maddenin hayal olduğunu", "dış dünyanın aslıyla muhatap olmanın mümkün olmadığını" anlatan arkadaşının omzuna elini koyarak "Şimdi ben bir hayal miyim? Sen elimi omzunda hissetmiyor musun? O zaman nasıl hayal olabiliyorsun? Nereden çıkarıyorsun bu iddiaları? Gel seninle bir Boğaz turu yapalım, hem bu konuyu konuşuruz, bir de böyle bir konuya neden inanıyorsun bana anlatırsın" diyebilir. Derinleşen uykusunda gördüğü bu rüya o kadar nettir ki, keyifle arabanın kontağını açıp motora yavaş yavaş gaz verir ve sonra aniden pedala basıp arabayı adeta sıçratır. Yolda hızla giderken ağaçlar ve yol çizgileri süratten adeta blok bir görüntü oluşturur. Bir yandan da temiz Boğaz havasını alır. Tam arkadaşına itiraz etmeye, o anda yaşadıklarının hayal olmadığını anlatmaya hazırlanırken saatinin ziliyle uyanır. Ancak ne ilginçtir ki, rüyasında gördüklerinin hayal olduğuna itiraz eden bu insan, uyanıkken de gördüklerinin zihninde oluşan kopya görüntüler olduğunu anlatan bir arkadaşı yanında olsa, ona da aynı şekilde itiraz edecektir.

İnsanlar rüyalarından uyandıklarında o ana kadar görmüş olduklarının hayal olduğunu anlarlar, ama "uyanma" görüntüsüyle başlayan ve adına "gerçek hayat" dedikleri hayatın bir hayal olabileceğinden nedense hiç kuşkulanmazlar. Oysa, "gerçek hayatımız" dediğimiz görüntüleri algılayış şeklimiz, rüyalarımızı algılayış şeklimizle tamamen aynıdır. Her ikisini de zihnimizde görürüz. Ve rüyalarımızdan uyandırılmadığımız sürece, onların bir hayal olduğunu anlamayız. Ancak uyandığımız zaman "demek ki gördüklerim bir rüyaymış" deriz. Öyle ise şu anda gördüklerimizin bir rüya olmadığını nasıl ispatlayabiliriz? Sadece henüz uyandırılmamış olduğumuz için, içinde bulunduğumuz anı gerçek zannediyor olabiliriz. Her gece gördüğümüz rüyalardan daha uzun süren bu rüyadan bir gün uyandırıldığımızda, bu gerçekle karşılaşacak olabiliriz. Ve bunun aksini söyleyerek ispatlayabileceğimiz hiçbir delilimiz yoktur.

Dünya hayatının bir rüya gibi olduğu, bu rüyadan "büyük bir uyanış" ile uyanıldığında ancak insanların rüya gibi bir alemde yaşadıklarını anlayacakları, İslam alimleri tarafından da dile getirilen bir gerçektir. Üstün ilmi nedeniyle Şeyh-i Ekber (En Büyük Şeyh) olarak anılan büyük İslam alimi Muhyiddin Arabi, bir sözünde, Peygamber Efendimizin bir hadisini aktararak, dünya hayatını rüyalarımıza şöyle benzetmiştir:

Hazreti Muhammed Aleyhisselam "insanlar uykudadır, öldükleri vakit uyanırlar" buyurmuştur. Demek ki, dünya hayatında gördüğü şeyler uyuyan kimsenin rüyasında gördüğü şeyler gibidir. Yani hayaldir.17

Bir ayette ise Allah insanların kıyamet gününde tekrar diriltildiklerinde şöyle diyeceklerini bildirmektedir:

Demişlerdir ki: "Eyvahlar bize, uykuya-bırakıldığımız yerden bizi kim diriltip-kaldırdı? Bu, Rahman (olan Allah)ın va'dettiğidir, (demek ki) gönderilen (elçi)ler doğru söylemiş". (Yasin Suresi, 52)

Ayette de görüldüğü gibi, insanlar kıyamet günü aynı bir rüyadan uyanır gibi uyanmaktadırlar. Bir insan, ağır bir uykuya daldığı ve rüya gördüğü sırada aniden uyandırıldığında kendisini uyandıranın kim olduğunu nasıl sorgularsa, bu insanlar da aynı şekilde kendilerini kimin uyandırdığını sormaktadırlar. Bu ayette de dikkat çekildiği gibi dünya hayatı gördüğümüz bir rüya gibidir ve her insan bu rüyadan uyandırılacak ve gerçek hayatı olan ahiret hayatına dair görüntüleri görmeye başlayacaktır.

Yapay olarak oluşturulan dünyalar

"Dış dünya" veya "madde" olmadan, algıların çok gerçekçi olarak yaşanabileceğine dair günümüz teknolojisinde de çok önemli örnekler bulunmaktadır. Özellikle son yıllarda büyük bir gelişme gösteren "sanal gerçeklik" kavramı, bu konuda fikir vericidir.

Sanal gerçeklik, en basit şekliyle, bilgisayarda canlandırılan üç boyutlu görüntülerin, bazı aygıtların yardımıyla insanlara "gerçek bir dünya" gibi gösterilmesidir. Bugün birçok alanda farklı amaçlarla kullanılan bu teknolojiye, bu nedenle "yapay gerçeklik", "sanal dünyalar", "sanal ortamlar" gibi isimler de verilmektedir.

Sanal gerçekliğin en önemli özelliği, özel aletler kullanan bir kişinin gördüğü görüntüyü gerçek zannetmesi hatta kendisini bu görüntüye kaptırmasıdır. Bu nedenle son yıllarda sanal gerçeklik ifadesinin İngilizce karşılığının başında "immersive" kelimesi de kullanılmaktadır ve bu kelimenin anlamı "dalmak, kaptırmak"tır. (Immersive Virtual Reality: Kaptıran Sanal Gerçeklik)

Sanal bir dünya oluşturmak için kullanılan aletler; görüntü sağlayan bir ekranı olan kask, dokunma hissi veren elektronik bir eldiven gibi aletlerdir. Kaskın içindeki bir alet ise sürekli olarak başın hareketlerini ve açısını kontrol ederek görüntünün, başın açısı ve duruşu ile orantılı olarak ekrana gelmesini sağlar. Bazen bir oda büyüklüğündeki bir kübün tüm duvarlarına ve zeminine stereo görüntüler yansıtılır ve bu odaya giren kişiler, taktıkları stereo gözlüklerle, odada dolaşıp kendilerini bambaşka mekanlarda, örneğin bir şelale kenarında, bir dağın zirvesinde, denizin ortasındaki bir geminin güvertesinde güneşlenirken görebilirler. Başa takılan kasklar üç boyutlu, derinlik ve mekan algısı olan görüntüler oluştururlar. Görüntüler insan boyutları ile orantılı olarak veri-

lir ve eldiven gibi bazı aletlerle dokunma hissi sağlanır. Böylece bu aletleri kullanan kişi gördüğü sanal dünyadaki eşyalara dokunabilir, onların yerlerini değiştirebilir. Bu mekanlarda insanın gördüğü görüntüdeki sesler de son derece inandırıcıdır. Ses her yönden, farklı derinliklere sahip olarak verilebilmektedir. Bazı uygulamalarda, dünyanın çok farklı yerlerindeki birkaç kişiye aynı sanal ortam gösterilebilmektedir. Böylece örneğin dünyanın farklı ülkelerinden, hatta farklı kıtalarından üç insan, kendilerini diğerleri ile birlikte bir sürat motoruna binerken görebilirler.

Sanal dünyanın oluşturulması için gerekli olan aletlerde kullanılan sistem, beş duyumuz için geçerli olan sistemle aynıdır. Örneğin, kullanıcının eline taktığı eldivenin içindeki mekanizmanın etkisiyle, parmak uçlarına bazı sinyaller verilir ve bu sinyaller beyine iletilir. Beyin bu sinyalleri yorumladığında bu kişi, çevresinde hiç olmadığı halde ipek bir halıya veya yüzeyinde birçok girinti ve çıkıntı bulunan, kabarık desenli bir vazoya dokunduğunu hissedebilmektedir.

Sanal gerçekliğin kullanılmaya başlandığı önemli alanlardan biri tıptır. Michigan Üniversitesi'nde geliştirilen bir teknikle doktor adayları ve özellikle acil servis personeli yapay bir ameliyathane ortamında eğitilmektedir. Bu uygulamada, bir odanın zeminine ve duvarlarına ameliyathane ile ilgili görüntüler, ameliyathanenin ortasına ise bir ameliyat masası ve bir "hasta"nın görüntüsü yansıtılmaktadır. Doktor adayları ise üç boyutlu gözlüklerini takarak bu sanal hasta üzerinde ameliyata başlamaktadırlar. Resimlerde de görüldüğü gibi, bu resmi gören bir insan, hangisinin gerçek hangisinin sanal olduğunu anlayamayacaktır.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi, yapay uyarılarla bir insana gerçek olmayan bir dünya gerçek gibi gösterilebilmektedir. Son yıllarda çekilen bazı ünlü filmlerin bu konuyu ele alması da son derece dikkat çekicidir. Örneğin, The Matrix isimli Hollywood filminde, filmin iki kahramanı, bir koltukta yatar vaziyette iken sinir sistemlerine bir bilgisayar bağlandığında kendilerini bambaşka mekanlarda görmektedirler. Bir sahnede, uzak doğu sporları yaparken bir başka sahnede ise kendilerini bambaşka kıyafetler içinde çok kalabalık bir caddede yürürken bulmaktadırlar. Filmin kahramanı, yaşadıklarının gerçekçiliği karşısında bunların bir bilgisayar tarafından oluşturulan görüntüler olduğuna inanamadığını söylediğinde ise, bilgisayar tarafından görüntü dondurulmakta ve bu kişi gerçek sandığı dünyanın aslında bir görüntü olduğu konusunda ikna edilmektedir.

Sonuç olarak günümüz teknolojisi ile, yapay uyarılar ile yapay görüntüler, diğer bir deyişle yapay bir dünya oluşturmak mümkündür. Bu yapay görüntülerin gerçeklerinden hiçbir farkı olmadığı, deneyen kişiler tarafından ifade edilmektedir. O halde, biz de her an gördüğümüz "yaşam görüntüsü"nün, dışarıda asıllarının mutlaka var olduğunu ve muhatap olduklarımızın da bu "asıllar" ol-

duğunu iddia edemeyiz. Çünkü bu algılarımızın nedeni çok daha farklı bir kaynak olabilir.

Hipnozun gösterdiği önemli gerçek

Yapay uyarılarla bir dünya oluşturulabileceği gerçeğine verilebilecek en iyi örneklerden biri de hipnoz tekniğidir. Bilindiği gibi hipnozda, hipnotize edilen kişiye bir dizi telkin yapılır ve bu kişinin, gerçeğinden ayırt edilemeyecek derecede inandırıcı birtakım olayları yaşaması sağlanır. Söz konusu kişi, bulunduğu odada olmayan görüntüleri, kişileri veya manzarayı görür, sesleri duyar, kokuları ve tatları alır. Bu sırada yaşadığı olaylardan dolayı sevinir, üzülür, heyecanlanır, sıkılır, endişelenir, telaşlanır. Hatta hipnoz altındaki kişinin yaşadığı olayların etkileri dışarıdan fiziksel olarak da izlenebilir; yapılan telkinle doğru orantılı olarak kişide nabız artışı, tansiyon artışı, cildinde kızarıklık oluşması, ateşinin yükselmesi, mevcut ağrıyı veya acıyı hissetmemesi gibi belirtiler meydana gelebilmektedir.18

Örneğin hipnoz uygulanan bir deneyde, bir kişiye bir hastanede bulunduğu ve bu hastanenin 10. katında ölmek üzere olan bir hasta olduğu söylenmiş ve ancak kendisinin hızlı bir şekilde elindeki ilacı yetiştirirse hayatının kurtulabileceği telkin edilmiştir. Bu kişi hipnoz sırasındaki telkinin etkisiyle, son derece hızlı olarak 10 katı çıkmaya başladığını sanmıştır. Bu sırada nefes nefese kalmış, iyice yorulduğu için de nefesini kontrol edemeyecek hale gelmiştir. Bunun üzerine artık en üst kata geldiği, ilacı yetiştirdiği söylenmiş ve rahat bir yatağa uzanabileceği telkin edilmiştir. Ve böylece hipnoz uygulanan kişi rahatlamaya başlamıştır.19 Hipnoz yapılan kişi, kendisine telkin edilen mekanı ve ortamı tüm gerçekliğiyle yaşamasına rağmen, ortada ne bahsedildiği gibi bir mekan, ne insanlar, ne de olaylar vardır.

Bir diğer deneyde ise normal bir odada bulunan kişiye bir hamamda olduğu ve hamamın çok sıcak olduğu telkin edilmiş, ardından bu kişi aşırı derecede terlemeye başlamıştır.20 Burada çok önemli bir nokta dikkat çekmektedir. İnsan vücudunda terlemenin oluşması için bazı etkilerin meydana gelmesi gerekir. Bu hipnoz olayında karşımıza çıkan gerçek ise şudur: Hipnotize edilen kişi, dışarıda terlemeye sebep olacak hiçbir etken bulunmadığı halde terlemiştir. Bu örnek açıkça göstermektedir ki, bir mekanda bulunmak ya da bir ortamı hissetmek için o ortamın ya da mekanın fiziki varlığı şart değildir. Suni uyarılar veya telkin yoluyla, benzer etkilerin oluşturulması mümkündür.

Ulusal Hipnoterapi Derneği, Ulusal Psikoterapistler Derneği, Profesyonel Hipnoterapistler Merkezi, Hipnoterapi Araştırma Derneği gibi birçok kuruluşun üyesi olan İngiliz hipnoterapi uzmanı Terrence Watts da, bir makalesinde, hipnoz sırasında geçmişteki bir olayı hatırlayarak anlatan kişilerde, anlattıkları olayla bağlantılı olarak bazı fiziksel değişimler gözlendiğini belirtmektedir. Ör-

neğin kişinin anlattığı olayda, nefes alamama durumu oluşmuşsa, olayı hipnoz altında anlattığı sırada yine nefesi daralmakta, hatta bir süre için tamamen durmaktadır. Watts, hipnoz altındayken küçükken dövüldüğü bir anı anlatan kişinin yüzünde tokat izlerinin belirdiğini belirtmektedir. Ayrıca Watts bunun bir gizem olmadığını, vücudun acı algısına tepki verdiğini belirtmektedir.21

Hipnoz uygulamalarında görülen en çarpıcı örneklerden biri de, hipnoz yapılan kişinin cildinde telkin sonucu yaralar dahi oluşabilmesidir. Örneğin Paul Thorsen isimli bir araştırmacı, hipnoz altındaki bir kişinin koluna sadece bir kalemin ucunu değdirmiş ve bunun kızgın bir şiş olduğunu telkin etmiştir. Kısa bir süre sonra kalemin ucunun değdiği noktada bir yanık kabarcığı belirmiştir. Yine aynı araştırmacı, Anne O. isimli kişiye, hipnoz esnasında kolunun A harfi şeklinde kanırtırcasına çizildiğini telkin etmiştir. Başka hiçbir şey yapılmadığı halde, o bölgede A harfi şeklinde kızarıklık belirmiştir.22 Bourru ve Burot isimli araştırmacılar ise, hipnoz altındaki bir kişiye kolunun kesildiğini telkin ederek, yumuşak bir kalemle çizilen hafif bir çizginin ardından kan sızdığını görmüşlerdir.23

J. A. Hadfield ise, hipnotize ettiği bir denizciye, koluna kızgın bir demir bastığını ve o bölgenin yanacağını söylemiştir. Halbuki, sadece parmağının ucunu şöyle bir dokunmuştur. Ardından da üzerini sarmıştır. 6 saat sonra sargılar açıldığında, o bölgede gerçekten hafif bir kızarıklık ve kabarıklık görülmüştür. Hadfield, "ertesi gün kabarık hayli büyümüştü ve tıpkı yanık yeri gibi su toplamıştı" diye belirtmiştir.24

Hipnoz sırasında insan vücudunda meydana gelen bu değişiklikler, görme, duyma, dokunma, işitme, acı, ağrı gibi algılarımızın oluşması için dış dünyaya ihtiyacımızın olmadığını göstermektedir. Örneğin dış dünyada kızgın bir demir olmamasına rağmen, bu telkini alan kişinin kolunda yanık izi oluşabilmektedir.

Tüm bu örneklerden de anlaşıldığı gibi, hem görüntünün nasıl oluştuğunu incelediğimizde, hem teknolojik gelişmeleri takip ettiğimizde, hem de hipnoz gibi telkin yöntemlerini bu bilgilere eklediğimizde ortaya kesin bir gerçek çıkmaktadır: İnsan, ömrü boyunca bedeninin dışındaki bir dünyada yaşadığını zanneder. Halbuki dünya dediğimiz herşey algı merkezlerimize ulaşan sinyalleri beynimizin yorumlamasıdır. Yani biz beynimizin içinde oluşan dünyadan başka bir dünyayla hiçbir zaman muhatap olamayız. Dışımızda ne var bunu asla bilemeyiz. Beyne ulaşan sinyallerin kaynağının dışarıda mevcut bulunan maddi varlıklar olduğunu iddia edemeyiz. Bugün bu konu, en temel bilimsel kitaplarda yer alan ve lise çağlarından itibaren insanlara öğretilen, kesin bir gerçektir. Sorun, insanların bu gerçek üzerinde düşünmemeleridir.

Tüm Bu Algıları Yaşayan Kim?

Buraya kadar olan bölümlerde, yaşantımıza ait tüm algıların beynimizde oluştuğunu ve bu algıların oluşması için bir dış dünyaya ve maddi varlıklara ihtiyaç olmadığını inceledik. Bu noktada, biraz dikkatli düşünen her insanın soracağı çok önemli bir soru ile karşılaşırız.

Bilindiği gibi, gözümüzdeki hücrelerden gelen elektrik sinyalleri, beynimizde görüntüye çevrilir. Örneğin, beyin, görme merkezine gelen bazı elektrik sinyallerini bir ayçiçeği tarlası olarak yorumlar. Öyle ise gören göz değildir.

Peki, gören gözlerimiz değilse, beynin arka kısmında, kapkaranlık bir mekanda, bir göze, retinaya, merceğe, göz sinirlerine, göz bebeğine ihtiyaç duymadan, elektrik sinyallerini rengarenk bir ayçiçeği tarlası olarak gören, bu gördüğü manzaradan zevk alan kimdir?

Veya hiçbir sesin giremediği beyinde, bir kulağa ihtiyaç duymadan, elektrik sinyallerini en yakın dostunun sesi olarak duyan, bu sesi duyduğunda sevinen, duymayınca özleyen kimdir?

Beynin içinde bir ele, parmaklara, kaslara ihtiyaç duymadan kedisinin tüylerini okşadığını hisseden kimdir?

Sıcaklık, soğukluk, kıvam, biçim, derinlik, uzaklık gibi dokunma duyularını aslının aynısı olarak beyinde kim yaşamaktadır?

Hiçbir kokunun giremediği beynin içinde, limon, lavanta, gül, kavun, karpuz, portakal, ızgara kokusunu aynısı ile koklayan ve ızgaranın kokusunu duyduğunda iştahlanan kimdir?

Buraya kadar sürekli algılarımızın beynimizde meydana geldiğinden bahsettik. Öyle ise, beynin içinde oluşan bu görüntüleri, bir televizyon ekranından izler gibi izleyen, izledikleri ile sevinen, üzülen, heyecanlanan, hoşnutluk duyan, telaşlanan, merak eden kimdir? Tüm gördüklerini ve hissettiklerini yorumlayacak bilinç kime aittir?

Hayatı boyunca, kapkaranlık, sessiz kafatasının içinde kendisine gösterilen görüntüleri izleyen, düşünen, sonuç çıkaran, karar veren bilinç sahibi varlık kimdir?

Bütün bunları algılayan, bilinci meydana getiren varlığın, şuursuz atomların oluşturduğu, su, yağ protein gibi maddelerden meydana gelen beyin olamayacağı açıktır. Beynin ötesinde, çok daha farklı bir varlık olmalıdır. Daniel Dennet, bir materyalist olmasına karşın, kitabında bu soruyu şöyle ifade eder:

Bilinçli düşüncelerim ve özellikle de güneş ışığından, Vivaldi'den, hafifçe kıpırdayan dallardan aldığım zevk – nasıl olur da tüm bunlar sadece beynimde oluşan fiziksel şeylerdir? Nasıl olur da, beynimdeki elektrokimyasal oluşumların bir kombinasyonu nasıl bu yüzlerce ince dalın zaman içinde müzikle diz çökmesinin hoş şekline varıyor? Beynimdeki bir bilgi işleme olayı, nasıl olup da üzerime düşen güneş ışığının yumuşak ılıklığı olabiliyor? Hatta, beynimdeki bir olay nasıl beynimdeki bir başka bilgi işlem olayının taslak olarak görselleştirilmiş zi-

hinsel görüntüsü olabilir? Bu imkansız görünüyor. Benim bilinçli düşüncelerim ve deneyimlerim olan olaylar, beyin olayları olamayacakmış gibi görünüyor, fakat başka birşey olmalı, şüphesiz beyin olaylarının sebep olduğu ya da bunlar tarafından üretilen, fakat buna ek olarak farklı maddeden oluşan farklı bir mekana yerleştirilmiş birşey. Evet, neden olmasın?25

R.L.Gregory ise beynin gerisinde bulunan ve bütün bu görüntüleri gören bu varlığı şöyle sorgular:

Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz.26

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları asıl nokta işte burasıdır. Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir? Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa şöyle dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. "Ben" -yani beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim? Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."27

Pek çok insan, bu konuyu düşünerek gerçeğin kıyısına kadar geldiği halde "gören kim" sorusunun cevabını vermekte, düşüncede bundan daha ileriye gitmekte tereddüt eder. Yukarıdaki örneklerde de görüldüğü gibi benliğimizi meydana getiren varlık için kimileri "küçük insan", kimileri "makinenin içindeki hayalet", bazıları "beyni kullanan varlık", bazıları ise "içteki göz" tabirini kullanmışlardır. Tüm bu tabirler, beynin ötesinde bilinç sahibi olan varlığı tanımlayabilmek ve ona ulaşabilmek için yapılmıştır. Ancak bu insanlar materyalist görüşleri nedeniyle gerçekten görenin, duyanın kim olduğunu dile getirememişlerdir.

Bu gerçeğin cevabını bize veren yegane kaynak, dindir. Allah Kuran'da insanı önce bedenen yarattığını, sonra da ona "ruhundan üfürdüğünü" bildirmiştir:

Hani Rabbin meleklere demişti: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım. Ona bir biçim verdiğimde ve ona ruhumdan üfürdüğümde hemen ona secde ederek (yere) kapanın." (Hicr Suresi, 28 - 29)

Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 9)

Yani insanın, bedeni dışında bir başka varlığı daha vardır. Beyninin içindeki görüntüyü "görüyorum" diyen, beyninin içinde duyduğu sesleri "duyuyorum" diyen, kendi varlığının şuurunda olan ve "ben benim" diyen bu varlık Allah'ın insana vermiş olduğu ruhtur.

Akıl ve vicdan sahibi her insan, hayatı boyunca yaşadığı her olayı beyninin içindeki ekranda izleyen varlığın, ruhu olduğunu hemen anlayacaktır. Her insan göze ihtiyaç duymadan görebilen, kulağa ihtiyaç duymadan duyabilen, beyne ihtiyaç duymadan düşünebilen bir ruha sahiptir.

Tek mutlak varlığın madde olduğunu iddia eden, insan bilincinin de yalnızca beyindeki kimyasal olayların bir sonucu olduğunu zanneden materyalist düşünce ise bu konuda çıkmaz içindedir. Bunu görmek için, herhangi bir materyaliste şu soruları sorabilirsiniz:

n Görüntü beynimizde oluşuyor, ama bu görüntüyü beynimizde kim seyrediyor?

n Şu anda yanınızda bulunmayan alt kat komşunuzu gözünüzün önüne getirin. Onu bütün netliği ile görüyorsunuz. Kıyafetinin detayları, yüzündeki çizgiler, saçlarındaki beyazlar, sesinin tonu, konuşma üslubu, yürüyüşü ile hayalinizde çok net olarak canlandırdığınız bu insanı kim izliyor?

İşte bu ve benzeri soruları materyalistlere sorduğunuzda hiçbir cevap alamazsınız. Çünkü bu soruların tek cevabı, Allah'ın insana vermiş olduğu ruhtur. Materyalistler ise madde dışında hiçbir varlığı kabul etmezler. İşte bu nedenle bu kitapta anlatılan olağanüstü gerçek, Allah'ın varlığını inkar eden materyalist düşünceye en büyük darbeyi vuran, materyalistlerin düşünmekten ve konuşmaktan en çok çekindikleri konudur.

Bu Görüntüleri Ruhumuza İzlettiren Kimdir?

Bu aşamada sorulması gereken bir soru daha vardır: Ruhumuz, beynimizde oluşan görüntüleri izlemektedir. Peki bu görüntüleri oluşturan kimdir? Kapkaranlık beynimizin içinde, ışıklı, rengarenk, aydınlık, gölgeli görüntüleri oluşturan, elektrik sinyallerinden, küçücük bir mekanda koskoca bir dünyayı meydana getiren beyin olabilir mi? Beyin, ıslak, yumuşak, kıvrımlı bir et parçasıdır. Böyle bir et parçası, en ileri teknoloji ile üretilmiş televizyonlardan daha net, hiçbir kayması veya karlanması olmayan, renkleri son derece canlı olan pussuz bir görüntü oluşturabilir mi? Bir et parçasının üzerinde bu kalitede bir görüntü meydana gelebilir mi? Veya bu ıslak et parçası, en gelişmiş müzik setinden daha kaliteli, daha net, cızırtısız, stereo bir ses meydana getirebilir mi? Beyin gibi yaklaşık 1,5 kilo ağırlığındaki bir et parçasının bu kadar kusursuz algılar oluşturabilmesi elbette imkansızdır.

Bu noktada, bir gerçekle daha karşılaşırız. Çevremizde gördüğümüz herşeyle birlikte, sahip olduğumuz bedenimiz, elimiz, kolumuz, yüzümüz bir gölge varlık olduğuna göre, beynimiz de bir gölge varlıktır. Öyle ise görüntü olan bir varlığın görüntü meydana getirdiğini söyleyemeyiz.

Bertrant Russel Rölativite'nin Alfabesi isimli eserinde, "Kuşku yok ki, madde genel olarak bir oluşlar grubu olarak yorumlanacaksa, bunu göze, optik sinire ve beyine de uygulamak gerekir."28 diyerek bu gerçeğe dikkat çekmektedir.

Bu gerçeğin farkına varan ünlü felsefeci Bergson ise, Madde ve Bellek isimli kitabında, "dünya imgelerden yapılmıştır, bu imgeler ancak bizim bilincimizde vardır; beynin kendisi de bu imgelerden birisidir"29 der. O zaman ruhumuza bu görüntüleri gösteren, ona gerçeğiyle aynı netlikte görüntü ve algılarla bir hayat yaşatan, üstelik bu görüntüleri kesintisiz olarak devam ettiren kimdir?

Ruhumuza, tüm görüntüleri gösteren, tüm sesleri duyuran, ruhumuzun zevk alması için tüm tatları ve kokuları yaratan, tüm alemlerin Rabbi, herşeyin Yaratıcısı olan Allah'tır.

Materyalizmin En Önemli Çıkmazlarından Biri: İnsan Bilinci

Materyalist felsefe, insan bilincini yani insanın ruhuna ait özelliklerin kaynağını asla açıklayamaz. Çünkü, materyalist felsefede sadece maddenin varlığına inanılır. İnsan ruhuna ait bilinç, düşünme, karar verme, sevinme, heyecanlanma, özleme, zevk alma, neşelenme, muhakeme ve yargıda bulunabilme gibi özellikler hiçbir maddesel kavram ile açıklanamazlar. Materyalistler bu konuyu "insan bilinci beyinsel faaliyetlerin bir ürünüdür" diyerek geçiştirmeye çalışırlar. Bu materyalist bilim adamlarından biri olan Francis Crick, söz konusu materyalist iddiayı şöyle özetler:

Sevinçleriniz, üzüntüleriniz, hatıralarınız ve tutkularınız, kişiliğinizle ilgili hisleriniz ve iradeniz, aslında çok sayıda sinir hücresinin ve onlara bağlı moleküllerin birarada gerçekleştirdiği hareketlerden başka bir şey değildir.30

Oysa bu, ne bilimsel ne de mantıksal açıdan savunulabilecek bir iddia değildir. Materyalistlerin insan ruhuna ait özelliklere böyle bir açıklama getirmelerini zorunlu kılan, onların maddeci ön yargılarıdır. Maddenin ötesinde bir varlığın mevcut olduğu gerçeğini kabul etmemek için, insan zihnini maddeye "indirgemeye" çalışmakta ve bu amaçla akıl ve mantıkla bağdaşmayan iddialara yönelmektedirler. Bilim yazarı John Horgan, "indirgemecilik" adı verilen söz konusu materyalist düşünceye bağlı olmasına karşın, Francis Crick'in bu iddiasının kabul edilemez olduğunu ve içine düştüğü çelişkiyi şöyle itiraf eder:

Bir bakıma Crick haklı. Biz nöron paketinden başka bir şey değiliz. Aynı zamanda, ne tuhaftır ki nörolojinin yetersiz olduğu anlaşıldı. Aklı nöronlarla açıklamak, aklı kuark ve elektronlarla açıklamaktan daha fazla bir kavrayış ve fayda getirmedi. Birçok alternatif indirgemecilik (reductionism) var. "Biz özel gen paketinden başka bir şey değiliz". "Biz doğal seleksiyonla şekillenen adaptasyonlardan başka bir şey değiliz". "Biz farklı konular için ayrılmış bilgisayar makinalarından başka birşey değiliz". Crick'in iddiasına benzeyen bu duyuruların hepsi savunulabilir, ancak hepsi yetersizdir.31

Bu açıklamaların elbette hepsi yetersiz, hatta bunun yanı sıra tamamen mantıksızdır. En koyu materyalistler dahi bu gerçeğin çok iyi farkındadırlar aslında. Nitekim, Darwin'in en yakın destekçisi olarak bilinen materyalist Thomas Huxley de, "Bilinç gibi bu kadar olağanüstü birşey nasıl olup da sinir dokularının birbiriyle etkileşiminden meydana gelmiştir? Bu, Alaaddin'in lambasını oğuşturduğunda içinden Cin'in çıkması kadar açıklanamazdır." diyerek, bilincin nöronlar arası iletişimle açıklanamayacağını ifade etmiştir.32

Huxley'den günümüze, insan bilincinin nöronlarla açıklanamaz olduğu gerçeği değişmemiştir. Ancak bunun nedeni, bilimin bu konudaki bulgularının yetersizliği değildir. Aksine, nöroloji konusunda 20. yüzyılın özellikle sonlarında çok gelişmeler yaşanmış, pek çok karanlık nokta aydınlığa kavuşmuştur. Ancak bunlar, insan bilincinin asla maddeye indirgenemeyeceğini, maddenin ötesinde bir gerçeğin aranması gerektiğini ortaya koyan çalışmalardır. Nitekim, Almanya'nın önde gelen Darwinist-materyalist yazarlarından biri olan Hoimar Von Ditfurth, kabul ettikleri yöntem ile bilincin açıklanamayacağını şöyle itiraf eder:

İzlediğimiz doğa tarihi ve genetik gelişme yolu üzerinde, bilincin, ruhun, zekanın ve duygunun ne olduklarına ilişkin bir yanıt veremeyeceğimiz gün gibi aşikardır. Çünkü psişik-bilinçsel boyut, en azından bu dünyada, şu anda, evrimin gelip gelebildiği en üst boyuttur. Dolayısıyla da evrimin öteki aşama ve basamaklarına, gene bilincimiz yardımıyla, dıştan, onların üstüne yükselerek bakabildiğimiz halde, bilincin (ruhun) kendisine böyle bir yaklaşım yapabilme ola-

nağından yoksunuz. Çünkü elimizde bilincin kendisinden daha gelişmiş bir üst merci bulunmamaktadır.33

Amerikalı felsefe ve matematik doktoru William A. Dembski, Converting Matter into Mind (Maddeyi Zihne Çevirmek) adlı bir makalesinde, insan beynindeki nöronların biyokimyasal işleyişinin anlaşıldığını ve bunun hangi zihinsel faaliyetlerle ilgili olduğunun tespit edildiğini, ama karar vermek, istemek, akıl yürütmek gibi özelliklerin "maddeye indirgenemediğini" ve bilinci araştıran uzmanların bu indirgemeciliğin hatasını gördüğünü şöyle yazar:

... Bilinç bilimcilerinin bu olguyu (bilinci) nörolojik düzeyde anlamak ümidinden zaten vazgeçmiş oldukları görülür... Materyalizme olan bağlılık sürse de, insan aklını nöron düzeyinde açıklama ümidi artık ciddi bir düşünce değildir...34

Bilincin, maddeci dünya görüşü ile açıklanması, bilim ne kadar ilerlerse ilerlesin mümkün değildir, çünkü beyin hakında ne kadar detay ortaya çıkarsa, zihnin maddeye indirgenemeyeceği de o kadar ortaya çıkmaktadır. Materyalistler, insan bilincini gerçekten kavramak istiyorlarsa, ön yargılarını ve saplantılarını bırakarak düşünmeli ve araştırmalıdırlar. Çünkü bilincin gerçek manasını madde ile açıklamak mümkün değildir. Bilinç, Allah'ın insanlara verdiği ruhun bir fonksiyonudur.

Materyalistlere Sorular

İnsanların düşüncelerinin, muhakeme ve yargı yeteneklerinin, karar alma mekanizmalarının, sevinç, heyecan, hayal kırıklığı gibi duygularının, beyinlerindeki nöronların birbirleriyle etkileşimi olduğunu öne sürmek son derece mantıksız bir iddiadır. Konuyu biraz kapsamlı düşünen materyalistler de bunun farkındadırlar. Ünlü materyalist Karl Lashley, insan bilincinin maddeye indirgenebileceğini uzun yıllar savunmasına rağmen, kariyerinin sonlarına doğru şu yorumu yapmıştır:

Zihin-beden ilişkisi ister gerçek bir metafizik konu ister sistematik bir aldanış olarak ele alınsın, bu konu psikologlar ve insan sorunuyla ilgilenen nörologlar için bir sorun olmaya devam etmektedir... Nasıl olur da beyin, bir fizikokimyasal sistem olarak, bir şeyi algılayabilir veya bilebilir; ya da bunu yaptığına dair bir aldanış geliştirebilir?35

Lashley, söz konusu çelişkiyi tek bir soru ile ifade etmiştir. Oysa bu konuda materyalistlerin kendilerine sormaları ve üstünde düşünmeleri gereken daha pek çok detay vardır. Aşağıdaki açıklamalar, maddeci yaklaşımın çıkmazını gözler önüne sermesi bakımından üzerinde düşünülmesi gereken konulardan birkaçıdır:

Düşüncelerin, heyecan ve duyguların nöronların bir ürünü olduğunu söylemek, tüm bunların aslında nöronları meydana getiren şuursuz atomların hatta

atomların alt parçacıkları olan kuarkların, elektronların ürünü olduğunu iddia etmek ile aynıdır.

Şuursuz atomlar, sevinmeyi, acıyı, heyecanı, müzikten zevk almayı, lezzeti, dostluğu, sohbet zevkini bilemezler.

Şuursuz atomlar Darwinist ve materyalist olup, biraraya gelip kitap yazamazlar.

Şuursuz atomlar, elektron mikroskobunun altında kendilerini veya kendilerinin biraraya gelip oluşturduğu sinir hücrelerini inceleyip, bu incelemelerinden bilimsel sonuçlar çıkartamazlar.

Acaba, "bilinç beynimizdeki nöronlarda" derken tam olarak ne kast etmektedirler? Nöronlar da diğer hücreler gibi hücre zarı, mitokondri, DNA, ribozom gibi materyallerden oluşur. Acaba bilinç, materyalistlere göre, bunların neresindedir? Bilincin, nöronlar arasındaki kimyasal reaksiyonlar ve elektrik sinyallerinden doğduğunu zannediyorlarsa, yanılmaktadırlar. Çünkü bize bildikleri bir "bilinçli kimyasal reaksiyon" söyleyemezler. Veya belirli bir voltajda "düşünmeye" başlayan bir "elektrik akımı" gösteremezler.

Materyalistler, bu konular üzerinde samimi olarak düşündüklerinde, kendilerinin de, diğer tüm insanların da nöron yumağından veya atom yığınından çok daha farklı varlıklar olduğunu kavrayacaklardır. Beyin uzmanı Wolf Singer, bir materyalist olmasına rağmen, karşı karşıya kaldığı bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

Evrenin bu en karmaşık maddesinde kendisini "Ben" olarak algılayan bir "şey" var.36

Bu bilim adamının ifade ettiği "şey", Allah'ın insana verdiği ruhtur. İnsan, sahip olduğu bu ruh ile, düşünebilen, sevinebilen, heyecanlanabilen, fikirler üreten, aksi fikirlere karşı çıkabilen, onur, saygı, sevgi, dostluk, vefa, samimiyet, dürüstlük gibi kavramları bilen bir varlıktır. Nöronlar ve onları oluşturan atomlar ise düşünemezler, karar veremezler, felsefi fikirler öne süremezler, sevgi, şefkat hislerini bilemezler. Bunu, materyalistlerin çoğu da tek başlarına kaldıklarında bilmekte ve kabul etmektedirler. Ancak maddeci ön yargılarını, bilimselliğin ve aklın gereği sanma yanılgısında oldukları için bu apaçık gerçeği kabullenmemektedirler. Oysa, materyalizmi savunmak uğruna içine düştükleri durum ve kabul ettikleri akıl dışı mantıklar, onlara çok daha büyük bir zarar vermektedir. "Düşüncelerimiz atomlarımızın, sadece nöronlarımızın ürünüdür" diyen bir insanın, düşlerini gerçek zanneden veya akıl almaz masallar uydurup sonra bunlara kendi inanan bir insandan hiçbir farkı yoktur.

Gerçek olan ise şudur: İnsan, Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşıyan, bu ruh ile düşünen, konuşan, sevinen, kararlar alan, medeniyetler kuran, ülkeler yöneten bir varlıktır.

MADDENİN GERÇEĞİ NEDEN ÖNEMLİ BİR KONUDUR?

İnsanların madde olarak algıladıkları ve mutlak varlık sandıkları herşeyin gerçekte birer algılar bütünü olması, tıpkı kainatın yoktan var olması, sonsuzluğun varlığı, öldükten sonra sonsuz bir hayat için yeniden diriltilecek olmamız gibi olağanüstü bir durumdur. Allah, kusursuz ve saymakla bitmeyecek kadar çok detaya sahip olan evreni, her an, eksiksiz olarak yaratmaktadır. Üstelik bu yaratış o kadar kusursuzdur ki, yeryüzünde bugüne kadar var olmuş pek çok insan bu evrenin ve gördükleri herşeyin bir hayal olduğunu anlayamamışlar, hep maddenin aslı ile muhatap olduklarını sanmışlardır.

21. yüzyılda, bilimsel bulguların maddenin aslına hiçbir zaman ulaşamayacağımızı kesin olarak kanıtlaması ile bu gerçek daha da ortaya çıkmıştır. Ancak, bazı insanlar hala bu durumu anlamazlıktan gelmektedir. Oysa bu, anlamazlıktan veya görmezlikten gelinecek, önemsenmeyecek veya reddedilecek bir bilgi değildir. Aksine, maddenin ne olduğunu bilmek gerçekçi olmanın önemli bir şartıdır. Bu nedenle, bu konu ile karşılaşan insanların, bu konunun önemini düşünmeleri ve kavramaları çok önemlidir. Maddenin gerçek mahiyetini okuyan bazı insanlar, bu konuya neden bu kadar çok önem verildiğini anlayamadıklarını belirtmektedirler. Hatta, bu konunun iman ile bir ilgisi olmadığını, neden her imani konunun arkasından bu konunun anlatıldığını sormaktadırlar. Oysa, bu konunun önemi ortadadır. Materyalistleri ürküten, onların tüm fikirlerini yerle bir eden bu gerçeğin önemini, tüm Müslümanlar anlamalı ve onu insanlara da duyurmaya çalışmalıdırlar.

Maddenin gerçek mahiyetinin bilinmesi, insanların bazı imani konuları anlamaları açısından da büyük bir önem taşımaktadır ve diğer imani konular kadar önemle anlatılmalıdır. Herşeyden önce, maddenin gerçek yönünün anlaşılması ile, insanlar hem dünyaya olan hırs dolu bağlılıklarından arınmakta ve yalnızca ahirete yönelmekte, hem büyük bir yanılgıdan kurtulmakta, hem de bu yanılgıları nedeniyle bir türlü kavrayamadıkları bazı gerçekleri rahatlıkla kavrayabilmektedirler. Örneğin Allah'ın nerede olduğu, cennet ve cehennemin varlığı, ruhun mahiyeti, ölümden sonraki yaşam, sonsuzluk gibi konular, materyalist bir dünya görüşüne sahip veya bu görüşün telkini altında yetişmiş insanlar tarafından kavranamamaktadır. Ancak, maddenin bir hayal olarak algılanıyor olması, bu soruların cevaplarının doğal olarak verilmesini sağlamaktadır. Böylece insanlar Allah'ın tek mutlak varlık olduğunu açıkça görebilmektedirler.

Maddenin ne olduğunun anlaşılması ile, insanlar dünya hayatında bağlandıkları herşeyin, hırslarının, tutkularının, kendilerine Allah'ı ve ahireti unutturan herşeyin boş ve aldatıcı olduğunu kuvvetle hissetmektedirler. Bu ise, dünya

hırslarından kurtulup, katıksız olarak, ihlasla Allah'a yönelmelerine ve şirkten kurtulmalarına vesile olmaktadır.

İnsanların kibir ve azametle her türlü insanlık ve ahlak dışı davranışa eğilim gösterdiği bir yüzyılda, insanlar kendilerinin ve gözlerinde büyüttükleri insanların birer gölge varlık olduklarını anladıklarında, kibir ve azametlerinin yerini tevazu ve yumuşak başlılık alacaktır.

Tüm bu gelişmeler ise, huzur ve güvenliğin olduğu, cimriliğin ve bencilliğin, acımasız rekabetin ortadan kalktığı toplumlar oluşmasına vesile olacaktır.

Maddenin aslına ulaşamıyor olmamız ve madde sandıklarımızın aslında birer görüntü olduğu gerçeğinin yaygın olarak kabul edilmesiyle meydana gelecek en önemli gelişmelerden biri ise şüphesiz, materyalist felsefenin çöküşü olacaktır.

Şimdi, maddenin mutlak olmadığı gerçeğinin neden tarihin en önemli konularından biri olduğunu detaylarıyla görelim.

Maddenin Gerçeği, Tek Mutlak Varlığın Allah Olduğunu Gösterir

Bu ilmin gösterdiği en önemli konulardan biri, tek mutlak varlığın Allah olduğu gerçeğidir. Materyalist felsefelerin etkisinde kalarak maddeyi mutlak varlık zanneden bazı insanlar, Allah'ın varlığını ve nerede olduğunu anlatırken, son derece sapkın ve cahilce bir üslup kullanırlar. Örneğin, "Allah nerede" sorusuna "Bana aklını göster, gösteremezsin. İşte Allah akıl gibi bir gerçektir, ama görünmez" diyerek cevap verirler. Bazıları ise, (Allah'ı tenzih ederiz) Allah'ı hayal olarak gösterir, Allah'ın varlığını radyo dalgalarına benzetir. Onların görüşüne göre, kendileri ve sahip oldukları herşey mutlak varlıklardır ve Allah'ın varlığı ise, bu maddesel varlıkları radyo dalgaları gibi sarmaktadır. Oysa hayal olan kendileri ve sahip olduklarıdır. Tek mutlak varlık ise Allah'tır. Allah'ın varlığı her yeri kuşatmıştır. İnsan ise hiçbir şekilde mutlak varlık olamayacağı için, her halikarda görüntüdür.

Bu gerçeği Rabbimiz bir ayette şöyle bildirir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Bu gerçeğin kavranmasıyla, şirk koşmadan, Allah'ı birleyerek iman tam anlamıyla oluşur. Çünkü Allah'tan başka tüm varlıkların gölge varlıklar olduklarını bilen bir insan, kesin bir imanla (hakkel yakin derecesinde) "yalnızca Allah vardır, O'ndan başka ilah (güç sahibi varlık) yoktur" der.

Allah'ı gözleriyle görmediği için Allah'ın varlığına inanmayanların maddeci iddiaları da, maddenin gerçek mahiyeti öğrenildiğinde tamamen yıkılır. Çünkü bu gerçeği öğrenen kişi, kendi varlığının bir hayal niteliğinde olduğunu anlar. Hayal olan bir varlığın ise, mutlak olan bir varlığı göremeyeceğini kavrar. Nitekim Kuran'da, insanların Kendisi'ni göremediği, ama Kendisi'nin onları gördüğünü Rabbimiz şöyle açıklar:

Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder... (En'am Suresi, 103)

Elbette ki biz insanlar Allah'ın varlığını gözlerimizle göremeyiz. Ama biliriz ki, Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. Bu nedenle Allah Kuran'da Kendisi'nin "kulaklara ve gözlere malik olan" (Yunus Suresi, 31) olduğunu bildirmektedir. Allah'ın bilgisi dışında biz tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir nefes dahi alamayız. Bundan dolayı Allah bizim yaptığımız herşeyi bilir, bu durum Kuran'da da şöyle belirtilmiştir:

Şüphesiz, yerde ve gökte Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz. (Al-i İmran Suresi, 5)

Allah'ın her an bizi izlediği, gördüğü, işittiği çok önemli bir gerçektir. Bu gerçeğin farkında olan bir insan, Allah'ı gözleriyle görmese bile, O'nun her anında kendisinden haberdar olduğunu bilir. Bu nedenle her ne iş üzerinde olursa olsun, Allah'ın izlediğini bilerek, Allah'ın hoşnut olmayacağı bir davranıştan, konuşmadan, bakıştan veya düşünceden sakınır. Allah, her işimizde bize yakın olduğunu, bizi izlediğini ve hiçbir şeyin O'ndan uzak olmayacağını şöyle bildirir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kur'an'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta saklı kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta olmasın. (Yunus Suresi, 61)

Tek mutlak varlık olan Allah, elbette ki bir hayal olarak yarattığı insanı her yönüyle bilmektedir. Bu, Allah için çok kolaydır. Fakat kimi insanlar cehaletleri nedeniyle, bunu anlamakta zorlanırlar. Oysa "dış dünya" sandığımız algıları seyrederken, yani hayatımızı sürdürürken, bize en yakın olan varlığın, herhangi bir algı değil, Allah'ın Kendisi olduğu apaçık bir gerçektir. Kuran'da yer alan, "Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şah damarından daha yakınız" (Kaf Suresi, 16) ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. Ama bir insan kendi bedeninin "madde"den oluştuğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Çünkü kendisine en yakın olanın yine kendi bedeni olduğunu zannetmektedir. Örneğin bu insan kendi varlığını "beyni" olarak algılıyorsa, ona şah damarından daha yakın bir varlık olabileceğine ihtimal vermez. Oysa madde diye bir şeyin var olmadığını, herşeyin zihninde yaşadığı kopyalar olduğunu kavradığında, artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramların bir anlamı kalmamıştır. Şah damarı da, beyni, eli, ayağı da, kendi dışında zannettiği evi, arabası ve hatta çok uzakta sandığı Güneş, Ay, yıldızlar da tek bir satıhtadır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah insanlara "sonsuz yakın" olduğunu, "kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..." (Bakara Suresi, 186) ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette geçen, "Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır" (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir. Buna rağmen insan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılır. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. "Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz (sadece) bakıp-durursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz." (Vakıa Suresi, 83-85) ayetleriyle de insana en yakın varlığın Allah olduğu gerçeğine bir kez daha dikkat çekilmiştir. Gerçekten de ölüm döşeğindeki ya da hasta yatağındaki bir insan büyük bir yanılgıyla, o an kendisine en yakın varlığın baş ucundaki doktoru veya ona sarılan annesi ya da elini tutan, kendisine dokunan bir yakını olduğunu düşünebilir. Ancak ayette de bildirildiği gibi Allah o sırada kendisine hepsinden daha yakındır. Üstelik yalnızca o an değil, insan ilk var olduğu andan itibaren kendisine en yakın olan yegane varlık Allah'tır. Fakat insanlar gözleriyle görmedikleri için bu gerçekten habersiz yaşarlar.

Allah'ın mekandan münezzeh olduğu ve her yeri çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle belirtilmektedir:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Allah bir başka ayetinde ise bu gerçeği şöyle açıklar:

Gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra arşa istiva eden O'dur. Yere gireni, ondan çıkanı, gökten ineni ve ona çıkanı bilir. Her nerede iseniz, O sizinle beraberdir, Allah, yaptıklarınızı görendir. (Hadid Suresi, 4)

Tüm bu anlatılanlardan çıkan sonuç; tek ve gerçek mutlak varlığın Allah olduğudur. Allah ilmiyle, bir gölge varlık olan insanı ve diğer herşeyi kuşatmıştır. Bir ayette de, "Sizin ilahınız yalnızca Allah'tır ki, O'nun dışında ilah yoktur. O, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır." (Taha Suresi, 98) denilerek bu gerçeğe işaret edilmektedir. Allah Kuran'da yer alan diğer bir ayette ise insanları böyle bir gaflete karşı şöyle uyarmıştır:

Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

İnsanların Yaptıkları da Allah'a Aittir

Allah'ın yarattığı gölge bir varlık olan insan, Allah'tan bağımsız olarak bir güç ve iradeye de sahip olamaz. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirir:

Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz... (İnsan Suresi, 30)

Bazı insanlar bu çok önemli gerçekten gafil olarak yaşarlar. Kendilerini yaratanın Allah olduğunu kabul eder, ancak yaptıklaarı işlerin kendilerine ait olduğunu zannederler. Oysa, insanın her yaptığı fiil Allah'ın izniyle yaratılır. Örneğin, bir kitap yazan insan Allah'ın izniyle o kitabı yazar. O kitaptaki her cümle, her fikir, her paragraf Allah'ın dilemesiyle meydana gelir. Allah bu çok önemli gerçeği birçok ayeti ile bildirmektedir. Bu ayetlerden biri, "... sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır" ayetidir. (Saffat Suresi, 96) Allah, "... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..." (Enfal Suresi, 17) ayetiyle ise, her yaptığımızın Kendisi'ne ait fiiller olduğunu bildirmektedir.

Allah başka ayetlerde de peygambere müminlerden sadaka almalarını bildirir. Ancak, ayetin devamında sadakaları alanın gerçekte Kendisi olduğunu açıklar:

Onların mallarından sadaka al, bununla onları temizlemiş, arındırmış olursun. Onlara dua et. Doğrusu, senin duan, onlar için 'bir sükûnet ve huzurdur.' Allah işitendir, bilendir. Onlar bilmiyorlar mı ki, gerçekten Allah kullarından tevbeleri kabul edecek ve sadakaları alacak olan

O'dur. Şüphesiz, tevbeleri kabul eden, esirgeyen O'dur. (Tevbe Suresi, 103-104)

Büyük İslam alimi Muhyiddin Arabi, yaptığımız fiillerin de Allah'a ait olduğunu şöyle açıklar:

Ruhlara gelince, onlardan meydana gelen fiillerin kaynağı da onların zatında değildir. Ruh ve cisimleri devamlı olarak harekete sevk eden kuvvet ancak Cenab-ı Hakk'tır. Hal böyle ise, yani alemde bir müessirden başka bir şey yok ise hakikatta bir varlıktan başka bir şey yok demektir. Ruh ve maddeler mütemeyyiz varlıklardan ve müteayyin hakikatlerden değildirler. İlahi fiillerden, yüce varlığın muhtelif suretlerindendirler. Yine bunun gibi, sonlu ve sonsuz denilen şeyler de, gerçekte başka başka şeyler olmayıp, değişik iki noktadan öyle görünen bir tek şeyden ibarettirler.37

Muhyiddin Arabi'nin sözünde de açıkladığı gibi tüm fiileri yaratan, ruhlara bu fiilleri işleyenin kendisi olduğu hissini veren Allah'tır. Allah, tüm ruhlarda bu hissi o kadar gerçekçi olarak yaratır ki, örneğin taşı atan insan gerçekten o taşı atanın kendisi olduğunu zanneder. Oysa, gölge bir varlık olan insan atma eylemini yapamaz. Ancak Allah, insana bu eylemleri kendisi yapıyormuş gibi hissettirir. Allah'ın yaratışındaki mucizenin ve kusursuzluğun bir sonucu olarak, insan bu hissi çok yoğun hisseder ve gerçekten taşı tuttuğunu, kolunu geriye uzatarak hız ve güç aldığını ve taşı attığını zanneder.

İnsan her anında, Allah'a bağımlı olarak yaşar, bilse de bilmese de, kabul etse de etmese de aslında Allah'a boyun eğmiştir. Allah bir ayetinde bunu şöyle bildirir:

Göklerde ve yerde her ne varsa -isteyerek de olsa, istemeyerek de olsa- Allah'a secde eder. Sabah akşam gölgeleri de (O'na secde eder). (Ra'd Suresi, 15)

Yeryüzünde tanıdığınız, bildiğiniz, tarihte yaşamış, günümüzde var olan kim varsa, hangi mevkide olursa olsun, neye sahip olursa olsun veya ne kadar inatçı bir inkarcı olursa olsun, bu gerçek değişmez. Her insan Allah'a boyun eğen, Allah'ın yarattığı, ruhundan üflediği, gölge bir varlıktır. Bunu bilen bir insanın zenginliği, sahip olduğu ilim, ünvan veya şöhret, mevki veya makam ile, yetenekleri veya işyerindeki başarılar ile övünüp büyüklenmesi imkansız hale gelir. Buna rağmen kibirlenenler ise, aslında büyük bir acizlik içindedirler. Çünkü Allah insanların kendi attıklarını sandıkları taşı dahi gerçekte atmadıklarını, bunu yapanın Kendisi olduğunu bildirmişken, halen daha insanın başarılarından dolayı kendisine pay çıkarması çok büyük cehalettir.

Allah her insanı bu şekilde imtihan etmekte ve aynı zamanda eğitmektedir. Bugün bu gerçeğe akıl erdiremeyen, çok açık olmasına rağmen kabul etmeyenler, ölümden sonra tekrar diriltildiklerinde herşeyi tüm açıklığı ile görecekler ve hiçbir şeye güç yetiremediklerini anlayacaklardır. Allah, Kendisi'ni inkar edenlerin acizliğini bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

Rablerini inkar edenlerin durumu şudur: Onların yaptıkları, fırtınalı bir günde rüzgarın şiddetle savurduğu bir kül gibidir. Kazandıklarından hiçbir şeye güç yetiremezler. İşte uzak bir sapıklık (içinde olmak) budur. (İbrahim Suresi, 18)

Allah ise herşeye güç yetiren tek varlıktır:

Göklerde ve yerde olanların tümü Allah'ı tesbih eder. Mülk O'nundur, hamd (övgü) de O'nundur. O, herşeye güç yetirendir. (Teğabün Suresi, 1)

Maddenin Gerçeğinin Kavranması İnsanları İman Etmeye Yöneltecektir

Hayatı boyunca ruhuna gösterilen görüntüleri izlediğini fark eden insanlar, hem ruhlarını hem de kesintisizce devam eden bu görüntüleri yaratanın Allah olduğuna kesin olarak inanacaklardır.

Bazı insanların, maddenin sırrını kabul etmemekteki ısrarlarının bir nedeni de, Allah'ın büyüklüğünü ve azametini kavrayıp kendi hiçliklerini kabul etmek istemeyişleridir. Ama bu insanlar kabullenmek istemeseler de ortada tartışmasız bir gerçek vardır: Göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ındır ve O'nun tecellisidir. Tek mutlak varlık Allah'tır ve Allah'ın yarattığı diğer varlıklar mutlak değildir, birer görüntüdür. Allah'ın yarattığı görüntüleri seyreden "ben"ler, yani insanlar, Allah'tan birer ruhturlar.

Bu ilim ve bu büyük sır kavrandığı takdirde insanların bilinçleri keskin bir netliğe kavuşacak, üzerlerindeki manevi pus ortadan kalkacaktır. Anlayan herkes Allah'a gönülden teslim olacak, Allah'ı çok sevecek ve O'ndan çok korkacaktır. Bununla birlikte insanların üzerindeki kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu ve mahcubiyet alacaktır. Allah'ın insanlardan istediği de budur. Bu çarpıcı gerçeği anlayanlar yeni bir bakış açısı kazanacak, yepyeni bir hayata başlayacaklardır. Böylece Allah'ın kudretini gereği gibi takdir edecekler ve "Onlar, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediler. Oysa kıyamet günü yer, bütünüyle O'nun avucundadır; gökler de sağ eliyle dürülüp-bükülmüştür. O, şirk koştuklarından münezzeh ve yücedir." (Zümer Suresi, 67) ayetinde söz edilen kişilerden olmaktan uzaklaşacaklardır.

Maddenin Gerçeğini Bilmek Dünya Hırsını Ortadan Kaldırır

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü tüm maddesel dünyanın gerçekte bir "gölge varlık" olduğunu ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılabilmesinin anahtarıdır. Aynı zamanda hem insanın ne kadar aciz olduğunun ilmi ve reddedilemez bir ispatıdır, hem de Allah'ın muhteşem sanatının bir tecellisidir. Bu nedenle de bu ilim insanları iman etmeye mecbur etmekte, iman etmemeyi imkansız hale getirmektedir. Bazı insanların bu gerçekten kaçmalarının ana sebebi de budur.

Burada anlatılanlar, tıpkı bir fizik kanunu veya bir kimya formülü kadar kesin gerçeklerdir. İnsanlar yeri geldiğinde en zor matematik problemlerini bile çözebilmekte, anlaşılması çok zor görülen pek çok konuyu kavrayabilmektedirler. Ama aynı kişilere, maddenin, insanların zihinlerinde oluşan bir görüntüden ibaret olduğu, maddenin aslıyla hiçbir şekilde muhatap olamayacakları anlatıldığında, bunu bir türlü anlamaya yanaşmamaktadırlar. Bu, son derece "abartılı" bir anlayışsızlık durumudur. Çünkü burada anlatılan konunun kavranması, tıpkı bir insanın, "iki çarpı iki kaç eder?", "kaç yaşındasın?" gibi sorulara vereceği cevaplar kadar kolaydır. Dünyayı nerede gördüğünü hangi bilim adamına, hangi nöroloji profesörüne sorsanız size "tabii ki beynimde" diye cevap verecektir. Hatta, bu gerçeği lise biyoloji kitaplarında dahi bulabilirsiniz. Ancak tüm bu açıklığa rağmen, maddesel dünyayı beynimizde algıladığımıza dair bilgi ve bu bilginin insanı ulaştırdığı sonuçlar görmezlikten gelinebilmektedir. Bilim tarafından ispatlanmış en önemli gerçeklerden birinin insanların gözünden bu kadar büyük bir titizlikle saklanması büyük bir olaydır aslında.

İnsanların, bütün bilimsel gerçekleri kolaylıkla kabul edip, bu gerçekten bu kadar çok korkup kaçmalarının temel sebebi ise, maddenin gerçeğini öğrenmenin tüm insanların hayata bakış açılarını temelinden değiştirecek olmasıdır. Maddeyi ve kendilerini mutlak varlık olarak kabul edenler ve tüm hayatlarını buna bağlı olarak kuranlar, bir anda kendilerinin, eşlerinin, çocuklarının, sahip oldukları tüm servetin bir hayal olduğunu anlayacaklardır. İşte insanların bu gerçekten bu kadar korkmalarının, anladıkları halde anlamazlıktan gelmelerinin, bir ilkokul çocuğunun dahi kolaylıkla kavrayabileceği bir gerçeği son derece anlamsız itirazlarla yok etmeye çalışmalarının ardında yatan neden, bu dünya hırslarını kaybetme korkusudur.

Mallara, oğullara, dünyanın geçici süslerine hırsla bağlı olan biri için bu gerçekten de büyük bir korku sebebidir. Çünkü bu gerçeği anladığında, daha ölmeden ölmüş, malını ve canını teslim etmiş olacaktır. Allah "Eğer sizden onları(n tümünü) isteyip sizi çıplak bırakacak olursa, cimrilik edersiniz ve sizin kin-

lerinizi de ortaya çıkarmış olur." (Muhammed Suresi, 37) ayetiyle, insanlardan tüm mallarını istediğinde onların nasıl direneceklerini ve cimrilik ederek kinleneceklerini bildirmektedir. Bir insan maddenin gerçeğini öğrendiğinde ise, zaten malının, canının Allah'a ait olduğunu, verecek veya vermemekte direnecek bir şeyi olmadığını anlayacak, ölmeden önce herşeyiyle Allah'a teslim olacaktır. Samimi iman edenler için bu bir güzellik, şeref ve Allah'a yakınlığa bir vesiledir. İmansız veya zayıf imanlı insanlar ise, bu güzelliği fark edemedikleri için bu gerçeği büyük bir ısrarla reddederler.

Beyinde Bir Görüntü Olan Fabrika, Yat ve Arsaların, Kendilerini Boşa Üzen Sahipleri

Bu bölümde, hayatı boyunca zengin olmanın hırsını yaşamış, genç yaşından itibaren gece gündüz çalışmış, "herşeyi alnımın teriyle kazandım" diyen bir fabrika sahibinin içinde bulunduğu gafil durumdan örnekler vererek çok önemli bir gerçeği anlatacağız.

Burada söz edeceğimiz kişi orta yaşlarını geçmiş, iyi okullarda okuttuğu kız ve erkek çocukları olan, birkaç araba, yat, birçok ev ve arsanın sahibidir. Bu adam, dünya hayatında –kendince- övünebileceği herşeye sahiptir. Yine kendi düşüncesine göre, dünya hayatında bir insanın amaç edinebileceği herşeyi elde etmiştir. Maddi zenginliği ile birlikte büyük bir itibar görür. Sabahları kendisine hizmet eden hizmetçilerinden arabasının kapısını açarak önünde eğilen şoförüne, şirket binasına girerken kendisini saygıyla selamlayan güvenlik görevlilerinden şirketten içeri girdiği andan odasına gidene kadar "hazırola geçen" şirket çalışanlarına kadar kendisini tanıyan herkesin gözünde büyük bir itibar, mevki ve makam sahibidir. Çok yüksek mevkilerde ve önemli yerlerde çok yakın dostları ve çevresi vardır. Her gün toplantıdan toplantıya koşar, birçok derneğin ve kuruluşun üyesi ve hatta başkanıdır. Bir gün içinde yüzlerce kişiye emir verir. Bankasında ve özel kasasında sayamayacağı kadar çok parası, hisse senedi, tahvili bulunur. Ara sıra bunları sayarak, daha da çok tatmin bulur, gururlanır, övünür. Özellikle herşeyi tek başına, çalışarak elde ediyor olması, bütün hayatını adamış olduğu kazançlara ulaşmış olması ona büyük bir tatmin ve güven duygusu verir.

Bir gün, arkadaşlarıyla bir yat gezisindeyken, bir kişi yanına gelir ve ona şunları söyler: "Şu anda burada gördüğün bütün insanlar, bu yat, deniz, fabrikaların, evlerin, emrinde çalışan insanlar... Bunların hepsi senin beyninde meydana gelen görüntülerdir. Bunların senin beyninin dışında asılları var mı, yok mu, bilemezsin. Beynine giden sinirler kesilse, bu yat, yattaki insanlar, onların sesleri, konuşmaları, denizin kokusu, içtiğin meyve suyunun tadı, kısacası herşey bir anda yok olur. Bunların hepsi ve senin dünya hayatın boyunca sahip olduğun herşey, zihninde meydana gelir. Evlerinin, arabalarının, yatının, fabrika-

nın, şirketinin rüyanda sahip olduğun mallardan hiçbir farkı yoktur. Tıpkı, gece rüyanda özel uçağınla Avrupa'ya gittiğini görmen, ancak sabah uyandığında ne bir uçağının olup ne de Avrupa'da bulunup, kendini yatağında bulman gibi. Peki, bu hayatım dediğin uykundan da bir gün uyanıp, kendini bambaşka bir yerde, bu hayatına dair görüntüleri izlerken bulmayacağından nasıl emin olabilirsin?"

Bu zengin adam, kendisine anlatılanlara şiddetle karşı çıkacaktır. Kendisine bu gerçeğin bilimsel delilleri bütün açıklığı ile anlatılsa ve kendisi de bunu anlasa dahi, gerçeği kabullenmekten kaçacaktır. Çünkü, kendi aklına göre, sahip olduğu herşeyin rüya gibi bir hayal olduğunu kabul etmesi, bütün hayatı boyunca bir hayalin peşinden gittiğini kabul etmesi demek olacaktır. O zaman, bu insanın övündüğü, böbürlendiği, kibir yaptığı herşey bir hayaldir. Bu, bir insanın rüyasında zengin olup, bu hayali zenginliği ile insanlara hava atması kadar insanı küçük ve akılsız duruma düşürecek bir durumdur. O zaman bu insan, artık şirketine girdiğinde, gördüğü saygı ve itibardan dolayı büyüklüğe kapılamaz. Çünkü kendisine saygı gösterenlerin, önünde eğilenlerin hepsi zihninde meydana gelen kopya varlıklardır. Veya kendisine bunlar anlatılırken içinde bulunduğu yatı ile misafirlerine kendi deyimiyle "hava atamayacak"tır. Çünkü yat da yattaki misafirleri de beyninde meydana gelen hayallerdir.

Kendisine maddenin bir hayal olduğu, maddi bir varlığın aslı ile hiçbir zaman hiçbir şekilde muhatap olamayacağı anlatılırken, aklına bir gün önce satın aldığı çiftliği gelir. Öyle ise, satıcıya tek tek sayarak verdiği para, satışı yapan kişi, satın aldığı çiftlik, o çiftlikteki tüm mal varlığı, bunu satın alarak gösteriş yaptığı çevresi, hepsi zihnindedir. Nasıl bir gece önce rüyasında önemli bir ihaleyi kazandığını ve bundan dolayı büyük bir kazanç elde ettiğini gördüyse ve uyandığında bunlardan elinde hiçbir şey kalmadıysa, bu gerçek zannettikleri de bir rüya gibidir.

Öyle ise şu anda o yatının içinde değildir. Yatı onun içinde, beyninde meydana gelen bir görüntüdür. Son model mobilyalarla döşediği evine girdiğini sandığında, gerçekte beyninin içindeki büyük bahçe kapısını açar ve beyninin içindeki eve girer. Ev de, mobilyalar da, bahçe de, bahçe kapısı da zihnindedir.

Kendisine anlatılanların son derece açık gerçekler olduğunun farkında olan bu insan, bir anda elindeki herşeyin aslında bir gölge varlık olduğunun farkına varır. Tüm bunlar, kendisini yaratan Allah'ın ona gösterdiği görüntülerdir. Allah, onu denemek için ona tüm bunlara sahip olduğunu zannedeceği bir görüntü, bir yaşam yaratmıştır. O da kendisine bunları verenin, bu görüntülerle nimetlendirip zengin edenin Allah olduğunu unutup, bunlarla şımarmış, böbürlenmiş, insanlara "hava atıp" onları küçük, kendini ise üstün görmüştür. O zaman, hayatı boyunca bir hayal için, rüya gibi bir alem için boş yere hırs yapmıştır. Ama bir gün, bu hayallere kendini kaptırdığı, onlarla oyalanıp durduğu bir

günde, bunların hiçbirinin mutlak varlığı olmadığını, sadece Allah'ın var olduğunu anlamıştır.

Dünya hayatı boyunca bu gerçeği kabullenmekten kaçanlara, görmezlikten gelenlere Allah bir ayetinde şöyle dikkat çekmiştir:

İnkar edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Ayette görüldüğü gibi Allah, inkar edenlerin yaptıkları işleri bir seraba, hayale benzetmektedir. Ve o insanlar bu hayallere bağlanıp onlardan medet umduklarında, bunların gerçek olmadığını, tek gerçek ve mutlak olanın Allah olduğunu anlamaktadırlar. İnsanların bu gerçekten bu kadar korkmalarının ve kabullenmek istememelerinin ardında yatan en önemli nedenlerden biri, işte bu örnekte anlatılan kişi gibi ellerindeki tüm varlıklarının, itibarlarının, zenginliklerinin bir anda gideceğini anlamalarıdır. Burada bir noktaya dikkatinizi çekmek istiyoruz: Bu anlatılanlarda, "insanın sahip olduğu herşey ölümü ile birlikte arkasında kalacak ve ona hiçbir şey sağlamayacak" denmemektedir. Burada "insanın sahip olduğu herşey bir hayaldir" denilerek, daha yaşarken elindeki herşey bir anlamda alınmaktadır. Tüm hayatı boyunca gösterdiği hırsın, kendisini üzerek, sıkıntıya sokarak, insanları kırıp onları ezmeye çalışarak elde ettiklerinin bir hayal olduğunu gördüğünde boş bir aldanış içinde olduğunu anlamaktadır. Gafil insanların bu aldanış içinde yaşadıkları Kuran'da birçok ayette insanlara bildirilmektedir. Örneğin Allah bir ayetinde insanların mala düşkünlüklerini ve sahiplenme hırslarını şöyle bildirmektedir:

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)

Bir başka ayette ise Allah dünya hayatının bir oyun, oyalanma ve aldanış olduğunu şöyle haber vermektedir:

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, 'tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme, mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çerçöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azab; Allah'tan bir mağfiret ve

bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir. (Hadid Suresi, 20)

İnsanlar, dünya hayatında sahip olduklarını sandıkları bu görüntülerin gerçekte bir hayal olduğunu anladıklarında, boşa üzülüp hırslandıklarını, boşa vakit geçirip oyalandıklarını, anlamaktadırlar. Sahip oldukları için hırslanan, onlar için insanlara kızıp bağıran, sinirlenenler, masaları yumruklayanlar, maddenin aslı ile hiçbir şekilde muhatap olamadıklarını anladıklarında, rüyasında insanlara saldıran, kızan, bağırıp çağıran insan konumuna gelecekleri için bundan çok utanmakta ve şiddetle pişman olmaktadırlar. Asıl olanın kendilerine bu görüntüleri gösteren Allah'ın razı olacağı şekilde davranmak olduğunu hemen anlamaktadırlar. Bu gerçeği kavrayanlar yani müminler ise şöyle demektedirler:

De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır." (En'am Suresi, 162)

Şu önemli noktayı hiç unutmamak gerekir: Bu gerçeği hayatının herhangi bir anında kavrayan bir insan hiçbir zaman geç kalmış sayılmaz. Çünkü hemen hayata bakış açısını ve tüm yaşantısını bu gerçeğe göre düzenleyip, artık hayaller için değil, tek mutlak varlık olan Rabbimiz için yaşamaya başlayabilir. Allah, her zaman kulları için affedici olandır.

Bu gerçeği görmezden gelerek, kendilerince kurnazlık yapıp, tek mutlak varlığın Allah olduğunu kabullenmeyenler ise, kendi kendilerini büyük bir tuzağın içine düşürmüş olurlar. Allah onların bu durumunu şöyle haber verir:

... Onların onda (dünyada) bütün işledikleri boşa çıkmıştır ve yapmakta oldukları şeyler de geçersiz olmuştur. (Hud Suresi, 16)

İnsan bu gerçeği şu an kabul etmek istemese ve tüm sahip olduklarını mutlak varlıklar olarak kabul ederek kendini aldatsa bile, sonuçta ölümünün ardından yeniden diriltildiğinde, yani ahirette herşey çok net ortaya çıkacaktır. O gün, ayette bildirildiği gibi insanın "görüş gücü keskinleşecek" (Kaf Suresi, 22) ve herşeyi çok daha açık fark edecektir. Ama eğer dünyadaki yaşamını hayali amaçlar peşinde koşarak harcamışsa, orada hiç yaşamamış olmayı dileyecektir. "Keşke o (ölüm herşeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti" (Hakka Suresi, 27-29) diyerek helak olacaktır.

Maddenin Gerçeğini Görenlerin Kaybolan Kibri

Bu açık gerçeği fark eden bazı kimselerin –kendi ifadeleriyle- "keyifleri kaçmakta"dır. Fabrikalarının, evlerinin, arabalarının, mallarının, oğullarının, eşlerinin, yakınlarının, makamlarının beyinlerinde yaşadıkları görüntüler olduğunu anladıklarında, Allah karşısındaki acizlikleri ve güçsüzlükleri de açıkça ispat edilmiş olmaktadır. Hem kendileri, hem sahip oldukları şeyler hatta tüm evren bir hayal olmakta, kendileri de bir "hiç" olduklarını anlamaktadırlar. Geriye sadece "ben" dedikleri ruhları kalmaktadır. Bu ruhu da onlara veren Allah olduğu için, bu kişi önceden imansız dahi olsa Allah'a iman etmeye ve O'na teslim olmaya mecbur kalmaktadır.

İnsan, bu gerçekleri kavradığında, gurur, kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu ve aczini çok iyi anlama hissi almaktadır. Böyle bir insana dünyanın bütün zenginliği, en önemli mevkisi de verilse bu insan şımarmayacak, kibirlenip zalimleşemeyecektir. Hiçbir zaman, Allah'ın kendisine gösterdiği görüntüleri izlediğini unutmayacak ve kendini hayallere kaptırmayacaktır. Bu olağanüstü gerçek, hırs, büyüklük, azametin yanı sıra, kin, nefret, öfke gibi olumsuz duyguları da kaldıracaktır. Herşeyin bir hayal olduğunu bilen insanlar, hayaller için birbirleri ile kıyasıya bir rekabet içinde olmayacak, birbirlerine bu yüzden düşmanlık ve kin beslemeyeceklerdir. Herkesin kendini sadece Allah'a teslim ettiği bir ortamda tevazu, teslimiyet, şefkat, hürmet, sevgi ve samimiyet oluşacaktır.

Bu nedenle insanların bu gerçeği anlamazlıktan gelmeleri, bu gerçekten ürküp kaçmaları çok mantıksızdır. İmansız bir insanı bu gerçekler ürkütebilir. Çünkü bu gerçekleri kabul ettiğinde Allah'ın varlığını da kabul edecektir. Ancak imanlı insanların, maddenin, zihinde Allah'ın yaşattığı bir kopya görüntü olduğu, tek mutlak varlığın ise Allah olduğu gerçeğine büyük bir sevinç ve coşku ile sarılmaları gerekmektedir. İmanlı bir insanın, Allah'ın bu muhteşem sanatından korkup bunu anlamazlıktan gelmesi akılsızca bir tavır olur. Çünkü gerçek apaçık ortada iken, akla getirmeyerek, düşünmeyerek, gölge görüntünün netliğine ve üç boyutlu oluşuna aldanmaya devam etmek anlamsızdır. Mümin, gerçeklerden korkmaz, gerçeğin güzelliğini ve derinliğini, Allah'ın kusursuz sanatının bu sistem içinde nasıl daha da mucizevi hale geldiğini düşünür.

Bu Gerçek Dünyaya Hırsla Bağlananları Korkutmaktadır

Yaptığı işten dolayı ödül alan bir adam, beynindeki ödülü alır. Ödülünü alırken onu alkışlayarak kutlayan insanlar, aslında beyninde oluşan insan görüntüleridir.

İnsan, beynindeki küçük ekranda oluşan bu ödül törenini izlerken, salondaki insanların, ödülün ve salonun asılları ile beyninin dışında muhatap olamaz.

Çünkü kafatasının dışına çıkamaz. Bu, bir insanın kendisine verilen ödülü video kasetten seyretmesi gibidir.

İşte insanların, bu gerçekten büyük bir dehşetle kaçmalarının nedeni budur. Dünya hayatına hırsla bağlananlar, mevki ve makamlarının, kazandıkları ödüllerin, banka hesaplarının, yatlarının, gayri menkullerinin, kendilerini öven, takdir eden insanların, beyinlerindeki birer görüntü olduğunu anladıklarında müthiş bir öfkeye kapılmaktadırlar. Bu şekilde, elde ettikleri itibar, şöhret ve malların hırsla bağlanmaya değmeyeceğini fark etmekte, tüm kibirleriyle bu gerçekten kaçmaktadırlar. Ancak gerçekten ne kadar kaçarlarsa kaçsınlar, yine de tüm hayatlarını kafataslarının içinde geçirdikleri gerçeğini değiştiremezler.

Sıkıntı ve Zorluklar da Rüyada Görülen Hayaller Gibidir

Bazı insanlar, sadece belli konuların beyinlerinde meydana gelen görüntüler olduğunu düşünüp, bazı olaylar karşısında ise bu gerçeği unutma eğilimindedirler. Oysa olayın ne olduğu gözetilmeksizin, insanın hayatının tamamı beyninde meydana gelen bir görüntüdür. Örneğin, iflas eden bir iş adamı, gerçekte beynindeki iş yeri görüntüsünde, yine beyninde oluşan insan görüntüleri ile muhatap olur. Ticaretini yaptığı eşyanın, bu eşya karşılığında aldığı paranın tamamı zihninde meydana gelen algılardır. Bu insan bütün parasını kaybettiğinde aslında para görüntüsünü kaybeder. İş yerine ve tüm eşyalarına haciz konan bir insan, beyninde oluşan eşya ve iş yeri görüntülerini kaybetmiştir. Veya arabası çalınan bir insan da yine zihninde izlediği araba hayalini kaybetmiştir. Hayatı boyunca tek bir an bile aslı ile muhatap olamadığı ama buna rağmen sahiplendiği bir görüntüyü artık görememektedir.

Sadece bunlar da değil, hayatı boyunca yaşadığı tüm zorluklar insanın beyninde oluşur. Örneğin, iç karışıklıkların hakim olduğu bir ülkede, her an ölüm tehlikesi altında yaşayan, düşman askerlerinin saldırıları ile her an karşı karşıya gelen bir insan, aslında beyninde oluşan düşman askerleri görüntüsü ile karşı karşıyadır. Bir saldırı sırasında yara alan, kolunu kaybeden bir insan da beynindeki kol görüntüsünü kaybeder, tüm acı hissi beyninde bir algı olarak oluşur. Düşmanlarının tehdit dolu anlatımları, kinli ve saldırgan sözleri beyninde oluşan seslerden ibarettir.

Sonuç olarak, zorluklar, sıkıntılar, korku meydana getiren olaylar da insanın beyninde meydana gelen hayallerdir. Gördüğü görüntülerin gerçek yönünü bilen bir insan, içinde bulunduğu zorluktan dolayı sıkıntı duymaz, bunlardan şikayet etmez. Veya en saldırgan ve tehlikeli düşmanın karşısında dahi, beynindeki hayallerle karşı karşıya olduğunu bilerek korku ve ümitsizliğe kapılmaz. Her birinin Allah'ın oluşturduğu görüntüler olduğunu ve Allah'ın bunları hikmetle yarattığını bilir. Her ne ile karşılaşırsa karşılaşsın, Rabbimize olan tesli-

miyet ve güvenin verdiği bir huzur içinde olur. Nitekim Allah birçok ayetinde inananlar için korku ve hüzün olmayacağını bildirmiştir:

Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra doğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); artık onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Ahkaf Suresi, 13)

Hayatı boyunca gördüğü tüm olayları, duyduğu tüm sesleri Allah'ın beyninde bir görüntü olarak yarattığını bilen bir insan, korkmak, boş yere sıkılıp üzülmek, paniğe kapılmak yerine, bu görüntülerin ve kendisinin Yaratıcısı olan, sonsuz merhametli ve şefkatli olan Allah'a tevekkül eder.

Maddenin Gerçeği Gizlenmediğinde Oluşacak Ortam

Maddenin aslı ile muhatap olmadıklarını, yalnızca Allah'ın kendilerine izlettirdiği görüntüler ile iç içe olduklarını bilen insanların tüm yaşamları, hayata bakış açıları ve değer yargıları değişecektir. Bu, hem kişisel hem de toplumsal anlamda faydalı bir değişim olacaktır. Çünkü bu gerçeği gören insan, Allah'ın Kuran'da bildirdiği üstün mümin ahlakını hiç zorlanmadan yaşayacaktır.

Dünyaya önem vermeyen, maddenin hayal olduğunu anlayan insanlar için önem verilmesi gereken şey maneviyat olacaktır. Allah'ın her an kendisini işittiğini ve gördüğünü bilen, yaptığı her hareket nedeniyle ahirette hesap vereceğini idrak eden bir kişi doğal olarak güzel ahlaklı olacak, Allah'ın emir ve yasaklarına titizlik gösterecektir. Böylece toplumda herkes birbirine karşı sevgi ve saygı dolu olacak, iyi ve güzel davranışlarda herkes birbiriyle yarışacaktır. İnsanlar arasındaki değer yargıları değişecek, madde değerini yitirecek böylece insanlar arasında üstünlük, mevki ve makama göre değil, ahlaka ve takvaya göre olacaktır. Kimse, aslı hayal olan şeylerin peşinden koşmayacak, herkes gerçeğin peşinden gidecektir. İnsanlar "kim ne düşünür?" zihniyetiyle değil "Allah ne yaparsam benden hoşnut olur?" düşüncesiyle hareket edeceklerdir. Mal, mülk, makam ve mevkiden kaynaklanan gurur, kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu ve aczini çok iyi anlama hissi alacaktır. Dolayısıyla insanlar Kuran'da bahsedilen bütün güzel ahlak örneklerini severek ve isteyerek yaşayacaklardır. Bu sayılan değişimler ise günümüz toplumlarının pek çok sorununu doğal olarak ortadan kaldıracaktır.

Küçük çıkarları için bile sinirlenen, öfkelenen, saldırganlaşan insanların yerini, her gördüğünün hayal olduğunu bilen, bu nedenle öfke, kızgınlık, bağırıp çağırma gibi tepkilerin kendisini küçük düşüreceğini bilen insanlar alacaktır. Bu sayede insanlara ve toplumlara huzur ve güven hakim olacak, herkes yaşamından ve sahip olduklarından hoşnut olacaktır. İşte insanlardan gizlenen bu gerçeğin, insanlara ve toplumlara kazandıracağı nimetlerin bir kısmı bunlardır.

Bu gerçeğin bilinmesi, düşünülmesi ve yaşanmasıyla beraber insanlar daha pek çok güzelliklere kavuşacaklardır. Bu güzelliklere kavuşmak isteyen kişilerin yapması gereken şey ise bu büyük gerçeği iyice düşünmek ve anlamaya gayret etmektir. Allah bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

Gerçek şu ki size Rabbinizden basiretler gelmiştir. Kim basiretle görürse kendi lehine, kim de kör olursa (görmek istemezse) kendi aleyhinedir... (En'am Suresi, 104)

Maddenin Gerçeğinin Bilinmesi Materyalizmin Sonudur

Maddenin ruhumuza gösterilen bir algı olduğu ve zihnimiz dışında bir varlığının olup olmadığını bilemeyeceğimiz gerçeğinden en çok korku ve endişe duyanlar, elbette ki materyalist felsefenin bağlılarıdır. Bunun nedenini daha iyi görmek için materyalizmin genel bir tanımına bakmak yeterli olacaktır. Örneğin materyalistlerin kendi kaynaklarında materyalizm şöyle tarif edilir:

Materyalizm, dünyanın ezeli ve ebediliğini (öncesiz ve sonrasızlığını), Tanrı tarafından yaratılmış olmadığını ve de zaman ve mekanda sonsuzluğunu kabul eder.38

Meydan Larousse Ansiklopedisinin 8. cildinde ise maddeci felsefe şöyle tarif edilir:

Maddecilik, 'madde'den başka bir cevherin varlığını kabul etmeyen öğretidir. Bütün gerçekliklerin cevherini ve özünü ruhun meydana getirdiğini söyleyen 'ruhçuluk'un karşıtıdır...

Bu kısa tanımlarda da görüldüğü gibi, materyalist felsefe maddeyi tek mutlak varlık olarak kabul eder ve madde dışında hiçbir varlığı veya kavramı kabul etmez. Örneğin, maddeci felsefe ruhun varlığını kabul etmez, insan bilincini beynin faaliyetlerinin bir ürünü olarak görür. (Materyalistlerin bu iddialarının geçersizliğine "Materyalizmin En Büyük Çıkmazlarından Biri: İnsan Bilinci" başlıklı bölümde yer verilmiştir). Bu kitap boyunca anlatılanların en önemli ve tarihi yönü ise, materyalist felsefeyi tamamen geçersiz kılmasıdır. Çünkü, bugün artık açıkça bilinmektedir ki, madde dediğimiz şeyler zihnimizde algılanmaktadır. Ve bu algıların zihnimiz dışında maddesel karşılıkları olduğunu bilimsel olarak göstermemiz imkansızdır. Çünkü zihnimizin dışına çıkıp madde dediğimiz şeyin aslı ile muhatap olmamız mümkün değildir. İki cümle ile özetlenen bu gerçeği kabul ettikten sonra, artık ortada ne madde, ne maddecilik, yani materyalizm kalmamaktadır. Algılarımızın, zihnimizin dışında maddesel karşılıkları olduğunu farz etsek bile, bu maddelere hiçbir zaman ulaşamayacağımıza göre, hiçbir zaman görmeyeceğimiz, üstelik varlıkları bile şüpheli olan maddeler üze-

rine felsefe yapmanın, bunlar üzerine bir hayat görüşü bina etmenin mantıksızlığı ve gereksizliği de açıkça ortadadır.

İşte materyalist felsefenin bağlılarının, maddenin ardındaki bu önemli sırrın açıklanmasından son derece rahatsız olmalarının, bu sır çok açık olmasına rağmen onu anlamazlıktan gelmelerinin temel nedeni, bu konunun felsefelerinin sonunu getirdiğini anlamalarıdır. Tarih boyunca tüm materyalistler maddenin gerçeğinin açıklanmasından, hatta materyalizm taraftarlarının bu gerçeği anlatan kitapları okumalarından büyük rahatsızlık duymuşlar ve bunu dile getirmişlerdir. Örneğin Rusya'daki kanlı komünist devrimin liderlerinden biri olan Vladimir I. Lenin, neredeyse bir asır önce yazdığı Materyalizm ve Ampiryokritisizm isimli kitabında taraftarlarını bu gerçeğe karşı şöyle uyarmaktadır:

Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider. Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öğe olarak aldığında, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırırsın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.39

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, materyalistleri ne kadar tedirgin ettiğini göstermektedir. Ancak günümüz materyalistleri Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler; çünkü bu gerçek bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır.

Geçmişte bir felsefe veya bir yorum olarak düşünülen bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde ve bilimsel bulgulara dayanılarak anlatılmaktadır. Bilim yazarı Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtmektedir:

Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını korku ve endişe ile sezdiler.40

Ülkemizde ve tüm dünyada, bu konu ile karşı karşıya gelen her materyalistte bu "korku ve endişe" çok güçlü olarak görülmektedir. Örneğin ülkemizde, felsefelerinin sözde temeli olan evrim teorisinin bilimsel yönden çökertilmesiyle zaten ciddi bir şok yaşamakta olan materyalistler, şimdi de Darwinizm'den çok daha önemli bir dayanaklarını, bizzat maddenin kendisini kaybettiklerini anlamaya başlamışlardır. Bu nedenle, konunun önemine dikkat çekip, bu konunun kendileri açısından "en büyük tehlike" olduğundan, kendi "kültürel dokularını tamamen yıktığından" söz etmektedirler.

Aslında bu, Allah'ın Kuran'da inananlara bildirdiği bir vaadinin de tecellisidir. Hakkın ortaya çıktığı yerde batıl olan fikirler yok olmaya mahkumdur:

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

Materyalizm, insanlık tarihi boyunca var olmuş ve bu felsefenin savunucuları, maddeyi kendilerine sözde delil alarak, kendilerini yoktan var eden, bir hiç iken kendilerine can veren içinde yaşayabilecekleri bir evren yaratan Allah'a başkaldırmışlardır. "Madde var ise, Allah bu maddenin neresinde olabilir?" gibi yüzeysel ve anlayışsız mantıklarla Allah'ın varlığını inkar eden ve insanların da inkar etmeleri için çaba harcayan bu kişiler, günümüzde en büyük dayanaklarının yıkıldığına şahit olmaktadırlar. Çünkü burada anlatılan gerçek, felsefelerini temelden yıkıp atmakta, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamaktadır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir.

Materyalistler, tarih boyunca birbirlerine inkarı ve inkarın metotlarını miras bırakmışlardır. Örneğin Lenin'in yukarıdaki sözlerini bugün birçok materyalist kullanmakta ve taraftarlarına bu gerçeği dinlememelerini, okumamalarını tavsiye etmektedirler. Ancak bilimin, maddenin mahiyeti ile ilgili bu gerçeği açıkça ortaya çıkarması ve internet gibi teknolojik imkanlarla tüm dünyaya bilginin ulaştırılmasının son derece kolay ve hızlı olması, onların bu çabalarını boşa çıkarmaktadır. Çünkü insanlar büyük bir hızla bu gerçeği okumakta, öğrenmekte ve kavramaktadır. Yakın bir geçmişe kadar materyalizmi en geçerli dünya görüşü olarak kabul edenler, bugün büyük bir hayret ve şaşkınlıkla dünya hayatının ve maddenin gerçek yönünü öğrenmektedirler. İşte bu, Allah'ın inkarcılara kurduğu muhteşem bir tuzaktır. İnkarcılar nasıl tarih boyunca sadece Allah'ı inkar etmek için maddeyi ilah edinerek dine karşı tuzak kurduklarını sandılarsa, Allah karşılığında onların ilahlarını ellerinden alacak bir ortam yaratmış ve onların tuzaklarını başlarına geçirmiştir. Allah, tarih boyunca inkarcıların tuzaklarına verdiği bu karşılığı şöyle bildirir:

... Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların hayırlısıdır. (Enfal Suresi, 30)

Allah, insanlara maddenin aslı ile muhatap oldukları hissini vererek, materyalistleri tuzağa düşürmüş ve onları, tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde bulundukları toplumu, tüm dünyayı ve aslında birer hayalden ibaret olan herşeyi mutlak varlık sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey madde olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Materyalistler, tarihin en büyük yenilgisine adım adım yaklaşırken, bunun farkına da varamamışlardır. Örneğin, tüm görüntülerin beyinde algılandığını keşfederken, bunun kendi inançlarını temelinden çökerteceğini hesaplayamamışlardır. Materyalist bir bilim adamı, yaptığı araştırmalar sonucunda, tüm gördüğü şeylerin gerçekte sandığı gibi madde olmadığını, aksine beyninde meydana gelen bir görüntü olduğunu ispatlayarak, materyalist inancına kendi elleriyle darbe vurmuştur. Allah, inkarcıların kendi kurdukları tuzağa kendilerinin şuursuzca düştüğünü bir ayette şöyle bildirir:

Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli- düzenler kursunlar diye- oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar. (Enam Suresi, 123)

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Çünkü sahip oldukları herşeyin bir hayalden ibaret olması, kendi tabirleri ile onlar için henüz dünyadayken, "ölmeden bir ölüm" hükmündedir.

Bu gerçekle birlikte, bir Allah, bir de kendileri kalmıştır. Nitekim Allah, "Kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak." (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi Katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayetle haber verilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın' (bir tarzda) Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (En'am Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Allah bir başka ayetinde ise, ahiret gününde inkarcılara şöyle sesleneceğini bildirir:

Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (En'am Suresi, 22)

Bunun ardından inkarcılar, dünyada var zannederek Allah'a şirk koştukları mallarının, evlatlarının, çevrelerinin kendilerinden uzaklaştığına ve tamamen yok olduklarına şahit olacaklardır. Allah bu gerçeği de, "Bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı." (En'am Suresi, 24) ayetiyle haber vermiştir.

21. yüzyıl, bu gerçeğin tüm insanlar arasında yayılacağı, materyalizmin ise yeryüzünden silineceği tarihi bir dönüm noktasıdır. Bu gerçeği görebilen insanların, geçmişte neye inandıkları, neyi niçin savundukları hiç önemli değildir. Önemli olan, gerçeği gördükten sonra, buna direnmemek, ölümle birlikte zaten apaçık anlaşılacak olan bu gerçeği geç olmadan anlamaktır. Unutmamak gerekir ki, gerçeklerden kaçılmaz.

ZAMAN DA BİR ALGIDIR

Kitabın buraya kadar olan bölümünde, mutlak bir varlık zannedilen maddenin, aslında bir algılar bütünü olduğu, her insanın beyninde izlediği bir görüntü olduğu açıklandı. Ve bu olağanüstü gerçeğin, tüm dünyada Allah sevgisi ve korkusunun artması, maneviyatın ve güzel ahlakın yayılması, materyalizmin çöküşü için ne kadar büyük bir öneme sahip olduğu belirtildi.

Materyalistlerin, madde gibi ezeli ve mutlak sandıkları bir başka kavram ise, zamandır. Ancak, madde gibi zaman da bir algıdır ve ezeli değildir, yaratıldığı bir an vardır. Günümüzde, bilimsel delilleri ile ortaya konan bu gerçek, Kuran'da birçok ayet ile de bildirilmiştir.

Zaman, Bir Anı Diğer An ile Kıyasladığımızda Ortaya Çıkan Bir Kavramdır

Zaman, tamamen bizim algılarımıza ve algılarımız arasında yaptığımız kıyasa dayalı bir kavramdır. Örneğin, siz şu anda bu kitabı okuyorsunuz. Varsayalım ki, kitabı okumadan önce mutfakta yemek yiyordunuz. İşte mutfakta yemek yediğiniz "an" ile "şu an" arasında bir süre olduğunu düşünür ve buna "zaman" dersiniz. Gerçekte ise, mutfakta yemek yediğiniz "an" sizin hafızanızdaki bir bilgidir. Ve siz içinde bulunduğunuz "şu an" ile, hafızanızdaki bilgi arasında bir kıyas yapar ve bunu "zaman" olarak nitelendirirsiniz. Bu kıyası yapmadığınız takdirde zaman kavramı da kalmayacak, insan için sadece içinde bulunduğu an mevcut olacaktır.

Örneğin, bir insanın lise mezuniyet töreni hafızasındaki bir bilgidir. İnsan, o lise töreninden itibaren hafızasındaki diğer bilgileri de içinde yaşamakta olduğu an ile kıyaslayınca, zaman algısını elde eder ve hafızasındaki bilgiler doğrultusunda bu zamanın uzunluğunu veya kısalığını tayin eder. Oysa bu "uzunluk" ve "kısalık"da tamamen beyninde oluşan ve bu kıyastan kaynaklanan bir histir.

Aynı şekilde bir kişi, yere düşen kalemi eğilip alan ve masanın üzerine bırakan birini gördüğünde kıyas yapar. Gördüğü insan kalemi masaya bıraktığı anda, o kişinin kalemi eğilip alması ve masaya doğru yürümesi, seyreden kişinin beyninde yer alan bilgilerdir. Zaman algısı, kalemi masaya bırakan insan ile bu bilgiler arasında kıyas yapılarak ortaya çıkar.

Ünlü fizikçi Julian Barbour, zamanın tarifini şöyle yapmaktadır:

Zaman eşyaların pozisyonlarını değiştirme ölçüsünden başka birşey değil. Bir sarkaç sallanır, saatin kolları ilerler.41

Kısacası zaman, beyinde anı olarak saklanan birtakım bilgiler, daha doğrusu görüntüler arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır. Eğer bir insanın hafızası olmasaydı, o insan sadece içinde bulunduğu anı yaşayacak, beyni bu tür yorumlar yapamayacak ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmayacaktı.

Zamanın Bir Algı Olduğu Konusunda Bilim Adamlarının Görüşleri

Zamanın, hareket eden cisimler ve meydana gelen değişimler arasında yaptığımız belirli bir sıralamadan doğan bir kavram olduğu gerçeği, bugün bilimsel olarak da kabul edilmiştir. Bu konuda görüş belirten düşünür ve bilim adamlarından örnekler vererek konuyu daha iyi açıklamaya çalışalım.

The End of Time (Zamanın Sonu) isimli kitabında zamansızlık ve sonsuzluk hakkındaki açıklamaları ile bilim dünyasında büyük yankı uyandıran fizikçi Julian Barbour, zamanın bir algı olmasının, birçok insan için kabullenilmesi zor bir gerçek olduğunu belirtmektedir. Discover dergisinde, Barbour ile yapılan bir röportajda zaman algısı için şu yorumlar yapılmaktadır:

Ben hala kabullenmekte zorlanıyorum" diyor (Barbour). Ancak, sağ duyu evreni anlamak için hiçbir zaman güvenilir bir yol gösterici olmadı. Copernicus Güneş'in Dünya çevresinde dönmediğini ilk söylediğinden beri fizikçiler algılarımızı şaşırttılar. Herşeye rağmen, Dünya 67,000 mil/saat hız ile boşlukta dönerken en ufak bir hareket bile hissetmiyoruz. Barbour zamanın geçtiğine dair hissimizin, "Düz Dünya Cemiyeti"nin (Flat Earth Society) batıl inancı kadar yanlış olduğunu iddia ediyor."42

Yukarıda da görüldüğü gibi, ünlü fizikçi Barbour, zamanın mutlak olduğuna dair sahip olduğumuz inancın batıl olduğunu belirtmektedir. Ve günümüzde fizik alanındaki araştırmalar bu gerçeği açıkça göstermektedir. Zaman mutlak değildir, meydana gelen olaylara göre farklı algılanan göreceli bir kavramdır.

Nobel ödüllü ünlü genetik profesörü ve düşünür François Jacob ise, Mümkünlerin Oyunu adlı kitabında zamanın geriye akışı ile ilgili şunları anlatır:

Tersinden gösterilen filmler, zamanın tersine doğru akacağı bir dünyanın neye benzeyeceğini tasarlamamıza imkan vermektedir. Sütün fincandaki kahveden ayrılacağı ve süt kabına ulaşmak için havaya fırlayacağı bir dünya; ışık demetlerinin bir kaynaktan fışkıracak yerde bir tuzağın (çekim merkezinin) içinde toplanmak üzere duvarlardan çıkacağı bir dünya; sayısız damlacıkların hayret verici işbirliğiyle suyun dışına doğru fırlatılan bir taşın bir insanın avucuna konmak için bir eğri boyunca zıplayacağı bir dünya. Ama zamanın tersine çevrildiği böyle bir dünyada, beynimizin süreçleri ve belleğimizin oluşması da aynı şekilde tersine çevrilmiş olacaktır. Geçmiş ve gelecek için de aynı şey olacaktır ve dünya tastamam bize göründüğü gibi görünecektir.43

Beynimiz belirli bir sıralama yöntemine göre işlediği için şu anda dünya üstte anlatıldığı gibi işlememekte ve zamanın hep ileri aktığını düşünmekteyiz. Oysa bu, beynimizin içinde verilen bir karardır ve dolayısıyla tamamen izafidir. Eğer hafızamızdaki bilgiler geriye doğru oynatılan filmlerdeki gibi dizilse, zamanın akışı da bizim için geriye doğru oynatılan filmlerdeki gibi olacaktır. Böyle bir durumda, geçmişi gelecek, geleceği de geçmiş olarak algılamaya başlar, hayatı şimdiki düzeninin tam tersi bir düzende yaşarız.

Gerçekte ise zamanın nasıl aktığını, ya da akıp akmadığını asla bilemeyiz. Bu da zamanın mutlak bir gerçek olmadığını, sadece bir algı biçimi olduğunu gösterir.

Zamanın bir algı olduğu, 20. yüzyılın en büyük fizikçisi sayılan Einstein'ın ortaya koyduğu Genel Görecelik Kuramı ile de doğrulanmıştır. Lincoln Barnett, Evren ve Einstein adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

Salt uzayla birlikte Einstein, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe akan şaşmaz ve değişmez bir evrensel zaman kavramını da bir yana bıraktı. Görecelik Kuramı'nı çevreleyen anlaşılmazlığın büyük bölümü, insanların zaman duygusunun da renk duygusu gibi bir algı biçimi olduğunu kabul etmek istemeyişinden

doğuyor... Nasıl uzay maddi varlıkların muhtemel bir sırası ise, zaman da olayların muhtemel bir sırasıdır. Zamanın öznelliğini en iyi Einstein'in sözleri açıklar: "Bireyin yaşantıları bize bir olaylar dizisi içinde düzenlenmiş görünür. Bu diziden hatırladığımız olaylar 'daha önce' ve 'daha sonra' ölçüsüne göre sıralanmış gibidir. Bu nedenle birey için bir ben-zamanı, ya da öznel zaman vardır. Bu zaman kendi içinde ölçülemez. Olaylarla sayılar arasında öyle bir ilgi kurabilirim ki, büyük bir sayı önceki bir olayla değil de, sonraki bir olayla ilgili olur.44

Einstein'ın bu sözlerinden, zamanın ileriye doğru aktığı fikrinin tamamen bir şartlanma olduğu anlaşılmaktadır.

Einstein, Barnett'in ifadeleriyle, "uzay ve zamanın da sezgi biçimleri olduğunu, renk, biçim ve büyüklük kavramları gibi bunların da bilinçten ayrılamayacağını göstermiş"tir.45

Genel Görecelik Kuramı'na göre "zaman mutlak değildir, onu ölçtüğümüz olaylar dizisinden ayrı, bağımsız bir varlığı yoktur."

Rüyalarımız, zamanın göreceliğinin anlaşılması açısından oldukça önemlidir. Biz uykumuzda günlerce sürdüğünü düşündüğümüz olaylar yaşarken, aslında sadece birkaç dakika hatta birkaç saniye süren bir rüya görmüşüzdür.

Konuyu biraz daha açıklamak için bir örnek üzerinde düşünelim. Özel olarak dizayn edilmiş tek pencereli bir odaya konup, burada belirli bir süre geçirdiğimizi düşünelim. Odada, geçen zamanı görebileceğimiz bir de saat bulunsun. Aynı zamanda odanın penceresinden güneşin belirli aralıklarla doğup-battığını görelim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, o odada ne kadar kaldığımız sorulduğunda vereceğimiz cevap; hem zaman zaman saate bakarak edindiğimiz bilgi, hem de güneşin kaç kere doğup battığına bağlı olarak yaptığımız hesaptır. Örneğin, odada üç gün kaldığımızı hesaplarız. Ama eğer bizi bu odaya koyan kişi bize gelir de, "aslında sen bu odada iki gün kaldın" derse ve pencerede gördüğümüz güneşin aslında suni olarak oluşturulduğunu, odadaki saatin de özellikle hızlı işletildiğini söylerse, bu durumda yaptığımız hesabın hiçbir anlamı kalmaz.

Bu örnek de göstermektedir ki, zamanın akış hızıyla ilgili bilgimiz, sadece algılayana göre değişen referanslara dayanmaktadır.

Farklı koşullarda, insanların aynı zaman dilimini, daha uzun veya daha kısa algılamaları da bunun bir örneğidir. Örneğin, ameliyattaki kardeşinin çıkmasını bekleyen bir insan için, bir saatlik süre aradan saatler geçmiş kadar uzun gelir. Ancak aynı kişi çok zevk aldığı bir işi yaparken, bir saatin nasıl geçtiğini anlamaz.

Einstein'ın Genel Görecelik Kuramı'nın bilimsel olarak ortaya koyduğu bir gerçek şudur: Zamanın hızı, bir cismin hızına ve çekim merkezine olan uzaklığına göre değişmektedir. Hız arttıkça zaman kısalmakta, sıkışmakta; daha ağır daha yavaş işleyerek sanki "durma" noktasına yaklaşmaktadır.

Bunu Einstein'ın bir örneği ile açıklayalım. Bu örneğe göre ikiz kardeşlerden biri Dünya'da kalırken, diğeri ışık hızına yakın bir hızda uzay yolcuğuna çıkar. Uzaya çıkan kişi, geri döndüğünde ikiz kardeşini kendisinden çok daha yaşlı bulacaktır. Bunun nedeni uzayda seyahat eden kardeş için zamanın daha yavaş akmasıdır. Aynı örnek, ışık hızının yüzde doksan dokuzuna yakın bir süratle hareket eden roketle uzayda yolculuk yapan bir baba ve Dünya'da kalan oğlu için de düşünülebilir. Einstein'e göre, "Eğer babanın yaşı 27, oğlunun yaşı 3 olsa, 30 dünya senesi sonra baba dünyaya döndüğünde oğul 33 yaşında, baba ise 30 yaşında olacaktır."46

Zamanın izafi oluşu, saatlerin yavaşlaması veya hızlanmasından değil; tüm maddesel sistemin atomaltı seviyesindeki parçacıklara kadar farklı hızlarda çalışmasından ileri gelir. Zamanın kısaldığı böyle bir ortamda insan vücudundaki kalp atışları, hücre bölünmesi, beyin faaliyetleri gibi işlemler daha ağır işlemektedir. Böylelikle kişi zamanın yavaşlamasını hiç fark etmeden günlük yaşamını sürdürür.

Zamanın İzafi Bir Kavram Olduğu Kuran'da Bildirilmiştir

Önceki sayfalarda da belirtildiği gibi, zamanın mutlak bir gerçek değil, izafi bir algı olduğu modern bilimin bulguları ile kesinlik kazanmıştır. Bilimin 20. yüzyılda keşfettiği bu gerçeğin, Kuran'da 1400 sene önce bildirilmiş olması ise çok büyük bir mucizedir.

Örneğin Allah, birçok ayetinde dünya hayatının çok kısa olduğunu vurgulamaktadır. Bir insanın ortalama 60 yıllık ömrünün, ayetlerde "günün bir saati" kadar kısa olduğunu Rabbimiz şöyle belirtmektedir:

Sizi çağıracağı gün, O'na övgüyle icabet edecek ve (dünyada) pek az bir süre kaldığınızı sanacaksınız. (İsra Suresi, 52)

Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları birarada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar... (Yunus Suresi, 45)

Bazı ayetlerde ise, zamanın insanların sandıklarından çok daha kısa olduğunu Allah şöyle bildirir.

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (bir zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz." (Mü'minun Suresi, 112-114)

Kuran'da başka ayetlerde ise, farklı boyutlarda zamanın daha farklı bir hızla aktığı haber verilmektedir. Örneğin Allah'ın Katındaki bir günün insanların bin yılına eşit olduğu belirtilmektedir. (Hac Suresi, 47) Bu konu ile ilgili diğer ayetler şöyledir:

Melekler ve Ruh (Cebrail), ona, süresi elli bin yıl olan bir günde çıkabilmektedir. (Mearic Suresi, 4)

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar. Sonra (işler,) sizin saymakta olduğunuz bin yıl süreli bir günde yine O'na yükselir. (Secde Suresi, 5)

Kuran'ın daha pek çok ayetinde kullanılan üslup zamanın bir algı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Örneğin Allah Kuran'da bahsedilen mümin bir topluluk olan Kehf Ehlini 300 yılı aşkın bir süre derin bir uyku halinde tutmuştur. Daha sonra uyandırdığında ise bu kişiler, zaman olarak çok az bir süre kaldıklarını düşünmüşler, ne kadar uzun uyuduklarını tahmin edememişlerdir:

Böylelikle mağarada yıllar yılı onların kulaklarına vurduk (derin bir uyku verdik). Sonra iki gruptan hangisinin kaldıkları süreyi daha iyi hesap ettiğini belirtmek için onları uyandırdık. (Kehf Suresi, 11-12)

Böylece, aralarında bir sorgulama yapsınlar diye onları dirilttik (uyandırdık). İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün veya günün bir (kaç saatlik) kısmı kadar kaldık." Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir..." (Kehf Suresi, 19)

Aşağıdaki ayette anlatılan durum da zamanın aslında psikolojik bir algı olduğunun önemli bir delilidir.

Ya da altı üstüne gelmiş, ıssız duran bir şehre uğrayan gibisini (görmedin mi?) Demişti ki: "Allah, burasını ölümünden sonra nasıl diriltecekmiş?" Bunun üzerine Allah, onu yüz yıl ölü bıraktı, sonra onu diriltti. (Ve ona) Dedi ki: "Ne kadar kaldın?" O: "Bir gün veya bir günden az kaldım" dedi. (Allah ona:) "Hayır, yüz yıl kaldın, böyleyken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış; eşeğine de bir bak; (bunu yapmamız) seni insanlara ibret-belgesi kılmamız içindir. Kemiklere de bir bak nasıl biraraya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" dedi. O, kendisine (bunlar) apaçık belli olduktan sonra dedi ki: "(Artık şimdi)

Biliyorum ki gerçekten Allah, herşeye güç yetirendir." (Bakara Suresi, 259)

Görüldüğü gibi bu ayetler zamanın izafi olduğunu, mutlak olmadığını açıkça bildirmektedir. Yani zaman, algıya ve algılayana göre değişmektedir; algılayan dışında kendi başına bir varlığı olan sabit bir varlık değildir.

Zamanın İzafiyeti, Kader Gerçeğini de Açıklamaktadır

Zamanın izafiyeti ile ilgili açıklamalardan ve ayetlerden görüldüğü gibi, zaman algıya değişkenlik gösteren, sabit olmayan bir kavramdır. Örneğin bizim için milyarlarca yıl süren bir zaman dilimi, Allah Katında bir andır. Bizim için 50 bin yıllık bir süre melekler ve Cebrail için bir gündür.

Bu gerçeğin bilinmesi, kader konusunun kavranması için çok önemlidir. Çünkü kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları "tek bir an" içinde yaratmış olmasıdır. Bu da, Allah Katında evrenin yaratılış anından kıyamete kadar olan her olayın yaşanmış ve bitmiş olması demektir. İnsanların önemli bir bölümü, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiğini, Allah Katında geçmiş ve gelecek tüm olayların nasıl yaşanıp bittiğini ve kaderin gerçekliğini bir türlü kavrayamazlar. Oysa "yaşanmamış olaylar" bizim açımızdan yaşanmamış olaylardır. Çünkü biz Allah'ın yarattığı zamana bağlı olarak yaşamımızı sürdürürüz ve hafızamıza verilen bilgiler olmadan hiçbir şey bilemeyiz. Allah, dünyadaki imtihan ortamı gereği "gelecek" olarak isimlendirdiğimiz olayları hafızamıza vermediği için, gelecekte ne olacağını da bilemeyiz. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten bunların tümünü yoktan yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup bitmiştir. Allah bir olayın sonunu görmek için beklemez. Zaten bir olayın başı da sonu da O'nun Katında tek bir anda yaşanır. Örneğin Firavun'un nasıl bir sona uğradığını Allah daha Hz. Musa'yı Firavun'a göndermeden. Hz. Musa daha doğmadan, hatta Mısır devleti daha kurulmadan önce bilir ve tüm bu olaylar Firavun'un sonu ile birlikte Allah Katında tek bir an olarak yaşanmıştır. Ayrıca Allah için geçmişi hatırlama diye bir şey de yoktur. Geçmiş ve gelecek hazır olarak Allah'ın daima karşısındadır, hepsi aynı anda mevcuttur.

Bir insan tüm hayatını bir film şeridi olarak düşünürse, biz bu şeridi video kasetten seyreder gibi seyrederiz ve kasedi ileri almak gibi bir imkanımız yoktur. Allah ise, bu film şeridinin tamamını aynı anda görür ve bilir. Zaten bu filmi tüm detaylarıyla tespit etmiş ve yaratmış olan O'dur. Biz nasıl bir cetvelin başını, ortasını ve sonunu bir kerede görebiliyorsak, Allah bizim bağlı olduğumuz zamanı başından sonuna kadar tek bir an olarak sarıp kuşatmıştır. İnsanlar ise sadece zamanı gelince bu olayları yaşayıp, Allah'ın onlar için yarattığı kadere

tanık olurlar. Bu, dünya üzerindeki bütün insanların kaderleri için bu şekildedir. Bugüne kadar yaratılmış ve bugünden sonra da yaratılacak olan bütün insanların dünya ve ahiretteki hayatları, her anları ile Allah'ın Katında hazır ve yaşanmış olarak bulunmaktadır. Allah'ın sonsuz "hıfzı"nda, milyarlarca insanla birlikte tüm canlıların, gezegenlerin, bitkilerin, eşyaların kaderinde yazılı olaylar da hiç eksilmeden veya kaybolmadan durmaktadır. Kader gerçeği, Allah'ın Hafız (Muhafaza eden, Koruyan) sıfatının, sonsuz gücünün, kudretinin ve büyüklüğünün tecellilerinden biridir.

"Geçmiş" Kavramı Hafızamızdaki Bilgilerden Dolayı Oluşur

Biz, bize verilen telkinden dolayı, geçmiş, şu an ve gelecek gibi bölümlere ayrılmış zaman dilimlerini yaşadığımızı zannederiz. Oysa, "geçmiş" gibi bir kavrama sahip olmamızın tek nedeni, -daha önce de belirttiğimiz gibi- hafızamıza bazı olayların verilmesidir. Örneğin, ilkokula kaydolduğumuz an hafızamızda bulunan bir bilgidir ve biz bu nedenle bunu geçmiş bir olay olarak algılarız. Gelecekle ilgili olaylar ise hafızamızda bulunmaz. Bu nedenle biz henüz haberdar olmadığımız bu olayları "yaşanacak", "gelecekte meydana gelecek" olaylar olarak kabul ederiz. Oysa geçmiş nasıl bizim için yaşanmış, tecrübe edilmiş, görülmüş olaylar ise, gelecek de aynı şekilde yaşanmıştır. Ancak bu olaylar bizim hafızamıza verilmediği için biz bunları bilemeyiz.

Eğer Allah, gelecekle ilgili olayları da hafızamıza vermiş olsaydı, o zaman gelecek de bizim için geçmiş olurdu. Örneğin, 30 yaşındaki bir insanın hafızasında 30 yıllık hatıralar, olaylar bulunur ve bu nedenle bu insan 30 yıllık bir geçmişi olduğunu düşünür. Eğer bu insanın hafızasına 30 ile 70 yaş arasındaki geleceğine dair olaylar da verilecek olsa, o zaman 30 yaşındaki bu insan için hem 30 yılı hem de 30 ile 70 yaşı arasındaki "geleceği" geçmişi haline gelir. Çünkü, bu durumda geçmişi de geleceği de hafızasında mevcut bulunacak, her ikisi de onun için yaşanmış, görülmüş, tecrübe edilmiş olaylar olacaktır.

Ancak Allah, bize olayları belli bir sıra içinde, küçükten büyüğe doğru akacak şekilde, sanki geçmişten geleceğe akan bir zaman varmış gibi algılattığı için, bize geleceğimizle ilgili olayları bildirmez, bunların bilgisini hafızamıza vermez. Gelecek bizim hafızamızda yoktur, ancak Allah'ın sonsuz hıfzında, tüm insanların geçmişleri ve gelecekleri bulunmaktadır. Bu, daha önce de belirtildiği gibi, bir insanın hayatını, zaten mevcut olan bir filmden izlemesi gibidir. Film, zaten çekilmiş ve bitmiştir. Ancak, bu filmi ileri sarma imkanı bulunmayan insan, kareleri teker teker seyrettikçe hayatını görür. Henüz seyretmediği karelerin ise geleceği olduğunu zannederek yanılır.

Geçmiş ve Gelecek Gayb Haberidir

Allah Kuran'ın birçok ayetinde gaybı, yani görünmeyeni, bilinmeyeni, şahit olunmayanı bilenin yalnızca Kendisi olduğunu bildirmektedir:

De ki: "Ey gökleri ve yeri yaratan, gaybı ve müşahede edilebileni bilen Allah'ım. Anlaşmazlığa düştükleri şeylerde, kullarının arasında sen hüküm vereceksin." (Zümer Suresi, 46)

De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşıp-buluşacaktır. Sonra gaybı da, müşahede edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)

(Allah:) "Ey Adem, bunları onlara isimleriyle haber ver" dedi. O, bunları onlara isimleriyle haber verince de dedi ki: "Size demedim mi, göklerin ve yerin gaybını gerçekten Ben bilirim, gizli tuttuklarınızı ve açığa vurduklarınızı da ben bilirim." (Bakara Suresi, 33)

Genelde gaybın sadece geleceğe ait bilinmeyen bilgiler olduğu düşünülür, oysa hem geçmiş hem de gelecek gaybtır. Geçmişte yaşananlar da gelecekte yaşanacak olanlar da Allah Katında saklı bulunan bilgilerdir. Ancak Allah, Kendi Katında bulunan gayb bilgilerinden bazılarını insanların hafızalarına vererek, bunları bilinir, yani müşahede edilir hale getirmektedir. Örneğin Allah Kuran'da geçmişe yönelik bilgiler vererek, Peygamberimiz (sav)'e bunların gayb haberleri olduğunu haber verir:

Bunlar: Sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Bunları sen ve kavmin bundan önce bilmiyordun. Şu halde sabret. Şüphesiz (güzel olan) sonuç takva sahiplerinindir. (Hud Suresi, 49)

Bu, sana (ey Muhammed) vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Yoksa onlar, (Yusuf'un kardeşleri) o hileli-düzeni kurarlarken, yapacakları işe topluca karar verdikleri zaman sen yanlarında değildin. (Yusuf Suresi, 102)

Allah Peygamberimiz (sav)'e henüz yaşanmamış bazı olaylardan da haberler vermiştir ki, bunlar geleceğe dair gayb haberleridir. Örneğin Mekke'nin fethi (Fetih Suresi, 27) ve Rum'un putperestlere karşı galibiyeti (Rum Suresi, 3-4), bu olaylar henüz yaşanmadan önce Peygamberimiz (sav)'e bildirilmiştir. Peygamberimiz (sav)'in kıyamet alametleri, ahir zaman gibi konulardaki hadisleri de, o dönem tüm insanlar için gayb olan bu bilgileri, Allah'ın kendisine öğretti-

ğini göstermektedir. Kuran'da peygamberlere ve diğer bazı salih müminlere de gaybtan haberler verildiği açıklanmaktadır. Örneğin Hz. Yusuf'a kardeşlerinin tuzaklarının boşa çıkacağı haber verilmiş (Yusuf Suresi, 15), Hz. Musa'nın annesine, bebek yaştaki oğlunun Firavun zulmünden kurtulacağı ve peygamber olacağı vahiyle açıklanmıştır. (Kasas Suresi, 7)

Sonuç olarak, bizim geçmiş ve gelecek olarak isimlendirdiğimiz olay ve bilgilerin tamamı, Allah Katında saklı duran gayb haberleridir. Allah dilediği zaman dilediği kişinin hafızasına bu haberlerden bazılarını vererek, gaybın bir kısmını bilinir hale getirmektedir. İşte müşahade edilebilir yani görülebilir, şahit olunmuş hale gelen bu olaylar, insanlar tarafından geçmiş olarak nitelendirilir.

Kadere Teslimiyetin Önemi

Geçmiş ve geleceğin gerçekte Allah Katında yaratılmış ve yaşanmış olarak saklı ve hazır olaylar olmaları bize çok önemli bir gerçeği gösterir: Her insan kayıtsız ve şartsız kaderine teslim olmuştur. İnsan nasıl geçmişini değiştiremezse, geleceğini de değiştiremez. Çünkü geçmişi gibi geleceği de yaşanmıştır; geleceğindeki tüm olaylar, ne zaman, nerede, ne yemek yiyeceği, kiminle ne konuşacağı, ne kadar para kazanacağı, hangi hastalıklara yakalanacağı, nihayetinde ne zaman, nasıl, nerede öleceği hepsi bellidir ve bunları değiştiremez. Çünkü bunlar zaten Allah Katında, Allah'ın hafızasında yaşanmış olarak bulunmaktadır. Sadece bunların bilgisi henüz kendi hafızasında değildir.

Dolayısıyla başlarına gelen olaylara üzülen, sinirlenen, bağırıp çağıranlar, geleceği için kaygılananlar, hırslananlar aslında kendilerini boş yere üzmektedirler. Çünkü, nasıl olacağından kaygı ve korku duydukları gelecekleri, zaten yaşanmıştır. Ve ne yaparlarsa yapsınlar bunları değiştirme imkanları bulunmamaktadır.

Bu noktada belirtilmesi gereken çok önemli bir nokta, yanlış bir kader anlayışından kaçınmak gerektiğidir. Bazı insanlar, "nasıl olsa kaderimde ne varsa o olacak, o zaman benim hiçbir şey yapmama gerek yok" diyerek çarpık bir kader anlayışı geliştirirler. Her yaşadığımızın kaderimizde belli olduğu bir gerçektir. Biz daha o olayı yaşamadan önce o olay Allah Katında yaşanmıştır ve bilgisi de tüm detayları ile Allah Katındaki Levh-i Mahfuz isimli kitapta yazılıdır. Ancak, Allah her insana sanki olayları değiştirmeye, kendi karar ve seçimine göre hareket etmeye imkanı varmış gibi bir his verir. Örneğin insan, su içmek istediğinde bunun için "kaderimde varsa içerim" diyerek oturup beklemez. Bunun için kalkar, bardağı alır ve suyunu içer. Gerçekten de kaderinde tespit edilmiş bardakta, tespit edilmiş miktarda suyu içer. Ancak, bunları yaparken kendi iradesi ve isteği ile yaptığına dair bir his duyar. Ve hayatı boyunca bu hissi her yaptığı işte yaşar. Allah'a ve Allah'ın yarattığı kaderine teslim olmuş bir insan

ile bu gerçeği kavrayamayan bir insan arasındaki fark şudur: Teslimiyetli olan insan, kendi yaptığı hissini yaşamasına rağmen, bunların tümünü Allah'ın dilemesi ile yaptığını bilir. Diğeri ise, her yaptığını kendi aklı ve gücü ile yaptığını zannederek yanılır.

Örneğin, bir hastalığı olduğunu öğrenen teslimiyetli bir insan, bunun kaderinde olduğunu bildiği için son derece tevekküllü davranır. "Allah bunu kaderimde yarattığına göre, mutlaka büyük bir hayır vardır" diye düşünür. Ama "nasılsa kaderimde iyileşmek varsa iyileşirim" diyerek tedbir almadan beklemez. Aksine, olabilecek tüm tedbirleri alır. Doktora gider, beslenmesine dikkat eder, ilaçlarını alır. Ancak gittiği doktorun, doktorun uyguladığı tedavinin, aldığı ilaçların, bunların kendi üzerinde ne kadar etkili olacağının, iyileşip iyileşmeyeceğinin, kısacası her detayın kaderinde olduğunu unutmaz. Bunların hepsinin, Allah'ın hafızasında, daha kendisi dünyaya gelmeden önce hazır olarak bulunduğunu bilir. Allah, Kuran'da, insanların yaşadıkları herşeyin önceden bir kitapta yazılı bulunduğunu şöyle bildirir:

Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır. Öyle ki, elinizden çıkana karşı üzüntü duymayasınız ve size (Allah'ın) verdikleri dolayısıyla sevinip-şımarmayasınız. Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Hadid Suresi, 22-23)

İşte bu yüzden, kadere iman eden bir insan, başına gelen hiçbir olaydan dolayı üzülmez, ümitsizliğe kapılmaz. Aksine son derece tevekküllü, teslimiyetli ve daima huzurlu olur. Çünkü Allah insanların başlarına gelen herşeyin önceden belli olduğunu, bu nedenle başlarına gelen zorluklara üzülmemelerini ve kendilerine verilen nimetlerle şımarmamalarını emretmiştir. İnsanın karşılaştığı zorluklar da, elde ettiği başarı ve zenginlikler de Allah'ın takdiri iledir. Bunların hepsi Rabbimizin insanları denemek için kaderlerinde önceden belirlediği olaylardır. Bir ayette bildirildiği gibi, "... Allah'ın emri, takdir edilmiş bir kaderdir". (Ahzab Suresi, 38)

Allah bir başka ayetinde ise "Hiç şüphesiz, Biz herşeyi kader ile yarattık." (Kamer Suresi, 49) diye bildirmektedir. Sadece insanların değil, tüm canlıların, eşyanın, Güneş'in, Ay'ın, dağların, ağaçların, her varlığın Allah Katında belirlenmiş bir kaderi vardır. Örneğin kırılan bir antika vazo, kaderinde tespit edilen anda kırılmıştır. Birkaç yüzyıllık bu vazo, daha ilk imal edilirken, kimlerin kullanacağı, hangi evin hangi köşesinde, hangi eşyalarla birlikte duracağı belli olarak üretilir. Vazonun her deseni, üzerindeki her renk kaderde önceden tespit edilmiştir. Vazonun hangi gün, hangi saat, hangi dakika, kim tarafından nasıl

kırılacağı da Allah'ın hıfzında yaşanmış olarak durmaktadır. Hatta, vazonun ilk imal edildiği an, ilk kez satılmak üzere vitrine konduğu an, bir evin köşesinde durduğu an ve kırılarak parça parça olduğu an, kısacası antika vazonun yüzyıllarca içinde bulunduğu her an, Allah Katında tek bir an olarak mevcuttur. Vazoyu kıran kişi, birkaç saniye önce bile bundan habersizken, Allah Katında o an yaşanmıştır ve bilinmektedir. Bu nedenle Allah, insanlara ellerinden çıkanlara üzülmemelerini bildirir. Çünkü, ellerinden çıkanlar kaderlerinde çıkmıştır ve o insanların bunu değiştirmeye güçleri yoktur. Ancak insanlar kaderlerinde meydana gelen olaylardan bir ders almalı, bunlarla eğitilmeli, bu olaylardaki hikmet ve hayırları görerek, daima, kaderlerini yaratan sonsuz merhametli, şefkatli, adaletli, kullarını esirgeyen ve koruyan Rabbimize yönelmelidirler.

Bu önemli gerçekten gafil yaşayan insanlar, hayatları boyunca hep endişe ve korku içinde olurlar. Örneğin çocuklarının geleceği için çok endişelenirler. Hangi okulda okuyacağı, nasıl bir meslek sahibi olacağı, sağlığının nasıl olacağı, nasıl bir hayat süreceği gibi konularda tevekkülsüz bir gayret içindedirler. Oysa, her insanın, daha tek bir hücre olduğu halinden ilk okuma yazma öğrendiği ana, üniversite sınavında verdiği cevaplardan hayatı boyunca hangi şirkette ne iş yapacağına, hangi kağıtlara kaç kez imza atacağına, nerede ve nasıl öleceğine kadar her anı Allah Katında bellidir. Bu olayların tümü, Allah'ın hıfzında saklı olarak durmaktadır. Örneğin şu anda, her insanın cenin hali, ilkokuldaki hali, üniversitedeki hali, 35. yaş gününü kutladığı anı, işine başladığı ilk günü, öldüğünde melekleri gördüğü an, yakınları tarafından defnedildiği ve ahirette Allah'a hesap verdiği anlar, tek bir an olarak Allah'ın Katında bulunmaktadır. O halde, her anı Allah'ın Katında yaşanmış, görülmüş ve halen Allah'ın hafızasında hazır bulunan bir hayat için endişelenmek, korku duymak, üzülmek büyük bir gaflettir. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kadar kaygılanırsa kaygılansın bir insanın kendisi de, çocuğu da, eşi ve yakınları da kendileri için Allah Katında hazır bulunan hayatlarını yaşayacaklardır.

Öyle ise, akıl ve vicdan sahibi bir insanın bu gerçeği kavrayarak, Allah'a ve Allah'ın yarattığı kadere gönülden teslim olması gerekir. Aslında her insan zaten Allah'a teslim olmuş ve boyun eğmiş olarak yaratılmıştır. Çünkü, istese de istemese de Allah'ın kendisi için yarattığı kadere boyun eğerek yaşar. Kaderi inkar eden insan da kaderinde "kaderi inkar etmek" olduğu için inkarcıdır.

Allah'a gönülden teslim olarak boyun eğenler ise, hem Allah'ın hoşnutluğunu, rahmetini ve cennetini kazanmayı umabilirler, hem de dünyada ve ahirette, güven ve mutluluk içinde bir huzurlu yaşam sürerler. Çünkü, Allah'a teslim olan, Allah'ın yarattığı kaderin kendisi için en hayırlısı olduğunu bilen bir insanı üzecek, korkutacak, endişelendirecek hiçbir şey yoktur. Bu insan, elinden gelen her çabayı gösterir, ancak bu çabanın da kaderinde olduğunu, ne yaparsa yapsın kaderinde yazılı olanları değiştirmeye güç yetiremeyeceğini bilir.

Mümin, Allah'ın yarattığı kadere teslim olacak, bununla birlikte karşılaştığı olaylar karşısında elinden geldiğince sebeplere sarılacak, tedbir alacak, olayları hayır yönünde yönlendirmek için çalışacak, ama tüm bunların kader içinde gerçekleştiği ve Allah'ın en hayırlısını önceden takdir ettiğinin bilinci ve rahatlığı içinde olacaktır. Kuran'da bu tavra örnek olarak Hz. Yakub'un çocuklarının güvenliği için almış olduğu bir tedbirden söz edilir. Hz. Yakup, kötü niyetli insanların dikkatini çekmemeleri için oğullarına şehre ayrı ayrı kapılardan girmeyi öğütlemiş, ama bunun Allah'ın belirlemiş olduğu kaderi asla etkilemeyeceğini de onlara hatırlatmıştır:

Ve dedi ki: "Ey çocuklarım, tek bir kapıdan girmeyin, ayrı ayrı kapılardan girin. Ben size Allah'tan hiçbir şeyi sağlayamam (gideremem). Hüküm yalnızca Allah'ındır. Ben O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnızca O'na tevekkül etmelidirler." (Yusuf Suresi, 67)

Allah, insanların ne yaparlarsa yapsınlar kaderlerini değiştiremeyeceklerini bir ayette şöyle bildirir:

Sonra kederin ardından üzerinize bir güvenlik (duygusu) indirdi, bir uyuklama ki, içinizden bir grubu sarıveriyordu. Bir grup da, canları derdine düşmüştü; Allah'a karşı haksız yere cahiliye zannıyla zanlara kapılarak: "Bu işten bize ne var ki?" diyorlardı. De ki: "Şüphesiz işin tümü Allah'ındır." Onlar, sana açıklamadıkları şeyi içlerinde gizli tutuyorlar, "Bu işten bize bir şey olsaydı, biz burada öldürülmezdik" diyorlar. De ki: "Evlerinizde olsaydınız da üzerlerine öldürülmesi yazılmış olanlar, yine devrilecekleri yerlere gidecekti. (Bunu) Allah, sinelerinizdekini denemek ve kalplerinizde olanı arındırmak için (yaptı). Allah, sinelerin özünde saklı duranı bilendir. (Al-i İmran Suresi, 154)

Ayette de görüldüğü gibi, bir insan ölmemek için hayır ve ibadet olan bir işten kaçsa bile, eğer kendine ölüm yazılmışsa zaten ölecektir. Hatta, ölümden kaçmak için başvurduğu yollar ve yöntemler de kaderinde bellidir ve her insan kaderindeki olayı yaşayacaktır. Allah, bu ayette de, insanlara kaderlerinde yarattığı olayların amacının onları denemek ve onların kalplerini temizlemek olduğunu belirtmektedir. Fatır Suresi'nde ise, her insanın ömrünün Allah Katında belli olduğu, rahimlere düşen bebeklerin de Allah'ın izniyle olduğu bildirilir:

Allah sizi topraktan yarattı, sonra bir damla sudan. Sonra da sizi çift çift kıldı. O'nun bilgisi olmaksızın, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da. Ömür sürene, ömür verilmesi ve onun ömründen kısaltılma-

sı da mutlaka bir kitapta (yazılı)dır. Gerçekten bu, Allah'a göre kolaydır. (Fatır Suresi, 11)

Kamer Suresi'nin aşağıdaki ayetlerinde ise, insanın her yaptığının satır satır yazılı olduğu bildirilirken, cennet halkının yaşadıkları da yaşanmış olaylar olarak anlatılmaktadır. Daha önce de belirtildiği gibi, cennetteki gerçek hayat bizim için gelecektir. Ancak, cennette olanların yaşantıları, sohbetleri, ziyafetleri şu anda Allah'ın hıfzında bulunmaktadır. Biz doğmadan önce de tüm insanlığın dünyadaki ve ahiretteki geleceği Allah Katında bir an içinde yaşanmıştır ve Allah'ın hıfzında muhafaza edilmektedir:

Onların işlemiş oldukları herşey kitaplarda (yazılı)dır.
Küçük, büyük herşey satır satır (yazılı)dır.
Hiç şüphesiz muttakiler, cennetlerde ve nehir (çevresin)dedirler.
Çok kudretli, mülkünün sonu olmayan (Allah)ın yanında doğruluk makamındadırlar. (Kamer Suresi, 52-55)

Allah Katında zamanın tek bir an olduğunu, Allah için geçmiş ve gelecek olmadığını Kuran'da kullanılan bu üsluptan da anlarız. Görüldüğü gibi bizim için gelecek zamanda olacak bazı olaylar, Kuran'da çoktan olup bitmiş bir olay gibi anlatılmaktadır. Çünkü Allah geçmişi de geleceği de, bir an olarak zaten yaratmıştır. Bu nedenle gelecekte olacağı anlatılan bir olay zaten olup bitmiştir. Ama biz görmediğimiz için onu gelecek zannederiz. Örneğin, ahirette insanların Allah'a verecekleri hesabın belirtildiği ayetler, bunu çoktan olup bitmiş bir olay gibi anlatmaktadır:

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbi'nin nuruyla parıldadı; kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi, onlar haksızlığa uğratılmazlar. Her bir nefse yaptığının tam karşılığı verildi. O, onların işlediklerini daha iyi bilendir. İnkar edenler, cehenneme bölük bölük sevkedildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cehennemin) bekçileri dedi ki: "Size Rabbinizin ayetlerini okuyan ve bugünle karşılaşacağınızı (söyleyip) sizi uyaran elçiler gelmedi mi?" Onlar: "Evet." dediler. Ancak azap kelimesi kafirlerin üzerine hak oldu. Dediler ki: "İçinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından (içeri) girin. Büyüklüğe kapılanların konaklama yeri ne kötüdür." Rablerinden korkup-sakınanlar da, cennete bölük bölük sevk edildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve

onlara (cennetin) bekçileri dedi ki: "Selam üzerinizde olsun, hoş ve temiz geldiniz. Ebedi kalıcılar olarak ona girin." (Zümer Suresi, 68-73)

Bu konudaki diğer örnekler ise şöyledir:

(Artık) Her bir nefis yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. (Kaf Suresi, 21)

Gök yarılıp-çatlamıştır; artık o gün, 'sarkmış-za'fa uğramıştır.' (Hakka Suresi, 16)

Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 12-13)

Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naz'iat Suresi, 36)

Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. (Mutaffifin Suresi, 34)

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

Yukarıdaki ayetlerde, ölümümüzden sonra yaşanacak olan olaylar, yaşanmış ve bitmiş olaylar olarak anlatılmaktadır. Çünkü Allah, bizim bağlı olduğumuz izafi zaman boyutuna bağlı değildir. Allah tüm olayları zamansızlıkta dilemiş, insanlar bunları yapmış, tüm bu olaylar yaşanmış ve sonuçlanmıştır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bir kitapta kayıtlı olduğu gerçeği ise aşağıdaki ayette şöyle haber verilir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kuran'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

SONSUZ ZAMAN ALLAH'IN HAFIZASINDA SAKLIDIR

Maddenin, beynimizde oluşan bir algılar bütünü olduğu gerçeğini tam olarak kavrayamayan bazı insanlar, bazı yanılgılara düşmekte, bu gerçekten yanlış sonuçlar çıkarmaktadırlar. Örneğin bir kısmı, maddenin hayal olduğuna dair izahları "madde yok" denmiş gibi algılamaktadır. Bir kısmı ise, maddenin ancak biz gördüğümüz zaman hayal olarak var olduğunu, ancak görmediğimizde yok olduğunu sanmaktadır. Bunların hiçbiri doğru değildir.

Öncelikle, "madde yok" veya "insanlar, ağaçlar, kuşlar... bunların hiçbiri yok" demek kesinlikle doğru değildir. Çünkü bunların hepsi vardır, ve hepsini Allah yaratmıştır. Ancak Allah tüm bu varlıkları kitabın başından beri anlattığımız gibi bir görüntü, algı olarak yaratmıştır. Yani Allah, bu varlıkları yarattıktan sonra onları, kendi başlarına var (kaim) olan sabit varlıklar kılmamıştır. Her birini her an yaratmaya devam etmektedir.

Biz görsek de görmesek de bu varlıklar Allah'ın hafızasında sonsuza kadar bulunmaktadırlar. Bizden öncekiler gibi bizden sonraki varlıkları da Allah tek bir an içinde zaten yaratmıştır. Zamanın bir algı olduğu konusunda anlatıldığı gibi, zamanı da Allah yaratmıştır ve Allah zamana bağımlı değildir. Dolayısıyla bizim için gelecekte var olacak olan varlıklar da aslında Allah Katında "tek bir an" içinde yaratılmışlardır ve şu anda vardırlar. Ancak biz zamana bağımlı olduğumuz için onları henüz görmeyiz.

Gelecekte görebileceğimiz veya bizim için gelecekte var olacak varlıklar nasıl Allah'ın hafızasında her an mevcut iseler, geçmiştekiler de aynı şekilde, hiç kaybolmadan Allah'ın hafızasında mevcutturlar. Örneğin, sizin cenin olarak anne rahmindeki haliniz, okuma yazmaya başladığınız günkü haliniz, ilk karnenizi elinize aldığınız an, ilk araba kullandığınız an, bir gün otobüste yer verdiğiniz yaşlı hanımın yüzündeki gülümsemenin olduğu an gibi geçmişte yaşadığınız tüm anlarla birlikte gelecekte yaşayacağınız tüm anlar da şu anda Allah'ın hıfzındadır ve hiç kaybolmadan sonsuza kadar kalacaklardır.

Söz gelimi yolda yürürken ayağınıza takılan bir taş parçası, kaderde, siz daha doğmadan önce, ayağınıza takılacağı zaman belirlenmiş şekilde yaratılmıştır. O taşın daha büyük bir kayadan parçalandığı, bütün girinti ve çıkıntılarının oluştuğu her aşama Allah Katında, siz daha o taş ayağınıza takılmadan önce mevcuttur. Aynı şey bir çöp kutusu içinde gördüğünüz ölü bir kelebek veya başınıza ağaçtan düşen kuru bir yaprak için de geçerlidir. Kelebeğin, daha tırtıl halinden, kozadan çıkışına, kanatlarını kuruttuğu andan yerdeki çöpe karıştığı ana kadar hepsi, kaderde sonsuz evvelden bellidir. Allah Katında bu kelebeğin canlı halleri ve ölü hali hiç kaybolmadan durmaktadır ve sonsuza kadar durmaya devam edecektir.

Tüm Olaylar "Levh-i Mahfuz" İsimli Kitapta Kayıtlıdır

Önceki bölümde de anlattığımız gibi Allah, bizim için geçmiş ve gelecek olan tüm olay ve varlıkları, tek bir anda yaratmıştır. Kuran'da, tüm insanların ve varlıkların kaderlerinin Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

Allah, başka ayetlerinde de göklerde ve yerde olan herşeyin bu kitapta olduğu gerçeğini şöyle haber verir:

İnkar edenler, dediler ki: "Kıyamet-saati bize gelmez." De ki: "Hayır, gaybı bilen Rabbime andolsun, o muhakkak size gelecektir. Göklerde ve yerde zerre ağırlığınca hiçbir şey O'ndan uzak (saklı) kalmaz. Bundan daha küçük olanı da, daha büyük olanı da, istisnasız, mutlaka apaçık bir kitapta (yazılı)dır." (Sebe' Suresi, 3)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, evren yaratıldığından beri var olan canlı cansız herşey, gerçekleşen her olay Allah'ın yaratmasıdır ve dolayısıyla O'nun bilgisindedir; yani tüm bunlar "Allah'ın hafızası"ndadır. Levh-i Mahfuz da Allah'ın Hafız sıfatının bir tecellisidir.

Geçmiş ve Gelecek Aslında "Şu An" Yaşanmaktadır

Allah Katında zaman olmadığı için, bütün olaylar tek bir anda gerçekleşmektedir ve o "şu an"dır. "Şu anda" bizim için geçmiş ve gelecek olan tüm olaylar Allah Katında, bizim olayları gördüğümüz netlikten çok daha net ve canlı olarak yaşanmaktadır. Örneğin, Hz. Yunus şu anda gemideki kura sonucunda denize atılmaktadır, Hz. Yusuf şu anda kardeşleri tarafından kuyuya atılmaktadır, şu anda zindandaki ilk yemeğini yemekte, zindandan şu anda çıkarak yürümektedir. Hz. Meryem şu anda Cebrail ile konuşmakta, Hz. İsa şu anda doğmaktadır. Hz. Nuh, gemisinin ilk çivisini şu anda çakmakta, Hz. Nuh ve ailesi

şu anda gemiden Allah'ın kendileri için seçtiği topraklara inmektedirler. Hz. Musa'nın annesi onun beşiğini şu anda suya bırakmakta, Hz. Musa şu anda çalılıkta Allah'tan ilk vahyini almakta, deniz şu anda ikiye yarılmakta, inananlar şu anda denizden geçerken, Firavun şu anda ordusuyla birlikte boğularak ölmektedir. Hz. Musa şu anda Hızır ile buluşup görüşmektedir, Hızır da yetim çocukların duvarını şu anda onarmaktadır. Hz. Zülkarneyn'den kendilerini korumak için bir set inşa etmelerini isteyenler, taleplerini şu anda ona iletmektedirler ve Hz. Zülkarneyn kıyamete kadar delinemeyecek ve aşılamayacak olan seddi şu an inşa etmektedir. Hz. İbrahim babasına şu anda nasihat etmekte, putperest kavminin putlarını şu anda kırmaktadır ve kavminin kendisini attığı ateş Hz. İbrahim'e şu anda serinlik vermektedir. Hz. Muhammed (sav) şu anda Cebrail'den vahiy almakta, tam şu anda Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya götürülmektedir. Lut kavmi şu anda yerle bir olmaktadır. Cennet ehli şu anda tahtlarda oturmuş karşılıklı sohbetler etmektedir. Cehennem ehli ise şu anda ateşe sunulmakta, büyük bir azap ve telafisi olmayan bir pişmanlık içinde acı çekmektedir.

Allah bu görüntülerin tamamını, "şu anda", bizim bilemeyeceğimiz daha keskin bir netlikte görmekte ve duymaktadır. Allah bizim duyamadığımız dalgaboyundaki sesleri de duymakta ve göremediğimiz görüntüleri de görmektedir. Bizim şahit olduğumuz ve olmadığımız tüm olaylar ve tüm sesler Allah Katında her an hazırdır ve tüm canlılığı ile her an yaşanmaktadır. Bunların hiçbiri hiçbir zaman kaybolmaz, her zaman Allah'ın hafızasında tüm detayları ile yaşanır.

Bu gerçek sizin hayatınız için de geçerlidir. Örneğin dedenizden size kalan evin temeli aslında şu anda atılmaktadır. Babanız bu evde şu anda doğmaktadır. Sizin ilk konuşmaya başladığınız an da şu andır. Bugününüzden tam 10 sene sonra yediğiniz yemeği aslında şu anda yemektesiniz.

Tüm bu örneklerin karşımıza bir kez daha çıkardığı gerçek şudur: Hiçbir an, hiçbir kare, hiçbir olay, hiçbir varlık yok olmamıştır ve olmayacaktır. Nasıl televizyonda izlediğimiz bir film, film şeridine kaydedildiyse, çeşitli karelerden oluşuyorsa ve bu kareleri bizim görmememiz onların olmadığı anlamına gelmiyorsa, bizim "geçmişte yaşanmış" veya "gelecekte yaşanacak" dediğimiz olaylar için de aynı şey geçerlidir.

Fakat bir noktanın yanlış anlaşılmaması çok önemlidir: Bu sahnelerin hiçbiri bir hatıra ya da bir anı gibi veya hayal gibi değildir. Bunların tümü, aynen şu an yaşadığınız an gibi canlıdır. Herşey diri olarak korunmaktadır. Biz yalnızca Allah bize bu algıları vermediği için onları geçmiş, bitmiş olaylar olarak görürüz. Ve Allah dilediği an bize bu görüntüleri gösterebilir, bu olaylara ait algıları vererek bize de bu olayları yaşatabilir.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi, Allah için geçmiş, gelecek, şimdi hepsi birdir. İşte bu nedenle Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz. Nitekim ayette de Rabbimiz bu gerçeğe şöyle dikkat çekmiştir:

Ey oğlum, (yaptığın iş) gerçekten bir hardal tanesi ağırlığında olsa da, (bu,) ister bir kaya parçasından ya da göklerde veya yer(in derinliklerinde) de bulunsa bile, Allah onu getirir (açığa çıkarır). Şüphesiz Allah, latif olandır, (herşeyden) haberdardır. (Lokman Suresi, 16)

Allah, Cennette Dileyene Geçmişi Aynısı ile Gösterebilir

Cennetteki bir kul eğer isterse, Allah ona dünya hayatından olayları, aynısı ile gösterebilir. (En doğrusunu Allah bilir) Örneğin cennetteki bir insan Allah'tan ölmüş olan köpeğinin canlı halini, yanmış olan evinin yanmadan önceki halini, Titanik gemisinin batmadan önceki halini görmek istediği takdirde Allah ona bunların hepsini gösterecektir. Hem de o anki en canlı halleriyle. Örneğin Titanik, denizde yol alırken, o anda civarında bulunan tüm balıklar yine aynı yerlerinde olacak, içinde bulunan insanlar yine aynı konuları, aynı kelimelerle konuşuyor olacaktırlar. Veya geçmişte yaşamış büyük uygarlıklar, en ihtişamlı dönemleriyle, yapılarıyla, zenginlikleri ile bir bütün olarak görülebileceklerdir. İnka medeniyetini merak eden bir insan, bu medeniyetin her dönemini istediği an görebilecektir. Allah'ın hafızasında her olay sonsuza kadar aynı canlılıkta yaşanmaya devam ettiği için, insan merak ettiği herşeyi aynısı ile hazır bulacaktır.

Allah bir ayetinde "... Orda nefislerinizin arzuladığı herşey sizindir ve istediğiniz herşey de sizindir." (Fussilet Suresi, 31) diyerek cennette insanın dilediği herşeye sahip olacağını bildirmektedir. İnsanlara üzüntü vermeyecek, onları neşelendirip keyiflendirecek, dünyaya ait her görüntüyü ve olayı, Allah, cennetteki kullarına diledikleri takdirde gösterecektir. Bu, Rabbimizin cennete layık kulları için hazırladığı büyük bir nimetidir.

Bu Konunun İnsanlar için Önemi

Bu konu, insanlar için büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü, bizim gün içinde yaşadığımız ve hatta akşam olduğunda dahi unuttuğumuz her konuşmamız, her tavrımız, her bakışımız, aklımızdan geçirdiğimiz her düşünce, Allah Katında unutulmaz ve aynısı ile muhafaza edilir. Örneğin, bir arkadaşıyla sohbet ederken, dedikodu yapan bir insan bunu önemsemez, hatta unutur. Ancak onun dedikodu yaptığı an Allah Katında sonsuza kadar kalır. Veya, içinden Müslümanlar aleyhine bir düşünce geçen bir insanın o düşüncesi, onu düşündüğü andaki yüz ifadesi, içinden geçirdiği cümleler, Allah Katında sonsuza kadar du-

rur. Veya, kendisi aç olmasına rağmen fedakarlık yaparak bir dostunu doyuran bir insanın fedakarlığı, o anki durumu, bakışı, düşünceleri de Allah Katında kaybolmadan sonsuza kadar kalacaktır. Ya da karşısına çıkan bir zorluğa Allah rızası için sabreden, kendisine sıkıntı veren bir kişiye güzel söz söyleyen kişinin güzel ahlaklı davranışı da hiçbir zaman kaybolmadan sonsuza kadar muhafaza edilir. Ve Allah, ahiret gününde, herkesi yaptığı bu iyi ve kötü davranışlardan sorguya çekecektir. İnsanların, kendileri yaptıkları halde unuttukları şeyler, hiç unutulmadan veya bir değişikliğe de uğramadan karşılarına çıkacaktır. Hatta bazı kimseler, sorgulama sırasında kendisine verilen kitabın ne kadar detaylı olduğuna şaşıracak ve şöyle diyeceklerdir:

(Önlerine) Kitap konulmuştur; artık suçlu-günahkarların, onda olanlardan dolayı dehşetle-korkuya kapıldıklarını görürsün. Derler ki: "Eyvahlar bize, bu kitaba ne oluyor ki, küçük büyük bırakmayıp herşeyi sayıp-döküyor?" Yapıp-ettiklerini (önlerinde) hazır bulmuşlardır. Rabbin hiç kimseye zulmetmez. (Kehf Suresi, 49)

Bu nedenle, bu gerçeğin farkında olan bir insan, her tavrının ve düşüncesinin sonsuza kilitlendiğini, sonsuza kadar Allah'ın hafızasında var olmaya devam edeceğini hiç unutmamalı ve ahiretteki sorgulamadan korkup sakınmalıdır.

MADDENİN GERÇEĞİ KONUSUNA GELEN İTİRAZLARA CEVAPLAR

Maddenin gerçeği konusu, son derece açık, net ve anlaşılır olmasına rağmen, daha önceki konularda da değinildiği gibi, bazı insanlar birçok nedenle bu gerçeği kabul etmekten kaçınmakta ve anlamazlıktan gelmektedir.

Bu gerçeğin ulaştığı birçok insan "maddenin ardındaki sır"rı öğrenmekten dolayı yaşadığı olağanüstü heyecanı dile getirmiş, bu gerçeğin hayatını ve tüm düşüncelerini temelinden değiştirdiğini belirtmiştir. Birçok kişi ise, bu gerçeği daha iyi kavrayabilmek için daha detaylı sorular sorarak, konuyu daha derinlemesine anlamaya çalışmışlardır. Bu kişilerden bazılarının yorumlarını "Maddenin Sırrını Öğrenenler Büyük Bir Heyecan Yaşıyorlar" bölümünde görebilirsiniz.

Bazı çevreler ise, bu konuyu körü körüne reddetmekte ve kendilerince bazı mantıklar öne sürerek, bu olağanüstü gerçeği inkar edebilmenin yollarını aramaktadırlar. Oysa, bu konunun reddi bilimsel olarak mümkün değildir. Bu konuyu reddeden insanın, görüntünün veya seslerin, beyninin içinde oluşmadığını bilimsel olarak ispat etmesi gerekir. Ama gelen itirazların hiçbirinde, hiçbir

bilim adamı, nöroloji profesörü, beyin uzmanı, psikolog, psikiyatrist veya biyoloji profesörü olsun, hiç kimse, tüm algılarımızın beynimizde oluştuğunu reddetmemektedir. Çünkü bu, bilimsel olarak kesinliği bilinen bir gerçektir.

Buna rağmen bazı kimseler, "görüntü beyninizde oluştuğuna göre..." diye başlayan bir cümlenin ardından gelecek olan apaçık gerçekten kaçabilmek için, bazı laf oyunları yapmakta, bu gerçeğin üzerini kelime oyunları veya ağdalı bilimsel bir üslupla kapatmaya çalışmaktadır. Bunun en açık örneklerinden biri, kendisine "görüntü beyinde mi oluşur" diye sorulan bazı bilim adamlarının verdikleri cevaplardır.

Bu bilim adamlarından biri söz konusu soruya şöyle bir cevap vermektedir: "Hayır, beyinde görüntü oluşmaz. Gelen uyarılar görsel bir deneyimin içeriğini oluşturan bir temsil oluştururlar".

Şimdi bu bilim adamının, gerçekleri göz ardı etmek için kullandığı yöntemi inceleyelim. Bu bilim adamı, "görüntü beyinde mi oluşur?" sorusuna, önce kesin bir "hayır" demektedir. Ardından ise, gelen uyarılar ile görüntüyü görmemizi sağlayan bir temsili görüntü oluştuğunu belirtmektedir. Sonuçta, sorulan soruya aslında "evet" demektedir. Beyinde oluşan görüntü elbette ki "temsili bir görüntü"dür. Yani beynin içinde hiçbir zaman masanın, güneşin veya gökyüzünün kendisi olmaz. Temsili veya başka bir deyişle kopyası olan bir görüntüsü olur. Biz de, "dünyayı görüyoruz" derken, bu "temsili dünyayı", "kopya dünyayı" veya "hayal olan dünyayı" görürüz. Bunların hepsi, aynı gerçeğin farklı şekillerde ifadesidir. Bu bilim adamının yaptığı, "beynimizde gördüğümüz dünya temsili bir dünya mıdır?" sorusuna "kesinlikle hayır, beynimizde gördüğümüz dünyanın kopyasıdır" gibi bir cevap vermektir. Yani sorulan soruyu önce kesinlikle reddedip, ardından da farklı bir anlatımla, biraz daha karışık cümlelerle aslında beynimizde gördüğümüzü onaylamaktadır. Bu, bazı bilim adamlarının, bu gerçeği kabul ettiklerinde, tek mutlak varlık olarak kabul ettikleri maddeyi kaybetmenin getirdiği korku ve endişe ile başvurdukları samimiyetsiz bir yöntemdir.

Bazıları ise, görüntünün beynimizde oluştuğunu inkar edememekte ama yine "evet tüm dünyayı beynimin içinde görüyorum" demekten kaçınmak için, "Beyin sadece gelen uyarıları işler ve sinirsel aktiviteleri ayarlar, böylece görüntüyü görür, sesi duyarsınız" diyerek dolambaçlı bir cevap vermektedirler. Zaten, asıl konu, beyin tüm işlemleri yaptıktan sonra görüntünün nerede oluştuğudur. Bu bilim adamının verdiği cevap, sorunun bir cevabı değil, görüntü oluşmadan önceki aşamanın kısa bir anlatımıdır. Beyin gelen uyarıları işler, ama sonra bu işlediklerini tekrar göze veya kulağa geri göndermez. Dolayısıyla gören göz, duyan da kulak değildir. Öyle ise, beyin gelen uyarıları işledikten sonra ne yapar? Bu işlenen bilgi nerede kalır, bu bilgi görüntüye veya sese nerede dönüşür? Bu bilgiyi görüntü olarak gören, ses olarak duyan kimdir? Bu bilim adamlarından istenen cevaplar bunlarken, onlar birçok dolambaçlı cevapla,

gerçeği itiraf etmekten kaçınmaktadırlar. Aslında bu kadar açık bir gerçeğin tartışılması büyük bir mucizedir.

Ancak bu itiraz veya kaçış yöntemlerinin hepsi geçersiz ve zayıftır. Burada anlatılanları inkar edecek kişinin, tüm algılarımızın beynimizde oluştuğu gerçeğini reddedecek bilgilerle gelmedikçe, söyleyeceklerinin bir değeri olmayacaktır. Görüntünün ve tüm hislerimizin beynimizde oluştuğu gerçektir. Ancak bir insan açık gerçeği kavradığı halde bu görüntüleri oluşturanın Allah olduğunu inkar edebilir, "bu konuyu düşünmek ağzımın tadını kaçırıyor" diyebilir, "maddenin aslını hiçbir zaman göremediğimi düşündükçe içim sıkılıyor", "hayatımın hiçbir anlamı kalmadı" diyebilir. Hiçlik haline gelip, Allah'tan başka hiçbir varlık kalmıyor olması bu insanın ağırına gidiyor olabilir. Ancak, "gördüklerimi gözlerimle görüyorum" veya "gördüklerimin dışarıda asılları var" diyemez. Çünkü bunları kanıtlayacak hiçbir bilimsel delile veya gözleme sahip değildir, olamaz da. Zaten, en koyu materyalist dahi tüm görüntüyü beyninde gördüğünü kabul etmektedir.

Bu bölümde, genelde bu gerçeği kabul etmeye yanaşmayan kişilerden gelen itirazlara verilen cevaplara yer verilecektir. Aşağıdaki itirazları ve cevaplarını okuduğunuzda, samimi ve ön yargısız olarak düşünüldüğünde aslında bu soruların cevaplarının çok açık olduğunu siz de göreceksiniz.

İtiraz: "Yolda otobüs gördüğünüzde ezilmemek için kaçarsınız. Demek ki otobüs var.

Eğer beyninizde görüyorsanız neden kaçıyorsunuz?"

Cevap: Bu ve benzeri soruları soranların yanıldıkları ve anlayamadıkları nokta, "algı" kavramının sadece görme duyusu ile ilgili olduğunu sanmalarıdır. Oysa sadece görme değil, dokunma, çarpma, darbe, sertlik, acı, sıcaklık, soğukluk, ıslaklık gibi tüm hisler, aynı görme gibi insanın beyninde oluşan algılardır. Örneğin otobüse binmek için otobüsün kapısının soğuk metalini elinde hisseden bir insan, aslında bu "soğuk metal hissini" beyninde algılar. Bu çok açık ve bilinen bir gerçektir. Dokunma duyusu, daha önce de belirtildiği gibi, bir insanın -örneğin parmaklarından gelen sinir uyarılarının- beyninin belli bir noktasında oluşturduğu bir histir. Hisseden parmaklarımız değildir. İnsanlar bunu bilimsel olarak da açıklandığı için kabul etmektedirler. Ancak, konu otobüsün kapısını tutmak değil de, otobüsün insana çarpması olunca, yani bu dokunma hissi daha şiddetli ve acı verici olunca, bu gerçeğin geçerli olmadığını sanmaktadırlar. Oysa, acı veya darbe de beyinde hissedilir. Bir otobüsün çarptığı bir insan darbenin şiddetini ve tüm acıyı beyninde hisseder.

Bunu daha iyi anlamak için rüyaları düşünmek faydalı olacaktır. İnsan rüyasında da kendisine otobüs çarptığını, kazadan sonra gözünü hastanede açtığını, ameliyata alındığını, doktorların konuşmalarını, ailesinin telaş ile hastaneye

gelişini, sakat kaldığını veya canının çok yandığını görebilir. Rüyasında yaşadığı tüm bu olayların görüntülerini, seslerini, sertlik hissini, acıyı, ışığı, hastanedeki renkleri, her türlü hissi çok berrak ve net olarak algılamaktadır. Ve bunların hepsi gerçek yaşamdakiler kadar doğal ve inandırıcıdır. O an, rüyanın içindeki biri ona rüya gördüğünü, gördüklerinin bir hayal olduğunu söylese ona inanmaz. Oysa, gördüklerinin hepsi bir hayaldir ve ne otobüsün, ne hastanenin, ne de rüyasında gördüğü bedeninin dış dünyada maddi karşılığı yoktur. Rüyasında gördüğü bedenin ve otobüsün maddi karşılıkları olmamasına rağmen, "gerçek bir bedene" "gerçek bir otobüs" çarpmış gibi hissedebilmektedir.

Öyle ise materyalistlerin "maddenin varlığını tokat yiyince anlarsın", "dizine bir tekme gelince, maddenin varlığından şüphen kalmaz", "köpek görünce kaçarsın ama", "otobüs çarpınca beyninde mi değil mi anlarsın", "madem algı o zaman otobana çıkıp arabalardan kaçmadan ortada dur" gibi itirazlarının hiçbir anlamı ve geçerliliği yoktur. Hızlı bir darbe, can acıtan köpeğin dişleri, şiddetli bir tokat, maddenin aslı ile muhatap olduğunuzun kanıtı değillerdir. Çünkü bahsedildiği gibi bunların aynısını rüyanızda da, maddi karşılıkları olmadığı halde yaşayabilirsiniz. Ayrıca, bir hissin şiddetli olması, o hissin beyinde oluştuğu gerçeğini de değiştirmemektedir. Bu, bilimsel olarak ispatı olan çok açık bir gerçektir.

Bazı insanların otobandan hızla geçen bir otobüsü veya bu otobüsün sebep olduğu bir kazayı, maddenin fiziksel varlığı ile muhatap olduklarının çarpıcı bir delili sanmalarının nedeni, görüntünün insanı aldatacak kadar gerçekçi görülmesi ve hissedilmesidir. Mekan görüntülerindeki, örneğin otobandaki derinlik ve perspektifin kusursuzluğu, mekanda görülen cisimlerin renk, şekil, gölge olarak mükemmelliği, ses, koku ve sertlik hislerinin çok net olması ve görüntünün içinde bir mantık bütünlüğü bulunması kimilerini yanıltabilmektedir. Ve bazı insanlar bu olaylar neticesinde bunların algı olduğunu unutabilmektedir. Ama zihinde meydana gelen algılar ne kadar eksiksiz ve mükemmel olursa olsun, bunların birer algı olduğu gerçeği değişmeyecektir. İnsan otobanda yürürken bir kaza yaşasa da, depremde yıkılan bir evin altında kalsa da, yangında alevler tarafından sarılsa da, merdivenlere takılıp düşse de tüm bu olayları zihninde yaşar ve asla gerçekleri ile muhatap olamaz.

Bir insan otobandaki bir otobüsün önüne atladığında, zihnindeki otobüs, zihnindeki bedenine çarpar. O insanın bu kaza sonucunda hayatını yitirmesi, bedeninin parçalanması da bu gerçeği değiştirmez. Eğer insanın zihninde gördüğü bu olay ölüm ile sonuçlanırsa, Allah o insana gösterdiği görüntüyü bir perdenin kaldırılması gibi kaldırır ve o kişiye başka bir görüntü, ahirete ait görüntüleri gösterir. Bu gerçeği şimdi samimiyetle düşünüp anlamayanlar, ölümleriyle birlikte hemen anlayacaklardır.

İtiraz: "Tüm nesneleri beynimde gördüğüm doğru, ancak ben dışarıda aslı olan

nesneleri beynimde görüyorum."

Cevap: Tüm dünyayı beynimizde algıladığımız, bilimin kesin olarak ispatladığı ve bilgi sahibi hiç kimsenin aksini iddia edemeyeceği bir gerçektir. Ancak insanların asıl kavrayamadıkları konu şudur: "Biz tüm nesneleri zihnimizde algılıyorsak, zihnimizin dışında bu nesnelerin varlığından nasıl emin olabiliriz?" Bu şüphe doğrudur; biz hiçbir zaman zihnimizde algıladıklarımızın dışarıda maddesel karşılıkları olup olmadığından emin olamayız. Çünkü biz, beynimizin dışına çıkıp da dışarıda ne olduğunu göremeyiz. Beyindeki görüntülerin dış dünyada karşılığı bulunduğunu iddia etmek, işte bu yüzden mümkün değildir. Çünkü ne bu iddiayı öne süren kişi, ne bir nörolog, ne bir beyin cerrahı, ne bir felsefeci, ne de herhangi bir başka insan bugüne kadar beyninin dışına çıkamamıştır ki, beyninin dışında ne olduğunu bilebilsin.

İnsanın hayatına dair bildiği herşey, beynine gelen elektrik sinyallerinin beyni tarafından algılanış şeklinden kaynaklanır. Yani insan, daima kendi beyninin içinde oluşan dünyasında yaşar. Gökyüzüne baktığımızda gördüğümüz kuşlar, caddenin öbür ucunda gözden kaybolmak üzere olan bir araba, odamızdaki eşyalar, elimizdeki bu kitap, dostlarımız, akrabalarımız, bunların hepsi beynimize ulaşan kopya görüntülerdir. Ve kimse beyninin içinde oluşan bu hayatın dışına çıkamaz. Bu, ne bilimle ne de teknoloji ile ulaşılması imkansız bir durumdur. Çünkü bir bilim adamı ne icat ederse etsin, yine onu beyninin içindeki görüntünün içinde icat edecektir. Dolayısıyla, o "dış dünyayı görmek için icat ettiği şey" de beyninin içinde kalacaktır.

Bu gerçek çok açık olmasına rağmen bazı insanlar gördükleri görüntünün dışarıda maddesel karşılıkları olduğunu iddia ederler. Bugüne kadar hiç kimsenin aslını görmediği "madde" denen bir varlığa inanırlar. Oysa madde, insanların gördükleri hayallere taktıkları bir isimden başka birşey değildir. Hiçbir insanın bir maddenin aslının neye benzediğini bilmesi mümkün değildir; çünkü hiçbir insan maddenin aslı ile hiçbir zaman muhatap olmamıştır. İlk insandan bu yana yeryüzünde bir sesin aslını duyan, bir manzaranın aslını gören veya bir gülün aslını koklayan tek bir insan bile yaşamamıştır.

Ayrıca şunu da hatırlatmak gerekir: Algıları dışında maddenin, yani dış dünyanın var olduğunu söyleyen biri, yine bu dünyayı görmek için bir göze ihtiyaç duyacaktır. Ve bu dış dünya gözlerinin içinden geçip bir elektrik sinyaline dönüşecek ve elektrik sinyalleri beyninde görüntü meydana getirecektir. Sonuçta bu kişi yine beynindeki dünyayı görecektir. Eğer bu kişinin beynine giden sinirler kesilse, "dışarıda var" dediği görüntü de bir anda kesilecektir. O halde hiçbir zaman, hiçbir şekilde aslını göremeyeceği, aslı olsa bile kendisine bir fayda sağlamayacağı için bu konuda bu kadar ısrar etmenin anlamı nedir?

İtiraz: "Madde beynimin dışında vardır. Bıçağı biraz kaydırdığımda elimde hissettiğim

acı, sızlama, elimden akan kan bir görüntü değil. Ayrıca bunu yanımdaki arkadaşım da gördü."

Cevap: Aslında bu konuyu bundan önceki itirazların cevaplarında detaylandırmıştık. Ancak konunun önemi açısından burada bir kez daha vurgulamakta yarar vardır.

Bu itirazı getirenlerin en önemli yanılgısı, görüntü dışında ses, koku, dokunma gibi diğer hislerin de beyinde oluştuğunu göz ardı etmeleridir. Bu nedenle "bıçağı beynimde görüyor olabilirim, ama bıçağın keskinliği bakın gerçek, çünkü elimi kesti" demektedirler. Oysa bu kişinin elindeki acı, akan kanın verdiği sıcaklık ve ıslaklık hissi ve tüm diğer algıları yine beyninde oluşur. Yanındaki arkadaşının bu olaya şahit olması bu gerçeği değiştirmez, çünkü arkadaşı da, bıçakla aynı yerde yani beynindeki görme merkezinde oluşmaktadır. Bu kişi aynı hisleri, bıçakla elini kestiğini, elindeki acıyı, kanın görüntüsünü ve sıcaklığını aynısı ile rüyasında da yaşayabilir. Elini kestiğini gören arkadaşını da yine rüyasında görür. Ama arkadaşının varlığı, bu rüyada gördüklerinin maddesel karşılıkları olduğunun bir kanıtı olmaz.

Hatta rüyasında elini kestiği sırada biri gelip, "bu gördüklerin bir algı, bu bıçak gerçek değil, elinden akan kan, hissettiğin acılar da gerçek değil, bunların hepsi şu an zihninde izlediğin olaylar" dese, kişi buna inanmayacak ve yine itiraz edecektir. Hatta belki "Ben materyalistim. Böyle iddialara inanmam. Şu anda gördüklerimin hepsinin maddesel gerçekliği var, bak kanı görmüyor musun?" diyecektir. İşte, maddenin dışarıda aslı vardır diye ısrar edenler, yukarıdaki örnekte görülen kişi gibidirler. İçinde yaşadıkları algılar dünyasında "tüm bunlar bir algı, ve bu algıların aslına asla ulaşamazsın, asılları var mı yok mu bilemezsin" denmekte, ancak onlar bu gerçeğe şiddetle karşı çıkmaktadırlar.

Ancak şunu da unutmamak gerekir ki, bir insan, eli kesildiğinde, "bu nasılsa bir görüntü" diyerek tedbir almadan oturmaz. Çünkü Allah, bu görüntüler içinde insanları bazı sebeplere bağlı olarak yaratmıştır. Örneğin eli kesilen insan bunun için gerekli ilaçları kullanır, elini sarar veya doktora gider. Ancak bu işlemlerin hepsi yine beyninde bir görüntü olarak meydana gelir. Sargı bezi de, kullandığı ilaçlar da beyninde oluşan görüntülerdir.

İtiraz: "Maddenin zihnimizde gördüğümüz bir hayal olduğunu söylemek İslam

dini ile bağdaşır mı?"

Cevap: Bazı Müslümanlar, maddenin bir hayal olduğu gerçeğinin İslam dini ile bağdaşmadığını öne sürmekte ve geçmişte din alimlerinin bu gerçeği ka-

bul etmediklerini iddia etmektedirler. Oysa bu doğru değildir. Aksine burada anlatılanlar Kuran ayetleri ile tamamen mutabıktır; hatta birçok ayetin, cennet ve cehennem, sonsuzluk, zamansızlık, ölümden sonra diriliş, ahiret gibi Kuran'da bildirilen konuların kesin bir kavrayışla anlaşılması açısından da son derece önemlidir.

Elbette ki bu konu bilinmese de, bir insan gerçek imanı yaşayabilir. Allah'ın Kuran'da bildirdiği herşeye gönülden ve hiçbir şüphe duymadan iman edebilir. Ama şunu belirtmek gerekir ki, bu konu insanın imanda ve yakinde derinleşmesini sağlar ve nitekim geçmişte birçok önemli İslam alimi de, bu gerçeği bu yönde açıklamışlardır. Yalnızca yaşadıkları dönemde bilimin bu konuyu henüz açığa çıkarmamış olması ve konuyu yanlış anlamaya müsait akımların varlığı, onların bu anlattıklarının yayılmasını ve geniş kitlelerce bilinmesini engellemiştir.

Maddenin gerçek mahiyetini açıklayan İslam alimlerinden biri ve en önemlisi "hicri onuncu asrın müceddidi" sayılan ve asırlardır tüm İslam dünyasının büyük saygısını kazanmış olan İmam Rabbani'dir. İmam Rabbani'nin, Mektubat adlı eserinde bu konuyla ilgili çok detaylı izahlar bulunmaktadır. İmam Rabbani, Allah'ın, kainatı "his ve vehim mertebesinde", yani algı derecesinde yarattığını bir mektubunda şöyle açıklamaktadır:

Yukarıda şöyle bir cümle kullandım: 'Sübhan Hak'kın halkı (Allah'ın yaratışı), his ve vehim mertebesindedir.' Bunun manası şu demeye gelir: 'Allah-u Teala, eşyayı öyle bir mertebede yaratmıştır ki, o mertebede eşya için his ve vehimden gayrı bir yerde sübut (sabitlik) ve husul (varlık) yoktur.47

Dikkat edilirse, İmam Rabbani, bizim gördüğümüz alemin, yani tüm varlıkların "his ve vehim mertebesinde", yani algı düzeyinde yaratıldığını özellikle vurgulamaktadır. Bu vehim mertebesindeki alemin dışında (hariçte) ise sadece Allah'ın Zatı vardır. Gerçekte bu "dışta" (hariçte) kavramı da farazi bir kavramdır; çünkü bir vehmin vücudu yoktur, hacim kaplamaz. İmam Rabbani, "eşyanın" (yani şeylerin, tüm maddelerin) hariçte bir varlığı olmadığını şöyle anlatır:

Hariçte Yüce Hak'tan başka mevcut değildir... Belki de şanı büyük Allah'ın yaratması ile vehim mertebesinde sübut (sabitlik) bulmuştur... Eşya, hariçte nasıl kendisinin vücudu olmayan birşey ise, hariçte onun gözükmesi dahi, kendi renksizliği iledir... Eğer onun için bir görüntü sabit olur ise, o vehim mertebesindedir. Eğer onun bir sübutu (sabitliği) var ise, o dahi, yüce Allah'ın vehim mertebesindeki sanatı iledir. Hulasa, onun sabitliği ve görüntüsü tek mertebede olmaktadır. Sübutu bir yerde, görüntüsü dahi ayrı bir yerde değildir... Onun hariçte bir nişanı yoktur ki, orada görünür ola..."48

Sonuç olarak, İmam Rabbani'nin de izahlarından açık bir şekilde anladığımız gibi, biz bilimsel olarak da, akıl ile düşündüğümüzde de, algıladığımız görüntülerin dışımızda bir aslı var mı yok mu asla bilemeyiz. Biz sadece zihnimiz-

de bize gösterilen görüntüyü görürüz. Bu görüntüyü tüm detayları ile yaratan ve bize izlettiren ise alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Yegane mutlak varlığın Allah olduğunu, Allah'ın tüm kainatı vehim mertebesinde yarattığını açıklamış olan bir diğer büyük İslam alimi, Muhyiddin Arabi'dir. İlimdeki derinliği nedeniyle "Şeyh-i Ekber" (en büyük şeyh) olarak da anılmış olan Muhyiddin Arabi, Fusüs-ül Hikem (Hikmetlerin Özü) adlı kitabında kainatın Allah'ın tecellilerinden oluşan bir gölge varlık olduğunu şöyle açıklamıştır:

Biz diyoruz ki, bilmelisin ki, Hak'tan başka varlıklar, yahut alem adıyla anılan şey, Hak'ka nispetle bir şahsın gölgesi gibidir. Böyle olunca masiva, yani Allah'tan başka olan varlıklar, Allah'ın gölgesidir... Gölge şüphesiz histe mevcuttur.49

Muhyiddin Arabi'nin aşağıdaki sözleri ise, kendisini Allah'tan müstakil bir varlık olarak gören, kendisini mutlak bir varlık zanneden insanlara verilmiş açık bir cevaptır:

İş benim sana anlattığım gibi olunca alem, mefhumdur. Onun gerçek bir varlığı yoktur. Bu ise hayalin manasıdır. Yani sen kendi nefsinde zannettin ki alem zait bir şeydir. Kendi nefsi ile var olmuştur. Hak'tan hariç bir varlıktır. Halbuki kendi nefsinde böyle değildir. Görmez misin ki, gölge sahibinden peyda olmuş ve ona bitişik olduğu halde zahiri görünüşte sahibinden ayrılması imkansızdır... Mesele sana anlattığımız gibi olunca bil ki, sen hayalsin. Bütün idrak ettiğin ve "o Hak'tan ayrıdır" yahut "o ben değilim" dediğin varlıklar da hep hayaldir. Şu varlığın hepsi de hayal içindedir. Gerçek varlık, zatı ve aynı itibarıyla ancak Allah'tır.50

Muhyiddin Arabi'nin bu sözlerinde belirttiği gibi, insan Allah'ın Kendisi'nden üflediği ruhu taşıyan, Allah'ın tecellisi olan bir varlıktır. Tek mutlak varlık Allah'tır. İnsan ise hayal olandır. Bu çok önemli bir gerçektir ve aksi düşünüldüğünde insan büyük bir yanılgının içine düşmüş olur.

İmam Rabbani ve Muhyiddin Arabi'nin yanı sıra Mevlana Cami de, Kuran'ın işaretleri ve akıl yoluyla bulduğu bu hayret verici gerçeği, "kainatta ne varsa hepsi vehim ve hayaldir. Ya aynalardaki akislerdir, ya da gölgeler gibidir" diyerek dile getirmiştir.

Görüldüğü gibi, büyük İslam alimleri bu gerçeği bütün açıklığı ile açıklamışlardır ve dolayısıyla bu konunun Kuran'a ve sünnete karşı olduğunu iddia etmek veya İslam alimlerinin kabul etmediğini öne sürmek inandırıcı değildir. Ayrıca, şu da unutulmamalıdır ki, tüm görüntüleri beynimizde gördüğümüz kimsenin inkar edemediği kesin olarak ispatlanmış bir gerçektir. Geçmişte bu gerçek bilimsel olarak bilinemeyeceği için, bazı İslam alimlerinin bu gerçeği ortaya koymamış olmaları doğaldır. Ayrıca, maddenin hayal olduğu gerçeğini bazı çevreler sapkın bir inançla açıklamışlar ve dinin hükümlerini ve kurallarını ortadan

bu şekilde kaldırmaya çalışmışlardır. Bu tür sapkın ve samimiyetsiz akımlar nedeniyle de, bazı İslam alimleri Müslümanları bu tür tehlikelere karşı uyarmışlardır. Fakat bunlar bu gerçeğin sapkın yorumlarıdır. Burada anlatılanlarla karıştırılmamalıdır.

Nitekim İmam Rabbani, maddenin aslı konusunu yanlış yorumlayarak sapan filozoflardan da bahsetmiş, kendisinin anlattığı gerçek ile bu filozofların sapkın görüşlerinin çok farklı olduğunu özellikle vurgulamıştır. Mektubat'ında bu konuda şu yorumu yapmıştır:

Alem için 'mevhum' sözümüz, şu manaya değildir: 'O vehmin yapması ve yontmasıdır.'... Elbette, o sözümüzün manası şudur: Sübhan Hak, alemi vehim mertebesinde yarattı... Vehim, oluşu olmayan bir zuhurdan ve vücuddan ibarettir. Bir noktanın cevelanla (hızla) dönmesinden doğan bir daire misalidir. Onun da zuhuru vardır, amma vücudu yoktur...

Bu arada, mecnunlar güruhu sofestaiyenin (felsefecilerin) kail olduğu (söylediği) mevhum ise, bir başkadır. Bunların kail oldukları (söyledikleri) vehmin icadı ve hayalin yontmasıdır. İki mana arasında çok fark vardır."51

İmam Rabbani'nin belirttiği gibi, Eski Yunan'daki sofistler "madde kendi kendimize yarattığımız bir algıdır" demişlerdir. Bu görüş, akli ve ilmi yönlerden saçma ve dinen de sapkındır. Doğrusu ise, baştan beri vurguladığımız gibi, maddenin Allah'ın yarattığı bir algı olduğudur.

Felsefecilerin bu sapkın görüşleri ile bizim tarafımızdan açıklanan ve İslam alimleri tarafından haber verilmiş olan "madde, Allah'ın yarattığı bir vehim"dir açıklamasını karıştırmak ise çok büyük bir hata olur.

İtiraz : "Herşey hayal ise Allah'ın bazı sıfatlarını nasıl açıklayabileceğiz?"

Cevap: Bazı inananlar, maddenin gerçek mahiyetinin kabul edilmesi ile Allah'ın birçok ismine "perde çekildiğini", maddenin hayal olması ile Allah'ın bazı isimlerinin tecellisinin açıklanamayacağını zannetmektedirler. Bu da yine derin düşünmemekten ve anlatılanları tam kavrayamamaktan kaynaklanan bir hatadır.

Herşeyden önce, Allah'ın isimlerine hiçbir düşünce, hiçbir güç perde çekemez. Hiçbir bilimsel gerçek, Allah'ın isimlerinin tecelli etmesini engelleyemez. Zaten bu bilimsel gerçekleri yaratan da Allah'tır. Allah Kendi yarattığı varlıklardan ve kanunlardan münezzehtir. Dolayısıyla, yeryüzünde var olan hiçbir güç veya hiçbir bilgi, Allah'ın isimlerinin tecellilerini ortadan kaldırmaz. Böyle birşeyi düşünebilmek, Allah'ın sonsuz kudretini takdir edememek olur.

Ayrıca, maddenin, zihnimizde oluşan bir algılar bütünü olduğu gerçeği, bu kişilerin zanlarının aksine Allah'ın isimlerinin her an her yerde durmaksızın tecelli ettiğini gösteren önemli bir delil niteliğindedir. Çünkü tıpkı bir film görüntüsü gibi, vehim ve hayal mertebesinde oluşan bir görüntü, kendi kendine mey-

dana gelemeyeceğine, mutlaka onu gösteren bir varlık olması gerektiğine göre, bunu var eden bir Yaratıcı var demektir.

Görüntünün kesintisiz, sürekli olması ise, Yaratıcımızın her an yaratmayı sürdürüyor olduğunun açık delilidir. Nitekim, göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve Allah yaratmayı durdurduğunda yok olacakları bir ayette şöyle ifade edilir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Allah Neml Suresi'nin 64. ayetinde ise "halkı sürekli yaratmakta olan" olduğunu haber vermiştir. "Kendileri yaratılıp dururken, hiçbir şeyi yaratamayan şeyleri mi ortak koşuyorlar?" (A'raf Suresi, 191) ayetinde ise yine insanların her an yaratılıp durduklarına dikkat çekilmektedir.

Yani gördüğümüz görüntülerin kesintisiz, sürekli olmasının nedeni, bu görüntülerin maddesel ve sabit bir varlıklarının olması değil, Allah'ın onları her an yaratıyor olmasıdır. Dolayısıyla, insan her anında, her gördüğü, hissettiği varlıkta, Allah'ın sürekli yaratışının bir tecellisini görür.

Sonuç olarak bu gerçek, Allah'ın sıfatlarının kainat üzerindeki tecellilerinin görülmesini daha da netleştirmektedir. Örneğin bir bahçeye girdiğinde, bahçedeki meyvelerin, çiçeklerin, ağaçların, aslında zihninde kendisine gösterilen bir hayal olduğunu bilen bir insan, hemen bu hayali kendisine gösteren, kendisine sayısız nimeti ve güzelliği sunan, Rezzak olan Allah'ı anar. Çok güzel bir ev sahibi olan, ancak bu evin, içindeki tüm eşyaların, antikaların, altınların, gümüşlerin gerçek mahiyetini bilen, yani tamamının beyninde bir görüntü olduğunun farkında olan bir insan bu mülk ile şımarıp böbürlenmez. Aynı Hz. Süleyman gibi, kendisine bu mülkün güzelliğini gösteren, onu bununla zengin eden Vehhab (bağışı çok olan, karşılıksız armağan eden) olan Allah'ı tesbih eder. Veya, bir insana Allah'ın varlığını, birliğini, Allah'ın tek mutlak varlık olduğunu, cennetin ve cehennemin varlığını anlatan bir insan, karşısındaki insan iman ettiğinde Allah'ın Hadi (Hidayet lütfeden, doğru yola ulaştıran) isminin bir tecellisini görür.

Şu gerçeği tekrar hatırlatmak gerekir ki, her insanın beyninde oluşan görüntüleri izlediği, bu görüntülerin seslerini beyninde duyduğu, beynindeki görüntülere dokunduğu kesin bilimsel bir gerçektir. Ve biz, sahip olduğumuz algılarımızla, beynimizin dışında ne olduğunu, bunların asıllarının olup olmadığını asla bilemeyiz. Öyle ise, bize bu görüntüleri gösteren, bu sesleri dinleten ve görüntüyü daima bir sebep sonuç ilişkisi içinde yaratan bir gücün varlığından

emin oluruz. Bu güç Allah'tır. Ve Allah, bizim için bu görüntüleri yaratmadığında bizim için dünya hayatı, yaşam olmaz. Öyle ise bizim her anımızda, Allah'ın yaratışı ve Allah'ın isimlerinin tecellileri kesintisiz devam eder. Örneğin bu kitabı okuyan kişi için Allah kesintisiz olarak bu kitabın ve üzerindeki yazıların, resimlerin görüntülerini yaratmaya devam etmektedir.

Bu bize Allah'ın Halık sıfatını ve yaratmadaki gücünü gösterir. Allah şu anda, yeryüzündeki milyarlarca insana milyarlarca ayrı görüntüyü izlettirmektedir. Ve bu görüntülerin her biri kesintisiz olarak, büyük bir uyumla, en ince detayına kadar yaratılmaktadır. Hiçbir insanın görüntüsünde en küçük bir ayrıntı dahi eksik kalmadan kendisine gösterilmektedir. Bu hakikati düşünmek, insanlara Allah'ın sonsuz gücünü, alemlerin tek hakimi olduğunu gösterecektir.

İmam Rabbani maddenin hayal mertebesinde yaratıldığını anlatırken, Allah'ın isimlerini his ve vehim mertebesinde tecelli ettirdiğini şöyle açıklamıştır:

... Sübhan Hak, kemal-i kudreti ile, adem (yokluk) aleminde isimlerden her bir isim için mazharlardan bir mazhar tayin etti. Ve onu, his ve vehim mertebesinde yarattı. Hem de dilediği vakitte ve istediği şekilde... Alemin sübutu (sabitliği), his ve vehim mertebesinde olup hariç mertebede değildir... Hariçte (dışarıda) dahi, yüce Vacib Zat'ın (Allah'ın) zat ve sıfatlarından başkası da sabit ve mevcud olmaya...52

Bu gerçeğin farkında olan bir insanın başarılarını, elde ettiği zenginliği, eşyalarını, ünvanlarını kendisinden bilmesi, bunları sahiplenerek böbürlenmesi de imkansız hale gelir. Çünkü her an, her yerde Allah'ın isminin bir tecellisini, Allah'ın kendisine algılattığı bir görüntüyü izlediğini çok iyi bilir. Allah'a karşı ne kadar muhtaç ve aciz olduğunu asla unutmaz. Allah'ın aşağıdaki ayetinde de bildirdiği gerçeğe, "hakku'l-yakin" (kesin bir gerçek olarak) iman eder:

Ey insanlar, siz Allah'a (karşı fakir olan) muhtaçlarsınız; Allah ise, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır, Hamid (övülmeye layık)tır. (Fatır Suresi, 15)

İtiraz: "Bu, geçmişte idealistlerin öne sürdüğü eski bir felsefedir."

Cevap: Bazı çevreler, maddenin gerçeğinin anlatılmasından büyük bir rahatsızlık duydukları için, maddenin beynimizde gördüğümüz bir hayal olduğu gerçeğini, geçmişte öne sürülmüş felsefelerden biri olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa bilimsel gelişmeler, bu konunun bir felsefe değil, bilimsel bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla söz konusu kişilerin çabaları boşunadır.

Kaldı ki, bir fikrin daha önceki devirlerde de başka düşünürler tarafından savunulmuş olması o fikri ne geçersiz kılar ne de değersizleştirir. Maddenin bir algı olduğu gerçeği geçmişte de çağımızda da kimi insanlar tarafından anlaşılmış ve ifade edilmiştir.

Ayrıca geçmişte yaşamış olan idealistlerin fikirleri, onlara karşı çıkmış olan materyalistler tarafından çürütülebilmiş değildir ki, "geçmişte de bu konu söylendi" diyenlerin bir haklı tarafı olsun.

Dünyayı Beynimizde Gördüğümüz Konusu Bir Felsefe Değildir:

Maddenin aslı hakkındaki gerçekler, ilk defa keşfedilmiş bir konu değildir, geçmişte bu gerçeğin sadece bir felsefe olarak anlatıldığı doğrudur. Ancak günümüzde bu gerçek bilimsel olarak ispatlanmıştır.

Tarih boyunca birçok düşünür, din ve bilim adamı bu konuyu gündeme getirmiş, maddenin gerçekte bir algılar bütünü olduğunu anlatmıştır. Örneğin Eski Yunan felsefecilerinden Pisagor, Elea okulu, özellikle "Mağara İdesi" ile Eflatun gibi birçok düşünür bu konuyu bir yönüyle açıklamıştır. Zerdüştlük, Budizm, Taoizm, Yahudilik ve Hıristiyanlık gibi dinlerin elde kalan metinlerinde de bu konudan bahsedildiği görülür. İmam Rabbani, Muhyiddin Arabi, Mevlana Cami gibi büyük İslam alimleri de maddenin hakikati konusunu bütün açıklığı ile anlatmışlardır. Bu konuda görüşlerine yer verilmesi gereken en önemli isim, İrlandalı bir din adamı ve filozof olan Berkeley'dir.

Maddenin bir algılar bütünü olduğunu açıklayan Berkeley, döneminde yaşayan ve maddeyi mutlak bir varlık olarak kabul eden materyalistler tarafından ağır saldırılara uğramış, hakaret ve iftira yoluyla susturulmaya çalışılmıştır. Bu materyalistlerden biri, Bertrand Russell'dır. Ancak Russell, maddeci çevrelerin en güvendikleri düşünür olmasına ve bu görüşün en güçlü savunucusu olarak görülmesine rağmen, Berkeley'in anlattığı bu gerçeği çürütememiş, Felsefenin Problemleri adlı eserinde durumu şöyle değerlendirmiştir:

… Berkeley, herhangi bir mantıksızlığa düşmeden, maddenin varlığını reddetmenin mümkün olduğunu ve eğer bizden bağımsız olarak birşey mevcut olsa bile duyularımız tarafından algılanamayacağını, ispatlama onuruna sahiptir.53

Ancak ne Berkeley ne de diğer düşünürler, yaşadıkları dönemde mevcut bilimsel bulguların yetersizliği nedeniyle, bu görüşlerini bilimsel deliller ile destekleyememişlerdir. Bu nedenle, karşıt görüşlerin baskısının da etkisiyle, konunun tam olarak anlaşılması veya yaygınlaşması mümkün olmamıştır. Bir kısmı ise keşfettikleri bu önemli gerçeği yanlış değerlendirmiş, gerçeğe yakınlaşsa bile en doğru sonuçları çıkaramamıştır. Bazı art niyetli çevreler de bu gerçeği sapkın bir yöne çekmeye çalışmışlardır.

Maddenin Aslı Konusu Teknik Bir Gerçektir:

Ancak günümüzde, "maddenin zihinde algılandığı", felsefi bir konu olmaktan çıkmış, bilimsel delillerle ispatlanan teknik bir gerçeğe dönmüştür. Bilim dünyasındaki gelişmeler, insanın duyu organlarının işleyişini çözmüştür. Bu işleyiş, kitabın başında da anlattığımız gibi, her duyu organı için aynıdır: Dış dünyadan duyu organlarına gelen etkenler, hücrelerimiz tarafından elektrik uyarılarına dönüştürülür ve sinirler aracılığı ile beyindeki algı merkezlerine ulaştırılır. Ve insan, dış dünyayı beynindeki küçücük algı merkezlerinde görür, duyar, koklar, tadar veya hisseder.

Bu teknik gerçekler, bugün herhangi bir fizyoloji kitabında veya lise biyoloji kitaplarında dahi bulunabilecek son derece açık gerçeklerdir. Görüntünün ve hislerin beyinde nasıl oluştuğu, bütün tıp fakültelerinde detaylı biçimde okutulmaktadır. Gelişen bilimle beraber fizik, kuantum fiziği, psikoloji, nöroloji, biyoloji, tıp gibi bilimler bu gerçeğin teknik yönlerini açıkça ortaya çıkarmıştır.

Örneğin yaptığı çalışmaları ile büyük ilgi toplayan, hepsi ödüllü sekiz kitabın yazarı, teorik fizikçi Dr. Fred Alan Wolf, bilimsel gelişmelerin, özellikle de kuantum fiziğinde elde edilen sonuçların insanlara görünen dünyanın aslında bir hayal olduğunu gösterdiğini şöyle açıklamaktadır:

Tüm materyalizmin, fiziksel dünyanın, bildiğimiz gerçekliğin, tüm varlığın ötesinde birşey var. Bu geleneksel dualizmi de dışlayacaktır. Ben bunu mistik bir görüş olarak değil, kuantum fiziği olarak görüyorum. Bizim en modern fiziksel dünya anlayışımıza göre, tanımlanamaz bir dünya, mistik bir dünya, "hayali" bir dünya olabilir. Alman fizikçi ve kuantum mekaniğinin önderlerinden Werner Heisenberg'in öne sürdüğü gibi, bilinci fiziğe getirdiğinizde, görüneni oluşturan bakan kişidir. Yani görünen, bakıldığı için oluşur... Ben gerçekliği daha farklı görüyorum. Gerçek, daha çok bir rüya gibidir, ben rüyada bir gerçeklik görüyorum. Hepimizin bir parçası olduğu, bu rüyayı oluşturan bir varlığı veya büyük bir Ruh'un varlığını kabul ediyorum. Ve bu bilimsel açıklamalarla varabileceğimiz bir sonuç.54

Bu bilim adamı, maddesel dünyanın gerçekte algılanan bir "hayal" olduğu gerçeğini bilimsel bulgular ışığında görmüş ve kavramış birçok bilim adamından yalnızca biridir. Bu çok açık bilimsel gerçeği kabul etmeyenlerin, reddedişlerindeki sebep ise bilimsel değil, ideolojiktir. Çünkü, bu bilim adamları, büyük bir tutuculukla bağlı oldukları materyalizmi temelinden çökertecek olan bu gerçeği göz göre göre kabul etmek istemezler. Nitekim, Dr. Wolf, bu gerçeğin materyalizmi dışlayacağını belirtmektedir.

21. yüzyılda varılan bilimsel sonuçlar göz önünde bulundurulduğunda, dış dünyanın beyinde algılandığı gerçeğini bir felsefe olarak kabul etmek hiç inandırıcı değildir. Çünkü bu bir felsefe değildir ve bilimsel buluşların açıkça gösterdiği teknik bir gerçektir. Bu, insanların bizzat içinde yaşadıkları, inkar edile-

mez bir konudur. Dinsiz de olsa dindar da olsa her kişi bu konuyu kayıtsız şartsız bilir, zaten reddetse de bunun bir anlamı olmaz.

İtiraz: Maddenin gerçeği konusu,

Vahdet-i Vücud düşüncesi ile aynı mıdır?

Cevap: Vahdet-i Vücud düşüncesini anlatan birçok önemli İslam aliminin, geçmişte, bu kitapta yer alan bazı konuları tefekkür ederek anlattıkları doğrudur. Ancak burada anlatılanlar Vahdet-i Vücud düşüncesi ile tamamen aynı değildir. Tarih boyunca birçok alim ve düşünür bu gerçeği anlatmıştır. Ancak bir kısmı yanlış fikirlere kapılarak, Allah'ın yarattığı varlıkları tamamen yok saymışlardır. Oysa, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olduğunu söylemek, "gördüğümüz varlıkların hiçbiri yoktur" demek değildir. Çünkü, gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, bunların her biri birer görüntü olarak vardır.

Allah'ın yarattığı her varlık, biz görsek de görmesek de vardır. Çünkü zaten bu varlık yaratılmıştır, ve daha önce de söz edildiği gibi, ilk yaratıldığı halinden öldüğü ana kadarki her hali Allah'ın hıfzında sonsuza kadar var olmaya devam edecektir. (Bu konu hakkındaki detaylı bilgi için bakınız Sonsuzluk Başlamış Durumda, Harun Yahya)

Sonuç olarak, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması, onu "yok" hale getirmez. Ancak bize maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin bir görüntü olduğu gerçeğidir.

İtiraz: "İnsan, hayal olduğunu bildiği birşeyi nasıl sever? Herşeyin zihnimizde oluşan

bir hayal olduğunu kabul edersek, annemizi, babamızı, dostlarımızı,

Peygamberlerimiz (sav)'i nasıl seveceğiz?"

Cevap: Bu soruyu soran insan en başta kendisinin de bir hayal olduğunu bilmemekte ya da kavrayamamaktadır. Kendisini mutlak, arkadaşlarını, yakınlarını, ailesini ise hayal gibi kabul etmektedir. Oysa kendisi de diğer yakınları gibi hayal olan bir varlıktır. Gördüğü, dokunduğu bedeni, aynen yakınlarının bedenleri gibi beyninde oluşan bir görüntüdür.

Ayrıca bu soruyu soran insanların yakınlarının, dostlarının zihinlerinde meydana gelen birer algı olmaları onların sevilmelerini engellemektedir. Eğer bir insan, yakınlarını ve dostlarını, onların bedenlerinden veya maddi varlıklarından dolayı seviyorsa bu zaten yanlış bir sevgi şeklidir. Doğru olan, bir insanı, Allah'ın o insanda tecelli eden özelliklerinden dolayı sevmektir. Örneğin biz Peygamber Efendimizi hiç görmediğimiz halde, onda Allah'ın Veli, Melik, Kerim, Vekil, Hadi gibi birçok sıfatının çok güzel tecelli ettiğini, Allah'ın en beğen-

diği ahlakı onda tecelli ettirdiğini bildiğimiz için kalbimizde ona karşı çok büyük bir sevgi ve muhabbet duyarız. Ama bu sevgimizin tek kaynağı aslında Peygamberimiz (sav)'in asıl sahibi olan Allah'a olan sevgi ve muhabbetimizdir.

Müslümanlar, insanları da, tüm diğer varlıkları da Allah'a olan sevgilerinden, bu varlıklar Allah'ın bir tecellisi olduklarından dolayı severler. Örneğin bir ceylan yavrusunu seven bir Müslüman, o ceylanda Allah'ın merhametinin, şefkatinin bir tecellisini, Allah'ın o ceylanda yarattığı sevimliliği beğendiği için, görünümü merhamet hissini tahrik ettiği için ona sevgi gösterir. Ceylanı veya herhangi bir başka canlıyı tek başına, müstakil bir varlık olarak sevmez.

Bir Müslüman hiçbir insana veya varlığa müstakil bir sevgi veya bağlılık duymaz. Tüm sevgilerin kaynağı Allah sevgisidir. Kuran'da, "... Sizin Allah'tan başka veliniz ve yardımcınız yoktur." (Bakara Suresi, 107) ayetiyle, insanın Allah'tan başka dostu olmadığına dikkat çekilmiştir. Başka bir ayette ise insana "Allah, kuluna yeterli değil mi?" (Zümer Suresi, 36) diye sorulmaktadır. O halde sevdiklerimiz de Allah'tan ayrı, müstakil varlıklar olarak bizim velimiz ve yardımcımız olamazlar. Dolayısıyla, tüm yakınlarımızın, dostlarımızın zihnimizde bir algı olması bu gerçeği daha da kuvvetlendirmektedir. Bizler, örneğin annemizi severken, aslında sevdiğimiz, Allah'ın anne görüntüsünde tecelli ettirdiği Rahim, Rauf (Esirgeyen), Asim (Koruyucu) sıfatlarıdır. Veya mümin bir kardeşimizi severken, onda Allah'ın tecelli ettirdiği ve razı olduğu güzel ahlakı severiz. Onun takvasından ve tavırlarından Allah'ın razı olduğunu umduğumuz için, biz de ondan razı oluruz. Onun Allah'ı sevdiğini, Allah'tan korkup sakındığını gördüğümüz için, Allah'ın yarattığı bu imanlı görüntüden biz de zevk alır, hoşlanırız. Dolayısıyla, biz aslı olsun veya olmasın, bir insanı sevdiğimizde gerçekte Allah'ı severiz ve o görüntüye olan muhabbet ve sevgimizin asıl kaynağı Rabbimize olan muhabbet ve sevgimizdir.

İnsanları, Allah'tan ayrı tutarak sevenler, insanlara Allah'tan bağımsız müstakil varlıklarmış gibi bağlananlar, insanları Allah'ı sever gibi sevenler ise çok büyük bir yanılgı içindedirler. Çünkü Kuran'a göre tek sevgi ve bağlılık Allah'a karşıdır, varlıklar ise Allah'ın tecellileri olarak sevilir. Allah, insanlara müstakil bir değer vererek bağlananlar için Kuran'da şöyle buyurmuştur:

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür. O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 165)

Ayette de bildirildiği gibi, insanlara veya varlıklara Allah'ın varlığının dışında bir güç isnat etmek ve onlara bu şekilde bağlanmak onları Allah'a eş ve ortak tutmaktır. Oysa Allah'ın dışında hiçbir varlık herhangi birşeyi yapmaya, herhangi bir fiili işlemeye kadir değildir. Kuran'ın pek çok ayetiyle, Allah'tan başka varlıklara güç atfeden insanlara bu gerçek bildirilmiştir:

Allah'tan başka taptıklarınız sizler gibi kullardır. Eğer doğru iseniz, hemen onları çağırın da size icabet etsinler. Onların yürüyecek ayakları var mı? Ya da tutacakları elleri mi var? Veya görecek gözleri mi var? Yoksa işitecek kulakları mı var? De ki: "Ortak koştuklarınızı çağırın, sonra bir düzen (tuzak) kurun da bana göz bile açtırmayın." Hiç şüphesiz, benim velim Kitabı indiren Allah'tır ve O salihlerin koruyuculuğunu (veliliğini) yapıyor. O'ndan başka taptıklarınız ise size yardıma güç yetiremezler, kendilerine de. Eğer onları doğru yola çağırırsanız işitmezler. Onları sana bakar (gibi) görürsün, oysa onlar görmezler bile. (A'raf Suresi, 194-198)

Yukarıdaki ayetlerde açıkça haber verildiği gibi, Allah'tan başka hiç kimsenin herhangi bir şekilde bir insana yardım etmesi mümkün değildir. İnsanın en sevdiği, hayatı boyunca mutlak varlıklar olduklarını zannettiği annesi, babası, çocukları, arkadaşları da olsa, zor bir durumda kaldığında o insana yardım edemezler. Bir insanın yakınlarının, dostlarının yardımı, ancak Allah'ın dilemesi ve izniyledir. Allah'ın dilemesi dışında hiçbir insanın kendi kendine dahi yardım etmesi mümkün değildir. Hatta Allah'ın dilemesi dışında bir insanın yürümesi, görmesi, duyması kısacası varlığını sürdürmesi de imkansızdır. Ayrıca unutulmamalıdır ki, dışarıda asıllarının olup olmadığını bilmediğimiz, sadece bazı kimselerin dışarıda asılları olduğunu iddia ettikleri varlıklar, ahirette bu iddiayı öne sürenlerden uzaklaştırılacaktır. Ve Kuran'da bildirildiği gibi herkes "yapayalnız" sorguya çekilecektir. Yani dünyada nasıl herkes aslında sadece Allah ile beraberse, ahirette de öyle hesaba çekilecektir. Allah, bu gerçeği bir ayetinde şöyle bildirir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız. İçinizden, gerçekten ortaklar olduklarını sandığınız şefaatçilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz. Andolsun, aranızdaki (bağlar) parçalanıp-koparılmıştır ve haklarında zanlar besledikleriniz sizlerden uzaklaşmıştır. (En'am Suresi, 94)

Her insan, örneğin bir dostuna bakarken, zihninde Allah'ın kendisi için yarattığı dost görüntüsünü görür. Beynine giden sinirler kesilse, dostunun görüntüsü kaybolacaktır. Daima Diri ve Kaim olan sadece Allah'tır. Öyle ise, insan, aslı ile asla bağlantı kuramayacağı, sadece zihninde olan bir varlığa neden bağ-

lansın? Unutulmamalıdır ki, insanın bağlanacağı, severek boyun eğeceği tek dostu Yüce Allah'tır.

İtiraz: "İnsan sevdiklerinin de kendisi gibi gerçek ve daimi olmasını istiyor."

Cevap: Bu konuya itiraz getiren bazı kimseler şöyle demektedirler: "Halbuki insan ister ki dostları da kendisi gibi gerçek ve daimi olsun. Başka türlü nasıl olabilir?"

Bu ifadeler, bu kişilerin maddenin gerçek mahiyeti ile ilgili anlatılan konuyu anlamadığını veya üzerinde gereği gibi düşünmediğini göstermektedir. Çünkü bu sözleri söyleyen kişinin kendisi de "gerçek ve daimi" değildir ki, yakınlarının da kendisi gibi olmasını istesin. Bu gerçeğin üzerinde gereği gibi düşünüldüğünde, insan kendi bedeninin de Allah'ın ruhuna izlettirdiği bir görüntü olduğunu anlayacaktır.

Bazı insanların bedenlerine dokunuyor olmaları, parmaklarını kestiklerinde acı hissetmeleri, sahip oldukları bedenin bazı ihtiyaçlarını karşılıyor olmaları bu insanlara kendi bedenlerinin maddi bir gerçekliği olduğu hissini verebilir. Oysa, tüm diğer varlıklar gibi insanın kendi bedeni de bir algıdır ve insanın kendisi, kendi bedeninin maddi bir gerçekliği var mı asla bilemez. Örneğin parmağını kestiğinde duyduğu acı, yine bir algıdır. Veya karnı acıkıp da yemek yediğinde duyduğu tokluk hissi yine bir algıdır. İnsanın beynine dışarıdan verilecek olan suni uyarılar bu tokluk hissini yemek yemeden de meydana getirebilecektir. Ancak, insan hiçbir zaman kendi bedeninin maddi bir gerçekliği olduğundan emin olamaz. Acıları hisseden, dokunan, bu yazıyı okuyarak anlayan, eleştiriler yazan, Allah'ın insana verdiği ruhtur, dolayısıyla insanın kendisi de Allah'ın bir tecellisidir. Bu kişilerin sandıkları gibi mutlak ve daimi değildir.

İtiraz: "Evrenin bir algılar bütünü olduğu sonucuna varmak, evrenin nasıl işlediğini

araştırmayı, yani bilimi terk etmeyi gerektirir."

Cevap: Bu, daha çok materyalistlerin öne sürdüğü ve bu büyük gerçeği, bilime karşı, bilimi yok edecek bir konu olarak göstermek için dile getirdikleri bir itiraz şeklidir. Bu itirazın geçersizliği ve mantıksızlığı ise açıktır.

Allah, bize yaşadığımız görüntüleri, bir sebep sonuç ilişkisi içinde, bazı kanunlara bağlıymış gibi gösterir. Örneğin, gece ile gündüz, bizim beynimizde oluşan görüntülerdir. Ve biz gece ile gündüzün Güneş'e ve Dünya'nın hareketlerine bağlı olarak değiştiğini algılarız. Örneğin beynimizin içindeki görüntüde Güneş en tepedeyken, öğle saati olduğunu biliriz ve Güneş batarken de havanın karardığına şahit oluruz. Allah, evrene ait algıları yaratırken, bu sebep sonuç ilişkisi ile birlikte yaratmıştır. Hiçbir zaman Güneş battığı halde gündüzü yaşa-

mayız. İşte Allah'ın zihnimizde yarattığı bu sebep sonuç ilişkisinin gözlemlenmesi ve araştırılması ise bilimdir.

Bir başka örnek daha verelim: Beynimizin içindeki hayalde, elimizden bıraktığımız bir kalem hep yere düşmektedir. Buna neden olan sebep sonuç ilişkisinin araştırılması neticesinde "yer çekimi kanununu" buluruz. Allah, ruhumuza izlettirdiği görüntüleri belli sebeplere ve kanunlara bağlıymış gibi göstermektedir. Bu sebeplerin ve kanunların yaratılmasının bir nedeni, hayatın imtihan için yaratılmış olmasıdır. Bu kanunların ve "evren" ismi verilen algılar bütününün nasıl bir düzen içinde işlediğinin araştırılması ise bilimi oluşturur. Dolayısıyla bilim, Allah'ın yarattığı olağanüstü görüntülerin bağlı gibi göründükleri kanunları anlamak için önemlidir.

Sonuç olarak, materyalistlerin iddia ettikleri gibi maddenin bir algı olduğu gerçeğini kabul etmek, bilimi reddetmeyi gerektirmez. Aksine, bu gerçeği samimi bir niyetle kabul edenler, bilimi, bu algılar bütününü anlamak, bu bütündeki sırları kavramak için önemli bir yol olarak görürler.

Bu bilim anlayışı ile materyalist bilim anlayışı arasında ise büyük bir fark vardır. Söz konusu algılar bütününü gözlemleyerek bulduğumuz doğa kanunları, bu bütünü yaratmış olan Allah'ın kanunlarıdır. Maddeyi mutlak varlık zanneden, doğa kanunlarının maddenin kendisinden kaynaklandığını düşünen, kendilerini yaratanın da doğa kanunları olduğuna inanan materyalistlerin bilim anlayışı ise bu gerçekle birlikte çökmektedir.

Şunu da unutmamak gerekir ki, Allah tüm bu algıları, hiçbir kanuna ve sebebe ihtiyaç duymadan yaratmaya güç yetirendir. Örneğin Allah, tohum olmadan bir gülü yaratabilir, bulut olmadan yağmur yağdırabilir ya da Güneş olmadan gölgeyi, geceyi ve gündüzü yaratabilir. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirmektedir:

Rabbini görmedin mi, gölgeyi nasıl uzatıvermiştir? Eğer dilemiş olsaydı onu durgun kılardı. Sonra Biz Güneş'i ona bir delil kılmışızdır. Sonra da onu tutup Kendimize ağır ağır çekmişizdir. O, geceyi sizin için bir elbise, uykuyu bir dinlenme ve gündüzü de yayılıp-çalışma (zamanı) kılandır. (Furkan Suresi, 45-47)

Ayette de görüldüğü gibi Allah, önce gölgeyi yarattığını, sonra da Güneş'i ona delil kıldığını bildirmektedir. Rüyalarımız bu yaratılışı daha iyi kavrayabilmemiz için bir örnektirler. Rüyamızda Güneş'in maddesel bir karşılığı olmadığı halde, Güneş'in verdiği ışığı, ısıyı, aydınlığı aynı gerçek hayatta gibi hissederiz. Bu yönleriyle rüyalar, Allah'ın, Güneş olmadan da Güneş'e ait hisleri zihnimizde yaratabileceğinin göstergelerinden biridir.

Ancak Allah yarattığı imtihan ortamında insanlar için herşeyin bir sebebini de yaratmıştır. Gündüzün sebebi Güneş'tir, yağmurun sebebi ise buluttur. Bunların tümü, beynimizde Allah'ın ayrı ayrı var ettiği görüntülerdir. Bir sebebin sonuçtan önce yaratılması ile de, Allah, bu imtihan ortamında herşeyin belli kanunlarla işlediğine düşünmemizi ve bu şekilde bilimsel araştırma yapmamızı sağlamaktadır.

İtiraz: Bir yanda Allah'ı iman hakikatleri ile açıklarken öte yanda O'nun varlık delili

olarak sunduğu 'varlık alemi'ni 'yok arz etmek' bir çelişki değil midir?

Cevap: Maddenin aslı konusundaki izahları tam kavrayamayan bazı kimseler, "maddesel dünya bir algılar bütününden ibarettir" ifadesini, "hiçbir şey yoktur" şeklinde anlamaktadır. Oysa, "madde bir algılar bütünüdür veya beynimizde gördüğümüz bir görüntüdür" demek, "madde yoktur" demek değildir. Maddesel evren vardır, ama sadece bir algılar bütünü olarak vardır. Tıpkı rüyalarımız gibi, vehim ve hayal mertebesinde vardır.

Maddenin vehim ve hayal mertebesinde var olması Allah'ın varlığının çok kesin bir delilidir. Çünkü (tıpkı bir görüntü gibi) vehim ve hayal mertebesinde olan bir varlık, kendi kendine meydana gelmeyeceğine göre, bu, bunu var eden bir Yaratıcının olduğunu gösterir. Dolayısıyla, maddi evrenin bir görüntü olduğu gerçeği, Allah'ın varlığının ve birliğinin kesin bir kanıtıdır. O nedenle, maddenin görüntü olması ile varlıkların Allah'ın varlığına delil teşkil etmesi arasında hiçbir çelişki yoktur, aksine tartışılmaz bir mantık bağı vardır.

Allah, tüm varlıkları yaratmıştır, ancak bu varlıkların hepsini bir görüntü olarak yaratmaktadır. Ve bu görüntü varlıklara ait özelliklerin incelenmesi, araştırılması, Allah'ın yaratmadaki üstünlüğünün, sanatının ve sonsuz aklının delillerini göstermektedir. Sonuç olarak, "madde bir algılar bütünüdür" demek ve sonra bu görüntülere ait özellikleri inceleyerek, Allah'ın yüceliğini, büyüklüğünü ve kudretini görmek kesinlikle bir çelişki değildir.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, bazı kimseler ancak Allah'ı düşünen varlıklar olduğunda Allah'ın var olduğunu (Allah'ı tenzih ederiz) sanmakta ve bu büyük yanılgı doğrultusunda bazı itirazlar getirmektedirler. Oysa Allah, dilerse yarattığı tüm görüntüleri silebilir, tüm varlıkları yok edebilir. Ancak, Allah yine var olmaya devam eder. Çünkü o ezeli ve ebedidir; başı ve sonu yoktur, Evvel ve Ahir'dir. Allah dilediğini bir anda yok edebileceğine birçok ayetinde dikkat çekmektedir:

Eğer dilerse, ey insanlar, sizi giderir (yok eder) ve başkalarını getirir. Allah, buna güç yetirendir. (Nisa Suresi, 133)

Ey insanlar, siz Allah'a (karşı fakir olan) muhtaçlarsınız; Allah ise, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır, Hamid (övülmeye layık)tır. Dileyecek olsa, sizi giderir (yok eder) ve yepyeni bir halk getirir. Bu, Allah'a göre güç değildir. (Fatır Suresi, 15-17)

Şu çok önemli bir gerçektir ki, Allah tüm varlıkları yok etse de, önemli olan Allah'ın varlığıdır. Allah, tüm varlıkları yaratmadan önce de vardır, tüm varlıklar yok olsalar da var olacaktır. Rabbimiz ayetlerde şöyle bildirir:

(Yer) Üzerindeki herşey yok olucudur; Celal ve ikram sahibi olan Rabbinin yüzü (Kendisi) baki kalacaktır. (Rahman Suresi, 26-27)

İtiraz: "Bu açıklamalar kabul edildiğinde, haram ve helal kavramları kalmamaktadır."

Cevap: Bu, tamamen gerçek dışı bir iddiadır. Çünkü maddi dünyanın algılarımızdan oluştuğu gerçeği, imtihanın sırrını ortadan kaldırmaz. Madde, algı olsa da veya aslı zihnimizin dışında var olsa da, Allah'ın haram kıldıkları haram, helal kıldıkları ise helaldir. Örneğin, Allah domuz etini haram kılmıştır. "Domuz nasıl olsa beynimde gördüğüm bir görüntü" diyerek bu hayvanın etini yemenin, büyük bir samimiyetsizlik ve akılsızlık olacağı açıktır. Veya, "karşımdaki insanların hepsi aslında zihnimde oluşan görüntüler, bunlara yalan söylesem hiçbir şey olmaz" demek de, Allah'tan korkan ve bu gerçeği gereği gibi kavrayan bir insanın yapacağı birşey değildir. Bu, Allah'ın tüm sınırları, emir ve yasakları için geçerlidir. Örneğin, bu gerçek zekat vermeyi ortadan kaldırmaz. Verdiğimiz zekatın maddesinin, bu zekatı kendisine verdiğimiz insanların zihnimizdeki algılar olmaları farz olan bu ibadetin yerine getirilmesini engellemez. Allah, tüm dünyayı algılar bütünü olarak yaratmıştır, ancak bizleri bu algılar içinde Kuran'da bildirdiklerinden sorumlu tutmuştur.

Geçmişte, bazı çevrelerin bu gerçeği saptırarak helal ve haramları ortadan kaldırmaya çalıştığı görülmüştür. Ancak, bu çevreler zaten temel inanç olarak sapkın bir anlayışa sahiptirler ve bu gerçeği de nefisleri ve çıkarları yönünde kullanmak istemiş olabilirler. Ancak bilinmelidir ki, onların vardıkları sonuç doğru değildir, çarpıtılmıştır.

Sonuç olarak samimi düşünen bir insan çok açıkça görecektir ki, imtihan için madde olması şart değildir. Allah, imtihan ortamını görüntü alemi içinde yaratmıştır. Bir insanın namaz kılması, helale harama dikkat etmesi için maddenin olması gerektiğini öne sürenlerin hiçbir gerekçeleri yoktur. Ayrıca, önemli olan ruhtur. Ahirette, cezalandırılan veya cennet nimetleri ile rızıklandırılan da ruhtur. Allah'ın imtihan ettiği varlık da insanın ruhudur. Dolayısıyla, maddenin

beynimizdeki bir hayal olduğu gerçeği helal ve haramların uygulanmasını ve ibadetlerin yapılmasını kesinlikle engellemez.

Bu noktada şunu da belirtmek gerekir ki, görüntüden sorumlu olmayacaklarını iddia edenler, cehenneme girdiklerinde de "biz bundan sorumlu olmayacağımızı söyledik, onun için buradayız" diye anlatacaklardır. Ama şunu da unutmamalıdırlar ki bu kişiler, dünya hayatı gibi, cehennemin de bir görüntü olduğunu anladıkları halde, sonsuza kadar cehennem azabını yaşayacaklardır. Allah, bu görüntü içinde inkarcılara azabı her yönüyle hissettirecektir.

İtiraz: "Bütün insanlar bir ağaç gördüklerinde onun yaprakları için yeşil diyorlar.

Herkes bu ağacı aynı şekilde tarif ettiğine göre, demek ki bu ağaç sadece benim zihnimde yok."

Cevap: Yanımızdaki insanların yeşil dediğine biz de yeşil deriz. Ancak, onların yeşil olarak isimlendirdikleri renk, bizim zihnimizde gördüğümüz yeşil midir, yoksa onlar bizim mavi gördüğümüze mi yeşil derler, bunu asla öğrenme imkanımız yoktur. Çünkü daha önce de belirtildiği gibi, zihnimizin dışında renkler yoktur. Dışarıda sadece ışığın farklı dalga boyları vardır ve bu dalga boylarını renklere çeviren beynimizdir. Dolayısıyla renkler bizim içimizde oluşurlar ve bir başka kişinin bizim beynimizde oluşan rengi görme imkanı olamaz. Bu konu birçok felsefeci ve bilim adamı tarafından da tartışılan bir konudur ve bilim adamlarının ortak kanaati şudur: "Biz bizim kırmızı dediğimiz bir gülü, yanımızdaki kişi de bizim gördüğümüz gibi mi görüyor, yoksa o bizim mavi dediğimize mi kırmızı diyor hiçbir zaman bilemeyiz." Bu sadece renkler için değil, tüm algılarımız için geçerlidir. Örneğin Daniel Dennet, bu konu hakkındaki düşüncelerini ve merakını şöyle ifade etmektedir:

Nesnelerin görüntülerinin, seslerinin ve kokularının bana gelme şekilleri vardır. Bu kadarı açıktır. Yine de nesneler diğer insanlara da bana göründüğü gibi görünüyor mu merak ediyorum.

... Birşeye baktığımızda sizin ve benim aynı öznel rengi gördüğümüzü nereden bilebilirim? İkimize de renk isimleri, genel olarak renklendirilmiş cisimlerde gösterilerek öğretilmiştir, tamamen farklı öznel renk deneyimleri yaşasak da, kelimesel davranışlarımız uyacaktır. Örneğin kırmızı şeylerin bana görünmesi, yeşil şeylerin size görünmesi gibi olsa bile.55

Harvard Üniversitesi'nden psikoloji profesörü Drew Westen ise, bilimsel açıdan, bir diğer kişinin bir gülü bizimle aynı şekilde algılayıp algılamadığını bilemeyeceğimizi şöyle açıklar:

Eğer algı, yaratıcı ve yapısal bir süreçse insanlar dünyayı hangi dereceye kadar aynı şekilde algılamaktadırlar? Kırmızı, bir insana gözüktüğü gibi diğer insana da aynı mı görünmektedir? Eğer bir insan sarımsağı seviyorsa ve diğeri

nefret ediyorsa bu aynı tadı seven ve nefret eden 2 ayrı kişi midir, yoksa sarımsak her biri için ayrı bir tada mı sahiptir? Algının yapısal doğası insanların dünyayı ne dereceye kadar gerçekte olduğu gibi görüp görmedikleri sorununu uyandırmaktadır. Platon, bizim algıladıklarımızın bir mağaranın duvarındaki gölgelerden biraz daha fazla olduğunu iddia etmektedir. Bir fincan kahvenin sıcak olduğunu söylemek ne anlama gelmektedir? Ve çimen gerçekten yeşil midir? Görsel sistemi ışığın belirli dalga boylarını ayırt edebilmekten yoksun olan ve yeşile karşı renk körü olan bir insan çimeni yeşil olarak görmeyecektir. Yeşillik, bir objenin (çimen), algılayıcının bir özelliği midir? Ya da gözlemciyle gözlemlenen arasındaki birtakım ilişkiler midir? Tüm bunlar duyu ve algının can alıcı noktasındaki felsefik sorulardır.56

Görüldüğü gibi, aynı tarifleri yapıyor olmamız veya aynı renk ismini söylüyor olmamız aynı şeyleri gördüğümüz anlamına gelmemektedir. İnsanların, algılarını kıyaslamak ise kesinlikle imkansızdır, çünkü herkes beyninin içindeki kendine ait dünyayı görür. Bu itirazla ilgili bir başka açıklama ise, bir sonraki itirazda verilmektedir.

İtiraz: "Benimle birlikte üç kişi bahçede dolaşıyor ve üçümüzde hep aynı şeyleri görüyoruz. Hepimizin zihnin de gördükleri birbirinin aynısı ise, o zaman zihnimizdeki görüntülerin dışarıda asılları var demektir."

Cevap: Sizinle birlikte başka insanların da aynı şeyleri görüyor olması, gördüklerinizin maddesel karşılıkları olduğu iddiasını doğrulamaz. Çünkü, siz yanınızdakileri de beyninizin içinde görürsünüz. Örneğin, meyve bahçesinde dostlarınızla birlikte gezerken, gördüğünüz elma, kayısı, dut ağaçları, rengarenk çiçekler, kuşların sesi, ılık esen rüzgar, mis gibi çiçek ve meyve kokusu nasıl beyninizde oluşuyor ise, arkadaşlarınız da, onların konuşmaları da beyninizde oluşmaktadır. Yani arkadaşlarınız, dışarıdaki bahçede değil, sizin zihninizde gördüğünüz bahçede dolaşmaktadırlar. Dolayısıyla, arkadaşlarınızın sizinle aynı görüntüyü görüyor olması, gördüklerinizin maddesel karşılıklarının olduğu anlamına gelmemektedir.

Hatta, büyük bir stadyum dolusu insanla bir maçı izlediğinizde, binlerce insanın atılan golü aynı anda görmesi ve buna aynı anda tepki vermesi de, ne o stadyumun, ne futbolcuların, ne hakemlerin, ne de stadyumu dolduran insanların dış dünyada maddesel varlıkları olduğuna bir kanıt değildir. Çünkü stadyum ve içindeki futbolcular, seyirciler, yapılan tezahürat ve orada gördüğünüz herşey sizin beyninizde oluşmaktadır. Golü atan futbolcu da, bu gole sevinen seyirciler de sizin içinizdedir. Siz, beyninizde atılan gole sevinirsiniz, yine beyninizdeki kalabalıkla birlikte tezahürat yaparsınız. Sonuç olarak, yanınızda gördüğünüz insanların sizin gördüklerinizi doğruluyor olması, gördüklerinizin dış dün-

yada maddesel karşılıkları olduğu anlamına gelmez. Çünkü "yanımda" dediğiniz insanlar da -ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar- gerçekte beyninizin içindedirler.

İtiraz: "Dış dünyayı olduğu gibi algılıyoruz ki, davranışlarımızda bir anormallik olmuyor.

Örneğin bir uçurumdan aşağıya düz yoldaymışız gibi yürümüyoruz. Uçurumu görüp duruyoruz."

Cevap : Bu itiraz, bu kişinin önemli bir düşünce karmaşası içinde olduğunu ve anlatılanları hiç anlamadığını göstermektedir. Çünkü, bu kişinin itirazı şöyle bir iddiaya dayanmaktadır: "Dışarıda bir maddesel gerçeklik vardır. Ancak herkes bu maddesel dünyayı kendi zihninde farklı görebilir." Bu kişi, ortada böyle bir iddia varmış zannetmekte ve buna itiraz ederek, "dışarıda maddesel gerçeklik vardır ve biz onu olduğu gibi görürüz, kimse dış dünyayı olduğundan farklı görmez. Bunun kanıtı da, dış dünyada uçurum olduğunda onu uçurum olarak görürüz ve kenarına geldiğimizde dururuz" diyerek bu iddiayı çürüttüğünü zannetmektedir.

Oysa, burada bahsedilen gerçek, bu kişinin anladığından çok farklıdır. Burada "dış dünya vardır, ama bu dünyayı biz aynısı değil farklı görüyoruz" denmemektedir. Burada, "Biz bütün yaşadıklarımızı zihnimizde görürüz ve asılları ile hiçbir zaman muhatap olamayız. Bu yüzden dış dünyada asılları var mıdır yok mudur biz bilemeyiz" denmektedir.

Bir yolda yürürken, uçurumdan düşmüyor olmamız ise bizim dış dünyayı olduğu gibi gördüğümüz anlamına gelmez. Çünkü bu, dış dünyanın olduğunun bir delili olamaz. Biz düz bir yolda yürürken de, uçurumun kenarına gelip durduğumuzda da, beynimizin içindeki yolda yürür, beynimizin içindeki uçurumu görürüz. Hatta bu uçurumdan düşecek olursak da beynimizde gördüğümüz uçurumdan düştüğümüze dair algıları yine beynimizde hissederiz. Tıpkı daha önce anlattığımız otobüs çarpması, köpek ısırması vs. gibi örneklerde olduğu gibi. Uçurumdan düştüğümüzde meydana gelen yaralanma, kırılma veya acı gibi hislerin tamamı beynimizde meydana gelen görüntü ve hislerdir.

İtiraz: "Allah'ın bize bu görüntüleri seyrettirmesinin amacı bizi imtihan etmektir kuşkusuz.

Fakat zaten bütün fiillerin Yaratıcısı olan Allah neden böyle bir imtihan ortamı meydana

getirmiştir?"

Cevap: Elbette ki, insanların tavırlarının nasıl olduğunu görmek için Allah'ın onları denemeye ihtiyacı yoktur. Çünkü tüm olayları, zamanları ve mekanları yaratan Rabbimizdir. Allah zamandan ve mekandan münezzehtir. Bizim

için geçmiş ve gelecek olan olaylar, O'nun Katında tek bir an içinde yaşanıp son bulmuştur. Ancak, Allah, yarattığı imtihan ve sebepler içinde, insanların kendi tavırlarına şahit olmaları, neden cennete veya neden cehenneme gittiklerini bilmeleri için, bizlere bunları yaşatmaktadır. Allah'ın dost olduğunu, sonsuz adaletli, merhametli ve şefkatli olduğunu bilen bir insan, Allah'ın bu yaratışından razı olur.

Allah, bizlere Kendi Katında olup bitmiş olayları izlettirmektedir. İnsana ise, bunları kendi yapıyormuş, kendine ait bir iradesi varmış hissini vermektedir. Ve bu his içinde bize, Kuran aracılığı ile bildirdiği herşeyden sorumlu olduğumuzu haber vermektedir. Bizim sorumluluğumuz, Rabbimizin bize emrettiklerini yerine getirmektir. Bunun ötesini ise ancak Rabbimiz dilerse öğrenebiliriz. Bu sırrı ve hikmeti Allah dilerse bize dünyada veya ahirette gösterebilir. Veya hiçbir zaman göstermeyebilir. Allah'ın bir ayetinde bildirdiği gibi, "... Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbirşeyi kavrayıp-kuşatamazlar..." (Bakara Suresi, 255) Her ne olursa olsun Allah bizim sahibimiz ve velimizdir. O halde bize düşen, bize sonsuz nimetler bağışlayan Allah'a güvenmek, O'nun her yarattığından razı olmaktır.

Bazı kimseler tarihte maddenin hakikati konusunu kavramışlar ancak Allah'a olan imanları ve Kuran'ı kavrayışları zayıf olduğu için sapkın inançlar üretmişlerdir. "Herşey nasılsa hayal, o zaman ibadetlere ne gerek var" diyenler olmuştur. Bunlar son derece sapkın ve cahilce fikirlerdir. Herşeyin Allah'ın bize gösterdiği bir görüntü olduğu doğrudur. Ancak, Allah'ın bizleri Kuran'dan sorumlu tuttuğu da kesin bir gerçektir. Bizim yapmamız gereken Allah'ın emir ve yasaklarına büyük bir titizlikle uymaktır.

Allah Kuran'da, insana ruh ile ilgili çok az bilgi verildiğini bildirir. Sonuç olarak, Allah bu imtihan görüntüsünü bir amaçla yaratmıştır. Allah bu amacı ayetlerinde şöyle bildirir:

Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. (Bakara Suresi, 155)

Andolsun, mallarınızla ve canlarınızla imtihan edileceksiniz ve sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşmakta olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız (bu) emirlere olan azimdendir. (Al-i İmran Suresi, 186)

Bu imtihanın birçok hikmeti vardır. Bunlardan biri bizim denenmemiz ve buna göre sonsuza kadar cennet veya cehennemde olmamızdır. Diğer bir hikmeti ise, insanların kendi yaptıklarına hayatları boyunca şahit olmaları, ahlakla-

rını ahiret gününde Kuran ahlakı ile kıyaslayıp neden cenneti veya neden cehennemi hak ettiklerini görmeleri olabilir. Ancak, bunun en doğrusunu Allah bilir. Biz ancak dua ile Allah'tan bize ilmini açmasını, göstermesini isteyebiliriz.

İtiraz: "Bu anlatılanlardan anlaşıldığı kadarıyla, ölümden sonra da algılar ile muhatap olma

durumu devam edecek. Algılarla muhatap olma durumu sonsuza kadar sürecek mi? Cennet

ve cehennem de görüntüler bütünü mü?"

Cevap: Allah dünyada tüm insanları sadece ruhlarına izlettirilen görüntüleri algılayabilecekleri şekilde yaratmıştır. Yani dışarıda gördüklerimizin aslı olsa da olmasa da biz zihnimizde bize gösterilen görüntüleri görebiliriz. Ancak Allah, ölümden sonra insanı başka bir yaratılışla yaratacaktır. Biz ise bunun nasıl olacağını bilemeyiz. Ancak, şunu da unutmamak gerekir ki, cennet ve cehennemin birer algı olarak hissedilmesi, ne cennetten alınacak olan zevki ne de cehennemde yaşanacak olan azabı hafifletmeyecektir. Bir insan nasıl dünya hayatında, zihninde elinin yandığını tüm belirtileri ile hisseder, acıyı duyarsa, bu algının gerçekliği ahirette de devam edecektir.

Daha önce de sözedildiği gibi, acı gibi hisler de beyinde hissedilir. Ancak, tüm insanların tecrübe ettiği gibi bu acı algısı, tüm diğer algılarımız gibi son derece gerçekçi yaratılır. Hatta bazen insan hissettiği acının şiddetinden bayılır. Benzer şekilde bazı görüntüler de, zihnimizde birer algı olarak yaratılmalarına rağmen, son derece gerçekçi oldukları için insana birçok açıdan rahatsızlıklar yaşatabilirler. Örneğin kötü bir görüntü, pis bir koku, rahatsız eden bir ses insanda büyük rahatsızlıklar meydana getirir. Bunların beyinde algılanıyor olması bu gerçeği değiştirmez. Dolayısıyla cehennemin, insanların ruhuna bir algı olarak gösterilecek olması, onların sonsuza dek çekecekleri azaptan hiçbir şeyi hafifletmeyecektir. Allah, kusursuz yaratışı ile nasıl dünya hayatını insanlara "mutlak bir gerçek" zannedecekleri kadar net ve inandırıcı şekilde yaratıyorsa, ahiret hayatını da öyle yaratmaya güç yetirendir. Allah birçok ayetinde cehennem azabının dayanılmaz bir azap olduğunu bildirmektedir:

Ve şüphesiz azabım; o acıklı bir azaptır. (Hicr Suresi, 50)

Artık gerçekten o inkar edenlere şiddetli bir azap taddıracağız ve yaptıklarının en kötüsüyle cezalandıracağız. Bu, Allah'ın düşmanlarının cezası olan ateştir. Bizim ayetlerimizi inkar etmeleri dolayısıyla bir ceza olarak, orada onlar için ebedilik yurdu vardır. (Fussilet Suresi, 27-28)

Aynı durum cennet için de geçerlidir. Bir insanın dünya hayatında zevk aldığı, hoşlandığı, güzel gördüğü herşey gerçekte zihninde meydana gelen bir algıdır. Örneğin en yakın, candan dostu ile sohbet eden bir insan gerçekte zihninde oluşan arkadaşı ile sohbet etmektedir. Veya bir şelalenin muhteşem görüntüsünü, gürleyen sesini dinleyen bir insan, aslında zihninde oluşan şelaleyi izler, zihninde oluşan sesini dinler. Bu kesin bir gerçektir. Ancak bu durum, insanın bu görüntüden zevk almasını engellememektedir. Bu nedenle Allah, Kuran ayetlerinde cennetin insanlar için büyük bir kurtuluş ve mutluluk olacağını, cennette nefislerinin hoşlanacağı herşeyden bulunacağını bildirmektedir:

Ama Rablerinden korkup-sakınanlar; onlar için Allah Katında -bir şölen olarak- altlarından ırmaklar akan -içinde ebedi kalacakları- cennetler vardır. İyilik yapanlar için, Allah'ın Katında olanlar daha hayırlıdır. (Al-i imran Suresi, 198)

Rableri onlara Katından bir rahmeti, bir hoşnutluğu ve onlar için, kendisine sürekli bir nimet bulunan cennetleri müjdeler. Onda ebedi kalıcıdırlar. Şüphesiz Allah, büyük mükafaat Katında olandır. (Tevbe Suresi, 21-22)

İşte, kimin tartıları ağır basarsa, artık o, hoşnut olunan bir hayat içindedir. (Kaari'a Suresi, 6-7)

Ayrıca tüm bu güzel görüntüleri kendisine izlettirenin Allah olduğunu bilen bir insan, bundan çok daha büyük bir zevk alır. Örneğin, dalından kopardığı bir elmanın taze ve güzel kokusunu alan ve bu kokuyu, meyvenin estetik görünüşünü, tadını ve güzelliğini kendisi için yaratan Allah'ı düşünen bir insan, bu görüntüden diğer insanların aldıklarından çok daha büyük bir zevk alır. Cennette de, Allah her mümin için cennet görüntüsünü ayrı ayrı yaratacak ve her mümine nefsinin istediği herşeyi en güzeliyle orada verecektir. İnsan dünyada da ahirette de, tek dostu, velisi, koruyucusu ve Yaratıcısı olan Allah ile beraberdir. İnsanın cennette yanında göreceği peygamberler, elçiler, salih müminler, huriler ve gılmanlar ise, Allah'ın dostluğunu, sevgisini ve yakınlığını en yoğun tecelli ettirdiği varlıklardır.

Allah'ın tüm hayatımızı bir algılar bütünü olarak izlettirdiği çok açık bir gerçektir. Bu gerçeğin farkına varan samimi bir insan, Allah'ın adaletinden, herşeyi kusursuz yaratışından ve Allah'ın yarattığı herşeyin en güzeli ve en hayırlısı olduğundan hiçbir şüphe duymamalıdır. Allah, cenneti de cehennemi de bir algı olarak yaratacaktır. Ancak, bu gerçek, Allah'ın Kuran'daki vaadini değiştirmez. Cennette insana en büyük zevkler ve güzellikler sonsuza kadar sunu-

lurken, cehennemde en şiddetli azaplar sonsuza kadar devam edecektir. Allah'ın yaratışı kusursuzdur ve Allah vaadinden dönmez.

İşte bunlar; yaptıklarının en güzelini kabul ederiz ve kötülüklerinden geçeriz; (bunlar) cennet halkı içindedirler. (İşte bu,) Onlara va'dolunan doğru bir vaaddir. (Ahkaf Suresi, 16)

Ayetlerde de belirtildiği gibi, cennet şu anda Allah Katında mevcuttur. Allah, cenneti ve cehennemi yaratmıştır, ve her ikisi de her hal ve anları ile Allah'ın hıfzında şu anda bulunmaktadır.

İtiraz: "Hiçbir zaman mutlak varlıklar ile yüzyüze gelemeyecek miyiz? Sürekli algısal

ortamla muhatap olduğumu bilmek bana sıkıntı veriyor."

Cevap: Tek mutlak varlık Allah'tır. Gördüğümüz diğer varlıklar Allah'ın tecellileridir. İnsanların genel kanısı hep kendilerinin ve gördükleri diğer varlıkların mutlak oldukları, Allah'ın ise, radyo dalgaları gibi kendilerini sardığı yönündedir. (Allah'ı tenzih ederiz) Oysa bunun tam aksi doğrudur. Yani var olan yalnızca Allah'tır. İnsanın Allah'ın Zatı'nı gözleriyle göremiyor olması onu aldatmamalıdır. İnsan nereye dönerse dönsün, kime bakarsa baksın, aslında gördüğü, baktığı her yerde Allah'ın tecellileri vardır. Üstelik bu, insana sıkıntı verecek değil aksine Allah'a iman eden bir insanın çok hoşuna gidecek bir gerçektir. Allah'ın tek mutlak varlık, bizimse bir hayal olmamız kul için bir şereftir. Böyle bir gerçek, insana sevinç verir. Rabbimize olan hayranlığımızı ve O'nun sonsuz kudretine olan teslimiyetimizi kat kat artırır.

Ayrıca bu, insanın tüm dünyevi hırslarını doğal olarak ortadan kaldıracak, Allah'a hiçbir şekilde şirk koşmadan iman etmesini sağlayacak önemli bir bilgidir. Çünkü "Allah dışında bir başka mutlak varlık daha var" dendiğinde, o zaman o varlığı Allah'a eş koşmuş, ona Allah'ın gücü dışında ayrıca bir güç verilmiş olunur. Ama bu gerçeği bilen insan için böyle bir durum söz konusu olmaz. Böyle bir insan Allah'tan başka hiç kimseden korkmaz. Bir güç veya imkan elde ettiğinde, bunun gerçekte Allah'a ait olduğunu bilir. Hastalığına bir doktor çare bulduğunda, şifayı verenin Allah olduğuna kesin bilgiyle iman eder. Doktorun, Allah'ın sebepler içinde yarattığı şifa için bir vesile olduğunu bilir.

Allah'ın yarattığı, her zaman için en güzeli ve en hayırlısıdır. Bu gerçek hiçbir zaman unutulmamalıdır. Allah bir ayetinde şöyle bildirir:

Rabbine, hoşnut edici ve hoşnut edilmiş olarak dön. (Fecr Suresi, 28)

İnsanın daima Allah'ın yarattığı her olaydan hoşnut olması gerekir. O zaman bu bilginin, insanların, Allah'a olan yakınlıklarını nasıl artıracağı daha iyi kavranabilir. Ayrıca bu büyük gerçek göz önünde bulundurularak Kuran bir kez daha okunduğunda birçok ayetin hikmeti daha iyi anlaşılabilir.

Ancak Allah'a iman etmeyen, dünya hayatına hırsla bağlı olan, ahireti ummayan, maddeci görüşe sahip insanlar için bu gerçeğin can sıkıcı, "vahim" bir durum olduğu gerçektir. Çünkü, hırsla bağlı oldukları herşeyin, mutlak varlık zannettikleri kişilerin gerçekte bir hayal olduğunu anlamaları onlar için büyük bir hayal kırıklığı ve bir yıkımdır. Bunu anladıklarında tüm yaşamları boyunca bir hayalin peşinde koşup hırsa kapılarak boşa yorulduklarını anlayacaklardır. Ve boş emeller edinerek gerçekleri inkar ettiklerini görüp, büyük bir pişmanlık yaşayacaklar, hatta son derece küçük duruma düşeceklerdir. Bu insanların hayal olan şeyleri gerçek zannederek aldanmaları ise onları ahirette büyük bir hüsrana uğratacaktır:

İşte bunlar, kendilerini hüsrana uğratanlardır ve yalan olarak uydurdukları (düzme tanrılar da) onlardan uzaklaşıp-kaybolmuşlardır. Hiç şüphesiz bunlar, ahirette en çok hüsrana uğrayanlardır. (Hud Suresi, 21-22)

Ama Allah'ı tek dost ve vekil olarak kabul eden, Allah'a gönülden bağlı kullar için, herşeyin hayal, Allah'ın tek mutlak varlık olması büyük bir sevinç vesilesi ve güzelliktir.

İtiraz: "Algısal ortamın sona erişi hiçlik midir? İnsan bu hiçliğin içinde kalabilir mi?"

Cevap: İnsanların bu konu üzerinde düşünmelerini engelleyen, onları korkutan nedenlerden biri, bu konuya konsantre olduklarında kendilerinin ve dokunduklarını sandıkları nesnelerin bir hiçlik olduğunu anlamak, bu hiçliğin içinde kalmaktan korkmaktır. Ancak, Allah'ın dilemesi dışında, Allah bu imtihan dünyası için yarattığı sebepleri ortadan kaldırmaz. Bu sebepler biz ölene kadar bizim için yaratılmaya devam edecektir.

Dokunduğumuz zaman masanın sertliğini hissedeceğiz, elimizi kestiğimizde elimiz kanayacak, canımız acıyacak, açlık, korku, acı, hastalık gibi imtihanları yaşayacağız. Algılar dünyasında yaşıyor olmamız, bu sebeplere bağlı olmaktan bizi ayırmayacaktır. Ölümümüzle birlikte ise, bu kez yine hiçlik olmayacak, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi farklı bir boyuta ve farklı sebeplere bağlı bir hayatımız başlayacaktır. Sonuç olarak insanın bir hiçlik içinde kalacağından korkması yersizdir, çünkü Allah bu imtihan ortamında insanı yarattığı için, bu algıları sürdürecektir. Nitekim, Allah'ın Kuran'da bildirdikleri bu yöndedir. İn-

sanın dünya hayatına ait algıları bittiğinde, ahiret hayatına dair algıları başlayacak ve insan hiçbir zaman bir hiçlik içinde olduğunu hissetmeyecektir.

İtiraz: "Herşeyin hayal olduğunu anlayan bir insan için dünya hayatındaki imtihan devam eder mi?"

Cevap: Bu son derece önemli bir konudur. Bazı çevreler, bu gerçeğin kavranması ile imtihan ortamının kalktığını öne sürerek, samimiyetsiz bir düşünceyi ortaya atmaktadırlar. Ancak, imtihan ortamı daha önceki cevaplarda da belirtildiği gibi biz ölene kadar devam eder.

Allah, bizi bir algılar dünyasında yaşatıyor olsa da, bize, bu dünyayı belli sebeplere bağlı gibi göstermektedir. Örneğin biz acıkınca, "nasıl olsa hayal, birşey olmaz" demeyiz, yemek yeriz. Yemediğimiz takdirde zayıf düşer, bir süre sonra hayatımızı yitirebiliriz. Allah dilediği zaman, dilediği kişi için, dilediği şeyi vesile kılıp bu sebepleri ortadan kaldırabilir. Biz bunu bilemeyiz. Ancak, şu çok önemli bir gerçektir: Allah bizi Kuran'ın tamamından sorumlu tutmuştur ve biz Kuran'daki ibadetleri ve salih amelleri yerine getirebilmek için bu sebepler dairesinde yaşamak durumundayız.

Örneğin Allah insanlara iyiliği emredip kötülükten menetmeyi emreder. Veya zavallı kadın ve çocukların, zulümden, sıkıntıdan kurtarılmalarını emreder. Allah, Kuran'da "niçin onlar adına bir mücadele içinde değilsiniz?" mealinde sormaktadır. Allah'ın bu sebepler içinde insanlara yüklediği bu sorumlulukları bırakacak bir uygulama içine girmek ise kesinlikle doğru ve samimi bir tavır olmaz.

Aksine gördüğü her olayı, Allah'ın kendisine izlettirdiğinin bilincine varan insan, gördüğü her görüntüden birinci derecede sorumluluk hisseder. Birçok insanın aksine, her karşılaştığı olayda daima iyiliği emredip, kötülükleri engellemeye çalışır. Bu sorumluluğu hiçbir zaman başkalarına yüklemez, hiçbir zaman "birazını da başkası yapsın, ben bu kadar yapabiliyorum" gibi bahaneler öne süremez. Bu ilme vakıf olan bir insan, "Allah bana bu görüntüyü gösteriyorsa, benden buna bir çözüm bulmamı istiyor, bunun sorumluluğu benim üzerimde" der.

Sonuç olarak, bir insanın öncelikle Allah'ın Kuran'da kendisine yüklediği sorumlulukları vicdanı ile kanaati gelinceye kadar uygulaması, yerine getirmesi gerekir. Maddenin hakikatini bilmek ve dünyaya, bu hakikate göre bir bakış açısı elde etmek ise, insanın Allah rızası için yaptığı bu gayretlerini daha da güçlendirir, kararlılığını kat kat artırır.

İtiraz: "Allah'ın her yerde olduğunu söylemek doğru olur mu? Allah'ın hükümranlığı göklerde değil mi?"

Cevap: İnsanlardan bazıları kendilerini, maddeyi, çevrelerinde gördükleri dünyayı mutlak varlık zannederler. Allah'ı ise (Allah'ı tenzih ederiz) bu mutlak maddeyi saran bir hayal gibi düşünürler. Veya, Allah'ı gözleri ile göremedikleri için, "herhalde Allah bizim göremeyeceğimiz bir yerde, uzayın veya göklerin uzak bir yerinde bulunuyor" derler. Bu büyük bir yanılgıdır.

Çünkü Allah, sadece göklerde değil her yerdedir. Allah, tek mutlak varlık olarak, tüm kainatı, tüm insanları, yerleri, gökleri, her yeri sarıp kuşatmıştır. Siz her nereye dönerseniz, Allah'ın yüzü oradadır. Allah'ın hükümranlığı sadece göklerdedir demek Kuran'a göre doğru değildir, çünkü Allah her yerdedir. Daha önceki konularda da belirtildiği gibi Allah'ın her yeri sarıp kuşattığı, bize şah damarımızdan yakın olduğu, her nereye dönersek Allah'ın yüzünü göreceğimiz birçok Kuran ayeti ile bildirilmiştir. Örneğin Allah, Bakara Suresi'nin 255. ayetinde "... O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır...." diye bildirmektedir. Hud Suresinin 92. ayetinde ise, "... Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır." denilerek, Allah'ın insanları da yaptıklarını da kuşattığı bildirilmektedir.

Kuran'da da bildirildiği gibi Allah sadece göklerde değildir. Allah, her yeri sarıp kuşatandır. Bu bilgi bize Kuran aracılığı ile verilmektedir. Maddenin ardındaki sır ile ilgili gerçeğin anlatılması ise, bu ayetlerin insanlar tarafından daha iyi anlaşılmasına ve kavranmasına vesile olacaktır. Maddenin mutlak varlık olmadığını anlayan insanlar Allah'ın her an her yerde olduğunu, her an kendilerini gördüğünü ve işittiğini, herşeye şahit olduğunu ve kendilerine şah damarlarından daha yakın olduğunu, her dua edenin duasını işittiğini bütün açıklığı ile anlayacaklardır.

Sonuç: Tartışmaların Yurdu Cehennem

Allah Kuran'da, "Andolsun, bu Kur'an'da insanlar için Biz her örnekten çeşitli açıklamalarda bulunduk. İnsan, herşeyden çok tartışmacıdır." (Kehf Suresi, 54) ayetiyle, insanların tartışmacı özelliklerine dikkat çekmektedir. Bazı insanlar özellikle çıkarları ile çatıştığını düşündükleri konularda, gerçekler çok açık olduğu halde bunları anlamazlıktan gelirler. Gereksiz detaya daldıran, bir sonuca götürmeyecek, anlamsız sorular sorarak, tartışmacı ve çekişmeci bir karakter gösterirler. Bu özellikleri nedeniyle insanlardan bazıları, tarih boyunca Allah'ın seçtiği tüm peygamber ve elçilerle tartışmış, onların getirdikleri apaçık gerçeklere karşı gerçek dışı misaller öne sürmüşlerdir. Bu karşı çıkışlarındaki amaç ise, samimi olarak gerçekleri öğrenmek değil, aksine gerçekleri görmezlikten gelerek zorluk çıkarmaktır.

Bu noktada, samimi olarak, gerçekten öğrenmek, düşünmek ve anlamak kastıyla soru soranları bu açıklamanın dışında tutmak gerekir. Elbette ki, insanların birçoğunun ilk kez karşılaştıkları ve hayata bakış açılarını tamamen değiş-

tirecek böyle önemli bir konuda sorular sormak, daha iyi anlamak için araştırmak ve bilenlere danışmak son derece makul ve gereklidir. Sorularında ve araştırmalarında samimi ve iyi niyetli olan insanların üsluplarının, tartışmacı, şüpheci ve anlayışsız insanlarla aynı olmayacağı da açıktır. Dolayısıyla burada konu edilen kişiler gerçekleri kabul etmek konusunda direnen, tartışmayı ve reddi alışkanlık haline getiren insanlardır.

Allah bir ayetinde tartışmacı insanların ruh halini şöyle açıklar:

Dediler ki: "Bizim ilahlarımız mı daha hayırlı, yoksa o mu?" Onu yalnızca bir tartışma-konusu olsun diye (örnek) verdiler. Hayır, onlar 'tartışmacı ve düşman' bir kavimdir. (Zuhruf Suresi, 58)

Kuran'da inatçı ve tartışmacı olan insanlara verilen örneklerden biri de Firavun'dur. Firavun, Hz. Musa, kendisine bütün gerçekleri tüm açıklığı ile anlatmasına karşın, onun anlattıkları ile hiçbir ilgisi olmayan, ayrıca cevabını alsa dahi kendisine bir fayda sağlamayacak bir soru sormuştur. Kendisine Allah'ın varlığını anlatan Hz. Musa'ya Firavun'un sorusu şöyledir:

(Firavun) Dedi ki: "İlk çağlardaki nesillerin durumu nedir öyleyse?" (Taha Suresi, 51)

Açıktır ki, Firavun bu soruyu, "yalnızca bir tartışma konusu" olsun diye sormaktadır. Sorusunda samimi bir öğrenme isteği yoktur ve kendi zayıf aklınca Hz. Musa'nın cevapsız kalarak zor duruma düşeceğini sanmaktadır. Ancak, Hz. Musa onun bu soruyu sormasındaki amacını hemen anlar, ona çok açık ve kesin bir cevap verir:

Dedi ki: "Bunun bilgisi Rabbimin Katında bir kitaptadır. Benim Rabbim şaşırmaz ve unutmaz." (Taha Suresi, 52)

Tartışmacı ve kasıtlı olarak gerçekleri anlamazlıktan gelen karakter, elbette ki sadece Firavun'a veya geçmişte yaşayan birtakım inkarcılara ait değildir. Günümüzde de insanların büyük bir bölümü, çıkarları ile çatışan konularda, özellikle din hakkındaki konularda hemen tartışmalara başlarlar. Samimiyetle yaklaştıklarında hemen anlayabilecekleri konuları özellikle anlamak istemedikleri, sorularından ve üsluplarından hemen belli olur. Özellikle bu kitapta anlatılan kader gerçeği ve maddenin bir hayal olması gibi konular, insanların en çok görmezlikten gelmeye çalıştıkları konulardır. Bu nedenle de bu konularda sordukları sorular, gerçeği araştırıp öğrenmeye yönelik samimi bir arayıştan ziyade, kendince bu gerçeği geçersiz kılmaya yöneliktir. Örneğin, "Eğer herşey görüntü ise, neden ibadetlerimizi yerine getirelim" diye soranlar, sordukları soru-

nun ne kadar anlamsız olduğunu fark edemezler. Bir insanın görüntü olarak yaratılması neden onun namaz kılmasını engellesin veya bir yiyeceğin görüntü olması neden onun haram olmasını engellesin, bunu düşünmeden, sadece itiraz etmek için bu soruları sorarlar. Tek amaçları, hiçbir mantık olmaksızın, sadece karşı gelmek, doğruları kabul etmemek ve direnmektir.

Müminler ise, gerçekleri gördüklerinde hiçbir tartışmaya girmeden, Kuran'da da bildirildiği gibi "işittik ve itaat ettik" diyerek hemen kabul eder ve uygularlar. Kendilerine tartışmacı kimselerden gelen sorulara ise, onlarla tartışmaya girmeden, kesin ve açık cevaplar verirler. Allah, kendileri ile tartışmaya girenlere müminlerin şöyle cevap vermelerini bildirmiştir:

De ki: "O bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbiniz iken, bizimle Allah hakkında (sözde kanıtlarla) tartışmalara mı giriyorsunuz? Bizim amellerimiz bizim, sizin de amelleriniz sizindir. Biz, O'na gönülden bağlanmış (muhlis) olanlarız." (Bakara Suresi, 139)

Müminlerle tartışmalara girenler, kaderi, Allah'ın tek mutlak varlık olduğunu, kendilerinin ise Allah'a ait birer varlık olduğunu inkar ederek çok açık gerçekleri anlamazlıktan gelenler, mantıksız sorularla, cennetin, cehennemin varlığını, Allah'ın merhametini ve adaletini sorgulayanlar şunu çok iyi anlamalıdırlar: Bu tartışmalarına cehennemde de sonsuza kadar devam edeceklerdir. Kuran ayetlerinde, cehennem ehlinin sürekli bir tartışma ve çekişme içinde olduğu haber verilmiştir:

Orada birbirleriyle çekişip tartışarak derler ki: "Andolsun Allah'a, biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz." (Şuara Suresi, 96-97)

Ateşin içinde, iddialar öne sürüp karşılıklı tartışırlarken zayıf olanlar, büyüklenen (müstekbir)lere derler ki: "Gerçekten biz, size uymuş (teb'anız) olan kimselerdik. Şimdi siz, ateşten bir parçasını olsun, bizden uzaklaştırabilir misiniz? Büyüklenen (müstekbir)ler derler ki: "Biz hepimiz (ateşin) içindeyiz; gerçekten Allah, kullar arasında hüküm verdi (artık)."(Mümin Suresi, 47-48)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, inkarcılar ateşin içindeyken dahi tartışmaya devam edeceklerdir. Başka ayetlerde de inkarcıların yine sözleri ile müminlere "sataşmaya" çalıştıklarını ve şöyle dediklerini Allah bildirir:

Derler ki: "Rabbimiz, kim bunu bizim önümüze sürdüyse, ateşteki azabını kat kat arttır." Ve derler ki: "Bize ne oluyor ki, kendilerini şerir (kötü)lerden saydığımız adamları göremiyoruz. Biz onları bir alay konu-

su edinmiştik; yoksa gözler mi onlardan kaydı?" Bu, cehennem halkının birbiriyle çekişmesi kesin bir gerçektir. (Sad Suresi, 61-64)

Cehennem ehli, cehennemin dar ve sıkışık yerlerinde, demir kamçılarla, üzerlerinden dökülen kaynar su ile, ateşten derileri erirken, yine tartışmayı sürdüreceklerdir. Sonsuza kadar sonuçsuz tartışmaları bitmeyecek, kendilerinin neden cehennemde azap çektiğini birbirlerine soracaklar, Allah ve müminler hakkında çekişmeye devam edeceklerdir:

İşte bunlar çekişen iki gruptur, Rableri konusunda çekiştiler. İşte o inkar edenler, onlar için ateşten elbiseler biçilmiştir; başları üstünden de kaynar su dökülür. Bununla karınları içinde olanlar ve derileri eritilmiş olur. Onlar için demirden kamçılar vardır. Ne zaman ordan, sarsıcı-üzüntüden çıkmak isterlerse, oraya geri çevrilirler ve (onlara:) "Yakıcı azabı tadın" (denir). (Hac Suresi, 19-22)

Ancak bu tartışmalarından da hiçbir sonuç alamayacaklardır. Dünyada gerçekleri anlamazlıktan gelerek tartışıp çekişenler, sonsuza kadar cehennem azabı içinde, telafisi olmayan bir pişmanlıkla tartışıp çekişerek yaşayacaklardır.

Cehennem ehlinin cehennemde de tartışmalarına devam etmesi, onların cehennem ateşini gördüklerinde dahi iman etmeyeceklerinin, tartışmalara devam ederek gerçekleri anlamayacaklarının bir göstergesidir. Bu insanlar cehennem azabının içindeyken bile inkarlarına devam etmektedirler:

Ateşin içinde olanlar, cehennem bekçilerine dediler ki: "Rabbinize dua edin; azabtan bir günü (olsun) bize hafifletsin." (Bekçiler:) "Size kendi Resulleriniz açık belgelerle gelmez miydi?" dediler. Onlar: "Evet" dediler. (Bekçiler:) "Şu halde siz dua edin" dediler. Oysa kafirlerin duası, çıkmazda olmaktan başkası değildir. (Mü'min Suresi, 49-50)

Cehennem ateşinin içindeyken bile "Rabbim" diyerek dua etmeyen ve büyüklenmeye devam eden bu insanlara dünya hayatındayken yapılan açıklama ve hatırlatmaların fayda sağlamayacağı açıktır. Bu insanlara bütün örnekler verilse, tüm deliller gösterilse dahi anlamazlar. Allah bir ayetinde bazı insanların hiçbir zaman inanmayacaklarını şöyle bildirir:

Olanca yeminleriyle, eğer kendilerine bir ayet gelse, kesin olarak ona inanacaklarına dair Allah'a yemin ettiler. De ki: "Ayetler, ancak Allah Katındadır; onlara (mucizeler) gelse de kuşkusuz inanmayacaklarının şuurunda değil misiniz? (Enam Suresi, 109)

Bu nedenle bazı insanların burada anlatılan gerçekleri, çok açık ve anlaşılır olmasına rağmen anlamamalarına şaşırmamak gerekir. Bu insanların gerçekler karşısında ikna olmamaları da, aslında Allah'ın bir ayetidir.

SONUÇ :
GERÇEKLERDEN KAÇINILMAZ

İnsanların fikirlerini temelinden değiştiren, insanları Allah'a iman etmeye mecbur eden, Kuran'da bahsedilen bütün güzel ahlak özelliklerinin severek ve isteyerek yaşanmasını sağlayan, insanlardaki hırs, rekabet, kin, düşmanlık, kibir duygularını ortadan kaldırarak, sevgi, merhamet, şefkat, tevazuyu hakim kılan bu olağanüstü önemli gerçeği, yani maddenin bir algı olduğu gerçeğini öğrenen ve anlayan insanların sayısı hızla artmaktadır. "Bu kadar açık ve kolay bir gerçeği nasıl olup da bugüne kadar fark edemedim" diyen insanlar çoğunluktadır.

İnsanların, kader, zaman, ölüm, diriliş, cennet, cehennem gibi konuları kesin şekilde anlamalarını sağlayan bu büyük sırrı kavrayan her insanın, diğerlerini de bu önemli bilgiden haberdar etmesi çok önemlidir. Bunu yapan bir insan, bu sayede hem insanların Kuran'ı daha iyi ve çabuk anlamalarını sağlayacak hem de insanların büyük bir hızla hidayetlerine vesile olacaktır.

Allah, Kendisi'ne gizli veya açık şekilde şirk koşulmadığında, yalnızca Kendisi'ne ibadet edildiğinde, tek ilah ve tek güç olarak Allah kabul edildiğinde, Kuran ahlakını dünyaya hakim edeceğini müjdelemektedir:

Allah içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa, onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca Bana ibadet ederler ve Bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkar ederse işte onlar fasıktır. (Nur Suresi, 55)

Kuran ahlakının dünyaya hakim olması için kaçınılması gereken en önemli konu şirk, yani Allah'ın dışında güçlerin olduğuna inanmaktır. Allah'ın dışında maddenin olduğunu iddia etmek, Allah'ın maddeyi ancak hayal şeklinde sarabileceğini düşünmek, Allah'ı akıl gibi soyut bir varlık olarak görmek, insanda Allah'tan ayrı bir güç vehmetmek, insanın isterse kaderini değiştirebileceğini düşünmek, zamanı, mekanı mutlak zannetmek gibi şirk olan inançlardan kurtulmak için bu kitapta anlatılan konuların iyi anlaşılması gerekir. Bu nedenle, "bu konunun ne önemi var? Neden her fırsatta, her kitabınızda bu konuya yer veriyorsunuz?" diyenler, bu önemli gerçeği tekrar düşünmelidirler.

Tek mutlak varlık Allah'tır ve Allah biz bu kitabı yazarken de, okurken de, bu kitap hakkında düşünürken de bizi izlemekte, görmekte, işitmekte, gizlimizin gizlisini bilmektedir. Allah, bizi her yönden sarıp kuşatmıştır. Gerçek mutlak varlık olan Allah'tır, akıl gibi görünmeyen ve soyut olan ise biz kullarıyız. Bu gerçek, Allah'ı seven ve Allah'a kul olduğunun farkında olan biri için büyük bir şeref ve güzelliktir. Bu gerçekten Müslümanların kaçması doğru olmaz. Müslümanlar, hak olanı gönülden kabul etmeli, görmezden gelmeye çalışarak, Allah Katında küçük düşmemelidirler. Allah inanan kullarını Kuran'da şöyle uyarmaktadır:

Hakkı batıl ile örtmeyin ve hakkı gizlemeyin. (Kaldı ki) siz (gerçeği) biliyorsunuz. (Bakara Suresi, 42)

Şunu da unutmamak gerekir ki, bu gerçeğin açıklanması materyalizmin çöküşüne ve tüm dünyada maneviyatın ve güzel ahlakın hakim olmasına vesile olacaktır. Bunu fark eden materyalist çevreler, bu gerçeğin açıklanmasından büyük bir rahatsızlık duymakta, felsefelerini temelden yıkacağını anladıkları bu gerçeğin insanlara açıklanmasını engellemek için son derece gülünç ve çaresizliklerini gösteren yollara başvurmaktadırlar. Ancak, bugün maddenin gerçeği konusu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Geçmişte sadece bir felsefe olarak kalan, bilimsel bulguların desteklemekte yetersiz kaldığı bu gerçek, çağımızda bilim tarafından açıkça ortaya konmuştur. Örneğin Frederick Vester bu gerçeği kavramış biri olarak bu konuda şöyle der:

Bazı düşünürlerin, 'insan bir hayaldir, aslında bütün yaşananlar geçici ve aldatıcıdır, bu evren bir gölgedir' şeklindeki sözleri günümüzde bilimsel olarak kanıtlanıyor gibidir.57

Materyalistlerin çabaları artık boşunadır. Bilginin büyük bir hızla tüm dünyaya kısa zamanda iletilebildiği çağımızda, asırlardır gözlerden kaçırmaya çalıştıkları bu büyük gerçek, bugün Guyana'dan İngiltere'ye, Amerika'dan Endonezya'ya, Singapur'dan İsveç'e, materyalistlerin kaleleri olan Rusya'dan Çin'e, Küba'dan Arnavutluk'a kadar her yerde okunmakta, öğrenilmekte ve anlatılmaktadır. Materyalizm, tarihin en büyük ve en gürültülü çöküşü ile çökmektedir. Çünkü bugün anlaşılmıştır ki, maddenin aslına hiçbir zaman ulaşamayız. Zihnimiz dışında madde var mıdır yok mudur bilemeyiz. Hiçbir zaman hiç kimsenin göremeyeceği birşeyin felsefesini yapmak ise son derece mantıksızdır. Madde ile asla muhatap olamadığımıza ve olamayacağımıza göre maddecilik de olamaz.

Kuran'ın bazı ayetlerinde işaret edilen ve birçok konunun anlaşılmasını daha da kolaylaştıran bu önemli gerçeğin, materyalizm gibi batıl ve din karşıtı bir felsefeyi yıkıyor olması çok önemli bir gelişmedir. Kuran'da Allah şöyle bildirmektedir:

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

Ayette de haber verildiği gibi, doğru olan batılın üzerine atıldığında, batıl bir inanç olan materyalizmin beyni olan madde de yok olup gitmiştir. Herhangi bir materyalistin bu gerçeği durdurma veya değiştirme imkanı da kesinlikle yoktur.

MADDENİN SIRRINI ÖĞRENENLER BÜYÜK BİR HEYECAN YAŞIYORLAR

Aşağıdaki mektuplar, daha önce başka kitaplarda yayınlanmış olan "Maddenin Ardındaki Sır" konusunu okuyan kişilerden gelmiştir. Söz konusu mektuplardan sadece bu gerçeği öğrendikten sonraki düşünceleri ile ilgili bölümler alınmıştır.

Maddenin gerçek anlamda olmayıp hayalden ibaret olduğunu bu eseri okuyan hemen herkes anlar. Maddenin hayal olması o kadar büyük bir olaydır ki bunu tarif etmek herhalde pek mümkün görünmüyor. Mesela: Bir insan ölüp dirilirse nasıl heyecan duyar tahmin edebilir misiniz? Veya bir insan hiç sebepsiz havada uçsa, duvardan geçse, aynı anda birkaç yerde olsa, tarifi mümkün olmayan bir heyecan duyar. Fakat bu konu bu harika haller ile kıyaslanacak gibi değil. Olağanüstü dense bu durumu yine vurgulamıyor. Yani çok ama çok çok acayip ama garip mi garip, fevkalade heyecan verici dense, gene bu hali anlatmaz. Bu, Allah'ın derin uçsuz bucaksız sanatının muhteşem bir tecellisi. Ama benim anlamadığım, bu kadar açık kolay anlaşılan bir olay, insanların idrakinden bunca sene nasıl saklandı? İnsanlık bunu nasıl fark edemedi? Yoksa fark edenler oldu da korkup, heyecanlanıp, kimseye söylemedi mi ? Çünkü ben bir kez okudum ve hemen anladım. Çünkü çok açık ortada herşey... K.H.G./Frankfurt

İnsanın aklını, hafsalasını şok eden bu büyük gerçeği tüm insanlığa hemen anlatmalıyız. Daha ne bekliyoruz? Bu, apaçık bir gerçek değil mi? Bunu dünyaya hepimiz her türlü imkanı kullanarak hemen anlatalım. İnsanlık bu gerçekle Allah'a daha çok yaklaşacaktır. Bence bu büyük konu dünyadaki herşeyi derinden sarsacak büyük bir gerçektir. Söyleyecek başka bir söz bulamıyorum. Selam saygı ve sevgilerimle yüce Allah'a emanet olun diyorum. F.E. /Ankara

Evrim Aldatmacası kitabının arkasındaki Maddenin Ardındaki Sır bölümünü okudum. Ben birşey anlamadım. Ama çok garip birşey. Şu an anlattığım da

yine benim içimde, ben de benim içimde, bu nedir? Bu ne müthiş bir sır. Acaba insanlar bunu ne zaman anlayacak? Anlaşılmayacak gibi de değil, son derece açık bir gerçek. Ama biz neden şimdiye kadar bilmiyorduk? Bu konu bütün insanlar tarafından anlaşıldığında, bilimde sayısız inkılap olur diye düşünüyorum. Ben bu duruma ne isim vereceğimi bilemiyorum. Şaşırdım, hayret ettim. Yüce Allah'a çokça şükrettim. Herşeyi şimdi daha iyi anlıyorum. Yalnız başkalarına anlatırken biraz zorlanıyorum. Bazen insanlar bunu anlamıyor. İşte ben karşında duruyorum diyor. Halbuki bunu söylediğinde ben onun beyninde bir görüntüyüm. O beni dışarıda sanıyor. Şimdi sadece derin hayretimi nasıl daha iyi anlatabilirim diye düşünüyorum. Bu konuda yeni kitaplarınızı bekliyorum. Özellikle güncel hayattan örnekler olursa, bunları başkalarına daha rahat anlatabiliriz. S.K. /Muğla

Sayın Harun Yahya Bey bazı kitaplarınızda işlediğiniz Maddenin Ardındaki Sır konusunu defalarca okudum. Kesin kanaatim madde gerçekten hayaldir. Fakat bu çok müthiş birşey, hayatın rüya gibi olması, beni olağanüstü etkiledi. Fakat maddenin varmış gibi görünümü ve bana ait insanda uyandırdığı hisler o kadar inandırıcı ki çoğunlukla madde sanki varmış gibi yaşıyorum. Fakat bu konuyu bir an düşündüğümde maddenin hayal olduğunu, hemen açıkça hissediyorum. Fakat gerçekten çok inandırıcı. Halime gülüyorum. Bazen birşeye kızıyorum, sesimi yükseltiyorum. Sonra beynimdeki görüntüye bağırdığımı hatırlayınca çok mahçup oluyorum. İnsanın ne kadar hayret verici bir yaratılışı var. Maddi olarak varmış zannı o kadar güçlü ki bilmeyen bir insanın aksini düşünmesi imkansız. Bazen boğaz manzarasını seyrediyorum. Karşıya geçmek ne kadar vaktimi alır diyorum. Çok uzak yerlere bakıyorum. Sonra düşünüyorum. En uzak sandığım yer yine benim içimde, beynimin içinde, yani görüntü olan beynimin içinde. İnsan olağanüstü bir varlık. Allah insanı o kadar muhteşem bir ilimle yaratmış ki nasıl tarif edeyim, ne söyleyeyim hangi izahla bunu anlatabilirim tam bilemiyorum. Ancak şunu diyebilirim. Bizi bu büyük ilimden haberdar ettiğiniz için Allah sizden ve çalışmalarınızdan razı olur inşaAllah. E.M. /İstanbul

Evrim Aldatmacası kitabının arka kısmındaki maddenin ardındaki sırla ilgili izahınızı merak ve heyecanla okudum. Önce teorik olarak anladım, ama pratikte pek anlayamadım. Sonra bir ara düşünürken kastedileni aniden anladım. Şok derecesinde heyecana kapıldım. 'Aman Allah'ım bu akıl almaz bir olay' dedim. Bu hiç aklımın ucundan dahi geçmeyen bir durum. Hayat rüya gibidir derlerdi. Ben onu bir benzetme olarak anlardım. Ama onu söyleyenler de hakiki anlamında söylemiyorlar gerçi, benzetme olarak söylüyorlar. Bunun gerçek olduğunu bilseler kimbilir ne yaparlar? Olağanüstü bir durum var. Fakat kitabı okuyan herkes çok sakin. Acaba tam olarak anlamadılar mı diye düşünüyorum. Böyle bir durumda nasıl sakin olunur? Ben ölümü, ahireti, yeniden yaratılışı, cennet hayatını, herşeyi şimdi çok daha iyi anladım. Allah Kuran'da "sizi yeni-

den yaratmak Bizim için çok kolay" diyor. Şimdi kafamda herşey netleşti. Bu konuyu anlattığım kişiler, bu konuyu biraz zor anlıyorlar. Daha pratik ve kolay nasıl anlatabilirim? Bir de bu konuyu anlattığım bazı kişiler aşırı heyecanlandı. Acaba ben doğrudan anlatmakla hata mı ediyorum? Daha önce Allah sevgisi, Allah'ın Rahman ve Rahim olduğunu, insanların en iyiye ulaşmalarını, en iyi şekilde yaşamalarını istediğini anlatsam daha mı iyi olur, sizin görüşünüz nedir? Ş.U. /Edirne

Maddeyi çocukluğumdan beri açık bir gerçek olarak algılayıp var zannediyorum. Halbuki ilkokuldan itibaren bütün duyuların beyinde oluştuğu bizlere her zaman anlatılmıştı. Çok iyi bildiğim bir gerçekti. Biyoloji sınavlarında kaç kere detaylı izah etmişimdir. Fakat bir türlü olayın gerçek yüzünü göremedim. Görüntü beyinde oluşuyor, diyordum. Ama madde dışarıda benden uzakta durur. O oradadır, ben de görürüm. Hatta görüntünün gözümün olduğu yerde oluştuğu, bir de beynimde oluştuğu, ayrıca maddenin varlığı açık, işte ileride duruyor, gibi karmakarışık bir mantığım vardı. Aslına bakarsanız fazla da düşünmemiştim. Oysa madde tek yerde görülüyor. Kendisini de maddeyi de aynı yerde görüyorum. Sanki ince bir perdenin üzerindeyim ama seyreden sanki boşluk, ruhun ne olduğu anlaşılacak birşey değil. Ama herşeyi algılayan bir güç, hacmi ağırlığı yoğunluğu olmayan, hiçlik olan ama beş duyuyu algılayan bir şuur. Bu konuda daha detaylı bir kitap yazmayı düşünüyor musunuz? Bir de kitaplarınız bizim ilçemizde satılmıyor bunu yayınevine bildirmem yeterli mi? Saygı ve sevgilerimi sunuyor başarılar diliyorum. Y.C. /Kayseri

... Ben bu konuyu bazı arkadaşlarıma anlattım. Üniversite mezunu çok kaliteli çocuklar, yalnız bazı arkadaşlarım hiçbir şekilde bu konuyu kavrayamıyorlar. "Olur mu işte sen karşımdasın, tamam beynimde görüntün oluşuyor olabilir. Ama sen işte burdasın." diye elimi omzuma dokunduruyor. Bu konuşma ve hareketinin onun beyninde oluştuğunu belirtiyorum. Hatta beyine giden sinir kesilse beni göremezsin; dokunma hissin de kaybolur diyorum. Yine anlamıyor. Bu anlamama bana 'belirleyici metafizik bir gerçeğin ortaya çıkışı' gibi geliyor. Çünkü bir şekilde bu gerçeği kavrayamıyor. Bu konuyu ilkokulda son sınıfta okuyan yeğenime anlattım hemen anladı. Bunu anlamayan insanlar, özel olarak kavramaları engellenmiş insanlar olabilir mi acaba? diyorum. Yani 'bene sahip değiller mi acaba?' diye düşünüyorum. Böyle birşey mümkün mü? Kuran'da gözü kulağı kapalı insanlardan bahsediliyor. Bazı insanlarda görme işitme şuuru olmayabilir mi? Bu konuları bir mektubunuzda veya kitabınızın yeni baskısında belirtebilir misiniz? Şimdiden teşekkür ederim. Saygılarımla. E.A. /İstanbul

Sayın Harun Yahya, ben felsefeye oldukça meraklıyımdır. Bu nedenle maddenin ardındaki sır konusunu büyük bir merakla okudum. Maddenin hayal olması dünya tarihi içinde birçok kez açıklanmış. Fakat insanları maddenin var olduğuna dair ikna edici algıların netliği karşısında biraz da fazla düşünmeye

vakit ayırmadıklarından olsa gerek bu apaçık hakikati fark edememişlerdir. Fakat günümüzde bu kolay gerçeği çok rahat anlayabilecekleri imkanlara kavuşmuşlardır. Gözün genel yapısı, görüntüyü beyne götüren sinirler, beyindeki görme merkezi ve buna benzer ilmi detayların mikro düzeyde incelenmesi ve açıklanması bu konunun anlaşılmasını kolaylaştırmıştır. Ayrıca izafi fiziğin gelişmesi, üç boyutlu filmler, tv, video, vs. teknik imkanlar da bu konuda örnekleme yapma kolaylığı sağlamıştır. Benim kanaatime göre bu yüzyılda bu konu tüm bilim dünyasına hakim olacaktır. Sizin de bildiğiniz gibi, kuantum fiziği zaten bağıra bağıra bu gerçeği anlatmaktadır. Tabi bazı insanlar bu büyük gerçek karşısında çocuk gibi ürküntüye kapılmazsa ve dünya sevgisinin mecburi kırılışının acısını bastırabilirse bu daha da kolay olacak umudundayım. Fakat böyle açık bir gerçekten kaçmak, başını kuma sokmak, anlamamazlıktan gelmek insan onuruna yakışacak bir tavır olmaz diye düşünüyorum. Yazmak istediğim çok şey var fakat vaktinizi almak istemiyorum. Sağlıklı güzel günler dilerim. Hoşçakalın. T.E. /Richmond

Maddenin hayal olduğunu tv, radyo ve gazeteler halka neden açıklamıyor? Bu kesin bir gerçek veya bir TV açık oturumunda veya şu büyük tartışma programlarından birinde bu konu Türkiye'nin ileri gelen bilim adamlarınca değerlendirilmeli. Aksini iddia eden bir kişi çıksa çok merak ediyorum, ne der acaba. Bu konuyu hiç anlayamayan birkaç kişinin izahlarını duymuş ve hayret etmiştim. Koskoca insanlar bu kadar açık olan bir gerçeği nasıl kavrayamaz diye. Yine böyle vakalar çıkabilir. Fakat bunun değerlendirilmesini millet yapar. Hem ibret alır, hem de bu konuyu kavramayanların mantığını da, daha doğrusu mantıksızlığını da öğrenmiş olur. Benim kanaatim bu konu İslam dininde çok önemli bir konu. Ehemmiyetinin önümüzdeki günlerde daha çok anlaşılacağını umuyorum... K. İ. /Samsun

Maddeyi tarifiniz beni çok etkiledi. Bu konu insan aklını aşıyor. Tam anlaşılacak birşey değil. Öyle garip ki mesela bu yazdığım mektup bir görüntü. Görüntü, görüntü ile görüşüyor ve konuşuyor. Aslında gerçekten çok şaşırtıcı bir durum. Bence bu konuyu okuyan herkes bu müthiş gerçeği fark ediyor... W.B.F. /İngiltere

Kitabınızın arkasındaki maddenin sırrı ile ilgili bölümü okuduğumdan beri hayata bakış açım değişti. Mesela geçen gün işte tam birine sinirlenip bağıracaktım, sonra aklıma geldi herşeyi beynimin içinde gördüğüm. Hemen sakinleştim, kızacaklığım da kalmadı. Bu bana Türk filmi seyreden yaşlı bir kadının, kötü roldeki oyuncuya sinirlenişi gibi geliyor. Ben de böyle derin bir değişim oluşturan gerçekleri bence daha geniş kitlelere anlatmalı ve bunun için ayrı bir kitap çıkarmalısınız. Eğer böyle bir kitap çıkartırsanız lütfen bana da haber verir misiniz? M. V. /Aydın

Maddenin Ardındaki Sır yazınızı okudum. Herşey gerçekten beynimin içinde mi oluşuyor? Beynimin de bir görüntü olması gerekmez mi? Asıl anlamadığım şu, bunun okulda, televizyonda her yerde insanlara anlatılması lazım. Ben bu konu ile ilgili daha fazla detay öğrenmek istiyorum. Bunun için ne yapabilirim? Bana yardımcı olursanız çok sevinirim. K. B. /Antalya

Ben göz doktoruyum. Geçen gün bir hastam nasıl gördüğümüz ile ilgili sorular sordu. İlk başta sordukları teknik sorulardı, ancak daha sonra gerçekten düşünmeme sebep olan sorular sordu; beynimizin içinde oluşan görüntüyü gören kimdir gibi. Açıkçası çok etkilendim. Ben Allah'a ve ruhun varlığına inanan bir insanım, ancak ruhun varlığını bu kadar bilimsel ve açık bir yolla açıklamak, kendi uzmanlık alanım olmasına rağmen aklıma gelmemişti. İnternet sayfanızdan, bu konu hakkındaki yazınızı okudum. Bu konuda tavsiye edeceğiniz başka kaynaklar veya sizin başka eseriniz var mı? Yabancı bir kaynak da olabilir. Gerçekten öğrenmeye, araştırmaya ve düşünmeye değecek çok önemli bir konu olduğunu düşünüyorum. Anlatılanlar insanın düşünce ufkunu genişletmekle kalmıyor, hayatındaki birçok şeyi sorgulamasına neden oluyor. Hakikaten önemli. F.N.G. /Eskişehir

Dün "MADDENIN ARDINDAKI SIR"' CD'sini izledim. Kendi kafamda anlamaya çalıştım veya anladığımı sandım. Fakat şu an kendimi boşlukta hissediyorum, cevap aradığım bazı sorular var. Bana lütfen yardımcı olun. M.H. /İzmir

Maddenin Ardındaki Sır adlı yazıyı okuduğumda herşeyin benim için hazırlanmış bir senaryo olduğunu düşündüm. Kafanızda netleşmesi için Truman Show veya Matrix isimli filmdeki gibi hissettim kendimi. Benim için tasarlanmış bir makinanın içinde yaşıyormuşum gibi geldi. Konuyu bu şekilde inanarak düşündüğümde kendimi farklı haller içinde buldum. Bu konuyu şimdiye kadar kimsenin anlatmadığı derinlikte anlatmışsınız. E.H. /Toronto

... Bu arada Maddenin Ardındaki Sır adlı video kasetinizin bir bölümünü seyrettim. Konu gayet güzel bir şekilde açıklanmış, fakat bu gerçeği anlatırken sanıyorum daha çok örneklere ihtiyacımız olacak. Belgeselde verilen örnekler kesinlikle yeterli fakat özellikle gündelik hayattan biraz daha örnekler, yeni kopyalarında yer alırsa kendi açımızdan bu gerçeğin anlaşılması ve de anlatılması daha kolay olur düşüncesindeyim. Çünkü bu konuyu insanlar gerektiği gibi yorumlayamıyorlar ve yanlış fikirler öne sürüyorlar. Bunun önüne geçebilmek için mevcut örneklere biraz daha basit örneklerin takviye edilmesi kanımca çok daha faydalı olur. Ş. G. /İstanbul

Maddesel dünyaya ve hayata bakış açımı kökünden değiştirdi. Hayat, çevrem ve insanlar artık benim için hiç eskisi gibi değil. Gerçekleri öğrendikçe bazı şeylerden soğumaya başladım, biraz da içime dönüp, düşünmeye başladım. Bilemiyorum bu doğru mu? Ama bir yandan da kendimi daha huzurlu, güvenli ve mutlu da hissediyorum. İnsanların yaptıkları, sözleri çok basitime gidiyor.

Bu yaşadıklarımı anlayabilecek ve dinleyebilecek birilerini arıyorum. Sizlerden bana her zamanki gibi bu çok önemli konuda da yardım etmenizi istiyorum. Çünkü boş yere yaşamak, boş yere olaylara üzülmek istemiyorum. K.U. /Tekirdağ

Maddenin Gerçeği Konusunda Sorular Yöneltilen Bilim Adamlarının Bazı Yorumları

E-mail mesajınız ve son derece ilginç içeriği için çok teşekkür ederim. Sorularınızı çok ilgi çekici buldum ve şunu söylemeliyim ki onları okumakla çok fazla şey öğrendim. Bana yazdığınız için teşekkür ederim ve sorularınızı bu alanda çalışmaları olan bilim adamı arkadaşlarımla paylaşacağım. Onların cevaplarının ne olacağını merak ediyorum. En iyi dileklerimle ve bana yazdığınız için tekrar teşekkür ederim. Kofi Opoku

Bütün sorularınız ve gözlemleriniz son derece derin ve tam hedefe yönelik! Bunlar tarih boyunca sorulmuş sorular ancak henüz tamamen çözülmüş değiller. Aslında eğer araştırmacılar sizin kadar bu soruların cevaplarını arama konusu ile ilgilenselerdi, nörobiyoloji ve psikoloji, hatta felsefe büyük bir gelişme gösterirdi. 13. sorunuzda bazı insanların bu gerçeğin tartışılmasından büyük bir korku duyduklarını belirtmişsiniz. Bu tespitinizde haklısınız. Dünyayı en doğru şekliyle gördüğünüzde, onu tanımladığınız hali çok çok korkutucudur. Ancak gerçek çok korkutucu da olsa, her zaman için öğrenmeye değer... Siz bu sorulardan görüldüğü gibi çok akıllı ve derin düşünen bir insansınız. Birçok insan neden bahsettiğinizi anlamadığında sakın şaşırmayın, hatta konusunda uzman felsefeciler bile bu konuları anlamayabilirler. Çalışmalarınızda başarılar dilerim. Prof. Steve Lehar

Yüzyıllardır felsefecileri meşgul eden sorular sormuşsunuz... Biz bir süper bilgisayarın içinde sanal bir dünyada da yaşıyor olabiliriz ve böyle bir durumda hiçbir zaman farkı anlayamayız; aynı The Matrix ve Tron isimli filmlerde olduğu gibi. Doğa kanunları da bu programın bir parçası olduğu takdirde, gerçekle hayal arasındaki farkı asla söyleyemeyiz, çünkü arada bir fark olmaz. Birçok insan bunları düşünmekten korkar çünkü rahatlarına gelen dünya görüşlerini tehdit ettiğini düşünürler. Jon Roland (Vanguard Araştırma Enstitüsü Kurucusu ve Başkanı)

.... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1- Rita Carter, Mapping The Mind, University of California Press, London, 1999, s. 107
2- R. L. Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9
3- Hoimar von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 4, Kitap, Çev: Veysel Atayman, Alan Yayıncılık, s. 256
4- M. Ali Yaz, Sait Aksoy, Fizik 3, Sürat Yayınları, İstanbul, 1997, s. 3
5- Daniel C Dennett, Brainchildren, Essays on Designing Minds, The MIT Press, Cambridge, 1998, s. 142
6- Daniel C Dennett, Brainchildren, Essays on Designing Minds, s. 142
7- www.hhmi.org/senses/a/a110.htm
8- George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, Sosyal Yayınları, Çev: Enver Aytekin, İstanbul: 1976, s.40
9- www.hhmi.org/senses/a/a110.htm
10- Michael I. Posner, Marcus E .Raichle, Images of Mind, Scientific American Library, New York 1999, s. 88
11- Bertrand Russell, Rölativitenin Alfabesi, Onur Yayınları, 1974, s.161-162
12- Rita Carter, Mapping The Mind, s. 135
13- "Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge", 1710, Works of George Berkeley, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871, s.35-36
14- Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447
15- George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, s.38-39-44
16- Rita Carter, Mapping The Mind, s. 113
17- Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 220
18- Dr. Muhterem Ercan, Hipnoz ve Hipnoterapi, Seha Neşriyat, İstanbul 1993, s.32-34; William Kroger, Clinical and Experimental Hypnosis, http://www.lucidexperience.com/HypnoPapers/512.html
19- Dr. Tahir Özakkaş, Gerçeğin Dirilişine Kapı HiPNOZ, "Üst Ultrastabilite", Se-da Yayınları, 1. Cilt, 1. Baskı, s. 204-205
20- Dr. Tahir Özakkaş, Gerçeğin Dirilişine Kapı HiPNOZ, "Üst Ultrastabilite", s. 267
21- Terrence Watts, Abreaction, The psychological phenomena that hypnotherapists either love or hate, http://www.hypnosense.com/abreaction.htm
22- Dr. Recep Doksat, Hipnotizma, Kader Basımevi, İstanbul, 1962, s. 106-108
23- Dr. Recep Doksat, Hipnotizma, s.106-108
24- Dr. Recep Doksat, Hipnotizma, s. 106-108

25- Daniel C. Dennett, Consciousness Explained, Little, Brown and Company, NY 1991, s. 26-27
26- R. L. Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, s. 9
27- Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, Holografik Evren I, Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37
28- Bertrand Russell, Rölativite'nin Alfabesi, Onur yay. 1974 s. 160-161
29- George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, İstanbul, Sosyal Yay., 1989, s. 196
30- John Horgan, The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication, Medication, and Explanation , New York:Free Press, 1999, s. 258-259
31- John Horgan, The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication, Medication, and Explanation , s.258-259
32-John Horgan, The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication, Medication, and Explanation , s.229
33- Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 3, s.13
34- William A. Dembski, Converting Matter into Mind, 1998, www.arn.org
35- William A. Dembski, Converting Matter into Mind, 1998, www.arn.org
36- Cumhuriyet Bilim Teknik Dergisi, 7 Temmuz 2001, sayı 746, s. 18; DerSpiegel, 1/2001, Nilgün Özbaşaran Dede
37- İbni Arabi'de Varlık Düşüncesi, Ferid Kam/ M.Ali Ayni, s. 37
38- Materyalist Felsefe Sözlüğü, istanbul, Sosyal Yayınlar, 4. Baskı, s. 326
39- Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", Bilim ve Ütopya, Aralık 1998
40- Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18
41- Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", Discover, Aralık 2000, s.54
42- Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", Discover, Aralık 2000, s.54
43- François Jacob, Mümkünlerin Oyunu, Kesit Yayınları, 1996, s. 111
44- Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 52-53
45- Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, s. 17
46- Paul Strathern, Einstein ve Görelilik Kuramı, Gendaş Yayınları, 1997, s. 57
47- Mektubat-ı Rabbani, 357. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, Çile yayınevi, 1983, s. 163
48- Mektubat-ı Rabbani, 470. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, s. 519
49- Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 117-18
50- Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 120-22
51- Mektubat-ı Rabbani, 480. Mektub, çev. Abdulkadir Akçiçek, s. 543, 545
52- Mektubat-ı Rabbani, 470. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, s. 517-18
53- Bertrand Russell, Felsefenin Problemleri, 1912, s.5
54- Robert Lawrence Kuhn, Closer To Truth, Mc Graw-Hill, New York, 2000, s. 8

55- Daniel Dennet, Consciousness Explained, s.389

56- Drew Westen, Psychology; Mind, Brain and Culture, John Wiley & Sons, Inc, NY 1996, s. 118

57- Frederick Vester, Düşünmek, Öğrenmek, Unutmak, İstanbul: Arıtan Yayınevi, 1991, s. 6